

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

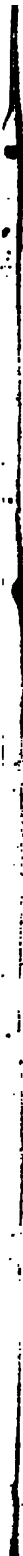
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

600077700R

Til Universitetet i Oxford
fra Albert Loh.

Historiske Efterretninger

om

Herlufsholms Stiftelse

af

H. B. Melchior,

Professor, Dr. phil., Overlærer.

Naany udgivne, fra 1788 omarbejdede og fortsatte

af

Albert Leth,

Overlærer, Inspecteur.

Næstved.

H. P. Bang & Bogtrykkeri.

1865.

246. e. 399.

1911

1911

1911

Historiske Efterretninger

om

Herlufsholms Stiftelse.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Indhold.

I.

	Side
I. Stiftelsens Historie som Kloster. Aar 1135—1560.	
Klosterets Indstiftelse, Eiendomme og Privilegier	1.
— Beboere og deres Beskæftigelse	11.
— Indtægter	16.
Abbederne	20.
Klosterets Opøsning og Inddragelse under Kronen	22.
II. Skovklosters Overdragelse til Hertug Trold. Skolens Stiftelse og første Indretning. Stifternes Characteristik. 1560—67 .	26.
III. Stiftelsens Historie fra dens første Indretning indtil Skolens Redlæggelse. 1567—1729.	
a. Bestyrelsen i dette Tidrum	53.
b. Underviisningen og Opdragelsen	85.
Discipline i dette Tidrum	92.
Rectorerne og andre mærkelige Lærere	97.
c. Deconomien	107.
IV. Fra Bestyrelsens Overdragelse til Rentelammeret indtil Grev Holsteins Død. 1729—63.	
a. Bestyrelsen	118.
b. Underviisningen og Opdragelsen	129.
Holsteins Reglement for Lærerne	139.
— — for Dbsruen	147.
Rectorerne og Discipline indtil 1755	149.
c. Deconomien	152.
Holsteins Reglement for Bespiisningen	154.
V. Stiftelsens Stjæbne under Stoleherrerne Grev Thott og Schack- Rathlou. 1763—88.	
a. Bestyrelsen	158.
b. Underviisningen og Opdragelsen	161.
c. Deconomien	164.

II.

	Side
I. Geheimeraad Brandts Bestyrelsestid. 1788—1805 . . .	171.
II. Geheimeraad Raas's Bestyrelsestid. 1805—27. . . .	215.
III. Geheimeraad Stemanns Bestyrelsestid. 1827—51 . . .	274.
IV. Grev Knuths Bestyrelsestid. 1851—56.	313.
V. Geheimeraad Halls Bestyrelsestid. Fra 1856	338.
VI. Personalhistoriske Efterretninger om Rectorer, Lærere, Dimittender og Oldfruer fra 1755 til 1865	406.

I.

Fra Skovklosters Tid til 1788.

xi

Hans Bøghman Melchior.

2

1. The first of these is the fact that the

2. The second of these is the fact that the

Deres Excellence

Geheime Stats- og Justits-Minister,

Cancelliepræsident

Fr. Julius v. Raas

Ridder af Elefanten, Storkors af Dannebrog
og Dannebrogsmænd,

de Kongelige Ordeneres Vice-Kantsler, Chef for
Københavns Politieæsen,

Director for Perleholm

underdanigst helliget.

Den udmærkede Kiærlighed, Deres Excellence bærer for det Sted, hvis Historie her leveres, og den uafbrudte Virksomhed for dets Hæder og Vel, hvormed De alt i en lang Række af Aar har lagt denne Kiærlighed for Dagen, ei blot berettiger men forpligter endog Forfatteren til at hellige Deres Excellence dette Arbeide, hvor de i Fremstillingen af de sidste sytten Aars Begivenheder overalt vil gienkende Deres eget Værk. Deres Excellence modtage da dette som et skyldigt Offer af Taknemmelighed, og som et offentligt Vidnesbyrd om dets Forfatters Hoiagtelse og tillidsfulde Hengivenhed. Med det Ønske, at Herlufsholm endnu længe maa nyde den Lykke at staae under Deres Excellences Bestyrelse, har jeg den Ære at undertegne mig

Deres Excellences . .

underdanig

H. B. Melchior.

Fortale.

Med at fremlægge nærværende Arbejde for Publicums Domstool kan Forfatteren ei tilbageholde den Frygt, at mangen af Læserne muligen ei vil finde sine Forbringere tilfredsstillende, og fornemmelig, at eet eller andet Afsnit vil forekomme Mangen behandlet med større Udsørgelighed, end han havde ønsket. Forf. maa derfor gjøre opmærksom paa, at han under Udarbejdelsen har været nødt til at tage Hensyn til to Slags Læsere: dem, for hvem Stiftelsen er, saa at sige, fremmed, og dem, der enten have Deel i dens Bestyrelse, eller nyde godt af dens Velgierninger. Naar hine maa-fee vilde nøies med en almindelig Udsigt over dens Historie og nærværende Indretninger, fordrer disse en langt mere i det enkelte gaaende Underretning, fornemmelig om Fortidens Indretninger; ældre Reglementer f. Ex., for Underviisningen, for Disciplinen, for Bespiisningen eller andet, kunne ofte give høist nyttige Bink og Oplysninger, naar nye skulle forfattes, og kunde derfor i Skolens Historie ei udelades, uden at savnes af dens Foresatte nu og i Fremtiden. Spørges der om Indretningen af Bygningerne i ældre Tider, da fordrer og den, der nøiere kender Etedet, en langt omstændeligere Underretning, end en Fremmed: hvortil, spørger man, brugtes i Munkeiden eller i Skolens ældre Tid denne eller hiin Bygning, dette eller hiint Værelse? og et saadant Spørgsmaal kunde vel, saavidt Omstændighederne tillade det, Historien ei lade ubesvaret. Forf. har saaledes anseet sig forpligtet til en vis Omstændelighed i sine Beretninger; men hvor han troede, at een eller anden Beretning blot for enkelte Læsere vilde have Interesse, har han anført den under Tjerten som Anmærkning. Til Bequemmelighed for dem, der om een eller anden enkelt Gienstand ønske sig Oplysning, har han tilføjet et alfabetisk Navne- og Sag-Register. Saavidt om Planen.

Rilberne til sine Beretninger har Forf. flest anført, naar samme havde trykte. Enhver, som selv har arbejdet i det Historiske, veed af Erfaring, hvor vigtigt det

ofte er, at kende Kilden til en Andens Beretning, og at derfor Citationer i historiske Skrifter ere nødvendige. Hvor saadan Angivelse her savnes, er Beretningen grundet enten paa Archivdocumenter, eller, hvis den angaaer den senere Tid, deels paa egen Erfaring, deels paa ældre paalidelige Mænds Underretning.

De vigtigste Kilder til Skovklosters Historie har den lærde Geheime-Archivarius, Etatsraad Langebek, samlet i sine *Scriptores rerum Danicarum*, 4de Tome. Disse ere:

1. *Calendarium beati Petri Nestvediensis*, som her findes omtalt Pag. 15. Foruden nogle korte Efterretninger til Danmarks Historie i Almindelighed, indeholdes heri Navnene paa Klosterets Belgjørere, for hvilke der skulde holdes Sielemeser, samt en Fortegnelse over saavel disses som Munkenes og andre Klosteret vedkommende Personers Dødsdage, dog ikke fuldstændig, ligeledes over Abbeberne m. m.
2. *Obituarium Nestvediense* indeholder, ligesom det førnævnte Document, en Fortegnelse over Klosterets afsøde Stiftere og andre Belgjørere, dog noget forfskiellig fra det foregaaende, samt Taxten for Klosterets Afslæbshandel.
3. *Liber donationum monasterii beati Petri Nestvediensis & Skovkloster* (nærmere omtalt Pag. 21) indeholder ufsørlige Udtog, saavel af Kongernes og Biskoppernes Klosteret Tid efter anden tilstaaende Privilegier, som af Gavebreve og Tingsvidner, der hiemle det nogen Rettighed.

Blandt de Manuscripter, Forf. har benyttet til Klosterets Historie, fortjener her særskilt at nævnes Abbed Zeips originale Regnskab over dets Gods=Indtægter og Følsøen i Aarene 1467—81, som endnu haves paa Hørlufsholm under Titel: *Liber reddituum monasterii Sancti Benedicti de Nestveth per me fratrem Jacobum Abbatem loci exactorum annis 1467—1481*. Ved Velde og ftiødesløs Behandling i Fortiden er vel dette Manuscript endel beskadiget, men kunde dog, hvis det engang skulde være saa heldigt at blive behandlet af en anden Laugebek, give et ubestvist ei uvigtigt Udbytte i Danmarks ældre Jordbrugs- og Pengevæsens-Historie.

For de trykte Kilder, Forfatteren har benyttet til Skolens Historie, behøver han her ei at gjøre Regnskab, da de fleste hver paa sit Sted i Texten findes angivne. Archivesterretningerne maae søges paa forfskiellige Steder. I Rentekammerets Archiv haves fra Aar 1690 af (d. e. fra den Tid Geheimeraad Marcus Gise som Skoleherre foranstaltede Regnskabet der revideret) samtlige Stiftelsens originale Regnskaber, foruden adskillige vigtige Commissionsforhandlinger (fra 1669, 1675 og 1684), Forpagtningscontracter m. m. Ogsaa Cancellie-Archivet indeholder endel Oplysninger Hørlufsholm vedkommende.

For Orev Hølslein blev Skoleherre, laae de fleste af Stiftelsens Papirer deels i Skoleherrens, deels i Forvalterens Gjemme, nogle i Rectors eller Andres, og saaledes udsatte for at ødelægges, deels ved ftiødesløs Behandling, deels ved Udsaaade

eller andet Uheld. For at sikke dem mod Udelæggelse lod Hofstein dem da alle samle og ordne, og saalebes henseatte til Opbevaring i de brandfrie Kieledere, hvor Cancelliets Archiv gjemmes; men af de vigtigste Documenter — af alle dem, som hienle Skolen nogen Rettighed — lod han isorveien tage verificerede Gienparter, eet Exemplar til Opbevaring hos Skoleherren, og eet hos Forvalteren.

Siden det her nævnte Tidspunct ere flere særskilte Archiver fremkomne, hvoraf det vigtigste hos Skoleherren; her findes, foruden nysnævnte Copier, Skoleherrerne Hofsteins, Thotts, Schack Nathlous og Brandts Brevverfanger Herlufsholm vedkomme, ei blot samtlige af dem modtagne Breve, men og Copier af de affendte; endvidere samtlige til disse Patroner indkomne Forslag, Regnskaber og Beretninger, saavel Stiftelsens oekonomiske som videnskabelige Forfatning betræffende, samt alle af dem udfærdigede Resolutioner, Reglementer o. desl. Salig Geheimmeraad Brandt lod dette Archiv (ved sin Privat-Secretær, Skolens nuværende Bibliothekar) ordne, og en fuldstændig meget vel ordnet Catalog derover forfatte; og af hans Excellence den nuværende Directør er det overleveret til Skolens Bibliothekar, der nu som Archivarius har det under sin Varetægt.

Hos Rector findes adskillige ei uvigtige Documenter, fornemmelig ældre og nyere Reglementer og Skoleprotokoller m. m. Den ælste Skoleprotokol er fra Marcus Siøes Tid, og indeholder en fortsat Fortegnelse over Disciple og Lærere fra 1690 til 1798. Blandt de Manuscripter, Rector har i Gjemme, er og den uylig omtalte liber reddituum.

Den Afgang, Forf. har havt til de her nævnte Archiver, har han stræbt efter Gode at afbenytte; dog maa han bemærke, at Hovedarchivet, som opbevares i Cancelliet, er for vidtløftigt til, at hans Tid kunde tillade ham at gennemgaae det heelt; han maatte derfor nøies med at undersøge de Documenter, han ansaae for de vigtigste, og muligen vil en tilkomende Bearbejder af Stiftelsens Historie her finde adskilligt, som er undgaaet den nuværendes Opmærksomhed.

Ende af Skolens Rectorer, Mag. Steensen og Prof. Bernth, have i sin Tid tænkt paa at skrive dens Historie, men det er hos dem begge bleven ved Forsættet. Den Førstes Undersøgelse have vi imidlertid at takke for den Fortegnelse over Rectorerne, som findes hos Thura (*Idea hist. litterariæ* Pag. 45—52), og som her er afbenyttet; om den Sidstes Forsæt findes her Oplysning Pag. 138.

Nogle nyere Forfattere have omtalt Herlufsholm, nemlig Hr. Professor Chr. Molbech i „Blade af en Reises Besøgsbog“, indført i Maanedstidstet *Athene* Ode Bind (foruden i sine Ungdomsvandring), Hr. Salomon Solbin i „Fire Dages Reise i Siøland“ i sit Nyeste Skilderie af Kiøbenhavn for 1817, Nr. 62—79, og Hr. Høfboghandler Becken i sin „Sommerforlystelse eller Tre Dages Reise 1817“. Disse Reisebeskrivelser, som der i nuværende Historie ei har været Anledning til at citere, har Forf. her villet nævne, deels for at have Literaturen til Stiftelsens Historie samlet, deels til Underretning for dem, som ogsaa ønske at kende Andres

XIV

Efterretninger og Domme om Stedet, hvorved dog maa bemærkes, at det sidstnævnte Skrift indeholder ikke saa Urigtigheder.

Til Slutning maa det bemærkes, at, da en rum Tid er forløben imellem Udarbejdelsen af den første og sidste Deel af Værket, saa vil det maaffee paa sine Steder spores, at de ere udarbejdede under andre Forhold mellem Venge og Naturalier, end de nærværende *). Den Uligheb i Materiens Behandling, som deraf kan være en Følge, saavelsom Vogens øvrige Ufuldkommenheder, ville den gunstige Læser bedømme med Skaansomhed.

Herlufsholm den 16 August 1822.

*) Da den sidste Deel af Melchior's Bog i nærværende Udgave er heelt omarbejdet, maa den ovenstaaende Bemærkning nu modificeres derefter.

U b g.

Første Afdeling.

Stiftelsens Historie som Kloster.

Aar 1135 — 1560.

Det nuværende Herlufsholm var før Reformationen et Munkeloster for Benedictinernes Orden. Under Kong Eric Emunds Regiering blev det anlagt i Næstved Aar 1135 a); det indviedes til Sanct Peder, og fik derfor Navn af St. Peders Kloster (monasterium beati Petri) b). Klosterets Stiftere vare: Ridderen Peder Botilbsøn, tilligemed hans Brødre Greve Jørghen og Ridder Hemyng og deres Moder Frue Botild c).

Peder Botilbsøn var i sin Tid een af Landets meest anseete Hovdinge; af alt, hvad Historien melder os om ham, lære vi ham at kende som en nidfiær, flog og dierv Mand, der med Kraft søgte at sætte den Sag igiennem, som han eengang havde begyndt paa. Omtrænt i Aaret 1124 udmærkede Peder Botilbsøn sig allerede som een af dem, der meest drev paa at indføre den ugifte Stand blandt den danske Geistlighed — en Sag, der blev dreven med saadan Iver, at

-
- a) Stiftelsessbrevet er af 29 November 1135, og findes hos Stephanius i hans Notæ in Histor. Dan. Saxonis Gramm., P. 231.
 - b) I mange Documenter kaldes det ogsaa Næstved-Kloster, eller Benedictinerklosteret i Næstved.
 - c) Sædvanligen anføres Peder Botilbsøn allene som Klosterets Stifter, formodentlig fordi han saavel i Calendarium som i Obituarium Nestvediensæ kaldes fundator huius loci (Langebeks Scriptores, Tom. IV, Pag. 289 og 324); men at Heren for dets Stiftelse tilkommer samtlige her nævnte Personer, sees tydeligt af det Diplom, som anføres i følgende Anm. (g), og hvor der endog er antegnet, hvad enhver af dem har bidraget til Klosterets Oprettelse (conf. Langeb. loc. cit. Pag. 324).

det endog gif til Grusomhed *). Åar 1131 reisfe han med flere om paa Thingene for at ophidsfe Folket til at hevne Ånuds Lavards Drab **) 1137 tog han virksom Deel i Biskop Eskilds Oprør imod Kongen ***; men i det følgende Åar see vi ham som klog Fredsmægler, da han ved sin Anseelse og sit vise Raad stiller den heftige Strid, der var opkommen imellem Biskopperne Eskild og Nifo om Erkebispestolen i Lund ****). I de Privilegier, som af Kong Erik meddeeldes Klostret Åar 1140, omtales Hr. Peder som endnu levende, men senere melder Historien intet om ham; hans Dødsdag, den 29 April, har Klostrets Munk af Taknemmelighed antegnet i deres Calendarium, for at kunne aarlig paa denne Dag erindre ham i deres Bønner; men hans Dødsaar vides ikke d).

Peder Botildsøns Brødre omtales vel mindre i Historien; men alle vare de dog Mænd af Anseelse og høi Byrd; og det er ikke usandsynligt, at de endog vare beslægtede med det danske Kongehus.

Til Klostrets Oprettelse gave Stifterne allerede i levende Live ikke allene deres Eiendomme i Næstved og dens Omegn, men endog Gods paa Falster og Møn; og ved den Roestildste Biskop Eskilds Gavnildhed, der ønskede i denne Verden at deeltage i Gien og i hiin Verden i Belønningen e) for Klostrets Stiftelse, erholdt Stifternes Gave en ei ubetydelig Tilvæxt; strax ved Klostrets Oprettelse skienkede nemlig denne Prælat det, for sig og Efterkommere paa Roestilde Bispestol, den biskoppelige Tiende af Fierdeparten af hele Ly-

*) Langebeks Script., Tom. I, P. 380.

**) Saxo ed. Stephani, P. 240.

***) Saxo, P. 249.

****) Langeb. Ser., Tom. I., P. 386.

d) Af det her anførte er det klart (hvad Langebek først har viist i Script., Tom. I, P. 380, og Tom. IV, P. 289, og hvad der nu er temmelig bekendt), hvor meget de tage feil (Hvitfeld, Stephanus, Pontoppidan og andre, som have fulgt Hvitfeld), der sammenblande denne Ridder Peder Botildsøn med Biskop Peder i Roestilde, som faldt i Slaget ved Fobvig d. 4 Junii 1135.

e) *Huic eorum pio affectui justæque petitioni libenter annuens Ego Eskillus servorum Dei servus, simulque cum ipsis in Resurrectione partem beatam habiturum me credens volui &c.*, siger Biskop Eskild selv i sin Stadsfæstelse paa Klostrets Grundsteds; og paa et andet Sted i samme Document: *propter spem retributionis æternæ, ad memoriale perpetuum, tam nostri quam et successorum nostrorum, volumus ecclesiam hanc in bonis omnibus augere.*

biere Herred; Kirkerne i Næstved, i Tiæreby og Haarsløv f) frigaav han desuden, til Fordeel for Klosteret, for alle biskoppelige Statter og Byrder, tilstod Klosteret Tiendefrihed for alle dets daværende og tilkommende Eiendomme i hele sit Bispedømme, og fritog Munkene for at faae under nogen anden geistlig eller verdslig Øvrighed end den Biskop, i hvis Stift Klosteret laae; og for at fiktte Klosteret saavel dets Eiendomme som de Privilegier, der saaledes vare det til-
 faaede, lyfte Biskoppen Kirkens Band og Fordømmelse over enhver, det være sig Geistlig eller Verdslig, som i Fremtiden vilde understaae sig at forgribe sig paa nogen af Delene g). Vigtige for Klosteret

- f) Hos Stephanus (Notæ in Saxonem, P. 321), kaldes disse to Byer Chierby & Haslevæ; men i det Document, som anføres i følgende Anm., Tiæreby & Haarsløffue. Det kan herved erindres, at Tiæreby (ifølge et gammelt Manuskript, som Forf. har havt i Hænde) formodes at have oprindelig havt Navnet Kiærby af de mange Moser og Kiær, hvoraf Byen har været, og til-
 deels endnu er, omringet. Saavel Tiæreby som Haarsløv ligge begge i en Afstand af nogle faa Mil fra Næstved. Tiæreby Kirke blev Klosteret i Besid-
 delse af lige til Reformationen; men Haarsløv Kirke med tilliggende Præste-
 gaard bortbyttedes til Roeskilde Domkirke Aar 1355 (Langeb. Script., Tom. IV, Pag. 346).
- g) Biskop Eskills aabne Brev af 29 Novb. 1135, hvorved han stadfæster Klost-
 rets Stiftelse, viser tillige, hvilke Klosterets Eiendomme vare strax ved dets
 Oprettelse. Dette Stadfæstelsesbrev findes fuldstændigt hos Stephanus (Notæ
 in Sax. Gramm., P. 321), men anføres her blot i Udtog, saaledes som det
 findes i lib. donationum mon. beati Petri hos Langebek Tom. IV, P. 343:
 Eskillus Episcopus Roskildensis, omnibus notificat, qvaliter Petrus Bo-
 tiildis filius, fratres quoque eius Hemmingus & Georgius, cum matre
 sua, Ecclesiam in Nestuet, qve juris eorum videbatur, ad monasticam
 vitam instituendam secundum regulam S. Benedicti, delegaverunt, per
 manus suas. Ad stipendia Monachorum, suum participati sunt patrimo-
 nium, Petrus in Lathby & Bucketorp curiam suam, & unum man-
 sum dimidium, & quadrantem dedit, & sex partes silve, que Faxingæ-
 voræ dicitur. In Møen in villa Kælby V. mansus & dimidium.
 Hemingus in villa Alæbæch dimidium mansum, & in Falstria in
 Getæsby mansum unum. Georgius in Getæsby & Skælby &
 Wallness II mansos. Botiildis mater eorum, in Nestuet parva,
 medietatem ville & silve, qve Ladbyworæ dicitur, & Torp, & in
 Nestuet maiore mansum unum & quadrantem, & molendinum (d.
 e. Mølle) dedit. Idem Eskillus Ecclesiam in Nestuet, in
 Tiæreby, in Haarsløffue manumisit, & omne Episcopale servicium
 eis remisit. Et concessit fratribus sui juris decimam in toto qua-
 drante de Tyudebergxherret (Tybiergherred) item decimas om-
 nium monasterii possessionum in suo Episcopo presentium &
 futurarum, ita ut Abbas propriis expensis vadat ad Synodum, vel alibi
 vice Episcopi.

vare disse det tillagte Herligheder, der dog rimeligviis lige saa meget vare en Følge af den nøie verdslige Forbindelse imellem Peder Botildsøn og Eskild, som af dennes Haab om at fortiene Gimmerige ved sin Gæmildhed: den mægtige Biskop, som ikke var bange for at begynde aabenbar Fejde mod sin Konge, trængte til den mægtige kraftfulde Ridder, som det maatte være ham vigtigt at gjøre sig forbunden; og hvorledes kunde han dette bedre end ved den kraftige Understøttelse, han forundte dennes nye Stiftelse? I det Oprør, som Eskild begyndte mod Kong Erik noget over et Aar efter Klosterets Stiftelse, see vi derfor ogsaa Peder Botildsøn som en af Biskoppens ivrigste Tilhængere, der fortrinligviis bidrog til at opflamme Almuen imod Kongen, og som ved sin Iver endog bragte det dertil, at denne maatte flygte fra Sieland. Biskoppen havde altsaa ikke forgieves viist sin Gøddædighed mod Hr. Peders Stiftelse — en Gøddædighed, som desuden i Klosterets Calendar (Calendarium Nestvedense; Langeb., Tom. IV) har forskaffet ham Navn af Hr. Peders Medhjælper og Medarbejder i Stiftelsen (coadjutor & cooperator in fundatione Domini Petri). Ifkun een Betingelse havde Biskop Eskild tilføjet sin Gave til Klosteret: naar det nemlig i Fremtiden skulde blive Abbeden paalagt af Biskoppen, at drage enten til Kirkensøder eller andensteds hen i Kirkens Grinde, enten paa Biskoppens Vegne eller tilligemed denne, da skulde han foretage Rejsen paa egen Bekostning. Man erindrer sig den Pomp, hvormed Prælaterne i fordoms Dage pleiede at drage frem, da det ikke var usædvanligt at see en Biskop ledsaget af sin Livvagts paa flere hundrede Ryttere, og dertil af en Sværm af høiere og lavere Betiente, af Kieledermester og Kieledersvende, Rokke, Bagere m. fl.; og i Forhold dertil stod og den Pragt, som de mindre Prælater førte paa deres Rejser. At reise paa egen Bekostning var altsaa for en Abbed ikke ubetydeligt; men noget kunde der og udrettes med Fierdeparten af et heelt Herreds Tiender, foruden mere, i aarlig Indkomst.

Klosteret var saaledes af sine Stiftere vel grundlagt, og dets Magt og Anseelse udbredtes derefter stedse mere og mere. Hertil bidrog fornemmelig de Privilegier, som fem Aar efter dets Oprettelse, i Aaret 1140, tilstodes det af Kong Erik Lam, og som siden af de følgende Konger fornædtes og forøgedes. Ifølge disse Privilegier var Klosteret med alle sine Eiendomme ikke allene fritaget for alle kongelige Skatter og Tynger, saavel i Krig som i Fred *), men det

*) Langebek, Tom. IV, P. 342, XXX.

iede endog hele Næstved By næsten med fuld Souverainitetsret: Byen stod ganske under Klosterets Jurisdiction; det hævdede Tolden og alle andre kongelige Statter af Byen, indsatte og affatte Øvrigheden *), og var i alle Maader Byens Hærskab; senere hen erholdt det endog Ret til at dømmes i Livsfager **). Ifkun een Forpligtelse, og den ubetydelig, havde Kong Erik i sine Privilegier paalagt Næstvederne, og Klosterets øvrige Undergivne, til Fordeel for Landets Regent: naar nemlig enten Kongen selv eller nogen af hans Folk vilde reise til Fælster, Volland eller nogen af de høsliggende Øer, da skulde Klosterets Undergivne være forbundne til een Dag aarliggen at være behjælpelige med Transporten h). Men ogsaa denne Byrde ønskede

*) Langebek, Tom. IV, P. 340, XVII.

**) Ibid., P. 342, XXXII.

h) Kong Eriks Privilegier fra Aar 1140 findes endnu i Hærsløsholms Archiv, og ere aftrykte i et Program af Prof. Bernth for 1774. Det væsentligste heraf er følgende: Ego Ericus Rex Danorum pro salute anime mee & pro regni tranquillitate Domino monente ac rogatu Domini Petri nec non fratrum suorum Georgii & Hemming. monachis Deo et sancto Petro in cenobio Nestwett servientibus forum ville prenominate ac omnia fori jura cum omni justitia ac Danorum consuetudine concedo. Nominatim autem trium marcuarum ac quadraginta foris factura (d. e. tre Marks og 40 Marks Sægefald) quod ad regiam dignitatem pertinet, cum debito. quod Danico vocabulo dicitur mith sumeres chield (d: Midsummersøgelb). Pro expedicione (d: Hæjter, Pligtkørseler), qve ad homines ville Nestuett & ceteros colonos monachorum pertinet. statuo. ut me uel meos ad Falstriam uel Lalandiam. uel ad alias insulas circumjacentes deducendo. semel in anno, si necesse fuerit. per unum diem deseruiant. &c. Stadsfæstelse, og tildeels Forsøgelse og nærmere Bestemmelse af disse Privilegier findes i lib. donationum mon. b. Petri (i Langeb. Script., Tom. IV, P. 337-43) af Kongerne: Valdemar I, II og III, Erik Blougpenning, Abel, Christopher I, Erik Slipping, Erik Menved, Christopher II, Valdemar IV (om hvilken der tillige siges: habuit monasterium supportatum & liberum ab hospitalitate & gravamine suorum familiarium, eqvorum et canum. Propter quod locus dimisit ei in recompensam Turebølle præ, Faxinge & Præstø met syt sang), Erik af Pomern, Christopher af Baiern, Christian I og II, Hans og Frederik I. Udsærligst fremsættes Klosterets Ret tilhede over Næstved i Kong Hans's Privilegium af 1493 saaledes: Konning Hans stadfæster, forclarer, fuldbyrder, og udtrycker gamble Kongelige privileger oc friheder. Och siger altsaa; ath thøm for Gud bør Kloster at nyde oc friliden brugæ effter gammel seebvane. Først Kongelig Domstædt oc Rætt, som ær Fogobdy (d: Fogdret) i Næstuet. Met alle værkligæ oc Kongelige Rættær, Ræntther oc Rættighet, met alle Konninglige fæltmaal. Særbelis benæffnde tre mardis oc XL mardis sagæ

Klosteret at worde fritaget for, og afstod derfor til Kronen noget af sit Gods paa Møen 1). Sanct Peders Kloster var saaledes, som en lille souverain Stat, fritaget for alle Forpligtelser mod Landets Regent; det stod ene under Paven og Biskoppen i Roeskilde, hvilken sidste ogsaa var af Paven bemyndiget til, i Forening med Provsten sammesteds, at udnævne Abbeberne *)

Ved saa betydelige Privilegier tiltog Klosterets Anseelse; og, da tillige from Overtro og hellig Yver stedsse vedblev mere og mere at forsøge dets Formue ved betydelige private Gaver, saa blev St. Peders Kloster inden kort Tid et af de rigeste og berømteste i Landet k). Klosterets Belgjørere vare mange: i den Fortegnelse over disse, som endnu haves **), opregnes ikke mindre end henved halvtrediehundrede Personer, som ved deres Gaver havde gjort sig fortjente til at antegnes blandt dets Belgjørere, samt til at indsluttes i de Forbønner, som dagligen holdtes for disse i Kirken. Men intet Under, at Gaver til Klosterne vare mange i en Tidsalder, da man troede, at Himmerige kunde kjøbes for Penge. Blandt de Personer, som berigede Klo-

salb, Hals og hand, Torg, Torggiald (o: Penge, som betales for at maatte sælge noget paa Torvet), oc annen Told, som kallis Torgstug, badæ aff Pøgæ wagne (o: Bøgne, som bringe Pøg og andet Grønset til Torvs), Fiske badhæ (o: Fiskebaade), oc andre wagne, eller ehvad møde som Torgæt være lan, Fredløff (Bøder for Mandbrab) aff Restwett oc andre closters tjænere, Mitsommers gjeld, Tofftegjæld, oc alle andre smaregler, Ræntthæ og Rættighebet, som Konning Eric's breff udwiser, og annet, som forscresne Fogædy tiilsfallendis worder i Restuett. Wyrobenbis Borgemestere, Rædh, oc almtwæ, atj giffue oc giøre Closter forscresne Ræntthæ oc Rættighebt æfter gammel seedwanne, oc wærer fogeben tiil help oc trøst. 2c.

- i) Nemlig: 3½ Gaard i Egelby, een Gaard i Toreby og en halv Gaard i Albed, i alt fem Gaarde (Langeb., Tom. IV, P. 337).

*) Langeb., T. IV, P. 342, XXX.

- k) 3 Kong Waldemar II Stabsfælle paa Klosterets Privilegier, af Aar omtrent 1203 (Langeb., T. IV, P. 337) anføres Klosterets daværende Eienomme saaledes: Nestvet ex utraqve parte amnis (b. e. Store- og Lille-Nestved), Grimstorp, Ladby, Ladbytorp, Fæxingø, Tiæreby, Høm, Halstat (nu: Høsteb), Øpetorp (nu: Øverup), Saltorp (nu: Søllerup), Nagby (Naaby), Trælssæ, Gæffnø, Appenæs, Nicholastorp (Nielsstrup) cum aliis locis. Ved at sammenligne denne Fortegnelse med den Fortegnelse over Klosterets Eienomme ved dets Oprettelse, som forhen er anført (i Anm. g) seer man, hvilken betydelig Tilvæxt dets Formue allerede i de første 70 Aar havde erhølet.

**) Calendarium Nostvediense; Langeb., T. IV, P. 289-97.

steret med deres Guds, var der nogle, som uden Forbeholdenhed offrede deres Gave, andre derimod betingede sig visse ugentlige eller endog daglige Messer, som deels i deres levende Live, deels efter deres Død, skulde holdes for des snarere at udfrie deres Siæle af Skærpsilden; nogle overlode til Klosterets Godtbefindende at bestemme Anvendelsen af deres Gave, andre bestemte den selv. Her nogle Exempler, tagne af Klosterets Gavebog:

Johannes Dam stiftede Klosteret sin Gaard i Broby, med nogle Huse af Værdi otte Mark Sølv, samt 15 Læster Byg, 12 Læster Havre, to Læster Rug og een Læst Hvede. Dette og mere gav han til derfor at bygge en Gaard paa Jorden, for hvis Indkomster skulde vedligeholdes en brændende Lampe i Kirken, samt anskaffes Viin, Oblater og Røgelse. Aar 1244 *).

Mattheus, Joh. Ebbesøns Søn, testamenterede Klosteret alle sine Eiendomme i Lestorp (Lestrup), rørlige og urørlige, for at der hver Dag skulde holdes Siælemesse for ham. Aar 1288 **).

Hermann Draff gav Klosteret sin Gaard paa Rishmagergade i Næstved, paa Vilskaar, at Klosteret ved en Vicarius skulde ugentlig lade holde fire Siælemesser for ham ved Sanct Peders Alter i Næstved. Aar 1315 ***).

Frue Sile gav noget Guds i Meynstorp, og lagde det til Hellig-Kors's Alter, til Vorlys der at brændes. Aar 1368 ****).

Niels Jacobsen Lunge, Rannit i Roeskilde, gav Klosteret sit Guds i Rannstorp, i Nørre-Kirkeby Sogn, nemlig tre Gaarde, for at Brødrene skulde holde en Messe for ham daglig ved Sanct Virgittes Alter, samt prædike paa hendes Fæst, og Dagen derpaa holde en Begængelse (anniversarium, en aarlig Grindringsfæst) for ham. Aar 1396 *****).

Oleff Agelsøn med sin Hustru Johanne stiftede et Capel i Klosteret, og gav dertil to Gaarde i Aræby, som kunde give een Mark Korn l) og to lødige Mark for hver Dags Messe. Derfor Messen forsømtes, skulde Gudsset tilfalde Arvingerne. Aar 1430 *****).

*) Langeb., Tom. IV, P. 351.

**) Ibid., P. 390.

***) Ibid., P. 374.

****) Ibid., P. 404.

*****) Ibid., P. 355. See og Danste Magazin 1 B., P. 269-72.

l) Et Pund Korn var fire Tønder, altsaa en Mark Korn formodentlig to Tdr.

*****) Langeb., T. IV, P. 347.

Boo Jenssøn, Bøvnere, tilligemed hans Hustru Margrethe, gav til Klosteret Gerderop med al dens Fang; derfor skulde Klosterbrødrene holde en Messe Hellig Trefoldighed til Lov om Søndagen for vor Frues Alter, og to Begængelser om Aaret, saalænge Giberne levede; men efter deres Død skulde der holdes een Messe om Søndagen, og een om Onsdagen for Christne Siæle. Saalænge de levede, skulde de desuden af Klosteret have frit Huus og Livs Ophold. Aar 1486 *).

Juliane, Jacob Spikedyes Efterleverste, gav Klosteret alt sit Gods i Naaby, paa Bilsaar, at der skulde holdes en Begængelse for hende om Aaret, og at hun maatte boe i Klosteret. Aar 1357 **).

Disse Exempler maae være nok til at vise Sammenhængen med en Deel af de Gaver, ved hvilke Klosteret Tid efter anden beriges.

Længe stod Klosteret ikke i Næstved: i Aaret 1261 — altsaa 126 Aar efter dets Stiftelse — afbrændte, paa tredie Paaskenat (den 26 April) ***) alle dets Bygninger paa Kirken nær, hvorefter det blev udslyttet i den strax ved Byen liggende Skov, hvor det under Navn af Skovkloster (Clastrum sylvestre) opbyggedes igjen i forherliget Glæds; og nitten Aar senere, i Aaret 1280, da en stor Ildbrand overgik Næstved By, maatte Kirken friste samme Stiebne m). Men Luernes Graadighed har dog ikke ganske kunnet udslette Sporet af det gamle Sanct Peders Kloster. Den afbrændte Kirke opbyggedes igjen paa samme Plads, hvor den tilforn havde staaet, vedblev som Klosters Gienbom at staae under Munkenes Bestyrelse, og bærer endnu, til Vidnesbyrd om sin Herkomst, Navn af St. Peders Kirke; og af Klosteret selv ere endnu umiskjendelige Levinger tilovers: den hvel-

*) Langeb., T. IV, P. 356.

**) Ibid. P. 404.

***) Ibid., T. I, P. 371.

m) Det er mærkeligt, at Næstved i et Tidrum af nogle faa Aar er bleven fire Gange hiemsøgt af Ildbrand: Aar 1261 brændte Klosteret, 1271 Byen, 1280 den største Deel baade af Store- og Lille-Næstved tilligemed St. Peders Kirke (Ecclesia maior, siger Fortælleren; hvorved det maa bemærkes, at St. Peders Kirke endnu sædvanlig kaldes Store-Sogns Kirke, i Modsetning af St. Mortens, som kaldes Lille-Sogns Kirke), og 1297 en stor Deel af Byen tilligemed Magle-Mølle. Da dette berettes af en samtidig Stribent (Anonymus Nestvediensis; Langeb., T. I, P. 371 og 372) saa kan man ikke vel andet end ansee som en Feiltagelse den nyere Beretning (Marmora Dan., T. I, P. 184), ifølge hvilken Kirken skulde være ødelagt ved Ildbranden 1271. Conf. Petri Olai Annales dan., Langeb., T. I, Pag. 187.

vede, brandfrie Kielder under det saakaldte Viinhuus (der nu er, og vistnok især for denne udmærkede Kielders Skyld i umindelig Tid har været i en Viinhandlers Eie) med sine mere end to Alen tykke Mure, beliggende strax ved Sanct Peders Kirke, kan man ikke see uden at antage den for en Levning af det afbrændte Kloster; Huset hvorunder denne Kielder findes, er af Bindingsværk — Bevist nok for, at Huset og Kielderen ikke oprindelig høre sammen o).

Ogsaa i en anden Bygning, ligeledes beliggende i Nærheden af Kirken, paa Hjørnet af Torvet og det smalle Graabrødrestræde (den Gaard, som i mange Aar tilhørte afdøde Geheimeconferenceraad Wielse, og siden det Venstabelige Selskab) har man, efter ældgammelt Vidnesbyrd, fundet Levninger, som man har antaget at være af Sanct Peders Kloster p); og tildeels findes saadanne Levninger maaskee endnu, da Kieldermurene i denne Bygning (der i øvrigt er af Bindingsværk) ved deres Tykkelse og store Murstene i det mindste ikke modsiges Tanken om en Alder af nogle Aarhundreder. Men neppe er dette Levninger af Sanct Peders Kloster, hvilket man maatte tillægge en alt for stor Udstrækning, hvis man vilde henføre baade disse og de nys omtalte Levninger, foruden Kirken, dertil. Høist rimeligt er det derimod at antage dem for Levninger af det ødelagte Graa-

o) For Eftertidens Skyld, der maaskee ikke vil kende dette Huus under sit her anførte Navn, anmærkes, at det er beliggende paa Hjørnet af Hellig-Trefoldigheds-Gade og det lille Stræde, som gaaer langs med Kirkemuren.

p) I en haandstreden Beretning om Næstved By, hvilken i Aaret 1744 er af Byens Magistrat tilfikket Stiftamtmanden, Baron Gersdorff, og hvis Forfatter røber baade Sagkundskab og Paalidelighed, meldes saaledes: „Af hvad Orden Sct Peders Kloster paa de Liden har været, veed vi ikke; men af et „libet Stræde, der gaaer fra Sct Peders Kirke ud til Torvet, hvor der endnu „paa den ene Side findes af Klosters Mure, hvilket Stræde kaldes Graa- „brødrestræde, slutter man, at det maa have været af den Orden. I Enden „af fornævnte Stræde ud til Torvet har en Borger for 70 Aar siden (altsaa „omtrent 1674) opbygget et to Loftes høit taalmuret Huus, som endnu (1744) „staaer (dette Huus er i Aaret 1819 for en Deel bygget om), og da de grov „til Kielder under Jorden, træffede de paa Grundmur af Klosters Funda- „ment, og en muret Gævelst, hvorudi vare 7 Borgerlæs døde Menneskebein, „som bleve henførte paa Sct Jørgens Hospitals Kirkegaard, og der i Jorden „nedgravede, hvilket en Byfoged-Enke her i Byen, 86 Aar gammel, som endnu „lever ved god Fornuft og Sandfærd, har seet i hendes unge Aar, da hun den „Tid som eget Barn var hos den Mand i samme Gaard, som Huset lod bygge.“

brødrækkloster, som vi vide at have ligget ved det nuværende Torv pp).

Skjøndt Klosteret blev udslyttet af Næstved, mistede det dog ingenlunde sit Herredømme over Byen, men blev fremdeles i Besiddelse af denne Herlighed saavel som af sine øvrige Privilegier. Undertiden søgte vel Næstved Borgere at unddrage sig fra den Lybighed, de vare Klosteret skyldige; men stedsse vidste Abbederne, ved Kongernes kraftige Medvirkning, at hævde Klosters Rettighed. Strax efter dets Udslyttelse af Byen prøvede saaledes nogle af Næstved Indvaanere paa at skyde sig ind under mægtige Beskyttere („tutores“), som de valgte sig andenshedsfra, og troede derved at kunne undslaae sig for at svare Abbeden i Rette for deres Forseelser. Men paa Abbedens Klage forbød Kongen en saadan Adfærd, ikke allene under sin Kongelige Naades Fortabelse, men endog under Fortabelse af alle den Skyldiges Eiendomme q). Og nogle Aar senere (Aar 1290) indskræpedes paa ny dette Forbud mod at indskyde sin Sag under fremmed Forsvar, hvorhos det tillige forbydes Næstved Borgere at sælge, ja endog at falskbyde Huus eller Grund i Byen uden Abbedens Samtykke r).

pp) *Helvaderi Sylva chronologica circuli baltici*, 2 Th., P. 89. Herved kan dog anmærkes, at der ogsaa paa et andet Sted, hvortil Torvet forhen har strakt sig, noget bagved den nuværende Bagt (paa Hjørnet af Gaden Rasmsherre), har eksisteret Ruider af meget anseelige Grundmure, som flere endnu levende Mand har kjendt, og som af en endnu levende Murmester ere ophugge. Skulde disse, som man har meent, være Levninger af et Kloster, saa maatte man vel her søge Graabrødrækklosters Plads; og maaskee kunde man da antage, at Sct Peders Kloster har bestaaet af forskellige fra hinanden adskilte Bygninger, og en af disse staaet paa den ovenfor betegnede Plads.

q) Om denne Kongelige Resolution er af Aaret 1265 (altsaa af Erik Slipping) eller maaskee af 1255 (altsaa af Kong Christoffer I), er uvist (*Langeb.*, T. IV, P. 339, XII). Forresten sigtes her til den i den gamle danske Rettergang brugelige Skik, at en mægtigere Mand kunde, naar ham for godt syntes, paatage sig en andens Sag, gjøre den til sin egen, og derved heidrage den under et andet Værnething m. m., til Elade for Modparten. *Conf. Dr. G. L. Baadens Notitser i Dansk Minerva for Junii 1818, P. 481 og 482.*

r) *Ericus (Menved) districto prohibet, ne quis civium in Nestuet curiam aliquam seu fundum in civitate vendere vel venalem alicui exponere presumat, nisi de licentia Abbatis & consensu. Neu aliquis sibi aliunde defensorem seu causarum executorem recipiat in prejudicium Conventus & Abbatis (Langeb., T. IV, P. 339).*

Disse og andre Privilegier, og sin hele Herkerret over Næstved, beholdt Klosteret lige til Reformationen s).

Hvor stort Munkenes Antal har været, vide vi ikke med Sikkerhed; i Begyndelsen har det neppe oversteget elleve eller tolv i); og kunde vi forlade os paa Nægtigheden af Klosterets Kalender (Calendarium Nestvedense), og isærdeleshed paa den i samme anførte Dødeliste, da maatte vi antage, at dette Antal senere snarere var formindsket end forstørret u). Imidlertid synes det ikke rimeligt, at Klosteret ved tiltagende Rigdom skulde have nedsat Antallet paa de Personer, for hvis Skyld det var stiftet. Vi kan vel altsaa med Grund formode, at Munkenes Antal i den følgende Tid enten er bleven forøget, eller i det mindste ikke nedsat. Bliver det endog af denne Formodning en Følge, at vi maae antage den i Klosterets Kalender an-

s) Efter Hoffmann (Danske Atlas, Tom. VI, S. 403) blev Næstved lagt under Kronen Aar 1426, hvilket aabenbare strider imod det forhen i Num. h) anførte Kong Hans's Privilegium af 1493, hvilket af Kong Fred. I blev stadfæstet 1525 (Langeb., T. IV, S. 343).

i) I Calend. Nestv., hvori Munkene har begyndt deres Optegnelser formodentlig strax efter Klosterets Stiftelse, og siden efterhaanden fortsat dem, siges der strax i Begyndelsen: *Nomina fratrum nostrorum vivencium. Dominus Johannes. Georgius. Martinus. Jacobus. Johannes. Michael. Johannes. Nicolaus. Johannes. Jacobus. Trugillus.* Dengang var altsaa Klosterbrødrenes Antal elleve, af hvilke den førstnævnte formodentlig var Abbeden, thi denne tillægges sædvanlig Titelen Dominus. Blandt Klosterets første Abbeder var der flere af Navnet Johannes.

u) Den i Calend. Nestv. indførte Dødeliste er indrettet som en Kalender, og anfører hver Dag de paa samme afsøde Munke m. fl., dog uden at tilføie Aarstallet; og efter denne Liste (Pag. 298-318), som gaaer fra Klosterets Oprettelse 1135, og er fortsat indtil Begyndelsen af det 16de Seculum (og altsaa indbefatter et Tidsrum af omtrent 380 Aar) er Antallet paa de i dette Tidsrum afsøde Munke ikke uden omtrent 165 (egentlig anføres ifkun 138 afsøde Munke; men da Listen er defect, og ifkun indeholder Optegnelsen for omtrent 10 Aaaneber af Aaret, saa maa Antallet for samtlige 12 Aaaneber efter Probabilitet antages at være 165). Hvis vi nu vilde antage Munkenes stadige Antal at have været 12, saa blev Middelstallet af den Tid, enhver af dem skulde have tilbragt i Klosteret, noget over 27 Aar, hvilket Middelstal neppe er for stort, naar man tager Hensyn til, at adskillige af disse patres allerede i deres Drengaar have taget Munkelappen paa. Men skulde dette Middelstal synes for høit, saa maatte enten den i Calendariet anførte Optegnelse paa de Afsøde ikke være fuldstændig, eller og Munkenes stadige Antal maatte have været mindre end 12. Antog vi f. E. deres Antal for 8, saa blev Middelstallet af deres Opholdstid i Klosteret omtrent 18 Aar.

førte Dødeliste for ufuldstændig, da bør vi ikke undres over, om en Fortegnelse, som igiennem flere Sæller er bleven fortsat, ei altid er bleven ført med Nøiagtighed.

En af Klosterbrødrene havde Titel af Prior, og var de andres Formand i geistlige Sager; men iøvrigt stod hele Klosteret under en Abbed, der styrede saavel dets verdslige som aandelige Anliggender. Ham skulde samtlige Klosterets Personer vise Hørighed og Lydigheid, og ham allene tilkom Titelen: Herre; i Tilskrift til Abbeden brugtes stedsde den Hæderstitel: Hæderlig og reenlivet (eller: hæderlig og regelbunden) Mand Hr. N. N., da Munkene derimod blot fik Titelen Reenlivet. Naar Abbeden ikke paa egen Haand vilde tage en Beslutning i Klosterets Anliggender, kunde han sammenkalde Brødrene til Raadslag, og Beslutningen sagdes da at være tagen af „Abbeden og Conventet“.

Foruden de egentlige Munkte havde dette Kloster, ligesom de fleste andre, endnu adskillige Laibrødre og Converser, der ligesaavel som Munkene toge Deel i Klosterlivet. Laibrødrene (eller Lægbrødre, Laici) vare næsten i alt at ansee som virkelige Munkte: de toge samme Deel som disse i Klosterøvelserne, og vare undertastede den hele Klosterugt, men kunde ikke indvies til Præster. Converserne (Conversi d. e. de Omvendte) derimod vare egentlig tjenende Brødre, der meest besørge de huuslige Syssler, for at Munkene kunde have des mere Rolighed til at passe deres aandelige Forretninger. Disse maatte, ligesom Laierne, omkifte den verdslige Dragt med Munketappen, og aflægge Klosterløftet; men de vare forresten ikke saa strengt som Munkene bundne til Klostertvangen. Conversernes Antal var mindre end Munkenes; og Laierne vare de færreste v).

Foruden disse tjenende Brødre havde Munkene ogsaa deres egentlige Tjende, hvoriblandt endog Qvindespersoner, som ikke allene fik Kost og Løn, men endog alle deres Klæder, lige indtil Støvler, Skoe og Binned. I Abbed Jeips Regnskab for Aarene 1467—1481 x)

v) For samme Tidrum, som Cal. Nestv. anfører 138 afdøde Munkte, anføres her af Laibrødre ifkun 52, og af Converser 87 som afdøde.

x) Det Manuscript, som under Navn af Liber reddituum monasterii Sti Benedicti de Nestvoeth omtales i Fortalen, og som endnu i Original findes i Herculsholms Archiv. Ved Slutningen af hvert Aars Regnskab anføres under Navn af Swendeløn (s: Svendeløn, Tyndeløn), hvad enhver af Tjenestefolkene erholdt saavel i Klæder som i Penge. For at give et Begreb saavel om Pengenes Værdi paa den Tid, som om Lønningsmaaden, anføres her et Par

anføres saaledes: et Par Kotte, to Bryggere og en Bryggersvend, en Humblæmester (o: Gartner), Rjøghemester, Kielverdreng, nogle Bogsvende, to Fiskere, en Skovfoged, foruden en heel Deel andre, hvis blotte Navne anføres, dog tilbeels med saadant Tillæg, som viser deres Forretninger, som: Vænt i Roladhen, Ingeborg i Stegberget o. dsl. Klosteret havde desuden sin egen Skriver *).

At i øvrigt foruden de Personer, som egentlig tilhørte Klosteret, ogsaa andre undertiden kunde der faae Bopæl, naar de for Gaver betingede sig den, har vi allerede forhen seet Exempel paa y); flere Exempler forekomme i Klostersets Gavebog; og formodentlig maae vi deraf forklare os, hvorledes Foll, som ellers maatte synes at være Klosteret ubedkommende, kunne findes i dets Kirke begravne z).

Henfigten med Klosterne's Oprettelse var, som bekiendt, nærmest, at forskaffe nogle Menneſter Leilighed til at opoffre ſit Liv ganſte til Andagt og Gudsdyrkelfe. Bøn og Sang med andre religiøſe Handlinger ſkulde altsaa være Munkenes vigtigſte Syſſel. Vel afvege Kloſterne efterhaanden meget fra deres førſte Beſtemmeſe; og vi vide, at Hovmod og Yppigheb, ja Ryggeſlæſhed ſelv, efterhaanden tog Sæde i mange af de Boliger, ſom vare beſtemte til at fremme Ydmygheb, Tarveligheb og rene Sæder. Men, uagtet ſand Religiøſitet ſielden havde hjemme i Kloſterne, ſaa vedblev man dog der nogenledes at holde over de udvortes Skikke, ſom enhver Ordens Love foreſkreve; ſaaledes ogſaa i Skovkloſter: flere gange daglig maatte Munkenene forſamles til Bøn og Sang i Kirken; ja ikke engang Nattens Timer gik hen uden Gudsſpaakaldelſe: de ſaataldte Vigilier vare Andagtsøvelſer, ſom Munkenene paa en beſtemt Time af Natten maatte

Exempler paa Lønninger efter dette Regniſtab: (Af Regniſtabet 1467) „Henning Fiſker 3 ſ., 3 Aln Wadmæl 3 ſ., 4 ſ. till Wadmæl, 2 Grot Stræder „løſen, 3 Aln Klæde Alnen for 18 Grot, 1 Grot ath løſe Hoſer (o: Buger) „met, et Par Sko for 4 ſ. Grot. Bo Kol 2 Aln Wadmæl for 2 ſ. 4 Grot „till Skoo, 2 ſ. Grot for 3 Alne Klæde, et Par Skoo for 4 Grot.“ (Af Regniſtabet 1475) „Margreth i Deyagorden et Par Sko, en Grot til Pert til „Forklæbbæ, 5 Grot for 3 Aln Pert“ o. ſ. v.

*) Langeb., T. IV., P. 373, XLVI.

y) Jacob Epilebynes Efterleverſte, Pag. 14.

z) H. E. Henricus Holſmet 1322; Ole Biørnſen og Rone 1381. Vid. Antiqvariffe Annaler, 1 B., Pag. 158.

holde i Kirken a); og endnu have vi et Mindesmærke om disse iblandt os: den Klokke, hvormed Stolens Disciple nu kaldes til Lovsang Morgen og Aften, er den samme, som forbum sammentalste Klosterbrødrene til deres natlige Gudsdyrkelse, hvorom følgende Paastrift paa Klokken endnu vidner:

Tempus ego noctis servandum prædico doctis;
signo freta Dei prænuncia sum requiel.

Foruden den ordentlige Gudsstjeneste maatte ogsaa den overordentlige give Brødrene endeel at bestille, da det ikke var et ringe Antal Personer, for hvem der skulde holdes deels daglige, deels aarlige Sælemesseer, ja for nogle endog Vigilier *), saa at man vel fielden har kunnet nærme sig Skovklosters Kirke, enten Nat eller Dag, uden at høre Munkenes Lovsange, eller og deres Messe, tone derfra.

Men ikke alle kirkelige Forretninger kunde udføres af Munte; prædike f. Ex., døbe og uddele den hellige Nadderer maatte Ingen uden den, som var viet til Præst b). Klosteret havde derfor sine Præster, og disse valgtes for det meste blandt Munkene selv, saa at de allerfleste Munte tillige vare Præster; undertiden valgtes dog ogsaa Præster blandt Converjerne, og ifftun enkelte synes at have været Klosterets Præster uden tillige at være enten Munte eller Converjer. Præsternes Udnævnelse beroede paa Abbeden. Nogle af Munkene vare ogsaa tillige Degne (Opvartere ved Gudsstjenesten) c).

a) Efter Benedictinerordenens Love skulde der i Vigilierne hvergang synges 12 Psalmer, foruden Kyrieleison, Vitaniet og Halleluja. Imellem Psalmerne skulde Brødrene stiftewis forelæse Stykker af det gamle og nye Testamente samt af Kirkesædrenes Skrifter — i alt fire Læsninger; Abbeden skulde lyse Betsignelsen m. m. Messe skulde der ikke holdes ved Vigilierne, men ved Gudsstjenesten om Dagen. I alt skulde der syv gange daglig holdes Gudsstjeneste i Kirken (Hospinianus de ortu & progressu Monachatus, Fol. 120 & 121). I saadanne Forbringere var der noget at slaae af paa.

*) Langeb., T. IV, P. 366.

b) Monachus non doctoris sed plangentis officium habet; sacerdotum autem est populum docere, baptizare, sacram coenam administrare etc.; unde et nomen sacerdotis habent, quod sacrum dent. (Hospinianus de Mon., Fol. 2 b, & 71 b).

c) Blandt de i Calend. Nestv. anførte 138 afdøde Munte vare de 101 tillige Præster, og 18 vare Degne. Af Converjerne nævnes tre som Præster, og tre Personer benævnes blot som „Stedets Præst“ (Sacerdos huius loci).

Men uagtet Gudstienesten saaledes udgjorde Munkenes Hovedbeskæftigelse, levnedes dem dog stedse Tid nok ogsaa til andre Syssler, isærdeleshed da de Tider kom, da man formodentlig her som andensheds begyndte, efter den gamle Munkeregel, at nøjes med: *facere officium suum taliter qualiter*, og altsaa blev mindre nøieregnende med Klosterøvelserne. Studeringerne bleve i Skovkloster ikke tilside-satte: Klosteret havde sit Bibliothek, bestaaende saavel af trykte som skrevne Bøger, og adskillige af de sidste endog forfattede af Klosterbrødrene selv. Ved Reformationen maatte dette Bibliothek dele Skiebne med de øvrige Klosters Bogsamlinger: det blev adspredt, og tildeels ødelagt. De af Manuskripterne, som indtil vore Dage har vedligeholdt sig, enten i Original eller Afskrift, og har været at overkomme, har den utrættelige og skarpsindige Historiegrandfater Jacob Langebet samlet i sine *Scriptores rer. danicarum* medli ævl. Af de i Fortalen anførte fire Skrifter, hvilke alle i Klosteret ere forfattede, udmærker sig fortrinligen *Calendarium Nestredlense*. Dette Pragtmanuskript, som endnu tilhører Universitetsbibliotheket i Kjøbenhavn, er paa fiint Pergament i stor Qvartformat, heelt igiennem nitid skrevet, skøndt med forskellige Hænder, tildeels med farvede Bogstaver, og ziret med ser forskellige Malerier, med fine Farver og Forgyltning. Da dette Manuskript er begyndt strax efter Klosterets Oprettelse, og siden efterhaanden fortsat indtil henimod Reformationen, saa er det saa meget mere til Ære for Klosterets vedvarende Flid og Munkenes Kunsthånd. Af Klosterbibliothekets trykte Bøger vides ikke mere end een endnu at være i Behold; det er *Rudimentum Noviciorum*, som tilhører det Kongelige Bibliothek i Kjøbenhavn; foran i Bogen findes antegnet, at den i Aaret 1482 er Skovkloster skienket af Provvisoren for Konneklosteret paa Gavnsø, Johannes Tydefini; og at samme Mand siden efter (Aar 1500) skienkede Klosteret adskillige andre Bøger, har Munkene taknemmeligen anmærket i deres *Calendarium* *).

Efter Benedictinerordenens Love kunde Drengene, endog i en meget tidlig Alder, antages som Klosterbrødre; og at dette ogsaa har været Brug i Skovkloster, viser dets Kalender, hvor der blandt de hensovende Brødre nævnes to som Drengene. Heraf er det indlysende, at Munkene ogsaa maae have givet sig af med Underviisning, og formodentlig er denne bleven meddeelt i Klosteret selv. At i øvrigt Skolen i Nestved har staaet under Skovklosters Bestyrelse, og at denne Skole

*) Langeb., T. IV, P. 308.

maafke endog af Videnskabernes Befordrer, Klostrets Medstifter, Biskop Eskild er bleven oprettet paa samme Tid som Klostret selv, maa man med saa meget større Sandsynlighed formode, som denne Skole netop laae paa Sanct Peders Kirkegaard, ei langt fra den Plads, hvor det oprindelige Sanct Peders Kloster maa antages at have staaet; men Visshed derom have vi ikke d).

Sin vigtigste Indtægt havde Klostret af sit Bøndergods, hvoraf det oppebar saavel Tienden som en Afgift i Penge og Naturalier af hver enkelt Gaard. Men som Penge i de Tider vare fieldnere, saa var og Klostrets Pengeindtægt i de første Tider efter dets Stiftelse iffun ringe, nemlig 150 Mark i daværende gangbar Mynt e). Derimod var Naturalindtægten des større, da hver Bonde maatte yde Lam, Sviin, Gæs, Høns, Smør, Rug, Byg o. s. v. Den Bispetiende af en Fierdepart af Tybjerg-Herred, som Eskild paa egne og Efterkommeres Vegne havde skienket Klostret, blev dette stedse i Besiddelse af, skjøndt det ikke var langt fra, at en af Abbederne ved sin Stridighed havde skilt det ved denne vigtige Hørlighed: Biskoppen i Moeskilde havde nemlig paalagt Abbeden, paa sine Vegne at reise til Nygen for at visitere; men den stolte Abbed, som nødig vilde lade sig noget befale, protesterede formelig for samtlige Moeskilde Kirkes Prælater mod den givne Befaling; for Kirkens Gæres Skyld vilde han vel foretage sig Reisen, sagde han, men ingenlunde som en Pligt. Herover opkom der Strid imellem begge benævnte geistlige Herrer, og Enden paa Striden blev, at Abbeden maatte frasiage sig al den Biskopstiende, som Eskild forhen havde tillagt Klostret. Men den ædelmodige Biskop, som formodentlig fandt det for haardt at lade Klostret bøde for Abbedens Forseelse, lod det være sig nok at have ydmuyget dennes Stolthed, og skienkede Klostret paa ny de Hørligheder, som dets Abbed havde forbrudt, dog med fornøjet Indskærpelse af den Forpligtelse, som allerede Eskild havde gjort til Betingelse for Gaven, at nemlig Abbeden skulde paa egen Bekostning reise i Biskoppens Grinde,

d) Denne Formodning er først fremsat af Prof. J. Møller i hans Skrift: *De to Holme*, i *Skandinavijsk Litteraturselskabs Skrifter* 1815, Pag. 25. Den latinske Skole i Næstved blev ophævet 1732; Skolehuset er en ældgammel grundmuret Bygning, som endnu er ved Magt, og nu bruges til dansk Skole. At Skolen i Næstved var til allerede Aar 1401, seer af *Lib. donat.*, Langeb., T. IV, P. 375, XVII.

e) *Taxus mon. beati Petri Nestw. Centum quingvagina marcharum in moneta usuali* (Langeb., T. IV, P. 289).

hvorhen det forlangtes. Det var i Aaret 1300 under Biskop Johannes denne Sag saaledes blev afgjort; men Navnet paa den stribte Abbed har Historien ikke bevaret *).

Foruden af Lybiørg-Herred hævdede Klosteret ogsaa Tiende af de Sogne, hvis Kirker det eiede, som Tiæreby og Næstved.

En tredje Indtægtskilde for Klosteret var dets egne Marker: nogle af disse synes det for egen Regning at have drevet f); de øvrige vare bortleiede til Borgerne i Næstved g).

Men en vigtigere Indtægt havde det af Næstved By: Klosteret hævdede her Told af alle de Væhre, som bragtes til Torvs (Torggiæld); desuden Tofftegiæld h) (c: Grundstat, Afgift af den Grund, ethvert Huus stod paa); Midsommergiæld (en Skat, som skulde betales ved Midsommerstid), Vethingsgiæld (Krigsskat), Sagefald (c: Bøder, som Nogen idømtes for Retten), endog 3 Marks og 40 Marks Sagefald, som Kongerne ellers overalt havde sig selv forbeholden. Denne Ret til Sagefald havde Klosteret ogsaa overalt paa sit Øndergods og over sit Tyende, ligesom ogsaa Ret til Helligbrøde (Bøder for Helligdages Overtrædelse); for denne sidstnævnte Ret maatte det dog betale til Biskoppen i Roskilde (som Helligbrøde ellers tilkom) aarlig en Mark (to Lønder?) Meel **). Hvis Nogen i Næstved blev dømt til Døde, da tilfaldt al hans Eiendom Klosteret. Af enhver Arv i Næstved, der maatte tilfalde nogen Udenbys, skulde tre Mark forlods betales Klosteret af hver enkelt Arving; og meldte sig ingen saadan inden Aar og Dag, da hiemfaldt hele Arven til Klosteret ***). Desforuden maatte hver Borger i Byen aarlig betale noget

*) Langeb., T. IV, P. 345, XVI & XVIII. I det under Nr. XVI anførte Aarstal MCCCXI synes der at være en Feil; maaskee skal det være MCCCXI.

f) I den forhen anførte Liber reddituum (i Slutningen af Regnskabet for 1467) forekommer følgende Udgiftspost, som tydelig synes at vise, at Klosteret har haft sin egen Avling: „4 par sto ploumæn fingæ, oc den som saadhæ 1 par sto oc Brod fik eet par sto for han groff grøfter oc ogh mægh i en kaalhave“.

g) Det var de Marker, som nu tilhøre Næstved By. Aar 1528 vare de bortleiede til Næstved for 28 Mark aarlig.

h) Efter en Bestemmelse af 1484 skulde der af hver Gaard betales i Tofftegiæld en halv Grot, og af hver Bob, som ei var sammenhængende med nogen Gaard, een Wengelf (Langeb., T. IV, P. 362).

**) Langeb., T. IV, P. 344, VII.

***) Ibid., P. 362, II.

vist i Næringsstat. Dette var i Førstningen ubestemt, men blev ved en Overeenskomst mellem Klosteret og Byens Borgere af 1484 fastsat saaledes *), at hver Brygger skulde give aarlig to Grot; hver Flætter ligeledes to Grot; hver Embizmann (d. e. Haandværksmand) 7 Lybste; hver Vulfmet (Hovfmed) eengang Hesteflo; hver Bager aarlig 7 Sterling, og hver Løverdag et Hvedebrød; hver Rispdmanager 4 Grot, og hver anden Søndag en Steg l); alle Sudere (Stomagere) en halv lødig Mark og et Par Støvler; hver Strædder 4 Engelske k); alle Kræmmere et Pund Ingefær; alle Skindere (Feldberedere) en Skindkiortel saa god som 3½ Skilling Grot. Af hver Fad Viin, som blev sat, skulde Abbeden have et Stob til Gudstienesten, hvorfor ogsaa enten Abbeden selv eller hans Bud maatte være tilstede, naar Vinen skulde sættes. For at vinde Borgerskab maatte der betales til Abbeden 6 Grot o. s. v.

Endnu een Indtægtskilde for Klosteret var Afskads-handelen (Synsdsforladelser for Penge); og fra Tidsalderens Tænkemaade at slutte har denne Indtægtskilde vistnok ikke været ubetydelig. Ved at ofre paa visse bestemte Festdage paa et eller andet af Kirkens Altære erhvervede man sig Synsdsforladelser for en vis bestemt Tid: den f. E., som paa det hellige Korsets Feste, paa Vor-Ærue-Dag, Sanct Hans-Dag, Benedictidag, eller paa Klosterets Indvielsesfest offrede paa Hellig-Korsets Alter, fik derfor tohundrede Dages Afskad; den, som paa Allehelgensdag, eller Søndagen derefter, paa Langfredag, anden Paaskefestdag eller Christi Himmelfartsdag offrede paa Alle-Helgens Alter, erholdt derfor Synsdsforladelser for 400 Dage. Paa Høialteret stod Jomfru Marias Billede; og den, som for dette nedlagde sit Offer, eller som der med Andagt læste sit ave Maria, erholdt Afskad for 40 Dages Synder **). En lignende Bestemmelse gjaldte for de øvrige Altære l).

*) Langeb., T. IV, P. 362. l.

i) Det kan herved erindres, at efter Benedictinerordenens Love maatte Munlene ikke spise Risp.

k) Ved Engelsk forstaaes sædvanlig engelsk Klæde; her maaskee det betyder Klædninger.

**) Langeb., T. IV, P. 338 og 334.

l) Af Kirkens Altære kiende vi syv (og maaskee den havde endnu flere): 1) Høialteret, som stod i Choret; 2) Sanct Olufs Alter, hvilket ogsaa havde Plads i Choret paa venstre Side af Høialteret; 3) Hellig-Korsets Alter; maaskee stod dette i Sacristiet, der hvor endnu et fem Alen høit Trækor findes indsat i Muren; 4) Jomfru Marias Alter (altare beatæ virginis), ved hvilket der

Som Afskabshandelen var til Fordeel for Klosteret, saa var og Abbedens Ret til at lyse i Vand; denne Rettighed, som dog ikke strakte sig uden over Klosterets egne Undergivne, erholdt Abbeden af Erkebiskop Anders Sunesen ikke meget længe efter dets Stiftelse *); og man synes at have forstaaet, i det mindste undertiden, at gjøre denne Rettighed frugtbringende. Herpaa følgende Exempel af Klosterets Gavebog: I Anledning af en Gaard, som var Skovkloster skientet, havde en af Giverens Arvinger anlagt Sag mod Klosteret for at erholde Eiendommen tilbage, og vilde ikke, uagtet de tilveiebragte Beviisligheder, give Slip paa sin formeentlige Ret; men Abbeden lyser sin Modstander i Vand; og ydmyg maa nu denne bede om Naade, lovende, at han gierne vil lade Sagen fare, naar itkun Vandten maa vorde hævet **).

Rigdom giver Anseelse: det rige Skovkloster var derfor ogsaa berømt ei allene hjemme, men ogsaa blandt Fremmede: baade i Rusland, Sverrig, Norge og Island havde det Belyndere. Biskop Oleff af Neval tilligemed hans Broder Boetius; Magister Birghe af Sverrig; Niels Russere, Erkebiskop i Trondhjem; Biskop Arnuz af Island, tælles alle blandt dets Belgjørere, foruden adskillige indenlandske Biskopper, Konger og Dronninger, og andre af Landets anseeligste Mænd og Qvinder ***). Men en saa almindelig Yndest, som denne udbredte Belgjorenhed mod Klosteret synes at forudsætte, og som vedligeholdet sig igiennem alle Perioder af dets Tilværelse, fra dets

daglig holdtes Messe til den hellige Moders Ære; 5) Sanct Virgittes; 6) Sanct Chatarines, og 7) Alle Helgens Alter. Formodentlig havde de fleste af disse Altene deres Plads deels ved Pillerne af Muren, som Skil er i de catholske Kirker (thi de Stolestæder, som nu opfyldte Kirkegulvet, fandtes ikke i Munketiden, men bleve først af Herl. Trolle indrettede, da Klosterkirken forandrede sig til Sogneskirke), deels i egne Capeller, som vare byggede i Sammenhæng med Kirken. At et saadant Capel af anseelig Størrelse har staaet ind i den nuværende Episkopestolens Gaard, er endnu tydeligt at kjende paa den Deel af Kirkemuren, som vender ind imod samme Gaard. Et Par andre mindre synes (som Kirkemuren ubødig viser) at have staaet der, hvor Marcus Sines Begravelse nu er, udad mod Naen, og maaskee ligeledes i den anden Arm af Korset udad mod Naen.

*) Langeb., T. IV, P. 345, XIX og XXI. Anders Sunesen var Erkebiskop 1201-1223; i dette Tidrum maa altsaa benævnte Privilegium være Klosteret meddeelt.

**) Ibid, P. 360.

***) Ibid, P. 323, 324, 329, 391 m. fl. St.

Oprettelse til dets Undergang, kan ikke forklares uden at antage, at Skovklosters Munke maae, i det hele taget, have udmærket sig ved en ulastelig Vandel; heller ikke har Historien opbevaret noget eneste Træt, som modsiges denne Formodning, da man derimod fra adskillige andre Klosterser finder Beviser nok for deres Beboeres ryggesløse Levnet. Med Naboløstjerne i Næstved levede vore Benedictinere steds i god Forstaaelse, og viiste sig ved alle Veligheder tjenstagtige og følelige mod dem; deres Gavebog indeholder flere Exempler som Beviis herfor. Saavel med Dominicanerne (Sortebrødrene) som med Franciscanerne (Graabrødrene) i Næstved havde de indgaaet Broderskab m); ligeledes med Benedictinerne i Ringsted, med Brødrene i Tre Klosterser i Jylland, og med dem i Antvorskov, samt med Brødrene og Søstrene i Mariebo. Ogsaa med adskillige Gilder stode de i Broderskabs Forbindelse, og med enkelte mægtige Personer, som Biskop Sigellus af Stavanger, Dronning Margrete o. fl. n).

Men skøndt Skovkloster saaledes var et af de rigeste og mest anseete i Landet, og dets Abbeder altsaa henhørte til Landets mægtigste Prælater, saa har dog Historien ikke bevaret os andet Minde om de fleste af disse end deres blotte Navne o). Blandt de saa, som historiske Mindesmærker give os nogen nærmere Kundskab om, fortjener at nævnes: Abbed Mattes (lat. Matthæus), som døde 1419, efter at have forestaaet Abbedposten i 28 Aar. Paastriften paa hans Sigteen i Herlufsholms Kirke bevidner, at han som en brav Mand sørgede for Klosteret, og istandsatte dets forfaldne Bygninger *).

Fra Abbed Zeip (Jeppe) have vi endnu i Herlufsholms Archiv hans originale Regnskab over Klosterets Indtægter i Aarene 1467-81

m) Sortebrødrene vare Munke af den saakaldte Præbiterorden. Formedelt et Stykke Jord, som Skovkloster havde overladt dem 1434 (det Bønge, som endnu ligger til Sortebrødre), skulde de, istedetfor at betale Toftegiæld, imellemstunder præbiter i Skovkloster, naar forlangtes (Langeb., T. IV, P. 374). Graabrødrene vare Franciscanere af Minoriterordenen. De første Kloster staaer endnu i Næstved; de sidste derimod blev (ubetvørlig) formedelt Munkenes Ugudelighed) i Reformationstidens Hede (1531) af Almuen nedbrudt, og en Sag opreist paa det Sted, hvor forhen Høialteret havde staaet (Helvaderi Sylva chronologica, 2 Th., S. 89).

n) De, som indgik Broderskab med et Kloster, bleve derved deelagtige i Fortjenesten af Munkenes saakaldte gode Gierninger. (Langeb., T. IV, P. 383, 297.)

o) Abbedernes Navne anføres hos Langobek (T. IV, P. 318 og 319).

*) Marmora dan., Tom. I, P. 187; Danske Magasin, 1 B., S. 367.

(formodentlig hans hele Bestyrelsestid), hvorved vi sættes iftand til noget næriere at kende dets Oekonomie. I den latinske Titel paa Regnskabet kalder han sig selv Jacobus; men at hans danske Navn var Jøsep, vise Arkivdocumenterne. Han døde i September 1482.

Oluff Persøn (lat. Olauus) var Abbed 1488, og maaskee før, og forblev det til sin Død 1503. Den saakaldte Kirkegang — en muret hvelvet Gang, som fører til Kirken, og er en egen Tilbygning tilknyttet den derover værende Munkegang — (Tab. III, No. 1, C, i, og No. 2, C, m) har han ladet opføre, som en Inscription over Kirkegangen med forgyldte Munkebogstaver endnu udviser. Han var hødet af Hørster og Herrer, og roses som en Mand, der i alle Stykker var tilbøjelig for sine Pligter; og endnu findes adskillige Documenter i Stokens Arkiv, der vise os ham som en driftig Forstander for sit Klostet p).

Rasmus Daw var Abbed 1515-32, altsaa i den farlige Tidspunkt, da den Lutherste Lære begyndte at fortrænge Catholicismen. Hans Omhyggelighed have vi at takke for den vigtige Samling af Klostrets Privilegier og Gavebreve, som vi endnu ere i Besiddelse af, den Gavebog (*Liber donationum monasterii beati Petri Nestvedensis*), som endnu er Hovedkilden til vor Kundskab om Klostrets ældste Forfatning. De Fremstribt, som den Lutherste Lære i hans Tid gjorde her i Landet, og den Fare, som derved truede Klostrene, var formodentlig det, der fornemmelig bevægede denne driftige Abbed til, i Aaret 1528, at lade forfatte bemeldte Gavebog, der egentlig er et Register over Klostrets Arkiv, og indeholder et udsørgeligt Ud-

p) Inscriptionen over Kirkegangen er: Anno Dm̄ (o: Domini) MDII Abbate Olauo p̄sidī (o: præsidenti). Hans Gravskrift findes hos Langebek (Pag. 319) saaledes:

MD tribus junctis Annos numerando salutis,

(o: MDIII)

Qvarto subdendas Augusti dico Kalendas,

(o: IV Kalend. Aug.)

Abbas in Christo dormivit Olauus ab isto

Mundo secessit reor, ut cum pace quiescit.

Mors Corpus stravit, spiritus sursum volitavit.

Pro grege commisso responsurus bene Christo

Principibus cunctis dominisqve fuit gratosus,

Virtutum punctis in omnibus atqve zelosus.

Ipse chori medio tumbam noscatur habere.

Qva velut in gremio matris possit remanere.

tog af alle de Documenter, som hiemle det nogen Rettighed. Afstillelige Inscriptions saavel i Næstved Kirker som forðum i Herlufsholms vidne om Abbed Rasmus's Driftighed q).

Ved den Lutherste Reformations Indførelse i Danmark blev det, i Aaret 1530, Munkene over hele Riget tilladt, efter eget Valg, enten at forlade deres Klostere eller forblive i dem til deres Død. Et stort Antal Klostere bleve efter denne Kongelige Tilladelse strax af deres Beboere forladte *), derefter nedlagte, og indbragne under Kronen. Men isærdeleshed var det Tiggerordenene (Dominicanerne, Franciskanerne og Karmeliterne), den mod Klostrene udslyngede Synstraale først rammede, da disse Ordener nødvendig maatte undergaae, saasnart det var dem forbudet offentlig at indsamle Almisse. Benedictinerklostrene derimod, og alle de øvrige saakaldte Herreklostere, der selv besad Eiendomme nok til, at deres Beboere kunde leve utrængende, bleve ved Magt endog nogen Tid efter Reformationens Indførelse, da Munkene i disse levede for godt til, at de frivilligen skulde have Lyst at forlade Landet; og Abbederne vedbleve at have Bestyrelsen og at nyde Indkomsterne. Skovkloster fik saaledes ikke allene Lov til at beholde sin Abbed Rasmus Daw indtil hans Død 1532 (altsaa to Aar efter at man havde begyndt med Klosternes Inddragelse), men erholdt derefter endog en ny i Christoffer Hansen, som ligeledes beholdt Abbedposten eller i det mindste Abbedtitelen, indtil sin Død 1550 r). I hans Tid maatte dette Kloster dele Stiebnen med alle de øvrige: det blev inddraget under Kronen. Hvad Aar dette skede, vides ikke med fuldkommen Visshed; dog er det temmelig sandsynligt, at denne Forandring med Skovkloster maa være foretagen 1536, som det Aar

q) De Inscriptions i Herlufsholms Kirke, som angaae denne Abbed, og som efter Rosenii Atlas mscr. anføres af Pontoppidan (Marm. dan., Tom. I., P. 188 og 190) har i Forfatterens Tid ikke eksisteret. Af Marm. dan., P. 185 sees, at han var Abbed allerede i 1515.

*) Exemplar nok herpaa findes i Pontoppidans Reformationshistorie b. Dänischen Kirche; som: Pag. 240, 245, 248, 254 o. fl. St.

r) Efter Langebek (Tom. IV, P. 319) blev denne Chr. Hansen aubengang be-
stiftet til Abbed 1555; men at dette ikke kan forholde sig saa, viser hans Grav-
skrift i Herlufsholms Kirke, som er tydelig at læse (indført i Marm. Dan., T. I, P. 187): Anno Domini MDL obiit vir eruditus & præclarus Christo-
phorus Johannis Abbas huius Monasterii &c. At her derimod har været
en anden Abbed af samme Navn efter 1555, omtales baade af Rosenius (Atl.
mscr.) og Hoffmann (Suppl. til D. Atl.), og stemmer overens med Her-
lufsholms Archiv.

der udmærkede sig ved samtlige catholske Biskoppers Affættelse, og Pavebømmets fuldkomne Afflasselse her i Riget.

Men førend det opløstes, kunde det dog ikke undgaae at føle Følgerne af det Had mod Klosterne og den Lyst til at berige sig af deres Eiendomme, som i Reformationstiden var saa almindelig. Under de Krigsuroligheder, som hærjede Landet strax efter Kong Fred. den Førstes Død — i den saakaldte Grevens Feide — da den Oldenborgske Grev Christoffer, i Aaret 1534, spillede Mester i Sielland, var der nogle af Næstved Borgere, som ikke vilde lade Leiligheden gaae forbi til at fiske i de rørte Bunde: Seirherren var en ivrig Lutheraner, og derfor ingen Ven af Klosterne; mod Almuen derimod viste han sig gunstig, ligesom han igien blandt dem og Bønderne havde sit fornemste Tilhæng; og derover maatte Skovkloster undgielde. For at vise sin Fjærlighed mod Borgerne i Næstved tvang han Abbeden til at frastrive sig sin Ret baade til Magle-Mølle og adskillige andre af Klosterets Eiendomme til Fordeel for Byen; og Abbeden maatte give efter for Overmagten. Men aldrig saasnart havde den Oldenborgske Greve forladt Landet og den retmæssige Regent tiltraadt Regjeringen, før Abbed Christoffer fremstod med en Klage over den tilføjede Forurettelse. For at undersøge Sagen blev da en Commission nebsat, bestaaende af Biskop Ove Bilde af Aarhus, Abbed Heinrich Christiernsen fra Sorø, og Rigens Hofmester Mogens Gøye. Commissionen samledes i Roeskilde, og sluttede der (Lamper-Onsdag for Juul 1535) følgende Forlig imellem Abbeden paa den ene og Næstved Borgere paa den anden Side: at den afdvungne Forstrivelse skulde Abbeden tilbageleveres som ugjældig; derimod skulde Borgerne i tyve fulde Aar afgiftsfrit beholde det Overdrev (de nuværende Næstved Marker), som de hidtil havde haft i Leie af Klosteret; og i lige saa lang Tid skulde Borgemeister og Raadmændene i Byen uden Betaling have Brugen af Raadmandshaugen s); dog skulde Abbeden, efter gammel Skik, have sin Fædrift paa Overdrevet ~~der~~ i tre Aar. Denne mindelige Overeenskomst ender med den kiærlige Formaning af Commissionen, at der for Fremtiden, ligesom tilforn, skulde holdes Ven-skab og godt Naboskab imellem Klosteret og Næstved Indbyggere, at

s) Ved Raadmandshaugen forstod man dengang ikke hele den Skov, som man nu sædvanlig tillægger dette Navn (fra Magle-Mølle til Jernbroen), men blot den Halvdeel deraf, som ligger Næstved nærmest, og som forhen ved et Gierbe har været adskilt fra den øvrige Deel af Skoven. Man seer her Anledningen til Navnet.

disse skulde vise Abbeden Belvillie og Kiærlighed, søge Klosterets Gavn og afværge dets Skade og Forderv, saavidt det stod til dem 1).

Efterat Klosteret var kommet i Regjeringens Eie, beholdt det dog fremdeles sin Abbed saavel som sine Munke, indtil disse efterhaanden uddøde; men deres gylbne Tid var forbi: istedenfor at de forhen i magelig Overflødighed kunde næste sig med Klosterets hele Fødme, maatte de nu tage til Taffe med tarvelig Underholdning, da Lehnsmændene, til hvilke Bestyrelsen af Regjeringen blev overdragen, oppebare Klosterets Indtægter.

I Aaret 1537 blev den lærde, retsindige og virksomme, men formedelt Reformationen affatte Biskop, Ove Bilde, som et Beviis paa særdeles Kongelig Naade, forlehnet med Skovkloster u), hvor han tog sin Bopæl og siden opholdt sig indtil sin Død; og neppe skulde Klosteret paa nogen for dets Beboere mere umærfelig Naade have kunnet gjøre Overgangen fra sin forrige Magt til sin følgende Opløsning, end ved at komme under denne ædle Mands Styrelse; thi den humane Biskop, som selv af Erfaring vidste, hvad det er at nedstyrttes fra sin Vælde, vilde ikke mere, end Nødvendighed fordrebe, lade Munkene føle deres Afhængighed: skiondt Herre over Klosteret afgiorde han dog intet af Vigtighed i dets Anliggender uden først at indhente Abbedens og Conventets Samtykke v). Ove Bilde døde 1555 i en Alder af henved 80 Aar, og blev, efter sin egen Bestemmelse, begravet hos sine Forfædre i Antvorskov Kloster, hvor Kongen selv, for at vise sin Agtelse mod den Afdøde, ledsagede ham til sit Hvilested. Hans Testamente habes endnu; og deraf see vi, at Skovkloster ved hans Død — næsten tyve Aar efterat det var inddraget under Kronen — endnu havde baade Munke og Abbed. Testamentet er forfattet i Julii 1554; og foruden flere Gaver til Skovkloster saavel som til samtlige hans Betiente (hans Capellan, to Skrivere, Kammertiener og fem andre Tienere, to Kofte, Bager, Brygger, o. s. v., o. s. v.), de Fattige og

1) Forliget habes endnu i Prlshs Archiv. Conf. Pontoppidans Kirkehistorie, 2 Th., Pag. 887.

u) At denne Forlehnning stede 1537, og ikke 1540, som Langebek antager (T. IV, P. 319), sees udtrykkelig af Nye Danske Magazin, 1 B., P. 240.

v) I et Fæstebrev af 1543, hvorved Ove Bilde overdrager Abbeden Christopher Hansen en Bondegård i Løbby til afgiftsfri Besiddelse for sin Levetid (hvad enten Abbeden selv vilde afbenytte Gaarden eller overlade den til andre), see vi, at han endnu, efter at være affat, betiener sig af det Biskoppelige Wi. Fæstebrevet begynder saaledes: „Wii, Offre Bilde, gjøre vitherligt alle, at wii met menige Convents uti Skovkloster Vilge og Samtykke haffue undt oc tilladt“ o. s. v.

Kirkerne i Næstved, og mange flere, indeholder det ogsaa følgende: „til Abbeden i Skovkloster 10 Daler, og alle Brødrene tilsammen 20 Mark“; og ved et Tillæg til sit Testamente forøgede han end videre, samme Aar som han døde, sin Gave til Abbeden med 20 Alen Engelt (3: Klæde) x).

Foruden Dve Bilde siges Skovkloster endnu at have havt tvende Lehnsmænd, Johannes Friis og Lago Ulfstand; men Forfatteren finder ingen tilstrækkelig Hiemmel for denne Paastand y), lige saa lidet som for den Efterretning, at J. P. Uyschauder (som først var Præst, siden Professor og Rector Theologiæ i Malmø) skulde i nogen Tid her have været Befalingsmand *). Saameget er vist, at Klosteret efter Dve Bildes Død blev bestyret af en Abbed Christopher, og at dette var den sidste, til hvem Bestyrelsen var overdraget, før det kom i Herloff Trolles Gie z). I Aaret 1556 var den Contract udløben, ifølge hvilken Næstved Borgere skulde have Overdrevet afgiftsfrit i tyve Aar; og af Nidkierhed for Klosterets Rettigheder fremkom da Abbeden med den Paastand, at samme Afgift, som tilforn havde været erlagt af bemeldte Jord (28 Mark aarlig), igjen for Fremtiden skulde betales til Klosteret; men paa Borgernes Ansøgning fritog Kongen dem for Afgiften indtil videre. Og dette er den sidste Prøve paa Abbedens Virksomhed, hvorom Historien melder.

I Tidsrummet fra Dve Bildes Død indtil 1560 ere formodentlig samtlige til den Tid overblevne Munkke uddøde tilligemed Abbeden, saa at Regjeringen først da har faaet fuldkommen fri Raadighed over Klosteret.

x) Testamentet er indført i Nye Danske Magazin, 1 B., hvor tillige denne hæderlige Mands vigtigste Levnetsomstændigheder findes.

y) Efter Resenius (Atl. mscr. Tom. II), som Hoffmann har udstrebet i Supplementet til 2 og 3 Tome af Pontopp. Danske Atlas (P. 302), skal Johannes Friis have været Lehnsmænd omtrent 1558, efter ham Lago Ulfstand, derpaa Dve Bilbe, og tilsidst Christopher Hansen. Hvorfra Resenius har denne Efterretning, har Forf. ei kunnet komme efter: ikke et eneste af de Archivdocumenter, som Forf. har havt i Hænde, nævner enten nogen Friis eller Ulfstand: men i alle Documenter før 1536 nævnes blot Abbeden som Klosterets Forfvar, imellem 1537 og 1555 Dve Bilbe, og efter 1555 igjen Abbeden, saa at Resenius Efterretning synes at være en Feiltagelse.

*) Worms Lexicon over Lærde Mænd, 1 D., P. 644.

z) I det Magestiftsbrev, hvorved Skovkloster overdrages Herloff Trolle 1560, siges udtrykkelig, at han skal have det med alt Tilbehør, intet undtaget „saaledes som Abbed Christopher det sidst i Børge havde“.

Anden Afdeling.

Stovklosters Overdragelse til Herloff Trolle.

Skolens Stiftelse og første Indretning.

Stifternes Characteristik.

1560 — 1567.

Af den utallige Mængde Klostere, hvormed from Overtro i Bave-dømmets Tid havde opfyldt Landet, kom de allerfleste Tid efter anden i private Mænds Eie. Ikke faa af de rigeste Klostere forvandledes da til mægtige Herresæder, hvis Undergivne ofte hørtes sukke under det Jernscepter, hvormed de beherskedes. Indkomsterne af de Stiftelser, som Fædrenes fromme Sind havde bestemt til at fremme Gudsfrugt og Dyd, bleve saaledes i Fremtiden ofte ifftun Midler til at nære Overmod og Despotisme. Stovkloster var heri lykkeligere end de fleste af dets Søstre, i det heldige Omstændigheder bragte det i en Mands Værge, hvis ædle Tænkemaade vilde, at det ogsaa igien-nem kommende Aarhundreder skulde virke til samme Maal, hvortil det af sine første Stiftere var bestemt — til Menneskers Forædling. Sig Sommerfuglen, der i sin Forvandling antager en ny og skønnere Skikkelse, skulde Stovkloster glensjædes til et nyt og ædlere Liv: Klostret forsvandt; og af dets Opløsning udviklede sig en ny Stiftelse, som vi nu skulle lære at kende.

I Aaret 1560 bortbyttede Kong Frederik den Anden Stovkloster til Admiral Herloff Trolle, og erholdt i dets Sted Herloff Trolles tvende Godser Hyllersøgholm og Græsede. Det var Kongens Riærlighed til det yndige Hyllersøgholm, der foranledigede Byttet, og be-

stemte ham til, paa Herregaardens Grund at opføre sig et Lystslot, hvilket dog siden efter af Sønnen, Danmarks store Christian den Fjerde, for det meste blev nedrevet for at give Plads for et større og prægtigere, det navnkundige Frederiksborg; og endnu findes over en af Portene paa dette Slot, til Erindring om det her nævnte Magestifte, følgende Indskrift med forgyldte Bogstaver :

Frideric then anden goed och from
hans naade giorde thette bytthe
Ath hylersholm under kronen kom
oc herloff till Skougkloster stitthe.

MDLX.

Ligesom og til Minde om samme Begivenhed findes følgende Indskrift paa den yderste Hvælving over Choret i Herlufsholms Kirke: **HERLOF TROLLE OG FRU BIRGITE GIØE SOM GAF FRIDERICHSBORG OG GRÆSEI GAARD MEERE GODS FOR DETTE STED OG GODS OG KALDEDE DETTE HERLOFSHOLM, AAR MDLX a).** Og-
saa er dette Magestifte foreviget ved en liden Guldpenge, som i samme Anledning blev slagen, og som endnu er til b).

Med Klosteret erholdt Herloff Trolle tillige alt det dertil liggende Gods, med Skov, Fiskeri, og al anden Herlighed. Hvor betydeligt dette Gods var, viser Magestiftetbrevet af 1 Julii 1560, som endnu findes i Herlufsholms Archiv; nemlig, foruden Røstved-Mølle (d. e. Magle-Mølle) endnu følgende Byer: Brixløse, 13 Gaarde; Hølsted, 10 Gaarde; Øffverup, 10 Gaarde; Appeneß, 10 Gaarde; Riisløffue, 14 Gaarde og en øde Jord; Gierderupe, 4 Gaarde; Raabhe, 5 Gaarde og en øde Gaard; Kallebhe, 10 Gaarde foruden Boerupgaard; Grymstrup, een Gaard; Ladbhe, 16 Gaarde og 3 øde Jorder; Guderup, 3 Gaarde; Hødbløsse, 2 Gaarde; Tiwelse, 8 Gaarde; Lille-Røstved, 19 Gaarde; tilsammen altsaa 126 beboede og 5 øde Gaarde; foruden endeel Huse. Ved denne Overdragelse blev tillige Virkerettighed over hele Skovklosters Gods forundt Herl. Trolle og Arvinger c); og istedetfor Ladbhe og Brix-

- a) Af Orthographien i denne Inscription sees det tydeligt, at den ikke kan være samtidbig med Skolens Oprettelse, men maa være endeel yngre.
- b) Denne Guldpenge findes aftrykt og beskrevet i Danske Magazin, Tom. 1, Pag. 133.
- c) Ved den forundte Virkeret (Ret til at have sit eget Virkefving, og dertil besidde Dommer) vandt Gudssets Beboere og øvrige Beboernde det, at de

løse Kirker, som nu bleve nedlagte, blev Klosterets Kirke gjort til Sogneskirke, og Patronatsretten dertil (Ret til at bestikke Præst og oppebære Kirkens Tiende) ligeledes forundt Klosterets nye Eiermand og hans Arvinger d).

Herloff Trolle, som strax gav sit nye Guds Navnet Herloffsholm e), var Ridder, Rigens Raad og øverste Admiral; og blandt Danmarks Søhelte staaer Herloffs Navn antegnet med Hædersbogsstaver; de flere Søstræfninger, i hvilke han i Aarene 1564 og 65 med Heltens Mod og den Erfarnes Klogskab førte den forenede danske og lybste Flaade imod de Svenske, vidne om, hvad han var som Admiral. Videre at omtale disse, hører ikke herhen; thi det er ikke Mandens udførlige Levnetsbeskrivelse, men allene Grundtrækkene af hans Characteristik, vi her ville forsøge at fremstille f). Men det er ikke blot Heltens Laurbær, der hiemle Trolle den Hæder, hvormed Fædrelandets Mærker nævne hans Navn: Borgerens Egefrands fortjener lige saa meget som Heltens Laurbærfrands at omslynge hans Tinding. Betragte vi Trolle som Embedsmand, som Lærd, som Videnkabernes Beskytter og Befordrer, eller som god Huusfader

uden vidtløstige tidspilbende, og pengespilbende Reiser kunde møde ved deres Værnething, naar behøvedes; og i de Tilfælde, hvor Tvrighedens hurtige Nærværelse ubkrævedes, havde man ham i Nærheden; deres Sager til Thinge kunde de ogsaa rente snarere afgjorte af en Dommer, som ikke havde mere end eet Godes Sager at overse, end af den, som havde et meget vidtløstligere District, maaske de og af en Dommer, som kjendte dem alle, kunde ved afstillige Velligheder vente en billigere Behandling end af en fremmed.

- d) Da der til den nye Sogneskirke ingen Præstegaard havde, saa stienkede Kongen strax til dette Brug en Gaard i Keinstруп; men formedelst dennes Fraliggenhed fra Kirken gav siden H. Trolle og hans Hustru (1563) en Gaard i Lille-Nestved med tilliggende Jord til stedsvarende Bolig for Sognets Præst — den samme Gaard, som endnu er Præsteresident.
- e) Saaledes skriver Trolle selv bestandig Stedets Navn; men, da det siden er bleven almindelig vedtaget at skrive Hertusholm, hvilket ogsaa allerede findes i endel gamle Documenter, saa beholdes her bestandig denne sidste Skrivemaade.
- f) Den Skildring af Skolens Stifter, som her leveres, er, som et Brudstykke af nærværende Historie, af Forfatteren allerede forhen meddeelt Publicum i hans Indbydelsesskrift til Hert. Trolles Jubelfest 1816, og kunde for saavidt her synes overflødig; men den syntes ham at staa i saa nære Forbindelse med Skolens Historie, at den her ikke burde udelades. De, som ikke havde ønsket at læse den anbangang, bedes med Overbærelse at undskyde Gjentagelsen. Om Hert. Trolles Søstræfninger findes Efterretning i hans Levnet af Boesen, Pag. 88-189, og i Danmarks Søkrigshistorie af Graah, Pag. 51-72.

og kærlig Egtemage, finde vi ham fra alle Sider lige agtværdig; hans usminkede Gudsfrugt og Retsfærdighed fortjener at fremsættes som Mynster til almindelig Efterligning; og hans sielbne Godgjærenhed vil stedse bevare hans Navn i en taknemmelig Efterslægts Erindring.

Som Videnskabsmand finde vi Trolle i Brøveværling med sin Lidsalbers ypperste Lærde, Philip Melancthon; og Trolle var den Mæcenat, til hvem flere af hans samtidsige Lærde fandt det passende at hellige deres Skrifter g). Latin talede han med Færdighed, saa at han endog paa Sygeleiet, da Præsten (hans Ven, den lærde Professor N. Hemmingsøn) kom for at berede ham til Døden, kunde bede denne føre Samtalen paa Latin, for at hans tilstædeværende Hustru ei skulde mærke, hvorom Taleren var. For sit Fædrelands Historie havde Trolle megen Kærlighed; og maaskee er det ham, vi fornemmelig have at takke for det Bys, som hans Søstersøn, den berømte Arrild Hvitseld, siden tændte i Danmarks Middealbers Historie: for egen Regning underholdt Trolle tvende Studerende, som maatte samle og afskrive Documenter til den danske Histories Dplysning; og denne Samling kom efter Trolles Død i Arrild Hvitselds Eie, og blev af ham afbenyttet ved Udarbejdelsen af hans Historie. Som Historien havde ogsaa Digtekunsten og Musikken i Trolle en Belynder: i vore ælste Psalmebøger findes endnu Psalmer med Trolles Navn under; og Herlufsholms Bibliothek giemmer Rodebøger, som Skolens Stifter har efterladt os *).

Men over denne Syslen med de blide Musen satte Trolle dog ingenlunde alvorlige Forretninger tilside. Tvende Konger — Christian den Tredie og Frederik den Anden — kjendte hans Embedsdygtighed og Redelighed, og vidste at satte og benytte disse Egenstaber. Som Rigens Raad tog Trolle ikke allene Deel i Rigets almindelige Anliggender, men ogsaa adskillige vigtige Sager bleve ham særskilt overdragne. Disse ville vi her ikke stykkevis opregne, men blot i Al-

g) Siellands første evangeliste Biskop, P. Palladius, har tilegnet H. Trolle sin Tractat om St. Peders Skib, eller Christi Kirkes Forsølgelse, Rbh. 1554; Henrich Smith i Malms en af sine Lægebøger (sin fiden Bog om Menneffens Band 2c. 1557); og den Wittenbergfke Professor, Ph. Melancthon, har sat en Fortale til H. Trolle forved Biskop Palladii Catalogus aliquot Hæresium huius ætatis & earum refutatio, Wittenberg 1557.

*) Om H. Trolles Psalmer findes Efterretning i Nørups og Rabbe's Danske Digtekunfts Historie, 1 D., Pag. 209.

mindelighed bemærke, at Trolle aldrig svigtede den Tiltro, hans Konge viste ham.

Tid efter anden bleve adskillige Forlehninger overdragne Trolle af Regieringen: paa eengang var han forlehnet med Ring Kloster i Jylland og med Krogens Slot (siden Kronborg) ved Helsingør; derefter med Roeskilde Lehn, og siden med Kjøbenhavns Slot; og et hvert Sted, som saaledes kom under Trolles Bestyrelse, kunde ansee dette som en Lykke for sig; thi ikke allene omgikkes han stedse sine Underhavende med Mildhed og Godhed, men paa intet Sted havde han i nogen Tid sit Ophold uden at efterlade der varige Spor af sin Veldædighed. Saaledes skientede han (da han forlod Krogens Slot) til den i Helsingør nylig oprettede Latinskole en Sum af 2000 Rhinske Gylben i Guld (en for de Tider meget anseelig Gave) foruden en Gaard der i Byen og tvende Hauger, hvoraf Fordelen endnu for nogle Aar siden kom saavel Lærerne som nogle af Disciple-
lene tilgode h); og ti Aar senere — samme Aar som han døde — gav han endnu til Skolen og de Fattige i Helsingør en Sum af 400 Rigsdaler. Hvoormeget Trolle skientede til Roeskilde Skole, vides ikke; men at ogsaa denne har nydt godt af hans Gæmildhed og Forkærlighed for Skolevæsenet, derom vidner Dr. Hemmingjøn *). De Fattige i Roeskilde bleve ei heller forglemte, medens Trolle der var Lehnsmænd: for egen Regning lod han til dem bygge otte Fattigesboder, hvortil han henlagde en Bøndegaard (af hvis Afgift Boderne skulde vedligeholdes) og en Hauge. Endnu for omtrent halvtredstindstyve Aar siden havde 12 a 16 Fattige der fri Bolig og hver sin Part i Hagen **); og formodentlig vedbliver endnu denne velgørende Stiftelse at virke til Herlofs Ure og til den lidende Menneskeheds Hjsvælske. Ogsaa Armoden i Hovedstaden var en Gienstand for Trolles Velgjørenhed: til Huusarme i Kjøbenhavn skientede han til evig Tid en aarlig Gave af otte Daler (som var Afgiften af et Huus, han havde solgt paa Rixbmagergade); og endnu halvtrediehundrede Aar efter Giverens Død vedbliver ogsaa denne Gave at bære Frugter ***).

h) Trolle forlod Krogens Lehn 1554; og den her omtalte Gave stede ved Gavebrev af 1 Jan. 1555. Ved denne Gave forpligtedes Skolens Rector tillige med Disciplene til hver Dag at holde Lovsang Morgen og Aften i Olai Kirke, derved at læse et Capitel i Bibelen, og bede for Kirken og Riget (Trolles Levnet, S. 67).

*) I sin Sigprædiken over P. Trolle.

**) Hoffm. Fundatser, Tom. VII, S. 264.

***) Hoffm. Fund., Tom. X, Pag. 231 og 251.

Til den latinste Skole i Næstved gav han 400 Rigsdaler, og til aarlig Uddeling blandt fattige Skolebørn der i Byen hele Leien (20 Mark aarlig) af de Marker, som han havde overdraget Byen til Brug.

Saaledes var det Trolles Glæde trindt omkring sig at udsprede Belgierninger; men han nøiedes ikke med for Diebliffet at aftsørre Armødens Laarer, eller paa anden Maade at virke til Fordeel for sin egen Tidsalder; ogsaa de kommende Slægter skulde høste Frugter af hans Velbædighed.

Som Trolle i Almindelighed var Religionens ustrømte Ben, saa var det i Særdeleshed en af hans ivrigste Bestræbelser at kunne fremme den her i Riget nylig indførte Lutherste Reformation. Til den Ende lod han for sin egen Regning Tid efter anden adskillige unge Menneſter reise til Wittenberg, og underholdt dem der i Luthers og Melanctons Huse, for at de skulde erhverve sig grundige Kundſkaber i den evangeliske Religions Sandheder og siden udbrede disse i Fædrelandet *). Ogsaa her hiemme lod han endee unge Menneſter studere paa sin Bekostning; og at han ikke uden Omhu valgte de Unglinge, han saaledes vilde understøtte, derom bare disse selv siden vidne, da man saa Professorer ved Universitetet, Biskopper og andre hæderlige Mænd, som saaledes vare fremhiulpne ved Trolles Understøttelse.

Disse Kiendsgierninger kunde maaskee være nok til at bedømme den ædle Stifters Værd som Menneſte og som Borger; men den sande Værd bliver os kærere, jo næiere vi lære ham at kiende, ligesom det sande Skønne, jo længere det betragtes; Forf. vil derfor her endnu tilføie Stifterens Characteristif, saaledes som den er efterladt os af en af hans Samtidige, som næie kiendte ham: „G. Trolle „gav enhver sin tilbørlige Værd“, siger Dr. N. Hemmingsøn **), „anseende hver at være en gavnlig Værd i vor Herres Jesu Christi Regeme. Han ikke saa holdt af den ene Stand, at han forsmæadede den anden, som mange gjøre, men var dennem alle tilfællig med al Retfærdighed, Medlidighed og Belevenhed. Hvorudaf han og bekom den Frugt, at hver Mand havde hannem kjær; Klerke, Borgere og Bønder agtede hannem ikke anderledes end som en mild Fader udi alle Maade. Adelsmænd og Fruer gierne omginges med hannem, baade i Medgang og Modgang. Udi Medgang var han belevn,

*) Mallings Store og gode Hændl.

**) I sin Eigprædiken.

„lystlig, venlig, yndelig. Udi Modgang var han baade med Trøst, „gode Raad, og anden Bistand behjelpelig. Kortelig at sige, hver „Mand vilde gierne omgaaes med hannem, vare glade af hans Nær- „værelse, og nødtigt vilde være hannem qvit. Hans Embede forestod „han med al Trostlab. Rigets Lov var hans Regel. Han optænkte „ikke ny List til at besnære fattige Undersaatter med. Hvor Raade „og Barmhiertighed var til Skade, der brugte han Straf efter Loven; „men hvor han kunde spare nogen uden Skade, beviste han Milbhed. „Det gjorde ham ondt, naar nogen saaledes forjaae sig, at han „nødtes til at lade ham straffe paa Livet eller paa Helbredden. „Endog Fremmede kunde vidne om hans tappre Mod. Man hørte „ofte disse Ord af ham: frygter Gud, og ærer Kongen. Naar han „var ude med Flaaden, holdt han sit Folk til Guds frygt, og viste „sig imod alle som en Fader. Nærmede han sig Fienden, maatte „alle falde paa Knæ og gjøre deres Bøn, hvorhos han formanede „dem at ihukomme deres Pligt imod Kongen og Riget. Det var „hans Wiis, at han altid udi sit eget Huus, uden at Fremmede for- „tog hannem det, stod med sit Folk og læste til Bords, og bad vor „Herre om sit daglige Brød. Hver Morgen og Aften læste han eet „eller to Capitler i Biblen; og om Aftenen maatte alle Jomfruer, „Qvindfolk og Dreng, som tilstede vare, sünge en Psalme. Han „sparede ingen Bekostning paa Skoler at fremme, og stikkelige Per- „soner at holde til Studium baade her udi Riget og andensheds, saa „at man har seet Professores ved Universitetet i Kiøbenhavn, Bisper „udi begge Riger, Sognepræster og andre nyttige Mænd, som ere op- „dragne og fremkomne ved Trolles Hielp.“

Men isærdeleshed Characteriseres Trolles Tænkemaade ved hans Svar til Forfatteren af ovenansførte Stykke, da denne udlod sig med Forundring over, at Trolle (som just var isærd med at gjøre Tilbe- redelser til sit forehavende Sætog) nu paa ny vilde udsætte sig for Arigens Farer: „Mister jeg mit Liv,“ svarede Trolle, „jeg faaer vel „Liv igien. Vilde I, hvorfor vi hedde Herremænd, hvi vi bære Guld- „klæder og have Jordegods, og ville være hyperligere end andre? „Derfore have vi denne Væge for andre, at naar vor Konge og Herre, „Kand og Rige, have det behov, da skulle vi afværge Rigens Fiender, „beskytte og bestierme vort Fædrene-Rige med Magt og al Formue, „at vore Undersaatter maae boe og være udi Fred og Rolighed: Ja! „ville vi have det søde, saa maae vi og have det sure med.“ Og at dette ei var tomme Ord, udviste Trolle siden i Gierningen: Han drog i Striden, førte Flaaden som kyndig Sømand, søgte sin Fiende, streb

som Helt, og blev saaret; og hans Saar var ei ubetydelige; de voldte hans Død saa Uger derefter. Men endstigndt saaledes saaret, baade i Hosten og den ene Arm, vedblev han dog, uden at lade sig mærke med sin Forsatning, at commandere som før. Slaget endes, og Saarlægen vil nu først sørge for Admiralen; Blodet rinder; men Trolle vil ikke tillade ham at forbinde sine Saar, førend alle de Officerer og Matroser ere forbundne, som ere haardere qvæstede end han selv. Ei ved Ord, men ved Daad, viser sig den sande Storhed.

Herloff Trolles Ægtefælle var den hulde Virgitte Gøye 1) — Datter af Nogens Hovmester Mogens Gøye — en Danneqvinde, som i Gudsfrygt og Dyb, i Gæmildhed og ædel Tænkemaade, ingenlunde stod tilbage for hendes Herre. Deres eenogtyveaarige Ægteskab manglede intet uden Børn for at være fuldkommen lykkeligt. Men i Mangel af egne Børn antog de sig begge des ivrigere andres; og det var ikke et ringe Antal Ynglinge, som styldte Trolle, ei et ringe Antal Piger, som styldte B. Gøye deres Opdragelse og Lykke. Dog, dette var dem endnu ikke nok: begge ønskede de at gavne med deres Nidler saa meget de kunde; ei allene i levende Live, ogsaa efter deres Død vilde de gavne, og overlagde derfor med hinanden, paa hvad Maade dette bedst kunde skee.

Det danske Skolevæsen var dengang i en slet Tilstand: Latin-skoler manglede der vel ikke, da næsten hver Kjøbstad havde sin; men disses Forsatning var i flere Henseender maadelig. For at bidrage til Forbedring i denne vigtige Sag havde derfor Trolle og hans Hustru allerede viist deres Gøddædighed mod adskillige Skoler; thi han vidste vel, siger Dr. Hemmingsøn, at saalænge der gives Skoler, gives der ogsaa Personer, som kunne tiene den kristne Menighed. Saaledes havde, som forhen viist, baade Helsingørs Skole, Næstved- og Roeskilde-Skole høstet Frugter af hans Nidkærhed for det lærde Skolevæsens Optrædelse. Men da han siden var kommen til Kundskab om, at der i Lybssland gaves nogle Skoler, i hvilke Børnene ikke allene nød fri Underviisning, men tillige stode under Lærernes sær-

1) Hendes Fornavn findes skrevet paa forskellige Maader: Virritte, Veritte, Berette, Virgitte, Virgithe m. m., endog hvor det maa antages at være egenhændig skrevet af hende selv eller af hendes Mand (s. Ex. i endel Bøger af Skolens Bibliothek, som have tilhørt hende, og som har den Antegnelse, at de enten af S. Trolle eller andre ere hende forærede); Tilnavnet Gøye derimod findes næsten altid uforandret, blot undertiden skrevet Gøte, hvilket først i en senere Tid forandredes til Gise.

deles Tilhyn *), saa besluttede han, efter Overlæg med sin Hustru, at indrette Herlufsholm med hele dets tilliggende Gods til en saadan fri Skole. Til denne Beslutning skal de, som der fortælles **), end mere være bleven opmuntrede af den Omstændighed, at de begge, den første Nat de laae paa Herlufsholm, havde drømt, at dette skulde blive et helligt Sted — en Drøm, som lettelig lader sig forklare af begges overensstemmende, fromme, og i alle Ting til Gud henvendte Tænkemaade. Men denne Stiftelse skulde ikke først tage sin Begyndelse efter deres Død (det er kun en ringe Fortieneste at give bort hvad man selv ei længere kan gjøre Brug af); strax — medens begge endnu levede — vilde de hengive denne deres kostbare Eiendom til en Skoles Oprettelse, blot forbeholdende sig, for at være des sikrere paa at faae Alting ved Stiftelsen ordnet efter Ønske, at de selv i levende Live, den ene efter den andens Død, vilde være Forstandere for Skolen og Godsjet. Efter begges Død skulde Rigens Raad antage sig Stiftelsen, og udnævne „en gudfrygtig og vel besteden Adelsmand“ til Forstander. Denne skulde uden nogen Fordeel for sig selv bestyre Skolen og Godsjet, og tillige være pligtig, aarlig (til hver Herredag) at give Rigens Raad Underretning om Skolens Forfatning; dog skulde han ei behøve at gjøre Regnskab for Indtægt og Udgift k); han skulde bestyre Stiftelsen paa Tro og Love, saaledes som han det for Gud vilde ansvare; men skulde Rigens Raad bemærke nogen Utrofskab hos ham, da skulde han strax affattes, og en anden udnævnes i hans Sted. Skolen bestemtes for adelige og andre ærlige l) Mænds Børn, og blev af Stifterne selv tillagt det Navn, som den siden med en ringe Forandring stedsse har beholdt: *Danmarks Adels frie Skole* m).

Den 23 Mai 1565, et Par Dage før Herloff Trolle sidste Gang gif til Søes for at commandere Flaaden mod de Svenske, blev Jun-

*) Hemmingsøns Rigsråd.

**) Pontoppidans Kirkehist., Tom. III, Pag. 400.

k) Denne Bestemmelse blev dog siden af Frue Birg. Gøye forandret; hvorom i det følgende.

l) Vi sige i samme Betydning: „stillelige Folk,“ „honette Folk,“ i Modsetning af den lavere Almue.

m) Ifølgelig den af Stifterne valgte Titel bruges allerede i meget gamle Documenter Benævnelsen „adelig fri Skole,“ hvilken Benævnelse siden er bleven almindelig Brug; hvor Skolen paa Latin omtales, har man kaldt den *Schola libera illustris Herloviana* (f. E. i *Vindingii Acad. Hafn. o. fl. St.*)

datfen underfcreven; og da denne er det Document, hvorpaa hele Stiftelsen grunder fig, faa har Forf. troet, at den, ftigndt den flere Steder have trykt, her burde fremsættes Ord for Ord. Den lyder faaledes n):

„Eptherthii at alle Mennifte ere ftatthe till Guds Gæ, oc ftyl-
 „dige then att forøge oc formere: Saa ere the oc plichtige at lade
 „theris Eptherkomere thend rette Guds Dyrckelfe y Sandhed oc Guds-
 „frøcht, Gud till Loff oc Gæ, Land oc Riiger till Forbedring, att
 „alle fom y Lande boer maa wiide at ære Gudt af Gwif oc Hierthe
 „y alle theris wæfenn oc Gierninger. Therfore haffuer ieg Herloff
 „Trolle, Her Jacob Trollis Sønn, og Jegh Wiirgitte Gæie, Her
 „Magnus Gæies Datther, wii haade famtliigen oc huer for fiig mett
 „beggis wore welbetendte Raad, Samtycke oc gode wiillge vdi wor
 „wellmacht aff thend Gudz Benedidelfe ofs vntt oc forleentt er,
 „fhidett oc ordinerit thendt allmectigfte Gudt wor kiere himellfte Fader
 „till Gæ, mett Loffang, Gudeliige Bønner oc hans reene hellige
 „Ordz Fortyndellckfe, thefliigefte ocfaa menige Edlinger oc andre
 „Erlige Mendz Børnn y Danmark's Riige till Lærdom
 „oc gode Seder, oprettett en Schole, hvortill wii haffue tillagt
 „oc giffuet, oc nu mett thette wort opne Dreff, tiilegge oc giffue
 „tenne wor Seddegaardt Herloffsholm, fom wii nu befidde, oc til-
 „forn er kallit Schow-Clofter, oc wii finge till wedelagge for mitt
 „Wiirgitte Gæies retthe Arffue Guodz, fom er Høllerisholms Gaardt
 „Guodz og Bygning, fom nu kallis Fredericksborg, aff Kongl Mæ-
 „ftætt Koning Frederick thendt andenn, mett alt forn. Herloffsholms
 „Guods, fom udi Herloffsholms Wiird ligger, fom thett nu forfundit
 „er, Thermet indregnitt mit Herloff Trollis Arffue Guodz, epther
 „thendt forfeglede Fordebog wii therpaa giortt oc giiffuet haffuer.
 „Huillchenn forn. wor Sædegaardt, Guodz oc Eiendom wii nu, fampt-
 „liige oc hver for fiig, fhilde frann ofs oc wores Arffuinger oc Ep-
 „therkommere, fødde oc ofødde, tiill samme Scholis Dpholdd, fom wii
 „y Gudz Raffin nu ftar oprettthe, oc wiille thendt felffue y vor Well-
 „mact oc leffuende liiff, thenndt ene epther thendt andens affgang,
 „foreftaa. Oc wiille haffue kierliigen ombedditt Danmark Riigeis
 „Naadt, ath wiille haffue thendt Bmage for Gudz fhylbt, att were
 „(epther beggis woris Dødt) Patron og Forfuar for samme Schole
 „oc Stedt, oc tiillfhilde en gudtfræctig oc wellbefhiedenn

n) Original-Fundatfen haves endnu i Herloffsholms Archiv.

„Abellsmandt, att were Forstandere for forn. Herloffsholms
 „Schole, Gaardt, Guodz oc Giendom; saa forn. Schole bliffuer erliigenn
 „oc well wedt Mact holdenn, vden hans egenn synnderliige
 „Nytthe oc Fordeel vdi noger Maade, oc att holle Kiircken,
 „Gaardenn oc Guodzett well ferdigt oc wiidt guodt heffdt oc for-
 „suare Bønderne tiill retthe. Schall oc samme Forstander
 „were forpligt att møde tiill huer Herredag, at giffue Dan-
 „marcks Riigis Raadt, som Pathron ere, hues Leylighed
 „oc Brøst paa ferde er tiillkiende, oc the for Gudz skuldt, och
 „epther theris Raads Gædt the hassue suoritt; Thesligest ere theris
 „Fæderne Riige pligthiige, att wiille hassue it gott Indseende, att
 „alltingst maa rettis, hues forsømt er, oc gaae tilbørligen y alle
 „Maade; oc ide tillstebe, at besvere Steden, Bønderne eller forn.
 „Scholis Thienere mett Gæter, Gesterii, eller nogenn andenn Thynge.
 „Men att Danmarcks Riigis Raadt tiillhielper, att samme Schole
 „hollis tilbørligen wedt heffdt, liige oc mact, baade Guodz oc Thie-
 „nere; saa att Scholen bliffuer wiidt Macht, oc Forstanderen oc Thie-
 „nerne thertiill ey vforrettis y nogen Maade. Dog skall same
 „Forstandere ide vere forpligt att giøre Regensshaff for
 „Indtegt oc Udgiftt, men paa Thro oc Love forestaa, som
 „handt for Gudt ansuare wiill. Formerckis oc nogenn
 „hans Btrofskab, saa Danmarcks Riiges Raadt thett y Sandhed
 „kanndt forfare; Tha shall thendt ide vdermere bethrois for samme
 „Schole, men strax affettis, oc tiillshides enn andenn throfast igien.
 „Thesligest oc naar nogen Forstandere afbør: Tha shall Danmarcks
 „Riiges Raadt y liige Maade tiillshide en andenn tiill Forstandere,
 „som forskreffuet staar. Item mett Kiircke Thienistenn shall thett
 „hollis, som thett nu hollis, oc tiillshides enn Gudfrøchtig Prest,
 „som shall were Forstander for Choritt, og hassue tiill sig
 „fiire Personer, som nogit forfarne ere, att shulle mett alle Schole-
 „Børnene dagliige siunge udi Choret Morgenn og Affthen
 „altiidt epther Ordning, som thett hollis y Roshuille Dom-Kiircke, oc
 „samme Prest oc fiire Personer att belønns therfore, hwes rett er.
 „Doch shall Herloffsholms Sogenn altiidt thesfordenn hassue
 „enn Sogne Prest oc Sogne-Degenn, som shulle giøre Thie-
 „nistie y forn. Kiircke mett Messe oc Predicenn, oc giøre Sogne-
 „Foldat theris rede, som the thenum pligtig er, oc shulle beholle
 „thendt Prestegaardt og Degne-Staffnn, som ther nu tiillagt er, mett
 „all syn rette Tiilliggellse, Thiende, Renthe oc Rettighebt vbefhoritt
 „y alle Maade. Item vdi Scholenn shall thett saa hollis oc tiillstidis,

„enn lærdt Mandt att vere Schollemestere, oc forestaae Bngdommen mett Lærdom oc gode Seeder, oc shall haaffue enn Per-
 „sonn vnder sig, shall vere Hørere, oc shall Børnene forelesfis
 „the Bøger og Leckier, epther theris wiilfor, som thenum bequeme
 „ere, epther thendt Skid, som thett hollis y Roshiille Dom-
 „Schole, oc thenum att belønns therfore, huffs rett er. Thenne
 „forshreffne Fundaßs wii forn. Herloff Trolle oc Frv Biirgitte Gsie
 „samptliigenn oc huer for siig wiille fæstliigen oc vgiennkallit hollit
 „haaffue wiidt alle synne Puncther oc Artifler, som forshreffuit staar
 „i alle Maade. Oc kiennde ofs huer for siig oc wore Arffwinger
 „epther thenne Dag ingenn Partt, Deel eller Rettighedt at haaffue
 „tiill forn. Herloffsholms Schole, Gaardt, Guodz eller Egendom, som
 „forn. beseglde Register og Fordebog indeholder; Doch att saa lennge
 „wii baade leffue, thendt ene epther thendt andenn, shulle wii vere
 „Forstandere, forn. Schole, Gaardt, Guodz oc Egendom att holle
 „wiidt liige oc Mact epther denne Fundaßis Liudelse, oc skall Dan-
 „mardes Riiges Raadt strax epther beggis woris Dødt oc Affgang,
 „tiillshide enn Adelsmandt, tiill Forstander y thendt Stedt epther
 „ofs, som forshreuet staar.

„Forbiudendes samptliigen oc hver for siig, beggis woris Arffuin-
 „ger fødde oc vsfødde her emodt att giøre nogenn Forhindring, Modt-
 „standt eller Giensigellsse y nogenn Maade, vnder Gudz rettferdiige
 „Geffn oc Straff. Thiil vdermere Windsburdt haaffuer wii baade
 „samptliigenn oc hver for siig vndershreffuet huer mett synn egen
 „Gaandt, oc truddt wore Siignether her for nedenn. Giiffuet oc
 „shreffuit paa Herloffsholm, otthensdagen nest epther Dominicam
 „Cantate, som er tendt 23 Mai Anno Domini MDLXV o).“

Ogsaa af denne Fundats fremlyser overalt Trolles ædle Tænke-
 maade: man bemærke, hvor meget Bøndernes Vel ligger ham paa
 Hiertet; paa flere Steder i Fundatsen giør han Skolens tilkommende
 Bestyrere det til Pligt, at tage Bønderne i Forvar, og ikke tilstede,
 at disse paa nogen Maade forurettes eller besværes. Trolles egen
 Afsindighed kiender ingen Mistro; derfor tager han ikke i Betænk-
 ning at overdrage Skolens tilkommende Forstandere at bestyre hans
 elskede Stiftelse paa Tro og Love: hans egen Ærlighed kan ei give
 den Tænke Rum i hans Herte, at nogenfinde en Adelsmand kunde
 være uædel nok til at misbruge den Tiltro, som vistes ham; og for

o) Hovedpuncterne af Fundatsen ere her trykte med udmærket Stil; i Originalen
 findes denne Udmærkelse ikke.

den kloge og nidkære Bestyrer vilde han ingen Hindringer lægge i Veien, som kunde indskrænke hans Virkefriehed.

den floge og nidkiære Bøsthyrer blude 74
 Beien, som kunde indskrænke hans Virkefærd.
 Et Par Dage efter Fundatsens Affattelse gif Trolle til Søes,
 færd mandeligen, og vendte, som oven meldt, faaret tilbage til Kjø-
 benhavn. Hans Svaghed tog dagligen til, og han søgte, den vilde
 snart gjøre Ende paa hans Liv; men hans nye Stiftelse var ham
 desuagtet fædse i Tanterne: „Der er nu ingen Ting, jeg vilde læn-
 gere leve for“, sagde han engang til Prof. Hemmingsen (som var
 den, der i hans Sygdom mest omgikkes ham), „end at jeg maatte
 komme vor nye Skole til Gang; men jeg vil dog befale den den al-
 mægtigste Gud; han finder vel Raad efter sin allerhelligste Villie.“
 Dog — dette Ønske skulde Trolle ikke see opfyldt: den 25de Junii
 1565 hensov han, noget over 49 Aar gammel p), begravet af en sør-
 gende Egtefælle, begravet af sine Venner og af enhver som kendte
 ham, begravet af hele Nationen. Betsignet være hans Minde! Han
 døde i Kjøbenhavn, hvorfra hans Lig strax blev bragt til Hertu-
 holm og der i Kirken begravet.
 Fundatsen var det nu overladt hans Enke at bære Omfor-
 gen. Man formodentlig har hendes Mand
 som ikke strax bo

Efter Fundatsen var det nu overladt hans Enke at bære Omførsel
 for deres fælles Stiftelse. Men formodentlig har hendes Mand
 Død givet hende saa meget andet at tage vare, at hun ikke strax har
 faaet Leilighed at sørge for, at Skolen kom i Gang; ligesom og b
 til dette Niemeed nødvendige Forandringer og Indretninger ved By
 ningerne (hvis disse ikke maafee før Fundatsens Udsfærdigelse va
 besørge) nødvendigen maae have medtaget nogen Tid. Dette ve
 man dog, at Frue B. Gøye sørge for, at Skolen jo før jo hell
 kunde komme istand, og overlod ei allene efter Fundatsen Gaarb
 Gods, men tillige al Gaardens Huusgeraad og Bibliotheket til b
 Brug; og uidentvivl har Skolens Virksomhed taget sin Begyndels
 Mars Tid efter Trolles Død, omtrent i Midten af Aaret 1566

p) Han var født den 14 Januar 1516.

1) San var søbt den 14 Januar 1516.
 2) 3 Hemmingsens Rigsprædiken over D. Goye (som døde d. 25 Juli)
 omtales det, at Skolen da havde faaet i 8 Aar. Det findes der i
 stiftlige Bøger i Hertuginens Bibliotek følgende gamle Optegnelse,
 alle afvorne med samme Haand, formodentlig et længe efter D. Trost
 af Domina Dorothea Goye d. 1516.

Selv blev Frue B. Gøye formodentlig boende paa Herlufsholm, saalænge hun vedblev som Forstanderke at bestyre Skolen; men dette varede ikke længe: i Marts 1567 frasagde hun sig Forstanderskabet, og overleverede Rigens Raad et Stadsfæstelsesbrev paa hendes og hendes afdøde Mands forhen forfattede Fundats. I dette Brev gientager hun sin Anmodning til Rigens Raad om at være Patron for Skolen og Steedet, og at have Tilsyn med, at Alting vedligeholdtes efter Fundatsen. Tillige indeholder samme Brev det Tillæg til Fundatsen: at Forstanderen skal være enten af hendes eller hendes Mands Slægt, og aarlig gjøre Rigens Raad Regnskab for Stiftelsens hele Indtægt og Udgift; og „hvad som overbliver af samme Regnskab,“ hebdet det, „skal allene komme Herlufsholms Skole til Fremtarv og Bedste, og ingen anden r).“

Efterat Frue B. Gøye havde frasagt sig Forstanderskabet, vedblev hun dog, efter Rigsraadets Bestemmelse, at have det øverste Tilsyn med Skolen, dog saa, at hun intet skulde have at bestille med Indtægten eller Udgiften. Hun blev nu ikke længere boende paa Herlufsholm, men tog sit Ophold i Magle-Mølle — den allerede forhen nævnte Vandmølle strax ved Røstved, som dengang tilhørte, og indtil for nylig stedske har tilhørt Herlufsholm s). Her tilbragte hun sin meste Tid med Andagtsøvelser og Godtgjørenhed, og isærdeleshed vedblev hun at vise Godhed imod den Stiftelse, som styldte hende selv og hendes afdøde Mand sin Tilværelse: med Møderkiærlighed antog hun sig de Børn, som bleve sendte til Skolen, og det var hende en Fornøjelse at see dem tilgode. Og saa var det hendes Glæde at drage Omsorg for Kirkens Prydelse: med egen Haand syede hun Alterklædet, og stienkede desuden en af Maafter skjønt udarbejdet Altertable, begge Dele prydede med hendes egne Akenobier, hendes

lens Virksomhed var begyndt den 26 Mai 1565 — tre Dage efter Fundatsens Underskrift, og altsaa før S. Trolles Død; men da dette synes at staae i Modsigelse med ovennævnte Beretning af Prof. Hemmingsøn, og tillige med S. Trolles her strax forhen anførte Udtalelse paa hans Dødseng, som viser, at Skolen ved hans Død endnu ikke var kommen i Gang, saa maa man vel antage, at her den 26 Mai, som den Dag paa hvilken Fundatsen blev af Kongen confirmeret, er bleven anseet som Skolens Stiftelseshdag, isædetsfor den 23 Mai, da Fundatsen af Stifterne blev underskrevet.

- r) Det her omtalte Stadsfæstelsesbrev, som er af 22 Marts 1567, findes i Hoffmanns Foundationer, Tom. VIII, Pag. 91.
- s) Denne Mølle (som var en af Frue Botilbs Gaver til Klosteret ved dets Oprettelse) er for saa Aar siden (1809) ved Arvesølle afhændet fra Herlufsholm.

Berler og Edelstene, som hun fandt hun ei paa bedre Maade kunde anvende. Hver Dag lod hun i sin Enkestand forelæse sig noget af Bibelen af en Dreng, som hun derfor underholdt, og hun havde saaledes flere gange giennemlæst hele Bibelen *). I Huset hos sig havde Frue B. Gøye stedsse adskillige unge Piger, som hun opdrog til Gudsfrugt og Erbarhed, og siden vel forsyrgede; thi efterat hun havde bortgivet sin Andeel i Herlufsholm, eiede hun endnu adskilligt Jordegods, som hun siden for største Delen bortskienkede til sin Søstersøn Peder Dre **). Desuden havde hun endnu efter sin Mand's Død noget af Kronens Gods i Forlehnning, hvoraf hun havde Indtægter i). Man spurgte hende engang, om hun ikke fortrød, at hun havde bortgivet sit Gods? „Nei,“ svarede hun, „dette er aldrig kommet mig i Tankerne; men jeg vilde endnu gierne give to gange saa meget bort, om jeg havde det.“ Til Understøttelse for Trængende i Herlufsholms Sogn stienkede hun en Capital af 200 Rigsdaler, og til de Fattige i Næstved 400 Rdlr til Udsættelse paa Rente u). Efterat hun i 8 Aar havde nydt den Glæde, at see sin Stiftelse helbigen at tribes, hensov hun den 25 Julii 1574 i sin Alders 63de Aar. I Herlufsholms Kirke hvile hendes Been ved Siden af hendes elskede Herloffs. Paa den sorte Marmorkiste, der indeslutter Støvet af dem begge, stue vi deres Billeder i Legems Størrelse, dem Kunstneren dannebe sin Gienstand værdige. Ved hans Fødder hviler passende en Løve, og ved hendes en Hund — Symboler paa Mandighed og paa Trost. En stor Marmortable strax derhos, indsat i Væggen, fortæller os om Herloff og hans Daad. Virgitta selv opreiste dette Minde, og, som Historien beretter, gif hun ofte eensom hen at betragte det, for at opvæge sin Siæl ved Tanken om det Himmelske og ved Tanken om at samles med sin Herloff. Med den dybe Grefrygt, Dyden opvækker, stue vi nu disse Elskedes Ansigtstræk, som vi ikke med Ligeegyldighed

*) Hemmingsøns Pignprædiken over Frue B. Gøye.

**) Trolles Levnet, Pag. 155 og 158.

i) Hun beholdt Ring Kloster i Forlehnning indtil 1571, og var siden et Aars Tid forlehnet med Askær Slot og Lehn. (S. Trolles Levnet Pag. 55 og 154.)

u) Disse 400 Rdlr stulbe saaledes fordeles: Renten af de 200 til Huusarme; Renten af de 100 til Skoe, Klæder og Bøger for fattige Skolebørn, og af det sidste 100 Rdlr. til de Fattige i Hospitalet (Hoffm. Fund., Tom. VIII, Pag. 88 og 451). Til de Fattige i Herlufsholms Sogn uddeles endnu Renten af B. Gøyes Legat hver Juleaften af Stedets Præst.

kan betragte, saalænge Taknemmelighedsfølelse ei ganske er forsvunden af vor Varm.

Saa snart Frue B. Gøye havde frasagt sig Forstanderskabet, og bedet Rigens Raad antage sig Skolen, udnævnedes af dette strax en Commission, bestaaende af Rigsraaderne Ottho Krumpen og Børge Trolle (Herloffs Broder), Superintendenten i Siellands Stift Hans Albertsen og Professor Niels Hemmingsøn, som skulde i Overensstemmelse med Fundatsen udarbejde de nærmere Love for Skolens Indretning og Godssets Bestyrelse. Den Lov, som af disse Mænd udfærdigedes, fik Navn af Skolens Ordinants, og vedblev i meget lang Tid at ansees som dens Grundlov v).

Efter den ved Ordinantsen gjorde Indretning kunde Stiftelsen ansees som en Huusholder, der selv driver sin Avling, og selv bestyrer sin hele Huusholdning. Til dens Fuldmægtig blev antaget en Skriver, der skulde føre Regnskabet over dens hele Indtægt og Udgift, have Tilsyn med Avlingen, og sørge for Bespisningen ikke allene af Skolens Personer, men ogsaa af Stiftelsens samtlige Betiente; thi ingen af disse fik sin egen Huusholdning.

Stiftelsens vigtigste Indtægter bestode dengang, som endnu, i Bøndernes Tiende, Landgilden x) og Hovedgaardens Avling. Ingen

v) Denne Ordinants er udfærdiget den 30 Mars 1567 (altsaa 8 Dage efterat Fru B. G. havde frasagt sig Forstanderskabet). Dens Forfatter er, efter al Sandsynlighed, Hert. Trolles Ven, den lærde og for Skolevæsenet udiøftare Prof. og Doct. Theol. N. Hemmingsøn. Den findes fuldstændig i Hertschholms Archiv. Et Udtog deraf findes hos Rverup i hans Historisk Statist. Skildring af Tilstanden i Danmark og Norge, 3die B., 1ste Hæfte, Pag. 37.

x) Ved Landgilbe forbaars den Afgift i Naturalier, som Bønderne aarlig, foruden Tienden, maa yde Herreskabet af deres Gaarde. Denne Afgift var ikke lige stor for hver Gaard; saaledes maatte hver af Gaardene i Brixløse og Høsteb betale i aarlig Landgilbe en Tønde Smør, en Gaas, 4 Høns, et Lam, 1 Skilling grovt og 10 Skilling; i Appeneßs derimod gav de fleste en lodig Rør, et Lam, en Gaas, 4 Høns; i Kiisløssne eet eller to Pund Rug, og 1 eller 2 Pund Bøg (et Pund Bøg var 4 Tønder, og et Pund Rug udmærket ligesaa meget), 2 Skill. grovt, et Lam, en Gaas, 4 Høns. 3 Lille-Nesbæd betales Landgilden med Penge, og hver Gaard gav da 9 a 15 Skill. grovt. Mølle-Mølle gav aarlig 3 Pæster Reel, to Pund Fædemølle, et Pund Fæder (hæder et lille Penge, som hører til Møllen, og breddes denne først nærmest Rigtig betalte, endnu kaldes Fæderbøgen), og hver Fæderdag en Hæder 18 grovt. De hele Gæstet havde 126 betalte Gaarde, seruden adskillige Huse og nogle øde Gaarde, saa kan man heraf temmelig godt se Gaardens Tilstand.

af disse Indtægter var bortforpagtet; men Bøndernes Afgifter bleve af Stiftelsen modtagne *in natura*; og Avlingen og Fiskeriet bleve for Stiftelsens Regning drevne under Skriversens Bestyrelse. De Heste, Røer, Sviin, og andre Kreaturer, samt Distader o. dsl., som holdtes ved Gaarden, vare Stiftelsens Eiendom. De Fødevarer, som til Disciplenes og Lærernes saavel som Betienternes Bespisning udfordredes, maatte Skriversen indkøbe for Stiftelsens Regning. Hvad der af Avlingen ikke blev forbrugt i Huusholdningen, folgtes. Og for alt dette maatte Skriversen aarlig til hver 1ste Mai aflægge Regnskab.

Til at bestyre Bøndergødsen bestilledes en Foged. „Fogden skal“, hedder det i Ordinantsen, „regiere over alle Bønderne, Gødsen og daglige Arbeidstienere; han skal have Magt til at tage hvad Arbeidstienere han haver behov til den daglige Tjeneste.“

Skriversen og Fogden skulde i Forening med Skolens Forstander (Skoleherren) aarlig give Regnskab for Danmarks Riges Raad, eller for dem, som af Riges Raad bleve bestillede til at undersøge Regnskabet paa deres Vegne.

Af Lærere skulde Skolen have tre: en Skolemester (Rector), som først, inden han antoges, skulde overhøres af Biskoppen og den fornemste Læsemester i den hellige Skrift (d. den øverste Professor Theol. ved Universitetet) for at erfare hans Duglighed; og to Hørere, som skulde staa under Skolemesteren.

Disciplenes Antal blev fastsat til 42, som alle skulde nyde fri Kost og Underviisning, Lys og Varme samt Blæk og Papir. De fattigste, hvis Forældre ei formaaede at klæde dem, fik tillige frie Bøger, Stoe og Klæder; men de mere formuende maatte selv holde sig med disse Fornødenheder. Men hvis nogen Discipel blev bevilget at antages over det her nævnte Antal, enten det var af Adelsens eller andre gode Mænds Børn, da skulde der for en saadan betales aarlig 30 Daler, og desuden skulde han holde sig selv med Klæder og Seng. Disse betalende Disciple vare nærmest berettigede til at indtræde i de frie Pladser, naar nogen blev ledig, og fik derfor i den følgende Tid Navn af Expectanter.

Som Stiftelsens Pengeindtægter dengang iffun vare smaa, saa var ogsaa Betienternes Løn ringe. Rectorens Løn var aarlig „60 Daler a) i Daler og dansk Mønt“, 10 Alen godt Engelsk (d. e. Klæde)

a) En Mark regnedes dengang for 20 Skilling, og en Daler for 4 Mark, altsaa 80 Skil.

og 10 Alen Foderbug. „Og om nogen Edelmand eller anden (siger Ordinantsen) vil forære hannem med noget, maa han det vel an-
namme; hans Løn maa og forbedres i Fremtiden efter Leilighed, som
hans Flittighed befindes til.“ Den øverste Hører fik i aarlig Løn
halv Degnerente af Herlufsholms Sogn b) og 40 Mark Danst. Den
anden Hører fik den anden halve Deel af Degnerenten og 30 Mark
Danst; han skulde desuden være Organist, hvorfor han fik 18 Mark
aarlig.

Fogdens aarlige Løn var 30 Mark, en Klædning og Foder til
to Heste; og han maatte for Skolens Regning holde en Dreng. Skri-
verens Løn var 24 Mark danst og en Klædning.

Skolemesteren, Hørerne, Disciplene og Klokkeren (hvis Forretning
det var „at opvarte ved Bordet, stille Klokken, og rede Børnenes
Senge“) indbefattedes under Navn af Skolens Personer, og spiste for
sig selv i Skolens Spisestue (det nuværende Vasterhuus); men Fog-
den og Skriveren maatte tage til Takke med, som Ordinantsen ud-
trykker sig, at „æde ubi Borgestuen med Gaardsens Folk“.

Klokken 7 om Morgen skulde Disciplene have Daure, „Ølle-
brød, Suppe eller andet, efter Tidens Leilighed, og som Dagen til-
hørte“. Middagsmaaltid holdtes Klokken 10, daglig bestaaende af
fire Retter, og Aftensmaaltidet Kl. 5, bestaaende af tre Retter; men
hvilke Retter der skulde gives, var ikke bestemt. De skulde de have
paa enhver Tid af Dagen, naar dem tørstede; men „Ingen maatte
siddes til Sæde at drikke eller lade hente Øl fra Næstved“. Under
Maaltidet vare Disciplene fordeelte ved forskiellige Borde; tolv sadde
ved hvert Bord; ved det øverste af disse sad Rectoren, og ved hvert
af de to følgende en af Hørerne. Skolemesteren skulde have Tilsyn
med at Disciplenes baade Mad og Drikke var forsvaerlig; fandtes der-
paa Noget af Betydning at klage, da skulde han først underrette
Fogden derom; men hvis denne ikke raadede Bod paa Feilen, skulde
det melles til Forstanderen.

Hvori Disciplene strax efter Skolens Oprettelse, have nydt Un-
derviisning, derom haves ingen bestemte Efterretninger; hverken
Fundatsen eller Ordinantsen fastsætter noget i denne Henseende. Men
da Underviisning og Opdragelse har sine Moder, ligesaa vel som alle
andre Indretninger i Verden, og det derfor sielden er Tilfældet, at

b) Degnekornet — ogsaa kaldet Hørerkornet — af hele Sognet udgjorde omtrent
9 Tdr. Rug og 46 Tdr. Byg.

enkelt Stiftelse hæver sig betydeligen over den Tidsalder's Aand, som gav den Tilværelse, saa feile vi neppe, naar vi antage Datidens Smag i Underviisningen som Maalestof for Underviisningen i vor Skole; og saa meget mere ere vi berettigede til denne Slutning, som Fundatsen udtrykkelig fastsætter, „at Underviisningen i Herlufsholm skal indrettes ligesom i Roskilde Domskole“, d. e. overensstemmende med den da gældende Skoleanordning — Kirkeordinantzen af 1539 c). Underviisningen i denne, ligesom i alle øvrige Danmarks Skoler strax efter Reformationen, kan derfor ei antages at have strakt sig udenfor de snevre Grændser af Latin (som fornemmelig gik ud paa at lære at tale Sproget, samt skrive latinske Breve og Vers), Skrivning, Luthers Catechismus, og Sang, hvortil i øverste Klasse kom Melancthon's Dialectik og Rhetorik, og maaskee endnu Begyndelsesgrundene af Græsk d).

Ingen maa undres over at finde af denne Lectiønsplan saa mange Videnskabsfag udeladte, hvilke vi nu ansee som uundværlige for den dannede Mand: vore Forfædre vare heri, som i saa meget Andet, tarveligere end vi, og de kunde være det; thi deres videnskabelige Fornødenheder vare færre end vore: fremmede levende Sprog behøvede de ei at kiende; thi Høger skrev man dengang blot for Lærde, og skrev dem steds i de Lærdes Fællessprog — Latinen. Modersmaalets Dyrkning maatte af samme Grund synes lige saa overflødig, som de øvrige levende Sprog. Kyndighed i de egentlige Videnskaber maa altid have været en Prydselse for deres Besidder; men paa en Tid, da ifkun saa besadde en saadan Indsigt, kunde Ukyndighed i disse ei være nogen Skam. De egentlige Videnskabers umiddelbare Nytte for den geistlige Stand indsaae man ikke; og paa en Tid, da Studeringer ei ansaaes som nyttige uden for Geistligheden, kunde man altsaa ei tillægge dem nogen høi Værd. Endnu kunde man maaskee anføre een vigtig Grund til, at Underviisningsfagene i

-
- c) I Myrups Statist. historisk Skildring, 3die B., 1ste Part, Pag. 28, anføres vel en Skolelov for Roskilde Domskole, som i Henseende til Underviisningsgjenstandene ikke fuldkommen retter sig efter Kirkeordinantzen; men denne Lov er fra Aar 1570, og altsaa baade yngre end Herlufsholms Fundats, og yngre end denne Skoles Ordinantz, og kan selvfølgelig ikke have tient til Rettefsnor for Underviisningen i Herlufsholm.
- d) Ifølge den Forandring af Kirkeordinantzens Forfæst, som blev besluttet ved Synodaldecretet i Antvorskou Anno 1546. (vid. Myrup, loc. cit., Pag. 16, og sammesteds, Pag. 42, Lin. 12).

Skolerne i ældre Tider vare færre end nu: vore ærlige Forsædre troede, at Mennesket dannes bedre ved at lære saa Ting grundigt og tilgængs, end ved at vide noget af alt, men have mindre tydelig Indsigt i hver enkelt Ting; de frygtede, at Grundigheden skulde lide ved at begynde paa for meget; og Pædagogerne ere jo ikke engang i vore Dage fuldkommen enige i dette Punct. Kirkeordinantsen fastsætter derfor om Latinskolerne: „I disse Skoler skal der ikke læres andet end Latine, fordi Latine Skoler forderves gierne af de danske og tydske Skoler;“ og paa et andet Sted: „Deres Mening er ulidelig, som ville, at Børnene skulle lære Greisch og Hebreisch, førend de faae noget fremmelig forbedret sig udi Latinen.“

Men vare Underviisningsfagene kun saa, saa vare Underviisningstimerne det ikke; isærdeleshed om man dertil vil tillige regne den Tid, som dagligen anvendes til Gudstienesten. Klokker 5 om Sommermorgen, og 6 om Vinteren, finde vi Trolles unge Fostersønner ei allene opstaaede, men allerede ordentligt og reenligt paaflædte, ilende til deres Dagsarbejde; og fra denne Morgentime af lige til Klokker 6 a 7 om Aftenen, og endnu senere, finde vi dem aldrig ledige, men, naar Spisetiden og to Legetimer fraregnes, stedsfyssefsatte med bestemte Arbejder. Enten finde vi dem, i Samling med alle deres Lærere, beskæftigede med Andagtsøvelse i Kirken, eller og med Pennen eller Bogen i Haanden fyssefsatte i Skolen; ja ikke engang Spisetiden gaaer hen uden Underviisning.

For des lettere at kunne overfsue Disciplenes daglige Anvendelse af Tiden hidfsættes her i tabellarist Form et Udtog af Skolens Ordinants denne Gienstand betræffende.

Mandag, Tirsdag, Onsdag og
Fredag.

Søndag og andre Helligdage.

Nr. 5. Alle Disciplene ere oppe, have paaflædt, vasket og kæmnet sig.

5-6. Chorsang i Kirken (til-
ligemed Rector og begge
Hørerne), som varer om-
trent tre Qvarteer, hvor-
efter Disciplene læse over
paa deres Lectier til næste
Time.

Chorsang i Kirken.

6-7. Underviisning i Sko-
len.

Catechismus læses, og Bør-
nene overhøres deri.

Mandag, Tirsdag, Onsdag og
Fredag.

Søndag og andre Helligdage.

Kl. 7-8. Daure. Derefter skulle
de indbyrdes conferere og
disputere om det de have
hørt. I det sidste Quar-
ter læse de over paa
deres Lectier til næste Time.

8-9. Underviisning i Sko-
len.

9-10. Componere (d.e. skrive
lat. Stil) enten hver Dag,
eller i det ringeste hver an-
den Dag.

Alle møde i Messen (som for-
modentlig har vedvaret
nogle Timer), hvor der
foruden den sædvanlige Sang
synges et Stykke Distant.

10-11. Middagsmaaltid e). Ved Bordet maae Disciplene skif-
teviis læse Vorblectie, enten af Bibelen eller Historier efter
Skolemesterens Tykke f).

11-12. Lege Bold, slaae Top,
og anden Børneleg.

12-1. Musik, Sang og
Skrivning g).

1-2. Underviisning i Sko-
len.

2-3. Arbejde paa egen
Haand med at repetere,
læse, skrive og conferere.

3-4. Chorsang i Kirken.

e) At denne tidlige Middagspiisning ikke var noget egent for Hrlh., men Datis-
dens almindelige Brug, sees af Universitetsfundatsen af 1539, hvor det befales,
at Professorenes Disputatfer skulde holdes i de to Timer før Middagsmaal-
tidet, Kl. 8-10. I Fundatsen for Sors Skole af 1586 er ogsaa Middags-
piisningen fastsat til Kl. 10, og Aftenpiisningen til Kl. 5 (Nyerup, lib. cit.,
Pag. 34).

f) Om disse Vorblectier blot bestode i Forelæsning i den Maaltidet, isædenfor
Bøn, eller i Forelæsning under Maaltidet, kan Fors. ikke bestemt sige, men
formoder det sidste.

g) Ordinantjen har: „Mellem 12 og 1 skulle Børnene exercere in Musica &
Graphica“. Formodentlig forstodes ved det første saavel Instrumentalmusik
som Sang, efter Synodaldecretet i Antvorskov (vid. Nyerup loc. cit., Pag.
15-16).

**Mandag, Tirsdag, Onsdag og
Fredag.**

Al. 4-5. Underviisning. Gen-
imod Al. 5 skulle Notarii
fremkaldes af hver Lectie,
som skulle opregne dem, der
have talet Danst, stimet
eller slagets, og de derfor
straffes med Riis.

5-7. Nadvære med Læsning
og Sang som om Midda-
gen, og derefter Beg.

7 og fremdeles. Læse sine
Lectier, hver paa sit
Kammer.

Søndag og andre Helligdage.

Om Onsdagen og Lørdagen skulde intet læses for Børnene, men
de skulde overhøres i det, som de de andre Dage havde hørt, og de-
res skriftlige Arbejder („hvad de have componeret“, siger Ordinanten)
skulde giennemsees og rettes. Lørdag Eftermiddag skulde desuden
Søndags-Evangeliet læses.

Ved den daglige Chorsang i Kirken skulde der om Morgen
1) synges 3 Psalmer paa Latin — saaledes at man begyndte forpaa
Psalteren (som indeholdt Davids Psalmer), og vedblev, uden Udvalg
af Psalmerne, indtil Bogen var udsjungen —; 2) læses et Capitel i
Bibelen paa Danst; 3) synges Te Deum paa Danst efter sal. Herloff
Trolles Oversættelse gg); og 4) til Slutning skulde læses en Collect
med Bøn „for Kongen, Rigens Raad og anden Nødtørftighed“. Chor-
sangen om Eftermiddagen og Helligdagene var næsten som den om
Morgen.

Gengang om Ugen skulde Skolemesteren „give materiam compo-
sitionis for, notere de besynderligste Argumenter, og siden lade Bør-
nene skrive videre.“ Men om der ved denne materia compositionis

66) Dette er Psalmen „O store Gud, vi love dig“, som i alle nyere Psalmebøger
(baade Ringes, Guldbergs og den nu brugelige evangeliske) forekommer om-
arbejdet. Efter Herl. Trolles Oversættelse findes den i den ældste danske
(Hans Thomisens) Psalmebog med den Begyndelse: „O Gud vi love dig, vi
betænde dig“. Efter Omarbejdelsen vedblev denne Psalme daglig at synges i
Disciplenens Morgen-Lovsang lige indtil Aaret 1796.

forstodes opgivne Themata, hvorefter skriftlige Udarbejdelser skulde forfattes (saaledes som det nu er Brug i vore Skoler), eller blot dicterede danske Stykker, der skulde oversættes paa Latin (Stile), kan Forf. ikke bestemme. Ordene synes dog meest at tale for den første af disse Meninger; og formodentlig har denne materia compositionis, efter Tidssalderens Aand at slutte, bestaaet fornemmelig i Opgaver til latinske Breve og Vers.

Egentlige Examina (i den Betydning Ordet nu bruges) finde vi ikke Spor til i Skolens Begyndelse; dog forsamtes det ikke ganske at anstille aarlige Prøver med Disciplene, dels for at erfare deres Fremgang dels for at anspore dem til indbyrdes Rappelyst. „Hver Læmper Løverdag, det er fire gange om Aaret, (siger Ordinantsen) skal Skolemesteren og Hørerne høre Børnene disputere med hverandre, og sætte hverandre Spørgsmaal for om det, de have hørt det Fierdingaar næst tilforn. Den, som da vinder, skal sættes ovenfor den anden; men den, som taber, skal sidde en heel Dag paa bart Gulv til en Straf for sin Forsømmelse.“ Desuden skulde Biskoppen og den øverste theologiske Professor ved Universitetet (eller hvem anden disse i deres eget Sted vilde dertil befuldmægtige) eengang aarlig, ved Bartholomæi Tid (d. e. sidst i August), rejse til Herlufsholm for at undersøge Disciplenes Fremgang, for hvilken Uleilighed hver af dem fik en Rosenobel h). Desuden var det Rectoren paalagt, at han, foruden at læse med Disciplene i sin egen Læctie, ogsaa skulde flittig, efter som Tiden tillod det, overhøre Børnene som vare i Hørernes Læctier.

Af Omhu for Ungdommens Moralitet, for at de ikke ved mistænkelig Omgang eller flette Exempler skulde forderves, var det i Ordinantsen forbudet Gaardsens Folk, Fogeden og andre, at have noget med Disciplene at gjøre; dog skulde de underrette Skolemesteren, om de skulde see nogen slet Opførsel af Disciplene. Hvis nogen af Gaardsens Tienere loffede nogen af Skolebørnene til sig, og holdt dem til Drit eller anden Ustikkelighed, da skulde han derom førstegang paaminde; men gjorde han det andengang, skulde han forvises sin Tjeneste. „Hvo som beligger Qvinde eller Pige, som der tiener, (heder det videre) være sig enten Foged eller Skriver eller anden, da

h) Af Bærdi 5 Rigsdaler og 4 Mark (omtrent 9 Rigsbankdaler og 6 Skll. i Sølvs). Denne Indbretning vedligeholdt sig endnu i Begyndelsen af forrige Seculum; i Aaret 1717 finde vi saaledes endnu denne Rosenobel udbetalt til disse Examinatorer.

straffes af Forstanderen paa hans yderste Formue, og strax forvises Gaarden, med den, som han beligget haver". For Næsten holdtes Disciplene, som Licens Skif medførte, under streng Disciplin: uden Rectors særdeles Tilladelse maatte de aldrig gaae udenfor Skolegaarden; og fik de Lov at gaae nogensteds hen, maatte det ikke skee uden Ledfagelse; men til Næstved maatte det slet ikke tillades dem at komme.

Det almindelige Straffemiddel var Niset; og at dette ikke er bleven sparsomt anvendt, have vi god Grund til at slutte; thi ikke mindre end fire Koste ugentlig finde vi bestemte „til at reengjøre Skolen med og til at gjøre Niis af." Ovenfor have vi desuden seet, at hver Dag ligesaavel havde sin bestemte Tid til at bruge Niset, som til at spise, læse og lege; saa at det næsten synes, at Niis dengang er bleven anseet for lige saa nødvendigt som dagligt Brød. Dog var Niset ikke det eneste Straffemiddel: Den, som tabte ved de fierdingaarsviis anstillede Disputereprøver, skulde, som ovenfor er viist, til Straf sidde en heel Dag paa bart Gulv, og desuden i Skolen flyttes nedensfor den, som vandt. Viste Nogen sig lad, og aldeles ikke vilde forbedre sig, eller og han viste Mangel paa Nemme, da skulde det meldes til Forstanderen; en saadan maatte da forlade Skolen, og en anden i hans Sted antages, „hvad enten han var fri (af Adel) eller fattig". At straffe med Jerle, var forbudet, saavel som at slaae i Hovedet eller drage i Haaret.

At anvende nogen særdeles Omhu paa at uddanne Legemets naturlige Anlæg; ved regelmæssige Øvelser at befordre dets Styrke, Smidighed, Haardsørhed, blev i ældre Tider ikke anseet nyttigt eller passende uden for Adelen og Krigsstanden. Vi kunne altsaa ikke vente, at der i Skolens ældste Love skulde være taget noget synderligt Hensyn til den legemlige Opdragelse. Det eneste, som maaskee her til kunde henføres, er Omsorg for Reenligheden; og derom fastsætter Ordinantsen blot dette: „hver fiortende Dag skulde Dvindfolkene to Børnenes Skjorter og Lagen, og hver ottende Dag skulde Børnenes Hoved toez, saaledes at Halvparten af dem blev toet om Onsdagen, og Halvparten om Lørdagen. I den forbi Gaarden løbende Na maatte ingen af Børnene enten bade eller toe sig for Jares Skuld.

Ingen Discipel maatte antages uden baade med Forstanderens og Skolemesterens Samtykke, og ingen, før han var ti Aar gammel, og i det mindste havde bragt det saa vidt, at han kunde stave og læse Latin, og endelig ingen, uden han var født af lovligt Ægteskab. Ingen Discipel maatte forblive i Skolen længere end sex Aar; hvis han efter den Tids Forløb ikke fandtes moden til Universitetet,

da maatte han forlade Herlufsholm, og gaae til en anden Skole for derfra at dimitteres 1).

Efter saaledes at have lært at kiende Stolens første oekonomiske Indretning, samt hvad Fremgangsmaade der fulgtes ved Ungdommens Behandling og Dannelse, ønskede maaskee mangen af Lærerne at kunne i Indbildningen vandre omkring i Herloffs Borg for ved Hielp af Historiens Fattel at see, hvorledes den var indrettet, da den først aabnede sine Læresale; og gierne ønskede Forfatteren at tilfredsstille disses Videlyst; men for ham selv brænder kun svagt den Fattel, som her skulde veilede; han maa derfor bede om Undskyldning for, hvis ikke alt skulde vise sig i saa klart et Lys, som man ønskede at see det, eller om han selv maaskee, vildledet af Tusmørket, endog skulde tage feil af den Gienstand, han paaviser.

Foruden Munkenes grundfaste Borg (Tab. III og IV), som nu i mere end halvsiette Aarhundrede har trodset den fortærende Tid, maa Klosteret allerede i dets ældste Tider have havt adskillige andre, fornemmelig til Abbingens Drift henhørende, Bygninger: i Abbed Jeps forhen anførte Regnskab for Aaret 1470 nævnes saaledes Koladen og Deyægaarden — en Benaevnelse, som nødvendig forudsætter, at der dengang har været flere end een Gaard, hvilket ogsaa lader slutte til forskellige Bygninger; og rimeligviis vare baade den grundmurede Lade og Klostald (Tab. I, N og P), som begge indtil vor Tid (dog med nogen Forandring) har vedligeholdt sig, Levninger fra Munketiden; thi der findes intet Spor til, at disse Bygninger efter Stolens Indstiftelse ere opførte, og deres kraftfulde Mure lade og med Grund formode en saadan Ælde. Foruden Hovedbygningen og Ladegaardsbbygningerne stod sikkert ogsaa før Herl. Trolles Tid den grundmurede Bygning (Tab. I, E), som stedse har været Rectorbolig k). Men forrige Forvalterbolig (Tab. I, V) med sine tilhørende Bygninger ere af yngre Oprindelse.

i) Denne Bestemmelse blev dog ei altid overholdt; allerede i Stiftelsens første Tid findes (efter Windingii Academia Hafn.) flere Exempler paa Disciple, som have frekventeret Stolen i 7 Aar eller længere, s. Ex. J. E. Brochman (1604–11), E. P. Winbing, Schandorph o. fl. Nogle Exempler findes dog ogsaa paa dem, som har maattet gaae til andre Stoler, fordi deres sex Stoleaar paa Herlufsholm vare udløbne.

k) Aar 1792 blev den gamle Rectorbolig nedreven formedelst Ælde, og en ny paa samme Sted opført. Den gamle sees i Thuras danske Vitruvius, Tom. 2, Tab. 100.

Efter Ordinantsen skulde „Skolemeesteren og Hørerne have hver sit Herberge med Varme om Vinteren til Nødtørftighed, og Hørernes Herberge være saa, at de kunde høre, hvorledes det i Skolen gik til.“ Men hvor disse Herberger bleve dem anviste, derom tier Archivet. Kunne vi imidlertid antage, at hver af Lærerne har ved Skolens Oprettelse haft samme Bopæl, som de et Aarhundrede senere var i Besiddelse af (og adskillige Grunde gjøre dette rimeligt), saa har Skolemeesteren og den ældste Hører haft deres Værelser i nuværende Rectorbolig, hver med sin Lectie ved Siden af sig; den yngste Hører har derimod behøvet det nordre Hjørnekammer i andet Stokværk i Hovedbygningen (Tab. III, No. 2, b), som indtil Aaret 1809 stedse var Bopæl for en af Lærerne; han kunde ligeledes gaae fra sit Værelse ind i sin Lectie, og Underviisningsværelserne vare saaledes, ligesom Lærernes Bopæle, fordeelte i to forskellige Bygninger. Men rimeligviis have disse Lectier ikke været forsynede med Kaffelovne, og altsaa blot været til Brug om Sommeren; thi lige indtil færtenhundrede og nogle og tyve maatte man ogsaa betjene sig af Skolens Spisestue til Underviisningen l).

Disciplene har uden tvivl haft deres Værelser deels i det Fløi af Hovedbygningen, hvor de indtil 1809 havde deres Kamre (Tab. I, A), deels i Rectorboligen, hvor Rector selv ikke havde mere Huusleilighed end han som ugift Mand uden Huusholdning behøvede; i det mindste var det saaledes hen i det første Seculum efter Skolens Stiftelse. Efter Ordinantsen skulde de have smaa Kamre, og to smaa Træsenge i hvert Kammer; men disse deres Kamre vare blot til at sove i, og vare desaaarsag ikke forsynede med Kaffelovne. Det var derfor tillige bestemt, at „der skulde være en gemeen (s: fælles) Stue om Vinteren med Varme, som alle Børnene maatte søge, naar der ikke læstes, eller og en Kaffelovn i Skolen.“ Dette Fællesværelse, som sædvanlig kaldtes Conventstuen eller Conventhuset (maaskee det

l) Om Mag. P. J. Colbing (som bestyrede Skolen 1622—31) siges der i *Windingii Acad. Hafn. P. 458*: „Locum scholæ nitidum ordinavit, segregatum a coenaculo, in quo etiam ante docebatur.“ Men at man, paa samme Tid man brugte Spisestuen til Underviisningsværelse, ogsaa havde andre Lectier at læse i, sees af *Jersins Brevis Arappagh xai ei'p'p'ia illustris & generosæ Holmiæ Herlovianæ*, som er trykt 1606, hvori det ubtrykkelig siges, at Rector kunde gaae fra sin Stue ind i Skolen; men ved Skolen kan her ei menes Spisestuen, thi denne var ikke i samme Bygning som Rectors Bolig. Det kan herved erindres, at Skolen lige indtil Midten af forrige Seculum vedblev at have særskilte Sommerlectier og Vinterlectier.

samme, hvor Munkenes Convent holdtes), var det hvelvede Kielder-værelse i den nordlige Ende af Discipelbygningen. Strax derhos, blot ved den smalle Trappegang adskilt fra Conventstuen, var Spisestuen (ogsaa kaldet Disciplenes Vorgestue), ligeledes et hvelvet Værelse af anseelig Størrelse, som ligger nogle Trappetrin lavere end den tilstødende Skolegaard. Baade denne Spisestue og Conventstuen beholdt saavel deres oprindelige Bestemmelse som deres Navn indtil Midten af forrige Seculum, da den første forandrede til Vasketiøder (sædvanlig kaldet Vasserhuset), hvortil den endnu bruges; den sidste til Thingstue, hvortil den anvendtes, indtil den for nogle Aar siden sank ned til at blive Oldfruens Tørve- og Brænde-Kiøder, og der ved erholdt en Bestemmelse, hvortil den, efter vor Tidsalvers Forbringer, synes bedre passende end til at være Rettens ærværdige Sæde m).

Til Brug for Skolens Dekonomie anvendtes uden tvivl omtrent de samme Værelser nuomstunder. Røkkenet (det nuværende Bryggers) stødte lige til Skolens Spisestue, hvormed det ved en Dør var forbundet; og Skriveren, som den der forestod Bespisningen, maa altsaa rimeligviis have beboet de samme Værelser som Spisemesteren nu har, hvortil der ogsaa i adskillige af de ældste Documenter findes Spor. Vorgestuen for Gaardsens Folk synes at have været i Enden af Staldbygningen, Tab. I og II, N.

-
- m) Conventstuen indbefattede foruden Thingstuen tillige den tilstødende i Enden af Bygningen beliggende Kielder, som, forbi der ingen Kielder er under Rectorboligen, er overdraget Rector til Afbetjening (Tab. III, No. I, b og c).
-

Tredie Afdeling.

Stiftelsens Historie fra dens første Indretning indtil Skolens Nedlæggelse.

1567 — 1729.

Bestyrelsen.

Ligesom ved Staternes Historie Regentens Character og Levnet flest bliver en Hovedgjenstand for Undersøgelsen, da man som oftest retteligen heri søger Rilden til Statens Bæ og Vel, saa bliver det ogsaa ved vor Skoles Historie bestandig et vigtigt Spørgsmaal: hvo var til enhver Tid Forstanderen? Af Forstanderens Vink afhænger her Alt: Stiftelsens Indkomster forøges eller formindskes, anvendes hensigtsmæssigen eller bortkødsles, alt efter hans Virksomhed eller Sønagtighed, fornuftige eller ufornuftige Adfærd ved deres Bestyrelse; duelige Lærere fremsøges og deres Flid opmuntres, eller Dorsthedsaand udbreder sig og indsnigende Uordener trives, alt efter Forstanderens Nidkærhed eller Ligegyldighed for dens Vel, efter hans større eller mindre Lyft til Orden. Igiennem Stiftelsens hele Historie ville vi næsten overalt, hvor vi ere forsynede med tilstrækkelige Data til at anstille Sammenligning imellem Bestyrerne og Stiftelsens Forfatning, finde dette stadfæstet. Hvad Historien melder om Bestyrernes Bestræbelser for den til deres Forsorg overdragne Stiftelse, ville vi nu anføre; men hvor Historien tier — stundom maaſtee blot, fordi den intet havde at sige — troe vi dog, ei at burde undlade i det mindste at anføre Bestyrerens Navn.

Ved Frue B. Gøyes Nedlæggelse af Forstanderskabet udnævnedes strax af Rigsraadet til Forstander, efter hendes eget Forlangende, hendes afdøde Mands ældre Broder Byrge Trolle, Ridder, Rogens Raad og Herre til Villøe, dog saaledes, at hun selv, saalænge hun levede, skulde (som forhen meldt) vedblive at have det øverste Tilsyn med Skolen. At den for Skolens og Gudssets Bestyrelse lagte Plan er bleven overholdt, og Stiftelsens sande Vel søgt og fremmet under Byrge Trolles Forstanderskab — og saalænge Frue B. Gøye levede — er ikke at tvivle om: Byrge Trolles inderlige Hengivenhed for sin afdøde Broder, og hans egen rettsafne Tænkemaade, kunde umulig tillade ham at vise Lunkenhed mod sin Broders Stiftelse; og selv havde han jo desuden været Deeltager, og vel ikke uvirksom Deeltager, i at forfatte den Plan, han nu skulde sætte i Udværelse. Men vor Overbeviisning om Skolens hensigtsmæssige Bestyrelse i de første Aar efter dens Oprettelse behøver ei at grunde sig paa blotte Formodninger; en Mand, som baade maatte kiende, og som kunde bedømme dens Forfatning paa den Tid, har herom efterladt os sit Vidnesbyrd: oftnævnte Profesfor Riels Hemmingsøn, der, som summus Theologus ved Universitetet, skulde efter Ordinantsens (d. e. efter hans egen) Forfæst aarligen undersøge Skolens Tilstand, skriver i sin Eigprædiken over Stifterinden: „Allerede ere her ubi disse „forgangne 8 Aar mange fine Personer opbragede; og endnu findes „mange tilstede, som mærkeligen ere i deres Ungdoms Lærdom for- „fremmede, hvorfor jeg og forhaaber, at salig Hr. Herluff Trolles „og Frue Birittes Arvinger, Slægt og Byrd, skulle vel handthæve, „fremme og forbedre samme frie Skole til det bedste“. Kun i fire Aar blev det Byrge Trolles Lod at kunne fremme Stiftelsens Vel; han døde endnu før Stifterinden n), og beviste sin Kiærlighed til Skolen ved i sit Testamente at skienke den en Gave af eet tusinde Rigsdaler.

Efter ham bestiftedes til Forstander, ligeledes efter Stifterindens Begiering, Rogens Raad Hr. Oluf Mauritzen Krogenos til Bollertup, en Søstersøn af Frue Trolle. Og saa hans Forstanderskabstid blev kun kort: efterat have bestyret Skolen omtrent i halvandet Aar, døde han, i Begyndelsen af Aaret 1573; dog skulde saavel han som

n) Han døde d. 28 Julii 1571 i en Alder af 70 Aar, og blev, efter eget Forlangende, begravet hos sin Broder i Herlufsholms Kirke, hvor hans Gravsteen endnu findes. Hans Levnnet findes i R. Hemmingsøns Eigprædiken over ham, hvor hans Kiærlighed til sin Broder, hans Mildhed og Gudsienhed, især mod sine uformuende Bønder, og hans andre Dyder meget roses.

den ædle Stifterinde opleve den frænkende Sorg at see et Uveir trække op over den nye Stiftelse, hvilket siden under hans Eftermand saaledes traf sammen, at det truede med, ja næsten syntes at bebude dens Undergang.

Allerede ved Skolens Oprettelse havde adskillige af Stifternes Familie lydelig yttret deres Misfornøjelse over, at de maatte opgive Haabet om en saa betydelig Arvepart, og^a at man, som de sagde, „havde faaet Pøblinge saadant Guds at løbe med“. „Der findes mange“, siger Prof. Hemmingsøn allerede i sin Digtale over Herl. Trolle, „som man ofte hører, hvilke mene, at det ikke var vel gjort af Hr. Herloff, at han skulde koste saa meget paa en Skole, og deriblandt hvad ugudeligt Tale de kan paaafinde. Men hvad kan man svaare med Hette? Havde salig Hr. Herloff og Frue Birritthe solgt samme deres Gods, omtommet det med Pral, Banket, Drik, Dobbelt, og udi andre utilbørlige Maader, hvad vilde man have sagt andet end, hver Mand maa gjøre af sit hvad han vil! man haver Necessen med sig! Ingen kan forbyde, at man maa jo efter sin Villie bruge det hannem tilhører. Men nu kunne de ikke være tilfreds, men knurre herimod og mene, det ikke var ret gjort at faae Pøblinge saadant Guds at løbe med. Hvad er det andet at sige, end saa, havde salig Hr. Herloff og Frue Birritthe offret deres Gods til Dievelen i Helvede, da havde det været vel givet; men at de have offret det til Guds Ære, hans kristelige Kirkes Opbygning og Mogens Bedste, kan ikke lides. Men det vil jeg derhos have sagt, at den almægtigste Gud skal ikke holde dennem tilgode, som ville denne Hr. Herloffs og Frue Birritthe Gøyes Skole omstøbe og ødelægge, men skal dennem vel hiemsøge paa sin Tid, at deres onde Forsæt skal komme dem libet til fromme.“ Tvende af disse Misfornøiede, Hr. Christoffer Gøye til Gundersløvholm og Hr. Jørgen Marsvin (gift med Frue Trolles Søsterdatter) gif tilsidst endog saa vidt, at de endnu i Frue Trolles levende Live gjorde Forsøg paa at fuldfæste hendes Stiftelse.

For ganske at fiktte Stiftelsen mod alle dens Modstanderes Angreb havde Forstanderen Nuf Mouritzen forlangt Kongelig Laas paa Fundatsen o); og ved denne Leilighed fremstod benævnte tvende Mænd,

o) Laasebrev var den endelige Dom, hvorved en ny Besidder af en Eiendom fiktes for, at Rogen for Fremtiden kunde paatale hans Eiendomsret, og hvorved (som Laasebrevet altid udtrykte sig) den omhandlede Sag „fattes evindeligt Tælle paa“. Før et saadant Laasebrev kunde udstedes, maatte der først

og nedlagde for Retten den Paastand, at Fundatsen, saavidt Frue B. Gøyes Andeel deri angik, skulde erklæres ugyldig; thi hun som Enke, sagde de, var ifølge Lovene uberettiget til at afhænde sit Gods uden sine Frænders Billie og Samtykke.

Sagen gik til Proces; og efter ovenmeldte Forstanders Død maatte hans Eftermand Albert Dre, Herre til Nielstrup og Lehnsmænd over Nalholms Amt (en Søstersøn af Stifterinden, og Broder til den bekjendte Peder Dre), fortsætte Processen. I Sagen mellem Christoffer Gøye og Skolen blev affagt Dom d. 25 Febr. 1573 ved Tinget i Ringsted, hvorved Skolen aldeles blev frifunden for bemeldte Chr. Gøyes Tiltale. Men Sagen med Marsvin, som senere var begyndt, overdrog Albert Dre til Skolens daværende fortiente Rector, Magister Hans Michelsen. Sagen indstevnedes først for Tinget i Næstved, hvor Rectoren ved at fremlægge Frue Trolles Skisdebrev, ved hvilket hun frasiger sig sin Eiendomsret til Herlufsholm, tillige viste, at dette var udstedt med hendes Frænders Samtykke, og at endog Jørgen Marsvins Kones Moder havde som Enke ved sin Underkrift samtykket i Frue Trolles Fundats, og selv frastreket sig og sine Arvinger den Ret, hun ellers kunde have til Arv efter Stifterinden; og paa Grund heraf faldt Dommen, at Jørgen Marsvin ei paa sin Kones Begne kunde blive Frue Trolles Arving, og selvfølgelig ei heller være berettiget til at hindre Fundatsens Confirmation (Laas). Denne Dom blev affagt d. 25 Juni 1574, og altsaa endnu før Frue Trolles Død. Men ved Marsvins Svigermoders Underkrift var den Formalitet forsømt, at hendes Værg, eftersom han var Enke, burde understreket med hende. Ved Tinget i Næstved havde vel Marsvin beraabt sig paa denne Omstændighed; men da den her ikke havde bevirket det forønskede Udfald af Sagen, indstevnede han denne for Skaane-Landsting, hvor da kiendtes for Ret: at Fundatsen, saavidt Frue B. Gøyes Gods angik, var gjort imod Loven (og for saavidt kunde altsaa Jørgen Marsvin og Medarvinger tilbagekalde den), og at Skolens Forstander altsaa ikke kunde erholde Laas paa mere end den Deel af Godsset, som ifølge Skisdet var af Herloff Trolles eget Gods;

hos Rigens Cantler erhverves fire Dombreve (det ene sex Uger efter det andet), hvorved den Ansøgende tilbødtes uhinbret Besiddelse af sin Eiendom, „saafremt Ingen meldte sig med bedre Beviiøning“; og derefter blev der udstedt en almindelig Stevning paa eet Aar og 6 Uger, inden hvilken Tid de maatte melde sig, som troede sig berettigede til at gjøre Indsigelse mod den ansøgte Laas.

og denne Dom blev derefter af Rogens Raad saaledes stadfæstet, at samtlige H. Trolles Arvinger bleve tildømte at stande J. Marsvin til Rette, dersom han kunde bevise at have lidt nogen Skade ved det Skjæde, H. Trolle havde udstedet paa sin Hustrues Gods. Den 20 October 1575 kom endelig den for Skolen vigtige Dag, som skulde ganske gjøre Ende paa Sagen: Stevningstiden var nu udløben, og Rogens Raad skulde dømme. Foruden Rigsraadets egne Medlemmer maatte paa den Dag, fordi Sagen angik en gudelig Stiftelse, følgende Mænd som overordentlige Assessorer tage Sæde i Retten: Biskoppen i Siellands Stift, Doct. Poul Madsen; de tvende Doctores Theol., Niels Hemmingsen og Anders Lauritzen; Doct. Juris Alb. Knopper; og Doc. Medic. Hans Philipsen. For Retten mødte paa Skolens Begne Rectoren H. Michelsen, og forlangte Laas paa Fundatsen; men mod Meddelelsen af Laasbrevet blev protesteret af H. Trolles Arvinger, paa Grund af nysnævnte Dom, som forpligtede dem til at stande J. Marsvin til Rette; og Rettens Kiendelse ville vi, for dens Vigtigheds Skyld, her fremsætte med dens egne Ord: — „da effther Tiltalbt, Gienfuar og Sagsens Leylighed effther then Dom tillforne er gangitt till Skonne Landgtinng, saugde wi der saa paa for Rette, att paa saa møgitt aff Frw Byrgitte Gøyes Guodtz och Eiendom, som fornæssnte Herluff Trolis Skjæde og Fundatz paalydder; ther bær icke fornæssnte Herluffsholms Skolis Forstandere effther Herluff Trolis Skjæde og Fundatz att fange Laas paa, eptherdi thenn Fundatz och Skjæde er dømt att verre giortt emodt Lougen; Men huis Guodtz som findis y samme Skjæde och Fundatz att verre aff Herluff Trolis eget Guodtz, ter bær fornæssnte Albricht Dre och hannis Fuldmechtiige paa Skolens wegne att fange Laas paa, eptherdi thet louligenn epther Rogens Rett forfulgt till Laas.“

Sagen syntes saaledes afgjort til Tab for Skolen. Men ikke længe havde Marsvin Aarsag til at glæde sig over vunden Seier. Allerede d. 21 October — Dagen efterat nys ansøgte Dom af Rogens Raad var affagt — see vi atter Mester Hans Michelsen for samme Ret at fremlægge, foruden Frue Trolles Skjædebrev (af 22 Marts 1567) og et kongeligt Stadfæstelsesbrev paa Fundatsen (af 26 Mai 1565) — hvilke begge Documenter ogsaa ved de forrige Retter vare fremlagte — endnu et saakaldet Opdragelses- (o: Overdragelses-) brev af Stifterinden; — og nu nyder han den Løn for sin Iver, at see sine Bestræbelser kronede med et heldigt Udfald: de forhen omtalte i Ringsted og Røstved affagte Domme stadfæstes, og han erholder den længe attraaede Laas paa Fundatsen, hvorved Jørgen Marsvin, Chri-

stopper Gøye og øvrige Frue Trolles Arvinger aldeles fradømmes al Ret til Fordring paa noget af Stolens Gods. Saaledes stod da Trolles skønnede Bygning, endnu bedre grundfæstet efter Tiendens Afsald; dens Grundpiller bestormedes, men de vare for vel byggede til at kunne omstyrtes.

Her kan Forfatteren ikke undlade at anføre en Anekdot, som man paa flere Steder finder fortalt, og som, skjøndt den har et noget fabelagtigt Udseende, dog i Hovedsagen ei ganske er blottet for Sandsynlighed. Aftenen før den endelige Dom skulde affiges, gik Mag. H. Michelsen (til hvem, som vi have seet, Stiftelsens Forsvar var overdraget) meget bekymret til Sengs, fordi han ikke saae sig i Stand til at fremlægge tilstrækkelige Documenter til Stiftelsens Forsvar. Medens Betyrningerne forjog Sønnen, viste sig Frue Trolles Geist for ham, nærmede sig Bordet, paa hvis Fod den gav nogle Slag og derpaa forsvandt. Rectoren eftertænkte om Natten denne Begivenhed, undersøgte om Morgenens nogle Bordets Fødder, fandt derved en Skrue, som han ombredte, og opdagede saaledes et hemmeligt Stemme, hvori de Documenter laae, ved hvilke han siden vandt Sagen. Naar fra denne Fortælling borttages hvad Tiden kan have tillagt til dens Udpyntning; naar man betænker hine Tiders almindelige Tro paa Aander, Varsler o. dsl.; og tillige forestiller sig, at Manden maaskee allerede iforveien har haft en dunkel Forestilling om, at Bordet kunde indeholde et hemmeligt Stemme, og at maaskee denne dunkle Forestilling ved Siælens Virksomhed under Legemets Slummer er bleven bragt til Klarhed (man veed, hvor levende Billeder en virksom Imagination kan fremtrylle i Drømme, og at Siælen endog i Søvn kan have klare Forestillinger og rigtige Tanker), saa indeholder Fortællingen i det væsentlige intet utroligt. Vel findes ikke i Doms slutningen omtalt, at noget Document har manglet til Sagens Dplysning; men da vi see Rigens Raad den ene Dag tilstaae den Confirmation, det Dagen tilforn har negtet, saa er det ikke usandsynligt, at et nyt Document kan være tilveiebragt, som ved at fremlægges har givet Sagen en anden Bending; maaskee f. Ex. har det været B. Gøyes saakaldte, nylig nævnte, Opdragelsesbrev, som har indeholdt nærmere Dplysning om hendes Ret til at bortskænke sit Gods. Maaskee ogsaa (og det rimeligt) det heldigviis fundne Document ikke just ved Sagens Slutning er bleven opdaget (thi i hver enkelt Omstændighed kan man vel ei sætte Lid til Fortællingen), men imedens den endnu svævede for Underretten; og maaskee da har det været det Document, som skulde godtgjøre, at Donationen var stæet

med hendes Frænders Samtykke. Men Gietning giver ikke historisk Visshed; vi ville derfor lade videre Gietning fare. Af Hoveddocumenterne manglede intet: saavel Fundatsen selv, som det Kongelige Stadsfæstelsesbrev paa samme, og Stifterindens Skjædebrev finde vi under hele Sagens Førelse at have været tilstede p).

Ovenanførte Anekdot fortæller af Statsraad P. Rejen *), hvis Fader var Rector paa Herlufsholm 1621-24 (og altsaa ifkun nogle og fyrrethve Aar efter den heromhandlede Tildragelse) og det med dette Tillæg: „Jeg, som skriver dette, har med mine egne Dine jeet Bortet, og undersøgt saavel Stuffen som Kammeret, hvori Tildragelsen er skeet.“

Albert Oxe døde den 7 Septb. 1577; og Herloff Skave til Effildstrup, Landsdommer i Sieland (Sødstendebarn til Herl. Trolle q), blev hans Eftermand som Skolens Forstander; men om hans Forstanderskabstid vides intet r). Han døde d. 2 Marts 1583.

Efter Herloff Skave tilfaldt Bestyrelsen en Mand, hvis Kiærlighed for Stiftelsen ikke var mindre end hans Kiærlighed for Videnskaberne — den som Danmarks Historiestriver noksom bekendte Arrild Hvitheld, Rigens Raad og Cansler, Herre til Odsherberg m. m., en Søster søn af Herl. Trolle. Selv fortrolig med Videnskaberne maatte han nødvendig bære Omhu for en Stiftelse, hvis Bestemmelse var at være disses Pleiemoder. Saavel ved at ansætte duedige Lærere, som ved at give næiere bestemte Skolelove s), og gjøre andre nyttige Ind-

p) Denne Sag har Fors, saa omstændelig omtalt, drels formebest dens Bigtighe for Stiftelsen, deels og forbi man afstille andre Steber, f. Ex. i Pontoppidans Kirkehistorie, Tom. III, S. Trolles Levnet af Boesen, o. fl. St. finder den noget anderledes fortalt. Saaledes som Sagen her er fremsat, er den ubdragen af nogle af Skolens Documenter, som opbevares i det danske Cancellies Archiv.

*) I hans bekienbte Atlas mscr., som findes i det Kgl. Bibliothek.

q) Herl. Trolles Moder, Kirsten Skave, var Søster til Herl. Skaves Fader.

r) Det kan dog her erindres, at denne Mand, før han blev Forstander, havde forhjulpet Stiftelsen til at erholde den under Navn af Liber donationum forhen omtalte vigtige Samling af Skovklosters Privilegier og Gavebreve, som i saa lang Tid havde været borte, at den troedes ganske tabt. Originalen, som glemmes i Skolens Archiv, har derfor denne Paaftift: „Herlufsholms Skoles Bog, lenge søgt epther og nu Skolen tiistided af Belybyrbig Mand Herloff Skafue till Effildstrup, Anno 1577. die Januarii 3.“

s) Disse ansføres i det følgende i Afsnittet om Underviisningen, ligesom Lærerne i Afsnittet om Rectorerne.

retninger, sørge han for Ungdommens hensigtsmæssige Dannelses-
 Lærernes Antal sørge han, saa at der fra nu af, foruden Recto-
 ren, blev tre Lærere istedetfor to. Selv forfattede han adskillige
 Psalmer, uidentvib til Brug for Disciplene ved den daglige Chor-
 sang *). Ikke mindre Opmærksomhed og Omhu værdisatte han Stif-
 telsens oekonomiske Forfatning, og aarvaagen var han for dens Ret-
 tigheder: hvor der om disse (f. E. om Jagtret, Fiskerie o. dsl.) kunde
 være nogen Uvisshed, der søgte han altid enten ved mindelig For-
 ening eller ved lovlig Dom at hevde Stiftelsens Ret; og for i Frem-
 tiden at forebygge Dispyter, eller endog Tab for Stiftelsen, sørge
 han omhyggeligen for, at Grændsestillet, som hidtil paa mange Ste-
 der var uvidt, imellem dens Eiendomme og dens tilstødende Naboers,
 overalt blev nøie og lovligen bestemt. Antallet af de Documenter,
 hvilke Skolens Archiv bevarer som Vidner om hans Virksomhed i
 disse Henseender, er ei ubetydeligt.

Da Arrild Hvitsfeld formedelst Alderdom og Skrøbelighed havde
 nedlagt sit Embede som Rigets Cantzler, og tillige efter Begiering
 var bleven forløvet fra Drægholms Lehn, hvor han tilforn meest
 havde opholdt sig, flyttede han Aar 1608 til Herlufsholm for der i
 Rolighed at henleve sin Alderdom. Her delede han Tiden imellem
 Studeringer og Omsorg for Skolen; men denne hans Roligheds-
 periode varede ei længe; omtrent halvandet Aar efter at han var
 kommen til at boe paa Herlufsholm endte han, i December 1609 †),
 sit virksomme Liv i en Alder af 60 Aar. Hans Lig blev indbalsa-
 meret og hensat i Herlufsholms Kirke, hvor det endnu ligger ganske
 heelt — dog ikke med Skæg, som man paa nogle Steder læser —
 men ei altid har nydt den Fred, hans Fortienester af Skolen ikke
 mindre end et Gravsteds Hellighed berettigede ham til u). Hvitsfeld

*) Hoffmans Portraits historiques, Tom. I.

†) I Hoffmans Portraits historiques, saavelsom i H. Trolles Levnet af Boesen,
 ogsaa hos Holberg, staaer 1608, hvilket strider imod Indskriften paa hans
 Ligsteen.

u) Han blev nedsat i en aaben Begravelse, hvorover hans Ligsteen endnu findes,
 strax ved Herl. Trolles Gravminde. For omtrent 40 Aar siden, da hans
 første Kiste af Elde var opraaet, laae Liget nogle Aar ubesat for enhver
 Behandling, som man kunde vente af Ungdoms Ubesindighed. Det fik da en
 ny simpel Kiste, som dog siden ei fældes af Nysgjerrighed blev aabnet (dog
 uden at der efter den Tid blev udøvet nogen Kaadhed mod Liget.) Ved den
 Dødsforandring, som blev foretagen med Kirkens Indvortes i Aaret 1812,
 blev Hvitsfelds forrige Begravelse tilsluttet, og han erholdt en ny meget pirlig
 Egeliste, hvori han blev hensat inderst i Choret, og nyder nu fuldkommen Fred.

levede steds i ugift Stand, og fordrøede for sin Person ikke meget; han kunde derfor paa Herlufsholm, uden at falde Stiftelsen til Byrde, letteligen finde den Leilighed, han behøvede. Til Beboelse havde han her to Værelser, som siden lige indtil 1785 vedbleve at være Skoleherrens Værelser, og som endnu indtil Midten af forrige Seculum kaldtes med Arrild Hvitfeldts Navn, nemlig den Hjørnesal (Tab. II, No. 2, i), hvor siden i endeel Aar det physiske Kabinet var, tilligemed den dertil stødende Sal (Tab. III, No. 2, h) som 1785—1806 var Conrectors Kjøkken og siden er indrettet til Beboelse for en af Lærerne. Som Beviis paa hine Tidens Tarvelighed saae man disse Skoleherrens Værelser nøies med samme røde Teglsteens Gulv, som Disciplenes paa samme Tid; og endnu for henved 70 Aar siden fandtes der hans simple Sengested tilligemed et lige saa simpelt ottelantet Bord af Affetræ opbevarede som hans Reliquier. Desuden havde han endnu et Dvælværelse oven over Hjørnesalen til sit Bibliothek.

I Arrild Hvitfeldts Tid begyndte Titelen Forstander efterhaanden at gaae af Brug som Benævnelse paa Skolens Bestyrer, og i dens Sted finde vi Benævnelsen Skoleherre (Scholarcha) indført — en udtrykksfuld Titel, som siden steds har vedligeholdt sig. Ogsaa en anden af Stiftelsens Embedsmænd finde vi til samme Tid at have skiftet Titel: istedetfor en Skriver, som Ordinantsen ansætter til at bestyre Stiftelsens Dekonomie, haves nu en Inspectør, eller, som han ogsaa kaldes, Tilsynsmand (hvor han paa Latin omtales, kaldes han Oeconomus), hvis Forretninger i øvrigt vare de samme, som forhen Skriversens.

Men mere mærkelig end denne Titelforandring var den Mand, som den nye Titel først blev til Deel, Mogens Berthelsen Dalin, en Videnskabsmand, hvis Kundskaber i Naturlæren synes at have været nogle Skridt forud for hans Tidsalder; thi det, hvorfor han meest er bleven bekendt, er hans Indsigter i Troldomskunsten. Men ikke skulde han i Skolens Historie fortient at nævnes, hvis dette var hans eneste Afkomst til at mindes. Mogens Berthelsen havde studeret ved det dengang berømte Wittenbergiske Universitet. Hans Indsigt i de physiske Videnskaber var det vel, der fornemmelig forskaffede ham sit Navn som Magister; men desuden besad han, som det synes, udbredte Kundskaber i mange forskellige Fag, ogsaa i Skolevidenskaberne, Philologie og Theologie, og i det hele mange Aands og Legems Talenter forenede. De unge Menneſker, som i Skolen udmærkede sig ved Flid og Talenter, antog han sig som en Mæcenat, og saavel fremhjælp som opmuntrede dem i deres Studeringer. At han

for Stiftelsen var en udmærket driftig Embedsmand, deri stemme alle de Vidnesbyrd overeens, som af hans Samtidige ere os efterladte; og saavel for sin Embedsdriftighed, som for sine Kundskaber og mange fieldne Talenter besad han baade Hvittfelds og andre udmærkede Mænds fortrinlige Indsigt og Agtelse. Han stod i Venstabsforbindelse med den berømte Tyge Brahe *), og ligeledes med dennes Broder, Rigsraaden Steen Brahe. Blandt de flere gode Indretninger, han gjorde for Stiftelsen, kan det erindres, at han lod alle de i og omkring Hovedgaarden værende Fiskeparter, som allerede i Munketiden vare indrettebde, paa ny istandsætte og besætte med Fisk, blandt andre med Karper, som dengang først kort forhen her i Landet vare indførte. Og den Virksomhed, hvormed der under Hvittfeld sørgedes for Stiftelsen, er maaskee nok saa meget at tilskrive Mogens Berthelsen som Hvittfeld selv. I dennes sidste Levetid var Mog. Berthelsen tilige Foged; men et Par Aar efter Hvittfelds Død forlod han Herlufsholm v), og begav sig til Cantzleren Christian Friis til Borrebye — der, som bekendt, var en stor Ven og Befordrer af lærde Mænd — og efter dennes Død 1616 til en af Herlufsholms forrige Disciple, Rigets Statmester, Enevold Kruse paa Langeland, hvor han forblev til sin Død omtrent 1619 x).

*) Danste Magazin, 2 B., S. 291 o. frdl.

v) At Mogens Berthelsen endnu ikke havde forladt Herlufsholm i Novbr. 1610, sees af Nye Danste Magazin, 2 B., Pag. 160.

x) Nogle af de mærkelige Udtalelser om denne Mand af hans Samtidige vil vi her anføre til Underretning for dem af Læserne, som kunne ønske næiere at kende ham. Af Jerfin (som i M. Berthelsens Bestyrelsestid var først Discipel og siden Hører paa Grh.) ophøies M. B., i hans *Brevia Anagapæ*, overalt med største Berømmelse, og tiltales: „Magne (o: Mogens), *Thalio laus nostræ, ludi decus, o laudabile Magne!*“; og ligeledes: „*Musarumque o tu qvi, maxime Magne, Author eras, auctorque manes, fautorque meorum!*“. Og i samme Forfatters *Brevis tractatus continens officia discipulis necessaria* &c., som han har skrevet ved sin Afsked fra Skolen som Lærer, kaldes han Mog. Berthelsen: „*Spes maxima rebus meis, rutilans studiorum Aurora meorum!*“; og ligeledes: „*Magne, nomine qui possis mutato rite vocari Maximus!*“. Den mærkelige Gravskrift, som en af Dalins Benner, Rigsraaden Steen Brahe, satte ham, og som synes at være en Blanding af Spøg og Alvor, findes fuldstændig i Rosenii Atlas mæc., og et Udtog af den i Pontippidans *Marmora Dan.*; den er for vidtløftig til heelt at anføres, men nogle af de Udtryk i den, som meest karakterisere Manden, vil vi dog vel de fleste af Læserne her ikke finde paa urigtigt Sted. I Overkriften kaldes han: *Magnus Bartholinus Dalinus, Theologus magnus, mysticus, ercme-*

Om Stiftelsens Bestyrelse under den følgende Skoleherre, Mogens Gøye, Herre til Bollerup og Gundersløvholm, en Brodersøn af Birgitte Gøye, haves næsten ingen Efterretning. Dog synes det, som Stiftelsen under hans Bestyrelse snarere er gaaen tilbage end frem. Han døde 1618, og efterlod sig en Gæld til Skolen paa eet- tusinde Daler, som han af Stiftelsen havde laant, og for hvis Betaling der efter hans Død maatte gøres Indførsel hos Sønnen, som negtede at betale dem.

Ikke mere tilfredsstillende ere Efterretningerne om dennes Eftermand, Christopher Ulfeld til Svenstrup y), der som Skoleherre forestod Stiftelsen indtil 1620 eller 21. Den maadelige Forfatning, hvori Stiftelsen et Par Aar efter hans Fratrædelse befandtes, synes dog at vise, at Tilsynet under hans Forstanderskab neppe har været som det burde. Hans Eftermand var:

Palle Rosenkrantz, Herre til Glimminge og Befalingsmand over Bordingborg Slot og Lehn z). Rosenkrantz havde i sin Ungdom nydt en videnskabelig Opdragelse, og havde siden reist endel i fremmede Lande. Ved Krigens Udbrud med Sverrig 1611 traadte han i Militærstanden, og viste sig i Felten som en kæl Officeer. Efter Fredens Slutning blev ham Tid efter anden betroet adskillige Ge-

•.
ticus spiritualis, Philologus, Politicus, Iuridicus, Necromanticus clarrissimus, consultissimus, amplissimus, Abbas, Oeconomus vigilantissimus, Mechanicus, Tormentarius, Bombardarius, Hydrophanta solertissimus, consummatissimus, Philosophus amicissimus. I Gravstriften selv: Qui cineres & busta legis, persiste Viator paululum, et ex parvo monumento maxima disces: Invida fata virum clausere, ast nescius orbis, Heros an sit Semi-Deus vel an omnia dæmon; omnia nam parvo radiabant corpore Magni grandia, quæ veniens tandem mirabitur orbis. Rarus Philosophus, Physicus, Cabalisticus ingens, Opticus &c. Illecebras Veneris cernens atque abdita regna, dulce in amore mori dixit perfectus amator. Urit voce, manu, tum gressu, pectore, ocellis; si digito attigerit silvam incendit simul omnem; invitæ sequebantur aquæ, si ad sidera vellet. Nec thalamis usus justis, usus nec iniquis; doctus et ampullas dulci evacuare falerno in multam noctem &c. In parvo Magnus brevis et suffusus in albo corpore, fuste potens, ferro, validusque pharetra; dextris virgineum sed nescit volvere plectrum, quo minor et Psalti sensus, cithara tamen canere ut David non valuit, non omnia possidet unus. Vix superi dare plura homini potuere creato; Magnus abit, Magnusque manet, maiorque futurus &c. Endnu en anden Gravstrift over ham findes ogsaa hos Resenius.

y) En Datterføn af Hertoff Trolles Søster, Allegaard Trolle.

z) Rebflamme paa fæbrene Side fra Margrete Trolle, Hæfter til Hert. Trolle.

sandtstaber til forskiellige Hoffer, og dette deels før, deels efter at han var bleven Skoleherre. Men af den kiæffe Officeer og den snilde Statsmand kan man ei altid vente den dueelige Skoleforstander. For sin Post som Skoleherre synes Rosenkrantz ingen synderlig Interesse at have havt, og derfor (uagtet han modtog Bestyrelsen i sin kraftfuldeste Alder — i en Alder af omtrent 33 eller 34 Aar; uagtet han dengang som Lehnsmænd opholdt sig for det meste paa Bordingborg Slot — altsaa blot fire Mile fra Herlufsholm — og havde paa den Tid ellers intet offentligt Embede at tage vare) havde han ikke meget over et Aars Tid været Skoleherre, før han overdrog Stiftelsens Bestyrelse til sin forrige Hovmester og Skolekammerat, Magister Poul Jønsøn Colbing. Var det, fordi han derved vilde velte af sine Skuldre en Byrde, han fandt trykkende? eller maaskee, fordi han saa nogle kiendte Mændens Duelighed, i hvis Hænder han overdrog den ham selv tilkommende Myndighed, at han besteden erkjendte, hvor meget Stiftelsen maatte vinde ved Byttet? eller var det, som rimeligst, en Blanding af begge disse Grunde, der gjorde Udslaget?

Magister Colbing — eller, som han sædvanlig kaldtes, Mester Poul Jønsøn — var af Rosenkrantz kaldet til Sognepræst for Herlufsholm; og efter Rosenkrantz's Forslag og Anmodning blev det ham ved Kongelig Befaling med det samme overdraget, fra 1 Mai 1622, under Navn af Forstander at paatage sig Stiftelsens Bestyrelse, dog saaledes, at Rosenkrantz under Titel af Skoleherre skulde vedblive at have Overbestyrelsen. Fra nu af begyndte saaledes en ny Bestyrelsesmaade, som siden i temmelig lang Tid vedblev. Som Forstander fik Colbing ikke allene den umiddelbare Bestyrelse af Stiftelsens hele Oekonomie, og alle de Forretninger, som fra Forfættningen Skriveren havde havt; men han blev tillige begavet med en Skoleherres næsten fuldkomne Myndighed: de Indretninger, han fandt tieliggende for Stiftelsen, kunde han foretage paa egen Haand; saavel med Skolen som med Godset skulde han have Tilfyn, og derfor bleve saavel Rector og Fogeden som Stiftelsens øvrige Betienter ham underordnede a). Men den Myndighed, som var ham betroet, anvendte Colbing ikke uden til Stiftelsens Bedste: da han modtog Forstanderskabet, foresandt han Skolens Sager i slet Tilstand *); men det varede ei længe, inden Alt fik et andet Udseende: Oekonomien

a) I et Archivdocument, som dog er noget yngre end Mag. Colbings Tid, tituleres Forstanderen endog af Ribefogeden med: Gunstige Husbond.

*) Vindingli *Academiae Havniensis*, Pag. 458.

blev ordentligere bestyret, Indkomsterne forsøgedes, Bygningerne forbedredes, og adskillige hensigtsmæssige Indretninger foretoges, saa at Skolen af denne virksomme og retskafne Mands Nidkærhed høstede de meest velgørende Frugter. Fra nyt af lod han opføre et grundmuret Porthuus paa to Stokværk, der hvor endnu Forvalterboligen er (Tab. I, V), hvoraf den ene Side indrettedes til Bolig for Ridesfogden, den anden for Ladegaardsfogden med Arrestkamre under b). For Disciplene indrettede han bekvemme Værelser og en smuk Underviisningsaal (den nuværende Spisesaal), istedetfor at Spisestuen (det nuværende Basterhuus) tilforn ogsaa brugtes til Underviisningen. Forbegodstet forsøgede han ved Tilkiøb af nyt Gods for nogle tusinde Rigsdaler c); og han sørgede lige saa meget for at istandsætte det gamle som for at købe nyt d). Dog ei ene Guldings huusholderiske Bestyrelse af Oekonomien skulde Skolen den betydelige Tilvæxt, dens Eiendomme erholdt ved det nye Godskøb; ogsaa havde den herfor at takke sin store Belynder og Velgjerer, Biskoppen i Siellands Stift, Professor Theol. Hans Poulsen Hesen. Ved Gavebrev af 14 Julii 1624 stienkede nemlig Biskop Hesen tilligemed sin Hustru, Anne Eisenberg, Herlufsholm en Capital af eettusinde Rigsdaler i Specier, for

- b) Ladegaardsfogdens Værelser vare blot 2 imaa Kamre paa den ene Side af Porten; al den øvrige Deel af Bygningen med sine huuslige Bequemmeligheder var bestemt for Ridesfogden; og da denne i Huusholdningsregnskabet for 1624, og fremdeles, ikke findes anført blandt de Personer, som nyde Skolens Kost, saa maa han fra denne Tid af, som det synes, have faaet sin egen Huusholdning, hvilket hidtil ingen af Skolens Betienter, Forstanderen undtagen, havde havt. Dette Porthuus, hvorigiennem Publikumsfælden var til Gaarden, blev nebrøvet 1812 og 13, og et nyt Huus for Skolens Forvalter opført paa samme Grund, tilbeels endog af samme Mure, dog lidet længere end det forrige, og uden Gjennemfærse. Over Porten havde Guldning laabt sætte en sort Marmorsteen med en Inscription (som findes i Marmora Dan., Tom. I, Pag. 190). Denne Steen er, for ei at forkommes, igien bleven anbragt paa den nye Forvalterbolig.
- c) 1624 købtes Svenstrupgaard (beliggende i Veils Sogn strax ved Næstved) med Svenstrup By og Veirmølle og øvrige tilliggende Gods i Basmæs, Rettestrup, Sibberup, Borup i Rønnebecks Sogn og Ellevænget, som tilsammen indbefattede, foruden Hovedgaarden, 19 Gaarde og 15 Huse. Aaret derpaa købtes tre Gaarde i Riserup (i Riisløv Sogn) med noget tilhørende Skov. Dette sidstnævnte Gods tilhører endnu Herlufsholm; men Svenstrup Gaard og Gods blev igien solgt efter at have været henimod 70 Aar i Skolens Eie; hvorom i det følgende (Langebek, Tom. IV, Pag. 362 og 383).
- d) See til Exempel Langeb. Script., T. IV, Pag. 351.

hvis Renter tvende Disciple skulde underholdes i Skolen med fri Koft og øvrig Underholdning, ligesom de andre Disciple; og disse tvende Disciple skulde de selv, saa længe de levede, og i Fremtiden deres nærmeste Arvinger, den ene efter den anden, have Ret til at udnævne c). Men da benævnte 1000 Rigsdaler sammenlagte med de Penge, Stiftelsen selv kunde tillægge, ei vare tilstrækkelige til Indkøbet af Svenstrup-Gods, saa overdrog Kesen til dette Viemed endnu andre 1000 Rdlr. til Stiftelsen, paa Vilkaar, at den aarlige Rente af disse Penge skulde til hver Pintsedag overleveres Biskoppen i Siellands Stift med 50 gode Speciedaler til Understøttelse for en trængende Student f); og ved denne Understøttelse saae Stiftelsen sig istand til at slutte et Kjøb, hvis Bigtighed fornemmelig i de sidst hentrundne Aaringer skulde viist sig, hvis ikke ligegyldig og ufornuftig Bestyrelse i Fremtiden havde nødet Stiftelsen til at give Slip paa en Eiendom, som Forsædres Gæmildhed i Forening med Klog Sparksomhed havde erhvervet den.

Som en Beundrer af Herl. Trolles og hans ædle Hustrues oplysende Dyd satte Biskop Kesen dem begge et Minde, som endnu findes i Herlufsholms Kirke. Tvende sorte Marmortavler med latinske Indskrifter, indsatte i Muren, vidne om den Høiagtelse, han bar for begges Daad. Ved Kesens Død (1638) satte igien Mag. Golding denne Stiftelsens Velgiører et lignende Erkiendtlighedsminde ved Siden af dem, han selv havde opreist for Skolens Stiftere g).

Under Goldings Bestyrelse voksede Disciplenes Antal til den største Høide, det nogenfinde har opnaaet: efter Bespiisningsregnskaberne

-
- e) Denne Rettighed vedblev den Kesenfke Familie at udøve indtil 1754; men senere er ingen Discipel bleven udnævnt som *alumnus Resenianus*. Det her omtalte Gavebrev findes ikke i Hoffmanns Saml. af Foundationer.
 - f) Dette Stipendium var egentlig et Tillæg til et andet paa 1000 Daler, som Kesens Formand Biskop Vinstrup havde stiftet, og som derefter fik Navn af *Stipendium Vinstrupio-Resenianum*. Formedelt den flette Forsatning, Stiftelsen siden kom i, bleve Renterne ikke altid ordentlig udbetalte, hvorover Stipendarii lede Tab. Stipendiets Ephorer, Biskop Chr. Worm og Prof. Steenbuch, dreve derfor paa at erholde Capitalen udbetalt af Herlufsholm til Universitetet, hvilket ogsaa skede i Aaret 1738. Et Udtog af Foundationen findes i Hoffmanns Saml. af Foundationer, Tom. I. Det kan isøvrigt erindres, at i Kesens Gavebrev væxelviis nævnes Daler og Rigsdaler som eenskydige, og at altsaa den aarlige Rente, som Herlufsholm skulde give til Universitetet, var 50 Specie-Rigsdaler.
 - g) Disse Indskrifter findes saavel i Marm. Dan., som i H. Trolles Levnet Pag. 179 og 180, og i Vadens Læseregister over Biskopperne, P. 47.

for Aarene 1624—27 var det nemlig afvejlende imellem 69 og 82 Personer h). Dog var der af dette Antal ikke uden to og fyrretyve, som af Stiftelsen holdtes frie; de øvrige maatte betale Kosten l). Lærernes Antal var paa samme Tid, som det under A. Hvitfeldt var blevet, tre Hørere foruden Rector; og Disciplene maa altsaa have været indbeelte i fire Classer.

Som Forstander maatte Golding med sin Familie boe paa Herlufsholm — i de samme Værelser, som nu Episkopen beboer — skøndt han ellers som Præst havde sin Residens i Lille-Nestved; og endnu haves i Skolens Archiv hans Huusholdningsregnskaber (thi Forstanderen besørgede Kosten), der fuldkommen vidne saavel om hans omhyggelige Nøiagtighed som om hans Virtjomhed i at befordre Stiftelsens Vel.

Efter at have bragt Skolen i en blomstrende Forfatning frasagde Mag. Golding sig Forstanderskabet i September 1631, træet af de Besværligheder, som vel ikke kunde andet end ledsage et Embede af den Natur, og for at opoffre sin øvrige Tid til Studeringer og til sine Kaldsforretninger som Præst. Til Herlufsholms Sogns Fattige skienkede han en Capital af 100 Rigsdaler, hver Daler til to Lod godt Sølvs, som bleve modtagne i Skolens Kasse, saaledes at Renten deraf, 5 Rdlr. aarlig, skal til hver Mikkels-Aften uddeles blandt de meest trængende i Sognet k). Golding døde d. 18 Octbr. 1640; og ligesom han selv havde taget sit Tilnavn af sin Fødeby Golding, saa antog hans Sønner Tilnavnet Binding efter den By, hvori deres Fader først var Præst l); og saaledes er Golding Stamfader til den hele i Literaturen berømte Bindingske Familie.

b) Vel findes der i en af Herlufsholms Præstelaids Embedsprotocoller følgende Udtryk af Præsten Mag. Muntgaard i en Indberetning om Kaldets Indtægter af Aar 169*: „Herlufsholms Kalds Indtækt har tilforn bestaaet mest udi Offeret, da der har været 130 Disciple, og nu gandske faae som give noget, enddog Forældrene baade Geistlig og Verdenslig ere Velhavende, saa maa jeg sige Hertiligheden er flyet fra Israel 2c.“; men Forf. finder ingensteds i Documenterne Hiemmel for denne Paastand.

l) 3 Palle Rosenfrank's og Mag. Goldings Tilskaaelse for at have modtaget af Biskop Resen 1000 Rigsdaler til to Disciples frie Underholdning hebbet det, at de skulle indskrives iblandt de 42. Conf. Nye Danske Magazin, 2 Bd., S. 160.

k) Fundatsen findes i Hoffmanns Saml. af Fund., Tom 8. Renterne af Legatet blive endnu aarlig udbeelte efter Bestemmelsen.

l) Byen Bindinge er siden bleven neblagt, og Præstegaarden forflyttet til Ovislemark. Goldings vigtigste Levnetsomstændigheder findes i Vindingii Acad.

Et Mars Tid før end Colbing nedlagde sit Forstanderstab, havde allerede Palle Rosenkrantz frasagt sig Overbestyrelsen af Stiftelsen. Som Skoleherre bekostede Rosenkrantz af egne Midler den Præbikstol, som endnu pryder Herlufsholms Kirke m). I øvrigt befattede han sig intet med Stiftelsen, men overlod alting til Forstanderen. P. Rosenkrantz's Levnet haves (i Rothes danske Mænds og Qvindes Eftermæle) for største Delen forfattet af ham selv; og ikke allene hans vigtigste Levnetsomstændigheder, men endog mange Smaating af hans Liv, findes deri optegnede; kun, at han var Skoleherre paa Herlufsholm, omtales ikke med et Ord.

Rosenkrantz's Formand blev ogsaa hans Eftermand; Christopher Ulfeld, Herre til Svenstrup, Ridder, Rigens Raad og Befalingsmand paa Helsingborg-Slot, tog efter hans Fratrædelse atter Stiftelsens Roer i Hænde. Men da han ved sine øvrige Forretninger fandt sig hindret fra at kunne anvende paa Stiftelsen saa megen Tid, som dens Forsorg udfordrede, saa valgte han, ligesom Formanden, en Forstander, der i hans Sted kunde være Stiftelsens nærmeste Bestyrer. De Forstandere, som under Ulfelds Patronat, den ene efter den anden, bestyrede Stiftelsen, vare, efter Colbings Fratrædelse,

Hafn., Pag. 468, og i Worms Lexikon, hvor tillige hans Skrifter opregnes, af hvilke her kan bemærkes hans Dictionarium Herlovianum, et af de ældste latinsk-danske Lexika. Han blev begravet i Herlufsholms Kirke, hvorfra hans Levinger 30 Aar derefter af Sønnen E. P. Winding bragtes til Kbh. for at hensættes i vor Frue Kirke; Dattersønnen, Mag. P. Munkgaard, som var fortrydelig over denne Flytning, tog derefter Graven i Besiddelse, og satte sin Gravskrift under Morfaberens. Paa Riststenen staaer: „Der hviler hæderlig og „høilærd Mand S. M. Povel Jønsen Kolbing, forbum Sognepræst og Forstandere her til denne adelig fri Sted Herlovsholm og Provist i Øster Glæstherre Hærrit med sin Hustru, hæderlig og dydig Matrone, S. Johanne Peders Datter, som begge døde og bleve begravne den 30 Octbr. Aar 1640. „Gud give dem paa Dømedag en glædelig Opstandelse. Post translata „Hafniam a nobilissimo Vindingio prænominatorum ossa hoc sibi suisque „monimentum parari fecit Beati Coldingii nepos Paulus Munkgaard ecclesie huius pastor et Placchebergensium præpositus spe futuræ quietis „sibi et uxori Eliæ Mai, superstitibus rogans, intacta quiescere aiant illatorum ossa nec lædant mortuum qui vivus nemini nocuit, sacri huius „loci quantum potuit assertor et vindex. An. MDCLXXXV.“ Desuden er en Table med en udsørgeligere Inscripction over Colbing (saavel som en Dito over P. Munkgaard) ophængt i Kirken.

- m) Den Indskrift, som i denne Anledning blev sat paa Præbikstolen til Grindring om Giveren, findes i Marmora danica.

Næster (3: Magister) Christen Clemendsen uidentvøl til 1642, Næster Niels Andersen (som siden efter blev Præst til Blenstrup i Jylland) til omtrent 1646, og Peter Holm. Men neppe besad nogen af disse Mænd Colbings Ridtkærhed for Stiftelsen eller Colbings Duelighed; og Ulfeld selv tog sig ikke personlig af den. Følgerne viste sig: da Ulfeld, formedelt Alderdom og Strøbelighed, i Aaret 1653 n) frasagde sig Bestyrelsen, var Stiftelsens Forfatning kun maadelig: Gudssets Tilstand var ikke god; Gaardens Bygninger vare maadelige, ja nogle næsten faldefærdige; og Skolen selv var ved Rectorsens Mag. Lunds o) Forsømmelighed ifkun i slet Tilstand. Gensidige Klager af Rector Lund og Forstander Holm imod hinanden gjorde, at en Commission blev nedsat for at undersøge Sagen. Commisfarierne vare: Skoleherrens Søn Knud Ulfeld, Rigens Raad og Befalingsmand i Landskrone, og Siellands Biskop Jesper Brochman, som selv havde været baade Discipel, Hører og Rector paa Herlufsholm, og altsaa bedst kunde kiende Skolens Lær; og, da Rectoren blandt andre Klager ogsaa havde ført endeel Ankeposter over Maden (hvilkens Holm som Forstander skulde besørge), saa gav dette Anledning til, at Commissionen, for at forekomme lignende Besværinger i Fremtiden, forfattede for Skolen det første Spisereglement; men derom ville vi i det følgende paa mere passende Sted faae Leilighed at tale p).

Efterat Christopher Ulfeld havde frasagt sig Tilhynnet med Skolen, blev samme overdraget en Mand, som under heldigere Omstændigheder sikkert vilde bragt Stiftelsen i blomstrende Tilstand, ligesom han nu næsten reddede den fra Udelæggelse; og denne Mand var Jørgen Rosenkrantz til Rioldgaard, Oberhofmester paa det ridderlige Akademie Sorø (hvor han boede), Befalingsmand paa Børslum Kloster o. s. v. q). Da Stiftelsens Forfatning baade fra den oekonomiske og den literære Side, ifkun var maadelig, saa var det ei uden ved megen Overtalelse af Rigsraadet, at Rosenkrantz blev formaaet til at paatage sig denne Post, som han tiltraadte i August 1653; og til

n) I Stamtafelen over den Ulfeldske Familie i Hofmanns Portraits historiques er det anmærket, at denne Ulfeld døde 1652, hvilket er en Feiltagelse.

o) Zacharias Lund var Rector 1646—54.

p) Spisereglementet omtales i Afsnittet om Oekonomien, den øvrige Deel af Klagen i Afsnittet om Underviisningen.

q) Han nedstammede paa mødrene Side fra Birg. Søyes Broder, Fald Søye. Hans Slægtskab med Stifterinden vises nærmere i P. Trolles Levnet, S. 174.

Forstander valgte han strax en Mand, som Herlufsholm med lige faa megen Erkiendtlighed bør erindre sig som Rosenkrantz selv — den af Stiftelsen høist fortiente Christen Vollesen Lürdorf.

Et par Aar efter at Skolen var kommen under denne Bestyrelse, begyndte den uheldige Krig, som Frederik den Tredie førte med Sverrig. Saalænge Krigen blot førtes udenfor Landets Grændser, følte Skolen og Godsset næsten intet til dens trykkende Byrder; thi paa Rosenkrantz's Forestilling fornyede Kong Fred. den Tredie strax det Privilegium, som af Fred. den Anden var givet Skolen ved dens Oprettelse, „at Skolen og dens Tienere (: Bønderne) skulde for bestandig være og forblive befrieede for al Skat, Besværing og Udgift, „i hvad Navn det nævnes kan“; „anseende“, lægger Kongen til, „den ringe Ting kan dog ikke meget forslaae, og den Sted til god Befordring og Gode kan være“; (dog undtages herfra Brand- og Baan-Bagt i Krigstider, som Skolens Bønder skulde vedblive at tage vare paa lige med andre omliggende Bønder r). Men da omfæder Svensken trængte ind i Landet selv, og Kiøbenhavn var det eneste Punct af Danmark, som Fiendehaand endnu ikke besad, da formaaede den landsfaderlige Omhu ei længer at beskytte ved Privilegier: Herlufsholm maatte føle Landets almindelige Skiebne: Skovene bleve ødelagte; adskillige Gaarde nedrevne; Godsset trykkes af Contributioner, Brandskade, Indkvartering o. dsl.; Indkomsterne af Aolingen saavel som Landgilden hævede Fienden; og da man bad dem at vise Slaansomhed mod Skolen, svarede de, „at de vare ikke komne i Landet for at holde Skolen vedlige; de vilde have de Penge, som af deres Qvarterer vare dem anviste.“ Under saadanne Omstændigheder kunde Skolen ikke bestaaet, hvis ei Forstanderen saavel som Patronen, for at vedligeholde den, havde af egne Midler forstrakt den til de nødvendige Udgifter (skjøndt næsten uden Haab om at kunne erholde de forstrakte Summer tilbagebetalte), og iøvrigt paa alle Maader sørget for Skolen saa godt de kunde. Da omsider Freden sluttedes 1660, og Fienden forlod Landet, var Skolen nedsmunken i en betydelig Gæld; mange af Bøndergaardene vare nedrevne, eller paa anden Maade ødelagte, og skulde opbygges; endnu flere laae øde, og gave ingen Indtægter. Rosenkrantz indgav strax efter Fredslutningen sin Beretning til Regieringen om Skolens Tilstand, med Forslag til sammes Forbedring, og bønfaaldt om, at der maatte dra-

r) Dette vigtige Privilegium af 10 December 1657 forefindes endnu i Herlufsholms Archiv.

ges Omfjorg for Stiftelsen. Men Regjeringen var dengang fystelfat med faa mange vigtigere Anliggender, at man ikke bør undres over, om den ei ftrax kunde antage fig denne Sag. Rosenfrank erholdt intet Svar paa fin Anføgning. Imidlertid beordredes dog Rigsraadet i Slutningen af Aaret 1660 at fammentræde for at raabflaae om, hvorledes Skolen efter det af Rosenfrank indgivne Forflag kunde igjen bringes paa Fode, og ud af den under Krigen paadragne Gield. Men af denne Raabflagnings kom intet andet ud, end at en Commiffion, næften to Aar derefter, blev nedfat for at underfjøre Forftanderens Regnskaber; diife bleve befundne rigtige; men Stoleherren erholdt ingen Refolution.

Omfider, efter flere gientagne Anføgninger, blev ham, efter fjuu Aars Forløb (1667), fvaaret, „at Hans Majestæt vilde have Arvingernes Erklæring om, at reducere Skolen til et vift Tal paa nogle Aars Tid“, hvilket juft var noget af det, fom Rosenfrank havde foreflaaet. Men paa en senere Anføgning samme Sag angaaende erholdt han den Refolution, „at Hans Majestæt vilde intet have med denne Sag at gjøre; det var jo Arvingernes egen Stole, og de ffulde felfv gjøre deri, hvad ret var.“ Rosenfrank tog derfor et Par andre af Hert. Trolles og Frues nærmefte Slægt i Raad med fig; men uheldigviis hode diife; og efter lang Overveielte befattede han da paa egen Haand at foretage med Skolen de Forandringer, han troede tienlige til dens Opkomft. Disciplenes Antal blev da indtil videre nedfat til ti, Lærernes til tre (Rector og to Hørere), Antallet paa Betienterne betydelig formindfket, og med Defonomien en Hovedforandring foretaget, fom fiden (i Affnittet om Defonomien) nærmere fkal omtales. Efterat alt dette var faaledes ordnet, nedfættes der omfider (1669) af Regjeringen en Commiffion s), fom beordres at reife til Herluftsholm for i alle Maader at underfjøre baade Skolens og Godfets Forfatning, afgive deres Betænkning om samme, og gjøre Forflag til, hvorledes Alting for Fremtiden kunde indrettes paa den meeft henfigtsmæffige Maade. Men Rosenfrank havde handlet efter modent Overlæg, og Commiffionen fandt netop de Indretninger, han havde foretaget fig, at være de meft henfigtsmæffige, der kunde gjøres for at oppielpe Stiftelsen. I øvrigt fandt Commiffionen Skolens Bygninger endnu vel ikke i god Stand, men dog i Rosenfrank's Tid

s) Commiffionens Medlemmer vare: Geheimeraad Corffs Trolle (fom fiden blev Stoleherre), Juftitsraab Otto Steel, General-Prokurøren Dr. P. Slavenius, og N. Oberberg.

meget forbedrede; den forhen forfaldne Magle-Mølle havde han ladet istandsætte; Gudssets Forsatning fandt man ikke god, men dog bedre, end man paa de Læder kunde ventet (og dog henlaae endnu — ni Aar efter Fredens Slutning — 7 a 8 Gaarde aldeles øde!); den Reduction med øvrige Indretninger, som Rosenkrantz havde foretaget, bifaldtes ganske; og saavel Forstanderen som Skoleherren tillagdes af Commissionen for deres Ordentlighed og Virksomhed den Bærgsmælsse, de fortiente. Skolens Giæld beløb sig til henimod 8300 Rdlr.

Strax efter denne Commissions Nedsættelse døde den retskafne virksomme Christen Vollesen; og hans Død blev beklaget af enhver, som ønskede Skolens Vel t). De Penge, som han, efter hvad forhen er meldt, havde fortrækt Skolen, beløb sig ved hans Død til noget over firtusinde og syv hundrede Rigsdaler, som Stiftelsen ikke strax saae sig i Stand til at udbetale Arvingerne. Efterhaanden søgte den dog at afdrage paa Gielden; men dens Evne var kun ringe, og med Afbetalingen gik det langsomt. Omtrent en Snees Aar efter Christen Vollesens Død beholdt hans Søn, Obersecretær og Etatsraad Volle Lürdorf, som i sine yngre Aar havde været Hører (formodentlig ogsaa Discipel) paa Herlufsholm, endnu 1537 Rdlr. til gode, hvilken Capital han, efter Overenskomst med daværende Skoleherre Gehejmeraad Gise, skienkede til Stiftelsen, paa Bilsaar, at han selv, og nærmeste Arvinger til evig Tid, skulde have Ret til at indsætte tvende Disciple i Skolen til at nyde fri Kost, Underviisning og øvrige Fordele lige med de andre Disciple; men skulde der fra Skolens Side blive lagt Arvingerne nogen Hindring i Veien for Udvælsen af denne Rettighed, da kunde de opfige Capitalen til Udbetaling, og skienke den til en anden Skole eller til andet gudeligt Brug u).

Til Forstander efter Lürdorf antog Rosenkrantz Landsdommeren i Sielland, Jesper Sørensen Hiort, som dog blot et Par Aar (1670-72) beholdt denne Post, og efter ham agtbare og fornemme

t) Af den Gravskrift, som Skolens Rector, Magister Brunsmann, satte ham, og som ikke findes i Marm. Danica, ville vi blot anføre følgende: *Vir maxime, Christiane Bollere, summi qvi apud nos fuisti pretii etc.*

u) Denne Fundats er af 11 Junii 1691, og findes i Herlufsholms Archiv. I Hoffmanns Saml. af Fundationer omtales den vel, men anføres ikke. De af de Lürdorffs Arvinger antagne Disciple kaldtes *alumni Luxdorsiani*. Efter 1754 findes intet Spor til, at de Lürdorffs Arvinger har betient sig af den Rettighed, Fundatsen hjemler dem.

Mand Jens Christensen, som vedblev Bestyrelsen indtil Rosenkrantz's Død. Om disse tvende Forstandere høves ingen synderlige Efterretninger; men neppe kunde nogen af dem erstatte Lürdorfs Savn: i ham havde Rosenkrantz mistet en tro Medarbejder i Skolens Anliggender; selv ældedes han nu, var fraværende fra Stedet, og kunde ikke med fornøden Driftighed virke for Stiftelsen. Ved hans Død vare derfor ogsaa baade Bygningerne og Godset endnu i maa-
delig Stand. 1675 døde Rosenkrantz i en Alder af 68 Aar, efter at have i to og tyde Aar med faderlig Omhu sørget for Stiftelsen. Af Skolens Gæld til Lürdorfs Arvinger havde han før sin Død faaet afbetalt henimod 2700 Rdlr. Rosenkrantz var en godmodig Mand af en ædel Character, som altid søgte at gavne; han var desuden en Mand af Rundtaster, som selv har forfattet adskillige Skrifter, meest af theologisk Indhold, og havde arvet sin lærde Faders Kiærlighed for Videnskaberne og Lyft til at befordre samme v).

Som den nærmeste af Stifternes Familie blev efter Rosenkrantz's Død Geheimeraad Corfis Trolle til Sandholt, Ridder (3: Stortors) af Dannebrog, af Regjeringen udnævnt til Skoleherre x). I Årigen 1658 havde han fortrinlig udmærket sig; han roses tillige som en gudfrygtig og from Herre *); men som Skoleherre var han ikke paa sin rette Plads. Som første Medlem af den Commission, der skulde undersøge Stiftelsens Forfatning under hans Formand, havde han ganske bifaldet de Foranstaltninger, denne havde gjort til Stiftelsens Opkomst; men aldrig saasnart var han selv bleven Skoleherre, før han ophævede den fordeelagtige Indretning ved Økonomien, som Formanden havde gjort, og indførte igjen den gamle: istedetfor at Forstanderen skulde, efter Rosenkrantz's Indretning, mod en aarlig Forpagtningsafgift drive Gaardens Avling for egen Regning, og da

v) Hans Skrifter opregnes i Worms Lexicon. Hans Fader var den lærde Folger Rosenkrantz, Rigens Raad og Herre til Rosenholm, som foruden sine egne Børn opdrog i sit Huus en stor Mængde andre, dels adelige dels uadelige, unge Menneſter, som han siden underholdt ved Academiet i Kjøbenhavn, og lod derefter rejse udenlands paa sin Bekostning; og opdrog dem saaledes, at 10 af disse bleve dels Biskopper, dels Profesorer, foruden mange andre som bleve buelige Præster. Det var ogsaa denne Mand, som Kongen meest betjente sig af til det Sørøste Academies Stiftelse og Indretning.

x) Han var en Sønnesøns Søn af Herl. Trolles Broder Niels Trolle til Trolholm.

*) See Herl. Trolles Levnet Pag. 175; Hoffmanns Portraits histor. P. II; S. Rosigaards Levnet i Journal f. Politit Novemb. 1818, o. fl. St.

for visse ugentlige Koftpenge befpife Disciplene, Lærerne og Stiftelsens Betienter, faa flulde nu Aplingen igien drives og Huusholdningen føres for Skolens Regning. Men i Arel Larsen (som af Trolle beftilledes) var Stiftelsen faa uheldig at træffe en uredelig Forftander, fom, ubetyndret om Skolen, kun fegte fin egen Fordeel; og fordi Indtægten af Aplingen var, efter Forftanderens Beregning, betydelig mindre end Forpagtningsafgiften vilde været, tabte Skolen aarlig nogle hundrede Daler, foruden hvad den tabte ved uredelig Beregning over dens øvrige Indtægter. Omtrent 1683 erholdt denne Forftander fin Affted; men Skolen vandt intet ved Byttet; med hans Eftermand Peder Als havde den næften endnu mere Arsfag til at være misfornøjet. Disciplenes Antal vedblev under Ghrd. Trolle at være det famme, fom det efter hans Formands Reduction flulde være; men Betienternes Antal forøgedes faaledes, at det snart overfteg Disciplenes. I de ni Ar, denne Trolle var Skoleherre, blev derfor af Gielben ikke afbetalt mere end eethundrede Rdlr.; men Renterne bleve ubetalte, hvorved Gielben fteg fra omtrent 4000 til over 6400 Rdlr. Bøndergøbfets Forfatning blev flettere og flettere: de flefte af Bønderne formaaede ei at betale deres Skatter, og Skolen var felv alt for forarmet til at kunne betale for dem. I Aaret 1678 faae Skoleherren fig nødt til at anføge om, at Bøndernes Skatteforn maatte for det første henftaae uden Execution; og tre Ar derefter, da endelig en Deel af dette Skatteforn var ved Execution indbreven, faae man fig atter nødt til at anføge Regieringen om fuldkommen Eftergivelfe af det øvrige, fom det var lige faa umuligt for Bønderne fom for Skolen at betale. Det anføgte blev bevilget. Men Bøndernes Forfatning var derved ikke bleven bedre; deres aarlige Landgilde til Skolen magtede de lige faa lidet at betale, fom deres Skatter til Regieringen; og Reftantferne af Landgilden vare faa betydelige, at de ved Trolles Død 1684 y) beløb fig, naar Varerne anfloges til Penge efter de Liders Prifer, til noget over 6000 Daler; og dette var paa en Tid, da en Tønde Rug beregnedes til 9 Mark, en Tønde Byg til famme Priis, en Tønde Havre til 4 Mark, og en Gaas til 12 Skilling z).

y) Corf. Trolle døde den 21 Marts 1684 i fit 56de Ar.

z) Derfom vi, efter Forholdet af de her anførte Prifer og de nu (1818) gielbenbe, ville anflaae Pengenes daværende Værdi til omtrent ſex Gange faa flor fom deres nuværende (een Rigsdaler dengang for ſex Rigsbankdaler nu), faa var en Reftants af 6000 Daler dengang det famme, fom en Reftants af 24,000 Rdlr. nu vilde være.

Efter Geheimeraad Trolles Død fandt Regieringen det atter nødvendigt at nedlægge en Commission til at undersøge Stolens og Godsets Tilstand og derom gøre Indberetning a); og foruden hvad der allerede er anført om begges beklagelige Forsætning fandt Commissionen tillige de forarmede Bønder stærkt besværede med Høveri og Reiser, og desuden næsten ødelagte ved de Executioner, som havde fundet Sted til Skatternes Inddrivelse, Bøndergaardene i maadelig Stand, og Hovedgaardens Bygninger brøstfældige; det eneste, man fandt i nogenledes Stand, var Fiskeriet. Det Onde havde slaget for dybe Rødder til at kunne afhielpes uden ved en Radicalcur; skulde Stolen bringes igien paa Fode, da maatte der Anstrengelse til. Commissionen foreslæaer derfor Kongen: 1) at eftergive Bønderne deres Skatter for nogen Tid; 2) at skienke dem noget Sædekorn; 3) at udnævne en ny Forstander, og sætte Oekonomien igien paa samme Fod, som den i de sidste Aar af Rosenkrantz's Bestyrelse havde været; 4) at sælge Svenstrup Gods, som af Mag. Golding var kjøbt til Stolen, for derved at faae Penge til Siødens Afbetaling; og 5) at udnævne en ny Skoleherre i sal. Øhrb. Trolles Sted.

Under disse Omstændigheder overdroges Patronatet, i April 1685, til den nærmeste af Stifternes Slægt, Hr. Marcus Gise til Brahesborg og Hvidkilde, Ridder (s: Stortorv) af Dannebrog, Geheimeraad, Stiftamtmand i Holland og Falskær 2c. (og siden efter Dørbhofmester over det ridderlige Academie i Kjøbenhavn), en Mand af udmærkede Talenter og Kundskaber, Videnskabernes Belynder og tillige deres Fortrolige, som forhen med megen Berømmelse havde været brugt som Ambassadeur ved adskillige europæiske Hoffer b).

Stiftelsens Bestyrelse kom saaledes i en Mandes Hænder, som man med grundet Haab kunde vente at ville antage sig den med Kiærlighed; og dette Haab svigtede ikke. Men da den velgjørende Christian den Femte, som ikke sparede, hvor en gavnlig Indretning behøvede hans Hielp, af den nys omtalte Commission var bleven

a) Commissionens Medlemmer vare: Geheimeraad Krabbe, Præsterefs-Assessor Foss og Biskop Bagger.

b) I Thuras Idea hist. liter. Danorum kaldes Øhrb. Marcus Gise: vir eloquentia singulari præditus, & vere Cicero Danicus. Hans Skrifter og Levnetsomstændigheder afdrøes i Worms Lexicon. See ogsaa: Pia memoria Marci Gise aut. Wandalino; og P. Jespersens Sigprædiken over sal. Hr. Marcus Gise. Han var en Sønnesøns Sønnesøn af Birg. Gøyes Farbroder, Henrik Gøye til Gisselsfeld.

underrettet om, at Stiftelsen ei uden ved Regjeringens virksomme Mellemkomst kunde igien bringes paa Fode, tilmeldte han ikke den nye Skoleherre hans Ansættelse uden tillige at underrette ham om, at han (Kongen), for at komme Skolen til Hielp, „der var kommen i slet Tilstand, en stor Deel formedelst ond Administration og dens, som dermed Opsigt skulde have, slette Conduite“, havde 1) eftergivet al Skolens og Godssets Restants af Kongelige Skatter; 2) tilstaaet ti Aars Skattefrihed for de øde Gaarde (fra Aarsaaar 1685) og fem Aars Skattefrihed for de forarmede; 3) at den øvrige Deel af Godsset, som ei var øde eller forarmet, skulde for Fremtiden nyde Frihed for det halve af alle Skatter og Contributioner. Endvidere 4) havde Hans Majestæt strax til Skolens Bønder stienket tohundrede Tønder Byg til Sædekorn, hvilket Gise skulde uddele iblandt dem; og 5) tilladt, at det Svenstrup Gods, som af Mag. Golding var kjøbt til Skolen, nu igien maatte sælges til Giældens Betaling. Grunden til Godssets Forbedring var derved lagt; og paa denne Grundvold blev der ved Gises Virksomhed ogsaa bygget. Endeel af de øde Gaarde bleve opdyrkede, Bøndernes Velstand tiltog, og Skolens Indtægter forsøgedes saaledes, at endeel af Giælden efterhaanden kunde betales (foruden hvad der ved at sælge Svenstrup Gods strax var bleven betalt), de forfaldne Bygninger istandsattes og Disciplenes Antal forsøges saa betydeligt, at han, som modtog Skolen med ti Disciple, efterlob den med et Antal af syv og tredive c). Dog ei blot den nye omtalte kongelige Gavnildhed, lige saameget Gises Betænksomhed og Aarvaagenhed, styldte Skolen sin tiltagende Velstand: Gise paasaae nye, at enhver af Betienterne efterkom sin Pligt. Skolen var i hans Tid saa heldig at have i Magister Sandro en duelig og retsindig Mand til Rector; men samme Held havde den ei i Valget af Forstander. Da der over denne klages deels formedelst Disciplenes uforfærlige Bespiisning, deels formedelst Skibdesløshed i det ham paaliggende Tilfyn, utilladelig Stovhugst, Uordentlighed ved hans Regnskab o. dsl., foranstalter Gise strax en Commission af Regjeringen nedsat for at undersøge Klagen; denne findes grundet; og nu meddeles Forstanderen (Peder Als) sin Afsted. Og da den følgende Forstander — Stebets Præst, Magister Poul Munkgaard, som var Forstander

a) Af disse vare de 30 frie, men de øvrige vare Expectanter, som betalte for sig, indtil de kunde indtræde i en fri Plads.

1690-94 — heller ikke ganske nøje efterkommer den med ham indgangne Contract, opsiges ogsaa ham sin Tjeneste d).

Men lige saa lidet som Gise vilde vise utidig Staausel mod Betienternes Forsømmelighed, hvor han fandt, at denne vilde være Stolen til Glæde, lige saa lidet vilde han, at Skolens Belgierninger skulde bortpåsles paa ubuelige Personer. Han anordnede derfor, at naar en Discipel et halvt Aar havde været i Skolen, skulde Rector bestemme, om han var duelig til Studeringer, eller ei; i første Tilfælde skulde Rector staae til Ansvar for, at han lærte noget, saa at Skolen kunde have Gode af ham; i sidste Fald vare Forældrene forbundne til strax at tage ham af Skolen; „thi Meningen med Forældrenes Institution“, skriver Gise, „er ingenlunde at føde unyttige, og utienlige, men at Guds Gode og det algemene Beste maa fremmes, og den udfikede til Studeringer ei betage den velstikede Pladsen i Skolen.“ Tillige gjorde han det til en Regel, hvorom Rector saavel som Forstanderen skulde underrette Forældrene, at ingen maatte antages i Skolen som Discipel, med mindre Forældrene vilde forbinde sig til, „at han, naar han besandtes at være et godt Ingenlum, maatte udbie sin Tid i Skolen saalænge, indtil han kunde, dem selv til Glæde, sig til Nytte, og Skolen til Credit, vedbørlig dimitteres derfra.“ Naar en Discipel havde været sex Aar i Skolen, skulde hans Fremgang prøves af Præsten; og fandtes han da ikke duelig til Academiet, skulde Forældrene tage ham tilbage. Dog kunde det ogsaa i saadant Tilfælde blive dem bevilget, at lade ham endnu i nogen Tid forblive i Skolen, imod at de fra Sex-Aars-Dagen selv betalte hans Kost, hvilken Betaling da var, ligesom for en Exspectant, aarlig 30 Rdlr.; og paa denne Maade findes enkelte Disciple endog i 8-9 Aar at have opholdt sig i Skolen.

For selv at fritages for et møjsommeligt Arbejde, og for tillige at bidrage til Stiftelsens Sikkerhed i Fremtiden, udvirkede Gise det Rongebud, at Forstanderens Regnskab aarligen skulde revideres af den Person, som af Stiftamtmanden og Biskoppen blev antagen til at revidere de andre offentlige Stiftelsers Regnskaber. Og for at giennemsee Herlufsholms Regnskab og bedømme dets Nøgtighed blev der for Revisor fastsat en aarlig Betaling af 18 Rdlr. e).

d) Munkgaard havde ladet Stiftelsen gjøre Gæld til sig som Regnskabsfører, hvilket var imod hans Contract; i øvrigt synes han at have været en duelig Forstander.

e) Skolens Regnskabers Revision er nu henlagt under Rentekammeret, hvor Revisor endnu for nogle Aar siden erholdt ovennævnte Betaling, som senere er forhøjet til 50 Rdl. Sslv.

Tre og tredsindstyve Aar gammel døde Marcus Gise, d. 28 April 1698, i Kjøbenhavn, hvorfra hans Lig blev ført til Herlufsholms Kirke, og nedsat i en der for ham indrettet aaben Begravelse. Hans efterlevende Enkefrue, Jytte Dorothea Thott, har der ladet ham opreise et Monument af hvidt og sort Marmor, hvorpaa han selv ligger udhuggen i Legems Størrelse med Visdomsgudinden, Minerva, paa den ene Side, Retfærd paa den anden, og over Hovedet Rama svævende, som udbasuner hans Roes, hvilken Efterverden villig erkender, ikke, som saa ofte er Tilfældet, at styldes hyldet Smiger sin Oprindelse. Monumentet selv, forfærdiget af Kunstneren Thomas Divilin, er et af de prægtigste og kostbareste Monumenter, Danmark har at fremvise. I Graven hos Gise hviler hans efterladte Frue, hans Datter, og Svigersønnen den mandhaftige Oberst Manderup Due, som faldt i Slaget for Helsingborg 1710. Marcus Gise var den sidste af Gisernes Familie paa Randsklinien f).

Den følgende Skoleherre, Baron Friberich Trolle, Friherre til Baroniet Brahetrolleborg, der efter Gises Død selv meldte sig som den nærmeste af Familien til at paatage sig Stolens Bestyrelse, var her for kort Tid til, at hans Direction kan komme i synderlig

f) En vidtstøbt Gravskrift over ham af Biskop Ringo, hvilken staaer paa Monumentet, findes i Hofmans Portr. hist. Tom. II. Hans Lig ligger endnu usforraadnet. Den lobberbeslagne Egtefrue, hvori hans Levninger glemmes, stod en Tidlang aaben og noget mishandlet, men er ved nærværende Skoleherre, Geheimeraad Raas's Omsorg blevet tilluftet og istandsat. Paa Risten ligger et stort Kobberstik med hans Familievaaaben med denne Paaskrift: Dette Er hans Excellence Her Marcus Gøes federne Vaaben Og som hand Er den siste af den stamme paa suer siden Nedlegis det med hanom i. graven med aare 1698. Hans efterladte Frue og Datter ligge i prægtige Marmorlister. Over Manderup Due ere tre Faner ophængte strax ved Monumentet. Efter Mand. Dues Død blev hans Enke (Marc. Gises eneste Datter, som døde 1724 i en Alder af 35 Aar) formælet med Grev Christian Rantzau til Brahetborg, og tvende af hendes Børn med denne Mand findes ligeledes her i Graven nedsatte. Efter Sagn skal Ghrd. Gise have stienet til Herlufsholm 1000 Rdlr. (Hoffm. Fundat. Tom. 8., Pag. 88); i Archivet findes dog herom ingen Oplysning, men formodentlig er det hertil Ringo figter med følgende Ord af Gravskriften:

Sit Hvilested han sig ved Herlufsholm opsøgte,
hvor han den Kirkes Gavn og Indkomst saa sørgte,
at rundeligen hun derfor blev betalt
hans Eftermæle til Berømmels overalt.

Betragtning i Skolens Historie; thi itkun lidet over et Aar efter sin Ansættelse som Skoleherre døde han g).

Efter Baron Trolle udnævntes Hr. Henrik Juel til Linderberg h); men da han formedelfst Alderdom frabeder sig den ham tilbudne Post, seer man tvende Mænd paa eengang kappes om at erholde Stiftelsens Nor i Hænde, begge beraabende sig paa at være Stifternes nærmeste Veflæggede — to Mænd, af hvis Kappelyst man skulde troe at kunne med Sikkerhed slutte til varm Interesse for Stiftelsens Vel — to Mænd, som begge, den ene efter den anden, opnaaede deres Ønskes Maal — men Skolen kun til liden Vaade. Disse Mænd vare Justitsraaderne Brahe og Trolle. Efter Stiftamtmandens Erklæring udnævnedes den første af disse til at erholde den attraaede Post.

Justitsraad Jørgen Brahe, Herre til Gaunø, Stamherre til Hvedholm og Landsdommer i Fyen, blev Skoleherre i Begyndelsen af Aaret 1701 i). I de første Aar tog Brahe sig endeel af Skolen, besørge i Aaret 1703 et nyt Orgel opsat i Kirken, og denne overalt repareret, fornyede de af Arrild Hvitfeld givne Skolelove, og viste ogsaa i adskillige andre Dele Omhu for Stiftelsen; men længe varede det ikke, inden denne Omhu afløstes af Lunkenhed, og Lunkenheden af fuldkommen Kulde. Tilfældt kom han endog flere Aar i Nød slet ikke til Skolen, eller bekymrede sig om, hvorledes det gik den, men lod Enhver ved Stiftelsen gjøre og lade hvad ham lystede, og Alting gaae som det kunde. Hvad Under, at der unyder jaadanne Omstændigheder fremstod Fjoll, som ved den forladte Stiftelses Ruin søgte

g) Denne Baron Fr. Trolle var en Søn af forhen omtalte Skoleherre Corfitz Trolle. I Danske Atlas nævnes ikke denne Frid. Trolle som Herre til Brahetrolleborg; men der siges (3 Tome, Pag. 547), at Virgite Trolle ved sin Død 1687 efterlod Baroniet til sin Brodersøn Corfitz Trolle, som beholdt det indtil 1701, da det tilfaldt hans Broder Niels Trolle. Men dette maa være en Feiltagelse; thi Virg. Trolles Brodersøn Corfitz Trolle var netop den før omtalte Skoleherre, som døde 1685; og hans to Sønner vare Frid. Trolle og Niels Trolle. (See herom Trolernes Stamtafle i Hoffm. Portr. hist., Tom. II). I to originale Documenter, som Forf. har for sig, nævnes udtrykkelig i det ene Frid. Trolle som Friherre til Baroniet Brahetrolleborg 1698; og i det andet af 4 Jan. 1701 omtales han som nylig død.

h) Hans Mober, Jde Gøye, var en Sønnedatter af Virgite Gøyes Sødsfendebarn, Esfild Gøye.

i) Brahes Mober var den lærde Susanne Gise, Søster til forrige Skoleherre Marcus Gise.

deres egen Fordeel: hvor Aadslet er, der forsamles Navnene. Forstanderen Ulrich Mogensen og Ridesfogden Niels Juglede vare især de to, der, som Ulven og Bjørnen i Fabelen, delede Rovet imellem sig: Skovene ødelagde de; Bønderne udfugede de; Skolen besvæge de — alt, uden at Skoleherren enten paatalede det, eller i mindste Maade bekymrede sig derom. Omfider gif disse Mænds Forurettelser saa vidt, at endog Bønderne ei længere kunde bære deres trykkende Aag, men vovede at indgive Klage, især over Ridesfogden, umiddelbart til Kongen; og vistnok skulde der meget til, inden den trælbundne Bønde for eet hundrede Aar siden vovede at anklage sit Herstab. Man høre engang Hovedpunkterne af denne Bøndernes Klage i Aaret 1716, hvilke alle ved nærmere Undersøgelse bleve befundne grundede: „Vi „have hverken Herre eller Husbond (sige de), for hvilken vi vor Rød „kunne klage; vel var der forordineret en Skoleherre til Forsvar over „os; men som ikke i nogle Aar hos os er seet, derfor ei heller veed „hvad vi lider; men han haver sat en Ridesfoged over os ic.“ De oplyste, at Børne dengang i fire Aar ikke havde været her i Landet k; og da de tilforn havde henvendt sig til ham med deres Klager, havde de ingen anden Trøst faaet end denne: „han skulde lade dem pine, „saa de skulde blive sorte.“ Deres Klager mod Ridesfogden vare fornemmelig følgende: 1) han havde indtrævet en Skat, som af Regjeringen var eftergiven, uden siden at godtgjøre Bønderne den; 2) han havde Skolens Skovstempel i Forvaring, og havde dermed i Skoven udslaget en stor Mængde Træer, som han havde solgt til sin egen Fordeel; 3) til Forstanderen havde han ladet udvise Træer i saadan Overflødighed, at denne havde deraf ladet hugge Bygningstømmer til hele Lader og Bønderhuse, som Bønderne havde maattet age til Korsør (hvor Forstanderen eiede en Gaard). Ved Ridesforhøret blev det endog oplyst, at Forstanderen havde saaledes i en Tid af ję Aar faaet udvist 10856, skriver titusinde otte hundrede og ję og halvtrediesindstyve Læs Brænde, skjøndt hans Contract ifkun tilstod ham „det fornødne Brænde til Brændsel“. 4) Naar Skolens Bønder havde skovet, og bragt Brændet paa Gaarden, saa tillod han, at Forstanderens egne Bønder fra Korsør hjemførte til deres Gaarde saa meget af Skolens Brænde, som dem lystede; og var der ikke Brænde nok paa Gaarden, saa fik de Lov til at fære i Skoven og ombugge hele Træer. 5) Han bortleiede Bønderne til Røstved-Borgere, for at fære til Marked, naar Veiene vare saa slemme, at Jngen

k) Han opholdt sig meest paa sit Gode Hvedholm i Fyen.

andre vilde kjøre. 6) Han havde taget en heel Deel Ager og Eng fra nogle af Bønderne, og tillagt Forstanderen, hvorum Bønderne siden havde maattet føre Proces for at faae deres Jord tilbage, og vare derved blevene forarmede. 7) Han var Aarsag i, at Magle-Mølle laae øde, uagtet den til Skolens Fordeel kunde været bortleiet; og Bønderne maatte betale Møllens Skatter og Statteform, men uden at Ridesfogden anførte dette i sit Regnskab. 8) Der var paa Godset adskillige øde Gaarde, hvis Jorder Bønderne maatte pløje og besaae, men Ridesfogden førte sig Avlingen til Nytte 2c. 2c. Saaledes var der i alt tretten Klagepunkter. At anføre dem alle, vilde være at trætte Læsernes Taalmodighed: de anførte kan være tilstrækkelige til at vise Godsets Forfatning og Bestyrelsen under en Rand, som lod alle disse Uordener gaae i Svang aldeles upaaantende og ligesom ufeete. Efterat omtalte Klage var undersøgt og oplyst, fastsattes det, at ingen Brændeudviisning af Brænde eller hans underordnede Betiente maatte skee uden i Overværelse af en forfærdig Person, som dertil af Regjeringen blev udnævnt; Forstanderen dømtes i en Mulct til Skolen paa 1000 Rdlr., Ridesfogden i en Mulct paa 500; og begge at betale Processens Omkostninger med 400 Rdlr. Men hvad vilde en Mulct sige, der ikke var at ansee uden som nogle Procent af den havde Fordeel. Begge de tiltalte Personer havde ved Skolen samlet sig betydelige Midler, medens Skolen selv havde paa draget sig en Gield af 15 a 16000 Rdlr., hvoraf ommeldte Fuglede beregnede noget over 7500 Rdlr. som Gield til sig selv l). Men det var ikke nok, at man havde paadraget Stiftelsen en saa betydelig Gield; endog Riden til dens Velstand havde man næsten udtørret; Bønderne vare lige saa forgielbede og udfugede som Stiftelsen selv: Foruden en Restants paa Godset af 15000 Rdlr., som Fuglede anfører i sit Regnskab (dog uden at give Oplysning om, hvorfra denne Restants reiser sig), fordrer han, saavel som Forstanderen, ogsaa Bøn-

- l) En Synbarlighed ved denne Forbring kan forf. ikke lade uanmærket: Af disse forbrede 7500 Rdlr. tilstaaes Fuglede ved Dommen ifkun 2350 Rdlr.; de øvrige ansees som ubiennet Gield; men skøndt disse Penge af Retten vare ham tilkiendte, kunde han dog siden hverken erholde Capital eller Renter udbetalte. I Aaret 1735 (omtrent 20 Aar efter at Pengene vare ham tilkiendte) var hans Tilgodehavende med Renter og Renters Renter opløbet til 7248 Rdlr. Men da det af Regjeringen blev ham formeent at gjøre Indførsel i Skolens Gods for at gjøre sig betalt, saa nødtes han til at gaae paa Afkord med Skolen, og isædtsfor de 7248 at nøies med 2000 Rdlr., som skulde ham udbetales i tre Terminer.

berne for betydelig Gæld til sig selv; og aldrig saasnart erfare disse to Mænd, at de skal tiltales for deres Forhold, før end de strax fremkomme med deres Fordringer, næsten til hver Bønde paa Godset, og lade deres Mærke sætte paa Bøndernes Rør, Stude, Tyre, Faar, Lam og Sviin, for ved dem at gjøre sig betalte. Men da der ogsaa herover itide indgives Klage (af Oberst Anders Trolle), og Hans Majestæt befrygter, at Bønderne derved skal blive „aldeles ruinerede“, saa fastsættes det ved Kongebud, „at ingen Creditor maa blive noget „af Skolens Bønders Dvæg, Guds og Indehavende følgagtigt, før end „Hans Majestæt for sine havende Fordringer først vorder fornøjet.“

Denne vigtige Sag var endnu ikke ganske tilendebragt, da Brahe døde (som Etatsraad) i Begyndelsen af Aaret 1716; og særgmødig maatte Stiftelsen nu, med de sorte Uveirsskyer svævende over sit Hoved, see tilbage til den skønne saa meget lovende Morgenrøde i Gises Dage: Frugterne af Gises Stræbsomhed og vel overlagte Foranstaltninger vare af Uveiret nedslagne; Skolens og Godsets begyndende Velstand var forandret til Armød, og Skolens Haab var forsvundet. Stiftelsens Odelæggelse var af Brahe begyndt, men havde endnu ikke naaet sit højeste; hans Eftermand var det forbeholdt at fuldføre det begyndte Værk.

Justitsraad (siden Etatsraad) Børge Trolle, Herre til Lyllsholm, Rallebølle, Rødkilde og Lyngholm, blev (som den nærmeste af Stifternes Familie) udnævnt til Skoleherre, strax efter Brahe, i Begyndelsen af Aaret 1716 m). Ogsaa han syntes i Førstningen at vise Interesse for Stiftelsen, og at ville oprette, hvad der under Formanden var nedbrudt. Den noksom omtalte Fuglebe blev afflediget n), og en ny Hødefoged i hans Sted antagen. Forstanderen Mogensen søgte han ogsaa at befrie Skolen for; men da Trolle uden lovformelig Fremgang satte Forpagtningen til Auction, og Mogensen beraaede sig paa sin Contract med forrige Skoleherre, ifølge hvilken han var berettiget til at vedblive baade Forpagtningen og Forstanderskabet indtil 1 Mai 1718, saa opstod heraf en for Stiftelsen kostbar Proces, hvorved Trolle dog ikke opnaaede sin Hensigt, at blive Mogensen quit før hans Forpagtningscontract var udløben. Den næsten nedfaldne Magle-Mølle, som i adskillige Aar havde staaet øde,

m) Han var en Brodersøn af forhen omtalte Skoleherre Ghrd Corfitz Trolle, og en Sønnens Sønnesøn af Hert. Trolles Broder, Niels Trolle til Trolholm.

n) Fuglebe blev siden efter Cancellieraad.

lod han af ny opbygge og til Skolens Fordeel bortfæste o). Over Skovenes Ødelæggelse, og den flette Bestyrelse under Formanden, klagede han saa meget, at man næsten skulde anseet det for hans oprigtige Forsæt heri at ville handle bedre; men dette Forsæt var desværre iffun tilspyneladende, eller og meget kortvarigt. Efter saa Aars Forløb hørtes over ham tildeels de samme Klager, som over Bræbe. Ogsaa han lod Skovene ødelægge: Skolens Skovstempel havde han betroet til Ridesfogden, Birkefogden (s: Birkebonnieren) og tvende Skytter, hvilke ei allene udviste og uddeelte Træer til Skolens egne Underhavende, men endog til deres Bekjendtere i Næstved, og til andre Skolen uødeliggørende Personer. Ved ikke at betale til dem, som Stiftelsen var Penge skyldig, og ved anden Ufærdighed, indvilligede han den i adskillige unyttige og kostbare Processer. Skatterne af Skolen og Godset betalte han ikke, men lod dem, uagtet Rentekammerets gientagne Erindringer, bestandig vore til, saa at Restancen af de kongelige Skatter i Aaret 1719 udgjorde omtrent 7700 Rdlr. i rede Penge, foruden en betydelig Qvantitet Rug, Byg og Havre. Regnskab indleverede han aldeles ikke, uagtet han ogsaa derom erholdt idelige Erindringer af Rentekammeret; og da der heller intet Regnskab for Stiftelsen var aflagt i de sidste fire Aar af Bræbes Tid, saa var der i Aaret 1724 i hele tolv Aar intet Regnskab indleveret til Revision. Efter flere gientagne Paamindelser af Rentekammercollegiet svarede endelig Trolle, at han ifølge Fundatsen ikke ansaae sig forpligtet til at aflægge Regnskab. Ved en kongelig Skrivelse erindredes han da om: at det Punkt af Fundatsen, ifølge hvilket han troede sig fritagen for Regnskabs Aflæggelse, var af Birg. Gøye forandret, som ved en senere Bestemmelse selv havde anordnet, at Regnskab aarlig skulde aflægges for Rigens Raad; og at denne Anordning var af Kong Christian den Femte forandret derhen, at dette aarlige Regnskab skulde aflægges for Biskoppen og Stiftamtmanden; hvorfor Trolle nu forpligtedes til, uden videre Forevending, strax at indsende Regnskab. Men han var saa langt fra, heraf at lade sig bevæge til at forandre sin Opførsel, at han endog lod denne Kongelige Skrivelse aldeles ubesvaret; og først efter gientagen Trubjel med, at blive af General-Kistalen tiltalt for sin Overhørighed mod de Kongelige Mandater, bekvemmede han sig omsider til at lade sin Ridesfoged levere

o) Til Erindring herom staaer endnu en vidtløftig Inscription over Indgangen til Møllen.

et Slags Regnskab; men da dette hverken var fuldstændigt eller af ham selv underskrevet, og atter gientagne Erindringer forbleve frugtesløse, saa blev han omsider fiskaliter tiltalt som de Kongelige Mandaters modvillige Overtræder, og i Aaret 1727 fradsømt sin Bestalling som Skoleherre, men dog desuagtet forpligtet til inden tre Maanedre at indlevere det omtvistede Regnskab. Hele Regnskabet for 1712-28 blev da ogsaa virkelig under eet indleveret i Aaret 1728. Men da man herpaa endnu formerede ham en ny Proces for at afgøre, hvorvidt han skulde være forpligtet til, af egne Midler at betale de refterende Kongelige Contributioner, saa forlod han, af Frygt for Følgerne af denne Sag, Landet, og vendte siden ikke tilbage, men døde i Antwerpen 1739.

Omtrent i eet og et halvt Aar derefter var Skolen ganske uden Patron. Lærerne erhøldte imidlertid ingen Gage udbetalt; Forstanderen maatte for en stor Deel staae i Forfald for Spiisningen; ei engang de ubetydelige Penge til Kirkens Viin og Brød, til Sognets Fattige, til Skolens Skrivematerialier o. dsl. kunde udbetales, fordi — Skolens Kasse var tom. Skolens Bygninger vare saa forfaldne, at de ikke uden meget stor Bekostning kunde istandsættes; paa Skolen heftede en anseelig Restance af Kongelige Skatter og anden Gæld; Godset var i saa ussel Forfatning, at tredive Gaarde hverken kunde svare Skatter eller Landgilde o. s. v.

I April 1729 tilbydes General-Major (siden General-Lieutenant) Gregers Juel Patronatet, som den nærmeste af Stifternes Slægt; men saasnart han erfarer Stiftelsens slette Forfatning, frabeder han sig denne Post, hvorpaa det da af Regieringen beslattes, at Skolen i nogle Aar skal nedlægges, Disciplene (dengang nogle og tyve i Tallet) hensesættes i andre Skoler, og Lærerne befordres til andre Embeder p). Og da Stiftelsen ei engang havde Evne til at udbetale Rector, de to Hørere, og Stiftelsens øvrige Betiente deres tilgodehavende Løn, maatte disse ved deres Afgang fra Skolen nøies med Løfte om at erholde denne udbetalt i tre paa hinanden følgende Aar.

Og her, hvor Leppet for den ædle Herloff Trolles og Virg. Gøyes Gavnelyst i nogen Tid nedfalder, her ville vi med stille Bee-

p) Samme Aar (1729) blev Rectoren Mag. Steensen kaldet til Rector ved Cathedralskolen i Bergen, og tillige til Sognepræst for Hammer Menighed; den ene af Hørerne, S. Bager, blev Sognepræst for Faaborg og Diernis Menigheder i Fyen; og den anden, J. Feldmann, blev indkaldt til Akademiet i Kbhavn, hvor han strax erhøldt Plads paa Børchs Collegium som Alumnus.

mods Fjælelse hidsætte det Vers, som ledsager den Beretning om Skolens Dpløsning, hvormed dens virksomme Rector Mag. Steensen ved sin Bortreise tog Afsted fra den ødelagte Skole q):

Qvi legis hæc, Lector, legis & dispendia Trolle,
 Ac Giøæ moerens grandia damna legis.
 Hæc loca divitiis Arabum ditavit uterqve;
 Hinc laudem doctæ Nobilitatis habent.
 En novus atqve vetus Byrgerus Trolle, Scholarcha!
 Hoc duce Palladiæ floruit artis honos,
 Ast novus, ingenio Proarum qvi dispar, egena
 Efficit, ut videas, Herloviana loca;
 Dumqve timet poenas Superum, dolet, aufugit, atqve
 Has stolidi Musas suspicione gravat.
 Viderat has clades, harumqve misertus iussit
 Rex noster clemens: Musa tacebit inops!
 Interea crescant, nobis curantibus, illa,
 Qvæ legaverunt Trolle Giøeqve, bona.
 Ipsa Ceres tacuit, Cereriqve invisæ Minerva:
 Iussu hoc audito, conticuere simul.
 Luxuriæ gnata est Inopia.

Underviisningen og Dydragelsen.

1567 — 1729.

Den ved Skolens Oprettelse udstedede Ordinants vedblev ei længere end i et Tidsrum af omtrent fyrretyve Aar at være dens eneste Lov. At Hvitfeldt i sin Bestyrelsestid gav Skolen nye Love, er forhen omtalt; dog var det ingenlunde hans Hensigt derved at ophæve Ordinantzen; de nye Skolelove skulde blot ansæes som Tillæg til denne, og som nyere Bestemmelse af adskillige Poster i samme; kun i enkelte Punkter forandrede de den: saaledes skulde Disciplene, efter de Hvit-

q) Dette Vers er af Skolens følgende Rector Werring, og findes af ham indført i Rectors Embedsbog, hvori Disciplenes og Lærernes Ankomst til Skolen og Bortgang er antegnet fra 1690 til 1798.

fældste Love, være oppe om Sommer-Morgenen Klokken 4, og om Vinteren Klokken 5, istedetfor at Ordinantsen fastsatte een Time silbigere. Om Aftenen maatte ingen uden særdeles Tilladelse være oppe længere end til Kl. 9. Foruden Chorsangen i Kirken hver Morgen og Eftermiddag, som Ordinantsen fastsætter, skulde der nu ogsaa holdes Bøn om Aftenen; og efter Middagsspisningen skulde de synge over paa de Psalmer, som ved Chorsangen skulde bruges. Den ene Discipel maatte ikke komme paa dens andens Kammer; men hvad de kunde have at afgjøre med hinanden angaaende deres Studeringer, maatte de aftale enten i Kirken eller i Skolen. Udenfor Skolegaarden maatte Ingen komme uden Tilladelse. Naar de fik Lov at spadserere ud i Marken, hvilket skede under en af Hørernes Tilfyn, maatte Ingen uden Rectors Tilladelse blive hjemme. De maatte ikke hente Drikkevarer eller deslige fra Næstved, eller svinge og spille Kort paa Kamrene; heller ikke maatte de tage Øl eller Mad med sig fra Bordet paa deres Kamre; ei heller laane Penge eller Klæder af hinanden, endnu mindre sælge eller bortgive noget af deres Sager. Den, som saa een af sine Meddisciple fornærmedes af en anden, og ikke strax angav det for Rector eller en af Hørerne, skulde ansees lige med den Skyldige. Dansk maatte de aldrig tale indbyrdes, men blot Latin.

Dette var Hovedpunkterne af Hvitfeldts Skolelove; men da disse i Forening med Ordinantsen vedbleve næsten i halvandet Seculum (indtil 1731) at ansees som eneste Rettesnor for Disciplinen, saa kunne de vel fortiene her fuldstændig at fremsættes, og det saa meget mere, som de hidtil ingensteds findes trykte.

**Articuli legum pro necessitate & utilitate scholæ Herlo-
vianæ nobis, ordinatione piorum fundatorum et senatorum
regni, commissæ, secundum quos posthac se habeant
regere *) discipuli & præceptores.**

1^{mus}.

Hora matutina ad minimum quinta, hyberno tempore, omnes sine mora surgunto, et officia scholastica exsequuntur; æstivo quarta.

2^{dus}.

Hora sexta, antequam incipiantur preces, in universum omnes adsunto, se & studia sua Deo commendantes.

*) Et andet Exemplar læser: posthac habeant legere.

3^{tus}.

Tam septima antemeridiana, quam tertia pomeridiana omnes simul templum frequentant, ac tam Hypodidascalis præsentibus, quam ipsi Rectori modestiam & observantiam debitam exsolvunt.

4^{tus}.

Non aliter in prandio ac coena mature præsentes inveniuntur ac similiter Hypodidascalis modestum silentium præbent, etiam si Rector absens fuerit.

5^{tus}.

Hora duodecima ab Hypodidascalo vocati supremæ classis discipuli, sine mora omnes in scholam veniunt, & cantiones in templo celebrandas modeste ac diligenter exercent; reliqui omnes per totam horam adsunt.

6^{tus}.

Precibus vespertinis omnes pariter intersunt, ordine suo stantes devote modesteque sine ullo strepitu, tam post finitas quam ante inceptas preces.

7^{timus}.

Hora nona omnes pariter in lecto reperiuntur, nec ullus sine peculiari venia diutius sedet.

8^{tavus}.

Computationes et chartularum lusus in cubiculis non exercent, sed aut lectionum auditarum repetitioni aut aliarum rerum honestarum studiis vacant.

9^{tus}.

Nemo prorsus in alienis cubiculis invenitur, nedum ibi nugas aut tricas nectens desideto; quod si quid forte conferendum de studiorum ratione habent, in templo aut schola id faciunt.

10^{tus}.

Culinam aut cellam nemo ingreditur sine peculiari venia Rectoris.

11^{tus}.

Porta interioris aræ r) nemo egreditur sine peculiari venia Rectoris.

12^{tus}.

Data in campum exeundi venia, nemo sine permissu Rectoris domi maneto, omnes simul exeunt, omnes simul redeunt.

r) Stolegaarben, Tab. I.

13^{tius}.

In campo nullus a conspectu Hypodidascalorum longius divagator, multo minus in civitatem s) aut pagum digreditor.

14^{tas}.

Quoties importatur in scholam cerevisia, quem sitis urget, ille intrans pro necessitate bibito, nemo quicquam in cubiculum deportato.

15^{tus}.

Ex civitate nullum potionis genus discipulorum quisquam adferri curato.

16^{tus}.

Læsi ab aliis talionem non reddunt, sed ad Rectorem vel Hypodidascalum deferunt; quicumque subticuerit, cognita deinde causa, punitur.

17^{mus}.

Quicumque alium ab alio lædi vel offendi viderit aut cognoverit, ipse Rectori vel uni Hypodidascalorum e vestigio aperire rem teneto, aut in eadem culpa cum aliis hæreto.

18^{tavus}.

Testudinem templi nemo conscendito, nemo item lusibus aut ineptiis intempestivis locum sanctum profanato.

19^{nus}.

Nemo de suis rebus quicquam vendendo aut aliis donando distrahit, quia in causa emens vel vendens, donans vel accipiens eiusdem sortis habentur.

20^{mus}.

Quod si etiam Hypodidascali et maiores discipulorum quenquam contra has leges aut alios bonos mores peccare viderint aut cognoverint, in ipso facto eum primo ad bonam frugem adhortari, contumacem vel punire, vel publice vel privatim coram Rectore accusare tenentur.

21^{mus}.

Nemo pecunias aut vestes mutuator sine Rectoris vel Hypodidascalorum utriusque diiudicantium assensu et suffragio.

22^{dus}.

A templo, a schola et a mensa nemo sine facultate & permissu Rectoris vel Hypodidascali, qui eius loco fuerit constitutus, abesto.

s) Westvob.

23^{tus}.

Diebus dominicis singuli suas vestes immundas lotioni tradunto, earumque numerum in charta sibi notanto.

24^{tus}.

Reportatis e lotionne vestibus, omnes in schola adsunto et unusquisque suas deligito, præsenteque Hypodidascalo, si quid desideratur, significato.

25^{tus}.

Nemo per id temporis e schola exito, antequam singularum classium supremus discipulus de numero omnium vestium certiores fecerit Hypodidascalum, qui tum, rebus compositis, primus e schola exibat.

26^{tus}.

Cibum a mensa nemo deportato sine Rectoris vel Hypodidascali ipsius vicem tuentis permissu.

27^{timus}.

Latino sermone omnes omni loco ac tempore utuntur.

Mandamus itaque serio et severe, tam hos legum articulos, quam quos in posterum sumus addituri, stricte et sine prævaricatione servari usque, qui ausu temerario et contumaci contraiverint, scholastico more corripui ac castigari; impunita vero transgressionis culpa, si quid invenietur, in Rectorem concidit, quod si ipse Hypodidascalorum in hisce et aliis officiis exigendis industriam desideraverit, illi malam superiorum gratiam incurrent.

Dabatur Drachsholmiæ 4to Die Januarii 1605.

Arnoldus Hvittfeldius,

Scholarcha.

Ligesom de Herlufsholmste Skolelove under Hvittfeld bleve udviede, saaledes er det formodentlig ogsaa gaaet med Underviisningen. Vel forefinde vi herom ingen bestemte Efterretninger; men da Christian den Fierdes Skoleforordning af 1604 forpger de dengang brugelige Underviisningsfag med Tillæg af Græst og Arithmetik, samt Begyndelsesgrundene af Hebraist og Geometrie, saa kan vi med Rimelighed antage, at denne Udvidelse ogsaa har strakt sig til vor Skole 1).

1) At dog Græst er læst paa Herlufsholm allerede før denne Forordnings Udgivelse, og sandsynligviis lige fra Skolens Oprettelse, sees af følgende Titel paa en Bog, som er trykt i Kjøbenhavn 1594, og udgiven af Skolens daværende Rector P. J. Borck: *Tractatus de vocibus Græcorum encliticiis, superiori anno in libera schola Herlovisholmiensi propositus &c.*

Og denne Formodning nærmer sig til Visshed, naar vi ved at gaae libet bedre frem i Tiden finde ei allene de her nævnte Videnskaber at være Giensland for Underviisningen, men endog disses Antal forsøget med flere. Efter en Underviisningsplan af 1643, som Archivet giemmer, læstes der dengang i øverste Klasse:

- 1) Latin: Grammatik; Orat. Cic. pro Delotaro & pro Ligario; Cic. Somnium Scipionis; Virgilli Aenæid. lib. II; Ovid. Metamorph. lib. XIII; Horatii Odæ, ars poet., & epist. lib. I.
- 2) Græsk: Grammatik; Isocrat. orat. ad Demonicum; Hesiodi opera & dies; acta apostolorum; epist. Pauli ad Romanos & Ephes.
- 3) Græske og latinske Stiiløvelser.
- 4) Begyndelsesgrundene af Hebraisk.
- 5) Theologie: Catechismus Lutheri, og Loci communes Brochmanni.
- 6) Logica, Rhetorica & Oratoria Bartholini.
- 7) Begyndelsesgrundene af Geometrie, Arithmetik, og Astronomia sphaerica.

I alle disse Videnskaber undervistes der om Formiddagen Kl. 6 til 7 og 9 til 10, om Eftermiddagen Kl. 1-2 og 4-5; Lørdag Formiddag Kl. 8-10 holdtes Examen over det, som var læst den hele Uge, og Censur over hele Skolens skriftlige Udarbejdelser; Søndag Formiddag Kl. 6-8 forklarede det nye Testamente, og rettedes Stile; Onsdag og Lørdag Eftermiddag havde Skolen Ferie.

Af den her anførte Underviisningsplan see vi, at endstaaende Ordinantsen dengang (1643) endnu var den gieldende Skolelov, saa gif det den, som det saa ofte gaaer de borgerlige Love: naar de begynde at ældes, begynde de at glemmes. Vel bemærke vi i denne Læseplan Spor af de Fremstribt, Videnskaberne havde gjort siden Reformationen; adskillige vigtige Videnskaber see vi her at indrømmes fortient Plads blandt de øvrige Skolefag; men Underviisning i Skønsskrivning og ligeledes i Sang, hvortil Ordinantsen fastsætter een Eftermiddagstime daglig, finde vi her slet ikke omtalt; er det, fordi man har ophørt med disse Øvelser? eller blot fordi man har anseet dem som den egentlige lærde Underviisning uvedkommende, og derfor har unbladt at anføre dem i Læseplanen? Formodentlig er dog det sidste Tilfældet. Læseplanen har ogsaa om Formiddagen ifkun to Underviisningstimer, istedetfor at Ordinantsen fastsætter tre; og saaledes har vi her ifkun fire daglige Underviisningstimer (eller fem, hvis Synge- og Skrive-Timen skal regnes med) istedetfor de i

Ordinantsen fastsatte seg. Men den Tid, som var bestemt til daglige Andagtsøvelser, vedblev at være usforandret.

Omtrent paa samme Fod, som vi her har seet Underviisningen indrettet efter nys anførte Læseplan, vedblev den i meget lang Tid. Fra 1643 og lige til 1731 omtaler Archivet aldeles ingen Forandring i Underviisningen.

Men hvorledes gik det i denne lange Periode med den egentlige Opdragelse? Nye Love blev der fra Hvittfelds Tid indtil Periodens Slutning (1729) ikke givet; og hvorledes de gamle overholdtes, derom meddele de os fra hiin Tidsalder efterladte Documenter itkun sparsomme Oplysninger. Men for enhver, som af Erfaring kender noget til offentlige Stiftelser, kan det ikke være fremmed, at der ved disse alt for ofte er stor Forskiel paa de Regler som gives, og de Regler som følges; og ei sielben har de offentlige Skoler maattet friste denne Løb; thi naar vi stundom finde disse dybt nedslunkne under det, hvad de efter deres Bestemmelse burde være, da er deres Forværrelse vistnok langt sieldnere en Følge af Mangel paa gode Love, end af Mangel paa disses Overholdelse. Ifkun lidet nytter det, at rigtige Grundfætninger fremsættes, og gode Love deraf udsledes, hvis disse enten ikke efterkommes, eller dog efterkommes med en Runkenhed, som næres med blot at følge Forskriftens Overflade uden at bekymre sig om dens Aand. Efter Rimelighed kunne vi vel antage, at Skolen i den dunkle Periode, som her omtales, har fristet de offentlige Stiftelsers sædvanlige Løb — Afvevling af god og slet Bestyrelse. Dog udmærker sig den første Halvdeel af Perioden (omtrent til firtenhundrede og nogle og fyrretyve) saa fordeelagtigen, at man endog maa ansee denne Tid som Skolens meest glimrende Periode: de mange udmærkede Mænd, som Herlufsholm i dette Tidsrum har frembragt, ere talende Beviser paa Bestyrelsens Godhed i Almindelighed u). Men den sidste Halvdeel af Tidsrummet kunne vi ei tillægge samme Roes. Med Magister Zacharius Lunds Ansættelse som Rector, i Aaret 1646, synes et for Skolen usfordeelagtigt Tidsløb at have taget sin Begyndelse: ved hans Forsømmelse af sin Pligt og Sigegyldighed med Tilfynet udenfor Skoletimerne begyndte Uædelighed og Ryggeløshed saaledes at udbrede sig blandt Ungdommen, at der ei allene klagedes over, og bevistes, at de begik de værste Uordener hiemme, men endog, at de drak og sværede i Restved, og begik flere Uordener, som maatte bringe Skolen i ondt Rygte.

u) Dette sees i det følgende af Fortegnelsen over Disciplene.

Under de følgende Rectorer findes der vel ikke Spor til en saadan Forsømmelighed som den her omtalte; men sammenligne vi det Antal af udmærkede Mænd, som Skolen før Rector Lunds Tid har frembragt, med de saa, ja næsten ingen Hædersmænd, som den efter 1650 kan fremvise af sine Lærlinger, saa viser Skolens videnstabelige Forsætning for dette Tidsrum sig ikke i det fordeelagtigste Lys.

Bestemte Frierier havde man ved Skolens Indretning ikke sørget for. Men det er dog saa naturligt, at Forældre ønske at kunne engang imellem see deres Børn hos sig; ja dette er endog nødvendigt naar Forældrene selv skal forsyne dem med de fornødne Klæder, Binned o. desl. Det blev derfor snart Brug, at Forældrene hentede deres Børn hjem til sig engang om Aaret, sædvanlig i Hundedagene, dog ogsaa til andre Tider — en Skil, som nødvendig maatte have en ufordeelagtig Indflydelse paa Underviisningens regelmæssige Gang, og som dog vedvarede næsten et heelt Seculum efter Skolens Stiftelse. Ifte før i Aaret 1650 blev det fastsat (af den for at undersøge Rector Lunds Sag nedsatte Commission), at naar Forældrene begierede deres Børn hjem, skulde Rector mage det saa, „at det kunde skee i Hundedagene, da mindst læstes, at de da maatte komme tilbage sidst i August, og at de (lægges der meget økonomist til) noget tidlig kunde reise, og Skolen derved spares paa Kosten“.

Skolens Disciple 1567 — 1729.

Hvorvidt har Herloff Trolles og B. Gøyes Stiftelse opfyldt sin Bestemmelse? Hvorledes skulde Forfatteren mere tilfredsstillende kunne besvare dette Spørgsmaal end ved en tro Fremstilling af, hvad de Mænd bleve i deres Manddom, hvilke styldte Stiftelsen deres Ungdoms Dannelse; af sine Frugter skal Træet kendes. Sandt er det: Mandens Værd styldes ikke hans Skolebannelse allene; ved en Samling af mangehaande Forhold i Livet og af mangeslags Omstændigheder dannes Mennesket til det han vorder. Men er det end ikke paa Skoleunderviisningen og Ungdomsopdragelsen allene Menneskets tilkommende Duelighed og deraf følgende Stilling i Livet berover, saa kan dog den Indflydelse, Ungdomsbannelsen har paa Mandens tilkommende Stilling, ikke miskiendes: slumrende Anlæg kunne ved omhyggelig Behandling vækkes til at bære Frugter,

ligesom og paa den anden Side de herligste Anlæg ved flet Behandling i Ungdommen kunne quæles, som den spæde Plante af det Overhaand tagende Utrub. Uden den Ungdomsbannelse, han fik, var fielden nogen stor Mand bleven netop til det han blev. Skolen kan derfor uden daarlig Forfængelighed vel altid tilegne sig nogen Andeel i den Hæder, som i Tiden bliver dens Fostersønner til Deel; og Forfatteren vil derfor her forsøge at give en Udsigt over de mærkeligste Mænd, som ere udgangne fra vor Skoles Læresale. En fuldstændig Underretning om Herlufsholms Læringer er ikke muelig; Skolens Archiv giemmer ingen Optegnelse paa sine Fostersønner, som er ældre end fra Aaret 1690. Vel finder man ogsaa før denne Tidspunkt paa forskjellige Steder adspredte Efterretninger om Mænd, som erholdt deres Ungdomsbannelse paa Herlufsholm; men disse Efterretninger angaae for det meste blot saadanne, som siden i Literaturen ere blevne bekendte; af det vistnok langt større Antal af Herlufsholms Disciple, som uden at have vedblevet den literære Bane dog siden i forskjellige Embedsstillinger have viist sig som duelige Mænd, findes ikkun faa omtalte; men det vil dog neppe være urigtigt, fra det ei ubetydelige Antal af hine at slutte sig til et vistnok endnu betydeligere Antal af disse. Man vente altsaa her ingenlunde opregnet alle de Hædersmænd, Herlufsholm i dette Tidsrum har frembragt; her anføres ikkun de, som Forfatteren af forskjellige trykte Skrifter har kunnet indhente Efterretning om v).

Dimitteret
fra Skolen.

- Henrik Kykke blev Rigets Raad og Lehnsmænd over
Vordingborg omtrent 1571 ell. 72.
Enevold Kruse, Stamherre til Hiernigløffgaard, Rente-
mester hos Kong Christian den 4de og Statholder
i Norge *). 157*.
Johan Jensen Alanus blev først Rector paa Hrlholm,
siden Professor ved Kiøbenhavns Universitet . . . 1582.
Herman Nielsen (eller Nicolai) blev efter 6 Aars Under-
viisning paa Hrlholm, fordi han ikke længer maatte

v) De fleste af disse ere tagne af Vindingii Acad. Hafniensis, Worms Lexicon over Lærde Mænd og Herl. Trolles Levnet af Boesen. Ved dem, som andensheds fra ere tagne, anføres Hiemmel.

*) Vid. Jersfins *Διαιρησις καὶ εὐφρασία*, og Dedicationen til Borriichi *Tractatus de vocibus Græcorum encliticiis*.

Dimitteret
fra Skolen

nyde Skolens Beneficier, sendt til Moeskilde, og derfra dimitteret 1589; var Prof. Lingv. Hebr. ved Kjø- benhavns Univers.	omtrent 1588.
Jesper Brochmann, først Rector paa Hrlholm, siden Prof. & Doct. Theol. og Biskop i Sieland	1601.
Holger Rosenkrantz, Herre til Glimminge og Com- mandant paa Bornholm *)	omtr. 1603 ell. 4.
Claus Plum, Prof. & Doct. Juris ved Kbhavns Univers. x)	1604.
Jens Dinesen Jersin, Prof. Metaphysices ved Kbhavns Univers.; siden Biskop i Ribe og Doct. Theolo- giæ	omtrent 1605 ell. 6.
Jacob Linke, Prof. Physic. ved Kbhavns Universitet	1608.
Jacob Brochmann, Rector paa Hrlholm, siden Prof. pædagogicus ved Univers. i Kbhavn	1611.
Hans Brochmann, først Prof. Philosophiæ, siden Prof. og Doct. Theol. ved Univers. i Kbhavn	1611.
Niels Trolle, Herre til Trolholm y) og Gaunø, Rid- der af Elephanten og Statholder i Norge omtr. 1613.	1613.
Jørgen Urne, Herre til Alslev, Ridder af Elefan- ten, Rigets Raad og Marsk	omtrent 1614.
Niels Poulsen Scandorph, Rector paa Herlufsholm, siden Prof. og Doct. Theologiæ	1616.
Stephanus Johannis Stephanus, Prof. Historiarum ved Sorø Academie og kongelig Historiograf omtr. 1616 ell. 17.	1616.
Christian Stougaard frekventerede Skolen fra sit 9de til 17de Aar; blev Prof. eloquentiæ og Doct. medicinæ	1617.

*) Vid. Hoffmanns Portraits historiques, Part. 4, Pag. 9.

x) Plum var den første danskfødte Prof. juris ved Kbhavns Universitet, og ud-
mærkede sig ved den Opmærksomhed, han viste for Fædrelandets Love (vid.
Bovens Lovhyndigheds lære).

y) Det nuværende Holsleinborg. Aar 1562 blev denne Gaard (dengang Braabes-
gaard) af Kong Fred. 2den ved Magefliste skøbet til gamle Niels Trolle,
hvis Søn, den her omtalte N. Trolle, gav den Navnet Trolholm. Aar 1708
oprettedes Stedet til Grevskab under sit nuhavende Navn. Denne Anmær-
ning (der styldes et Manuskript i det Holsleinborgske Bibliothek, som Grevskabets
nuværende Besidder har havt den Gøddhed at meddele Forf. til Afbetie-
ning) anføres her til Rettelse af hvad Hoffmann siger i Portraits histori-
ques, Part. 2, Pag. 96, at Trolholm i mere end 500 Aar havde været
den Trolleske Families Eie.

- Peder Spormand** frequenterede Herlufsholm blot i to Aar, og kom herfra i Odense Skole; blev Prof. Histor. & Geographiæ ved Univers. i Kbhavn 1620.
- Niels Pedersen (Nicolaus Petræus)** blev Prof. lingv. oriental., Doct. og Prof. Theol. ved Univers. i Kbhavn. 1621.
- Hans Poulsen Winding** blev Prof. Theol. ved Gymnasiet i Odense 1626.
- Ebbe Ulfeld.** Denne i den danske Historie navnkundige Mand (en Søn af Skoleherren Christopher Ulfeld) blev fra Herlufsholm dimitteret til Sorø Academie. Blev Kong Christ. den 4des Svigersøn, Ridder af Elefanten, og Lehnsmænd over Bornholm, men forlod tilsidst af Misfornøielse Riget, og gik i Svenskt Tjeneste 1629.
- Nasmus Poulsen Winding** gik i Herlufsholms Skole i 7 Aar; blev først Prof. lingvæ græcæ, og siden Prof. histor. ved Univers. i Kbhavn, tilsidst Referendarius i Højeste Ret og virkelig Etatsraad. 1632.
- Peder Reetz** frequenterede Herlufsholms Skole fra sit 18de til 21de Aar, og udmærkede sig allerede dengang ved sit Genie, ligesaa meget som han siden udmærkede sig i sine forskellige Embedsstillinger. Blev herfra dimitteret til Sorø Academie. Blev Herre til Lygestrup, Lurebyholm, Børstum Kloster m. fl. St. Efter at have været brugt ved adskillige Ambassader, og i flere for Riget vigtige Anliggender, blev han Rigets Cansler, Geheimeraad, Præsident i Cancelliet, Patron for Universitetet, Ridder af Elefanten m. m. *) 1635.
- Jørgen Eilersen (Georgius Hillarius)** blev Rector i Ribe-
benhavns Skole og Prof. literarum humaniorum 1635.
- Nasmus Ennoldsen Brochmann** blev Rector paa Herlufsholm, siden Prof. eloquentiæ ved Univers. i Kbhavn 1637.

*) Hoffmanns Portraits histor., Part. 4.

	Dimitteret fra Skolen
Hans Envoldsen Brochmann, Prof. Theol. designatus og Biskop i Aarhuus	1638.
Tønne Inel, Herre til Thaarupgaard og Rigets Raad	1638.
Jens Jensen Bircheroed blev Prof. Philos., Prof. lingv. græcæ, Prof. Theol. og tilsidst Doct. Theol. ved Univers. i Kbhavn.	1640.
Wilhelm Lange blev Prof. Mathematicum superiorum, Informator hos Kronprindsen (siden Christian den 5te) og Assessor i Højeste Ret	1641.
Jacob Casparsen Bartholin blev Prof. designatus ved Sorøe Academie	1641.
Rasmus Casparsen Bartholin, Prof. Geometriæ, Prof. Medicinæ, Assessor i Højeste Ret og Etatsraad	1642.
Jacob Jensen Bircheroed, først Prof. Philos. & Mathe- seos, siden Prof. Theol. ved Odense Gymnasium, tilsidst Doct. Theol. og Assessor i Consistorio . .	1642.
Jørgen Hammer, Prof. Logices ved Univers. i Kbhavn.	1652.
Niels Benzon, Doct. Juris, Vice=Præsident i Com- merce=Collegiet, Geheimeraad og Ridder (i Storkors) af Dannebrog	1660.

Hørlufsholm har saaledes i det første Aarhundrede af sin Tilværelse frembragt et saa anseeligt Antal af udmærkede Mænd, som vel neppe nogen anden Skole i et lige Tidrum, og med et lige Antal Disciple, har at fremvise, saa at Skolen, efterat den i et Seculum havde blomstret, med Rette kunde gives det hæderlige Vidnesbyrd (af Winding i hans *Academia Hafniensis* 1665): *Schola Herloviana vix est alia præclarorum ingeniorum magis foecunda*. Men efter dette første Aarhundredes Forløb, og i næsten hele det følgende Seculum af dens Tilværelse, var det ogsaa som om en ond Dæmon svævede over Skolen: i hele det lange Tidrum fra 1660 og lige til 1754 ved Forfatteren ingen af Hørlufsholms Disciple at nævne, som enten i den lærde Republik eller i Staten har erhvervet sig nogen udmærket Plads.

Rectorerne

1567 — 1729.

For at have alt samlet, hvad der vedkommer Underviisningen, maae vi her lære at kiende de Mænd, til hvem den har været betroet. Men de Efterretninger, man forefinder om de fleste af Herlufsholms Rectorer, ere kun faa: deres Navne, deres Skrifter, og hos nogle af dem deres vigtigste Levnetsomstændigheder have adskillige Stribenter efterladt os Underretning om a); men det, som vi helst ønskede at vide — hvad disse Mænd vare for den Skole, hvis Bestyrelse var dem betroet — derom høves saagodt som intet. Næsten alle bleve de, efter faa Aars Skoletieneste, befordrede til andre, for det meste geistlige eller academiske Embeder — Bevist paa, at Herlufsholms Rectorat dengang, ligesom de fleste øvrige Skoleembeder, ikke er bleven anseet uden som en Forfremmelsespost for unge Mænd, hvorfra siden Overgangen kunde gøres til noget bedre. Men de Embeder, hvortil en stor Deel af disse bleve befordrede, viser tillige, at Herlufsholm ofte har været heldig i at erholde dueilige og lærde Mænd til dens Styrere. Af Rectorerne fra Skolens Oprettelse indtil dens Nedlæggelse 1729 bleve otte befordrede herfra til Professorater; tre af disse, samt tvende andre, bleve siden Biskopper; og nogle bleve befordrede til adskillige andre hæderfulde Poster. Her følge de nu i deres Successions Orden.

Magister Hans Michelsen (Johannes Michaelides) var Skolens første Rector b). Som et heldigt Varsel for Skolen kunde man ansee denne dueilige unge Mands Ansættelse til at være den første, der fik dens Ror i Hænde. Før sin Ansættelse ved Herlufsholm havde Hans Michelsen i adskillige Aar været Hovmester for Herloff Trolles Søstersøn, Jacob Hvitsfeld (Broder til Arrild Hvitsfeld) c), og i Selskab med dette unge Menneſte reist udenlands.

a) Resenius i sit Atlas mscr (paa det Kongelige Bibliothek) af 1695, Tom. 2; Albert Thura i sin Idea Historiæ litterariæ Danorum; Worm i sit Lexicon over Lærde Mænd; Binding i Academia Hafniens. o. fl.

b) Blandt Videnskabsmænd var det, som bekendt, i ældre Tider Brug at give sig latinske Navne; mange ældre Stribenter ere endog langt mere bekendte under deres latinske end under deres danske Navne. For ei at volde Forvirring anføres Rectorerne her baade ved deres latinske og danske Navne, undertagen hvor kun eet af begge har været Forf. bekendt.

c) Ved en Feiltagelse angiver Pontoppidan i Marmora Danica (Tom. I., Pag. 267) denne Jacob Hvitsfeld for Faber til Arrild Hvitsfeld. Men Jacob Hvits-

Dog var det ikke blot den Leilighed, han som Hovmester for Hert. Trolles Søstersøn havde havt til at blive kendt af Frue B. Gøye, der forskaffede ham Udgang til den nye Skoles Rectorat; flere af hans Samtidige have efterladt os de berømmeligste Vidnesbyrd, saavel om hans Nidkærhed i denne hans første Lærerpost, som om hans Fliid som Rector og hans fortrinlige Lærervedelighed. Og netop denne sidste Egenstabs bragte ham fiden i en Post, hvor han fik Leilighed at gjøre sig fortient til hæderlig Erindring, ei blot i Hertusholms men og i Danmarks Historie: af Kong Friderich den Anden udkaaredes han nemlig til Løgtemester for Kronprindsen — Danmarks store Christian den Fjerde — og fik derved sin Andeel i denne udmærkede Konges Dannelse; og den fortrinlige Fremgang, den unge Prinds gjorde under Hans Michelsens Veiledning, bidrog endnu mere til at udbrede Læreren's Roes. Det held, hvormed han som Rector reddede Skolen ud af den farlige Proces, som nogle af B. Gøyes Slægtninge opvakte imod den, er forhen omtalt. Hvor længe han vedblev Rectoratet, vides ikke; at han dog ikke havde nedlagt dette Embede 1577, sees af Archivdocumenterne. Han blev derefter Stiftelsens Præst d), siden Slotspræst til Frederiksborg, derafra Løgtemester for Kong Christian den Fjerde som Kronprinds, og tilsidst, 1597, Forstander for Sorø Skole, hvor han døde 1601 *)

Magister Jacob Poulsen Sager (Jacobus Pauli Pistor) blev siden Rector i Næstved, tilsidst Sognepræst i Nyttæd.

Laurentius — — blev siden Præst til Hertusholm.

Mag. Jens Mortensen Pilt (Janus Martini s. Janus Piltius) døde som Sognepræst i Slangerup 1595.

Mag. Jørgen Christophersen (Georgius Christophori) blev siden Præst i Slaane.

fald døde (ifølge sin Gravskrift paa anførte Sted samt Hans Mogensens Lignprædiken over ham) 1583 i sit 36 Aar; han var altsaa fød 1547, men Arrild Sv. var fød 1549, og begges Fader var Christopher Hvitfeld.

d) At han skulde have været baade Rector og Præst paa een gang (som Nogle have meent), strider imod Fundatsen. Desuden vides det, at Stiftelsens første Præst var Michael Jacobi Scanus.

*) Pontopp. Marmora Dan., Tom. I. Rothes Danske Mænds og Qvindes Eftermæle, i Henrich Lyfkes Levnet. Hans Mogensens Lignprædiken over Jacob Hvitfeld. Maanedsskriftet Athene for Novbr. 1813, S. 238 o. frdl., Zvergii'stiellandske Cleresse S. 540.

Mag. Peder Iversen Sorch (Petrus Ivari Borrichius) var Rector 1593 til 95, og udgav i disse Aar nogle Smaastrifter til Brug ved den græske Underviisning i Skolen. 1594 blev han Magister. Af samtidige Stribenter roses han som en ziirlig Poet. Blev derefter Lector Theologiæ i Trondhiem. Han levede endnu 1621 e).

Mag. Petrus Arraus; Rector 1595—97; blev siden Præst i Fyen.

Johan Jensen Alanus (Joh. Jani Alanus) havde taget sit Tilnavn af sin Fødeby Ala i Halland; var fød 1563. I den svenske Krig under Fred. II. flygtede hans Moder med ham til Sieland, hvor Frue B. Gøye tog sig af ham, og satte ham i Herlufsholms Skole. Efter ti Aars Skolegang blev han herfra dimitteret til Universitetet 1582. Som Hovmester for en ung Adelsmand, Hans Brahe, reiste han siden udenlands; og efter at have i et Tidrum af ni Aar giennemreist næsten hele Europa, blev han ved sin Hjemkomst, 1597, strax af Skoleherren Arrild Hvitseld antagen til Rector. I fem Aar bestyrede han Skolen som en retfindig og duelig Lærer, og nød ogsaa i den følgende Tid den Løn for sit Arbejde at see ikke faa af sine Disciple, baade adelige og uadelige, som duelige Mænd befordrede til de vigtigste saavel geistlige som verdslige Embeder. Efter adskillige i Rectorembedet udstandne Bryderier f) blev han, 1602, udnævnt til Profess. Pædagogicus ved Kbhavns Universitet, blev samme Aar Magister, stiftede siden flere gange Professorat, og blev saaledes Prof. Rhetoricus, Græcus, Logicus, og tilsidst igien Græcus. Døde 1631.

Sin egen forrige Discipel, den siden saa berømte Jesper Brockmann, som saa Aar derefter blev Rector, antog han til Hører ved Skolen 1601.

Mag. Vincents Sinno (Vincentius Findius) var Rector 1602—4, og blev siden Præst i Norge.

Villehjus Vesthøius, fød 1577, blev efter flere Aars Udenlandsreise Rector 1604, men frasagde sig Embedet 1608, blev nogle Aar derefter ablet og fik Ridderorden af Kong Christ. IV. Han blev i sin Tid anseet for en udmærket Digter, og som saadan af Rei-

e) 3 Worms Lexicon, 1 og 3 D., omtales han saavel under Navn af Borrichius, som under Navn af Petrus Iversen.

f) Multis in officio isto devoratis molestiis commissum est ei Professorium munus in hac Academia, siger Winbing om ham i Acad. Hafn., men uden at nævne, hvori disse molestiæ har bestaaet.

feren creeret til Poeta Laureatus og tillige til Comes Palatinus (Pfaltsgreve), og en af hans Samtidige kaldte ham for hans Digtertalent: „Skolens ypperste Hiit og udbødelige Prydelse.“ Men oftere gaaer det Digterne saa: Samtiden spaaer dem Glasfiskernes Udbødelighed; Eftertiden kender dem neppe af Navn. Han døde som Canonicus i Lund 1643 *).

En af Vesthøvs egne forrige Disciple, Jens Jørgensen Jersin, (en for sin Lærdom og Duelighed bekendt Mand, Forfatter af den første latinske Grammatik med dansk Fortælling over Reglerne) var under ham Hører 1606—7, og har ved denne Leilighed udgivet et Par Smaaafskrifter, som give nogen Oplysning i Skolens Historie, nemlig: Brevs *Διαγραφὴ καὶ ἐπιφύλα* Illustris & generosæ Holmiæ Herolviæ, og Brevs tractatus continens officia discipulis ad doctrinam consequendam necessaria &c., cum Musis Herolviholmianis prid. Cal. Junii Anno 1607 valediceret **).

Mag. Jesper Brochmann (Casparus Erasmi Brochwannus), født 1585, blev fra Herlufsholm til Academiets dimitteret 1601; blev strax derpaa Hører ved Skolen, men forlod denne Post og reiste udenlands 1603—8. Fra sin Udenlandsreise blev han ved Skrivelse fra Skoleherren Arild Hvitsfeld hjemkaldt for at modtage Rectoratet. Ved sin Hjemkomst blev han Magister. Rectorembedet beklædte han omtrent i to Aar 1608—10, og blev derpaa indkaldt til Københavns Universitet som Professor Pædagogicus; blev derefter Prof. lingvæ græcæ, Prof. og Doct. Theol., Hovmester for Kronprinds Christian (Christian den Tredies ældste Søn, som døde før Faderen). 1639 blev han Biskop i Sieland, i hvilket Embede han døde 1652. Som Biskop havde Brochmann flest i sit Huus en Samling af unge Menneſter, dels adelige, dels borgerlige, som han opdrog og siden sørge for (blandt hvilke den siden berømte Griffenfeldt); og fra denne hans vedvarende Omhu for Ungdommen kunne vi vel være berettigede til at slutte, hvad han har været for Skolen som dens Rector. Af alle denne lærde Mands mange Skrifter (hos Worm opregnes 57) er der intet, der saameget har forplantet hans Navn til vor Tidsalder som

*) Vid. Worm; Thura; Jersins Brevis tractatus; Fortællingen til Holvaderi Sylva Chronologica o. fl. St.

**) Jersins Levnetsbeskrivelse findes udførlig foran hans „Tvende opbyggelige Skrifter: den sande Livsens Vej &c., Kbhv. 1738“; conf. Myerups latinske Skolers Hist. pag. 95.

haus Huuspostil, der har havt det sieldne Held at opleve ti Op-
lag, og som endnu hos Almuen paa sine Steder har vedligeholdt
sin Yndest som Andagtsbog; og blandt de Studerende er Broch-
manns Stipendium (2000 Rd. for en Studiosus Theologiæ) ei
ubekendt *).

- Mag. Peder Hie** (Petrus Petri Hiennius), fød 1584, var Rector fra
1610 til April 1613, da han blev Sognepræst i Bordingborg;
døde 1625 som Sognepræst til Helliggeistes Kirke i Kbhavn. Ved
Mag. Hies Omhu blev Skolens Bibliothek forøget med Tilkøb
af endeel, mest philologiske Bøger, hvilket saameget mere for-
tjener til Mandens Hæder her at erindres, som han er den eneste
af de gamle Rectorer, denue Hoes kan tilkomme.
- Mag. Johannes Knopf** (Joh. Christophori Knopius) var Rector 1613
til 1617, da han blev Informator for Hertug Frederik (siden
Kong Fred. III.)
- Mag. Jacob Brochmann** (Jacobus Erasmi Brochmannus), Broder til nys
ansførte Jesper Brochmann, havde selv i sin Ungdom, omtrent i
syv Aar (fra Febr. 1604 til Mai 1611) frekventeret Herlufsholms
Skole, hvis Rector han blev sex Aar derefter, fra 1617 til 1621,
da han blev indkaldt til Universitetet som Professor pædagogicus.
- Mag. Hans Hansen Resen** (Joh. Johannis Resenius), en Søn af Siel-
lands berømte Biskop, Herlufsholms Belgierer, Hans Poulsen
Resen, fød 1596, blev efter flere Aars Udenlandsreise, som en
for sin Lærdom bekendt ung Mand, tilbudt Rectoratet og fore-
stod dette Embede omtrent i tre Aar, fra April 1621 til Marts
1624; blev derpaa Prof. Philos. og siden Prof. og Doct. Theol.;
døde som Biskop i Sieland 1653.
- Mag. Niels Poulsen Scandorph**, fød 1596, frekventerede Herlufsholms
Skole omtrent i syv Aar under Rectorerne Jesp. Brochmann,
Hie og Knopf, og udmærkede sig imidlertid ved fyrigt Genie og
utrættelig Lærvillighed. I en Alder af tyve Aar blev han di-
mitteret til Universitetet, hvor hans forrige Rector Prof. Broch-
mann med Fadersind tog sig af ham. I halvandet Aars Tid
var han Rector i Slagelse, reiste derpaa udenlands i omtrent
tre Aar, blev ved sin Hjemkomst 1624 Rector paa Herlufsholm,

*) Foruden de i Almindelighed anførte Kilder see: Nyerups Kbhavns Universi-
tetsaannaler pag. 116; Zwergii Siellandske Cleresse; Vadens Lidsregister over
Biskopperne, og hans ufsørlige Levnetsbeskr. af Prof. J. Møller i Historisk
Calendar.

og kort derpaa Magister, men foretog dette Embede ikke meget over et Aar, da han allerede i Julii 1625 blev kaldet til Rector ved Viborg Cathedralskole, indtraadte Aaret derpaa i den geistlige Stand som Sognepræst i Aalborg, blev siden Sognepræst i Aalborg, og tilsidst (1639 og 40) Prof. og Doct. Theol. ved Universitetet, i hvilken Post han døde 1645. Denne Mand's korte Embedstid paa Herlufsholm har vel ikke tilladt ham at virke meget for Skolen; men i Almindelighed roses han som en Mand af en samvittighedsfuld Embedsførelse og en blid Character.

Endnu kortere Tid var Rectoratet overdraget til dennes Eftermand Mag. Christophorus Christiani Holbecensis (formodentlig Christopher Christensen fra Holbek), som efter at have bestyret Embedet i tre Fierdingaar kaldtes til Rector for Sorø Skole d. 1 Mai 1626. 1630 blev han Sognepræst i Stege paa Møn.

Mag. Wichmann Hasebart (ell. Hassenbart), fød 1601, var Rector 1626 til 28, da han blev Informator for Grev Waldemar, Kong Christian den Fjerdes Søn. 1636 blev han Sognepræst i Odense, 1640 Stiftsprovst og Sognepræst til Frue Kirke i Aalborg, 1642 Biskop i Viborg, hvor han døde samme Aar.

Mag. Laurids Pedersen Tura (Laurentius Petræus Tura eller Thura, som alle hans Descendenter skreve sig), fød i Stielsør 1598, og skrev sig derfor ogsaa Laur. Petri Schelsorensis. Efter at have først i 1½ Aar været Lærer i Slagelse (hvor han blev ansat 1619, samme Aar som han derfra Skolen var dimitteret), derefter som Hovmester reist udenlands, været Rector i Næstved og Conrector i Aalborg, blev han i Marts 1628 ansat som Rector paa Herlufsholm; to Aar derefter blev han Sognepræst i Nykøbing paa Falster, hvor han døde 1655. Han var isærdeleshed bekendt for at besidde store Kundskaber i de orientalske Sprog. *).

Mag. Bertel Jørgensen Gerson (Bartholomæus eller Bartolus Georgii Gersonius) blev Rector 1630, og foretog Rectoratet til April 1632. Han blev siden Præst i Biergby i Sieland. Hans Eftermand var

Mag. Jacob Pedersen Spielderup (Jac. Petri Spielderupius) g), som

*) L. P. Turas Levet i Dauffe Magazin, 5 B., Pag. 215.

g) Resenius kalder ham Schielderupius; men at dette er en Feiltagelse, viser en egenhændig Autegnelse af denne Rector i en Bog, som endnu findes i Herlufsholms Bibliotek. Conf. Hofmans Saml. af Fundatser, Tom. 8, pag. 151.

fra Slagelse Rectorat (hvilket han i omtrent 1½ Aar havde beklædet) blev forflyttet til Herlufsholm. 1635 blev han Præst til Hyllested og Venslev.

Den i Skolehistorien berømte Hans Michelsen Rafn (Joh. Mich. Corvinus), som 1640 blev Rector i Slagelse, var i hans Tid Hører her ved Skolen *).

Mag. Johannes Theodorici (ell. Dieterici) Barscherus (Bartscher), født 1611, blev Rector paa Hørlholm 1635, og efter sex Aars Forløb Sognepræst sammesteds. Herfra indkaldtes han 1651 til Rbh. som Hofprædikanant, blev 1653 Doct. Theol., og 1659 Biskop i Viborg, hvor han døde 1661.

Mag. Niels Lauridsen Aagaard (Nicol. Laurentii Aagardus), født 1612, blev efter tre Aars Udenlandsreise Rector i Begyndelsen af Aaret 1641, efter fire Aars Forløb Sognepræst og Provst i Farsø, 1647 Prof. eloquentiæ og Bibliothekar i Sorø, i hvilket Embede han døde 1657.

Jens Jensen Birchero, som siden blev Prof. ved Kbhavns Universitet, var under ham Hører ved Skolen 1642—45.

Hasmus Envaldsen Brochman (Erasmus Enevaldi Brochmannus), en Broder søn af de to forhen anførte Rectorer af samme Navn. Han var født 1619, og nød i sin første Ungdom privat Undervisning af Farbroderen Prof. Jesper Brochman; med gode Forbundskaber kom han i Herlufsholms Skole 1633, og blev derfra efter fire Aars Forløb med udmærket Hæder dimitteret til Universitetet, hvor han i sine lærde Farbrødres Huus, og under deres Veiledning, udvidede sine Kundskaber og uddannede sine Talenter. I det latinske Sprog befad han fornemmelig udmærket Indsigt. Paa sin fireaarige Udenlandsreise, 1640—44, lagde han sig fornemmelig efter Veltalenhed, Politik og Historie; og ved sin Hjemkomst blev han anset for en ung Mand af udmærket Lærdom, og som saadan kaldet til Herlufs Rectorat 1645; og med hvor stor Duelighed han forestod denne Post, siger Winning **), beviser den Kiærlighed og Orefrygt, Disciplene bare for ham. Men denne hans Virkefreds varede saare kort; thi allerede i det følgende Aar efter hans Ansættelse ved Skolen, Aar 1646, indkaldtes han til Universitetet som Prof. eloquentiæ. 1647 blev han Magister. Under Kbhavns Beleiring var han

*) Worms Lexicon, 1 D.; og Myerup lat. Skol. Hist., Pag. 114.

**) J Academia Hafn.

Rector magnificus, og sørge i denne farlige Tidspunkt med Kraft og Held for Universitetets Bedste. Han døde 1662 *)

Mag. Zacharias Lund (Zach. Lundius), fød 1608, regnedes blandt sin Tidsalbers lærdeste og meest smagfulde Philologer, og for en udmærket latinsk Digter h). Han har efterladt mange Skrifter, deels trykte, deels utrykte, som kunne stadfæste denne Dom. Efter at have tilbragt adskillige Aar som Hovmester hos private Mænd, deels hjemme, deels udenlands, blev han her ansat som Rector 1646, og vedblev dette Embede til 1654, men ikke til Skolens Aaade. Hvorledes Uædelighed udbredte sig blandt Disciplene under hans Bestyrelse, er forhen omtalt, saavel som og, at en Commission blev nedsat for at undersøge Rectors og Forstanderens gienfældige Klage imod hinanden. Men ved Sagens Undersøgelse fandtes Rectors Klagepunkter næsten alle enten ugrundede eller ubillige, da derimod de af Forstanderen mod Rector fremsførte Ankeposter vare saadanne, at Commissionen saae sig nødt til, formedelst Lunds store Forsømmelighed i sin Embedsførelse og hans i mange Henseender uoverlagte Opførsel, at idømme ham en betydelig Mulct, og tillige at give ham de alvorligste Erindringer om, i Almindelighed at holde over Orden blandt Disciplene, og i Særdeleshed „inquirere, om nogen af dem gif til Røstved eller bedrev Modvillighed i anden Aaade.“ Efter at have bestyret Rectoratet i otte Aar blev Mag. Lund af den lærde Landsdommer Jørgen Seefeld antagen til Bibliothekar ved dennes meget anseelige Bogsamling, og henlevede da sin øvrige Tid for sine Yndlingsstudier, Philologien og Digtekunsten. Da det store Seefeldske Bibliothek i den svenske Krig var bleven ødelagt, blev Lund af Kong Frederik III antagen til Archivsekretær, i hvilket Embede han døde ugift 1667.

*) „Nogle Efterretninger om Dr. Rasm. Env. Brochmans Rectorat ved Kjøbenhavns Universitet, et Indbydelseskrift af Prof. Engelstoft 1808.“

h) *Lundi, quem faciles Musæ, quem blanda Charita
Jam dudum prohibent post tua fata mori;
Nunc tu Mænalios demulces carmine Cimbros,
Et stupet ad citharam pontus uterque tuam.*

Saaledes skriver Vinc. Fabricius i Poemat. juvenil., lib. I, eleg. II; og en anden af Lunds Samtidige kalder ham *Philologus eximius & Poeta felicissimus*. Flere lignende Vidnesbyrd om ham findes i Mølleri *Cimbria literata*, Tom. I. See ogsaa Thure Ideas histor. litterariæ paa flere Steder, og Worms Lexicon.

Lund havde selv en udvalgt Bogsamling, hvoraf han før sin Død stienkede Universitetet nogle Manuskripter; og iblandt Haandskrifterne i det store Kongelige Bibliothek i Kbhavn findes endnu adskillige af hans Arbejder, af hvilke vi her ville nævne en Samling af alle de Skoletestimonier, han udstedte, medens han var Rector, tilligemed hans Afledstale, da han forlod Rectoratet, og hans øvrige i Skolen holdte Taler. *)

I de to sidste Aar af sit Rectorat havde Lund til Medlærer den bekendte Henrik Gerner, der siden blev Præst i Birkerød, og som i den svenske Krig var nær ved at blive et Offer for sin Patriotisme, da han søgte at spille Kronborg igien i de Danskes Hænder.

Mag. Jørgen Michelson (Gregorius Michaelis), født omtrent 1626, blev, efter at have i 9 Aar været Lærer i Roeskilde, Rector 1654, Aaret derpaa Magister, og 1658 Præst til Herlufsholm, i hvilket Aald han døde efter ti Aars Forløb, og blev begravet i Herlufsholms Kirke, hvor hans Ligsteen endnu findes med en forblommet Indskrift, som strax efter hans Død gav Anledning til Dispytter, fordi Skoleherren, J. Rosenkrantz, ansaae den (vel ikke uden Grund) som stiklende paa sig **).

Mag. Christoffer Hanssøn Schletter (Christoph. Johannis Schletterus), født 1629, blev Rector 1658, og to Aar derefter Magister, bestyrede Rectoratet indtil 1668, da han blev Lector Theol. ved Gymnasiet i Roeskilde og Canonicus sammesteds. 1672 blev han Prof. Theol. ved Universitetet i Kbhavn, og 1678 Biskop i Trondhiem. Døde 1688.

Bolle Christensen Kirdorf, som siden blev Obersekreter, Ridder (o: Storkors), Ambassadør ved det Svenske Hof m. m., var under ham Lærer ved Skolen.

Mag. Johan Brunsmand (Johannes Brunsmannus) født 1637, var Rector 1668—77; blev Magister 1669. Formedelst Svagelighed frasagde han sig Rectoratet, og blev to Aar derefter (1679) Præst til Martou Hospital, Børnehuset og Sygehospitallet i Kbhavn, hvilke to sidste Embeder han dog ligeledes faa Aar derefter formedelst sit Helbreds Svagheit maatte frasige sig, og

*) Vid. Erichsens Udsigt over Manuskriptsamlingen i det Kgl. Bibliothek, Pag. 68, 121 og 125.

**) Marmora Dan., Tom. I, Pag. 188.

han var da indtil sin Død (1707) allene Præst til Wartou. Det mest bekjendte af denne Mand's mange literære Arbejder er nok det berhyggede Risse-Guusfors, hvilket han har forfattet, medens han var Rector paa Herlufsholm; ogsaa har han skrevet et Beviis for, at der gives Hæger, og at Dievelen endnu vandrer omkring blandt Menneftene. At han forresten var en god Latiner, derom vidne nogle latinske Breve af ham, som ere indførte i Dänische Bibliothek, som og hans øvrige latinske Skrifter.

Mag. Christian Sandro bestyrede Skolen i to og tyve Aar (1677—99) som en retfindig Mand og duelig Rector. I Aaret 1699 (eller maastee 98) forlod han Skolen; men om han blev befordret til andet Embede, eller han efter denne Tid levede af Pension, derom høves ingen Efterretninger.

Mag. Michael Hiort (Mich. Cervinus), blev Rector 1699, men synes ei at have med synderlig Virksomhed antaget sig Skolen. Han døde 1709, og var saaledes den første af Skolens Rectorer, som i dette Embede gif til Hvile.

Mag. Helmuth Ottho Sebbelow, fød 1684, Rector 1709—17; blev Sognepræst til Herlufsholm, i hvilket Embede han døde 1751.

Mag. Jacob Steensen fortjener at tælles blandt Herlufsholms virksomste og duelligste Rectorer. I den for Stiftelsen uheldige Periode, da enhver af dens Betienter under Etatsraad Trolles skændige Bestyrelse gjorde hvad dem lystede, og da Stiftelsen steds mere og mere syntes med stærke Skridt at vandre sin Ødelæggelse i Møde — fra Aaret 1717 indtil Skolen for en Tid ganske nedlagdes d. 30 Mai 1729 — i denne Periode blev det Steensens Lod at sørge for Skolen. Som Rector var hans Forfatning og hans Udsigter ikke blidere, end den Stiftelses, til hvis Skiebne hans Lod var bunden; thi Stiftelsens Tilstand var (som forhen er omtalt) tilsidst saa ussel, at den ei engang formaaede at udbetale enten Rector eller de øvrige Lærere deres Lønninger. Vistnok havde det været at undskylde, om Lærernes Virkelyst under saadanne Omstændigheder var bleven tølnet; men dette var ikke Tilfældet med Steensen: han havde steds haft Rærlighed for Herlufsholm, og dette Sindelag forlod ham ikke: han gjorde for Skolen hvad han kunde; med uførtroden Flid sørge han for Underviisningen og Tilsynet med Disciplene; og da det tilsidst kom saa vidt, at det var bleven besluttet at lade Skolen for nogen Tid gaae ind, indleverede han til Regjeringen et Forslag om, hvorledes den ødelagte Stiftelse atter

kunde bringes paa Fode. Dette Forslag gik fornemmelig ud paa, ved adskillige angivne Mibler at forbedre Bøndernes Raar, at forskaffe en forhøiet Indtægt af Hovedgaardens Marker og af Fiskeparterne paa og omkring Gaarden, og at aflasse Stiftelsens overflødige Betiente. Disse Forslag bleve af Regieringen saa vel optagne, at det blev Steensen overdraget, som Raadgiver at gaae den angaaende Herlufsholms Opførelse nedsatte Commission tilhaande; og inden Aarets Udgang (1729) blev han kaldet til Rector for Bergens Cathedralskole, og tillige til at være Sognepræst for Hammer Menighed. Ogsaa i dette nye Rectorat udmærkede han sig som en nidkær og tænksom Skolemand, og Bergens Skole har endnu Rector Steensen at takke for Oprettelsen af sit Seminarium Fredericianum, en Anstalt (hvortil uden tvivl Indretningen paa Herlufsholm havde givet ham Ideén), hvor de unge Menneſker, som skulde frekventere Skolen uden at have deres Forældre eller Børger i Byen, kunne blive antagne under fornødent Tilſyn. Mag. Steensen var en af sin Tids første Skolemænd, og blev ogsaa anseet derfor; og det var fornemmelig hans Ideer, som bleve lagte til Grund for Skoleforordningen af 1739. 1733 fik han Titel af Overrets-Ræſſeſſor; 1747 blev han Juſtitsraad, og døde 1749 i).

D e k o n o m i e n

1567 — 1729.

Til at beſtyre Stiftelsens hele vidtløftige Dekonomie udfordredes naturligtvis en ſtor Mængde Underbetiente. Hvor ſtort diſſes Antal ved Skolens Oprettelse har været, derom haves ingen beſtemte Efterretninger; men af et Huusholdningsregnskab for Aaret 1624 finde vi deres Antal paa den Tid at have været omtrent 30 Perſoner, og meget mindre har det vel fra Førføningen ei heller været. Diſſe Betiente — hvilte ſamtligte indbefattedes under Navn af Gaardſens Per-

- i) At Steensen ikke blev Ræſſeſſor i Hiøſte Ret (ſom berettes i Worms Lexicon), men blev ved Skolen indtil ſin Død, ſees af Nachr. von d. Zuſtande der Wiſenſch. u. Künſte in d. Königl. Dänischen Reichen, 3 B., Pag. 399, og Røperups latiniſke Skolers Hiſtorie, Pag. 215 og 228. See og ſammeføds Pag. 184.

soner (i Modsatning af Skolens Personer) — vare: Forstanderen (som umiddelbart bestyrede hele Dekonomien, og desuden havde Over-tilsyn saavel med Skolens som Godsets Bestyrelse), Fogden (som bestyrede Godset), Skrivenen (der var at ansee som Forstanderens Fuldmægtig), Fogdens Dreng, Kiebersvenden, Bryggeren, Bryggersvenden, Koffen, to Koffedreng, Ladegaardsfogden, Udrideren, Postvognsvenden, Arbeidsvognsvenden, Fiskeren, Fiskerdrengen, Fyrbøderen, Evinemanden, Rømanden, Høblemænden (d. e. Gartneren), Dvægvogteren, Portneren, Faaredrengen, Fadbursqvinden, Fadburspiggen, Melkeboien, to Melkepiger, Sygestueqvinden. Da slet ingen af disse, Forstanderen undtagen, fik sin egen Huusholdning, saa nøde de samtlige foruden deres Løn ogsaa fri Kost. Men ikke allene Stiftelsens egne Betienter nøde Skolens Kost: ingen Bonde gjorde Høveri for Gaarden, ingen Gaandværksmand eller Dagleier arbejdede for Stiftelsen selv eller for Disciplene, ja ingen Betler indfandt sig ved Spisetiden, uden at kunne gjøre siffer Regning paa Stiftelsens Giestfrihed. Ja denne Giestfrihed gik saa vidt, at der i det Aars Regnskab, som Forf. har for sig (Regnskab 1624), sielden nogen Dag anføres under 30, men ofte over 60 — undertiden over 70 Maaltider for saadanne uviste Kostgængere k); og efter et Middeltal af Maaltiderne for hele Aaret (som tilsammen udgjorde 132,676) kan Stiftelsen regnes at have bespiist dagligen omtrent 121 Mennesker, og givet hver af disse tre Maaltider. En betydelig Deel af Indtægterne medgik saaledes til Kosten; Betienternes Lønning derimod udgjorde ifkun en liden Sum: uagtet denne fra Skolens Oprettelse indtil 1624 var ei ubetydelig forhøjet, beløb den sig dog endnu blot til nogle faa hundrede Daler l). Foruden Lønnen fik

k) Hver Persons Spiisning for een gang regnedes for et Maaltid. Til Bespis paa Stiftelsens store Godsgaard mod Fattige maa det erindres, at der af saadanne næsten daglig anføres een, to eller tre, som fik Mad, og til Juleaften blev givet „til Fattige for Porten“: tre Tønder Meel bagte i Brød, en Tønde Æl, tre Sider Fæst og to Kroppe Faarelied.

l) Hvor betydelig Lønningerne vare forhøiede fra Skolens Oprettelse indtil 1624, kan sees af følgende Sammenligning:

	ved Skolens Oprettelse	1624
Rectors Pengeløn	60 Daler	?
Øverste Hørers	10 —	18 Daler.
2den Hørers	7 — 2 Mk.	14 —
Nederste Hørers (eksisterede ikke ved Skolens Oprettelse)	16 —	—
Fogdens	7 Daler 2 Mk.	?
Skriverens	6 —	20 —

alle Gaardsens Folk (Forstanderen og Fogden undtagne) Penge til Høitidsoffer; adskillige af dem fik ogsaa Penge til Skoe eller Klæder m).

Efter den Fod, paa hvilken Skolens Huusholdning fra Fjortningen var indrettet, skulde man ansee de faa Bestemmelser, som Ordinantzen indeholdt angaaende Bespiisningen, som tilstrækkelige til at sikkre Skolen forsvaerlig Kost; thi da alt, hvad der forbrugtes til Madlavningen, anførtes i Regnskabet til Udgift for Stiftelsen, saa tabte Forstanderen selv intet ved at give god Kost. Men Erfaring lærte desuagtet, at Vedkommende ei altid kunde finde sig tilfredse med Bevertningen, og for at forekomme i Fremtiden de Disputer, som desangaaende haade kunne reise sig og havde reist sig, blev det anseet for nødvendigt, næiere at bestemme Skolens Fordringer og Forstanderens Forpligtelser i Henseende til Kosten. I Aaret 1650 blev derfor det første Spisereglement for Skolen forfattet. Ifølge dette skulde Skolemesteren for sin Person have maanedlig to Lønder

Hver Daler beregnet til fire Mark, og hver Mark til 20 Skilling. At den neberste Hører havde større Pengeløn end den 2den, var forbi han spillede paa Orgelet. Foruden Pengelønnen havde Hørerne ogsaa Degnekornet til Deling, som for hele Sognet udgjorde omtrent ni Lønder Rug og 46 Lønder Byg. Desuden havde de ogsaa andre Degneindtægter, saaledes f. Ex.: for at synge for Sig (hvorfor Betalingen var heel forfærlig, undertiden sex Daler, undertiden een Mark). Hørerne og Disciplene sang ogsaa til Bryllupper for Betaling. En Bryllupssang, som de ved flere Leiligheder brugte, blot med Forandring af Brudens og Brudgommens Navn, findes i nogle af Rodebøgerne i Skolens Bibliothek. Men ikke altid erholdt de disse Degneindkomster uden Bryberier: efter Thingprotokollerne af 1629 og 1630 maatte Hørerne indstævne Rabby Mænd for 15 Skiepper Byg, som disse forholdt dem af Degnekornet; Mændene svarede til Stevnemaalet, at de havde ydet deres Kettighed, ligesom deres Formænd i 80 Aar, nemlig 45 Skpr. Byg med to Lopper; de 15 Skpr. Byg, som de kaldte Almisjekorn, havde det været gammel Skik, at Olberman=den skulde brygge en Lønbe M af, naar Hørerne fik deres Kettighed, og dette drak Bymændene og hvad Staller der kom for Gildeshuset, og vare da bemeldte Hørere med at drikke af samme M saa meget som de vilde. Men Dommen saalt, at Bønderne skulde betale det omtvistede Korn. Paa saabanne Søgemaal, saavel for Degnekornet, som for at følge Sig og synge ved Graven, afgive Thingprotokollerne af 1629, 30 og 33 flere Exempler.

- m) Til hver Høitid fik Skriveren til Offer 16 Skill.; de andre Betienter hver deels 8 Skill., deels 4 Skilling. Foruden sin Løn fik Rectoren aarlig (som forhen meldt) 10 Alen Klæde og 10 Al. Foderbug. Skriveren og Fogdens Dreng fik hver til to Par Skoe een Daler og 16 Skill. o. s. v.

Øl n); de tre Hørere tilsammen maanedlig 4 Tønder (d. e. for hver daglig næsten 6 Potter); Disciplene daglig hver 3½ Pot; Follene i Borgestuen daglig: Mandfollene hver 4 Potter, Qvindfollene 3 Potter. Men dette Øl skulde ikke være af eens Bestaaffenhed: af eet Pund (d. e. 24 Skiepper) Byg-Malt og fem Skiepper Preussisk Humle skulde der brygges til Rector 5 Tdr. Øl, til Hørerne 7 Tdr., til Disciplene 9 Tdr.; men til Follene af eet Pund Malt og fire Skpr. Humle 12 Tønder Øl. Hele Sommeren, fra Sanct-Hans-Dag til Mortensdag, skulde gives ferst Rispdab; og for at ogsaa om Vinteren ferst Risp kunde afveyle med det salte, skulde der til Skolens Bord i det ringeste hver fiirtende Dag slagtes et Nød paa i det mindste 15 eller 16 Lispund, og desuden afveyles med ferst Kalvefisp, med Grise og Sviin (som dog først skulde fedes), Faar, Veder, Gæs og Høns efter Mars-tiden. Steg skulde gives i det allermindste to gange om Ugen, og ferst Fisk tre gange, eller om mueligt 4 a 5 gange, Aborrer eller Gieder, saa tit de være at bekomme, men i Mangel af disse undertiden stegte Skaller. Af hver Ret skulde gives gode forsvarlige Portioner, af Flest ¼ Skaalpund, og af ferst Drefisp et Pund til hver. Ved hvert Bord skulde sidde tolv Personer efter Ordinantjens Forskrift, og paa hvert saadant Bord skulde gives en Gaas, en god Treugers Griis, to store Høns eller tre middelmaadige, to Vender, een Hare ell. dsl. Paa hver Skolens Person regnedes til hvert Maaltid 16 Lod Brød, men til Frokost 8 Lod; for Gaardsens Foll derimod til hvert Maaltid 20 Lod, til Frokost 10 Lod: men for Lærkere til hvert Maaltid 24 Lod, Frokost 16 Lod Brød. Ingen maatte tage noget med sig fra Bordet. I øvrigt skulde der, som hidtil, gives om Middagen fire Retter, om Aftenen tre. Hidtil havde det været Brug, at Disciplene til hver af de sædvanlige hellige Aftener fik en Tønde Øl, og Glas at drikke af; men da man befrygtede, at de derved skulde vænne sig til Drik, saa blev det nu fastsat, at de ikke maatte faae Glas at drikke af, men de skulde have tre Tudekan-der af Forstanderens bedste Øl, saa at de, foruden hvad de drak til Maaltidet, ei kunde faae mere end een Pot Øl hver, desuden skulde de de hellige Aftener have Vbler af Præstehaven og Nødder, naar disse vare at bekomme o).

n) Naar Tønden regnes, som sædvanlig, til 136 Potter, saa udgjør Rectors Portion daglig næsten 9 Potter. Formodentlig er der ved denne Mængde taget Hensyn til, at han burde have Noget tilovers for Andre.

o) Bønderne maatte som Høveiarbeide plukke Nødder for Skolen, i større eller

Efter dette Spisereglement vedblev altsaa Oekonomien i det væsentlige at være uforandret, saa at Huusholdningen endnu, som forhen, skulde føres ganske for Stiftelsens Regning; og det kan ikke negtes, at jo denne Indretning, som ved Ordinantsen var indført, maatte være til Stiftelsens sande Fordeel, naar den kunde bestyres med samme Iver og med samme Redelighed, som en fornuftig og driftig Huusfader bestyrer sin egen Oekonomie; men netop dette var fielden at vente; thi her kunde Stiftelsen som Huusfader ikke selv virke, men maatte overlade sig til sin Fuldmægtigs — Skriversens eller Forstanderens — Uerlighed; og det kan da ei heller negtes, at der ved den indførte Bestyrelsesmaade var for den uredelige Fuldmægtig aabnet en viid Mark til Underflod; thi hvorledes kunde der holdes Control med hans Regnskab? De mange Betiente, som for Stiftelsens Regning maatte holdes, fordrede store Udgifter; og man veed, hvorledes det gjerne gaaer ved offentlige Stiftelser: Mange søge ubillig Fordeel, og Underbetientene troe at have gjort alt, hvad der kan fordres af dem, naar de for heel Betaling have gjort halvt Arbejde. Med Stolens Finantssvæsen gik det derfor ogsaa frem og tilbage: alt, hvad Stiftelsen under den redelige og virksomme Mag. Colbings Bestyrelse havde vundet, det tabtes under dennes ligegyldige Eftermænd; og for at ophjælpe Stiftelsens forfaldne Tilstand fandt man det omfider nødvendigt at foretage en Hovedforandring med dens Oekonomie.

Ifølge denne Forandring, som tog sin Begyndelse til 1 Mai 1668 under Rosenkrantz's Bestyrelse, ophævedes Huusholdningen for Stiftelsens Regning, saa at Disciplene, Lærerne og Stiftelsens Betienter skulde nu af Forstanderen bespises for visse ugentlige Kospenge p). Hovedgaardens Marker og Hauge skulde Forstanderen dyrke, og Jagten saavel som Fiskeriet skulde han drive for egen Regning imod en vis aarlig Forpagtningsafgift q), men Landgilden skulde han modtage og derfor gjøre Regning efter Capitelstarten.

mindre Mængde efter som Aaret var mere eller mindre nødberrigt; saaledes f. Ex. i Aaret 1662 maatte hver Heelgaard levere en Skieppe Kødder, hver Halvgaard en halv Skieppe, og hver Huusmand et Fierdinglar.

- p) De Personer, for hvilke der saaledes betales Kospenge (for hver 4 Mark ugentlig foruden Brænde) vare: Skolemeesteren, to Herrer, ti Disciple (af hvilke den ene var Chorbegn, og havde derfor i Løn aarlig 2½ Daler), Skolelæren, Forstanderen og hans Kone, Ridfogden, Kiebsvenden (som tillige var Kornmaaler), Forstanderens Skriversvend, Portneren, Postvogntubsten, Fyrstebæren, Vaskerpigen og Køllepigen.

- q) Markerne skulde drives ved Bøndernes Høveri, og den aarlige Forpagtnings-

Ved denne Indretning af Økonomien sparede Stiftelsen betydeligt ved Afstæffelsen af alle de Betiente, som forhen udfordredes til Avlingens, Jagtens og Fiskeriets Drift; saavel Stiftelsens Indtægter som Udgifter bleve derved satte paa en fastere Fod, saa at man nu med større Sikkerhed kunde anstille Beregning over begge; og Stiftelsen var nu ei saa meget som forhen udsat for Følgerne af en egenlyttig Forstanders Lyft til at berige sig. Men hvor meget der i det hele vandtes ved Forandringen, viste sig tydeligt, da Rosenkrantz's Eftermand, Geheimeraad Corfitz Trolle, atter indførte den gamle Økonomie, hvorved Stiftelsens Pengevæsen paa ny faldt tilbage i samme Vildebæde, hvoraf det ved Rosenkrantz's vel udtænkte Foranstaltninger allerede havde begyndt at udvikle sig r). Efter Øhrb. Trolles Død blev Avlingen derfor atter bortforpagtet og Skolens Personer bespiste for Kostpenge, ved hvilken Indretning det siden stedsse er forbleven.

Til nærmere Oplysning om Stiftelsens økonomiske Forfatning strax efter den her omtalte med Økonomien foretagne Forandring vil Forf. hidsette følgende korte Oversigt over dens Indtægter og Udgifter i et af de første Aar, efterat denne Forandring havde taget sin Begyndelse.

I Aaret 1690 vare Herlufsholms Indtægter følgende:

Slettebaler Rtl. Skill.

1. Indtægterne af Bøndergodset vare efter Fordebogen:

a. i Penge	228	=	=
b. Rug, Byg, Havre, Kålve, Lam, Høns, 2c. 2c. som leveredes in natura, anslaaet til Penge .	2515	=	=
	<hr/> Satteris 2743	=	=

afgift af det hele var 750 Daler (500 Rigsdaler). Af Jagten og Fiskeriet maatte han intet afhænde til andre.

- r) Og at det netop var Forandring af Økonomien, der under Øhrb. Trolles Bestyrelse voldte Stiftelsens Forsalb, sees tydeligt af den Commissions Forhandling, som efter bemeldte Skoleherres Død blev nedsat for at undersøge Skolens Tilstand. I Commissionens Indberetning hebbes det: „E. Trolle havde ved sin Directions Tilstræbelse 1676 strax ophævet den forrige Forpagtning, som Rosenkrantz havde sluttet med daværende Forstander om 750 Daler aarlig, og forundt den til istige Forstander Axel Larsen paa bart Regnskab uden nogen vis aarlig Afgift, ved hvilken Forandring Skolen har lidt betydelig Skade, da Indtægten af Avlingen i de fem Aar fra 1676 til 81 har været 1112 Daler mindre, end Forpagtningsafgiften vilde været. Desuden ere Tienderne, Lam o. dsl. beregnede Skolen lavere til Indtægt, end de burde have været; Kornet er ei solgt til saa høi Priis, som det kunde været solgt“ o. s. v.

	Slettebaler	Mt.	Skil.
Transport	2743	=	=
2. Forpagtningsafgiften af Hovedgaardens Marker, Liender, Jagten og Fisteriet	1100	=	=
3. Indkommen af gamle Restancer	408	=	=
4. Penge for Reiser, Hoveri, Leiermaalsbøder, Lærstpege, Kirkestat 2c. 2c.	464	=	=
Summa Indtægt	4715	=	=

Udgifterne i samme Aar vare følgende:

	Slettebaler	Mt.	Skil.
1. Rectors og Hørernes Kost og Løn s)	472	2	12
2. Stiftelsens øvrige Betientes Kost og Løn i)	526	1	=
3. Disciplenes Kost (en Daler ugentlig for hver)	1117	3	14
Lateralis	2116	3	10

- a) Deraf erholdt Rector: som Løn 125 Daler; til et Fad Saltmad og en Kanbe Smør ugentlig 2 Mt., er 26 Daler; hver ti Uger et Pund Ralt til Ol, er 40 Daler 1 Mt. 12 Skil.; Humle til Ol 17 Daler 4 Skil.; to Tønder Tormaanebs Ol 8 Daler; desuden betales for hans Kost 52 Daler 268 D. 2 Mt. = St.

Tredie Lectie = Hørers Løn 22 Daler 2 Mt.; 12 Tønder Ol om Aaret, hvortil bruges 9 Tønder 5½ Stp. Ralt, er 19 Daler 1 Mt. 8 St.; og Humle 8 Daler 6 St.; Kost 52 Daler 101 — 3 — 14 —

Desuden havde denne Hører i Degnelørn, som reparteredes paa Sognets Bønder, 8 Lbr. 7½ Stp. Rug, og 19 Lbr. 2½ Stp. Byg.

Anden Lectie = Hørers Løn 16 Daler; for at lege paa Orgelværket 6 Daler 3 Mt.; Ol som forrige, 27 Daler 1 Mt. 14 St.; Kost 52 Daler 102 — = — 14 —
Desuden i Degnelørn: 26 Lbr. 5½ Stp. Byg.

- b) Deraf var:

1. Forstanderens Løn 50 Daler; hans og Kones Kost 104 Daler 154 D. = Mt. = St.
2. Ridesfogdens Løn 26 Daler; Kost 52 Daler; Havre til Hestene 28 Daler 3 Mt. 106 — 3 — = —
3. Skovriderens Kost og Løn 100 — = — = —
4. Klokkerens Løn 8 Daler; Kost 45 Daler 53 — = — = —
5. Chorbegnens (som var en af Discipline) Løn 2 — 2 — = —
6. Børnens Basterpiges Løn 10 Daler; Kost 45 Daler 55 — = — = —
7. Skolepigens Kost og Løn 55 — = — = —

		Slettebaler	Mt.	Sl.
	Transport	2116	3	10
4.	Løn til Virketfogden (45 Daler), Virketstriveren (30 Daler), Skolens Læge og Vadster u)	119	1	8
5.	Rongelige Skatter, indkøbte Bygningsmaterialier m. m.	2527	=	6
6.	Rentepenge af bortstjældte Capitaler	87	=	=
	Summa Udgift	4850	1	8

Men enhver Indretning har baade sin gode og onde Side: ved den indførte Forandring af Økonomien vandt Stiftelsens Kasse; men Forstanderens Interesse, som Spisemeester, kom derved med Kostgængernes i et uundgaaeligt Sammenstød, der lettelig kunde have en for disse ubehagelig Indflydelse paa Madens indvortes Godhed. For at fiktte Kostgængerne for Fremtiden god og forsvarlig Føde, blev det derfor nødvendigt at paalægge Forstanderen bestemte Forfrister end hidtil angaaende Kostens Bestaffenhed: hidindtil havde desangaaende blot været givet nogle Regler i Almindelighed; men vilde man ei, at Forstanderen for sin egen Fordeels Skyld steds skulde give den meest økonomiske Kost, saa maatte det nu ogsaa fastsættes, hvilke Retter der daglig og efter Aarstiden skulde gives, og hvorledes Boniteten af disse skulde være. Et saadant Spisereglement blev (saavidt det af Dokumenterne kan sees) først udstedt af Geheimeraad (Sise v), fornyedes siden, blot med en eller anden ubetydelig Forandring, af enhver af de følgende Skoleherrer og forplantedes saaledes i det væsentlige uforandret indtil Begyndelsen af nærværende Seculum. Istedetfor at Disciplenes Bord lige siden Skolens Oprettelse daglig havde prunket med fire Retter Mad, blev det nu ved Sises Reglement fastsat, at der blot de hellige Dage x) skulde gives fire Retter

u) Deraf erholdt Doct. Ebling for sin Opremtning ved Skolen aarlig tilskaaet af Skoleherren 30 D. = Mt. = Sl.

Skolens Vadster til Smør, Rug, Byg og et Skovfvin,

hvilket alt beregnet til Penge udgjorde 14 — 1 — 8 —

Det er maafler for flere af Læserne ikke af Veien at anmærke, at en Slet Daler efter den her anførte Beregning udgjorde 3 Rigsdaler (4 Mark i gamle Penge), hvilket svarer til $1\frac{1}{3}$ Rigsbankdaler.

v) Marcus Sises Spisereglement findes vel ikke i Arkivet, men de Brudstykker deraf, som paa et og andet Sted forekomme, har saa megen Lighed med de Reglementer af de følgende Skoleherrer, som Arkivet fuldstændig bevarer, at man neppe feiler ved at antage hiint som Originalen til disse.

x) Disse Helligdage vare: de tre Juledage, Paaske, Pintske, Nytaars- og Hel-

om Middagen (hvoraf den fjerde altid var en Lærte paa hvert Bord), men ellers ifkun tre. De saa kaldte hellige Aftener y) skulde der ligeledes gives fire Retter Mad, samt dertil Viin og Mjød z) og desuden paa hvert Bord et Fad Gbler og Rødder. Disciplenes Frokost bestod om Sommeren i Smørrebrød med saa meget Ol til, som de vilde drikke; men om Vinteren fik de baade varmt Ollebrød og Smørrebrød. Hver af Lærerne derimod fik til Frokost ugentlig et Brød og et Pund Smør. Til enhver Tid af Dagen skulde enhver have saa meget Ol, som han vilde drikke, hvilket paa Helligdagene skulde være saa kaldet Godt-Ol a); ligesom der ogsaa paa Helligdagene til alle Maaltider skulde gives Sigtebrød. „Og det er ikke nok (siger Reglementet) at Spisematerialierne anskaffes affurat efter Reglementet; men det skal ogsaa være upaaklageligt, og som det i en particulier og skikkelig Huusholdning kan passere.“

Trolles Foster sønner kunde saaledes, naar de givne Bestemmelser fulgtes, ikke allene leve taaleligt, men de kunde leve godt — leve saaledes, som man maatte formode den gavmilde Trolle og hans ædle Hustru vilde unde deres Ørn. Den veludtænkte Forstiel, som Reglementet fastsatte imellem daglig Kost og Helligdagskost, maatte staffe baade Disciple og Lærere en behagelig Afverling, ikke lidet bidrage til at gjøre dem deres Opholdssted kjær, og formindste hos Ungdommen Savnet af deres Forældres Huus. Gensformighed kiedr; endog det behageligste og bedste bliver os ligegyldigt, naar vi nyde det dagligen; men en Behagelighed, som med Sparksomhed nydes til Afverling, er et Kryderi paa Livet, der opmuntrer Sindet og gjør os des villigere til fiden at tage fat paa vort Arbeide. Man veed, at Smaating ofte fornøie Ungdommen langt mere end det allervigtigste: en festlig Anretning, en kjærkommen Ret, er ofte istand

ligtreklongers-Dag, Kyndelmisse, Talsgelsesfest, Marie Debudelsesdag, Skar-Torsdag, Langfredag, Christi Himmelfartsdag, Sanct Hansdag, Marie Begjelsesdag, Mikelsdag og Alle-Helgensdag.

- y) Dette var Sanct Mikels-, Mortens-, Jule-, Ryttaars- og Helligtreklongers-Aften.
- z) Disciplene spiste dengang ved tre Borde (hver Klasse med sin Lærer); til hvert af disse Borde gaves en Flaske Viin med Sukker til at bryppe Grøden i (Kisengrød med Kaneelbarl og Sukker paastrøet), og to Potter Mjød til at drikke, men paa Rectors Bord tre Potter.
- a) Det daglige Ol maatte dog ei være flettere, end at der paa een Lønbe Malt bryggedes to Lønbe Ol.

til i eet Dieblif at fremtrylle en heel Samling af glade Ansigter. Ved sit Reglement angaaende Maden viste Gise, at han kienbte Mennesket, og tillige, at han havde Kiærlighed til den Ungdom, som det var ham overdraget at sørge for. Men som Mennesketiender vidste han og, hvor lidet det nytter at gode Love gives, naar der ikke tillige træffes Foranstaltninger til deres Overholdelse. De Anordninger, som deels af Gise, deels af de nærmest følgende Skoleherrer bleve givne for at sætte Grændser for Spisereglementets Overtrædelse, vare især følgende: Saavel Rector som Hørrerne skulde stedse spise ved Skolens Bord; Forstanderen skulde ogsaa undertiden spise der b), og Rector skulde have Tilsyn med, at Spisereglementet efterlevedes i alle dets Puncter uden ringeste Undtagelse. Hvis billig Klage over Maden skulde foranlediges, da skulde Rector derom advare Forstanderen, for at Feilen en andengang kunde ændres; men hvis denne Advarsel var forgievet, skulde Rector, eller en anden af Lærerne, som var tilstede, tage den Mad til sig, hvorover der klagedes, og lade den besigtige af skønsomme og upartiske Folk c), og fandtes Klagen da grundet, maatte Forstanderen uden videre Proces bøde fire Rigsdaler, som skulde anvendes til derfor at købe Bøger for de fattigste Disciple; men skulde samme grundede Klage over Maden flere Gange indløbe, da skulde Forstanderen ei allene betale nys nævnte Mulct, men skulde tillige være forpligtet til, hvis det af Skoleherren forlangtes, at forlade saavel Forpagtningen som Spiisningen til næstkommende første Mai. Men for at denne Lov, hvis umiskienbelige Hensigt var at værne om Disciplenes Rettighed til god og forsvarlig Kost, ei skulde forløbe en eller anden stridig eller ved Kræsenhed forvant Yngling til ubillig Madvragen, saa frøiede en af de følgende Skoleherrer d) hertil endnu denne Artikel, at den Discipel, hvis Klage over Maden blev befunden ugrundet, skulde straffes de andre til Afsty, „paa det“, lægger han til, „at Skolens Renomee maa herefter være og forblive god.“

b) Forstanderen skulde spise der „for at paasee, at ingen af Disciplene uden lovligt Forfald spiser for sig selv“, siger Gises Reglement. Men i B. Trolles Reglement af 1726 hedder det: „Forstanderen skal i det ringeste to Gange ugentlig spise med Børnene til desto nærmere Opsyn om god Spiisning“.

c) Efter et Spisereglement af 1729 skulde Rector i Tilfælde af saadan Klage lade Birkedommeren og Ridsfogden kalde for at bedømme Maden. Til andre Tider findes disse Dommere at skulle være Præsterne i Næstved.

d) General-Lieutenant Suel.

Klokkeren, Klokkerdrengen (som spiste frit af hvad der levedes fra Skolens Bord) og Vastersten opvarte ved Bordet. Forstanderen skulde holde Skolen med rene Duge, saa lange at de paa alle Sider kunde hænge tre Qvarter nedenfor Bordet, imod at hver Bond, som ikke gav Høveripenge, skulde spinde for ham to Pund Hørgarn om Aaret.

Endnu foretoges henimod Slutningen af nærværende Periode den Forandring med Stiftelsens Dekonomie, at den sællede Huusholdning, som for samtlige Gaardens Beboere tilforn havde været ført af Forstanderen, efterhaanden mere opløste sig, i det Rector nu (under Statsraad Trolles Bestyrelse), ligesom Nidesfogden allerede forhen, oprettede sin egen Huusholdning, hvilken disse tvende Embedsmænd fra den Tid af stedse har vedligeholdt. Nidesfogden erholdt til sin Huusholdning det meste, han behøvede, leveret i Naturalier e); Rector fik Kostpenge. Den første af Rectorerne, som i dette Embede levede gift, var Magister Steensen f). Men endskiøndt Rector ved denne Leilighed fik sin egen Huusholdning, blev han dog ikke fritagen for den Forpligtelse, under Maaltidet Middag og Aften stedse at være tilstede ved Skolens Bord.

e) Nidesfogden fik issebenfor Kosten: 6 Ldr. Rug, 6 Ldr. Byg og 16 Rdlr. i Penge; desuden frit Græs og Foder til fire Heste, fire Køer, ti Faar og tvende Soesviin med deres Ungel; frie Koffenurter og Kaal af Haugen, samt nogle Gæs, Vender og Høns til Huusforbrødenhed, at jodres frit med Forstanderens eget.

f) Han giftede sig med den Aar 1721 afdøde Forstanders Peter Feldmans Enke.

Fjerde Afdeling.

Fra Bestyrelsens Overdragelse til Rentekammeret indtil Grev Holsteins Død.

1729 — 63.

Bestyrelsen.

Medens Skolen var nedlagt, bleve dens Indtægter tilligemed Godset umiddelbar bestyrede af Rentekammercollegiet, i Forening med Stiftamtmanden Baron Gersdorph og Biskoppen Christen Worm. For ikke at lønne flere Betienter, end Nødvendighed fordrebe, bleve nu alle nogenledes undværlige Betieneringer affstæfede, og blandt disse ogsaa Forstanderens, hvilken allerede en Tidlang havde viist sig saa saare lidet til Stiftelsens Fordeel. De fleste af de Forretninger, som fra Skolens Oprettelse af vare af denne bleve besørgede, bleve nu Ridesfogden overdragne (som man fra denne Tid af for det meste finder benævnt med Titel af Forvalter). Foruden Bestyrelsen af Godset, som hidtil havde været Ridesfogdens eneste Forretning, blev det nu ogsaa hans Pligt at have Tilsyn med Skovene og Skolens Bygninger, modtage Stiftelsens Indtægter og besørge dens Udgifter, forestaae Bygnings- og Material-Regnskabet, og i det hele være Stiftelsens Regnskabsfører. Forstanderen blev saaledes egentlig ikke andet end Skolens Forpagter og Spisemester, dog beholdt han Titel af Forstander, hvorved man endnu for saa Aar siden almindeligen hørte Spisemesteren benævnes af Bønderne.

Skolens fuldkomne Uvirksomhedstilstand vedvarede dog ikke meget over et Aar: i Mai 1729 blev den ophævet, og i Juli 1730 blev

der allerede antaget fire Disciple a) og en Lærer (som dog ikke strax fik Ravn af Rector), der, foruden at læse for Disciplene, skulde tillige som Degn forestaae Sangen i Kirken, og til Lættelse for Skolens Rasse have sin Indtægt af Degnefornet og Offeret. For at spare desmere skulde der for disse faa Personer ingen særskilt Huusholdning finde Steb, men saavel Læreren som Disciplene skulde spise ved Forpagterens eget Bord.

Men endogsaar ved den saaledes frembragte Besparelse vilde det været længe, inden den ødelagte Skole kunde kommen paa Fode igien, hvis den ved egne Kræfter skulde arbeidet sig frem af sit Intet: den hentarede og fra Dødens Arme nylig udrevne Syge kommer kun langsomt til Kræfter. Vel havde den nye Bestyrelse faaet afbetalt en Deel af Gjelden, og sørget for at skaffe Beboere i adskillige af de øde Bøndergaardene; men af disse nye Beboere var det saa langt fra Stiftelsen strax kunde vente Fordeel, at den endog det første Aar maatte anvende ei ubetydelige Summer paa at skaffe Gaardene Besætning af Heste, Røer, o. dsl., og desuden betale deres Skatter. Af Omhu for Stiftelsens Vel, og „for at Fundatorum kristelige Intention kunde opnaaes“ (som det hedder i den kongelige Resolution) besluttede derfor Hans Maestæt at eftergive alle Godssets resterende Statter, og i April 1731, atter at udnævne Generallieutenant Gregers Juel til Skoleherre.

Med Birkhøjhed antog denne Mand sig strax den ødelagte Stiftelse. Disciplenes Antal forøgede han til ti, Lærernes til to, og forøgede ogsaa for at skaffe disse en anstændigere Lønning b). Til Ordens Fremme gjorde Juel mange ypperlige Bestemmelser. Ifstedetfor Arrild Hvitfeldts Skolelove, som hidtil havde været gjældende, gav han nye og gode Reglementer, saavel for Lærernes og Disciplenes Forhold

a) Dette var de fire, som Skolen efter det Kænske Stipendium af 1624, og det Lærdorffte af 1691 var forbunden at underholde.

b) Rector fik i Løn 100 Rigsdr., og som Koldpenge (forbi han var gift) 50 Rdlr.; dog blev han derfor ikke fritagen for under Spiisningen at være tilstede ved Skolens Bord. Hørreren fik 40 Rdlr. og fri Kold, og Degneofferet i Kirken skulde deles lige mellem dem begge. Dog bleve de fritagne for Sangen og den øvrige Degneopbarnning i Kirken, hvortil der blev antaget en Substitut, som Skolen sønnede, imod at Degnefornet skulde tilfalde Skolens Rasse. Introduction og Nytaar af Disciplene (som tilforn, lige siden Skolens Oprettelse, havde været Brug) maatte der efter Juels Instrux aldeles ikke tages. Det kan ved denne Leilighed erindres, at ingen af Skolens Personer har fra den Tid af havt noget med Degnetienesten at befille.

i Almindelighed, som for Underviisningen i Særdeleshed. Men for at have Alt, hvad der angaaer Underviisningen og de egentlige Skolelove, samlet paa eet Sted, ville vi her indskrænke os til at bemærke, at alle Juels Foranstaltninger syntes at love Stiftelsen i sin nye Bestyrer en virksom, selvtænkende og for dens Bedste aarvaagen Patron. Han havde saaledes besluttet, allerede i det følgende Aar at begynde paa de deels falsbefærdige, deels nedfaldne Bygningers Istandsættelse, og desuden end mere at forsøge Disciplenes og Lærernes Antal; men uden at faae disse nyttige Planer udførte døde han, i December 1731, samme Aar han havde modtaget Bestyrelsen. Han var den sidste Skoleherre af Stifternes Familie c).

Da nu Ingen meldte sig eller fandtes, enten af Trolles eller B. Gøyes Slægt, som efter Fundatsen kunde anses berettiget til Stiftelsens Bestyrelse, saa udnævntes under 18 Jan. 1732 Stiftamtmanden, Kammerherre Johan Ludvig Holstein d) og Biskoppen Christen Worm til at „paatage sig Bestyrelsen i Skoleherrens Sted“; og det fastattes, „at de skulde aflægge aarligt Regnskab til Cancelliet, men Fogden skulde igien aflægge Regnskab til dem, og han, saavel som alle Skolens øvrige Betiente, af dem dependere“. Og med Bestyrelsens Overdragelse til disse to Mænd begynder med Rette en ny Epøke i Herlufsholms Historie. Med utrættelig Iver arbejdede Holstein og Worm paa at fremskynde Stiftelsens Opkomst, og deres Bestræbelser vare ikke frugtesløse. Fra den usleste Forfatning skulle vi nu see Skolen selv, Godset, Bygningerne, fort: Alt, i en lang Række af Aar med faste og stadige Skridt vandre fremad til Flor. I en Tid af fem Aar bestyrede disse nye Skoleherrer Stiftelsens Anliggender i Forening; men fra Worms Død 1737 var Holstein ene Skoleherre.

c) Han nedstammede fra Birg. Gøyes Farbroder, Henrik Gøye til Bispefeld, saaledes: Henr. Gøye — Esild Gøye — Henr. Gøye til Krenkerup — Ide Gøye, gift med Jens Juel til Lindberggaard — Peder Juel til Trøsløssøster — Gregers Juel. (See Juernes og Bisernes Stamtabler i Hoffmans Portr. Histor.)

d) Holstein blev et Par Aar derefter (1735) Oversekretær (Præsident) i det danske Cancelli, og siden Patron for Universitetet (1740), Præsæs i det Rgl. Bidskabernes Selskab i Kbhavn, General-Kirkeinspektør, Præsæs i Collegio do cursu evangelii promovendo, Greve til Lethraborg, Ridder af Elefanten, Geheimeraad i Geheime-Conseilet.

Hvad der mest trængte til hastig Hielp, var: de forfaldne Bygninger, som nu i mange Aar havde henstaaet uden Reparation e), og disses Iftandsættelse blev derfor af de nye Bestyrere strax besluttet; men Midler hertil havde Stiftelsen ikke; den nødvendige Capital maatte altsaa (efter kongelig Tilladelse) laanes. For at spare saa meget mueligt, lod man en Teglovn indrette til at brænde de fornødne Steen: og for de Bygningsmaterialier, som udenrigs fra indførtes, udbirkede Holftein Toldfrihed. Alle Bygninger bleve saaledes efterhaanden istandsatte, og de nedfaldne opbyggede. Alt, hvad der byggedes, sørgede Holftein for, blev haade smukt og trofast Arbeide; men især udmærkede sig blandt disse hans Bygninger den skønne grundmurede Lade, som han paa meget lidet nær lod ganste fra Grunden opføre, og som endnu indtil denne Tid maaskee ikke i hele Landet har havt sin Mage f). De forhen forfaldne Bygninger stode nu færdige; men Skolen havde og derved paadraget sig en Gield, der skulde afbetales. For des snarere at opnaae dette, uden paa ny at falde Regieringen til Byrde, havde Holftein den heldige Idee, med Rgl. Tilladelse at oprette et Classelotterie, saaledes indrettet, at der af hver Gevindst over 500 Rdlr. skulde, til Fordeel for Herlufsholm, fradrages 12 Procent, og af de mindre Gevindster 10 Procent g);

e) I hvad Stand Bygningerne vare, kan slutes af det Overflag, som blev gjort over deres Iftandsættelse: Kirkens og Taarnets Reparation blev anslaaet til 1910 Rdlr.; Kornlædens og Studerhusets til 1260 (af Lædens Grundmuur, som var 76 Al. lang, maatte de 63 Alen ganste i Grunden nedrives); Kofusets til 800 Rdlr. Ved Enden af Læden (hvor Forpagterboligen siden efter kom til at staae) laae 18 Fag Huus (som tildeels havde været Tinghuus) ganste nedfaldne, og deres Opbyggelse blev anslaaet til 472 Rdlr.; alt foruden hvad der skulde tillægges af Skolens Skove. Man betænke nu, at Stiftelsens hele aarlige Indtægt var 2600 a 2700 Rdlr., og at Pengenes Værdi var saadan, at en Tønde Rug beregnedes til 8 Rtl., en Td. Byg til en Rdlr., en Td. Havre til 3 Rtl. Det gjorde Overflag beløb sig altsaa til 4442 Tønder Byg.

f) Ved de Forandringer, som af Skolens nuværende Bestyrer [Geheimeraad Raas] ere foretagne med Hovedgaardens Marker, blev denne Lade overflødig, og derfor i Aaret 1806 nedrevet, og en ny Skolebygning opført paa den forrige Lædes Grund; men Tømmeret af den gamle Bygning besandtess fuldkomment tiensligt til igien at anvendes i den nye.

g) Af de ved disse Procenter vundne Penge skulde Herlufsholm svare 1500 Rdlr. til en anden offentlig Stiftelse; det øvrige skulde den selv beholde. Planen til Lotteriet blev udstaet af daværende Regne-Informator hos Kronprindsen, siden Etatsraad, Chr. v. Clausberg.

og denne Plan havde saa heldigt et Udfald, at den største Deel af Bygningsomkostningerne derved tilveiebragtes: efter alle fradragne Omkostninger var nemlig Stiftelsens rene Fordeel af Lotteriet noget over 3700 Rdlr. Men den havde endnu mere Gield at betale; den trængte endnu til mange Forbedringer, til hvilke dens sædvanlige Indtægter ei vare tilstrækkelige; og Holstein, den samme Fader, der ei vilde overlade sit Børn til sig selv, saalænge det endnu trængte til hans Understøttelse, undlod derfor ikke, ved alle Leiligheder hvor det uden Andres Fornærmelse kunde skee, at benytte sin Indflydelse hos Regjeringen til at afhielppe Stiftelsens Trang. Det var i den Tid ikke ualmindeligt, at enten Embeder overdroges, eller Rangtitler og Adelskab tilstodes, imod at erlægge en vis større eller mindre Pengesum til offentlig Brug; men af de saaledes indkomne Penge sørgebe Holstein stedse for, at endeel tilfald hans Indlingssted. Og de Summer, han paa denne Maade forskaffede Stiftelsen, vare ei ubetydelige — adskillige gange 1000, eet Aar endog 3000 Rdlr., uden at nævne de mindre Summer.

Ved de saaledes tilveiebragte Penge, ved klog Sparformhed, og endeligen ved mere og mere at ophielppe Bønderne, bragte Holstein det omsider saa vidt: at han ei allene kunde afbetale Skolens hele Gield, men endog beholde Penge tilovers til at foretage sig flere og flere betydelige deels Forskionnelser ved Bygningerne og Gaardens Omegn, deels væsentlige Forbedringer ved Skolen, Skovene og Bøndergodset. Et af disse Holsteinske Mindesmærker er den anseelige, af tilhugne Kampestenene opmurede, og af sex Hvelvinger bestaaende Bro, som formedelsk sit Jernrækværk er bekendt under Navn af Jernbroen, og som paa den Tid, den byggedes, ikke lettelig udenfor Hovedstaden skulde finde sin Mage h). Sam have vi og at talke for den skønne Allee, som, i en Længde af henved en Fierdedeel Mil, fra to forskiellige Sider fører til Gaarden i); hvert Træ i den har han ladet plante; hver Steen i den har han ladet lægge. Men han

h) Pontoppidan omtaler den derfor (i Danske Atlas) som en Bro, der paa andre Steder fortiente at efterlignes.

i) Denne Allee blev ikke anlagt der, hvor den forrige Vel gik; Landeveien gik nemlig tilforn igiennem Raabmandshaugen, paa et Sted hvor man endnu (1818) tydeligt seer en Udhugning imellem Trærne, over en Træbro, som var omtrent lige ud for Gaardens Hovedbygning, langs op ad Rabegaarden. Denne Træbro kostede Skolen betydeligt at vedligeholde, fordi den ibelig ødelagdes i stærkt Vandløb; dens Afstøffelse var altsaa en aarlig Besparelse for Stiftelsen.

udførte ikke saadanne Arbejder ved Bøndernes Eved; vel kunde han, for at faae flige Arbejder des lettere udførte, betient sig af disses Høveriepligtighed, men han vilde ei ved at paalægge Bønderne overdrevent Arbejde svække Grundpillerne til Stolens Velstand, og lod derfor dette Arbejde forrette ved nogle Compagnier Soldater, som han til den Ende havde erholdt Tilladelse til at lade komme fra Rissenhavn. Hvo har i de forhen saa yndige Philosophgange (af hvilke der nu desværre ikke er meget uden Rudera tilbage) nogentid nydt den blide Naturs Tilløftelser; hvo gaaet her, medens disse Gange endnu vare nogenledes istand, og i krumme Bugter snoede sig mellem en Hær af mindre og større Parter, uden at føle sig giennemtrængt af Taknemlighedsfølelse for den Mand, hvem disse Anlæg skyldte deres Tilværelse. Disse saakaldte Philosophgange bleve vel ikke egentlig anlagte af Holstein; allerede fra Munketiden havde de, saavel som den Mængde Gisteparker, mellem hvilke de bugtede sig, deres første Oprindelse; men da de før Holsteins Tid vare deels saa tilgroede, deels saa forhuggede, at det neppe var at kiende, hvor de havde været, saa lod han dem beplante og istandsætte; og saalænge han levede, holdtes bestandig saavel disse Gange, som Sidealleerne, der ved Hovedalleen ere anlagte for Fodgængere, pyntelig stufte, og de paa begge Steder henfattede Bønne indbøde til vederqvægende Hvile. Gisteparkene i og omkring Gaarden lod han oprense, forbinde med nye Sluseværter og besætte med Karper, Karudser og anden Fisk. Til Prydelse for Gaarden, og til Behagelighed for dem, som ønskede at nyde Konstens og Naturens Tilløftelser forenede, lod han paa en venlig Plads mellem Gaarden og Aaen — hvor den ærværdige Munkborg kneisende paa den ene, og den jagterindende Susaa, befrandsat af Skoven, paa den anden Side, frembøde en af de behageligste Udsigter, som dengang fandtes ved Herlufsholm — anlægge en aaben Lysthauge, beplantet blot med Blomster og Hæfter, som endnu bærer Navn af Ry-Hauge, skjøndt næsten ethvert Spor af Haugeanlægget allerede i nogle Aar har været forsvundet k).

k) I Begtrups Beskrivelse over Herregaardene i Sieland anføres den under Navn af Skoleherrens Hauge. Før Holsteins Tid var samme Plads vildt bevoxet med Træer; men at der dog ogsaa i ældre Tider har været Hauge, beviser Pladsens ældgamle Navn: Munkehaugen. Før omtrent 30 Aar siden stode Hæfterne der endnu, og hele Anlægget kiendtes, skjøndt allerede dengang meget forfaldet.

Til Skolehaugens faaelsom Alleernes og de øvrige Spadserganges Anlæg og Vedligeholdelse blev der af Holstein antaget en Gartner 1); thi skøndt Skolehaugen nærmest var bestemt for Skolens Oekonomie, og Epistemeisteren skulde høste Fordelen deraf, vilde Holstein dog ikke, at den skulde være blot Frugt- og Kjøkken-Hauge; den skulde tillige ansees som en Lysthauge for Skolen, hvortil Rector, Hørerne og Oldfruen havde fri Afgang, ikke allene for sig selv, men ogsaa for Fremmede, de vilde medbringe. Ogsaa Disciplene havde Tilladelse, undertiden at fornøje sig der, dog under Lærernes Tilsyn. Med Hensyn dertil var Hagen anlagt, og skulde vedligeholdes.

Saaledes sørgede Grev Holstein bestandig for at forskønne Herlufsholms nærmeste Omegn, og paa Gaarden selv sørgede han ikke mindre for, at Pyntelighed og Orden overalt kunde findes.

Stovene staaede han, saa meget mueligt; og for at forebygge saadanne Uordener, som forhen havde fundet Sted, medens Brændesudviisningen stete af Ridesfogden, havde Holstein og Worm, saasnart Stiftelsens Bestyrelse var bleven dem overdraget, truffet den Foranstaltning, at den aarlige Udviisning altid skulde foretages af den Kongelige Oberførster, hvilken da med det samme skulde syne Stovene og paasee, at de ikke mishandlede m).

Ved Bestyrelsens Overdragelse til Grev Holstein, bestod Skolen ifkun af 10 Disciple og to Lærere. Dette Antal var altfor ringe efter Stiftelsens Bestemmelse. Men Holstein var for klog og sindig til at gaae overilet tilværks, og for betænksom til at paalægge Stiftelsen forøgede Udgifter, før han var forviiset om, at den og kunde bære disse: han tænkte derfor ikke paa at forøge Disciplenes Antal, inden han i forveien havde tilstrækkelig forøget Skolens Indtægter.

1) Gartner havde Stiftelsen forhen holdt, lige fra sin Oprettelse indtil 1668. Ved den Forandring med Oekonomien, som da blev foretaget, aflæssedes Gartneren, og Skolens Hauge blev overladt Forstanderen til Dykning, dog paa Billaar, at han skulde vedligeholde den, og deri plante og pøde aarlig fire Bæres- og otte Æble-Træer. Fra den Tid af og indtil Holstein holdtes afværlende undertiden Gartner, undertiden ikke.

m) Denne Bestemmelse vedblev at følges indtil strax før sal. Geheimeraad Brandts Død (da den Kgl. Oberførster, som denne Forretning i endel Aar havde været overdraget, nylig ved Døden var afgaaet). Siden (1805) erholdt Stiftelsen sin egen Forstinspector; men da Overtilsynet med Stovene senere atter blev henlagt under Forvalteren, saa besørger nu [1818] Udviisningen af ham og Skovrideren, samt to af Retten udmeldte eedsvorne Mænd, som dog ikke maae være af Skolens Gods.

Men forinden dette kunde iværksættes, skulde ogsaa hele Hovedbygningens Indretning forandres; den trængte til baade at indrettes bekvemmere og stønnere; men især undergif de tvende Fløie af samme (Tab. I., B og C) meget betydelige Forbedringer: de forrige mørke Bærelser med deres smaa Blyvinduer forandrede her overalt til lyse og smagfulde Sale; Steengulvene maatte vige for Brædegulve, og forrøgede Trælofter for den hvide Gipsning. Den forrige Spisestue (et stort hvælvet Kælderværelse) bestemtes til Basterhuus, da en moderne Spisefal et andet Sted indrettedes; og Disciplenes forrige Conventstue blev deels til Ølkielber, deels til Lingstue. De forrige Lectier, som af Mangel paa Kaffelovne blot kunde bruges om Sommeren (da Lærerne om Vinteren maatte læse hver paa et ved Siden af hans Kammer beliggende Værelse, som kaldtes Winterlectie) forvandlede til et stort smagfuldt Auditorium, bestemt deels til Brug ved offentlige Høitideligheder, deels til dagligt Forrøstningssted for Disciplene, naar Veiret ei tillod dem at lege i fri Luft; og bekvemmere Lectier, der kunde bruges baade Vinter og Sommer, indrettedes i den ene Ende af Rectorboligen. De to øverste Etager i den vestlige Deel af Hovedbygningen (Tab. I., A.) bleve indrettede til 13 Bærelser for Disciplene, en rummelig Sygestue, og i hver Etage Bærelser til een af Hørerne n). Et til Maltgjøren forhen anvendt Loftsrum indrettedes til tvende rummelige Værelser for Ølsfruen. At opregne alle Forandringer med Bygningerne vilde være for vidtløftigt; kun dette maa tilføies, at Hensigtsmæssighed og Smag aldrig savnedes ved Hølskeins Indretninger.

Saa snart alt dette saaledes var forberedet, kunde den forehavende Hovedforbedring ved Skolen tage sin Begyndelse, og den 7de September o) 1755 blev bestemt til denne vigtige Forandrings høitidelige Indførelse. Paa denne Dag ankom den nye Rector p) Professor Bernth, tilligemed endeel nye Disciple, hvis Antal for det første

n) Paa hvert Kammer laae to Disciple. Kammerets Møblering var en Seng med Gardiner, to Træstole og et Bord, men ingen Kaffelovn. Sengklæder maatte Disciplene selv skaffe (hver til en halv Seng). Hvert Discipellammer var paa eet Fag (hvoraf to Bærelser paa nederste Gang vare i Taarnet), Sygestuen paa to Fag med Kaffelovn. Andenlectie-Høreren havde to Bærelser ved den nordligste Ende af nederste Gang; Førselelectiehøreren havde det nordligste Ørnekammer paa øverste Gang.

o) Grev Hølskeins Fødselsdag.

p) Den forrige Rector Mag. Buch var død kort forhen.

var bestemt til 20. I Forhold til Disciplene forsøgedes og Antallet af Lærere og Betiente. Alt ved Skolen ordnedes nu efter en fast og vel giennemtænkt Plan; og Holstein holdt derefter stadigt Die med, at denne Plan fulgtes med Nøiagtighed, ligesom den var udløst med Betænktheds. Men da disse i Henseende til Underviisningen og Opdragelsen foretagne Forandringer skulde omtales i det følgende, saa forbigaaes de her.

Holsteins inderlige Kiærlighed til Stiftelsen, og Lyft til at gavne den, lønnes aldrig; han ophørte ikke at virke for dens Vel — før han ophørte at leve. Den 29 Januar 1763 var den for Herlufsholm sørgelige Dag, der berøvede Skolen denne sin Fader og anden Stifter, hvis Hoes min Pen er for svag til at skildre, som han fortiente det; hvis Historie ikke kan skrives uden at skrive en Lovtale. O lykkelige Herlufsholm, om Holsteins Aand altid maatte hvile over dine Styrere! I eet og tredive Aar nød Stiftelsen hans faderlige og vise Pleie: nedstunken i Armod og Gield modtog han den, næsten tom for Disciple og Lærere, med ødelagte Bygninger, ødelagte Bønder, ødelagte Skove; men Alt efterlod han i den mest blomstrende Tilstand q), og Skolen, alle Forbedringer uagtet, ikke allene gieldfri, men endog med en Capital af tyvetusinde Rigsdaler paa Rente. Som anført, gav Holstein Skolen en ganske ny Organisation; men de Indretninger, han gjorde, vare ei allene nye — de vare og hensigtsmæssige. Ingen Forandring indførtes, inden han nøie havde giennemtænkt den, og forvisset sig om, at det Nye, han vilde indføre, var bedre end det Gamle, han forkastede; hans Forandringer vare derfor og sande Forbedringer. Men ikke allene det nødvendige sørgede han for, ogsaa for det blot Behagelige og Nyttige. Saaledes vilde han f. Ex. at Skolen skulde vise de Fremmede, der undertiden kunde besøge den, enten for at see til deres Børn eller Betientere eller af andre Aarsager, den samme Giestfrihed, man kan vente af enhver liberaltænkende Privatmand. Saadanne Fremmede kunde nemlig af Rector eller Oldfruen paa Skolens Regning indbydes til dens Bord r), og for at de kunde blive anstændigt beværtede, havde

q) Hvor meget Bøndernes Velstand havde tiltaget under Holstein, sees deraf, at deres Statterestancer ved hans Tilstræbelse var over 1000 Rdlr., men ved hans Død 1763 ifkun 44 Rdlr.

r) Til Beviis paa Stiftelsens Giestfrihed kan det anføres, at de Maaltider, som Fremmede havde nydt ved Skolens Bord i de 8 Maanedes fra 7 Sept. 1755 til 1 Mai 1756, beløb sig til 259. At dette dog ikke var nogen ny Indretning af Holstein, er forhen viist.

han endog anvist Vin til dette Brug, ligesom han og havde bestemt, at de med Lærerne havde Afgang til Skolens Hauge. Til Rectors Brug havde han ladet bygge en Stald, men derhos bestemt, at den tillige skulde tjene til Giestestald for saadanne Rejsende. Saaledes viste sig hans Betænkksomhed endog i det Mindste.

Grev Holsteins Balgsprog var: „ordine cuncta vigen!“; og dette Balgsprog fulgte han trofast. Uagtet sine mange vigtige Forretninger, som Statsminister, Cancellie-Præsident og Universitetspatron, kom han dog nogle Gange aarlig til Herlufsholm, og opholdt sig her da altid nogle Dage, ofte endog med sin hele Familie. Han gik da omkring med vedkommende Betiente, for med egne Dine at eftersee, hvad der trængte til Forandring eller Forbedring, hvilket han alt indførte i sin Tegnebog, og udstædede da derefter de fornødne Ordres. Naar han næste Gang kom hertil, gik han atter omkring med sin Tegnebog, for at eftersee, hvorledes det hidt Anordnede var udført; og hvis da noget stod tilbage, maatte Vedkommende gjøre ham Rede for Grunden dertil; men ikke lettelig vovede Rogen at vise sig efterladet i sine Pligter under en Mand, der brugte sine egne Dine saa meget som Holstein.

Ved alle Leiligheder søgte han at opmuntre Skolens Lærere til tro og nidkær Opfyldelse af deres Pligter; vel fordrede han af dem alle streng Arbeidsomhed (maaskee endog han i denne Henseende fordrede vel Meget), men saa vidste han og at gjøre dem deres Stilling i andre Henseender behagelig. Isærdeleshed viste han Skolens Rector al mulig Opmærksomhed, og stræbte ved alle mulige Leiligheder at forbedre hans Kaar. For at forsøge saavel Lærernes, som Skolens øvrige Betientes Indtægter, uden dog at falde Skolens Kasse til Byrde, forhøjede han de betalende Disciples (de saakaldte Expectanters) aarlige Afgift til 100 Rigsdaler, hvoraf omtrent det Halve betaltes for Kosten, medens Resten skulde deles imellem Lærere og Betiente s). Ogsaa for de Disciple, som Stiftelsen ellers holdt frie,

a) Af disse 100 Rdlr. fik Spisemesteren 52 Rdlr.; Bibliotheket 3 Rdlr.; Rector 26 Rdlr. 3 Mk. 4 s; den Hører, i hvis Lectie Expectanten var, 6 Rdlr.; den anden Hører 3 Kroner = 2 Rdlr. 12 s.; Sognepræsten, (som Lector i Theologie og Hebraisk) 4 Kroner = 2 Rdlr. 5 Mk.; Høitidsoffer (til Præsten 2 Mk., og til Hørerne, som havde Degneofferet, 1 Mk. hver Høitid) 1 Rdlr. 3 Mk.; Olsfruen 3 Rdlr.; Dagsvenden 2 Rdlr.; Skolens Vasserpiger 1 Rdlr. Høsten betalte en Expectant blot for Kosten; og den aarlige Betaling herfor var 30 Rdlr. Pige fra Skolens Oprettelse havde der næsten uafbrudt været

fastsatte han noget vist at betales af hver til Fordeel for Lærerne; dog var denne Afgift for hver enkelt Discipel saa ringe, at den ei kunde findes trykkende 1). Degneforret, som af Juel var henlagt til Skolens Kasse, blev af Holstein atter tilstaaet Hørerne, som tillige vedbleve at beholde Degneofferet til Deling.

Men den Omhu, hvormed Skoleherren saaledes stræbte at forøge Lærernes Indtægter, var ikke det eneste Middel, hvorved han søgte at oplive og vedligeholde disses Embedsiver. Den Overbeviisning, at man ved at arbejde med Nidkærhed ikke arbejder upaafsnøret, er for den ærefyære Lærer en Spore, der virker mere end Selvet; og næst den behagelige Selvbevidsthed, at have bidraget hvad man kunde til Menneskers intellectuelle og moralske Dannelse, og Paabet om mange af disses Kiærlighed og Erkiendtlighed i Fremtiden, er ophojede Forfattes Bifald og Agtelse en Opmuntring, der ikke lidet bidrager til at gjøre Skolemanden sit Arbejde behageligt; og denne Opmuntring savnede Lærerne aldrig under Holsteins Bestyrrelse. Selv kiendte han Videnskaberne, og agtede dem og deres Dyrkere; selv ønskede han at kiende Envers Duelighed, og vidste at bedømme og paafionne den.

Holsteins sande Glæde var det at overvære Underviisningen og Disciplenes Lege; og jo muntre ban da fandt Ungdommen, des fiærere var det ham. Men hvorledes skulde vi bedre kunne fremstjette hans Forhold mod Disciplene, end med en Mands Ord, hvem Herlufsbolm gier sig en Vre af at regne blandt sine Forfædres sønner, som endnu med Rime erindrer sig Holstein, og hvis Hoes som Diemvidne maa have dobbelt Vægt. „Greve Holstein“, siger Professor Horneman u) „kom ofte til Herlufsbolm; det var en Fest for Disciplene, naar hans Ankomst iordondtes; hans første Forretning var hver gang, at gaar fra Bognen ind i det Kærelse, hvor alle Disciplene

saadanne betalende Disciple, som havde Naen af Expectanter, fordi de, efter at have betalt Lehen i eet eller to Aar, isærdantlig gik over blandt de frit. 3 Greve Holsteins Tid havde Skolen isærdantlig fire à ief saadanne Expectanter.

- 1) Efter Holsteins Beskæmmelse skulde hver Discipel ved sin Ankomst i Skolen gire Introduction: til Bibliotheket 3 Rdr.; til Rector 6 Rdr.; til den Høret, i hvis Reetie han kom, 2 Rdr.; til Rector 1 Rdr.; Engleenden 1 Rdr. Til Retsaar skulde gires til Rector 5 Rdr. At gire Retsaar og Introduction havde ogsaa isærdantlig været Brug, men ikke isærdant som Nættigbed.

- u) See Dr. J. H. Pernemanns Brevet i Hallens Magazin for Religionslærere 1796: „ogtaa isærdant aftrykt“.

„vare samlede, glædes ved at see dem glade, og tale et Par Ord til hver især fra den første til den sidste; han bivaanedes Underviisningen i Skolen med deeltagende Opmærksomhed indtil Spisetimen; saalænge han var paa Gaarden, maatte hele Skolen spise i samme Bærelse som han, og nogle af Disciplene vegelvist hver Dag ved hans eget Bord med ham selv og hans Familie og andre indbudne Fremmede v). Disciplene beholdte især den Dag i levende Erindring, da han med sin Medarbejder i det Geheime Stats-Raad, Greve Bernstorff, delede den Glæde, han følte over at see sig omringet af saa mange unge Menneſter, hvilke alle elskede ham som Velgører og Fader. Ved samme Bord med Statens første Mænd Holstein og Bernstorff sad og nogle af Skolens ikke adelige Disciple. Det var et yndigt Syn at see den ærværdige Olding hver Aften sidde i sit Kammer og tage Deel med den forsamlede Mængde i Ustyhlighebens Lovsange til den Høiestes Ære; himmelsk Glæde smilede i hans Øie, hellig Andagt talede af hver hans Mine, og afstøttede de unge, endnu skyldfrie Hjærter det brændende Ønske: o! at du engang kunde nærme dig Graven saa rolig, som han!“

Underviisningen og Opdragelsen.

1729 — 63.

Lidens Strøm ruller frem; Menneſtens Læntemaade og Bedtægter forandres; hvad Fortiden antog for rigtigt og godt, forlænges af Eftertiden, og saa ere de menneſkelige Indretninger, som efter Sællers Forløb ville endnu i deres oprindelige Form findes passende til Tidene. De Skolelove og den Underviisning, som i Aarene 1567 og 1606 bleve med Bifald antagne, kunde ikke tilfredsstille de Fordringer, Begyndelsen af det attende Seculum maatte gjøre; og dog var der fra Arrild Hvitfeldts Tid indtil forrige Periodes Slutning aldeles Intet i de Herlufsholmske Skolelove udtrykkelig forandret. Men skøndt Ordinantsen og de Hvitfeldtske Love endnu vare Skolens eneste Retsnor, da man intet Nyt havde sat i deres Sted, og skøndt de

v) H. meldte sædvanlig sin Ankomst forud; men, da han nogle Aar før sin Død var bleven Eier af Næsbyholm (et Herresæde et Par Mil fra Herlufsholm), kom han ofte derfra uanmeldt, blev en Dag over, og spiste da ved Disciplenes Bord deres sædvanlige reglementerede Kost.

Hvittfelbste Love endog vare af Statsraad Brahe fornøiede, saa bleve de dog i de fleste Punkter ansete som forældede og derved ugyldige. Ved Skolens nye Indretning blev det derfor nødvendigt at tænke paa en Forbedring i Skolelovene; og at dette var en af de første Punkter, hvorpaa Generallieutenant Juel henvendte sin Opmærksomhed, saasnart han i Aaret 1731 var udnævnt til Skoleherre, er forhen omtalt. Med Underviisningen foretog han strax den Hovedforandring, at han afstaffede den i Logik, Rhetorik x) og Mathematikk, og indførte derimod Geographie, Verdenshistorie, Lydsk, Regning, Skrivning og Musikk y); og Underviisningstimerne bleve med det samme betydelig forøgede.

Underviisningen i Skolen skulde være: om Sommeren Kl. 7—12 og 2—5; men om Vinteren: Kl. 8—12 og 2—5.

Den første Lectie hele Skolen over skulde være: Luthers danske Katechismus. Forresten skulde der til Kl. 10 læses Latin, Græsk og Hebraisk.

Fra Kl. 10 til 12 skulde Rector undervise alle Disciplene z), saavel Hørerens som sine egne, Onsdag og Lørdag i Regning og Skrivning, men de øvrige fire Dage i Lydsk, almindelig Verdenshistorie og Geographie, og isærbelesshed søge at gjøre dem Landkortene nære bekendte; og til dette Diemed forærede Juel selv til Skolen et Atlas med halvtredstydte Kort a).

x) Hvad Skolen tabte ved disse Videnskabers Afstæffelse, sees bedst af dens tidligere Rectors Mag. Steensens Aaret derpaa (1732) til Regjeringen indgivne Betænkninger om Skolevæsenets Forbedring, hvori det hedder, „at Rhetorica paa den Maade den i Skolerne lærtes, ikke kunde anses for andet end en blot Gløsebog; og af Logikken“, siger han, „hvormed Skolerne hidtil have båret sig selv Veien til Bedanteri, har man slet ikke lært andet end at forføre en Sophismos“ (Myerups latinske Skolers Historie S. 189 og 190).

y) Underviisning i Skrivning og Musikk havde allerede ved Skolens første Indretning været indført (See Pag. 46), men var, som det synes, igien gaaen af Brug. Siden havde man vel atter tænkt paa at indføre Musikkunderviisning i Skolen; thi efter en Contract af 1720 havde Musikkant Westermann i Kjøbenhavn i Første for 24 Rdlr. aarlig, imod at han, hvis Skoleherren forlangte det, skulde, isædskfor at erlægge bemeldte Afgift, lade to Instrumentister møde hver Onsdag og Lørdag Eftermiddag, to Timer ad Gangen, og uden Betaling undervise dem af Disciplene, som vare oplagte til Musikk. Men dette blev aldrig forlangt af Skoleherren.

z) Skolen havde dengang ifkun 10 Disciple og 2 Lærere.

a) I det første Aar af Forsatterens Skolegang brugtes endnu dette Atlas; men uden Tilsyn laae det omskængt paa Skolen, og var næsten ødelagt.

Om Eftermiddagen Kl. 2—5, de fire Dage om Ugen, gjordes latinſt Stil, og forklaredeſ Auctores og Poeter. Onsdag og Løverdag-Eftermiddage læſtes der ikke; men om Onsdagen ſkulde Hørerer underviſe Disciplene i Vocalmuſikken, og Løverdag-Eftermiddag ſynge over med dem paa de Pſalmer, der den følgende Søndag ſkulde bruges i Kirken.

Kl. 5—6 de fire Dage om Ugen ſkulde Hørerer „exercere Disciplene i at lege paa eet eller andet muſikaliſt Instrument“.

Fire gange aarlig ſkulde Rector examinere Disciplene overalt; og eengang aarlig, nemlig Ugen efter Sanct-Hans-Dag, var der Forflyttelſe i Skolen.

Om Formiddagen begyndte og om Eftermiddagen endte Underviſningen med Bøn og Sang; og dette var ingen kort Sang b). Sigeledes blev der baade før og efter Maaltidet ſjunget Pſalmer, og desuden læſt til og fra Bords. Men det var ikke nok med diſſe Andagtsøvelſer: hver Morgen Kl. 5½, og hver Aften Kl. 9 var der Lovſang, ſom holdtes, efter Rectors Godtbeſindende, enten paa Lectien eller paa Spiſeftuen, og hvergang beſtod af to Pſalmer og en Bøn; og end videre hver Formiddag (Kl. 6 om Sommeren, 7 om Vinteren), og hver Eftermiddag Kl. 1, Chorsang i Kirken, ſom om Søndagen, under Navn af Aftensang, og om Mandagen var meget vidtløftig, men de øvrige Dage beſtod hvergang af blot to Pſalmer c). Ved Lovſang og Chorsang ſkulde baade Rector og Hørerer være tilſtede. Rector valgte Pſalmerne (de latinſte undtagne), ſom ſkulde være deels danſke, deels tydiſke, og forandres, naar Disciplene havde lært Tonerne. Saaledes bortpødsledes daglig flere Timer paa Bøn og Sang, og paa at bibringe baade Disciple og Lærere

b) Før Læsningen blev 1) ſjunget en danſk Pſalme; 2) læſt en latinſt Bøn; 3) ſjunget et lat. Vers. Efter Læsningen om Eftermiddagen Kl. 5: 1) ſjunget en latinſt Pſalme; 2) læſt en latinſt Bøn; 3 og 4) to ſmaa latinſte Vers; 5) Pater noster; 6) en Pſalme.

c) Søndag Eftermiddag var Chorsangen følgende: 1) en Pſalme; 2) Een af Disciplene meſſer Søndagsepiftelen i Chorsbøren; 3) Choret ſynger Kyrie eleison; 4) Collecten collecteres af ſamme Discipel i ſit Sæde; 5) en Pſalme; 6) Een af Disciplene læſer i Chorsbøren den første Davids Pſalme. Mandag Formiddag og Eftermiddag var Chorsangen med Meſſe o. ſ. v. endnu vidtløftigere end Søndag Eftermiddag. Søndag Morgen holdtes ingen Chorsang; men ſeend de gif i Kirken maatte Disciplene tilligemed Lærerne møde i Lectien, og der ſynge to Pſalmer. Det her omtalte Bønne-Reglement var indrettet af Rector Werring efter Juels Ordre.

Bømmelse for Forretninger, der ikke burde være Nogen ligegyldig. Zuels Eftermand, Grev Holstein, indsaae og saa det Overbrevne i de daglige Andagtsøvelser, og indskrænkede dem derfor til Lovsang, Chorsangen samt Aftensangen Søndag-Eftermiddag. Af Holsteins Eftermand, Grev Thott, aflaffedes Chorsangen; og i de første Aar sal. Geheimeraad Brandts Bestyrelsestid faldt Søndags-Aftensangen efterhaanden bort af sig selv, efterat den iforveien Tid efter anden havde undergaaet adskillige Forandringer; saa at man nu af de ovennævnte Andagtsøvelser blot har beholdt Lovsangen, dog i noget indskrænket Form.

Af Zuels Instruxer, ved hvilke han søgte at fremme Sædelighedsorden og Flid i Skolen, anføres her følgende Punkter som nogle af de mærkeligste:

„Rector haver mig flittig at tilmelde, hvorledes enhver Discipulus isærdeleshed forholder sig i sine Studeringer, Lydighed, Opmærksomhed, anden Honnethet, som ziirer og anstaaer et ungt Menneske, paa en nyttig, vanartig, doven og usikkert Drog ikke skal gaae og opføre sig, være Skolens Belgierning“.

„To gange om Ugen, naar Rector synes, skal han tage Høret til sig og visiterer Disciplinens Ramre, for at see, hvorledes deres Lydighed der er, at de ikke have Kört eller slige fordærvelige Ting hos sig.“

„Hørerne d) skal være Rector lydige i alt hvad der sigter til Skolens Nytte, og maae ingentid forsømme Lovsang eller Chorsang, ei heller gaae fra Skolegaardens forinden det er givet Rector tilkier, og skeer med hans Minde, saasom Disciplene stedse skal være under Lærernes Opsigt“.

Vi gaae nu over til den Periode i Skolens Historie, som stier fra hvad Side den end betragtes, fremstinner som en Stierne af første Rang: Holsteins Bestyrelsestid.

Holstein blev Skoleherre 1732; men først med Aaret 1755 begyndte de Hovedforbedringer, han foretog sig ved Underviisningsvæsenet; thi hans forehavende Planer medførte betydelig Forsøgelse af Stiftelsens Udgifter, og deres Udførelse kunde altsaa ei begynde, indens aldeles forfaldne Finantsvæsen først var bragt paa Fode; dertil udfordredes ikke kort Tid. Imidlertid vedbleve Zuels Instruxer at være de gjældende Love for Skolen.

d) Vel var der ved Skolen kun een Hører, da denne Instrux blev givet; men Zuus havde ifinde at forsøge baade Lærernes og Disciplinens Antal.

Den 7de September 1755 blev den længe forberedte Hovedforbedring ved Underviisningen høitidelig indført. Disciplenes Antal var nu forøget til 20. Til disses Underviisning var der, foruden Rector, antaget tvende Hørere, og desuden fastsat, at Sognepræsten skulde som Lector undervise øverste Klasse i Religion og Hebraisk, og Spisemesteren hele Skolen i Skrivning og Regning. Til dette Lærerpersonale kom endnu saa Aar senere en fransk Sprogmeister, samt en Lærer i Botanik og Physik e). Foruden at besørge Underviisningen skulde Hørerne og Sprogmeesteren ugentlig og skifteviis, under Rectors Overtilsyn, have Inspection med Disciplene udenfor Underviisningstimerne, og isærdeleshed møde med dem i Lovsang og Chorsang, samt have Tilsyn med dem i Forberedelsestimerne og i visse bestemte Legetimer.

For at have Tilsyn med Inventariet og Værelsernes Reenholdelse, samt besørge Skolens og Disciplenes Vask, og i Almindelighed have Tilsyn med sidstnævntes Reenlighed og Ordentlighed, blev der ved den omtalte Forandring i Skolens Indretning ansat en Oldfrue, der under sig skulde have tvende Piger, som Stiftelsen lønnede f). Visse Tider om Dagen skulde denne Oldfrue være tilstede hos Disciplene i deres Legetimer; hos hende samlede Ungdommen Middag og Aften før Spisetiden, for at hun kunde have Leilighed at paasee, om de alle vare vaskede, læmmede, og i alle Maader reentlig og ordentlig paaflædte; ved Spisebordet var det fornemmelig hende, som skulde paasee, at Allet og Maden var vedbørligen behandlet og tillavet. Desuden skulde hun ogsaa ved Bordet have Tilsyn med Disciplenes Sæder og Manerer. Deres Vintpi havde Disciplene vel selv i Forvaring, men hun skulde paasee, at de dermed omgiktes ordentligen, gienste det rene for sig, og det skidne for sig, samt at de to gange ugentlig, Onsdag og Søndag, forsynede sig med reent Vintpi. For dette Reparation skulde hun og ligesaa vel sørge, som for Vasken. Hvis det i Almindelighed kan ansees som afgjort, at den offentlige

e) Til dette Fag valgtes en Doctor medicinae, som sit Bolig paa Herlufsholm og tillige blev Stiftelsens Læge; men ved hans Underviisning udrettedes der næsten slet Intet; og, da Grev Holstein døde Aaret efter hans Ansættelse, tog han sin Afsted, og denne Lærerstabs gil da ind igjen.

f) Forhen var Vasken saavel som Disciplenes Reenlighed og Værelsernes Reenholdelse bleven besørget, under Forstanderens Tilsyn, af en Vaskerffe, som Skolen lønnede, men som ofte mere maatte forrette Forstanderens end Skolens Arbeide.

Opdragelse er des bedre indrettet, jo mere den nærmer sig lige, saa maae vi ogsaa erkiende denne Idee med en sættelse for grundet paa rigtige pædagogiske Principer. Her forestiller hele Familiens Fader, der styrer Altsaa sig for hver enkelt Fostersøn, ligesaa vel som for dennes skulde Oldfruen erstatte Opdraglingerne Savnet af Og Forfatteren troer ikke at feile, naar han anseer Ol (efter den Holsteinske Indretning) som den vigtigste næst Rectors; naar en saadan Oldfrue var, hvad hun hun besad den Omhed, og viste det Moderherte mod skulde være istand til at erstatte dem Savnet af deres neder; naar hun dertil var sindig og overbærende, og selvstændig, som nødvendigt er for at kunne lede den unge Ungdom; meget vilde hun da kunne bidrage til Unge til en vis Blidhed i Characteren, som desværre tabes ved den offentlige Opdragelse; meget vilde hun bidrage til, at Lyst til Orden og Reenlighed blev herskende Institutets Ungdom. Men for at kunne gandske opfyldte maatte saadan en Pleiemoder nødvendig besidde den forritet, og i Tilfælde, hvor det kunde behøves, ei savne Understøttelse fra Rectors Side. Sieldent er det vel at forbrede Egenskaber samlede; men at dette dog er mueligt kan Herlufsholms Historie fremvise Exempel; og jo siel saadan Forening af fortrinlige Egenskaber er, des mere for hos hvem de ere fundne, med Taknemmelighed og Agtelse

Endvidere blev der af Holstein ansat en Dugsvend (dækker), som foruden at dække og opvarte ved Bordet pudse Lærernes og Disciplenes Støvler og Skoe; væk om Morgenens til bestemt Tid; hielp dem med at pudse og accommodere deres Haar; og i det hele være Disciplinernes Opvarter; han skulde desuden til visse Tider som være tilstede ved Disciplenes Lege, samt ledsage dem, naar lige fik Lov at spadser i Marken eller i Skoven. Sam ogsaa at besørge Ringningen med Kirkeklokkerne, saavel de til Spisningen, Lovsangen og Chorsangen, som om og hvorfor han ogsaa af mange blev betitlet: Klokker *).

*) Dugsvenden skulde være en ugift Person, som skulde boe paa værende Bøgterens Kammer, Tab. III, Nr. 8, a); men da

Det var Holsteins Grundfætning, som han ved mange Leiligheder yttrede: at Disciplene aldrig maatte være sig selv overladte. Ifølge denne Grundfætning blev det specielle Tilsyn med de unge Mennesker saaledes fordeelt imellem Lærerne, Oldfruen og tildeels Dugsvenden, at de til enhver Tid af Dagen vare under Opsyn. Følgende Tabel viser den daglige Anvendelse af deres Tid.

Disciplenes daglige Bestieftigelse efter Reglementet af 1755.

Om Søndagen og andre Helligdage.

- Al. 6-7. Naar Kloffen ringer 6, vækkes Disciplene af Dugsvenden, klæde sig paa, og indfinde sig i Spisestuen, hvor de holde Lovsang tilligemed den inspectionshavende Hører, og derefter spise Frokost.
- 7-8. I samme Hørers Overværelse overlæse de i Lovsangstuen det, der skal examineres til Aftensang.
- 8-9. Dugsvenden hjælper dem at accommodere deres Haar. Naar der ringes anden Gang, gaae de alle parvis til Rector, den ene Hører forved, den anden bagved. Naar der ringes sammen, fører Rector dem i Kirken, og begge Hørerne slutte.
- 9-12. Høimesse. Fra Kirken gaae de, i samme Orden som de kom derind, til Lovsangstuen; derfra enhver paa sit Kammer, og samles henimod Spisetiden hos Oldfruen, som efterseer, om de i alle Henseender ere ordentlig paatlædte.
- 12-1. Middagsmaaltid tilligemed alle Lærerne og Oldfruen.
- 1-2. Disciplene lege i Auditoriet i Oldfruens Overværelse.
- 2-3. I Lovsangstuen repetere de Høimesseprædiken med den inspectionshavende Hører. Naar der ringes anden Gang, gaae de til Rector, og føres af ham til Kirken ligesom om Formiddagen.
- 3-5. Aftensang i Kirken.
- 5-7. De drikke Thee hos Oldfruen med andre Tilstedeværende, og lege siden paa Auditoriet eller i Skolegaarden i Dugsvendens Overværelse.
- 7-8. Naar Kloffen ringer syv, samles de hos Oldfruen, og holde derpaa Aftensmaaltid tilligemed hende og samtlige Lærere.

Kars Forløb fik Tilløbelse at gifte sig, fik han Bopæl i et Hus, som dengang laae for Enden af Alleen, imod lille Nestved, og som efter sin Beboer fik Navn af Klokkerhuset. For nogle og tyve Aar siden blev dette Hus nedrevet; og et andet, som i dets Sted noget derfra blev opført, er det, som siden efter sig selv har beholdt anførte Navn.

- Al. 8-9. Lege paa Auditoriet i Oldfruens Overværelse.
 — 9-10. Lovsang i Spisestuen tilligemed den inspectionshavende
 Hører, hvorefter enhver forspier sig paa sit Kammer.
 Klokken 10 maae alle være til Sengs, og alle Lys slukkede.

Mandag, Tirsdag, Tor- dag og Fredag.	Onsdag.	Lørdag.
Al. 6-7. Disciplene vækkes, holde Lovsang og spise Frokost, ligesom om Søndagen.		
— 7-8. De læse over paa deres Lectier i Stolen, hvorved begge Hørerne ere tilstede, og gaae dem tilhaande.		
— 8-9. Chorsang (i Kirken).	Maaned: 1ste Onsdag: see Ann. g). — 2den Onsd.: to Orationer. — 3die Onsd.: Dis- putation. — 4de Onsd.; Exa- men og Repeti- tion af hvad der er læst hele Ma- neben. — 5te Onsd.; Exa- men i Theologien.	Lectio 1ma af Præsten i øverste, og Hørerne hver i sin Klasse. Chorsang.
— 9-10. Lectio 1ma af Rector og Hørerne.	Lectio 1ma af Præsten og Hørerne, hver i sin Klasse.	Discipline for dem selv at læmnes, toes o. s. v.
— 10-11. Lectio 2da.	Lectio 2da.	Lectio 2da.
— 11-12. Lectio 3tia.		
— 12-1. De samles først hos Oldfruen, og holde derpaa Middags maaltid til- ligemed hende og samtlige Lærere.		
— 1-2. De lege paa Auditoriet, eller, hvis det er godt Veir, paa Skolegaarden, i den inspectionshavende Hørs Overværelse.		
— 2-3. Regning og Skrivning.	Lectio 3tia.	Lectio 3tia.
— 3-4. Chorsang.	Chorsang.	Lectio 4ta.
— 4-5. Lectio 4ta.	Lectio 4ta.	Gaae i Stoven, eller
— 5-6. Lectio 5ta.	Drikke Thee hos Old- fruen; lege siden paa Au- ditoriet eller paa Skole- gaarden i Dugsvendens Overværelse, men samles, naar Klokken ringer syv, hos Oldfruen.	lege paa Auditoriet eller i Skolegaarden, i Dug- svendens Overværelse.
— 6-7. Enhver gaaer paa sit Kammer, men samles henimod Spisetiden hos Old- fruen, som efterseer deres Klæder, Lin- tøi o. s. v.		
— 7-8. Aftensmaaltid tilligemed samtlige Lærere og Oldfruen.		
— 8-9. Lege i Auditoriet i Oldfruens Overværelse.		
— 9-10. Lovsang i Spisestuen med den inspectionshavende Hører; derpaa enhver paa sit Kammer, og inden Klokken 10 alle til Sengs.		

g) Paa den første Onsdag i hver Maaned holdtes der Gudstjeneste i Kirken med Prædiken fr Al. 9 til 11; og i Stolen undervistes da af Præsten og Hørerne Al. 8-9 og 11-12.

Ifølge dette Reglement anvendte altsaa hver Discipel ugentlig til Underviisning i Skolen 34 Timer; til at læse over paa sine Lectier udenfor Skolen 7 Timer; til Andagtsøvelser, naar Lovsang Morgen og Aften beregnes hvergang til en halv Time *), omtrent 22 Timer, eller efter Middeltal daglig næsten 6 Timer til Underviisning i Skolen, een Time til Overlæsning paa deres Lectier, og over 3 Timer til Andagtsøvelser. Disciplene vare inddeelte i tre Classer; for øverste Classe læste Rector de 4 Dage om Ugen (Mandag, Tirsdag, Torisdag og Fredag), og Sognepræsten de toende øvrige Dage; denne Theologie og Hebraisk, Rector de øvrige Videnskaber. For de to andre Classer læste Hørerne; og Epifemesteren underviste gennem alle Classer i Skrivning og Regning. Underviisningsgjenstandene vare for hele Skolen: Latin, Græsk, Hebraisk (dog dette blot i de to øverste Classer), Theologie, Verdens-Historie, Geographie og Skrivning; desuden i øverste Classe: Begyndelsesgrundene af Geometrien (efter Euclidis Elementa) og Philosophien (Logica, Ontologia, Ethica og Physica); alt efter den da gældende almindelige Skoleforordning af 1739. Hertil kom nogle Aar senere (1760) endnu det franske Sprog, som lærtes igennem alle Classer, og for en kort Tid tillige lidet Botanik og Physik. Tydsk lærtes vel ikke egentlig ved Skolen; dog havde Holstein ogsaa tænkt paa de Disciple, som allerede før deres Ankomst havde gjort nogen Fremgang i dette Sprog, eller som havde Lyst til at lægge sig derefter; til Døvelse for disse lod han paa Skolens Regning holde de tydske Aviser, samt, for at anspore Disciplene til paa egen Haand at læse Fransk, ligeledes franske Aviser. Da der i den almindelige Underviisningsplan ikke var bestemt, hvorledes Underviisningen i de forskellige Videnskaber skulde fordeles, saa paalaae det Rector, eengang aarlig (eller, hvis fornødent gjordes, toende gange) at indsende til Skoleherrens Approbation et Forslag

*) Ved Morgenlovsangen blev 1) sunget den Psalme: O store Gud vi love dig; 2) læst en lang Morgenbøn af Kingos Psalmebog, med Fader vor; 3) sunget et eller to Vers. Aftenlovsangen var: 1) en Psalme; 2) et Capittel i Bibelen; 3) Dagens Aftenbøn efter Kingos Psalmebog, og Fader vor; 4) en Psalme. Hvilke Psalmer, der hver Aften skulde synges, var ved Reglementet bestemt. Ved Chorsangen skulde synges de i Kirke-Psalmebogen foretagne Psalmer, og læses af en Discipel to Capitler i Bibelen, saaledes at den 7de Septbr. begyndtes, og den 31ste Julii sluttedes Bibelen; dernæst en af Davids Psalmer, saaledes at Psalteren kunde gennemlæses to gange om Aaret; til Slutning en Bøn.

om, hvorledes Underviisningen for det næstfølgende Aar eller Halv-
aar kunde indrettes af ham og Hørerne; og et lignende Forslag i
Henseende til Underviisningen i Theologie og det hebraiske Sprog
skulde Sognepræsten indsende.

Til Opmuntring haade for Disciple og Lærere fastsattes Fe-
rierne. Hovedserien varede fra 1ste August til 6te September in-
clusive, i hvilken Tid Alting ved Skolen ophørte. Disciple saavel som
Lærere erholdt da ved Stiftelsens hoverigsgørende Bønder fri Befor-
dring til hvilket Sted i Sieland de ønskede. Men ikke blot de i
Sieland hjemmehørende Disciple kundg da besøge Forældre og Ven-
ner; ogsaa, for dem, som havde Forældre i de øvrige Provinser, var
Feretiden lang nok til Reisen; og uden tvivl var det fornærmelig
med Hensyn hertil. Hovedferien havde erholdt en Udstrækning, som
vel ellers i andre Henseender maatte ansees for betænelig. Den 7de
September, første Dag efter Ferien, blev anseet som Festsdag; ved et
Høstidsmaaltid bød da Skolen sine unge Fostersønner et Velkommen;
og den 8de begyndte igjen den sædvanlige Underviisning. De mindre
Fetier vare: fra 25 December til 6 Januar, fra Skærtorsdag, til
Onsdagen efter Paaste, fra første Pintsedag til Onsdagen derefter
(alt inclusive), Sanct Hans Dag, og Mortensdag. I disse Fetier
holdtes dog Lovsang og Chorsang, som ellers. Hertil kan endnu
regnes Kongens Fødselsdag, paa hvilken der af Disciplene holdtes
i Kirken tre Orationer: en latinsk, en dansk, og en fransk, hvortil
i den senere Tid som oftest endnu kom en tydsk. Til at høre disse
Taler indhøveds Stiftelsens og Egnens Honoratiorens, der efter Hø-
stideligheden bevertedes ved Skolens Bord med Middagsmaaltid. Til
den hele Høstidelighed blev af Rector indbudet ved et latinsk Program h).

Lærerne og Skolens Betiente fik af Holstein særskilte Instruer;
og saalænge han levede, bleve disse i alle Dele med temmelig Nøj-

h) Disse Programmer vedbleve at trykkes, og Talerne at holdes, indtil 1798
inclus.; men i de sidste Aaringer med saare liden Høstidelighed, hvorfor de
ogsaa, efter Geheimeraad Brandts Ordre, ganske ophørte. Ved Programmerne
havde Professor Bernth til Hensigt at levere Materialier til Oerlufsholms
Historie; men, naar et Par ubetydelige Diplomer undtages, som af Skolens
Arkiv ere aftrykte i det for 1774, og et almindeligt Udkast til Skolens Hi-
storie, som findes i samme, indeholde disse Programmer blot et Afskrift af
nogle af de Documenter angaaende Skovloster, som ere indførte i Langelands
Scriptores. I den Tid Forf. har kendt Skolen (siden 1784) bleve de trykte
Programmer aldeles ikke udbeelte; ja ei engang Skolens Lærere saae eller
kendte dem.

tighed fulgte. Tid efter anden ere vel en stor Deel af de specielle Forordninger i disse ved forandrede Indretninger blevene ubrugelige; men altid vil dog det Høistneste Reglement fortjene at kiendes, ikke alene for meddelelse af det Lys, som derved udbreides over et af de mærke-
ste Tidrum i Skolens Historie, men endnu mere, fordi det til alle
der vil kunne tiene som Mønster paa bestemte, med hinanden sam-
mpassende og efterlignelsesværdige Forordninger. Og, om endog mange
dets specielle Bestemmelser nu ikke længer kunne følges, saa ere
og de i samme givne almindelige Forordninger byggede paa saa sunde
dogmatiske Grundsætninger, og til alle Tider saa anvendelige, at de
i endnu i Meget kunde fortjene at tages til Følge.

Instruction for Lærerne ved Herlufsholms Skole (dat. d. 25 Aug. 1755).

Capitel 1.

Om Lærernes Pligt i Almindelighed.

- Art. 1. Det udfordres først og fremst af alle Ting af den, som skal
undervise andre, at han maa have den sande Hensigt og det
rette Blik ved Underviisningen for sine, som er at gøre
dem, der ere ham betroede (saavidt det staaer i hans Magt)
dydige og bekvemme til deres tilkommende Forretninger i
Verden, hvorved Guds Ære og det almindelige Bedste befordres.
- Art. 2. For des bedre at naae dette sit Blik maa han for det
første selv have Lyst til sit Arbejde, hvilken iærdeleshed op-
vækkes af en fornuftig Kierlighed til de unge, og Begierlighed
efter at befordre deres sande Belfærd, saavelsom ved Betragt-
ning af de Fordele, baade timelige og evige, en grundig Un-
derviisning har Forsikringer om.
- Art. 3. For det andet maa han og søge at befordre samme Lyst
hos Discipulene, hvilket fornemmelig opnaaes paa tvende Maa-
der; 1) ved at gøre dem Arbejdet at lære (saavidt muligt)
let og behageligt; 2) ved at sætte sig i Credit hos dem, og
vinde deres Kierlighed.
- Art. 4. Det første kommer fornemmelig an paa Foredraget og
Maaden at informere paa, som bør være a) tydelig, at Di-
sciplene ei plages med at lære noget udenad, som jo tilforn
grundig er bleven forklaret og oplyst; b) ordentlig, at der,
saavidt muligt, er en Sammenhæng og Overensstemmelse
i de foresatte Videnskaber, samt det lettere og forstaaeligere

alletider først fremsættes, hvilken Orden ei allene hjælper meget til at styrke Hukommelsen, men har og for Resten sin store Nytte, da de Unge derved efterhaanden vænnes til Ordentlighed i alle andre Ting; c) saa kort som mueligt; men at ramme den rette Maade derudi, overlades Lærernes egen Skønsomhed, da den bør indrettes efter Discentium Capacité, dette allene iagttaget, at ikke for stor Korthed forarsager Utydelighed, ei heller for stor Tydelighed, Vidtløftighed og Ridsommelighed.

- Art. 5. Det andet, nemlig at vinde Disciplenes Indest, vil ikke falde vanskeligt for den, som besidder ovennævnte Qualiteter. I Almindelighed er det i den Henseende fornødent a) at overbevise dem om, at man gjør Alting til deres eget Bedste; b) saavidt mueligt, besynderlig under Informationen, at tiltale dem med en venlig Mine og et mildt Ansigt, og ikke enter ved en stoift Ubevægelighed, eller Catonisk Surseenhed, betage dem Mod og Lyst til at lære og spørge sig for. Dette maa dog stee med Forstand, og Mildheden saaledes tempereret med Alvorlighed, at Læreren ei taber den fornødne Myndighed og Respekt; c) at modtage deres dubia eller Forespørgseler med Sagtmodighed, og ikke overfalde nogen med Bebreidelse eller Skildsord, fordi han er senere af Begreb; d) at bære over med taalelige Forseelser for at forekomme større, og efter Mulighed tage Deel i de Tildragelser, som glæde eller bedrøve dem.

Capitel 2.

Om Straffen.

- Art. 6. Hensigten af al Straf maa være den Straffedes Forbedring og stee for i Fremtiden at forebygge samme Feil hos andre. Dette er en Grundregel, hvorefter Disciplinen i Almindelighed i alle forekommende Tilfælde bør indrettes.
- Art. 7. Det er ikke at vente, at alle Discentes, fornemmelig de yngre, formedelst deres flygtige Bæsen, ganske kunne undvære Straf; der gives og undertiden saadanne, fornemmelig blandt de ældre, i hvis Forseelse fremfinder Ondskab og en uundstydelig Modvillighed; samme Forskiel maa ihenseende til Straffens Indrettelse nøie iagttages.
- Art. 8. a) Den første Grad, og som bedst kommer overeens med fornuftige Creature, er: paa en alvorlig og overbevisende Maade af Guds Ord og Fornuften at overtøye peccans og

- sin Forseelse, tydelig vise Følgerne deraf, hvor daarligt han handler, og at det er hans egen Velsærd han løber Storm til. Vil det intet hjælpe, efterat det en og anden gang er igientaget, maa man bruge andre Midler.
- Art. 9. I hvilken Fald merkes b), at Straffen skal stee med Miis eller en tynd Stok, hvormed Discentes i Henseende til deres Lemmers Brug ikke kan bestabiges; sælgelig forbydes Slag i Ansigtet, Ørefigen, Trækken i Haaret, Støden 2c., som det tillige forraader et iilsindet Gemyt, og er en Lærer uanstændigt, der i alle Ting bør foregaae Discentes med Sagtmodigheds Exempel.
- Art. 10. c) Det er bedre, at Straffen bruges sjelden og er derhos noget smfindtlig, end at den formedelst Banen, ved en ibelig og daglig Igientagelse, skulde omsider blive taalelig, eller ganske foragtet og uden Virkning.
- Art. 11. d) Den bør ei stee med Forbittrelse, et bredt Ansigt, Banden, Skielden 2c. (hvorved man paa en Slags Maade giver en syndig Hængierrighed tilkiende, og søger at løse sin Brede), men meget mere med Medlidenhed, at man ved Ord og Lader bevidner, hvor nødig man end vilde, efter Pligt og Samvittighed, af Kierlighed til den, der har forseet sig, og for i Fremtiden at forebygge samme eller deslige Uorden, at være nødt dertil.
- Art. 12. e) Til den Ende er det i visse Tilfælde ei utienligt, at Straffen bliver opsat indtil Lektionstimen er forbi, da Læreren baade imidlertid selv kan recolligere sig, og tillige vinde saameget derved, at den, der haver forseet sig, af Frygt for at fordobble Straffen, ei lettelig paa nye begaaer noget usømmeligt.
- Art. 13. Begaaes noget af Discentes, som er strafværdigt, enten i Kirken, Stolen eller udenfor, skal samme strax, under vedbørlig Straf, meldes til Vedkommende af dem, som have været nærværende, at det onde ei, ved at forties af en taabelig Medlidenhed, skal blive til en Bane, som siden med Møie aflægges.
- Art. 14. Befindes nogen, enten han har med Informationen at gøre eller ikke, at colludere med Disciplene, forføre dem til noget ondt, føre liberlige Discusser, eller tale foragteligt om Lærerne o. dsl. i deres Overværelse, da skal samme efter Forseelsens Bestaaffenhed exemplariter straffes som den, der hindrer Informationens Nytte og Hensigt.

Art. 15. Skulde imod Forhaabning Efterlæbenhed eller Ondskaf saaledes tage Overhaand hos nogen af Disciplene, at der ved Straffens Igentagelse og Stærkelse ei kunde raades Bøderpaa, maa det uden Ophold meldes til Skoleherren, som ifald ingen Forbedring inden en vis foresat Tid følger, er klærer samme uværdig til længere at nyde Skolens beneficiel og Information med de andre.

Capitel 3.

Om Rectors Pligt i Særbeskhed.

Art. 16. Rectors Function bestaaer fornemmelig i at dirigere Disciplenes Information i de anordnede og forestrevne Videnskabter, og derved selv at forrette sine partes, som og at have Tilhyn med Disciplene baade i Kirken og udenfor. I den Henseende staae begge Hørere under ham, og har han at regte, hvad i enhver Klasse skal læres, samt have Indsættelse med, at de troligen og flittigen forrette hvad paalægges.

Art. 17. Om Søn- og Helligdagene, naar det ringer sammen, føre han den hele Skole til Kirken, gaaer selv foran, og Hørerne slutte. I samme Orden gaae de ud af Kirken, hvor han har Die med, at Disciplene holde sig stille og andægtig.

Art. 18. Som istedenfor Aftensang holdes Catechisation, hvilke forrettes alternatim af Rector, Sognepræsten og de tvende Hørere, saa forsummer han ikke sine partes naar Læren falder ham til. Catechisationen skeer efter Lutheri lidet Catechismo som inddeles saaledes, at den kan gaaes igennem i et Aar nemlig fra September Maaned, indtil Ferierne i følgende Aar: Augusti Maaned indfalde. Treende forrettes af Præsten og de tvende Hørere, men den fjerde af Rector, som forklarer de trekkte Symbola oecumenica og den Augsburgeriske Confession og det saaledes, at han absoolverer det hvert Aar.

Art. 19. I Henseende til Informationen indfinder han sig fire Dage om Ugen baade For- og Eftermiddag til den bestemte Tid Lectierne, og docerer i sin Klasse, hvad ham in specie paaligger.

Art. 20. Han indgiver hvert Aar, eller, om fornødent gøres, hver Halvaar, et Project, hvorledes han formener, at Videnskabernes som han og Hørerne i Skolen docere, kunne indrettes og forbedres, til Skoleherrens Approbation.

Art. 21. Den anden Onsdag i Maaneden præparerer han og Hørerne om Morgenens fra 8 til 9 flet Disciplene til de tvende

Orationer de da skal holde fra 9 til 10, den ene paa Latin, den anden paa Dansk, og vænner dem til at perorere med anstændig Frihed.

- Art. 22. Det samme skeer og, naar Disciplene den tredie Onsdag i hver Maaned skal ved samme Tidder holde en Disputats.
- Art. 23. Den fjerde Onsdag i hver Maaned holder han Examen, og repeterer med Disciplene, hvad de i den forbigangne Maaned have lært; ligesaa og Hørerne hver i sin Klasse, eller Rector, om han det finder fornødent.
- Art. 24. Til Spisetiden Middag og Aften indfinder Rector sig i Spisestuen og spiser med Disciplene i). Han og en Hører sidde ved det ene, og Madamen (o: Oldfruen) med den anden Hører ved det andet Bord; men de skifte daglig Bord.

Før og efter Maaltid læser en af Disciplene med lydelig Røst Bønnerne af Luthers liben Catechismo, som høre til Maaltidet. Men Lærerne føre over Borde opbyggelige og nyttige Discurser, og Rector især, samt Madamen give Disciplene Aaledning til selv at tale noget.

- Art. 25. Skulde nogen af Hørerne befindes enten ikke at efterleve sin Pligt, eller i andre Maader at føre et forargeligt Levnet, da advarer Rector hannem først i Kierlighed, og søger at forekomme Uordenen i sin Fødsel; vil dette intet hielp, igientager han sin Formaning i den anden Hørers Nærværelse; og ifald dette ogsaa gaaer frugtesløst af, skal det uden Ophold for Skoleherren anmeldes.
- Art. 26. Rector seer derhen, at Hørerne efterleve hvad dem i deres Instrux er forefrevet. I øvrigt omgaaes han dem kærligt, og søger at opvække en Fortrolighed til sin Person derved, at han i alle billige Ting beforder deres Nytte, handthæver deres Respect hos Disciplene, tiltager sig ingen utilbørlig

i) Da Rector Prof. Bernth i Aaret 1760 indløb sig i Ægteskab, erholdt han saavel for sin Frue som for sig selv fri Kost ved Skolens Bord baade Middag og Aften, men blev ved samme Leilighed fritagen for den Forpligtelse, ved hvert Maaltid at indfinde sig ved Bordet, og for Fremtiden blot forbunden til at spise med Disciplene ibetvindste sex Maaltider om Ugen, deels Middag, deels Aften, paa ubestemte Dage. Dog møde de begge denne frie Kost blot naar de personlig indfandt sig ved Skolens Bord; og Spisemeesteren erholdt derfor og kun Betaling for saa mange Maaltider, som de havde været tilstede ved, hvorover Rector skulde holde Bog.

Myndighed, og overalt ei taler eller gjør noget hvorved den Rierlighed og Høiagtelse for ham kan formindskes.

Art. 27. Han er undertiden tilstede ved Hørernes Information; finder han noget derved at erindre, lader han sig ikke stikke merke dermed, men opsætter det i Centrum og Fortrolighed tale derom.

Art. 28. Aligemaade bespørger han sig flittig med Hørerne, hvorefter enhver især af deres Andetroede sig forholder baade i Opførsel og Lærdom, samt overlægger, om noget til almindelig Nytte kunde forandres. Dette skeer i Besynderlighed, naar Projectet til hvad der skal doceres, efter Art. 20, af Rectoren indgives.

Capitel 4.

Om Hørernes Pligt i Særdeleshed.

Art. 29. Hørerne ved Herlufsholms Skole, nu værende og tilkomende, have, foruden deres ordentlige Information i Almindelighed, bestandig og idelig Inspection med Disciplene, i hvilken Forretning de ugentlig, fra Søndag til Søndag, alternerer med hinanden, saaledes at altid en af dem staaer for Ugen.

Art. 30. Den Hører, som har Ugen, er altid tilstede, naar Disciplene holde Lovsangen i den dertil anordnede Stue, og i den Hensigt, at samme ordentlig og andægtig bliver forrettet.

Naar Disciplene efter Lovsangen i samme Stue spise og drikke, skeer det i samme Hørers Overværelse.

Aftenbønnen holdes altid, uden Forskiel paa Tiden af Dagen, om Aftenen imellem 9 og 10 Slet, hvorved Gaardskolefolk og kan være tilstede k). Naar Aftenbønnen er til Ende forsøger alle Disciplene sig til deres Kamre, og have da besøg af Hørerne, hver i sin Etage, Indseende med, at de ere i Stuen præcis klokken 10.

Art. 31. Ligeledes naar Bønnen holdes i Kirken, som skeer to gange om Dagen, nemlig om Morgenstunden imellem 8 og 9 Slet og om Eftermiddagen imellem 3 og 4 Slet, følger den samme Hører alle Disciplene til Kirken i Choret, og holder der Øvelse med dem. Om Eftermiddagen holdes Bøn som sædvanligt.

k) Naar Grev Holstein opholdt sig paa Herlufsholm, indsaandt han sig selv til at være tilstede ved Skolens Aftenbøn. Ligesaa sa. Grev Brandt og Hans Excell. Skolens nuværende Directør [Grev. Raas].

- Art. 32. Naar Disciplene om Søn- og Hellig-Dagene skal gaae i Kirken, og til den Ende har forsamlet sig i Lovsangstuen naar det ringer andengang, følge begge Hørerne, den ene foran og den anden bagefter, hen med dem til Rector, og Rector igien fører dem til Kirken i Choret naar det ringer sammen, og begge Hørerne slutte. I samme Orden gaae de baade For- og Eftermiddag til og fra Kirke. Paa samme Maade forholdes det til Onsdags Prædiken, til de maanedlige Bededage og Fasteprædikener.
- Art. 33. Om Eftermiddagen Kloffen 2, naar det ringer første gang til Aftensang eller Catechisation, indfinde alle Disciple sig igien hos den Hører, som har Ugen, hvilken repeterer Høimesseprædiken med dem, og tillige vænner dem til skriftlig at forfatte Exordium, Propositionen og Inddelingen, samt de fornemste usus af Prædiken; hvilke Opsatser giemmes og indbindes naar Aaret er omme l).
- Art. 34. Og som istedenfor Aftensangsprædiken holdes Catechisation, som forrettes alternatim af Rector, Sognepræsten og Hørerne paa Kirkens Gulv af de tilforn anførte libri symbollicis, saa afvarter og hver Hører i denne Post sine partes naar Turen ham tilfalder. Tienesten begyndes og endes med den Dags Aftensangspsalmer. De libri symbollici inddeles saaledes at de kan examineres igiennem fra September til August i det følgende Aar, naar Vacancerne begynde.
- Art. 35. Angaaende den ordentlige Information i Skolen, da er det Hørernes Pligt, hver Morgen fra Kloffen 7 til 8, at præparere Disciplene til de Lectier, som den Dag skal holdes, gaae dem tilhaande derudi, og give dem Anledning til at spørge om det som de behøve Oplysning om.
- Art. 36. Derpaa naar Lectierne begynde, som om Mandagen, Tirsdagen, Torsdagen og Fredagen i alle trende Glasfer holdes til een og den samme Tid, doceres følgende Timer, nemlig om Formiddagen efter Bedetimen fra 9 til 10, fra 10 til 11 og fra 11 til 12 flet. Om Eftermiddagen fra 2 til 3, som er Strive- og Regnetimen, og efter Bønnen fra 4 til 5 og fra 5 til 6 flet; men Onsdag om Morgenens fra 8 til 9 og fra 11 til 12, og om Eftermiddagen fra 2 til 3, og efter Bønnen i Kirken fra 4 til 5 flet forsamle Hørerne samtlige Disciple

l) Af saadanne Prædikensudtog haves uogle i Skolens Bibliothek.

rette Tide i Lectierne, ere selv begge tilstede hos dem, og for rette troligen hvis dem med Ungdommens Underviisning hve i sin Deel paaligger. Ligesaa dan forholdes det om Løverdagen; men som samme Eftermiddag ingen Chorsang holdes, er lectiones fra Klokken 2 til 4.

Art. 37. Den anden Uge i hver Maaned imellem 8 og 9 præparerer docentes Disciplene til de tvende Orationer, som de holde fra 9 til 10, den ene paa Latin og den anden paa Dansk.

Art. 38. Den tredje Uge i Maaneden præparerer de dem ligeledes til den Disputats, som skal holdes af dem, alt til forbenævnt Tid.

Art. 39. Den fjerde Uge i hver Maaned repetere samtlige Docenter med Disciplene, hvad de i den hele forrige Maaned i alle trende Classer have pertracteret, og examinere dem derudi den øvrige Tid anvendes som sædvanligt.

Art. 40. Og om den femte Uge i een eller anden Maaned skulde indfalde, saa repeteres og examineres ligeledes i foranmeldt Tid, hvis af Sognepræsten og Hørerne in Theologicis tilforn har været foretagen.

Art. 41. Til Spijetiden Middag og Aften indfinde begge Hørerne sig i Spijestuen og spise med Disciplene; Rector og en Hører ved det ene, og Madamen og en Hører ved det andet Bord; men de skifte daglig Bord. Lærerne føre under Spiisningen opbyggelige og nyttige Discursjer.

Art. 42. Forresten rette Hørerne sig i alt efter Rectors Sigende, forespørge sig hos ham i alle tvivlsraadige Tilfælde, og uden hans Vidende foretage de ingen Forandring i Lectionerne; men hvad Manuductionen in Theologicis og det hebraiske Sprog er anlangende henvijes de til Sognepræsten.

Ligesom de øvrige Lærere fik og Sognepræsten som Lector sin særdeles Instrux; men, da de fleste Punkter i denne allerede i det foregaaende ere berørte, saa anmerkes blot her, at det, foruden at undervise i øverste Klasse Onsdag og Lørdag (baade Formiddag og Eftermiddag) de i Lektionsplanen fastsatte Timer, samt skifteviis med de øvrige Lærere at deeltage i Catechisationen (efter Reglementets Art. 18), ogsaa paalaae Præsten at indrette Gudstienesten i Kirken med Henpyn til Skolens Lær: saaledes skulde han om Søndagen og Helligdagene mage det saa, at Tienesten (som begyndte Kl. 9) kunde endes henimod Kl. 12, og til den Ende skulde han hver anden Søndag, naar han catechiserede for Børneungdommen, iftun

holde halv Messe; ved Onsdags-Gudstienesten (som holdtes eengang maanedlig, og desuden i Fasten) skulde han indrette sin Prædiken saaledes at hele Kirketienesten kunde være forbi til Kl. 11. Hertil maa endnu føies følgende Artikel: „Naar Sognepræsten om Søn- og „Hellige-Dage, Onsdagen og Løverbagen, bliver inviteret at spise „med Disciplene, indretter han sin Heilighed saaledes, at han, i det „mindste nu og da kan blive hos dem; og naar det skeer, fører han, „tilligemed de øvrige Docentes og Madamen, opbyggelige og nyttige „Discurser, samt opmuntrer Disciplene og giver dem Anledning til, „at de ogsaa tale noget“ m).

Ogsaa Oldfruens Instrux har Forfatteren troet at fortjene fuldstændig at ansøres. Den lyder saaledes:

- Art. 1. Madamen ved Herlufsholms Skole haver visse Timer om Dagen Tilfyn med Disciplenes Conduite og Manerer, fører Direction over deres og Skoleoeconomiens Lintøi, og iørger for Disciplenes saavelsom for alle Børslers Heenlighed i Almindelighed.
- Art. 2. Men i Særdeleshed tager hun alt det Lintøi, som bruges til Disciplenes og Betienternes Borde, Senge og Børsler, og hvilket hende ved sin Tienestes Tiltrædelse med rigtig Fortegnelse under Skoleherrens Haand skal worde overleveret, i sin Forvaring og Gjemme, staaer derfor til Ansvar, og holder det vedlige med Reparation, indtil nyt behøves, da hun saadant betimeligen for Forvalteren anmelder, som derom til Skoleherren giører Forestilling.
- Art. 3. Ligeledes lader hun sig af de herefter i Stolen indkommende Disciple give en Fortegnelse over hvis Lintøi enhver tilhører, vedligeholder og samme med fornøden Reparation, og tilseer, at enhver Discipel har sit Lintøi i god Gjemme, det rene og skidne hver for sig; og hvis een eller anden skulde have Mangel paa Linned til Fornødenhed, haver hun derom at erindre deres Forældre eller andre Vedkommende.
- Art. 4. Om Søndagen leverer hun reent Dækketøi til Dugsvenden, og lader sig det skidne give tilbage af ham.

^{m)} Sognepræstens Instrux findes fuldstændig i Nachrichten von dem Zustande der Wissenschaften und Künste in d. Königl. Dän. Reich u. Ländern, 3 B., S. 287, hvor tillige enbeel flere Efterretninger findes om de Høfsteinste Instrueringer paa Herlufsholm.

5. Aligemaade tilseer hun, at Disciplene med reent Rintpi hver Søndag og Onsdag Morgen vorde forsynede.
6. Naar Disciplene komme til hende imod Middagsmaaltidet, taler hun med dem om hvad hun kunde finde fornødent at erindre; efterseer, om de ere ordentlig paaflædte, klemme, toede og reenglige i alle Ting; og skulde der findes Mangel i eet eller andet, undersøger hun, hvis Skyld det er, enten Pigernes, Dugsbødens eller Disciplenes selv, da hun paa staaende Fod sætter den skyldige derfor tilrette, og, om det gode ei vil bielpse, melder det for Rector.
- Art. 7. Hun spiser Middag og Aften med Disciplene, søres til Bords af en af dem, og sidder med en Hører en Dag ved et, en anden ved et andet Bord. Over Maaltidet haver hun Indseende med Disciplenes Sæder og Manerer, søger at regulere dem paa anstændigste Maade, discurerer med dem, og giver Disciplene Anledning til ogsaa at tale noget. Hun paaagter tillige, at Maden og Øllet er sundt, reentligt, vel tillavet og aldeles forsvaret.
- Finder hun at paa noget stieligen er at udsætte, advarer hun Spisemesteren underhaanden og i Godhed derom; ændres det efter et Par gange giorte Erindring ikke, andrager hun det for Skoleherren.
- Art. 8. Den Time Disciplene efter Middags og Aftens Maaltid lege i Auditoriet, bliver hun tilstede ved dem og seer til, at intet uordentligt bliver foretaget, men at enhver diverterer sig, gaaer, løber og springer omkring, efter som hans Alder og Helbred det vil tillade. Men lege de i bemeldte Timer i godt Veir paa Skolegaarden, er den Hører, som staaer for Ugen, tilstede hos dem.
- Art. 9. Naar Disciplene imod Aftensmaaltid indfinde sig hos hende, forboldes det som om Middagen.
- Art. 10. Madamen overlades tvende Værelser til Beboelse og B.
- Art. 11. Og til Varme i samme Værelser, samt fornemmelser: Tvetten, tilstaaes hende otte Fjerne Brændevad og ti e fig Aften af Rectors og

tvende Piger, som skal nyde fri Kost og ti Rigsdaler i aarlig Løn.

Art. 13. Samme Piger dependere vel i alle Maader af hende, men hun lader ved dem forrette det fornødne Arbejde ved Skolen, kænne og toe Disciplene tvende gange om Ugen, og tiere om behøves, rede Rectors og Hørernes samt alle Disciplenes Senge, og holde deres Værelser, hvor de læse og ligge, rene.

Rectorerne og Disciplene

1730 — 55.

Som der ved Skolens Gienfødsel i Aaret 1730 medrette begyndes et nyt Affnit i Skolens Historie i Almindelighed, saaledes ogsaa i Rectoratets Historie. Hidtil havde dette ikke været anset som noget egentligt Levebrød, hvorved en Mand kunde ernære en Familie, men snarere som en Forfremmelsespost for talentfulde unge Mænd, som ved at udmærke sig i denne Post kunde gjøre sig sikkert Haab om god Befordring enten til geistlige eller Akademiske Embeder; og naar de ser sidst ansatte Rectorer undtages (af hvilke Mag. Sandro beholdt Rectoratet i 22, og hver af de andre i 8 à 12 Aar), vare alle de foregaaende ser og tyve, paa saa Undtagelser nær, blevne befordrede til gode Embeder efter to—tre eller fire Aars Stodetiensete. Vel er det en Sandhed, at idelig Omfistning af Lærere, og især alt for hyppig Omvevling af Skolens første Lærer og Bestyrer — Rectoren — ikke i Almindelighed er til Fordeel for Underviisningen; men paa den anden Side er Haabet om hæderfuld Befordring en mægtig Drivefæder for den unge Mand, som i sine fyrigste Aar faaer Leilighed at udmærke sig: en Drivefæder, som ansporer ham til at arbejde med Eft, og ved Driftighed og Duelighed i sit Kald at fortiene den Løn, han kan gjøre sikker Regning paa. Ogsaa lærer Erfaring, at Skolens meest blomstrende Periode netop var den Tid, da Rectorerne saa hastig afvevlede med hinanden; aldrig siden har Skolen forholdsvis frembragt saa mange ved Lærdom og Duelighed udmærkede Mænd. Hidtil havde ingen af Rectorerne (den sidst nævnte Mag. Steensen undtagen) været gift eller selv havt Huusholdning; huuslige Sytler eller Bestyringer stulde altsaa ikke være til Hinder for deres Embedspligtens Opfyldelse; de spiste med Disciplene, vare stedse selsatte med dem; og saaledes vare Rectorerne og Disciplene ved den

idelige Omgangs Baand nøiere forenede med hinanden; men kunde dette vel andet end være til Skolens Fordeel? Fra Begyndelsen af den Periode derimod, som her omhandles, har alt dette været anderledes: fra denne Tid af have alle Rectorer været gifte og havt deres egen Huusholdning.

Efterat Skolens fuldkomne Uvirkomhed havde været libet over et Aar, og det var bleven besluttet at antage for det første fire nye Disciple, blev Studiosus Rasmus Werring (som siden efter blev Magister) i Julii 1730 bestiftet til Lærer for disse, dog ikke strax med Titel af Rector; og skulde tillige som Degn forestaae Sengen og Opvartningen i Kirken. Werring var dengang allerede en Mand i sit sex og tredivte Aar, og gift før sin Ansættelse ved Skolen). Omtrent et Aars Tid var han ene Lærer; men da Disciplenes Antal i det følgende Aar forøgedes, blev foruden ham endnu en Hører ansat, og Werring fik Titel af Rector. Men i Valget af begge disse Lærere havde man været uheldig. Vel ikke fra Kundskabernes, men des mere fra Moralitetens Side fortiente Werring Navn af en maaelig Rector; i sin Embedsførelse viste han i ingen Henseende tilbørlig Aldtiærhed. Tilspynet med Disciplene udenfor Skoletimerne betymrede han sig intet om, og med Underviisningen var han i høi Grad forsømmelig; og da Høreren ihenseende til sine Pligters Opfyldelse fulgte Rectors Exempel o), hvor kunde dette da andet end have sørgelige Følger for den Ungdom, der betroedes til saadanne Læreres Forsorg. Af de fem og tredive Disciple, som under Werrings Rectorat, d. e. i et Tidrum af 17 Aar, Tid efter anden indkom i Skolen, bleve ikke uden trende af ham fra Skolen dimitterede til Universitetet p); alle

- n) Da der ved Skolen blev 10 Lærere, erholdt Werring Løstippenge, paa Grund af at han selv havde Huusholdning, og blev fritagen for at spise ved Skolens Bord — en Frilagelse som hidtil ingen anden Rector end Mag. Strømer havde båret —; dog var han forbunden at være tilstede under Spisningen.
- o) I en Klage af 1736, som Werring indgiver til Stoleherrerne over sin Collega Medelsart, serst denne havde vist sig epistafisk imod ham, anfører han blandt flere Besværinger, at Medelsart nu i 10 Aar aldrig havde været i Forsanger om Morgenen, naagt han var forbunden til at møde der daglig.
- p) At dette netop var de 10 første Disciple, som i Werrings Tid indkom i Skolen, og at den ene af dem Martin Mathiasen Thre: med udmærket Hæder erholdt den Akademiske Examen, synes at vise, at Werring ikke i Begyndelsen af sit Stoleembede har været saa forslømmelig som han siden blev. I Rectoratsforfatterlektionen anfører Jacob Klingenberg som dimitteret fra Berlinsholms Skole 1734; men han dier af sin Hæder Maadmand Hans Kl. i Hefne)

de øvrige saae Forældrene sig nødt til at tage af Skolen (nogle endog efter 5—6 Aars Skolegang) for enten at hensejtte dem i andre Skoler eller lade dem give Slip paa Studeringer. Da hans Forsømmelighed stedsse tiltog, og han desuden førte et i flere Henseender forargeligt Levnet, saae Skoleherren sig omsider nødt til, efter næsten sytten Aars Tjeneste ved Skolen, at meddele ham sin Afsked. Med en aarlig Pension af 100 Rdlr., som Eftermanden i Embedet maatte betale ham q), drog Werring til Kjøbenhavn i Mai 1747, og døde der efter et Par Aars Forløb r).

Hans Eftermand var Mag. Marcus Buck, som forhen i syv Aar havde været Lærer ved Helsingørs Skole. Først i Mai 1747 begyndte han Underviisningen, at jeg skal bruge hans egne Ord s), „for de af Mag. Werring efterlodte fem vanvittige og vantundige Disciple“, thi saa stor var mod Slutningen af dennes Rectorat den offentlige Mistillid til Skolen, at ei engang det ringe Antal af 10 Disciple kunde være fuldt. I sex Aar var Buck eneste Lærer ved Skolen; men til Lethelse i sit Embede erholdt han i Februar 1753 sin egen Broder til Medlærer. Mag. Buck var en paapassende Mand i sit Embede, og Disciplene gjorde under hans Veiledning god Fremgang; kun maatte man ønsket, at han havde vidst ved en mildere Behandling at vinde Ungdommens Kiærlighed. Buck døde i Slutningen af Aaret 1753, i sit to og fyrrethvende Aar, efterladende sig baade som Næstefter og som Lærer et hæderligt Minde; og Broderen H. J. Buck, om den afdøde Rector kort før sin Død selv havde indsat som Medlærer, maatte nu ene forestaae Skolen næsten i to Aar, indtil den 2e Rectors Ansættelse i Septbr. 1755.

Bucks Eftermand var Professor Johan Ludvig Bernth.

Blandt de Mænd, som efter Skolens Gienføddelse her have nydt deres Ungdomsbannelse, kan Herlufsholm med Hæder nævne Absalon Rostaler, den af de skønneste Videnskabers Studium saa høilignende Conferenceraad Christian Frederik Jacobi, død 1810 som

efter 5½ Aars Ophold paa Grsk. taget ud af Skolen i Jan. 1737, og er somobentlig Aaret derpaa bleven privat dimitteret.

Holstein tilfaldt aldrig Pensioner af Skolens Kasse.

I Rectors Embedsprotocol findes af Werring ved hans Afsked fra Skolen følgende Linier med hans Navn under: *Fata iubent mutare locum; meritis utrum Fatis? Concedens fato sua fata docebit.* Men derom kunde hans Eftermand srevet: *Sui omique mores angunt fortunam.*

I Rectors Embedsprotocol.

første Assessor i Højesteret, hvis Talenter allerede i Skolen røbede, hvad Videnskaberne i Tiden kunde vente sig af ham. Efter omtrent sex Aars Skolegang under Rector Bud og Broderen H. J. Bud blev han af denne dimitteret til Universitetet 1754 1).

Blandt Herlufsholms øvrige Disciple af denne Periode er der ingen, som har Adkomst til her at nævnes.

D e k o n o m i e n

1729 — 63.

Da flet Huusholdning og egenraadige Betienters Kongierrighed under Skolarterne Brahe og Trolle havde bragt Stiftelsen paa Bredden af Odelæggelsens Agrund, hvorfra Juels Anstrængelser vare for kortvarende til fuldkommen at kunne drage den tilbage, da fremstod Holstein som en frelsende Engel, der med kraftfuld Arm ei allene standsede dens Fald, men endog lidt efter lidt bragte den tilbage til Velstand. Mange af de Midler, han betiente sig af for at opbylde Stiftelsens forfaldne Finantser, ere forhen anførte; her ville vi derfor allene omtale de Forandringer, han foretog med den egentlige Dekonomie.

Før Holsteins Tid havde Forpagteren tillige været Skolens Spisemeester. Men da det var Stiftelsens Fordeel, at Hovedgaardens Markker saavel som Tienderne bortforpagtedes til den Høistbydende; og det

1) Jacobis vigtigste Levnetsomstændigheder findes i Kjøbenhavn lærde Efterretninger for 1810 Nr. 47. Som et Bidrag til denne fortiente Mandes Ugdeshistorie, og tillige som et opmuntrende Exempel for Herlufsholms yngre Fosterbørn, maa følgende Udskrift af Rectors Embedsprotocol staae her: „Christian Frideric Jacobi, en Søn af St. Hrr Jacobi, forhen Sognepræst „udi Rommerrød, ankom hertil Skolen d. 3 Novembris 1748, og blev herde „nederst, men formedels sine gode Naturens Gaver snart vil blive een med „de beste“. Og til Peris for, at denne gode Formodning ikke slog feil, er hertil senere føiet: „Hånd blev sendt til Akademiet d. 19 Junii 1754 og an- „taget med første Berømmelse“. Og de academiske Aarbøger vidne, at Ung- „lingen Jacobi vedblev ved Universitetet at udmærke sig, ligesom han i Skolen havde begyndt. I en Indberetning af 1759 fra Prokansleren til Kongen omtales Studenten Jacobi som en, der fortjener at regnes „blandt ingenia „exstantiora“. (Engelstedts Annaler 1813, 1 S., Pag. 15). Urit mature, „qvod vult urtica manere.

lettelig kunde vorde Tilfældet, at den, som bød høiest Afgift, ikke havde Lyft eller Duellighed til at paatage sig Skolens Bespiisning: saa fandt Holstein det tienligt at afstille Forpagtningen fra Bespiisningen. Forstanderens Betiening ophævedes da aldeles; Hovedgaardens Marker og Linderne bortforpagtedes for sig selv; til Forpagteren opførtes en ny Bolig; (Tab. I, R og S), hvormod Spisemesteren fik den, som Forstanderen hidtil havde haft u). Stiftelsens Jagtret, saavel som Fiskeriet og Haugen, havde siden Rosencrantz's Tid været Forstanderen overbragen til fri Afbenyttelse, men paa hans egen Bekostning, dog saaledes, at han intet deraf maatte afhænde til Andre. Nu derimod blev Fiskeriet særskilt bortforpagtet, ligesom Jagttretigheden allerede i Juels Tid var bleven Forstanderen fratagen v). Af Haugen skulde Spisemesteren vedblive at have Forbelen; dog skulde dens Dykning for Fremtiden ikke besørjes af ham selv, men af den med Løn af Stiftelsen antagne Gartner.

Alteligt er det, at denne Forandring, i det Øieblik den foretoges, har været til Stiftelsens Fordeel; men om den, i det hele taget, ogsaa fremdeles blev det, er vel vanskeligt at afgjøre. Lettelig indsees det, at Spisemesteren, ved at have enten den hele Forpagtning af Hovedgaardens Marker eller nogen betydelig Deel deraf, til alle Tider vilde være mindre afhængig af Fødevarernes stigende Priser, hvoraf han til Ex. for nogle Aar siden — Skolen til liben Baade — trykkedes haardt. Derfor er ogsaa under nuværende Skoleherre [Geheimeraad Kaas] noget af Hovedgaardens Marker atter tillagt Spisemesteren til Afbenyttelse.

Ved Skolens Bespiisning gjorde Holstein ingen Forandring af Betydning, men beholdt, paa saa Afvigelser nær, det ældre fra Gise nedstammende Reglement. Saaledes som dette 1755 indførtes, vedblev det over et halvt Seculum at være Rettefnoren for Skolens Bevertning; og Forf. troer det passende her at anføre dets vigtigste Punkter, for at vise, hvorledes Skolens Bespiisning var, eller i det ringeste skulde være, indtil for saa Aar siden, da dette Reglement afløstes af et nyere. Den daglige Bevertning var nemlig følgende:

- u) Dette var den samme Bolig, Spisemesteren endnu har: hele det nederste Stokværk i Bygningerne Tab. III, Nr. 1, R og C.
- v) Angaaende Bildet gav Juel den Bestemmelse, som siden flest er bleven fulgt, at hvad der blev skudt, og ei leveredes til Skolens Bord, skulde af Styttten indsendes til Skoleherren — et saare billigt Beberlag for saa megen Uleilighed, hvorfor denne, ifølge Fundatsen, ingen Betaling maa tage.

Frokost, saavel til Lærerne som Disciplene: Smørrebrød med Ost eller Rind paa x).

Søndag Middag: 1) Rindsuppe med Grønt, eller med Risengrøn og Svedster, hvori skulde være et forsvarligt godt Stykke Rind til hver; 2) ferst Fisk; 3) en Steg saa stor, at hver Person ved Bordet kunde faae en god Portion.

Aften: 1) Velling af Perle- eller Risengrøn, eller andre deslige Grøn, kogt i sød Mælk; 2) Frikassee, eller anden Rindmad; 3) tynde Rager, to til hver.

Mandag Middag: 1) Hønsfisksuppe med Grønt og skaaret Brød i; 2) Høns med Beberrods- eller Persillie-Sauce; 3) Mortelsbakkelse, een til hver.

Aften: 1) Sødgrød af Boghvede- eller andre Grøn; 2) Vanfisk eller Ragout; 3) Plukfisk.

Tirsdag Middag: 1) Grøn Spiseaal, kogt paa ferst Rind; 2) Saltet Lamm- eller Dre-Rind med røget Fæst; 3) Dudding med Viinsauce eller Smør.

Aften: 1) Boghvede- eller Bygggrøns-Velling; 2) Ragout eller anden Rindmad; 3) Gartengevert eller Bakkelse.

Onsdag Middag: 1) Viinsuppe af Perle-, Manna- eller deslige Grøn, hvori skulde være Viin, Rosiner og Korender, og sødgøres med hvidt Sukker; 2) Steg; 3) Væsker, to til hver.

Aften: 1) Bygggrøns-Vandgrød med kogt Mælk til, omtrent en Pægel til hver Person; 2) Lammefrikassee eller anden Rindmad; 3) Vælsfiver, to til hver.

Torsdag Middag: 1) Sød Risengrønsvelling; 2) Steg; 3) salt Lørf med Smør og Sennep, eller i dets Sted hakkede Æg og Persillie i Smør.

Aften: 1) Hønsuppe med bagt Brød, Rosiner og Sukker; 2) en Ret Rindmad; 3) opstuvete Væsker eller kogte Svedster med ristet Hvedebrød.

Freitag Middag: 1) Affiede Væsker, kogte paa ferst Rind; 2) Rindet, som Vækerne ere kogte paa, med en god Sauce over; 3) ferst Fisk.

x) Efter et ældre Spisereglement af Holstein fra 1751 var Frokosten, for Disciplene, overensstemmende med det Gæstlige Reglement: fra Marie Bebudelsesdag (25 Marts) til Alle Helgensdag (1 November) blot Smørrebrød; men fra 1 Novbr. til Marie Bebudelsesdag baade varmt Ælbrød og Smørrebrød; for hver Hører ugentlig et Brød og et Pund Smør. Ved Forandringen synes her Intet vundet.

Aften: 1) Sødgrød; 2) en Ret Rødmad; 3) en Pandefage eller et Fad Bakkelse.

Lørdag Middag: 1) Revet Ælebrød med Sukker i; 2) Boeuf à la Mode med en god Sauce til; 3) tørre Giedder eller gode Flyndre med hakket Persillie og Smør.

Aften: 1) Mellesuppe med Tvebakter i; 2) Ragout; 3) en Ret Kage.

Til Bordet skulde steds leveres saa meget vel bagt Rugbrød og vel kogt brunt Æl, som behøvedes. [Om Helligdagene skulde de have Godt-Æl og Sigtebrød. De Syge skulde have saadan Mad, som dem var tienlig, og dertil Sigtebrød] y). I øvrigt indstærper Reglementet paa mange Steder, at Alt, hvad der til Bordet leveredes, haade skulde være af forsvaerlig Godhed, vel behandlet, og leveres i tilstrækkelig Mængde. Alle Høitidsdage z) skulde der gives samme Mad, som om Søndagen, og desuden som fjerde Ret en Tærte paa hvert Bord med syltede Kirsebær eller Svedster i. Alle Høitidsaftener a) sød Risengrød med Sukker og Kaneelbart paa, Steg (Mortens-Aften Gaasesteg) og Bakkelse; [desuden et Fad Æbler og Rødder b). Naar Disciplene engang om Aaret reiste ud med Hørerne at plukke Rødder, eller og nød anden Frihed, saa at de ei spiste hjemme om Middagen, da skulde de om Aftenen have 4 Retter Mad]. Første-Jule-, Paafe- og Pinte-Dag, samt første Dag efter Ferierne skulde paa hvert Bord gives en Flaske Frankviin til Hørerne og Disciplene; ligesom der hver Uge gaves en Flaske Frankviin til Rector, og en til Oldfruen, til dem selv og til de Fremmede, som beverteedes ved Bordet c). Saavel

y) Hvad her er indklamret nævnes vel ikke ubetydelig i Epifereglementet af 1755; men da der i Slutningen af samme siges: „Det øvrige kan blive som forhen er reguleret“; saa maa man, for at have Reglementet af 1755 fuldstændigt, udfylde det ved Hielp af det fra 1751, hvilket her er steet og betegnet ved Indklamring [].

z) Disse vare: Første Juledag, Nytaarsdag, Helligtrekongersdag, Kynelmisse, 1 Februar (Laffigelsesfesten), Marie Bebudelsesdag, Første Paafebag, Christi-Himmelfartsdag, Første Pintebag, Sanct-Hansdag, Marie Besøgesdag, Mittelsdag, Mortensdag, Alle Helgensdag, og første Dag efter Ferien (7 Sept.).

a) Sanct Mikkel-, Mortens-, Jule-, Nytaars- og Helligtrekongers-Aftener.

b) Dertil lægger Reglem. af 1751 endnu, foruden fjerde Ret: paa hvert Bord en Flaske god Viin med Sukker i til Ørøden; desuden paa Rectors Bord tre Potter Riis, og paa det andet Bord to Potter; men dette bortfalt ved det nye Reglement.

c) I den følgende Tid, da Rector ikke længer spiste med Disciplene, under Geheimeraad Brandts Bestyrelse, blev det fastsat, at den Viin, som tilforn Rector

Oldfruen som Rector havde Tillabelse at indbyde til Bordet deres Betiendtere, eller hvilke andre Fremmede dem syntes; men Hørrne havde ikke denne Tillabelse, uden først derom at have henvendt sig til Rector d). At Disciplene Søndag- og Onsdag-Eftermiddage drak Theevand hos Oldfruen i Selskab med Lærerne er forhen omtalt e); forresten fik de intet Andet at drikke end Øl, hvorefter de til hver Tid af Dagen kunde faae saa meget de vilde. Til Skolens Bord skulde af Skytten aarlig leveres 8 Dyr (Maadyr eller Daadyr), 32 Hare, og 30 Vildænder eller andet Fuglevildt f); og af Fiskeriet aarlig 1040 Pund (ugentlig 20 Pund) ferst Fisk, foruden de Kræb, som i Forpagtning af Kræbseriet bleve erlagte g).

Mange ville maastee troe, at Herlufsholms Ungdom ved den i det Holsteinske Reglement foreskrevne Bevertning vænnes til et Vellevnet, de siden ved at forlade Skolen søleligen maatte savne; Forfatteren har i det mindste mere end eengang hørt denne Mening fremsættes. Ungdommen, siger man, og det med Rette, bør vænnes til Tarvelighed; hvor mangen Yngling kan ved Universitetet gior

have havt, skulde af Spisemesteren anstaaes, og af ham paa den inspections-havende Lærers Forlangende uleveres, naar Fremmede spiste ved Skolens Bord.

- d) For saadanne Fremmede blev der af Skolen godtgjort Spisemesteren det samme, som i Penge betales for en Discipels Kost, nemlig for 14 Ribdags- eller Aftens-Maaltider 5 Mark.
- e) Saalænge Holstein levede, og siden efter, saalænge Jomfrue Blod var Oldfrue, gik det med denne Theevandsdriften meget ordentligt; men efter den Tid kom den efterhaanden mere og mere af Brug, indtil den for omtrent en Snees Aar siden (omtrent 1800 eller 1801) af sig selv ganske ophørte.
- f) Angaaende Vildtet fastsætter Reglementet: at Spisemesteren maa aldeles intet deraf enten sælge eller bortforære; men det skal spises paa Disciplenes Borde; dog ham usformeent, uubertiben, naar det ikke skeer for ofte, selv deraf noget at bruge.
- g) For dem, som besangaaende kunne sukke sig underrettede, anføres her den Betaling, Spisemesteren for Kosten erholdt; den var følgende: for hver Person, som spiste ved Bordet, ugentlig 5 Mark, men for de Disciple eller Lærere, som i Ferierne vare bortreiste, erholdt han imidlertid ingen Betaling; desuden aarlig 20 Tønder Rug, 24 Lbr. Byg, frit Foder Sommer og Vinter til 8 Køer, 16 Gaar, 10 a 12 Sviin (desuden Avner til 6 Sviin) og Fiebertreasure, tolfrie Maling af alt sit Korn til Skolens og egen Huusholdning, i Magle-Mølle, Ugebagsarbejde af 6 Huusmænd; desuden frit Brændsel, Hauge frit dyrket, endel fri Kjørsel, og andre mindre Fordele. For denne Betaling bespistes 20 Disciple, 3 Lærere og Oldfruen samt Skolens Tjenestefolk; dog var Pengebetalingen for disse sidste ugentlig ifkun 4 Mark.

Regning paa tre Retter Mad daglig, og hvor tungt da at vænne sig til at nøjes med det ringere! Saa siger man. Men uidentviol vil den, som af Erfaring kender til offentlige Stiftelser og offentlig Bespiisning, aldrig befrygte, at Ungdommen derved forvænneth; ei heller har Forfatteren, der i saa mange Aar har kienet Skolen og de Unglinge, som have forladt den, nogensinde fundet en saadan Frygt staaet af Erfaring. Ved en offentlig Stiftelse, hvor Bespiisningens Godhed staaer i et uundgaeligt Sammenstød med den Bespiisendes Interesse, maa man aldrig gjøre Regning paa en fuldkommen Efterlevelse af nogetsomhelst Spisereglement; at der paa Bordet gives de anordnede Retter og ingen andre, kan vel paasces, saavel som og at disse har visse i Reglementet forestrevne Egenskaber; men Godheden af Mad er i mange Tilfælde saa vanskelig at bestemme, at der ikke altid kan drages nogen fast Grændselinie imellem 'god og taalelig, imellem taalelig og uforvarlig Koft. Ved et saadant offentligt Bord vil man derfor i Almindelighed ikke kunne gjøre Regning paa nogen udmærket god Koft; naar Bespiisningen er taalelig, faaer man som oftest dermed være tilfreds. Ungdommen staaer altsaa, fra denne Side betragtet, ikke Fare for at forvænneth. Men hvad Retternes Antal angaaer, da kunde det vel stundom indtræffe, at en enkelt af dem var saadan, at man ei ganske havde Grund at være tilfreds med samme, og dog maatte dermed tage til Takke; og i et saadant Tilfælde kunde da en tredie Ret hælde paa Manglerne ved en af de andre, og blev altsaa ikke overflødig; thi man vil dog ei saaledes falde alt, hvad der ikke udfordres til det blotte Livsophold: noget over det blot nødvendige gjør ethvert Menneffe Fordring paa; og et vist, om end tarveligt, Belævnet burde vel derfor ved Skolens Bord ikke savnes; thi lige saa lidet som de unge Menneffer her maae forvænneth, lige saa lidet bør de savne deres Forældres Bord. Rarrighed mod Skolens Ungdom stemmer desuden vist ikke med Stifternes Villie. Omtrent saadanne Betragtninger var det rimeligviis, der ei tillode Holfstein at indskrænke Antallet af de Retter, Middagsbordet havde Fordring paa. At fastsætte lige saa mange Retter for Aftensbordet kunde vel ansees overflødig; men formodentlig vilde den betænktsomme Mand ikke gjøre noget Indgreb i en gammel Retsighed, Skolen fra dens Oprettelse havde faaet Hævd paa, som han overalt stedse var opmærksom paa alt det, han troede at kunne paa nogen Maade bidrage til Skolens Glæde.

Femte Afdeling.

Stiftelsens Skjæbne under Skoleherrerne Grev Thott og Schack-Rathlou.

1763 — 1788.

Bestyrelsen.

Holsteins Eftermand som Patron ved Universitetet og Oversecretær i det danske Cancelli Grev Otto Thott h) blev tillige hans Eftermand som Directør for Herlufsholm; og det kan ikke negtes, at hans vidtudsatte Værdom og Kierlighed til Litteraturen gav ham en ustridig Ret til denne Post. Hans Bestyrelse blev dog ikke Stiftelsen til Fordeel. Men ligesom Historien skulder Sandheden denne Bemærkning, saa skulder den og Villigheden at erindre, at deels var Grev Thott, da han tiltraadte ovennævnte Embeder, allerede over den Alder, da Ungdomsfyrighed opflammer Manden til Selvvirk-
somhed og driver ham til at arbejde med Hyst og Kraft (han var dengang over 62 Aar), deels indtraf under ham adskillige for Landmanden vanskelige Aaringer, som betydeligt bidroge til at forringe Bøndernes Aar i). At Stiftelsen under hans Bestyrelse gik tilbage, var

b) Herre til Gauns, Rindervold og Stranbegaard, Ridder af Elefanten, Geheimeraad i Geheim-Conseilet, Præsæs i det Kjøbenhavnske Videnskabernes Selskab, Præsæs i collegio de cursu evangelii promovendo og første General-
Kirkeinspector.

i) Deels nogle Misvæxt-Aaringer, deels den her paa Gudsjet som over hele Landet 1763 og 64 grasserende Dværgsyge.

derfor ingenlunde en Følge af Skolarkens Ligegyldighed for dens Vel; thi paa Billie til at gavne Herlufsholm manglede det aldrig Grev Thott; men havde meget mere sin Grund deels i nysansførte Omstændigheder, deels i en vis Mangel paa Driftighed hos Odbingen selv, især i hans sidste Leveaar, deels endelig i Lunkenhed hos de Underordnede, til hvis Forsorg Skolen, Gaarden og Godsset vare betroede. Forhindret baade af sin Alder og af sine mange og vigtige Embeder kom Thott sjældent til Herlufsholm. Istedetfor at see med egne Øine maatte han derfor stole paa Andres ofte usikre Beretninger, og paa disses Redelighed og Virksomhed allene beroede da Stiftelsens Vel. I de første Aar, efter at Bestyrelsen var blevet Grev Thott overdraget, havde den i Hans Klaumann og Jørg Bruun 2 efter hinanden følgende duelige Forvaltere k), hvis Forslag til Godssets Bedste og Bygningernes Bedlighedsbeholdelse Thott villigen fulgte, dog ikke uden egen Prøvelse; og i disse Mænds Tid sørgedes der upaaklageligt baade for Gaard og Gods. Men under deres tvende Eftermænd Forvalterne Carlsen og Gierlev (hvilke Skoleherren efter nogle Aars Forløb saae sig nødt til at affledige Begge, den Ene især formedeligt flet Regnskabsførelse, den Anden for flet Administration) kom baade Godssets og Gaardens Bygninger mere og mere i Forfald. De Høfsteinste Anlæg omkring Gaarden havde allerede siden deres Stifters Død været sig selv overladte, saa at Fiskeparkene var det Eneste af dem Thott havde sørget for at vedligeholde l). Men nu jævnedes ogsaa Bygningerne det fornødne Tilsyn; disse forfaldt derfor, og deres Istandsættelse udfordrede tilsidst maaffee langt over det Dubbelte, af hvad deres Bedlighedsbeholdelse vilde kostet. Med Godsset gik det ikke bedre: mangen forarmet Bonde maatte tilsidst forlade sin saldfærdige Hytte og gribe til Bettelstaven, fordi man havde vægret sig ved i Tide at tilstaae ham den høist nødvendige Understøttelse; og for Skolen medførte det da betydelig Udgift, inden en saadan Gaard igjen kunde bringes i Drift. Men sikkert flete Saadant mod Thotts Billie; thi til hans Ære maa det siges, at saa nøieregnende han ellers var endog med de mindste Udgifter, og saa meget han end frympede sig ved at tilstaae Udgifter, han troede burde spares, saa villigt laante han Øre til enhver Forestilling om Understøttelse for

k) Klaumann var Forvalter i Aarene fra 1729—64 og Bruun fra 1764—70, begge til deres Død. Den Sidste var Fader til Digteren Professor Th. Chr. Bruun.

l) Da Fiskene i nogle af Parkene vare uddøde, bleve alle disse i Aaret 1767 efter Grev Thotts Befaling paany besatte med Karper og Karudser.

Bønderne, naar Forvalteren viste ham, den var nødvendig. Men Thott vidste ei altid, hvorledes det gik, og isærdeleshed lod han sine sidste Leveaar Stiftelsen mere støjte sig selv, end den netop paa den Tid kunde taale.

Med Skolen selv gik det under Thott ikke bedre end med Godsset; ogsaa der viste sig en Mangel paa det vedbørlige Tilsyn med sine uundeblivelige Følger. Men derom siden.

Med streng Sparksomhed vorede vel under Thotts Bestyrelse Stiftelsens Capital fra 20,000 til omtrent 30,000 Rd., og han saae sig derved istand til at forhøje Fripladsernes Antal fra 20 til 26; men dog kan man ikke sige, at Disciplenes Antal derved i det Hele forøgedes; thi saa Aar, efterat han var blevet Skoleherre, ophørte her at være betalende Disciple, og Antallet af de frie var meget sjældent fuldt. Men den Forsøgelse i Indtægt, som Kapitaltilvæksten frembragte, var langt fra at opveie mod Bygningernes Forringelse og det aarlige sande Tab, der nødvendigt maatte følge af Godssets Forarmelse.

Ingen Forandring af Betydning undergik Skolen i Thotts Tid, og for Holsteins Eftermand kunde der vistnok heller ikke være Noget at forandre. Dog bør det ei med Taushed forbigaaes, at den tidspildende Chorsang — som hidtil tvende Gange daglig var blevet holdt i Kirken, men som sikkert lige saa lidet var stiftet til hos Ungdommen at opvække Andagt som Lyst til Kirtegang — afløstes af ham efter Professor Bernths Forslag; ligesom det ogsaa bør mindes, at der af ham ansattes en Conrector til at dele Byrden af Skolens Bestyrelse med daværende Rector, som efter 30 Aars Tjeneste begyndte at ældes og trættes. Men fornemmelig bør det til hans Berømmelse erindres, at han stienkede Skolen og det endnu i levende Live en betydelig Bogsamling, bestaaende af mere end 5000 Bind, hvoriblandt ikke saa kostbare Bærter i forskjellige Videnskaber m); og kan Thott vel ikke regnes blandt Stiftelsens dristigste eller heldigste Bestyrere, saa vil dog denne Gave give ham Adkomst til stedse at nævnes blandt dens store Velgørere og som saadan at være i taknemmelig Erindring. Han døde den 10de September 1785 i en Alder af 84 Aar og

m) Grev Thott eiede i sin Tid den anseeligste Bogsamling i Danmark, bestaaende ialt af henimod 150,000 Bind (Maanedsskr. Athene, Septbr. 1816 S. 232). Katalogen derover haves trykt i 11 tykke Octavbind og det var tilbeels Don= bletter af denne Samling, han i Aarene omtrent fra 1777—83 udsendte som Gave til Skolen, men mange betydelige Bærter anskaffede han ogsaa af nye blot i den Hensigt at stienke dem til Stiftelsen.

skænkede ved sit Testamente til Herlufsholms Fattige en Kapital af 1000 Rd. n)

Stiftelsens Bestyrelse blev derpaa af Regjeringen overdraget Geheimeraad, Statsminister og Ridder af Elefanten Joachim Otto Schack-Rathlou, der ligesom hans Formand var Patron for Universitetet og Præsident i det Danske Cancelli: en Mand med en lys Aand og et hurtigt Overblik; en kyndig Godsbestyrer, men uden ynderlig Interesse for Vidensfaberne eller deres Dyrkere. En Synsføretning, han over hele Bøndergodset lod optage, viste tydeligen dets høist usle Forfatning; og for at faae denne efterhaanden forbedret, begyndte den nye Skoleherre strax med at lade Bøndergaardenes forfaldne Bygninger istandsætte. Men da det Bidrag af Lømmere, som Skolens egne Skove hertil kunde yde, ikke var tilstrækkeligt, og der af Stiftelsens aarlige Indtægter intet Overskud var til at bestride saadanne Udgifter, saa fandtes det nødvendigt at optage Noget af Stiftelsens Kapitaler, samt at lade tvende Discipelpladser gaae ind. Naar man med Gaardenes Opbyggelse var blevet færdig, skulde flere Forbedringer ved Godset været foretagne, men uden at Noget af Betydning var blevet foretaget, tog Schack-Rathlou sin Afsted fra Herlufsholm i Juni 1788, da han med det Samme efter Ansøgning erholdt Afsted fra sine øvrige Embeder, og han levede derefter sin Tid som Privatmand paa sine Godser i Jylland o).

Underviisningen og Opdragelsen.

Med Underviisningen foretoges under Grev Thotts Bestyrelse ifkun saa Forandringer. For at spare afskaffede han den franske Sprogmeester og overdrog til en af Hørerne at læse Fransk een Time daglig, men blot for øverste Klasse p). De tydske og franske Aviser af-

a) 10 gamle og trængende affatte Gaardmænd og Huusmænd eller Gaard- og Huusmændsenter skulde deraf nyde hver aarligen 4 Rd. Til dette Legat skal Skoleherren ubenævne efter Sognepræstens og Forvalterens Forslag og over Legatet skal holdes en særskilt Protocol, hvori Sognepræsten aarlig bør attestere, at Forvalteren i hans Overværelse til Enhver i rette Tid har udbetalt det ham Tilkommande.

o) Han var Herre til Stamhuset Rathlousdal og Gerstorffslund. Han døde omtrent 1801.

p) Paa denne Maade fortsattes Underviisningen i det franske Sprog under Hs.

stafte han. Underviisningen i Theologi og Hebraisk, som efter Holsteins Indretning hidtil havde paaligget Præsten, overdrog han til Rector og tilstoppede derved en Kilde til Misforhold mellem disse tvende Embedsmænd, som aldrig kunde mangle Næring, saalænge de, uafhængige af hinanden, skulde bestyre Underviisningen i samme Klasse q). Iøvrigt skulde Holsteins Indretninger vedblive. Reglementet for Underviisningen blev altsaa under Thott næsten som det havde været under hans Formand; men det blev ikke fulgt som under denne. Thott erkjendte sig aldrig personlig om Skolens Forfatning; Lærerne savnede under ham aldeles de Opmuntringer, de under Holstein havde haft r). Hertil kom, at den ene af Hørerne

terne Magister Vastholm og Mag. Lund indtil dennes Forskyttelse fra Skolen Aar 1791; men ved denne Underviisning udrettedes aldrig Noget af Betrykhed, og kunde Intet udrettes formekest den blandt Disciplene dengang herskende skadelige Forbød, at øverste Klasses Disciple vare for gode til at faae under en af Hørerne.

- q) De tvende første Lectorer (Mannestab og Studsgaard) blev det i deres Kaldsbrev paalagt foruden at undervise i Theologi og Hebraisk tillige at svare til Skolens Kasse en aarlig Afgift af 100 Rd., for hvilken dog Studsgaard ei længe efter sin Ansættelse ved Kgl. Resol. 1760 blev fritaget. Ved dennes Forskyttelse 1770 var det, Rector paatog sig ovennævnte Underviisning imod en aarlig Godtgjørelse af 50 Rd., som Studsgaards Eftermand Provst Hammer paa Grund af sin Fritagelse for Lectoratet maatte udrede, indtil bemeldte Afgift ved en af Grev Thott udvirket Kgl. Resol. af 1779 blev paalagt Skolens Kasse, „saalænge“, siger Resol., „Professor Bernth der som Rector forbliver, da det, naar der kommer en anden Rector, bliver dennes Pligt ligesom i andre Skoler at lase for Disciplene i Theologien og det hebraiske Sprog uden særdeles Belønning derfor“. Efter Provst Hammers Død ei blot fornyedes men og fornyedes Paalaget, saa at hans tvende Eftermand Mag. Fog og Pastor Petersen paa Grund af den paa Kaldet forhen hvilende Forpligtelse blev paalagt at yde til Skolen aarlig 100 Rd. og „desuden“, siger Kaldsbrevene, „Kald han (Præsten) og være forpligtet til, i Tilfælde af at Sygdom maatte hindre en eller anden af Skolens Lærere fra selv at forrette deres Embede eller Vacance i en eller anden Lærerspost maatte indtræffe, imidlertid at opfylde de Læreren paahvilende Pligter.“ Ifølgelig denne sidste Forpligtelse, hvis Opfyldelse aldrig er blevet forbrødt og ifølge sin Natur ei heller vel kunde blive det, synes det meer passende, om det blev paalagt de følgende Præster ved Disciplenes Forberedelse til Confirmationen at rette sig efter Skolens Leilighed saavel med Hensyn til Tiden (hvorum nærmere Bestemmelse kunde stee i Kaldsbrevet) som til Stedet.
- r) Saaleeds f. Ex. forringe han Lærernes Aar ved at aflasse Expectanterne. Ved ingen Leilighed tog han sig af dem. (See Nere herom i Prof. Bernths Characteristik.)

under mange Aars Tieneste var blevet gammel og aflægs s), ligesom og Rector selv begyndte at ældes og slappes. Hvad Under altsaa, at Uordener begyndte at indsnige sig og gribe om sig, og at det holske Underviisningsreglement med hans øvrige Forrifter lidt efter lidt kom i Forglemmelse. Disciplenes Skoletimer vare saa, deres ledige Timer mange i): ved at afflasse Chorsangen uden at bestemme, hvortil den derved vundne Tid skulde anvendes, var itfun de ledige Timers Antal blevet forøget, og derved Anledningen til Uordenerne forøget, og, naar de daglige Underviisnings- og Spisetimer fraregnedes, vare Disciplene næsten ganske sig selv overladte.

For under saa mislige Omstændigheder at lette Skolens aldrende Rector sit Arbejde og for at ophjælpe Skolen, fandt Grev Thott det tjenligt at ansætte en Conrector, hvis Forretning blev at dele Underviisningen med Rector og i Forening med ham at antage sig Skolens Bestyrelse, samt tillige at være Bibliothekar. I Begyndelsen af Aaret 1785 ankom Mag. Anders Winding Brorson som Conrector; og hvor meget baade Sædelighed og Flid tiltog blandt Disciplene ved hans virksomme Deeltagelse i Skolens Bestyrelse, er endnu Mange i friskt Minde. Underviisningen i øverste Klasse var fra nu af saaledes deelt, at Rector docerte Theologi, Hebraisk, det Halve af Græken og det Halve af Latinen (Prosaisterne) de 3 første Dage af Ugen; Conrector de 3 sidste Dage Historie og Geographi samt det Øvrige af Græken og Latinen (Digterne) og en af Hørerne Fransk. Inspectionen over Disciplene i Fritimerne vedblev efter Holskinds Indretning at være deelt mellem de tvende Hørere, saaledes at de ugeviis dermed skiftede, dog under Rectors og Conrectors Overtilsyn. Men denne Hørernes Inspection var mere i Navn end i Gavn og bestod ikke i meget Andet end i af og til at møde i Lovsangen Morgen og Aften u),

a) Han døde som Hører 1786 i en Alder af over 60 Aar.

i) De almindelige Underviisningstimer vare fra Kl. 10—12 og 3—5; men det tilkom for øverste Klasse Kl. 8—9, som var fransk Time, og for de 2 nederste Klasser Kl. 2—3, som var Skrive- og Regnetime. Om Sommeren begyndte Formiddagsunderviisningen en Time tidligere, men endte da klokken 11. Onsdag og Lørdag Eftermiddag læstes der ikke, men var fuldkommen Frihed. Ferierne vare ved Misbrug saaledes udvidede, at Høvedferien varede fra 1ste August til midt i September, Indseferien 3 Uger, Paaskeferien 2 og Pinseferien 1 Uge, foruden de enkelte Dages Ferie, som Kongens Fødselsdag, 4 Markedsdage o. desl.

u) Aftenlovsangen holdtes altid Kl. 9, men Morgenlovsatngen til ubestemt Tid, sædvanligt mellem Kl. 7 og 8, dog vedblev Lovsangsklokken steds at give Sig-

og noget Væsentligt kunde den ikke virke, saalænge den Fordom kunde udryddes, at en høiere Classes Disciple ei behøvede at stå under en lavere Classes Lærer.

Deconomien.

Under Grev Thott foretoges ingen Forandringer af Betydning i Deconomien: en forbedret Inddeling af Hovedgaardens bortforpagtede Marker samt Indretningen af en Kalkovn (hvor Stiftelsen selv nogle Aar med Fordeel lod brænde, hvad Kalk den forbrugte) er egentlig det Eneste, hertil kan henføres. Dog kan det ogsaa i denne Leilighed erindres, at Thott paa Skolens Begne afsluttet med Næstved en Forening om denne Byes Marker. Fra de ældste Tider havde Næstved ingen Jord eiet og havde derfor af Skovklosteret leiet nogle Marker, hvilke formedelsk deres Fraliggenhed fra Klosteret var noget ubequem for dette, men desto bekvemmere for Byen Afbenyttelse. Efter en Leiecontract af 1528 var Byens Afgift de 28 Mark, som aarlig maatte erlægges til Klosteret. I Reformationstiden blev det, som forhen meldt, Næstvederne tilstaaet paa ubestemt Tid at bruge Jorderne afgiftsfrie, og saaledes stod det, da Klosteret med alt sit Tilliggende kom i Hertug Trilles Eie. Ved disse Leiligheder viste Trille sig mod Næstved som en god Nabo, som levedes ogsaa her; thi ikke allene tillod han for sin Levetid Byens Indvaanere at beholde de samme Jorder, de hidtil havde brugt til Græsning for deres Kreaturer; men for at Byen end ikke i Fremtiden skulde udsættes for at miste en Fordeel, den trængte til og allerede en Tidlang havde været i Besiddelse af, saa overdrog han dem Brugen af bemeldte Jorder paa samme Maade, som den hidtil havde benyttet dem, dog paa Vilkaar: at Hertugsholm skulde vedblive at anses som Hertighedsseier og altsaa besidde Jagtrettigheden som Fiskeriet i de tvende Søer, som dengang befandtes i Markerne, og Byen i Leie af Jorderne skulde til evig Tid erlægge aarligt 20 Mark Danst, hvilke Penge ved en senere Fundats af Trille og hans Efterkommere skulde til aarlig Uddeling blandt fattige Skolebørn i Næstved.

naal Kl. 6 til Grundring om, hvad Tid denne Andagtsforretning egentlig skulde holdes. Af øverste Classes Disciple mødte i Lovsangen, hvis der vilde, at Dødsen mødte de Fjælle.

Men flere Gange i Fremtiden blev denne Gave Anledning til Stridigheder imellem Næstved og Herlufsholm, og flere Gange maatte Domstolene afgjøre Tvisten, fordi der stedse var ulige Meninger om, hvad Ret Trolles Gave egentlig hienlede Byen. Tilfidsst var det ved en Kommissionsdom af 1762, som af Højesteret stadfæstedes, blevet afgjort, at Byen ei havde anden Ret til Overdrevet (saa kaldtes de omtvistede Marker) end Græsningsret for sine Kreaturer; men da man ønskede at maatte tillige afbenytte det til Sædemark, saa afsluttede Thott (1771) desangaaende en Forening med Næstved, ifølge hvilken Byen erholdt det største Stykke af Overdrevet (600 Tønder Land) udlagt til fri Raadighed, imod at et mindre Stykke (omtrent 60 Tønder Land) aflødes til en af Skolens Byer (Hølsted), som ogsaa hidtil havde havt nogen Ret til Græsning paa disse Marker v) og at Skolen vedblev at have Jagt- og Fiskerettigheden, hvorefter den ogsaa endnu er i Besiddelse.

-
- v) Da Overdrevet som Hovedgaardsjord var tiendefrit, saa har fra den Tid af enhver af Bønderne i Byen Hølsted til sin Gaard et Stykke Jord paa 6 Tdr. Land, hvorefter ingen Tiende svares. Aar 1815 fik Næstved By Kongelig Tilladelse til at udfisfe sine Jorber, saa at hvert Hus fik sin Jord særskilt udlagt (dog Skolens Herlighedsret ubeskåret). Ved den Kgl. Resol. er det tilladt at sælge Jordblokkene fra Hufene, men skulde denne Tilladelse tillige, som Nogle mene, hienle Ret til at afhænde disse fra Byen, da synes den ei at kunne bestaae med Herluf Trolles Gavebrev, som bestemmer dem „til Næstved Byes Behov til evig Tid“ og er forsaavidt et Indgreb i Trolles testamenteristiske Disposition.
-

II.

1788 — 1865.

ni

Albert Zeth.

16 17

Journal of Management Studies, 19(1), 67-80.

Forord.

Paa Herlovianersamfundets Generalforsamling d. 23 Mai 1860 meddelte Formanden en Skrivelse fra Hs. Excellence Skolens Forstander, hvori denne underrettede Samfundet om, at det var hans Agt at træffe Forberedelser til, at en Fortsættelse af Melchior's Herlufsholms Historie kunde udlomme til Jubelaaret 1865, muligstis i Forbindelse med en Revision af selve Melchior's Bog, saa at det Hele kunde udlomme under Et. Forstanderen antog, at det var det Ønskelige, at Arbeidet overtoges af en enkelt Herlovianer, der da selv maatte søge og vistnok ogsaa vilde finde Bistand og Medvirkning af Flere, ligesom Forstanderen selv vilde vise ham al mulig Imøbelommen. En næiere Udvikling af Planen til dette Arbeide skulde i sin Tid blive Samfundet forelagt.

Samme Sommer modtog jeg haabe fra Hs. Excellence og igjennem Samfundets daværende Formand Opfordring til at fortsætte Melchior's Herlufsholms Historie til vor Tid. Uagtet jeg vistnok kunde have Betænkelse ved at følge Opfordringen, da min Tid til daglig Brug er optagen af saa mangehaande Gysler, at jeg har lidt eller ingen Leilighed til at give mig af med Andet, end hvad min Stilling kræver af mig, paatog jeg mig dog dette Arbeide, der af mange Grunde maatte være mig kjær, i Haab om, at jeg navnlig i Ferierne kunde finde Leilighed til at beskæftige mig dermed; desuden var der jo endnu 3—4 Aar, inden det skulde være færdigt, og i den Tid maatte dog Endeel kunne udrettes.

I Samfundets Beretning om dets Virksomhed i Aaret 1861 (udgivet 1862) findes efter et Brev fra mig til Formanden meddeelt den Plan, der med Forstanderens Billigelse skulde følges. Efter Beretningen anført jeg følgende Drøftelse af min Skrivelse til Formanden:

„Hs. Excellence Forstanderen har bestemt:

- a. At Melchior's Herlufsholms Historie skal fortsættes indtil Nutiden, dog saaledes, at den Melchior'ske Periode skal tages for paany, da Melchior ikke med fornøden Oprigtighed kunde skrive sin Samtids og endnu mindre sin egen Historie; forsaavidt den vedkom Herlufsholm.
- b. Melchior's Historie skal (isøvrigt) hverken omarbejdes eller forkortes, men udgives paany i Forbindelse med Fortsættelsen.

- c. Til Bedste for det store Publicum, der interesserer sig for Herlufsholm, men for hvilket Melchior's Historie og en Fortættelse i samme Udsørlighed vilde blive for bred og detailleret, skal der som Festsprogram udarbejdes en nogenlunde kort historisk Udsigt over Herlufsholms Skæbne i de hunderndne 3 Aarhundreder. Dette Program vil Hs. Excellence Forskanderen lade udføre paa en til Festens Betydning passende Maade.

I Overensstemmelse med den ovenfor antydede Plan, der var foreslaaet af mig efter Raadsfærelse med Herlovianerne, Professor R. Chr. Nielsen og Skolebestyrer P. E. Melchior, tog jeg mit Udgangspunct fra Aaret 1788 ved Geheimeraad Brandts Tiltrædelse af Patronatet for Herlufsholm, 9 Aar før Melchior blev ansat her som Lærer. Melchior stod, da han skrev sin Herlufsholms Historie, Personer og Forhold fra Brandts og Kaas' Perioder saa nær, at han umuligt kunde skrive med den Oprigtighed, der ellers var hans Natur, saameget mindre som han selv havde en saa væsentlig Deel i Alt, hvad der skete fra 1797 — 1820, ved hvilket Aar hans Bog egentlig slutter. Jeg har derfor intet Vieblid tvivlet paa Rigtigheden af heelt at omarbejde dette Tidrum, der nu ligger saa fjernt, at det kan sees i Historiens rolige Lys og omtales med den Uforbeholenhed, der i Forhold som disse kun kan komme tilorde, naar de handlende Personer forlængst ere traadte af fra Stuepladsen. Men samtidig med, at jeg ganske har omarbejdet dette Afsnit af Herlufsholms Historie, hvad enhver Læser, der kender Melchior's Bog, let vil bemærke, har jeg ikke betænkt mig paa at gjøre den frieste Brug af meget af det, Melchior har meddeelt, hvilket navnlig gjælder om en Deel historiske og statistiske Data, om hvis Paalidelighed der ikke er nogen Grund til at tvivle.

Jeg har nærmest havt een Klasse af Læsere for Øie, nemlig den store Kreds af ældre og yngre Herlovianere, der staa i et saa nøie Forhold til Stiftelsen, at selv de ubetydeligste Ting, der vedkomme denne, have Interesse for dem. Den i høi Grad detaillerede Fremstilling, som gaaer ind paa Ting, der kunde forekomme andre Læsere ligegyldige, maatte smaalige og trivielle, vil, haaber jeg, give Herlovianere Oplysninger, der for dem, som kende Stiftelsen og Livet her fra deres eget Ophold paa Herlufsholm, ikke ville være ganske uden Interesse.

I sit eget Exemplar af Herlufsholms Historie, der er gjennemtruffet med rene Blade og endnu bebares her, har Melchior enkelte Steder tilføjet Bemærkninger, som han utvivlsomt vilde have medtaget, dersom Bogen havde oplevet et nyt Oplag i hans Levetid. Disse Bemærkninger, der isøvrigt kun ere saa, har jeg anseet det for rettest at optage i den nye Udgave, der ellers paa et Par ubetydelige Anmærkninger nær, som have faaet en anden Plads, er optrykt aldeles usforandret indtil 1788. Af flere Grunde har jeg foretrukket at samle Personalefterretningerne om Herlovianere siden 1788 under Et i et særegent Afsnit.

Herlufsholm den 5te Decbr. 1864.

Albert Leth.

I.

Geheimeraad Brandts Bestyrelsestid.

1788—1805.

De tre sidste Skoleherrer, Greverne Holstein og Thott og Geheimeraad Schack-Rathlou havde alle været Præsidenter i det danske Cancelli og tillige Patroner for Universitetet. Da Schack-Rathlou i Sommeren 1788 tog sin Afsked som Skoleherre, samtidigt med at han nedlagde sine øvrige Embeder, blev Patronatet for Universitetet overdraget til Arveprindsen (senere Hertugen) af Augustenborg, men Patronatet for Herlufsholm til Geheimeraad Christian v. Brandt, der endnu dengang var første Deputeret i Generaltoldkammeret, men kort efter blev udnævnt til Directeur og kort efter fik Titel af Præsident i Cancelliet *).

Det var intet let Gjern, Brandt paatog sig. Skolen havde vel atter begyndt at hæve sig; men kun 2—3 Aar tidligere havde den, baade hvad Undervisning og Disciplin angik, været i en maadelig forfatning. Baade Godssets og Gaardens Bygninger, især Rectorboligen og Kirken, vare i høi Grad forfaldne; Bønderne vare forarmede, og mange Gaarde vare endog aldeles blottede for Kvægbesætning **). Skulde det hele Gods ikke lægges øde, var det nødvendigt

*) Den 13 Juni 1788 blev Brandt udnævnt til Patron for Herlufsholm, d. 29 Aug. f. A. til Directeur i Cancelliet. Brandt var ogsaa Provisor for Ballse og Curator for Bømmetofte.

**) Ifølge en Synsforretning, som Schack-Rathlou havde ladet optage over hele Godsset, vilde der medgaae en Sum af 28,000 Rb. til en taalelig Istandsættelse af de forfaldne Bøndergaarde og Huse. Om den første Deel af Beboerne erklæredes det, at de vare saa fattige, at de ei selv kunde lade deres Boliger i standsette.

paa en eller anden Maade at komme Bønderne tilhjælp. Lykkeligvis besad Brandt netop de Egenstaber, der udfordredes for at ophjælpe baade Gudset og Skolen. Med et oeconomist og administrativt Talent, der snart kom Gudset tilgode, forbandt han en levende Interesse for Stiftelsen og dens Ungdom, for hvem han til sine sidste Dage var en trofast og faderlig Ven.

Profesor Johan Ludvig Bernth, der havde været Rector i 33 Aar, var nu henved 64 Aar gammel *). Hans faderlige Forhold imod ~~Disciplinen~~ ~~bestemtes~~ af ~~Alle~~, og med ~~Taknemmelighed~~ omtale El. F. Horneman, Rabbet og mange Andre, hvormed de stybte ham baade som Lærer og som ~~Menneske~~; men det lader sig ikke nægte, at han allerede i en temmelig tidlig Alder har savnet Kraft til som Rector at beherske Skolen og at tilbagetrænge den raae og selvraadige Aand, som havde vidst at skaffe sig Indpas i Aarene 1770—80. Rabbets Grindringer, der indeholde et fortræffeligt ~~Ma-~~teriale til Bedømmelse af Skolens indre Forhold i Aarene fra 1772—75, vise os, hvorledes Tilstanden allerede dengang var, og den forværredes Aar for Aar indtil 1785. I de 10 Aar fra 1776—85 incl. dimitterede Skolen ialt 26 Candidater, af hvilke ikke mindre end 9 fik Non cont. i Hovedcharacter ved Examen artium (6 Laud, 11 Haud ill.). **) Det var Skolens aabenbare Forfald, baade hvad Undervisning og Disciplin angik, der havde foranlediget en Conrectors Ansættelse fra Begyndelsen af Aaret 1785 ***). I den hjertelige Tale, hvormed Bernth indsatte Brorson den 7de Januar 1785, siger han selv, at Ansættelsen af en Conrector ikke var fremkaldt ved noget Ønske af ham. Da Brorson kom her til Skolen, vare Lærerne: Hørerne Otto Paludan og Magister Lund; ~~desuden~~ var Spisemester Geiskler endnu Regne- og Skrivemester (fra 1755—92). Aaret efter døde den gamle Hører Paludan, hvis grændselsløse Svaghed og Eftergivenhed ikke havde bidraget saa lidt til ~~Disciplinens~~ Forfald. Han havde været Hører i 27 Aar, men havde i mange Aar været ude af Stand til at overholde blot den tarveligste ~~Rolig-~~

*) Han var født d. 10 September 1724.

**) Efter Universitets Matriklen, der ikke ganske stemmer med Melchjors Fortegnelse over Dimittenderne; fra 1776 er Hovedcharacteren ved Examen artium vedtaget i Matriklen; hos Melchior anføres ingen Characterer før 1799.

***) Brorson var udnævnt i Novbr. 1784 og besøgte Skolen i Slutningen af samme Aare. Ved denne Leilighed medbragte han en ny Discipel, dengang 15 Aar gammel; det var Hans Bschmann Melchior.

hed i sine Timer, end sige til at lære Disciplene Noget. I hans Sted kom Magister Søren Bemvigh Fog, der var dimitteret herfra Skolen Aar 1780. Denne retslafne Mand, der senere i en Række Aar (1791 til 1808) var Sognepræst til Herlufsholm, havde ikke ringe Indflydelse paa Stiftelsens Anliggender, saalænge Brandt levede, da han nød dennes fulde Fortrolighed; men det bør tilføies, at Magister Fog aldrig misbrugte Brandts Indflydelse og Tillid; derimod er der Spor nok af, at han ofte har haft en meget gavnlig Indflydelse.

Da Brandt blev Skoleherre, talte Skolen 24 Disciple, der alle vare Gratister. Expectanter fandtes der ikke længere; men Melchior har dog neppe Ret, naar han bebrejder Thott, at han til Tab for Læerne afføste Expectanterne. Sagen var ganske simpelt den, at det efterhaanden under Skolens Tilbagegang baade i den ene og den anden Henseende i Thotts Bestyrelsestid blev fjeldnere og fjeldnere, at Forældre søgte deres Børn optagne i Skolen for Betaling. Det er rimeligt, at Thott, da Stiftelsens oeconomiske Tilstand dengang tillod det, netop for at forhindre en Aftagen i Frequenten, forsøgte Gratisternes Antal fra 20 til 26*); men dette kan man dog ikke med Villighed bebrejde ham. Melchior beretter ogsaa selv, at Skolens Menomme i endeel Aar var saa ringe, at selv Gratistpladser stode ledige, fordi Ingen brød sig om at begjære dem for deres Børn; men naar der ikke var større Søgning til Skolen, er det ganske forklarligt, at Expectanterne, der skulde betale 100 Rd. om Aaret, undlode at indfinde sig. Det var saaledes ikke Thotts, men Skolens egen Skyld, at Expectanterne i Tidens Løb udebleve. Da Schack-Rathlou, der anvendte en Deel af Skolens Formue til at opbylde de forarmede Bønder, maatte lade to Gratistpladser gaae ind, blev Antallet saaledes 24.

Skolen havde 3 Classer; i Mesterlection underviste Vernth og Brorson hver den halve Uge. Med Undtagelse af de franske Timer var Undervisningen ligesom i Landets øvrige latinske Skoler**). Lærefagene vare væsentligst: Latin, Græsk, Hebraisk, Theologie, Historie, Geographie og „Sphærica“. Sommerferien var endnu dengang visnok den eneste Ferie, i hvilken Disciplene maatte rejse bort; idetmindste fremgaar det af Rahbeks Erindringer, at han i sin treaarige Skoletid kun tilbragte Sommerferien i sit Hjem i Rissøbenhavn. Og naar han, der

*) Flere Disciple kunde Skolen ikke modtage; paa ethvert af de 18 Disciplestæ-
kker fulde hvo 2 Disciple.

**) Om de daglige Undervisningstimer og Ferierne vide Pag. 163.

havde sit Hjem saa nær og var af velhavende Familie, maatte blive her i de øvrige Frier, saa kan man vel nok slutte, at det har været den almindelige Regel. — I Rahbets Skoletid spillede Disciplene imellem Jul og Nytaar en Comedie paa Auditoriet, hvorved Gaardens Folk og Embedsmændenes Familier vare Tilskuere; heraf fremgaaer det, at Disciplene ialtsald ikke reiste bort i Juleferien.

Allerede i Begyndelsen af Aaret 1788 havde Schæd-Rathlou kunnet ønske Bernth tillykke med, at Skolen atter havde hævet sig i Publicums Omdømme, saa at Forældre igjen bestræbte sig for at faae deres Børn anbragte paa Herlufsholm. Brorsons Ansættelse og den gamle Paludans Død havde væsenligt bidraget til at hæve Skolens Credit; men det havde kostet Brorson alvorlig Kamp at sætte Skil paa Mesterlectien, hvor en raa, forvorten Tone havde havt altfor god Tid til at sætte sig fast. Brorson vidste dog at skaffe sig Respekt; han har selv fortalt, hvorledes Mesterlectien mødte halvdrucken paa Classen og vægrede sig ved at modtage Underviisning af Andre end Rector; men Brorson var ikke den Mand, der lod sig Skolen sætte for Øren; med Stokken i Haanden sprang han op paa Bordet og bearbejdede de forbausede Mesterlectionanere saa eftertrykkeligt, at de fandt det raadeligt at give Rjeb ligeoverfor denne lille Mand, der med sin ubændige Gidsighed aldeles ikke syntes at ville respectere Mesterlectiens formeentlige Privilegier. Da det ikke kunde være anderledes, maatte de finde sig deri, og Brorson forstod baade at forskaffe sig og bevare den Respekt, uden hvilken hans Stilling, der var vanskelig nok, vilde have været reent utaalelig. Da Modstanden først var brudt, og Disciplene havde lært at kjende og paastjønne ham, gik Alt meget godt.

Naar Brorson, der som Conrector var ansat til at læse alene med Mesterlectien, maatte træde saa bestemt op, for at faae Bugt med dens indbildte Privilegier, saa behøver man intet Vidnesbyrd om, hvorledes det gik med de franske Timer, der udelukkende vare beregnede paa de ældste Disciple. Denne Underviisning, der med megen Besøftning og Uleilighed for Skolen var holdt igang i en lang Arrække og blev vedligeholdt indtil 1791, har kun ringe Frugt. Disciplene udebleve, naar det behagede dem, og den Hører, der havde det mislige Hverv at læse fransk med Mesterlectien, maatte være glad, naar der dog mødte nogle, saa at idetmindste Skindet af Underviisning kunde reddes. I Underviisningen var der fra 1786 isvrigt steet en glædelig Forandring. Begge Hørerne vare dygtige Lærere, og Disciplene kom nu godt forberedte op i Mesterlection, hvilket

ikke havde været Tilfældet, medens Paludan levede *). Run eet Fag stod tilbage, og det var den latinske Stil. Bernth var selv en dygtig og elegant Latiner, men den tørre og trættende Stilskrivning interesserede ham ikke meget. Det var paafaldende, hvor hyppigt Characteren i latinsk Stil ødelagde det hele Examensresultat ved Examen artium. Maaskee tildeels paa Grund heraf var det blevet en almindelig Tro paa Herlufsholm, at Skolen var mindre vel anstrengt ved Universitetet. Der taltes høit derom, og man gjættede paa forskellige Grunde til denne formodede Misgunst **); ja engang, det var efterat Brorson havde begyndt at skrive Stil med øverste Klasse, sendte en udmærket Dimittend ***), der i alle Fag havde staaet sig saa godt, at han vilde være bleven udmærket, hvis han havde faaet Laud for den latinske Stil, sin Examensstil herud til Brorson med en stærk Beklæggelse over, at den var uretfærdigt bedømt. At Bernth, Brorson og Melchior maae have meent det Samme, fremgaaer deraf, at Melchior strax, efter Overlæg med Bernth og Brorson, reiste til Kjøbenhavn og overrakte Hertugen af Augustenborg, Universitetets daværende Patron, en Skrivelse fra Brorson, der paa den formeentlig forurettedes Begne udbad sig, at Stilen baade for hans og for Skolens Skyld maatte blive revideret, da man formodede, at en Feiltagelse fandt Sted. Da Hovedcensuren var falden, inden Melchior kom til Kjøbenhavn, beklagede Hertugen meget, at en Revision af Stilen var umulig, og Bedkommende blev saaledes ikke udmærket. Det kan dog her erindres, at Cl. F. Horneman, der i sin Tale ved Jubelfesten paa Herlufsholm 1816 omtaler Bernth med Betsømmelse som Stilist baade i Dansk og Latin, tilspøier, at i den latinske Stil maatte hans Disciple hjælpe sig selv altfor meget.

*) Fra 1792—96 var der rigtignok igjen en forbigaaende Tilbagegang. De daværende Hørere kunde langtfra maale sig med deres Formænd; den ene af dem, der var en Protegé af Brandt, blev 19 Aar gammel ansat ved Skolen. Under sit Ophold her tog han theologisk Attestats. I disse Aar klager Brorson atter over den flette Forberedelse til Mesterlection, og Virkningerne af den mangelfulde Undervisning i de lavere Classer vare kjendelige nok flere Aar efter.

**) Professor Bernth, der samtidigt med sin Bestikkelse til Rector paa Herlufsholm var udnævnt til Professor philosophiæ extraordinarius med Ret til at indtræde efter Tour ved Universitetet, var ikke fri for en Mistanke om, at denne formodede Ugunst, der ramte Skolen, nærmest gjaldt ham, fordi en lille Tiende (Krummerup Tiende), der tilkom den yngste Professor i det philosophiske Facultet, var bleven ham tillagt, da han renoncerede paa sin Ret til at indtræde som Professor ved Universitetet.

***) Professor Bernths yngste Søn, Andreas, dimitteret i Efteraaret 1799.

Den Commission for Universitetet og de latinske Skoler, som Regjeringen havde nedsat i Aaret 1790, var 1797 rykket saa vidt frem med sit Arbejde, at den havde udarbejdet en ny Organisations- og Underviisningsplan, som til en Prøve samme Aar blev indført i Frue Skole. Den paatænkte Reform bestod væsentligst i, at flere Underviisningsfag skulde optages, Skolerne skulde have 4 Classer, og det gamle Hørersystem, hvorefter enhver Lærer havde sin Klasse i alle Fag, skulde give Plads for Faglærersystemet, ifølge hvilket enhver Lærer skulde have sine særegne Fag igjennem hele Skolen eller dog flere Classer. — Brandt, der var Medlem af Commissionen, ønskede, at Resultatet af dennes Virksomhed jo før jo hellere skulde komme Herlufsholm tilgode, og oprettede derfor, som en Forberedelse til Reformens fuldstændige Indførelse, i Aaret 1797 en 4de Klasse, efterat Melchior var bleven Lærer her. Den egentlige Fordeling af Underviisningen efter Fag blev dog først indført her fra Septbr. 1799 *), og denne Forandring, hvorved Lærerne kom til at læse i alle Classer, havde, uden Hensyn til den grundigere Underviisning, en afgjørende Indflydelse paa Skolens indre Forhold, da det privilegerede Mesterlectievæsen derved forsvandt. Den hele Forandring var ikke ret efter Bernths Hoved, og man kan heller ikke undre sig over, at den 75-aarige Mand, der i 44 Aar havde arbejdet under den gamle Hørerindretning, kun modstræbende og med Mistillid indlod sig paa denne gennemgribende Forandring. Men Brandt, der var ivrig for Sagen og kraftigt understøttedes af Melchior, satte Reformen igjennem trods Bernths mange Betænkeligheder og passive Modstand. Brorson forholdt sig neutral og var i alle Tilfælde ingen Beundrer af den nye Indretning. Det var Melchior, der leverede den nye Læseplan, saaledes som den blev approberet af Brandt og indført her ved Skolen. Brorson havde ogsaa udarbejdet en Underviisningsplan; men han tog den selv tilbage og tiltraadte Melchiors, enten det saa var, fordi han antog den for bedre, eller fordi han frygtede for, at den dog vilde være bleven hans foretrukken; thi Melchior stod dengang i høi Yndest hos Brandt. Af Tabellen over Underviisningstimmernes Fordeling paa de enkelte Fag, som nedenfor meddeles, vil man see, at Melchior havde vidst at skaffe Plads for sine Yndlingsfag: Physik og Naturhistorie, og han formaaede noget senere (1802) Brandt til at

*) Fra Mai 1799, til hvilken Tid Reformen egentlig skulde have været indført, blev der oprettet 6 nye Gratistpladser; Skolen fik saaledes 30 Disciple.

ubvirke Cancelliets Resolution for, at Dimittenderne fra Herlufsholm, naar de indstillede sig ved Universitetet, bleve examinerede i Pphysik. Da engang den latinske Stil atter anrettede sin sædvanlige Ødelæggelse paa Hovedcharacteren ved Examen artium, meente rigtignok Brorson, at de mathematisk og naturvidenskabelige Discipliner havde for megen Vægt i Skolens Underviisningsplan, og at heri maatte søges idetmindste een af Grundene til Disciplinens mindre Fremgang i den latinske Stil; men da Melchior med Varme forsvarede sine Fag og deres Betydning for den almindelige Dannelse, og da den redegørelse Brorson fremfor Nogen paastjærkede Melchiors Iver og Lærerdydighed, blev det, som det var, og Underviisningsplanen blev fremdeles uforandret gjældende. Den gamle Bernth overtog ved Reformens Indførelse Theologie og Hebraisk i øverste Klasse (4 Timer ugentlig), og hele Latinunderviisningen i denne Klasse gik fra nu af over til Brorson; desuden underviste han i Historie og Geographie. Melchior overtog Mathematik, Pphysik, Naturhistorie, Philosophie samt Regne- og Skriveunderviisningen; de øvrige Fag bleve fordeelte imellem de andre Lærere.

Underviisningstimerne's Fordeling paa de enkelte Fag.

	1ste (nederste) Klasse.	2den Klasse.	3die Klasse.	4de Klasse.	Summa.
	Timer ugenlig.	Timer ugenlig.	Timer ugenlig.	Timer ugenlig.	Timer ugenlig.
Latin	12	10	10	10	42
Græsk	=	4	4	3	11
Hebraisk	=	=	=	2	2
Dansk	2	1	=	=	3
Lybsk	3	2	2	1	8
Fransk	=	2	2	2	6
Religion	1	1	1	1	4
Historie	1	1	2	2	6
Geographie	1	1	1	1	4
Mathematik og Astronomie . .	=	=	3	3	6
Pphysik	=	=	2	2	4
Naturhistorie	2	1	1	=	4
Philosophie (o: Logik og Psy-					
chologie)	=	=	=	2	2
Praktisk Regning	3	2	=	=	5
Skriftrivning	3	3	=	=	6

Der blev ansat en ny Lærer i Franst, le Gros, en emigre Franstmand. Han boede i Nestved, men vendte efter faa Aars Fjærløb tilbage til Frantrig (1802). Le Gros synes at have været dannet Mand, hvad der nok neppe kan siges om hans Eftermand Felgine *).

Forhen havde der ikke været Examina i Skolen; øverste Classen maatte vel skrive en Prøvestil, og de andre Classer bleve prøved Latin og Græst foruden i den latinske Stil; men Characterer gik der ikke. Ved Reformens Indførelse blev det bestemt, at der skulde afholdes 4 aarlige Examina, der dog snart indskrænktes til 2 efter faa Aars Fjærløb til 1, da man fandt, at de hyppige Examinatorer tog for megen Tid bort fra Underviisningen. De urimelig længe Ferier bleve forkortede omtrent til det Halve **), og fra nu af blev der ogsaa læst Onsdag Eftermiddag, men Lørdag Eftermiddag blev at være fri. Underviisningstiden var fra Kl. 8—11 Formiddag (om Vinteren Kl. 9—12) og Kl. 3—5 Eftermiddag. Først fra 1801 da Examen artium stærpedes, blev endnu 1 Time lagt til (Kl. 5—6).

Ved nogle smaa Pengepræmier fra 2—5 Rd. søgte Brandt opmuntre Disciplene til Flid og Fremgang, ja der var endog Præmie for „ædle Handlinger“. Brandts gode Mening med disse Præmier var umistjendelig, men Nytten af dem var tvivlsom. De blev uddeelte af ham selv med en vis Høitidelighed, første Gang paa Kronprindsens Fødselsdag 1801. Brorson og Melchior synes ikke om Præmierne, der desuden vare faa talrige, at hveranden Discipel blev udmærket. Efter nogle faa Aars Fjærløb fandt de bagefter Lærernes eenstemmige Ønske ***).

*) Felgine, en franst Paraplymager af en Emigrantsfamilie, læste ikke paa Classen, „Han er egentlig kun et ordinært Meunesse, der er antagen som Paraplymager“, siger Brandt om ham, og hans Gage var ogsaa meget „ordinair“; han fik 4 Rd. 1 Mt. om Maaned. Han kom herud og spadserede med Disciplene for at øve dem i at tale Franst. Classunderviisningen i Franst besørgedes af en Hører.

**) Ved Forhandlingerne imellem Brandt og Skolens Rector og Lærere angaaende Reformens Indførelse, og hvad dertil hørte, vedtoges 12 Puncter paa et Møde i Rectorboligen d. 18 Jan. 1799; 3die Punkt lyder saaledes: „3 Uger til Ferierne, hvad Disciplene angaaer, er vedtaget, at Ferien i August Maanedet herester kun varer i 14 Dage, og at det i de øvrige Ferier ikke tillades Disciplene at rejse bort uden i meget vigtige Tilfælde.“

***) Ogsaa for Godebets Bønder havde Brandt udsat Præmier paa 5, 3 og 2 Rd. De gaves til dem, der udmærkede sig ved at opføre Steengjærder og pl

Inspectionen stod, da Brandt blev Skoleherre, endnu paa svage Fødder, endstjøndt det var umiskjendeligt, at Brorsons Ansættelse og Palubans Død havde haft en gavnlig Indflydelse ogsaa paa disse Forhold. Saa galt som i Aaret 1784, da to af de ældste Disciple bleve udstviste af Skolen paa Grund af „Udsvævelser“ *), var det vel ikke længere; men Tilsynet var dog endnu meget mangelfuldt og kunde efter de bestaaende Forhold ikke være synderlig skarpt. Uorden, Selvraadighed og Vidtløstigheder af forskellig Slags havde vundet et Slags Færd, hvorved der lagdes store Hindringer i veien, da man nu under gunstigere Forhold søgte at have alle de Uregelmæssigheder og Unoder, der hidtil havde haft det frieste Spillerum. Strax efter sin Tiltrædelse klager Brandt over, at de ældre Disciple, som han vidste, om Natten stode op af deres Senge og gik til Næstved, hvor de „svirede og sloges med Bønder og Ryttere“ (Brorson). Denne Klage foranledigede, at man paa Brandts Forslag om Natten afslukkede den vestre Fløj af Klosterbygningen, hvor Disciplene dengang udelukkende boede. Derved bleve rigtignok disse Nattevandringer forpurrede; men Tilsynet var og blev dog meget mangelfuldt.

Disciplene boede endnu to og to sammen, og Contubernalerne laae i een Seng. Da der ikke var Varme paa Discipelskamrene, maatte de, naar de vilde læse om Aftenen, sidde paa Lectierne; men hvad derfra kunde passere, giver Rahbels Grindringer, 1ste Deel Pag. 164, en Forestilling om. Her var Meget at ældre, og der tilkommer Brandt Wren for at have taget Initiativet til de betydelige Forandringer, som allerede i de første Aar af hans Bestyrelsestid indførtes baade med Hensyn til Localer og Inspektionsforhold. Det var de ovenfor nævnte natlige Udflugter til Næstved, der bestemte Brandt til at samle alle Disciplene paa 2 fælles Sovesale og at paalægge Hørerne at ligge hver paa sin Sovesal og føre Tilsynet der. I Sommerferien 1791 lod han foretage de fornødne Forandringer med Discipelskamrene, hvoraf flere bleve slaaede sammen til een Sovesal paa øverste og een paa nederste Gang (Pl.

Pil paa Grøstevolbe eller ved at lægge Vind paa Kløver, Hør og Hamp, Kartoffer og Kommen. Kartoffelavlens maa dengang ikke have været synderlig udbredt her paa Gøtset, eftersom en Gaardmand, der havde høstet over 5 Ebr. Kartoffer, kunde faae en Præmie paa 3 Rd.

*) To andre Disciple, der paa samme Tid bleve udstviste paa Grund af „Dovenflab og Ubnelighed“ lode sig strax hverve som Corporaler ved Rytterne i Næstved.

III, 3 e og 2 d). Den Hører, som laa paa Sovesalen paa Steengangen (nederste Gang) boede i det Værelse, som nu er Oldfruens Dagligstue (Pl. III 2 b), og den anden Hører boede i Værelset lige ovenover. Brandt behøvede al sin Energi for at faae Hørerne til at ligge paa Sovesalene; i Begyndelsen gjorde de forskjellige Forsøg paa at unddrage sig denne Forpligtelse under Foregivende af, at Luften der var yderlig slet. Skolen leverede fra nu af selv Seng og Sengklæder; Madratser og Tæpper bleve indførte istedetfor Dynner, og hver Discipel fik sin Seng, som med alt dens Tilbehør blev numereret. Corridoren paa øverste Gang havde hidtil gaaet heelst igjennem Stagen, hvor der kun var og endnu er $3\frac{1}{2}$ Alen til Loftet. I hver Etage blev der nærmest ved Hørernes Værelse indrettet en saakaldet Paaklædningsstue, der var meget tarveligt meubleret, men hvor der dog nu blev anbragt Raffelovn og faste Klædestabe. Disse to Stuer vare i Forbindelse med Taarnkammeret (nu Oldfruens Sovestue), der ogsaa maatte tjene til Sygestue, de eneste Værelser, der vare Disciplene overladte, og Taarnkammeret fik snart en anden Anvendelse, da der fra Mai 1792, altsaa ikke ret længe efter denne Forandrings Indførelse, blev ansat en Inspecteur, der fik sin Bolig her.

Det mangelfulde Tilsyn og alle deraf følgende Misligheder, der for en stor Deel havde deres Grund i, at en ældre Classes Disciple ikke ansaae sig forpligtede til at adlyde en yngre Classes Lærer, bragte Brandt paa den Tanke at ansætte en Inspecteur for at samle det hele Tilsyn under Een. Brandt var saa forsigtig at udnævne Inspecteuren til Lærer i Skrivning og Regning for hele Skolen; han vilde nemlig, at Mesterlectionen ogsaa skulde have Underviisning i disse Fag, hvortil der var god Tid, da de franske Timer nylig vare gaaede ind og foreløbig ikke bleve besatte. Inspecteuren kom saaledes som Skrive- og Regnelærer i Forhold til alle Skolens Disciple. Foraaaviddt var han heldigt stillet; men for at han, der var en ung Mand, under de daværende Forhold skulde kunnet tage det op med de uborne Disciple, maatte han have været i Besiddelse af mere end almindelig Energi og Bestemthed, saameget mere som han savnede Støtte hos Hørerne, der netop i Aarene 1792—96 kun toge sig meget lidt af Inspectionen og alligevel ansaae sig fornærmede og forurettede ved Inspecteurens Ansættelse. Desuden maa man tilstaae, at der efter hans Instrux fordreides Mere af ham, end man med Billighed kunde vente, at een Mand kunde præstere. Han, der væsentligst blev ansat for Tilsynets Skyld, skulde nu bøde paa alle Mangler og afhjælpe alle Savn. Han skulde tillige være Skrive- og Regnelærer

for hele Skolen, han skulde undervise Disciplene i Frihaandstegning, Sang og Musik *) (ikke blot Fortepiano, men ogsaa andre Instru-
menter), endelig skulde han spille Orgelet **) ved Gudstjenesten, og
det ikke alene om Søndagen, men ved Børnedaab, Bryllup, Begrav-
delse o. s. v., naar hans Tjeneste blev forlangt, dog ved slige Leilig-
heder imod et lille Bederlag. For alle disse mange Functioner fik
han som Inspecteur en Gage af 100 Rd.***) og fri Station, og som
Organist en fast Løn af 20 Rd.

Men ved at forlange saa Meget, naaede man kun at gjøre Man-
den led og Hjed af Stillingen, hvortil hans idelige Rjævlerier med
Hørerne ikke bidroge saa lidt. Et Par Gange søgte han Ansættelse
andetsieds, og da Brandt, der holdt af ham, fordi han var en brav
og hæderlig Mand, endelig indsaa, at baade Inspecteuren og Skolen
vare bedst tjente med at skilles, opsigde han ham hans Tjeneste til
1ste Mai 1797. Han var Student og hed Whitte. I hans Sted
blev H. B. Melchior ansat som Hører; fra nu af var der altsaa 3
Hørere ved Skolen.

Brandt opnaaede saaledes ikke, hvad han havde tilsigtet ved at
ansætte en Inspecteur, ja Melchior regner endog dennes Embedstid
for en af Skolens mørkere Perioder i Henseende til Inspectionen og
den iblandt Disciplene herskende Tone. Ved Melchiors Ansættelse
oprandt en lysere Stjerne for Inspectionsforholdene; ved sin forun-
derlige Gave til at omgaaes og vinde Drengene og unge Mennesker,
ved sin energiske Character og practiske Sands formaaede han at
udrette, hvad Ingen før ham havde kunnet magte †). Hertil bidrog

*) Skolen anskaffede ved denne Leilighed et Fortepiano, der kostede 22 Rd.

**) Med Hørernes „Legen paa Børlet“ var det forbi i Aaret 1786, da Magister
Fog ved sin Ansættelse udtrykkelig blev fritagen for enhver Forpligtelse i
denne Henseende. En kort Tid spillede en Discipel (Horne), der var Søn af
en Organist, paa Orgelet; men da han blev dimitteret, var man lige nær.
Brandt forsøgte vel af og til at formaae en Hører til at spille Orgelet; men
da de erklærede, at de ikke kunde, var derved Intet at gjøre. Orgelet stod da
ubrugt, indtil en Klage fra Biskop Valle foranledigede Skoleherren til at an-
sætte Skolelæreren i Lille-Nestved som Organist.

***) De 100 Rd., Sognepræsten aarlig maatte svare til Stiftelsens Kasse, bleve
anvendte til Lønning for Inspecteuren.

†) Tobalsrygning, der dengang ikke var saa almindelig blandt Drengene og unge
Mennesker, som den senere er bleven, var dog meget udbredt blandt Disci-
plene. Da man mistvivlede om at kunne udrydde denne Ufsik paa een gang,
blev det (1798) tilladt de Disciple af de 2 øverste Classer, som havde begyndt

ogfaa den heldige Omstændighed, at Skolen strax efter hans Ankomst blev forsynet med den 4de Klasse, og at Mathematik, hvori han blev Lærer, strax blev indført i øverste Klasse. Da han desuden efter sit eget Ønske overtog Underviisningen i Skrivning og Regning for hele Skolen, traadte han som Lærer i Forhold til alle Disciplene, skjøndt han i Virkeligheden var ansat som Hører for yngste Klasse, og mærkede saaledes Intet til Ulemperne ved Hørerindretningen, der bestod her endnu i 2 Aar. Kun enkelte, energiske og nidkjære Hørere havde formaaet at tilkjæmpe sig nogen Autoritet ligeoverfor Mesterlectionen. Som saadanne kunne nævnes: Mag. Fog, A. R. Holm og nogle Aar senere L. M. Lund. De fleste forsøgte ikke engang derpaa eller opgave Kampen paa Halvveien og søgte jo før jo hellere at blive befordrede til andre Embeder, der lovede et rigeligere Udkomme og en fredeligere Virksomhed. Melchior var allerede før sin Ansættelse særlig knyttet til Herlufsholm, da han havde gaaet i Skole her fra Slutningen af 1784, indtil han blev dimitteret 1790. Han kendte altsaa Skolens Brøst og Mangler, og hans Dagbog, der desværre er ført meget ufuldstændig, vidner allerede fra Bernths Dage om, at han var betænkt paa, saavidt det stod i hans Magt, at raade Bod paa Manglerne. Man tager derfor neppe feil ved at antage, at næst efter Skolereformen har Intet mere end Melchiors heldige Begavelse for sin Stilling bidraget til, at Herlufsholm kunde gøde det nye Aarhundrede imøde med et godt Haab om en hæderlig Fremtid, et Haab, der heller ikke blev stuet, endstjøndt Skolen ogsaa i dette Aarhundrede har haft sin mørke Periode. Fra 1799 blev Inspectionen fordeelt saaledes, at Rector og Conrector deelte den een Uge, og hver af de 3 Hørere havde sin Inspectionsuge. Den gamle Bernth forlangte selv at faae Deel i den specielle Inspection, da han ønskede at vise, hvor magtpaaliggende det var ham at see en bedret Skil og Orden indført her ved Skolen, og gjerne selv vilde bidrage dertil. Denne Inspection beholdt han indtil sin Død og spiste i sin halve Inspectionsuge til Middag og Aften med Disciplene.

at ryge, at blive ved dermed; men de bleve gjorde ansvarlige for, at Skolens Forbud imod Tobaksrøgning blev respecteret af deres yngre Kammerater. Paa denne Maade lykkedes det virkelig at holde Tobaksrøgningen indenfor rimelige Grændser. Med Kortspillet, der ogsaa havde taget Overhaand, har man sig ad paa en lignende Maade; de gemene Kortspil (Erelort o. s. v.) bleve forbudne; men Disciplene fik Tilladelse til eller bleve vel endog anviset til at spille de sædvanlige Selskabspil, — dog kun Pørvdag Aften.

Man kunde maaffee undre sig over, at Brorson, der ifølge sin Stilling som Conrector deelte Rectors Myndighed i Skolen og Opdragelsesanstalten, ikke havde formaaet at raade Bod paa de mislige Inspectionsforhold og at bøde paa Bernths Mangel paa Kraft til at rette, hvad der skulde og maatte rettes. Men naar man erindrer Brorsons eiendommelige Stilling, lader det sig let forstaae, at det ikke godt kunde være anderledes. Da han kom hertil, var Bernth hverken gammel eller affældig; tvertimod, han var baade i aandelig og legemlig Henseende en kraftig Mand, som endnu 3 Aar senere selv glæder sig over sit usvækkede Helbred og kun beklager, at hans Syn ikke er saa skarpt som tilforn. Det kunde imidlertid ikke undgaae Brorsons Opmærksomhed, at Bernth som Rector ikke længere var, hvad han havde været i tidligere Dage, og at han navnlig lod altfor Meget haade fra den ene og den anden Side gaae igjennem det grove Sold; men hvad skulde Brorson gjøre? Hans humane og bestedne Tænkemaade forbød ham som ung Mand at krænte den værdige Bernth ved at rive Magten af Hænderne paa ham og, uden at Bernth kaldte ham tilhielp, tiltage sig den Myndighed i Skolens Anliggender, der efter hans Stilling tilkom ham. Den Maade, hvorpaa Bernth strax optog Brorsons Bestræbelse for at hæve nogle Uordenet, affrækkede ham fra videre Forsøg i denne Retning. Det var heller ingen let Sag for Brorson at træde altfor bestemt op ligeoverfor Hørerne, der i Dannelse og Alder vare hans Ligemænd. Det var ikke betvivles og bekræftes ogsaa af Traditionen, at Brorson, saavidt han naaede med sin personlige Indflydelse, har søgt at raade Bod paa, hvad han kunde, uden at isøre sig sin conrectorale Myndighed; men det er vist, at der lige til 1799 kun er meget svage Spor af, at han som Conrector har havt nogen Indflydelse paa Inspectionsforholdene. Først i Bernths sidste Levetid tog Brorson mere activ Deel i Skolens Bestyrelse, maaffee efter Opfordring af Bernth, der nu var bleven en Olding. Man kan vel ogsaa antage, at Brorson som den noget ældre Mand, der havde været paa Herlufsholm henimod 20 Aar og der vundet fortjent Anerkjendelse, baade ifølge sin Alder og Stilling ved Skolen søgte sig mere kaldet til at gjøre Brug af sin Myndighed som Conrector.

De forandrede Inspectionsforhold medførte et bedre Tilsyn med Skolens Bespiisning, og dette skyldtes væsentligst Melchior. Fra 1768 oppebar Professor Bernth istedetfor fri Kost ved Skolens Bord den Betaling, der tilkom Deconomen for Rectors Bespiisning, nemlig 43 Rd. 43 $\frac{1}{2}$ aarlig, dog skulde han vedblive at spise idetmindste 3

Maaltider om Ugen med Disciplene for at paasee, at Alt gik tilbørlig til. Naar Rector ikke var tilstede, paaahvilede Tilfynet Hørerne og Madamen: Oldfruen, som endnu, da Brandt blev Skoleherre, efter sin Instrux var forpligtet til at spise med Disciplene, hvad hun imidlertid allerede i flere Aar havde undladt *). Ogsaa Conrector skulde daglig spise ved Skolens Bord; men som gift Mand fik han senere (1794) den frie Kost ombyttet med Kostpenge. Da der fra 1792 blev ansat en Inspecteur og efter hans Afgang i 1797 en tredje Hører, var Rectors og Conrectors daglige Nærværelse ved Maaltiderne ogsaa mindre nødvendig, især efter Melchior's Ansættelse, da han vaa-gebe over, at Skolens Bespiisning var forsvaret, og paataalte de betydelige Mangler. Men da Deconomens Lønning og Prisene paa Fødevarerne stode i et aabenbart Misforhold til hinanden, saa kan man nok formode, at det kun er lykkedes ham at raade Bod paa de groveste Mangler, saameget mere som den daværende Deconoms store Uformuenhed, høie Alder og deraf følgende Mangel paa Drift kun kunde berettigge til ringe Forventninger. Den gamle Geisler, der havde været her i næsten 50 Aar, var endnu Spisemester, og det Holfsteinske Reglement gjaldt endnu omtrent uforandret **), men var i mange Aar ikke blevet overholdt. Naar man læser dette Reglement med dets 3 Retter Mad baade om Middagen og om Aftenen, skulde man troe, at Bespiisningen dengang var langt fortrinligere, end den har været i dette Aarhundrede, hvor der kun har været reglementeret 2 Retter om Middagen (om Søndagen 3) og 1 Ret om Aftenen; men det var paa ingen Maade Tilfældet. Skolens Forplejning har tværtimod ingensinde i dette Aarhundrede været saa tarvelig og lidet tilfredsstillende, som den var i en lang Aarrække, medens det saa overflødige Holfsteinske Reglement var gjældende. — Allerede Rahbek fortæller fra sin Skoletid, at ikke blot Disciplene, men ogsaa Hørerne og Oldfruen fandt Maden meget daarlig, og der er ingen Grund til at troe, at den blev bedre henimod Aarhundredets Slut-

*) Efter den fortræffelige Oldfrue Hfr. Blods Død i Aaret 1782 stod Tjenesten ledig i over et Aar. I Vacancen blev Vassen besørget af Dugsbonden, Zacharias Schmels Rone. Hfr. Winther, der blev Oldfrue 1788, spiste en kort Tid efter sin Ansættelse ved Skolens Bord, men fritog siden sig selv for denne Forpligtelse. Siden den Tid har Oldfruen aldrig spist med Disciplene.

**) En Forandring var dog skeet i 1791; ifølgelig for de 3 Retter om Aftenen blev der reglementeret 1 Ret varm Søsmad og 2 Stykker Smørrebrød, hvoraf det ene blev givet Disciplene kl. 5 („Femmad“).

ning. Geisler blev mere og mere forarmet, da Priserne paa alle Livsforbrødenheder vare mindst 4 Gange saa høje som 20 Aar tidligere *), medens Kostpengene forbleve uforandrede, nemlig 5 Rtl. ugentlig for hver Lærer og Discipel. Først i Aaret 1801 bekvemede Brandt sig til at forhøje Kostpengene til 1 Rdl. om Ugen.

Jord havde Deconomen ikke, ligesaa lidt som Rector eller Forvalter, da hele Gaardens Tilliggende var bortforpagtet. Hos Forpagteren havde han 13 Aker paa Græs og Foder, og saalænge Discipulantallet var 24, havde han et Deputat af 20 Ld. Rug og 20 Ld. Byg. Da Disciplenes Antal 1799 blev forøget fra 24 til 30, burde naturligtviis alle Deconomens Deputater have været i samme Forhold; men det skete ikke. Hans Deputat af Byg blev vel forhøjet fra 20 til 24 Ld., og det Samme skulde have været Tilfældet med Rugen; men da Stiftelsen selv dengang maatte købe Rug, meente Brandt, at Deconomen maatte finde sig i at gjøre det Samme. Om en Forøgelse af Deputaternes Antal var der ikke engang Tale. Under disse mislige Forhold kunde Geisler alene takke sin forstandige og dygtige Kone for, at han kunde beholde Deconomien saa længe, til der omsider i hans høje Alderdom tilhød sig en gunstig Leilighed for ham til at slippe herfra uden at være udsat for den yderste Nød. En Mand ved Navn Bolvig havde nemlig „Rgl. Expectance“, som det hedder, paa Tjenesten efter Geisler. Han afstod sin Ret til en Slægtning af sig, Rosenmeier, der var Forvalter paa en Gaard ved Horsens, og denne accorderede med Brandts Tilladelse Geisler ud af Tjenesten, imod at svare ham en aarlig Aftægt af 250 Rb. Desuden havde Geisler 50 Rb. i Pension som forhenværende Skrive- og Regnemester ved Skolen. Han flyttede da til Næstved, hvor han endnu levede i nogle Aar, og Rosenmeier blev Deconom fra 1 Maj 1802. Men han var om muligt endnu mere blottet for Midler end Geisler, og endstjøndt Spisereglementet 2 Gange blev modificeret i hans Faveur og Betalingen for Bespisningen betydelig forhøjet, var han dog kun med Nød og neppe istand til at opfylde de indgaaende Forpligtelser, og det skyldtes alene det skarpere Tilsyn, at Bespisningen endda var, som den var. Første Gang blev Spisereglementet

*) 3 Novbr. 1800 kostede 1 Ld. Rug 8 Rdl., 1 Ld. Byg 8 Rdl. 3 Rtl., 1 Lp. Drekjøb 7—8 Rtl., 1 Sammesjerding 3—4 Rtl., 1 Lp. Flæsk 18—20 Rtl., 1 Gaas 5—6 Rtl., 1 Snees Æg 2 Rtl. 8 s — 3 Rtl.; men c. 20 Aar tidligere vare Priserne: 1 Ld. Rug 10—11 Rtl., 1 Ld. Byg 7—8 Rtl., 1 Lp. Drekjøb 24—28 s, 1 Gaas 16 s, 1 Snees Æg 6 s.

forandret 1802; Forslaget til det nye Reglement var ubearbejdet af Melchior. I 1803 indbrømedes nye Bettelser, men begge Gange dog kun interimistisk paa Grund af den herskende Dyrtd. Fra Mai 1804 blev Betalingen forhøjet til 7 Mk. ugentlig for hver Person, der spiste ved Skolens Bord og 5 Mk. (tidligere 4 Mk.) for Tjenestefolkene. Ved samme Leilighed bleve Korndeputaterne bestemte til 50 Lb. Rug og 50 Lb. Byg. For Augustferien, hvori Ingen bespises, fik Deconomen som hidtil ingen Betaling *).

En Forbedring i Disciplenes Bespisning, som saaldt udenfor det dagjældende Spisereglement, maa omtales her. Indtil 1801 fik Disciplene ingen Morgenbrød; deres første Maaltid bestod alene af et Stykke Smørrebrød rundt om Ragen med Ost eller Kjød paa. Denne Mangel af en passende Drik om Morgen havde ført til den Ustik, at de fleste Disciple drak Thee hos Oldfruen eller hos en af Hørerne, enten for en accorderet Betaling eller gratis. Melchior androg paa, at der maatte tilstaaes enhver Discipel en Bægel Mælk om Morgen i Lighed med, hvad der blev givet Eleverne i Christianis bekjendte Institut. Brandt gif gjerne ind herpaa, dog saaledes, at Disciplene her skulde have Rugbrøds-Smørrebrød til Mælken istedetfor Hvedebrød; men da han antog, at det ikke kunde nytte at indblæse sig med den gamle Geisler om den Ting, overdrog han til Melchior at slutte Accord med Forpagteren om hver Morgen at levere 7—8 Potter Mælk, som Oldfruen skulde besørge uleveret til Disciplene med 1 Bægel til hver. Ved samme Leilighed blev Mellemmanden om Formiddagen indført, den spises dengang Kl. 10 („Timad“).

Lærernes oeconomiske Stilling var, 1788, kun kummerlig. Kort efter sin Tiltrædelse af Patronatet siger Brandt selv, „at han til Skam for Bidskaben maa tilstaae, at hans Livsrebetjente vare bedre aflagte end Hørerne paa Herlufsholm“, og dog vare Hørerne forholdsvist bedre aflagte end Rector og Conrector, der som Familiefædre i høj Grad følte Trykket af den stærkt stigende Priis paa alle Livsforbrødenheder. Rectors Gage var 400 Rd. foruden Kostpengene, desuden oppebar han en af Universitetets Tiender, og i tidligere Aar var der ham tillagt fra Rectoratet i Roskilde 130 Rd., som dog

*) Indtil 1808 spiste Skolen paa Tin; Tallerkener, Saucekaale, Terriner o. s. v. Alt var af Tin. Efter Forslag af Rosenmeier blev der anskaffet engelsk Fa-jance til Bordet; mod en aarlig Godtgørelse af 24 R for hver Lærer og Discipel forpligtede han sig til at erstatte, hvad der gif itu. Enkelte Requiiter vedbleve dog at være af Tin, og endnu bruges af og til Tinske.

ved den første Vacance blev nedsat til 65 Rd. og kort efter aldeles faldt bort, hvorover Bernth høielig beklagede sig. Sagen var, at han skulde have disse 130 Rd., indtil han kunde avancere til Professor ved Universitetet; men da Bernth lod sin Tour gaae forbi, fordi de med det vacante Professorat forbundne Lærefag laae ham temmelig fjernt, mistede han 1775 denne Indtægt, uden at det var muligt for Thott, Schad-Rathlou eller Brandt, hvis Hjælp han paa-kaldte, at skaffe ham Erstatning for dette betydelige Tab *). Foruden sin Gage havde Bernth 4 Deputattør hos Forpagteren, fornsødent Brænde og den Hæve, som siden Holsteins Tid havde hørt og endnu hører til Rectorboligen. Af hver ny Discipel havde han i Introduction 6 Rd.; desuden var der tillagt ham i Nytaar af hver Discipel 5 Rd. og af hver Dimittend 10 Rd. Brorson var i hele sit 19aarige Conrectorat bestandig i smaa Aaar. Rigtignok havde han ingen Øren; men han havde trængende Familie, for hvem han var en trofast Støtte. Hans Gage var 350 Rd., fri Bolig og Brænde (først 4, senere 6 Favn) foruden de ham tilflaaede Kostpenge isædet for Kost in natura, samt frie Reiser, Deputattør havde han ikke, men senere fik han en lille Jordlod. Det er en af Skyggefigerne ved Brandts i saa mange Henseender fortjenstfulde Bestyrelse af Herlufsholm, at han var mere nøielseende med de gifte Læreres og Embedsmænds Lønning, end Stiftelsens Forfatning, idetmindste i de sidste Aar af hans Bestyrelsestid, gjorde nødvendigt. Naar Vedkommendes Nød blev altfor stor og Raabene om Hjælp altfor høie, brugte han at lønne med Gratialer, hvorved de Paagjældende kun vare hjulpsne i Diebliffet, og et halvt eller heelt Aar derefter begyndte den samme Historie forfra. Denne Maade at lønne paa var lige saa uværdig for Stiftelsen og dens Patron, som den var ydmygende for dem, der Aar efter andet maatte tigge om Gratialer for at skaffe sig selv og deres Familier Livets Nødtørft.

*) 3 Aaret 1761 blev Rectoratet i Roeskilde vacant. Bernth vilde søge Embedet; men da Holstein sødig vilde affee ham her, formaaede han ham til at blive paa Herlufsholm og ubvirke til Gjengjæld, at den nye Rector i Roeskilde, Professor Lysholm, aarlig skulde svare ham 130 Rd. Lysholm døde 1773, og ved Resol. af 20 Mai 1775 blev det bestemt, at hans Eftermand, Justitsraad Saxtorph, kun skulde svare Bernth det Halve, altsaa 65 Rd. aarlig, og det endda kun, indtil der faldt Vacance ved Universitetet. Denne indtraf kort efter ved Conferentsraad Kalls Død (Novbr. 1775); men da Bernth lod denne Vacance gaae forbi, uden at melde sig til det ledige Professorat, faldt de 65 Rd. tilbage til Rectoratet i Roeskilde.

Hørernes Løn var i 1788 følgende:

Ældste Hører:	Pengelsøn	40 Rbd.
	Til Vast og Sengepenge	6 "
	29 Td. Byg og det halve Degneoffer (c. 25 Rbd.)	
	Til Lys	3 Rbd.
Yngste Hører:	Pengelsøn	40 Rbd.
	Til Vast og Sengepenge	6 "
	c. 19 Td. Byg og det halve Degneoffer.	
	Til Lys	3 Rbd.

Desuden havde de ligesom Rector og Conrector frie Reiser.

Brandt, der uden Opfordring lovede at forhøje Lærernes Lønning, forandrede den allerede 1789 til en Pengelsøn *). Af det Lønningereglement for Aaret 1801, som her anføres, vil det sees, hvorledes hver især af Stiftelsens Embedsmænd og Betjente var afslag ved dette Aarhundredes Begyndelse **)

Slet saa ringe, som efterstaaende Reglement udviser, var Conrectors og Hørernes Løn dog ikke, da ogsaa de ligesom Rector havde reglementerede Indtægter af Disciplene. Enhver ny Discipel skulde erlægge 2 Rbd. i Introduction til en af Lærerne, tidligere til den Hører, i hvis Klasse han kom, og enhver Discipel skulde fra 1791 betale ibetmindste 1 Rbd. i Aarsaar til hver af Skolens faste Lærere altsaa Conrector inclusive. Disse uvisse Indtægter, der aldrig gi saa høit, som de kunde have gaaet, da hverken Bernth eller Lærern vilde modtage Noget af de fattige Disciple, vare dog ikke heelt ubetydelige. Efter specificeret Regnskab af Melchior, der har holdt Bo, over disse Indtægter fra 1801—1805, havde han i Gjennemsnit havt 102 Rbd. 3 Mk. 10 S. aarlig.

*) Da Hørernes Løn forhøiedes, blev Hørerkornet og Degneofferet tillagt Sogneis 3 Skolelærere.

**) Løgen er ikke nævnt i dette Lønningereglement. I 1804 var hans Løn 50 Rbd.

		Penge- løn.		Rug.		Byg.		Gavne		Bræn- de.		Corv.	
		Rd.	ß.	Rd.	ß.	Rd.	ß.	Rd.	ß.	Gavne	Bøn- derløb		
1.	Rector :	Rd.	ß.										
	Gage *)	350	—										
	Til Skrivematerialier												
	og Koste	12	88										
	3 Lpd. Lys	8	—										
	For . Information i												
	Theologie og Hebraisk												
	(istedetfor Sognepræ-												
	sten)	50	—										
	Kostpenge (ugenlig 5												
	Mt.)	43	43										
		464	35										
	For sig, Hørerne, Lectierne og												
	Spisestuen										41		
2.	Conrector:												
	Som Lærer og Biblio-												
	thekar	350	—										
	Kostpenge	43	43										
	For frie Reiser **)	8	—										
		401	43										
	Udebrændsel										6		
3.	Første Hører	150	—										
	Til 1½ Lpd. Lys	4	—										
	For frie Reiser	8	—										
		162	—										

*) Forpagteren skulde fodre ham 4 Rser.

**) Skolens Rector havde hidtil havt fri Befordring, hvorefter han søgte at reise, naar det kun ikke skete for ofte; Conrector ligesaa. Hver af Hørerne og Udbetruen kunde et Par Gange aarlig faae fri Vogn til Kjøbenhavn eller andetsteds hen. Spisemeesteren kunde regne omtrent 4 Kjøbenhavnsreiser foruden Nøllereiser; Forvalterens frie Befordring kunde anslaaes til 4 Kjøbenhavnsreiser foruden 12 mindre Reiser paa 4—5 Mil, samt fri Befordring af alle Tjenestebreve. Desuden havde alle disse Personer ved deres Ankomst til og Afreise fra Stiftelsen saa mange frie Bogne, som behøvedes, og Disciplene fri Befordring ved Ferien, hvorefter de søgte i Sjælland. Alle disse Rejser maatte Bønderne præstere som en Deel af deres Høveri; ved dets Afslutning 1801 fik Conrector og Hørerne istedetfor frie Reiser hver 8 Rd. aarlig. Det synes, som om Rector, Forvalter og Udbetruen ingen Erstatning have faaet for Tabet af deres frie Reiser; Disciplenes fri Befordring saaldt bort uden Erstatning.

	Rd.	S.	Penge-		Kug.	Byg.	Gaare		Bræn-	Corv.
	Rd.	S.	Rd.	S.	Rd.	S.	Rd.	S.	Bræn-	Corv.
4.uden Hører	130	—								
Til Lys	4	—								
For frie Reiser	8	—								
			142	—						
5. Trede Hører	120	—								
Til Lys	4	—								
For frie Reiser	8	—								
			132	—						
6. Den franske Sprog lærer	120	—								
7. Didsfruen :										
Løn	40	—								
Til Lys, Thee, Sukker, Sæbe, Stivelse, Kulle- klædernes Vedligehold- delse, Koste og Fæste- penge til Skolens Piger	80	—								
3 Lpd. Lys til Lectier, Spisestue og Lovsang	8	—								
Istedetfor Høveri in natura	16	—								
For 26 Flaske Vin à 28 S *)	7	56								
			151	56						
Brændsel									12	40
8. Dugsvenden**)	20	—								
9. Dugsvendens Medhjæl- per ***)	12	—								
Som Bægter	15	—								
			27	—						

*) De nye Vin var egentlig bestemt til de Fremmede, som spiste ved Skolens Bord; men da Didsfruen holdt op at indfinde sig ved Bordet, beholdt hun Pengene.

**) Dugsvenden fik 1 Rd. af Introductionspengene for hver ny Discipel.

***) Indtil 1792 havde Skolen kun 1 Opvarter, Dugsvenden; for at hemme den Uffit, at de ældre Disciple tvang de yngre til at løse Brænder for dem til Restved, ansatte Brandt fra 1792 endnu en Opvarter, der skulde være Dugsvendens Medhjælper, daglig gaar Brænder til Restved og tillige være Skolens Bægter, dog kun fra 1 Novbr. til 1 Mai. For hans Bespionering af Oeconomen Indet før 1802. Gangsener fandtes dengang et Uffit; Localernes Reengjørelse paahvilede Didsfruen.

	Penge- løn.	Aug.		Sug.		Havre		Bren- de.	Gerb.
		Rd.	S.	Rd.	S.	Rd.	S.		
10. Stolens 2 Piger	24	—							
11. Sognepræsten			10	4	16	-			
For Viin og Brød til Kirken	10	—							
Aldebrændsel (tildeels Refu- sion af Præstestoven)								12	
12. Stoleholderne i Herlufsholm Sogn:									
a. i Lille Næstved	16	—	1	-	1	-			
som Organist	30	—							
b. i Holsted	20	—	1	-	1	-			
c. i Lødbj	16	—	1	-	1	-			
d. i Riisløv	6	—							
13. Virketommeren	82	—	4	4	4	4		9	
14. Skjotten	42	—	6	-	6	-	30	-	5
For hver 20 Stk. Agerhøns, han fanger, 1 Td. Havre; kan anslaaes til						3	-		
Til Løn for en Karl	20	—							
15. Gartneren	54	—	4	-	4	-		2	6
Til en Arbeidsmand i Haven For Høgrøsternes Beplant- ning	6	—	2	-	2	-			
	10	—							
16. Skovfogderne:									
a. i Ralbyriss	12	—	3	-	4	4		2	
b. i Steenstoven	6	—	3	-	3	-	1	-	1
c. paa Dræstet	12	—	3	-	4	4		1	
17. Hælgetræderen	2	—							
18. Postmesteren i Næstved									6
19. Amtstjuernes Fuldmægtige . .	4	—							
20. To Udvissningsmænd, hver 4 Mk. daglig; kan anslaaes . .	4	—							
21. Forvalteren *)	350	—	12	-	12	-	20	-	12
Af Forpagteren 10 Td. Havre istedetfor Foder til Faar og Sviin.									

*) Indtil 1 Mai 1801 var Forvalterens Løn kun 200 Rd. Forpagteren skulde fødre ham 4 Heste og 4 Rser.

22. Deconomen:	Rd. fl.	Penge- løn.		Kug.		Byg.		Havre		Bræn- de.	Eo
		Rd.	fl.	Rd.	fl.	Rd.	fl.	Rd.	fl.	Have	
1. For 3 Hørreres, Olf- fruens og 30 Di- sciples Kost ugen- lig à 1 Rd. pro persona, kan med Frabrag for Som- merferien anslaaes til *).	1700	—									
2. Skolens 2 Pigers Kost à 4 Mk. ugenl.	69	50									
3. Dugsvendens Kost	16	—			3	—	3	—			
4. For Fremmedes Bespisning ved Skolens Bord (for hver 14 Maaltider 1 Rd. og ellers 20 fl. pro persona)	20	—									
5. Deputatskøb og Fødebrændsel					20	—	24	—		40	1
6. For manglende ferst Fisk	5	40									
7. For 26 Flaster Rødvin til Sko- lens Bord **).	7	56									
8. Til Inventariets Vedligeholdelse	10	—									
9. Istedetfor Hoveri og Reiser in natura	40	—									
10. For at opstjære, røgle og hjemføre 100 Læs Tørv	50	—									
			1918	50							

*) Desuden 13 Lær paa Foder og Græs hos Forpagteren.

**) Til Høstidsbøge og Fæstbøge.

Ogsaa Bibliotheket var grundlagt af Stifterne selv, da Fru Virgitte havde skænket Skolen alle sin Mands og sine egne Bøger. I den første Deel af dem findes Herluf Trolles og hans Hustrues Baaben og Navnebogstaver og i flere af dem egenhændige Antegnelse af Stifterne selv, f. Ex., at denne Bog er Fru Virgitte foræret af hendes kjære Huusbond eller af en Ven eller Veninde paa Nytaarsdag eller ved andre Leiligheder f. Ex.: Ther Herloff Trolle bleff forytt till Admirall oc Mand sreff 1564. oc Herloff Trolle gid till Stybs met mangen erlyg edell Danster Mand att neblegge thet Suenste Hoff. I en Bog („Das schöne consitemini“ — paa et Blad midt i Bogen) findes endog den Bøn, Fru Virgitte pleiede at bede, naar Herluf Trolle var tilspes. Den lyder saaledes: „O mynn kiere barmhertige himmelske Fader, som hassuer selff befallit, att thendt ene skall bede gott for thend andenn, oc hassuer loffuit att wiille gierne bønnpere; ieg beder dig aff mit gandske Hierte, att thu wiillt forbarne dig offuer Herl. Trolle, huilden du hassuer selff giiffuet meg att lessue mit Biff met ij thenne Werden, oc till huilden iegh hassuer went mitt Hierte nest dig blant alle Mennister paa Jorden. Beuar hannem naadelig fraa alle sine Uwenner, oc hielp hannum aff all Nødt oc Fare, som hannum kand tiillfalle tiill Land eller Wand. O Gud und hannum for thitt hellige Naffns Skyld, att komme snart karst oc sund hiem till sit Bo og Bygge, thitt hellige Naffn tiill Ere, siig tiill Glæde oc Gassn, oc mig bedrøffede Menniste tiill Trøste oc Husalellse. O kerre himmelske Fader wiid meg Bøn for Jesu Christi Skyld. Amen.“ — Af Herluf Trolles og Fru Virgittes egne Bøger haves endnu 21 Foliaenter, 9 Qvarter og 12 Octaver, alle mærkede med deres Baaben og Navn. Disse Bøger ere paa en enkelt nær, der har faaet nyt Bind, paa Snittet forsynede med et Nr. Foruden disse have rimeligviis endnu 1 Foliant, 4 Qvarter og 4 Octaver tilhørt Stifterne, da de have lignende Numermærke paa Snittet, kjendt de mangle Baaben og Navn. Alle de Bøger, om hvilke man med Visshed veed, at de have tilhørt Stifterne, bære paa Ryggen Mærket: **M. T.** De 9 sidstnævnte Bøger derimod, om hvilke man ikke med Sikkerhed kan siige, at de have tilhørt Stifterne, ere mærkede med **B. V.** (Bibliotheca vetus), et Fællesmærke for de Bøger, Skolen eiede før 1755. I Aaret 1609, altsaa 44 Aar efter Skolens Oprettelse, bestod Bibliotheket, efter en Fortegnelse af den daværende Skoleherre, Arrild Hvittfeld, af 24 Foliaenter, 14 Qvarter og 30 Octaver; meest af theologist og historist Indhold. Kort Tid efter, under Mag. Hies Rectorat (1610—13), anskaffedes 40 Bind, meest philologiske Bærter,

som endnu have. Et haandstrevet Catalog: Catalogus librorum illustriſſis ſcholæ Herlovianæ, uden Ravn og Karſtal, viſer, at Bibliotheket omtrent 1765 talte 299 Bind. Selve Cataloget, der anføres 145 Bøger *), er ſtrevet af Rector Rasmus Werring (aſſeſediget 1747); man kan ikke tage feil af Haandſkrivten. Hertil har Bernth føiet et „Apendix“, der omfatter 154 Bind **); det kan i det tidligere være ſluttet 1765. Men uagtet Bibliothekets Oprindelse ſaaledes kan føres tilbage til Stifterne ſelv, er Grev Thott dog egenlig den, der ved ſin betydelige Gave af Bøger har grundlagt Skolens nuværende anſeelige Bogsamling. Indtil han 1777 begyndte med ſine Sendinger af Bøger, ſom han ſkænkede Skolen, ſtod hele Bibliotheket paa 6 Par Gylder i Rectorboligen. Fra den Tid blev det flyttet til de 2 Bærelſer paa øverſte Munkegang ved Siden af Conrectorboligen (Bl. III, Nr. 2, 1). Digefra Holſteins Dage indtil Brandts Død har der af Stiftelſens Kaſſe ikke været anvendt en enſte Skilling til Skolens Bogsamling, hvis hele Indtægt beſtod i en Andeel i Introductionspengene, og denne Indtægt ſtyldtes Bernth. Da han blev Rector, var det nemlig Skik, at enhver ny Discipel ſkulde gjøre et Indgangsgilde for ſine Kammerater; men Bernth, ſom ſyntes meget lidt om diſſe Gilder, fik det forandret ſaaledes, at Gilderne gik ind, hvorimod en ny Discipel ſkulde betale 3 Rd. til Skolens Bibliothek ***). Af og til kunde der ogſaa falde en Extraintægt; ſaaledes fik f. Ex. en Etatsraad Linde Tillæbſe til at lade opſætte en Kaffeovn paa det hans Sønner her anviſte Bærelſe; men for det Brænde, ſom forbrugtes til denne Kaffeovn, maatte han aarlig betale 10 Rd. til Bibliotheket †). Et Regniſkab fra en noget tidligere Tid uddviſer, at en Cornet Eichſtedt, ſom i de 4 Aar, han opholdt ſig her,

*) Af diſſe ere idetmindſte 10 ſkænkede Skolen af Rectorer og Hørere, i Reglen ved deres Afgang fra Skolen, hvilket ſees af Givernes Autegneſſer, ſ. Ex. In usum Scholæ Herlovianæ et ſui memoriam hunc librum abitariorum reliquit Johannes Knoffius, Schol. Herlov. Rector, Anno 1617. — eller: Hic librum a collega Scholæ Laurentio Schrødero abeunte, die XIV Januarii 1676 dono relictus.

**) Af diſſe ere 6 forærede af Skoleherren, Grev Holſtein, 13 af tidligere Hørere her ved Skolen, ſenere Sognepræſt i Ringljøbing, Hans Jacob Buch, og 1 Magiſter Reſling, Sognepræſt i Haſle og Braaby.

***) For hver Expectant havde Bibliotheket beuden i ſin Tid havt 3 Rd. aarlig (ſide pag. 127).

†) Man erindre, at der dengang ikke fandtes Kaffeovne paa Discipellærene.

behoede et af de 2 Bærelser paa øverste Munkengang, der senere blev indrettet til Bibliothek, i 1812 aarlig har betalt 40 Rd. til Bibliotheket. Denne Eidskedt maa formodentlig, uden at have været Discipel, have deeltaget i Mesterlectiens Underviisning *). Af Privatdimittender, der efter Forordningen af 11 Mai 1775 skulde betale for deres Dimission 10 Rd. til den nærmeste Latinskole, havde Bibliotheket ogsaa af og til en Extraindtægt, der endda ikke var saa ganske lille, da Sognepræsten, Magister Fog dimitterede adskillige unge Menneſker til Universitetet **). Det Bedrøvelige var, at blaae Introductionspenge og andre Indtægter i en lang Aarrække aldeles ikke kom Bibliotheket tilgode; i omtrent 20 Aar blev der kun kjøbt en eneste Bog, nemlig Frederik den 4des Rrigshistorie. I endeel Aar blev der for Bibliothekets Regning holdt tydske Aviser, og en stadig Udgift for det vare ligetil 1793 de aarlige Programmer i Anledning af Kongens Fødselsdag ***). Men den største Deel af de i

*) Eidskedt kom til Skolen som Cornet 1758 og betalte sin Introduction ligesom andre Disciple. De 3 første Aar kaldes han Cornet, de sidste Aar Lieutenant; han synes altsaa at være avanceret under sin Skolegang.

**) Ogsaa Courector Brorſon dimitterede privat, f. Ex. 1802 Brødrene Christian Forrebom Homann (blev Læge i Norge, død 1860) og Peter Homann (død 1861 som Etatsraad og pensioneret Kongens Foged i Kjøbenhavn.)

***) Exr. Pag. 138, Anm. h. De vare i Qvart fra 6—12 Blade tykke; enkelte af dem holdt op midt i en Mening, som ender i næste Aars Program. Indbydelsen, der optog den første Side (som et Titelblad) og var eens hvert Aar paa Navne og Aarstal nær, lød i Datidens pompeuse Stil saaledes:

PIIS ET PUBLICIS
OMNIUM

QVI SUB TUTELA DANICÆ MANSVETUDINIS ADQVIESCUNT,
VOTIS ET GAUDIIS

EA, QVA PAR EST, VENERATIONE,
SI PIAM SPECIES ET DEVOTAM MENTEM,
NULLIS SECUNDA, SUA ADDUNT

MUSÆ HERLOVIANÆ,
EXOPTATISSIMUM NATALEM
SERENISSIMI ATQVE POTENTISSIMI PRINCIPIS

CHRISTIANI SEPTIMI,
REGIS DANICÆ, NORVEGICÆ, VANDALORUM & GOTHORUM, DUCIS
SLESVICI, HOLSATIÆ, STORMARICÆ & DITMARSICÆ &c. &c.
ILLUXISSE GAUDENTES.

QVÆ UT ALIIS INNOTESCANT GAUDIA,
AUCTORE

HEROE EXCELLENTISSIMO ATQVE ILLUSTRISSIMO COMITE

Marenes Løb opsparede Introductionspenge og andre tilfældige Indtægter fik en ganske anden og heelt uventet Anvendelse. Efterat der i en Række af Aar ikke var aflagt noget Bibliotheksregnskab, indgav Bernth et detailleret og i alle Maader oplysende Regnskab for omtrent 20 Aar, hvorefter Bibliotheket fik endeel Penge tilgode, som vare i hans Børge; men samtidig indgav han Regning over sit Udlæg i 35 Aar til Lys for Lectierne, Disciplene, Hørerne, Spisestuen o. s. v., da det reglementerede Quantum af 9 Lpd. Lys aarlig ingenfinde havde strækket til og heller ikke i mange Aar havde kunnet kjøbes for den Priis, hvortil det var beregnet i Stolens aarlige Regnskaber, og hvorefter det godtgjordes ham. Resultatet af dette Regnskab var, at Bernth fik endeel Penge tilgode foruden den Beholdning, han skulde tilsvare. Efter adskillige Indvendinger maatte Brandt, der blev høist forstrækket over dette gamle og derfor uventede Krav paa Stolens Kasse, endelig beqvemme sig til at betale Bernth hans Tilgodehavende, hvortil først Bibliothekets Beholdning anvendtes. Man kan billigtvis undre sig over, at Bernth ikke langt tidligere har gjort sin Fordring gjældende; Sagen valte ogsaa dengang endeel Forundring og stod længe paa mellem Brandt og Bernth, inden den kom til en endelig Afgjørelse. Denne Opgjørelse af det gamle Bibliotheksregn-

DNO OTHONE DE THOTT,
DYNASTA IN GAUNØE, LINDESVOLD ET STRANDEGAARD, ORDINIS
ELEPHANTINI EQVITE AURATO, S. R. M. A CONSILIIS STATUS INTIMIS,
PRIMÆQVE ADMISSIONIS PURPURATO &c. &c., PRÆSIDIO ET DECORE
HERLOVIÆ,

GRATULATIONE INDICTA, IN DIEM JAN. XXIX.

ORNATISSIMIS ADOLESCENTIBUS,

PETRO TONDERO Nobili De KOSS,

CANUTO LYNE RAHBECK,

FRIDERICO LUDOVICO ZUSCHLAG, ET

ADRIANO WERLIGH

DANICE, LATINE, GALLICE ET GERMANICE DECLAMATURIS,

AC PRECES & VOTA PRÆITURIS PUBLICA

AURES PRÆBERE VELINT FACILES,

LINGVIS FAVENTES & ANIMIS,

QVIBUS AD AUDIENDUM ADESSE COMMODUM EST

Officiosissime Rogo

JOH. LUD. BERNTH,

HERLOVIÆ d. XXVI. JANUAR.

PROF. PHIL. DES. IN UNIV. REG. HAVN.

ANNI M. D. CCLXXIV.

h. t. RECT. SCHOL. ILLUSTR. HERLOV.

TYPIS REGLE EQESTRIS ACADEMIÆ SORANÆ.

flab i 1800 havde to Følger, den ene, at Bibliothekets Andeel i Introductionspengene fra den Tid af blev betalt til Brorson, den anden, at Lyseoconomien blev henlagt til Oldfruen, hvem den ogsaa meest passende kunde tilkomme *).

Et Morstabsbibliothek for Disciplene blev oprettet 1797; til en Begyndelse blev der anskaffet 33 Bind. Denne lille Bogsamling, der allerede næste Aar vorede ved Gaver fra Forstjellige, bestyredes af Melchior.

Da Pphysik og Naturhistorie blev indført som Underviisningsfag her ved Skolen 1799, lovede Brandt, at han vilde gjøre Udveie til de Apparater og Samlinger, der vare nødvendige til en frugtbringende Underviisning i disse Fag. Der blev ogsaa strax anskaffet en lille Samling af pphysiske Instrumenter, som Aar for Aar vorede og forbedredes under Melchiors Bestyrelse**). Dmtrent paa samme Tid forærede Kammerherre Hoppe til Sæbhygaard Skolen en smuk Samling af Mineralier***). Det var Brorson, der igjennem sin Velynder, Grev Danneskjold, udvirkede, at denne Gave blev Skolen tildeel. Til at bestride de Smaaubgifter, som ere forbundne med Underviisning i den experimentale Pphysik, blev der paa Melchiors Begjæring aarlig stillet 10 Rd. til hans Raadighed. Samlingerne opbevarede i den saakaldte Hjørnesal, der var den østlige Ende af den nuværende Spisesal.

Stiftelsens Indtægter af Godset vare, da Geheimeraad Brandt blev Skoleherre, kun smaa (c. 4000 Rd.) og dertil usikre, da Bønderne ikke blot hyppigt vare ude af Stand til at betale deres Afgifter, men endog mangen Gang trængte til Stiftelsens Hjælp for ikke aldeles at gaae tilgrunde. Alt laa endnu i Fællesskab, og Hovedet var i fuldeste Flor. Regnskaberne fra disse Aar vidne om, hvorledes det var fat med Godset. Intet Aar gik hen, uden at Stif-

*) Istedesfor *Lys in natura* fik Rector fra nu af for 3 Rbd. à 16 Mk. 8 Rd. og hver af Hørerne for 1½ Rbd. 4 Rd. aarlig.

**) Strax talte Samlingen kun 28 Stk., hvoriblandt dog vare adskillige værdifulde, f. Ex. en Luftpumpe med Tilbehør, en Electrisermaskine o. fl. I 1805 talte den 80 Nr.

***) Den bestod af 2400 Nr., hvoriblandt dog fandtes endee Doubletter.

telsen maatte eftergive en betydelig Deel af Landgilben *). Flere Gaarde laae saagodtsom øde, og den Bonde, der havde 2—3 Aker, ansaaes for at være godt hjulpen. Desto større var Hæstebefætningen, men det var ogsaa Heste derefter. I de aarlige Indstillinger fra Forvalteren om Hestehjælp **) til de forarmede Bønder træffer man hvert Dieblit Øttringer som disse: „N. N. har 6 eller 8 Heste, hvoraf 2 eller 4 maae reises“; „N. N. har mistet 8 eller 9 Heste af Snive sidste Aar“. Om Markernes Bestaanden kan man gjøre sig en Forestilling, naar man seer, at Forvalteren i en Indstilling fra Aaret 1787 beretter, at 2 Bønder ved Pløining „mistede 2 Heste, som satte sig i et Uføre“; 6 eller 8 Heste for en Plov var meget almindeligt, og færre kunde vel heller ikke godt gjøre det, da de vare forfulnede og afkræftede. De døde ogsaa hvert Aar i stort Antal af „Stab og anden anstikkende Syge“, og Hestehjælp til Bønderne var en stadigt Udgift for Stiftelsen. Det var dengang ganske almindeligt, at Bønderne efter Juul ikke havde Jødesæd, endfælgelig Saaesæd om Foraaret. Ogsaa her maatte Stiftelsen hjælpe, hvis den ikke vilde see mangfoldige Familier bragte til Bettelstaven og baade Skolen og Godset lagt øde ***). Lykkeligvis havde den nylig stedfundne store Be-

*) I de 17 Aar, i hvilke Geheimeraad Brandt var Skoleherre, eller vel nærmest i de første 10 Aar, blev der ialt eftergivet og bortffjænket til Bønderne 4321 Rd. 8½ Sk og 1156 Ld. 6 Skp. Sæd. Svormegret Tilstanden havde forbedret sig, kan sees deraf, at Stiftelsen i 1804 fik sin hele Indtægt af Godset, uden mindste Tab; 1805 var hele Tabet 36 Rd., der bleve anvendte til Hestehjælp.

**) En Ploughest kostede dengang 14—16 Rd., en Bognest 20—24 Rd. Efter Opfordring af Brandt blev en opvakt Bøndelars her fra Godset sendt til Kjøbenhavn for at oplæres til Dyrlæge. For at lette Stiftelsen Omkostningerne ved hans Ophold der, tilbød Brandt, at han maatte boe hos hans Foll. Hensigten var, at han efter endt Læretid skulde være Smed og Dyrlæge her paa Godset; om han blev det, kan ikke oplyses.

***) Den bedste By var Holsleb, de udsædte vare Øverup og Appenæs. I disse 2 Byer skulde hver Gaardmand i aarlig Landgilbe svare 2 Ldr. Havre; men det var saa langt fra, at de forarmede Bønder kunde overkomme denne ringe Afgift, at Stiftelsen endog maatte komme dem tilhjelpe med Saaeforn og Sommerføde. De 9 af de 10 Gaardmænd i Øverup, som altsaa tilsammen repræsenterede en Landgilbe af 18 Ldr. Havre, havde i 1788 faaet tillaans af Stiftelsen over 80 Ldr. Sæd af alle Slags. Deraf eftergaves dem 21 Ldr., altsaa mere end hele Landgilbens Værd, uden at Stiftelsen derfor fik en eneste Skjeppe af de øvrige c. 60 Ldr. Saaeforn, hvormed de fremdeles føde til Resiance. I Appenæs var det omtrent ligesaa galt fat.

vægelse i Landbosforholdene bragt det til Klarhed for de Forstandige, at der intet Haab var om Bondestandens Opløst, før Fællesskabet blev ophævet og Høveriet afløst. Brandt spillede ikke Tiden, men begyndte strax at forberede Fællesskabets Ophævelse, og han greb Sagen an med saa stor Iver, at hele Godset var udstiftet i Aaret 1794. For at bestridde de dermed forbundne Udgifter laante han 1791 af Creditklassen 30,000 Rd., hvoraf Stiftelsen i 10 Aar kun skulde svare to Procent Rente, og efter den Tids Forløb skulde Capitalen afdrages med 3 pCt. aarlig. Udstiftningen, med hvad dertil hørte, kostede Stiftelsen over 35,000 Rd. *), men disse Penge vare vel anvendte; mange Bøndergaarde bleve udslyttede, mange opbyggede af Nyt, Huuslodder bleve udlagte og bebyggede, og Alt fik et ganske andet Sving **).

At Udstiftningen gik saa rask og let fra Haanden, skyldtes for en stor Deel Stiftelsens dygtige og virksomme Forvalter, Clausen, hvem det ogsaa lykkedes saa Aar efter at slutte en Høveriforening med Bønderne, hvorved Naturalhøveriet afløstes imod en aarlig Betaling af 4 Rd. pr. Tønde Hartkorn; Afsløsningen traadte i Kraft fra 1ste Mai 1801. Istedetfor den usle, hjælpeløse Armod fremblomstrede nu Velstand, istedetfor Drukkenskab, Dovenskab og Opsætsighed kom Odruelighed, Flid og Virkelyst. Man kan med Sandhed sige, at Udstiftningen og Høveriets Afsløsning vare de største Velgjerninger, der hidtil vare blevne Godset tildeel, og at Bøndernes stigende Velstand og Fremgang i Oplysning og Velvære skriver sig fra disse gennemgribende Forandringer. Brandt havde den Glæde at opleve at see Frugterne af disse Foranstaltninger. I de sidste Aar kunde

*) De 5000 Rd. tog Brandt af Stolens egne Midler.

**) Ved Udstiftningen neblagdes 3 Bøndergaarde, 1 i Lille Nefveb og 2 i Øverrup, hvorfor Sognepræsten, Magister Fog, meente, at der tilkom Kalbet Gøbtgjørelse for Afgang i Offer og Smaarebsel. Derpaa vilde Brandt slet ikke indlade sig, hvorimod han eftergav Mag. Fog personlig, men ingenlunde hans Eftermand, de 100 Rd., som han hidtil aarlig havde maattet svare til Stiftelsens Kasse. Fogs Eftermand, Pastor Petersen, maatte i endeel Aar svare den nævnte Afgift; men da han indvilligede i at forberede Stolens Confirmander paa selve Stolen, istedetfor at de hidtil ligesom de andre Confirmander havde maattet gaae til ham i Lille Nefveb, blev han fritagen for Afgiften. Den nuværende Sognepræst, Pastor Tillisch, er efter sit Kaldebrev hverken forpligtet til at betale den tidligere Afgift eller til at læse med Confirmanderne herude, hvad han dog bestandig har gjort som en Villighed, han viser Stolen.

han hvert Aar sætte Penge ud; men det var ogsaa nødvendigt, da Stiftelsen fra 1807 skulde begynde at tilbagebetale Laanet fra Creditkassen *).

Det var en Lykke for Stiftelsen, at Høveriforeningen kom istand saa hurtig efter Udstiftningen; thi ellers vilde Bøndergodset efter al Rimelighed være bleven solgt, da det var Brandts Hensigt, saa Aar efter at Udstiftningen var tilendebragt, at overdrage Bønderne deres Gaarde til fuld Eiendom eller til Arvefæste. Han troede, at han derved vilde handle baade i Stiftelsens og Bøndernes Interesse. Det var kommet saa vidt, at Forvalter Clausen allerede havde udarbejdet et Arvefæstestjødde paa en Gaard i Lille Næstved, der netop var fæstlebig, og dette Udkaft skulde være det Mønster, hvorefter alle de følgende Stjødde, mutatis mutandis, skulde udsærbiges. Den Gaard, for hvilken Normalstjødde skulde gjælde, er let at paapege. I Stjødde er dens Areal angivet til $85\frac{1}{4}$ Tdr. Land, og efter Stiftelsens nu-gjældende Jordebog har en af Lille Næstveds Gaarde et Areal af $85\frac{1}{2}$ Td. Land; altsaa den samme Gaard. At Hartkornet ikke stemmer, kommer deraf, at Matriklen senere er forandret. For denne Gaard, der efter de nuværende Forhold har en Værdi af 15—16000 Rd., skulde den eventuelle Arvefæster aarlig betale til Stiftelsen 70 Rd. 15 $\frac{1}{2}$, Tienden derunder indbefattet, og desuden skulde der, hver Gang Gaarden stiftede Eier, svares en Recognition af 100 Rd.; det var det Hele. Men da en Fæster ved Høveriets Afsløsning alene i Høveripenge vilde komme til at svare c. 32 Rd. af Gaardens c. 8 Td. Hartkorn, blev Clausen opmærksom paa det Mislige i at sælge den for en aarlig Afgift af 70 Rd., og ved hans Indskydelse blev derfor Bøndergaardenes Salg foreløbig stillet i Bero. Havde Brandt dengang solgt Bøndergodset til Arvefæste eller Eiendom, vilde Stiftelsen allerede for mange Aar siden have ophørt at bestaae ved egne Midler; albrig havde den været sin visse Undergang nærmere end netop dengang, da baade Skolens og Godssets Tilstand ellers spaaede en lykkelig Fremtid. Melchior, der betragtede Salget af Bøndergodset som Stiftelsens Dødsdom, yttre sig herom saaledes: „Hvad om den Grundsfætning, at Stiftelsen var tjent med at give Bønderne Arvefæste paa deres Gaarde var bleven fulgt for 50 Aar siden! Hvorledes

*) Det lykkedes Brandt at faae Udsættelse med Laanets Amortisation indtil 1807, og da Bønderne, som billigst var, maatte udrede Renten af den Capital, som var laant til Udstiftningen, var Stiftelsens oeconomiske Forfatning fra 1801 til 1806 bedre, end den havde været nogenfinde siden Høstfæins Dage.

vilde det da nu [1819] seet ud med Stiftelsens Indtægter. Den Bøndegaard, der for 50 Aar siden gav i aarlig Landgilbe to Tønder Korn, yder nu 8 Tønder Sæd af forskjellige Slags, ja kan endog nu bedre taale at yde denne end forhen den langt ringere Afgift. Hvad Bøndergaardene for 50 Aar siden kunde yde, var altsaa ikke over en Fjerdedeel af den Afgift, man nu med Billighed kan fordrø af dem; og haabe maa man, at vore Efterkommere, efter et halvt Seculums Forløb, ville kunne sige omtrent det samme om vor Tid, som vi nu sige om Fortiden. *)

O, at derfor den Dag aldrig opgaae over Herlufsholm, da nogen Skoleherre eller anden bestyrende Magt saaledes troer sig berettiget til at sætte Grændse for dens Stigen i Velstand! Og skulde en saadan Tid komme, da gid de Ord, vi her have fremsørt, idetmindste maatte vække til Eftertanke! da har Forfatteren opnaaet den Hensigt, han havde med at fremsætte sine Tanker over et for Herlufsholms Bælsærd saa vigtigt Spørgsmaal."

I nær Forbindelse med Gudssets Udskiftning stod Skovenes Indfredning, der ogsaa skete under Brandt. Der solgtes Intet af Skovene; Favnebrændet blev anvendt til den aarlige Udviisning og Dvaset blev givet til Bønderne, der maatte opstove og hjemkjøre alt Deputatbrændet. Efter en Skovrulle fra 1788 var Udviisningen ialt 153 Favne Brænde og 262 Læs Tørv; til Bønderne blev der i det Aar skænket 64 Skovlæs Brænde og 37 Favne Gavntræ. Da Høveriet ophørte fra 1801 og dermed Bøndernes Forpligtelse til at opstove og hjemkjøre Deputaterne, faldt Bøndernes Udviisning bort, og Stiftelsen folgte fra den Tid Dvaset ved offentlig Auction. Til Præstetalbet hørte en lille Skov, Præsteskoven, der laa ved Steenskov, 3 Mil fra Præstegaarden. Efter et Ringsvidne af 1797 indeholdt denne Skov, der var c. 13 Td. Land stor**), 31 større Træer, sammen tagerede til 101 Favne, og over 2000 Stk. smaa Riisbøge, der først efter 50—100 Aars Forløb kunde blive tjenlige til Hugning; Præsteskoven kunde dengang kun taale en Udviisning af 1 Favn Brænde. Efter mange Vidtløftigheder, især fra Provstens Side, modtog man endelig Stiftelsens Tilbud om at overtage Skoven

*) I 1864, altsaa c. 45 Aar efter at Melchior skrev Ovenstaaende, svares der af de i de senere Aar bortskaffede Gaarde 18—24 Tdr. Sæd; og denne Afgift udredes nu med større Lethed end de to Td. Svare for 80—100 Aar siden.

**) Præsteskovens Størrelse findes ogsaa angivet til 8 Td. Land.

imod at svare Præsten et aarligt Deputat af 12 Fyne Brænde, udviist paa Roden.

Stovtjyverier vare dengang meget almindelige; Stovene laa aabne, uden nogetstombest Hegn, saa at man kunde kjøre ind i dem, hvor man vilde. Desuden laae der mange mindre Trægrupper og endeel Smaaastov rundt om paa Bøndernes Marker til megen Fortræt og ikke ringe Fristelse. Krybskytteri hørte ogsaa til Dagens Orden. Forvalter Clausen søgte at hæmme dette Uvæsen, saa godt han kunde, men Stovtjyve og Krybskytter gave ham stadig Meget at bestille. Stiftelsens Stovbetjente vare en Skytte, der boede ved Klosterstoven, og 3 Stovfogder (paa Dræstet, i Kalbyriis og Steenstoven); alle Stovbetjentene stode under Forvalteren. Den aarlige Udviisning blev, efter Anmodning af Brandt, foretagen af en Rgl. Forstembedsmand, som Rentekammeret bestillede dertil.

Gaarden og dens nærmeste Omgivelser saae i den Tid ganske anderledes ud end nu. Der var kun een Indkjørsel, og den gik tvers igjennem den nuværende Forvalterbolig, hvor der var en hvælvet Port (Pl. V). Naar man kom ind paa Gaarden, havde man strax tilhøre, hvor nu Forvalterens Kostald og Overlærer Neergaards Bolig ligge, en lang Egebindingsværks Bygning. Det var Forpagterens Bolig og Deconomieleilighed; i Længens ene Ende var en Stue (Pl. I). Hvor Skolebygningen nu staaer, nægagtigt paa den samme Grund, stod en grundmuret og meget anseelig Lade. Der hvor nu det nye Anlæg er, stod en lav, grundmuret Kostald (Pl. IV). Den brede Vej, der fører fra Gaarden ned til Aaen, eksisterede dengang ikke; men fra Kotalden over til Hjørnet af Klosterbygningen stod en uanseelig Bygning, et Halvtagshuus, hvori der var Vognport og en Par smaa Hestestalde (for Conrector, opført 1788, og Spisemester opført 1754)**). Facaden af Rødebygning ud imod Grønneplads var uforandret som nu. Egeud for Rødebygning, hvor nu Vippen er anbragt, laa en Park (Lillepark, Jomfruens Park), der gik heel hen forbi den nuværende Musikstue, hvor Oldfruen boede (Pl. III).

*) Bagved Forpagterboligen laae endeel Bindingsværks Udhuse (Pl. I, A opført af Holstein, S b, opførte af Brandt).

**) Blev nedbrudt 1806.

Nr. 2, e). Hvad der nu er Grønneplads, var da, forsaavidt som det ikke var Parte, Møddingestedet eller Malkeplads, belagte med Halm og Gjødning. Fra Møddingbygning over til det sydsøstlige Hjørne af Rectorboligen gik en Muur, hvorigjennem var Indtjersel til den egentlige Skolegaard (Pl. IV), der, forsaavidt den ikke begrænsedes af Kirken, Klosterbygningen og Rectorboligen, paa alle Sider var omgivet af en temmelig høi Muur (Pl. I, K). I Skolegaarden, der var Disciplenes sædvanlige Legeplads, fandtes foruden Storepiil, som staaer endnu, en usædvanlig stor Aft, der blev fældet omtrent 1827, da man antog den for raadden, hvad den dog ikke var *). Her var ogsaa et Dueflag (Pl. I, J), som Brandt 1788 havde ladet indrette for Disciplene, og en Bygning i Hjørnet ned imod Nyhave, hvor Skoleherren og Professor Bernth havde Stald og Vognstuur (Pl. I, H). I 1804 blev der opført et Brændestuur lige op til Murens imod Nord omtrent ved Enden af Nyvei (Pl. I, G **) Den vestre Fløi af Klosterbygningen havde ganske det samme Udseende som nu; men Fløien ud imod Nyhave var anderledes. Der var kun eet Stokværk over Hvælvingerne, og igjennem Bygningen gik en Gang ud til Nyhave. Gangdøren sad, hvor det næstsidste Bindue op imod Kirken nu er anbragt, og gjennem denne Gang var al Passage til Aaen for Gaardens Beboere. Stopslusen og Rammerslusen ved Næstved eksisterede ikke; men tæt ned til Aaen ligesom Klosterbygningen var der en yndig Plet, Conrectors Have. Maløbet lige ud for Hersøholm var noget bredere; men baade Nord og Syd for Gaarden var den saakaldte Gammelaa dengang det rette Maløb, hvoraf fulgte, at Aaen snoede sig i flere Bugtninger og derfor vistnok har frembudt endnu skønnere Prospecter end efter Anlægget af den Dannefjoldske Canal. Bag Rectors og Spisemesterens Have laa indtil 1788 en bred Grav (indtil 16—18 Alens Brede), der strakte sig fra Gartnerhuset *** (nu Musiklærerens Bolig) til Forvalterboligen. I 1788 blev

*) Efter Bernths og Weislers Bidræksbyrd er Storepiil — den kaldtes dengang og mange Aar senere Poppelpilen — ikke noget siden Midten af forrige Aars hundrede. — Endnu et 3die usædvanlig stort Træ omtales; det var en Eyr, der stod i den nu nedlagte Discipelhave lige ved den nordlige Ende af Rectorboligen. Efter et Sagn skulle disse 3 store Træer være plantede af Skolens 3 første Disciple.

**) Paa den Plads i Skolegaarden, hvor dette Brændestuur blev opført, havde Bernth haft en lille Have, 32 Alen lang og 28 Alen bred.

***) Opført af Grev Holstein til Skole, dengang den eneste, for hele Sognet.

et Stykke af denne Grav opfyldt og lagt til Haven; i 1804 blev Hegnet flyttet udenfor Graven, hvor det staaer endnu. Ved Opfyldning blev den lange Grav efterhaanden forvandlet til en Række smaa Parke *). Paa den anden Side af Alleen, hvor der nu er en Huusmandsloft, laa Fiskeparke, hvoraf der endnu ere Spor tilbage; der var ialt 11, som alle vare forbundne med hinanden ved Sluser, men 3 af dem laa inde paa selve Gaarden. Fiskeriet var saagodtsom intet; man antog, at det var Livsfaldet fra de mange Elstræer omkring Parkene, der dræbte Fiskene.

I 1790 blev et Stykke af den meget betydelige Skolehave overladt Lærerne efter Anmodning af Hørrerne Magister Lund og A. Holm. Efter en gammel, rigtignok daarlig, Tegning maa man antage, at Lærerhaven oprindelig ikke har ligget paa samme Sted, hvor den er nu. Den synes at have ligget noget høiere oppe imod den nuværende Musiklærers Have. Maaskee blev Lærernes Have først henlagt til det Sted, hvor den nu findes, da Discipelhaven blev anlagt (1802 **). Den gamle Rectorbolig laa paa samme Sted som den nuværende; men da den var meget forfalden, blev den nedrevet og en ny noget større opført og tagen i Brug 1794. Både i den gamle og den nye Rectorbolig vare Lectorerne i den nordre Ende. Hvorledes Localerne i Klosterbygningen dengang vare forbeholdt og anvendte, vil man kunne see af Tabel III, hvorover her gives Forklaring.

*) Endnu for 16—17 Aar siden laa der igjennem Rectors, Lærernes og Deaconens Have en Række Smaaparker, hvoraf flere i de senere Aar ere opfyldt. Paa Pl. I er Graven affat, som den var indtil 1787, altsaa noget større end den burde være paa en Grundtegning for Aaret 1804.

**) Efter Grev Holsteins Bestemmelse var det Disciplene tilladt underordnet komme med Lærerne i Skolens Have; men denne Skik var efterhaanden gaaet aldeles af Brug, og Disciplene fik Lidet eller Intet af Havens Frembringelser. Deraf fulgte, at de toge sig selv tilrette; det var ingen Hemmelighed. Melchior blev Lærer, tilbød han, for at standse Disciplenes Kapserier, de gamle Geisler at staae ham Fred i hans Have, hvis han vilde afstaae Stykket af den til Disciplene. Det vilde Geisler ikke; men ved hans Afgaa i 1802 fik Melchior Brandt til at overlade Disciplene et Stykke af Skolehaven. Enhver af dem, der ønskede det, kunde faa et lille Stykke at dyrke, og Enkeltningen blev deelt ligeligt mellem dem alle.

Nr. 1 viser Grundtegningen af nederste Stokværk i hele Hovedbygningen.

- a. Klokketaarnet.
- b. Rectors Kjelder
- c. Tingstue (er nu Oldfruens Brænde- og Tørvekjelder) } tilsammen i Skolens første Tid Disciplenes saakaldte Conventhuus.
- d. Bæstehuus (fra Skolens Stiftelse til 1755 var her Spisestue).
- e. Spisemesterens Bryggers med Vagerovn (i den ældste Tid var Kjøkkenet her).
- f. Porten.
- g. Spisemesterens Kjøkken.
- h. Spisemesterens Beboelsesleilighed og Forraadskamre.
- i. Munkegangen (Kirtegangen), bygget 1502 af Abbed Oluf.
- k. Et Bærelse, tilhørende Conrector.
- l. Et sextantet Taarn med Trappe.
- o. Oldfruens Tørvehuus.

Nr. 2 viser Grundtegningen af 2det Stokværk.

- a og c. Disciplenes Paaklædningskamre. a. brugtes tillige som Sygestue.
- b. En Lærers Bærelse.
- d. Sovesal for den ældste Halvdeel af Disciplene.
- e. Oldfruens Bærelser.
- f. Spisestuen.
- g. Auditoriet (indrettet af Grev Holstein). Før 1755 var her Sommerlectierne (indrettet af Forstanderen Magister Colbing) med en Gang udenfor.
- h. Conrectors Kjøkken, Spisekammer o. s. v.
- i. Naturaliecabinet (Hjørnesalen).
i og h vare indtil 1785 Skoleherrens Bærelser; her boede og boede Skoleherren, Historikeren, Arrild Hvitsfeld.
- k. Conrectors Bærelser.
- l. Bibliotheket.
- m. Øverste Munkegang.

Kun den vestre Fløi har et 3die Stokværk;

Nr. 3 viser Grundtegningen heraf:

- a. Bægterens Kammer.
- b. En Lærers Bærelse.
- c. En Lærers Bærelse.
- d. Paaklædningskammer.
- e. Sovesal for den yngste Halvdeel af Disciplene.

I hele Brandts Bestyrelsestid holdt Skolen Gartner, hvis Pligt det var at dyrke Skolehaven, hvoraf han skulde levere Deconomen alle de Havesager, han behøvede til Skolens Bord, vedligeholde Skoleherrens Have (nu Nyhave), beskære Alleetraerne, plante levende Hegn paa Græstevoldene o. s. v. Denne Betjent — han hed Baumann og var en daarlig og meget stridbar Person — var dog kun til ringe Nytte og laa næsten uafslædig i Strid med Spisemesteren, der klagede over, at Gartneren til Skade for ham forsmættede Haven.

Hovedgaardens hele Tilliggende af Ager og Eng havde tilligemed Tienderne af Bøndergodsjet allerede i endeel Aar været bortforpagtet til en Mand ved Navn Hanson, der drev Gaardens Jorder ved Bøndernes Hoveri. Forpagtningsafgiften for Hovedgaarden og Tiender var 3000 Rd. og nogle Naturalpræstationer. Contracten udløb 1ste Mai 1801, og det var med Besvær, at der for Hovedgaarden alene uden Gaardmandshoveriet opnaaedes en Forpagtningsafgift af 650 Rd. og de samme Naturalpræstationer som tidligere. Det var kun en ringe Afgift; men da Hoveriasløsningen fra samme Tid indbragte Stiftelsen 3467 Rd. 1 Mk. 8 s aarlig, og da Tienderne ved en Forening paa 9 Aar overlodes Bønderne for 1096 Rd. 5 Mk. aarlig, havde Stiftelsen alligevel en betydelig forøget Indtægt *), der dog igjen forringedes noget derved, at alt det Arbejde, som hidtil var præsteret til Skolen, dens Embedsmænd og Betjente ved Hoveri (Transport af Materialier, Brændets Opførsning og Hjemtjersel, frie Rejser, Opførelse af Hegn o. s. v.) nu maatte betales med Penge; det løb op til c. 650 Rd. om Aaret. — Da Forpagtningen var udløben 1801, blev der vel gjort Deputatisternes (Rector, Forvalter, Spisemester, Skytte og Gartner) et Tilbud om at faae Jord ublagt, som de selv kunde drive, imod at Deputaterne gik ind; men da Brandt forud erklærede, at Stiftelsen under inger Betingelser vilde indlade sig paa at opføre Avlsbygninger for nogen af dem, var Sagen dermed afgjort, da det var en Umulighed for Stiftelsens Embedsmænd og Betjente, der alle vare ubemidlede Mænd

*) Ved denne Forandring voksede Stiftelsens aarlige Indtægt paa een Gang med en større Sum end Rectors, Courectors og samtlige Læreres Sager og Løspenge beløb sig til. Det var dengang det samme, som det nu vilde være, hvis Stiftelsens aarlige Indtægt blev forøget med 12—14000 Rd.

at indlade sig paa flige Byggeforetagender. Alt blev saaledes, hvad Deputaterne angik, uforandret under den nye Forpagtning. *)

Den 24 Febr. 1804 døde Professor Bernth. Melchior, der i 6 Aar havde været hans Discipel og i 7 Aar hans Medlærer, giver følgende Characteristik af ham:

„Professor Bernth var en Mand af udbredt Lærdom: ikke allene besad han en sjelden Styrke i den latinske, tilbeels og i den græske og hebraiske Philologie; men ogsaa var han i de ældre philosophiske Systemer, i Historie og i levende Sprog, vel bevandret, og i de mathematiskke Videnskaber og den nyere Philosophie ikke fremmed. For den Stiftelse, til hvis Flor han i sine yngre Dage med saa uforsvunden Iver havde virket, bar han stedse en udmærket Kjærlighed, og derfor vilde han hellere give Slip paa den hæderfulde og fordeelagtige Post som ordentlig Professor ved Universitetet, end forlade Herlufsholm. Sine Disciple omgikkes han stedse med Sagtmodighed og Eftergivenhed, maaskee endog med større Eftergivenhed end tjenligt var; dog kunde han ogsaa vise alvorlig Strenghed, hvor han troede det nødvendigt. For Disciplenes Rettigheder viste han sig aarvaagen, og med Iver antog han sig deres Sag, hvor han troede dem af nogen Uveblommende fornærmet. Disciplene betragtede ham og som deres Fader: aldrig saae man Ungdomskaadhed i noget Tilfælde vove paa at tilfidsætte den Agtelse, de ligemeget skyldte hans Alder og hans Embede; og deres ustrømte Taarer ved hans Død vare Bidner om deres Kjærlighed til ham.

Bernth var en Mand af ædel Character og usvigelig Rettskaffenhed; han var velvillig mod alle (isærdeleshed en ivrig Bondeven), og i høi Grad uegennyttig og tjenstagtig; og aldrig hørte man et Ord af ham om de Tjenester, han beviste Nogen. I alle Tilfælde, hvor man vilde henvende sig til ham, kunde man være vis paa i ham at finde en forstandig Raadgiver. Formedelt disse Egenskaber besad han ogsaa en uindskrænket Agtelse hos Alle, som kjendte ham. Han

*) Den Jord, der var Rector tilkøbt, var Rørre-Dræstet (hvorover Stien fører til Runkentun), Deconomen skulde have Sønder-Dræstet (Egerceerpladsen, den nuværende Grambank og de øvrige Jorber imellem Landeveien og Raabmandshaven). Forvalteren og Styttten skulde have deres Jordblødder paa den modsatte Side af Gaarden.

var en flittig Kirlegænger og Religionens ustrømtebe Ven, dog uden at være i ringeste Maade bigot. Saaavel i religiøse som politiske Meninger gik han temmelig frem med Liden, og var meget tolerant, ligesom han og i Almindelighed var meget fordomsfri. Han var selftabelig, og i Selftab gjerne munter, uagtet hans Character ellers var alvorlig; Betænkksomhed og Sindighed viste han i al sin Adfærd; næsten aldrig saa man ham i Affect; og dette heldige Temperament i Forbindelse med en tarvelig Levemaade og Lyst til Arbejde *) forstærkede ham ogsaa en uafbrudt Sundhed, saa at han opnaaede sit 80de Aar uden enten paa Sjæl eller Legeme at føle Alderdommens Affældighed." **)

Jøvrigt bemærker Melchior, at Bernth, der i sine yngre Rector-dage skal have viist sig vel myndig ligeoverfor sine Medlærere, hvorved han paadrog sig deres Uvillie, i sine sidste Leveaar, da han følte, at Kræfterne begyndte at svigte ham, var i høi Grad føielig og eftergivende og gjerne rettede sig efter Lærernes Mening i Skolens Anliggender, hvorved han gjorde det muligt for dem at udrette Mere for Skolen, end de ellers havde kunnet. Både Bernth selv, hans Medlærere og mange Disciple, ældre og yngre, glædede sig til den Dag — 7de Septbr. 1805 — da han skulde have høitideligholdt sit 50aarige Jubilæum. Allerede havde man begyndt at træffe Forberedelser til denne Fest; men pludselig faldt Bernth i en Sygdom, en Svækkelse, der var en ligefrem Følge af hans høie Alder, og ved en blid og rolig Død henslumrede han efter nogle faa Dages Sygeleilighed i sit 49aarige Embedsaar ***). Han blev begravet i den lille Sænk ved Gaarden, der fra 1806 blev Skolens og senere Sognets almindelige Kirkegaard. Strax efter Bernths Død vilde Brandt paa Skolens Vegne lade sætte en Mindsteen ved Graven. Mag. Fog — Melchior meente, at det hellere burde overlades til den Afslut-

*) Tidlig om Morgen var han paa Arbejde — om Sommeren Kl. 4—5 — lige indtil hans Død var det da hans kjæreste Beskæftigelse at arbejde i Høge eller ved sit Dreierlab.

**) Hans forrige Discipel, Professor Rahbek, har sat ham et smukt Minde i D. „Danske Tilskuer“ Nr. 16—17 for Aaret 1804. Latinste Gravskrifter over ham af hans Medlærere, Mag. Brorson og Schou og af Sognepræsten, Mag. Fog ere indførte i Kjøbenhavnske lærde Efterretninger for Aaret 1804.

***) Hans Enke, der fik en Pension af 100 Rd. af Stiftelsens Kasse, fik kort Tid efter Plads i det Høibøstte Fruekløster i Kjøbenhavn, hvor hun døde 1817 i sit 79de Aar.

Disciple og Medlærere ved forenede Kræfter at reise et Monument for ham, og en Opfordring til at bidrage hertil blev kort efter udsendt; men særegne Forhold foranledigede, at Sagen ikke kom videre dengang *)

Efter Indstilling af Brandt blev Brorson den 18 Mai udnævnt til Rector og samtidig til Professor; men Rectorboligen fik han endnu ikke i et Aar. Hermed hang det saaledes sammen. Brandt havde allerede i Aaret 1799 taget sin Afsked som Præsident i Cancelliet, hvorefter han tog Bopæl i Slagelse. 3 Mai 1804 kom han til Herlufsholm, og under sit Ophold her tilbød han Brorson en anseelig Løn (300 Rbd. aarlig) af Rectorboligen, som han ønskede at behoe den korte Levetid, han endnu kunde have tilbage. Brorson, som godt indsaa det Mislige i, at Skoleherren tog stadigt Ophold paa Herlufsholm, og desuden ikke kunde ønske som Rector at blive boende i Conrectorboligen, hvorfra han hverken kunde have Tilsyn med det Ene eller det Andet, gav Brandt et høfligt Afslag. Men da Brandt ikke bestomindre fastholdt sit Ønske om at tilbringe sine sidste Dage paa sit Fødselssted, og da Brorson vel meente, at han skyldte Brandt at sæie ham i dette Ønske, saa meget mere som det allerede dengang kunde forudsæes, at hans Levetid ikke kunde være lang, gav han efter, og det blev da afgjort, at Brandt skulde behoe hele Rectorboligen, hvoraf igjen fulgte, at Auditoriet maatte indrettes til Glasfærelser. Herved var der blandt flere Ulemper den, at der paa Auditoriet kun kunde blive Plads til 3 Lectorer; den 4de Klasse maatte undervises paa det ene af Paatlædningskammerne. Alle de Omkostninger, der vare forbundne med disse Forandringer, bestred Brandt af sin egen Lomme. Det hele Arrangement tiltalte aldeles ikke Melchior, der af flere Grunde var fast overbevist om det Uheldige i, at Skoleherren til Stadighed boede paa Herlufsholm og

*) Bernths Grav saa saaledes hen, uden at nogen Støtte eller Tavle kunde minde den yngre Slægt om, hvem der hvilede i den. 3 1857 opfordrede Skolens nuværende Rector Herlovianersamfundet til at tage sig af denne Sag. Samfundet gik gjerne ind derpaa, og en Committee, bestaaende af Bernths Disciple, Conferentsraad Sibbern og Major Fastling, og Skolens Rector, udsendte i Januar 1858 en Indbydelse til at tegne Bidrag. Disse indkom saa rigeligt, at de i Forbindelse med Skolens Gave (100 Rbd.) vare tilstrækkelige til derfor at anskaffe en smuk Mindestøtte af Bremer-Sandsteen paa et Fundament af Kampsteen. Den 17 Septbr. 1859 aflæredes Støtten ved en passende Høitidelighed; en Beretning herom er udgiven af Herlovianersamfundet i Aaret 1860.

specielt i Rectorboligen. Melchior havde altid haft Brandts Fortrolighed i alle Skolens Anliggender, og Brandt havde ofte viist, hvormegen Priis han satte paa hans Virksomhed, og hvormegen Bægt han tillagde hans Mening. Og da Melchior i høi Grad frygtede for, at Brandts Dphold her vilde føre til Conflicter, der maatte blive fordærvelige for Skolen, betænkte han sig ikke paa at sige Brandt sin Mening, hvad denne tog ham meget ilde op. Det laa i Melchiors Natur, med al Kraft, om end paa loyal Maade, at søge at formaae Brandt til at opgive den i hans Dine saa farlige Beslutning; men da det ikke vilde lykkes, skrev han en Artikel i „Dagen“ Nr. 99 for Mærs 1804 om Brandts Forfæt at boe paa Herlufsholm *). Med denne Opposition fra Melchiors Side var Brandts Yndest for ham forbi. Melchior, der var den ældste Lærer efter Brorson, havde gjort sig Haab om, at han ved dennes Udnævnelse til Rector vilde opnaae en Forbedring i sin egen Stilling; deels ventede han en Forhøielse af sin Gage, deels haabede han, at den Deel af Conrectorboligen, som Skoleherren ikke selv efter en tidligere Bestemmelse vilde tage i Brug, tilligemed Conrectors Stald, Høve o. s. v. vilde blive ham overladt; Brandt havde udtrykkelig lovet ham det. Men da nu Brandt tog Rectorboligen i Besiddelse, maatte Brorson blive i Conrectorboligen og beholde altsaa de Localer, han hidtil havde haft. Forsaavidt blev Melchiors Haab stuffet som en Følge af Brandts Beslutning at beboe Rectorboligen, og paa sin Ansøgning om en passende Gagesforbedring fik han Afslag; dog vilde Brandt see til at forhøie hans Gage fra 162 Rd. til 200 Rd. Hermed var Melchior ikke tilfreds og indgav en skriftlig Begjæring om Afsted fra sin Stilling, som han ønskede at forlade ved Augustferien samme Aar. Da dette rygtedes, blev Brandt fra saa mange Sider anmodet om at mage det saa, at Melchior kunde og vilde blive ved Skolen, at han endelig igjennem Mag. Fog lod ham tilbyde en Gage af 250 Rd., hvis han vilde blive **). Det lykkedes Mag. Fog at overtale Melchior til at opgive

*) I samme Blad Nr. 94 fandtes en lignende Artikel, der var skrevet af Melchiors Ven, Secretair G. C. Fischer; begge Stykker vare anonyme.

**) Da det blev bekjendt iblandt Disciplene, at Melchior vilde forlade Skolen, gik ældste Klasse uden hans Bideude til Brandt og bad ham om at formaae Melchior til at blive hos dem. De 2 yngre Lærere, Schou og Carstensen, anmodede i et privat Brev Brandt om, at den Gagesforhøielse, der kunde tilfalde dem ved det Avancement, som forestod (de gik ud fra, at der strax vilde blive ansat en yngre Lærer i den afdøde Rectors Sted), alene maatte komme

sin Beslutning; men Forholdet imellem Brandt og ham blev aldrig som tidligere. Samme Aar udbad Melchior sig en anbefaling af Brandt til Biskop Janson i Aarhus, da han tænkte paa at søge Conrectoratet i Randers, der antoges at blive ledigt. Imidlertid blev Conrector i Randers, Mag. Lund, tidligere Hører paa Herlufsholm, først i 1806 udnævnt til Rector; da var Brandt forlængst død, og Melchior tænkte dengang ikke mere paa at forlade Herlufsholm.

Efter Bernth's Død blev der, mærkeligt nok, paa Entens Begne af hendes Børge gjort Paastand paa Naadensaar af Embedet. Denne Fordring, der manglede enhver lovlig Hjemmel, da der aldrig tidligere var svaret Naadensaar af Rectoratet, mødte bestemt Modstand hos Brandt; men da Brorson erklærede sig villig til i det første Aar at afstaae Enten Halvdelen af Rectoratets faste Indtægter, blev Sagen ordnet saaledes, at Brorson i 1 Aar skulde oppebære sin Conrectorgage og Rectoratets halve Indtægt; den anden Halvdel skulde tilfalde Fru Bernth. Brorson, hvis Rectorgage var fastsat til 600 Rd., tabte altsaa ved dette Arrangement Libet eller Intet; Tabet faldt i Virkeligheden paa Skolens Kasse. Men da Brandt maatte erkjende, at Bernth havde været slet afslagt, og da han endnu gik ud fra, at der ikke kunde tilkomme Fru Bernth nogen Pension af Stiftelsens Kasse, gav han efter for denne urimelige Paastand, for ikke at synes haard eller ubillig imod den ubemidlede Enke, hvis Udgifter til et tarveligt Udkomme i hendes Alderdom dengang ikke vare de bedste. Soligen skulde Fru Bernth beholde Naadensaaret ud; men da det var Brandt magtpaaliggende endnu samme Efteraar at flytte til Herlufsholm, tilbød han hende et passende Veberlag for at rømme den 5 Maanedes før Naadensaarets Udløb. Herpaa gik hun ind, og sidst i September flyttede Brandt til Herlufsholm. Ved Ankomsten hertil var han allerede saa svag, at han næsten maatte bæres fra Bognen til Sengen. Sidst i Januar blev han betænkelig syg, og efter haarde Sjæls- og Legemslidelser døde han den 16de Marts 1805.

Brandt havde saaledes været Skoleherre omtrent i 17 Aar. Ved sin utrættelige Iver for Stiftelsens Hæd og Fremgang har han her erhvervet sig et varigt Krav paa taknemmelig Gihukommelse. Da

Melchior tilgode. Som Theologer agtede de dog ikke at blive ved Skolen; men Melchior's Fortgang vilde efter deres Mening være et Tab, Skolen væffeligt kunde bære. Dette Tilbud fremkom, uden at Melchior vidste Noget derom, og det var Lærernes Ønske, at det ikke maatte komme til hans Kundskab.

han overtog Patronatet, var, som vi have seet, Stiftelsens Stilling mislig nok. Under hans Bestyrelse og for en meget stor Deel ved hans Bestræbelser gjenvandt Skolen den Tillid, den havde nydt i Holsteins Dage, men havde været nær ved at tabe under hans Eftermænd *). Han gennemførte Skolereformen tidligere her, end den blev indført i nogen anden Skole i Landet, Frue Skole alene undtagen; han forbedrede Lærernes Kaar, forsøgede Disciplenes Tal fra 24 til 30, der alle vare Gratister, og bidrog kraftig til, at Tugt og Orden atter vendte tilbage indenfor Skolens Mure istedetfor den lovløse Tilstand, der havde hersket ganske kort før hans Tid. Det forarmede Bøndergods ophjælp han ved Udstiftningen og Høveriets Aflysning, nogle af de forfaldne Bygninger, der havde maattet fjætte sig selv siden Holsteins Tid, bleve atter istandsatte og nye opbyggede. En ny Rectorbolig, der kostede over 4000 Rd., blev opført; den vestre Fløi af Klosterbygningen, der, saa langt historiske Efterretninger om Skolen gaae tilbage i Tiden, bestandig har været beboet af Lærere og Disciple, undergik en hensigtsmæssig Forandring. Kirken, der var meget forfalden, blev istandsat, og navnlig blev den østre Gavlf, der blev nedreven i 1861, opført af ham i 1792. Ialt anvendte Brandt paa Reparationer af de gamle Bygninger og Opsførelsen af nye 27,292 Rd., deraf til nye Bygninger 9211 Rd. og til Reparationer ved Hovedgaarden, Kirken, Betjentenes Boliger og Gudssets Skoler 18,081 Rd. Og dog efterlod han ikke blot Stiftelsens Formue uformindsket, men forsøgede den endog med 5000 Rd. **). Stiftelsens Kasse kunde umulig have udrebet disse anseelige Summer; men Brandt, der selv var besjælet af levende Kjærlighed til Herlufsholm, vidste ogsaa at vække virksom Sympathi for Stiftelsen hos Andre, der havde Evne til at hjælpe, og hos hvem han ifølge sin høie Stilling havde nogen Indflydelse, som han trolig benyttede til Stiftelsens Bedste. Det var ikke ganske smaa Summer, han saaledes Tid efter anden skaffede tilveie, naar en eller anden Forandring eller et Byggeforetagende,

*) De indskrevne Disciples Tal steg i Brandts Tid indtil 60. Drengene paa et Par Aar bleve indskrevne, for at kunne være saa meget filtrere paa at opnaae en Plads her. Man vil erindre, at Gratistpladser nogle Aar før Brandts Tid stode ledige, fordi Ingen brød sig om at forlange dem. Disciplene optoges i en Alder af ikke under 12 og ikke over 14 Aar.

**) De 30,000 Rd., som Brandt havde laant til Udstiftningen, vare vel ikke betalte ved hans Død, men aldrig have Venge baaret bedre Rente for Stiftelsen end netop disse.

der overfleg Skolens Kræfter, skulde sættes iværk. Sex Gange stjenkede Kongen Stiftelsen Gaver, tilsammen til Beløb af 7000 Rd. *), og i 1792 blev der efter Brandts motiverede Indstilling af Cancelliets Fond tilstaaet Stiftelsen en aarlig Understøttelse af 500 Rd., som den beholdt til 1804. Disse Penge gik ikke ind i Stiftelsens Kasse, men Brandt afslagde selv aarlig til Cancelliet Regnskab for deres Anvendelse. Mange nyttige Ting, som Stiftelsen selv vanskelig kunde have overkommet, anskaffedes for dem, f. Ex. et Par gode Brandspærter, et Sæt Apparater til Brug ved Underviisningen i Physik, Madratser og Lepper til Lærernes og Disciplenes Senge o. a. m. Ved sin Død havde Brandt af disse Penge opsparet 2500 Rd., som han havde bestemt til et Fond, hvis Renter alene skulde komme Bibliotheket tilgode. Da Brandt i 1799 forsøgte Disciplenes Antal til 30, fik han af Overskuddet af de norske Auctionspenge i 5 Aar 600 Rd. aarlig, for at Stiftelsen ikke af pecuniaire Grunde skulde see sig nødsaget til at opgive den Forsøgelse af Disciplenes Antal, der saa naturligt hørte sammen med Forsøgelsen af Glasernes og Lærernes Tal. Ogsaa nogle Legater tilfaldt Stiftelsen i hans Tid; saaledes testamenterede Generalkrigscommissairinde Wærn f. Haslef Stolen 4000 Rd. D. Cour., hvilken Sum ogsaa efter Fru Wærns Død (1812) i Aaret 1814 blev indbetalt i Stiftelsens Kasse. En Borger i Kjøbenhavn, Nicolai Nissen, havde 1796 indsat St. Hans Hospital og Herlufsholms Stiftelse til sine Universalarvinger; men Nissens Formue gik tabt, og ved hans Død blev der til Herlufsholms Part kun c. 50 Rd. Endelig stjenkede Oldfruen, Jfr. Dorteia Wilhelmine Winther og hendes Søster, Jfr. Amalie Hedevig Winther, i Aaret 1800 Stiftelsen 1000 Rd. imod deraf at nyde aarlig, saalænge nogen af dem levede, 5 pCt. Rente **).

*) Disse Penge vare en Deel af de Summer, der bleve betalte ad pios usus for Titler og Rang.

**) Giverinderne havde nærmest bestemt disse 1000 Rdl. til Oprettelsen af et Hospital for Guds Fattige. Det var ogsaa Brandts Mening, at Pengene skulde anvendes efter deres Lust, og et Huus i Lille-Nestved var udsæet til Hospital; men da Brandt døde kort efter, gik Sagen istaa. Ved Skrivelse af 23 Aug. 1844 erklærede Stemann sig villig til at udlåne disse 1000 Rdl. rentefrit til Herlufsholms Commune, imod at Sognet opførte et Fattig- og Sygehuss efter en Plan, han forbeholdt sig at approbere, og hvorefter visse Pladser skulde reserveres Stiftelsen til Belæggelse med Fattige og Syge af andre Sogne. Den 5 Septbr. 1863 tilbød Geheimeraad Hall Herlufsholm Sogneforstanderskab samme 1000 Rd. tilaans rentefrit imod Opførelsen af et Sygehus, hvor Stiftelsen forbeholdt sig 1 Plads til Stabighed og 1 Plads

Da Brandts Bestræbelse for at skaffe Herlufsholms Studenter Regentz og Communitet strax i det første academiske Aar mislykkedes udvirkede han, før han opgav sin Stilling som Cancellipræsident, en ligl Resolution for, at der af Fyens Bispestols Indtægter, naar Vacanc indtraadte, aarlig skulde afgives til Herlufsholm 500 Rd., som skulde anvendes til Understøttelse for Studenter herfra i det første Aar, d opholdt sig i Kjøbenhavn. Den første Vacance i Fyens Bispeembed indtraf omtrent samtidig med Brandts Død.

Naar Brandt kom til Herlufsholm, mindst et Par Gange or Aaret, boede han i det store Værelse, der indtil for faa Aar sibe- var Deconomens Sal, men nu er deelt i 2 mindre Værelser, o havde et Par Kamre i Nærheden til sin Secretair og sin Ljenes Undertiden boede han hos Bernth, da Kulden om Vinteren trykket ham i det store Værelse; men han spiste altid sammen med Lærere og Disciple. Ved Skolens Aftenlovsang var han i mange Aar altid tilstede naa han opholdt sig her; i sine sidste Aar generedes han meget æ tiltagende Døvhed, som ogsaa forhindrede ham i at omgaaes Lærere og Disciple paa den samme venlige Maade som tidligere. Naar han var her, og Aarstiden var dertil, vilde han gjerne paa sin egen Bekostning berebe Disciplene en eller anden lille Fornøjelse, f. Ex. ved Smaatoure i Omegnen og lignende; ogsaa i andre Henseender viste han sig gavmild imod dem; han skænkede Bøger til deres Morstabs bibliothek og et Sæt Apparater til forskjellige Lege, saasom Fjederbolde, Skaffpil og deslige, som han sendte herud omtrent 1792; men Ingen tog sig af dem, og de bleve snart ødelagte. Men fremfor Alt skænkede han Skolen en Gave, hvoraf den endnu nyder godt, id han indsatte den som Arving til sit store Bibliothek paa ca. 700 Bind. Et smukt Træk af Brandt ville vi endnu nævne, da det vi ser om det venlige Sind, hvormed han omfattede Alle, til hvem han her havde staaet i Forhold, baade Eldre og Yngre. I sit Testamente havde han nemlig bestemt, at der skulde gives enhver af Skolens Lærere, enhver Discipel og enhver af Stiftelsens Betjente en eller anden lille Mindegave af de Giendele, han selv havde besiddet og brugt. — Brandt blev ikke begravet paa Herlufsholm, men hans Lig blev, efter en Bestemmelse i hans Testamente, ført til Kjøbenhavn og i al Stilhed hensat i hans Familiebegravelse i Petri Kirke.

den halve Deel af Aaret til Besæggelse med Personer, der staa i Tjenesteforhold til den eller høre til Gødet udenfor Herlufsholm Sogn. — Endnu har Sogneforstanderflabet ikke modtaget dette Tilbud.

II.

Geheimeraad Raas's Bestyrelsestid.

1805—27.

Den 5te April 1805 blev Kammerherre, Cancellipræsident, senere Geheime-Stats- og Justitsminister Frederik Julius Raas udnævnt til Directeur for Herlufsholm; dog blev Overbestyrelsen af Stiftelsen ikke overdraget ham i samme Udstrækning, som den havde været hans Formænd betroet, da Skolen, det vil sige Underviisningen med Alt, hvad dertil hørte, blev henlagt under Commissionen, senere Directionen, for Universitetet og de lærde Skoler; men Opdragelsesanstalten, Pengevæsenet og Godsbestyrelsen stulde udelukkende staa under Directeuren *).

Saa snart Raas ved sit første Besøg her kort Tid efter sin Udnævnelse havde gjort sig bekendt med Skolens og Godssets Tilstand, fandt han, at store Forandringer vare nødvendige. Først og fremmest var det hans Ønske at give Skolen en aldeles forandret Organisation og at sætte den istand til at modtage et større Antal Disciple; men for at dette kunde skee, maatte der gjøres Udveie til et langt større Locale, end Skolen og Opdragelsesanstalten havde at raade over. Den vestlige Fløi af Klosterbygningen, hvor Lærere og Disciple boede, kunde daarligt nok rumme det daværende Personale, endfige

*) Directionen for Universitetet og de lærde Skoler blev oprettet ved kongelig Resolution af 3die Juli 1805. Den bestod af tre Medlemmer, nemlig Hertug Frederik Christian af Augustenborg, Conferentsraad Ove Malling og Dr. theol., Professor Molkenhauer.

et større. Denne Fløi havde vel 14 Aar tidligere undergaaet i dengang hensigtsmæssig Forandring, men siden den Tid var Disciplenes Antal forøget fra 24—30, og der var kommen een Lærer til. De tre eller rettere to Paaklædningsstuer*), der vare Alt, hvad der var Disciplene overladt, naar de ikke vare paa Klasse, vare ille længere tilstrækkelige, og den Forandring, der var foregaaet med Auditoriet i Brandts sidste Levetid, havde berøvet Skolen et Local, hvoraf den hidtil havde havt megen Nytte. Der maatte desuden skaffes Plads til den store Bogsamling, Skolen havde arvet efter Brandt, og til Naturaliesamlingen og det physiske Cabinet, der var i stadig Tilvæxt. Ogsaa med Hensyn til Godset paatænkte han at skellige Forandringer. Bønderne, der vare komne nogenlunde i Kræfter, sad for ualmindelig lave Afgifter, men Raas meente med Rette, at Udskiftningen og Høveriets Aflysning maatte berettigge Stetten til at vente et større Udbytte af sit Jordegods. Skovene havde egentlig aldrig været under forstnemæssig Behandling, og deres Culturstilstand var kun maadelig. Brandt havde vel ladet dem indfret, men der fandtes mange ubeplantede Sletter, forkrøblet og slet plejet Opvæxt, og Vandets Afgravning lod dengang, som mange Aar senere meget tilbage at ønske.

I Mai 1805 indgav Raas til Kongen en udførlig Beretning om Skolens og Godsets Tilstand og udvirkede endnu i samme Maanedag en Igl. Resolution, der bestemte:

- 1) at der skulde udarbejdes en Plan til en ny Indretning af Skolen;
- 2) at der skulde gives Klosterbygningen en forbedret Indretning og at en bygningsskyndig Mand skulde antages til at forestaa Arbejdet;
- 3) at Bøndergodset efterhaanden maatte overlades Bønderne til Arvesætte;
- 4) at en Forstbetjent skulde ansættes;
- 5) at Skolen fremdeles maatte beholde de 500 Rd. aarlig, den Geheimeraad Brandts Tid havde oppebaaret af Cancelliets Fondu;
- 6) at Directeuren skulde have 200 Rd. aarlig af Stiftelsens Rente til derfor at besørge Correspondancen o. s. v., samt et Deputat af 50 Favne Brænde.

I Sommeren 1805 besøgte to Medlemmer af Universitetsdirektionen, nemlig Hertugen af Augustenborg og Professor Moldenhawke

*) Den ene brugtes nemlig tillige som Sygestue.

Hertusholm. De ønskede at gjøre sig bekendte med de her bestaaende Indretninger, lode Disciplene examinere i deres Overværelse og yttrede, efter Melchior's private Beretning, deres Tilfredshed med hvad de havde hørt og seet. Men som vi ville faae at see, forløb der kun to Aar, inden det havde vrist sig, at en saadan deelt Bestyrelse af Stiftelsen ikke lod sig gennemføre.

Det er klart, at Forandringer i Underviisningen, Lærefagenes Fordeling, Lærernes Antal, Lønning, o. s. v. næsten altid maatte medføre forsøgte Udgifter; men da Pengevæsenet ikke vedkom Directionen, men alene hørte under Directeuren, var her Spiren lagt til en Uenighed, der gjorde denne collective Bestyrelse af Skolen og den øvrige Stiftelse umulig i Længden. Directionen skulde til Exempel antage Lærere og maatte selvfølgelig kunne fastsætte deres Løn nogenlunde i Lighed med hvad der var tillagt Lærerne ved de øvrige lærde Skoler; men Directeuren, der ene kunde bevilge Udgifter af Stiftelsens Kasse og ogsaa bedst maatte vide, hvad den kunde taale, havde det saaledes i sin Magt at vanskeliggjøre eller umuliggjøre de Overenskomster, Directionen havde truffet med Lærere, den ønskede at ansætte her. Hvorvel Raas, uden at Rogen anmodede ham derom, strax, da han var bleven Directeur, erklærede, at han ønskede at forbedre Lærernes Aar, saa indtraadte denne Forbedring dog først noget senere; men ved en imidlertid indtræffende Vacance hændte det sig, at Directionen lovede den nye Lærer en højere Løn, end der var tillagt den yngste af de Lærere, der vare her fra Brandts Tid; derved opstod naturligvis Misforhold. Forsøgelsen af Skolens Bibliothek og Samlinger, Anskaffelsen af Bøger til Faglærere o. s. v. henhørte under Directionens Afgjørelse, men Raas kunde dog ikke ubetinget lade enhver saadan Udgift passere, da Stiftelsens Kasse endnu ikke taalte mange extraordinaire Krav. Desuden ønskede Directionen at blive bekendt med Stiftelsens Regnskabsvæsen, som Raas meente, var den uvedkommende. Man maa derfor finde det ganske naturligt, at Raas snart ønskede, enten at træde aldeles tilbage fra Stiftelsens Bestyrelse eller at have den heel og holden under sig paa samme Maade som hans Formænd.

I Overensstemmelse med den ovenfor anførte kongelige Resolutions første Post udarbejdede Raas i September 1806 en Plan til en ny Indretning af Skolen og Opdragelsesanstalten, og da den gjør fuldstændig Rede for, hvad Raas havde tænkt sig som den hensigtsmæssigste Ordning af Forholdene, anføres den her in extenso.

„Allerunderdanigst Forslag angaaende Herlufsholms Skole

1. Om Skolens Bestemmelse.

En vis Grad af Cultur er nødvendig for enhver Statsborg, naar lærd Dannelse i egentlig Forstand derimod kan fordres visse Klasser af Statens Embedsmænd.

Udenvi tvivl føler den Danske Stat mere Savnet af hensigtsfærende Indretninger til hiint Embeds Opnaaelse end af saakaldte lærde Skoler, og denne Mangel føles meest af Fædre af Embedsclassen, hvoraf saamange savne Midler til at give deres Børn almeennyttig Udbildelse. Ikke alle Børn ere skiktede til at modtage lærd Dannelse, og det er dog fornemmelig for denne, Staten frabjder Midler til Understøttelse, hvilken uden Tvivl løfter flere udmærkede Mennesker til de lærde Skoler, end Statens Læse kræver. En Deel af disse blive og formedelst flette Naturgaver eller Mangel Evne til at fremholde sig paa den academiske Bane lidet skikket Embedsstanden og endnu mindre for borgerlige Haandteringer, trænge til dem, og hvori de, med en anden Opdragelse, kunde have været brugelige og for Staten nyttige Lemmer. Man behøver ikke at gjøre sig bekendt med den Mængde af Supplicanter, der opstaa i Hovedstaden, og at underrette sig om deres Levnetsløb; man behøver da tilfulde blive overbevist om Sandheden af disse Sætninger. Antallet af de lærde Skoler er da uden Tvivl aldeles tilstrækkeligt for det Antal af Embeds- og Videnskabsmænd, som behøves i den Danske Stat.

Jeg formener derfor, at Herlufsholms Skole for Fremtiden kunde bestemmes til et Institut, hvor unge Mennesker i særdeleshed skulde meddeles saadanne Kundskaber, der i de borgerlige Haandteringer ere de meest anvendelige, uden dog at de Elever, som med gode Anlæg forene særdeles Lyft til Studeringer, skulde savne Understøttelse i alle de Videnskaber, som udfordres for at blive dimitteret derfra til Universitetet.

I Overensstemmelse hermed foreslaaes:

at Herlufsholms Skoles egentlige Formaal i Fremtiden maa være: at bibringe den Ungdom, som der hensejtes, de Kundskaber, som i det daglige Liv og i de forskjellige borgerlige Stillingen ere de anvendeligste og meest nødvendige; dog saaledes: at tillige for dem, der af Forældre eller Værger bestemmes til Studeringer, og som findes dertil at have f

deles Lyft og heldige Naturanlæg, gives Veilebning til alle de Fortundstaber, der ere nødvendige for Unglinge, som skulle dimitteres til Akademiet og med Nytte høre academiske Forelæsninger.

2. Om Elevers Antagelse og Afgang m. v.

Fortiden underholdes ved denne Skole 30 Disciple, og de ere uden Hensyn til Forældrenes Stilling og Vilkaar hidtil antagne af Skoleherren efter eget Godtbefindende. De nyde fri Kost, Underviisning og Badst, men holde sig selv med Klæder og erlægge ifølge en gammel Bestemmelse af Skolepatronen en aarlig Gratification til Rector og øvrige Lærere, hvilken sædvanligen udgjør om Aaret af hver Elev for Rector 4 til 5 Rdl., for hver af de andre Lærere 1 til 2 Rdl.

Disse arbitraire Gratificationer bør, efter min Formening, forbedres den skadelige Indskydelse, de kunne have paa Elevernes Behandling, aldeles affattes og Lærerne derimod tillægges af Stiftelsen en til deres Arbejde og Stilling passende Løn.

Det vilde derimod, efter min Formening, være mere hensigts- passende, at der til nogen Erstatning for Stiftelsen i denne Henseende for enhver Elev, hvad enten han erholdt en Gratistplads eller en Plads for Betaling, erlægges en liden Sum til Introduction, og naar denne bestemtes til 50 Rdl. for en Gratist og 100 Rdl. for Andre, saaledes at den efter Omstændighederne kunde afbetales i passende Terminer, vil den neppe kunne ansees for byrdefuld for de Bedkommende; dog skulde en Elev eller hans Forældre (hvilket ikke letteligen kan formodes) være saa aldeles uformuende, at 50 Rdl. ikke kunde udredes i Terminer, for Exempel 10 Rdl. aarlig i de 5 Aar, Eleven i Almindelighed formodes at ville opholde sig ved Stiftelsen, saa maatte om Dispensation i denne Henseende allerunderda- nigt nedlægges Forestilling for Hans Majestæt Kongen. — Foruden de ved Herlufsholms Skole hidtil værende Gratister kunde der, efter mine Tanter, efter Omstændighederne, et Antal deels mod halv deels mod heel Betaling af det, Eleverne koste Stiftelsen, endnu antages.

Det vil ikke kunne modsiges, at jo de fleste, om ikke alle Em- beidsmænd ere saa tarveligen aflagte i Forhold til deres Stilling og alle Fornødenheders stigende Priser, at der ikke levnes dem noget til Opdragelse af en ofte talrig Børneskole eller til Underholdning for deres Familie, naar Døden bortriver dem fra samme. Jeg har der- for troet, at Man ved denne Indretning af Herlufsholms Skole

fornemmeligen burde komme Embedsmændene til Hjælp, saa at Stiftpladserne ved denne Skole saavel som Pladserne for halv Betalt alene kunne bære af Kongelige Embedsmænd tilgode. Herved vil aabnes den glade Udsigt for Embedsmanden at kunne see sit Arbejde i Statens Tjeneste lønnet ved den Omkostning, der blev draget for hans, ofte forladte Sønner. Men da denne Bestemmelse, som den maatte finde allernaadigst Bifald, vil frembyde saa betydelige Fordele for Embedsmændene med Hensyn til deres Sønners Opdragelse, saa kunde det neppe ansees upassende, om det blev befaleet, ligesom de militaire Embedsmænd udrede et Bidrag til militære Opdragelses-Institutter, saaledes skulle de civile og geistlige bidrage noget til denne Stiftelses Fremme. — Naar det maatte fastsættes, ved hver Bestalling til et civilt eller geistligt Embed af 400 Rdl. Indkomster og derunder skulde erlægges 5 Rdl. til Herlufsholms Skole, men af bedre Embeder 10 Rdl., vilde et saadant Bidrag bli ganske umærkeligt for Embedsmanden og dog tilveiebringe Stiftelsen en aarlig, ikke ubetydelig, Indtægt. Herlufsholms Stiftelse kunne neppe soutinere sig i sin nærværende Forfatning, langt mindre fremskrive Midler til en udvidet og forbedret Indretning, uagtet ved Hovedgaardens Inddeling i Parceller og disses Bortforpagtning paa 10 Aar er bundet i indværende Aar en forøget Indtægt af henimod 2000 Rdl.; vel kan ved hensigtsvarende Operationer med Godendnu vindes en betydelig Indtægt, men denne Operation vil gaa frem med meget langsomme Skridt; thi da Bønderne paa indværende Aar i Danmark have saa gode Billaar som paa Herlufsholm, ser det naturligt, at de nuværende Fæstere ikke indlade sig i noget for Stiftelsen passende Forening om Kjøb, Arvesætte eller Forpagtning, men disse Forbedringer ville ikkun finde Sted efterhaanden som nærværende Fæstere bortdø og Gaardene blive ledige. I anseer derfor en saadan ny Indtægt for meget nødvendig for Herlufsholms Skole, saa meget mere som en betydelig Capital nu kan anvendes til Bygningernes fuldkomne og hensigtsvarende Forbedring og jeg kjender ingen Maade at tilveiebringe en saadan Indtægt paa som kunde ansees billigere og mindre vilde føles af de Væbende, end den, som ovenfor af mig er bragt i Forslag.

Maatte det finde allernaadigst Bifald, at Herlufsholms Skole for Fremtiden bliver et Institut alene for Embedsmænds Sønner, at alle civile og geistlige Embedsmænd dertil skulle bidrage paa ovenanførte Maade, anseer jeg dette Institut af den Betydning for Statens Almindelighed og for Embedsmændene i Særdeleshed, at Bælg

af Eleverne ikke mere burde overlades til Skoledirectorens Godt-
befindende, men jeg formener, at denne bør gjøre Forslag herom til
Hans Majestæts allerhøjeste Resolution igjennem det Danske Cancelli.

J Overeensstemmelse hermed indstiller jeg:

1. at de ovenanførte Gratificationer for Fremtiden aldeles
maatte forbydes, men at derimod
2. for enhver Elev, som erholder en Gratistplads, skulde er-
lægges 50 Rdl. og for enhver Elev, som tilstaaes Plads
enten for halv eller heel Betaling, 100 Rdl. i Introduc-
tionspenge, dog at det maa være Skoledirecteuren tilladt
at bevilge de Vedkommende at afbetale disse Penge i pas-
sende Terminer.
3. at Gratistpladsenes Antal ved Herlufsholms Skole maatte,
for det Første og indtil denne Stiftelse formedelt forøgede
Indtægter kan underholde Flere, bestemmes til 30.
4. at der iøvrigt i Forhold til Skolens Midler maatte tillige
antages Elever for halv Betaling af det, de koste Stiftelsen,
og atter andre for heel Betaling.
5. at Gratistpladsene saavel som Pladsene for halv Betaling
alene maatte komme Børn af Kongelige Embedsmænd tilgode.
6. at derimod ved hver Bestallings Indløsning til et civilt
eller geistligt Embede i Danmark og Norge af 400 Rdl.s
aarlige Indkomster eller derunder skulde fra den Kongelige
Resolutions Dato erlægges 5 Rdl. til Herlufsholms Skole,
men ved Bestallings Indløsning til et Embede af bedre
Indkomster 10 Rdl., hvilke Indtægter det maatte paalægges
Kassernerne ved de vedkommende Collegier at oppebære og
derfor at aflægge Regnskab til Stiftelsen.
7. at det skulde paalægges Skoledirecteuren at indgive i Hen-
syn til Elevernes Valg sit Forslag til det Danske Cancellie
for derfra at foredrages Hans Majestæt til allerhøjeste Re-
solution, samt at følgende Bestemmelser i Henseende til
dette Forslag maatte fastsættes:
 - a. at Elevernes Antagelse ligesom ogsaa deres Dimission
ifkøn skeer een Gang om Aaret efter afholdt Examen.
 - b. at de Embedsmænd, som søgte deres Børn antagne ved
denne Stiftelse, skulde anmelde saadant for Skolens
Rector og tillige lade følge paalidelige Bidnesbryd om
Børnenes Alder, Sundhed, Sædelighed og fornødne For-
kundskaber, hvilke idetmindste burde bestaae i, at de med

Færdighed kunde læse en trykt Bog og Skrift uden Anstød, skrive en tydelig og god Haand med Danske og Latinske Bogstaver, samt regne med Færdighed idetmindst de fire Species.

- c. at Alderen, i hvilken de bringes i Forslag, i Almindelighed skal være 12 Aar, men at det dog maatte være Skoledirecteuren tilladt at foreslaae Børn af ældre eller yngre Alder i Betragtning af særdeles Omstændigheder. f. Ex. naar Eleven havde særdeles gode Forkundskaber var talentfuld, faderløs eller meget trængende.
 - d. at der isørrigt skulde tages særdeles Hensyn paa Fædrene Embedsstilling og oeconomiske Forfatning, saa at faderløse Børn, som ingen Formue eie, komme i særdeles Betragtning.
8. at de Elever, som ikke ere bestemte for Studeringer, skulde forlade Skolen efter at have igjennemgaaet de 3 første Klasser med det 17de Aars Alder i det Seneste.

3. Om Underviisningen og Examina.

Den almindelige Underviisning kunde, efter min Formening, meddeles under 3de Klasser og Gjenstandene for samme være følgende:

- a. tydelig og ordentlig indenads Læsning i Modersmaalet.
- b. Skrivning, som maatte drives til den muligste Fuldkommenhed
- c. almindelig practisk Regning i muligste Udstrækning.
- d. Tegning med Begyndelsesgrunde i Architectur og Construction.
- e. Geographie med Hensyn til Landes og Steders Beliggenhed og Inddeling, der, saavidt muligt, sættes i Forbindelse med almindelig Historie, Statistik m. v.
- f. den almindelige Verdenshistorie og Fædrelandets i Særdeleshed.
- g. Naturhistorie. Dens Omfang maatte dog især nøie bestemmes.
- h. grammatisk Underviisning i Modersmaalet med Stileøvelser.
- i. lignende Underviisning i det Tydske, Franske og Engelske Sprog, hvorved det maatte isærdeleshed paasees, at der gives den fornødne Færdighed til at tale disse Sprog.
- k. Religion og Moral.
- l. Geometrie, Arithmetik, Astronomie og Mechanik, hvormed, saavidt muligt, maatte forbindes praktiske Øvelser.

allehaande gymnastiske Øvelser.

Endelig, forsaavidt at Eleverne kunne forstaae en fimpel Autor.

En fjerde Klasse maatte oprettes for dem, der skulle forberedes til Akademiet. — Jeg anseer det aldeles hensigtspaasende, om det udfordrende maatte fastsaettes, at naar en Elev af Rector eller Lærerne var erklæret udfikket til Studeringer, og Forældre eller Bærger desuagtet vilde anbringe denne dertil, skulde denne Elev dog, efter at have igjennemgaaet de 3de første Klasser, forlade Stiftelsen. Det bør derfor, efter min Formening, paaligge Rector, efter Overlæg med samtlige Lærere, over enhver Elev, forinden denne har tilbagelagt Underviisningen i de 3de første Klasser, at forfatte en Characteristik og et videtur om det Fag, Eleven efter Naturevner og Tilbøjelighed anses meest duelig til, hvilket videtur ogsaa kunde meddeles Elevernes Forældre eller Bærger, paa det at disse kunde vælge den meest passende Bestemmelse for ham.

Jeg indstiller saaledes:

1. om det Ovenansførte i Hensyn til Underviisningen med videre maatte finde Bifald.
2. at iøvrigt Valget af Lærebøger, Grændsen for enhver Underviisning, Lærernes Antal og Valg samt alt, hvad Examen angaaer, maatte overlades til den Kongelige Direction for Universitetet og de lærde Skoler, dens Afgjørelse.
3. at Herlufsholms Skole forsaavidt bør staae under denne Directions Tilsyn, men
4. at Lærernes Lønning maatte bestemmes efter Overlæg og i Forening med Directeuren, og
5. at Forslag til Læreren i det gymnastiske Fag gøres af Directeuren.

4. Om Opsynet med Disciplene, deres Klædebragt og Opvartning.

Da Herlufsholms Skole ikke alene er et Underviisnings-, men ogsaa et Opdragelsesinstitut, saa anseer jeg det meget nødvendigt at fastsætte et nærmere og mere alvorligt Tilsyn med Eleverne udenfor de bestemte Læsetimer, fornemmelig i Hensigt til Reenlighed og Disciplin. Dette Opsyn kan ikke ventes eller med Billighed fordres af de Lærere, hvis egentlige Bestemmelse er at drage Omsorg for de Unges videnskabelige Dannelse. De behøve deres Fritimer dels til at udvide egne Kundskaber, dels til at forberede sig til Forelæsningerne. Jeg er derfor af den Formening, at dette Opsyn rettest kunde overdrages den Lærer, som antages til Underviisningen i det gymnastiske Fag, og at dertil vælges en Mand, der er opdraget i et militært Institut og har de fornødne Egenheder til denne for

Stiftelsen saa vigtige Post. Naar Rector paalægges Opsynt og Indseende med Alt, hvad der vedkommer Underviisningen og Disciplinens intellectuelle Dannelse, beholder han den samme Myndighed og det samme Opsynt, som Rectores ved andre latinske Skoler have, og Læreren i det gymnastiske Fag vil, ved at overdrages hiint Opsynt udenfor Skoletimerne, egentlig itkun træde i Forældres eller Børgers Sted og itkun overtage den Myndighed, disse have over Elever i Latinske Skoler, der ikke tillige ere Opdragelsesinstituter. Jeg bemyndiger ikke heraf ubehagelige Collisioner og Stridigheder imellem Rector og Læreren i det gymnastiske Fag; saadant maa, efter min Overbeviisning, snarere undgaaes, naar Grændselinien imellem disse Mænds Embedspligter og Myndighed saa bestemt er trukken. Overalt bør Skolens Directeur vide at holde enhver Lærer inden sine foreskrevne Grænser samt egentligen være Foreningspunktet for det Hele, men de underordnede Grene af Forvaltningen ved Institutet derimod passende og hensigtsvarende separeres.

Jeg foreslæer derfor:

1. at Skolens Rector skal have Opsynt og Indseende med alt, hvad der vedkommer Underviisningen og Disciplinens intellectuelle Dannelse samt med deres Forhold i Underviisningstimerne.
2. at Læreren i det gymnastiske Fag skal have Opsynt med Elevernes fysiske Dannelse og Pleie samt iagttage Husets indvortes og udvortes Politie udenfor Læsetimerne og det egentlige Underviisningsfag.

For disse Embedsmænd maatte nærmere Instructioner forfattes.

Det synes meget betænkeligt at tillade qvindelige Opvartere omring saaa mange unge Mennesker. Jeg mener derfor, at en Oldfrue med fornøjne Piger vel fremdeles maatte vedblive for at besørge Badstuen og at have Tilsyn med Elevernes Linde og Klæder, men at derimod Børnsernes Reengjøren, Sengenens Oprydning og Disciplinens øvrige Opvartning maatte overdrages Mandspersoner af en sat Alder og prøvet Stikkethed, og hertil vilde jeg fornemmeligen foreslaae gamle og velkjendte Militaire, der ere vant til Disciplin og Orden og kunde gjøre de unge Mennesker i Tide dermed bekendt.

Jeg indstiller derfor:

at alle qvindelige Opvartere for Fremtiden skulle være afslaaede ved Herlufsholms Skole undtagen en Oldfrue med for-
 me Piger til at besørge Badstuen og at have Tilsyn m

Elevernes Kinned og Klæder, og at i hines Sted skulle af Directeuren antages mandlige Opvartere, som bør være Læreren i det gymnastiske Fag undergivne.

Jeg anseer det ogsaa meget hensigtsvarende, om det maatte fastsættes som en ufravigelig Regel, at alle Disciple i Henseende til ædebragt skulle være paa lige Fod, og at det paa ingen Maade lades den mere formuende Fader eller Værge at forsyne de unge ennesfter enten med Penge eller Andet end det, som ved Skolens Reglement er fastsat. Af denne Aarsag vilde det maaskee ikke være udsæende at antage en Uniform for Disciplene, hvorved der, da de, ar de vare udenfor Stiftelsen, vare kjendelige for Enhver, tillige og etableret et indirecte Opsyn med dem.

Jeg foreslaaer derfor:

at Disciplene ved Herlufsholm skulle alle klædes lige i en bertil valgt Uniform.

Førrigt maatte der drages Omsorg for, at Disciplene ligge paa dem anviste Værelser, men at dem ikke tillades at komme der enfor den til Hvile bestemte Tid; at de spise samlede med Lærerne b et Bord, og at de erholde saa mange Værelser, som det er must at tilveiebringe, til Paaklædning og til Repetition af de Lectier, a gives dem. Endelig anseer jeg det meget ønskeligt, at Skolens idtægter kunde bringes til den Hvide, at den afgaaende Elev kunde ves en Understøttelse til Underholdning i det første Aar, efterat han vde forladt Stiftelsen."

Der opstod nu Spørgsmaal om, hvem det tilkom at indstille formplanen til Kongen — Universitetsdirectionen eller Directeuren. iturligt vilde det have været, om begge Autoriteter havde enedes i de hensigtsmæssige Forandringer; thi det maatte være klart, at olen og Opdragelsesanstalten vare saa uadskilleligt forbundne, at nemgribende Forandringer i den første nødvendigviis maatte virke bage paa den sidste og omvendt. Raas sendte sit Forslag til Cancelliet med Anmodning om, at dette Collegium vilde forelægge Kongen til Resolution. Da selve Underviisningen ifølge den kongelige Bre af 5te April 1806 stod under Universitetsdirectionen, udbad Cancelliet sig først dennes Betænkning over Forslaget. Directionen gik imidlertid, at Raas var uberettiget til at indgive nogetsom- et Forslag angaaende Underviisningen, der ikke vedkom ham, og eteserede mod, at hans Reformplan gennem Cancelliet blev fore-

lagt Kongen. Men Cancelliet, hvis Præsident Raas var, fastholdt bestemt, under Henviisning til Stiftelsens hele, tidligere Historie, at Directeuren var berettiget til at forelægge Kongen ethvert Forslag, der sigtede til Stiftelsens Lærv, og erklærede sluttelig, at det, saafremt Universitetsdirectionen fastholdt sin Opfattelse, vilde forelægge selve Competencepørgsmaalet til Kongens Afgjørelse. Dette skete, og den 29de Mai 1807 resolverede Kongen saaledes:

„Saalænge Kammerherre og Cancelliepræsident Raas forstaaer det ham betroede Directorat over Herlufsholms Stiftelse, maa det være ham tilladt gennem Bort Danst Cancellie at forelægge Os de Forslag, han til bemeldte Stiftelsens Lærv finder sig beføiet at indgive. Og da det viser sig at være høist vanskeligt, ja næsten umuligt, ved en Stiftelse, hvis Hovedbøiemed er Ungdommens hensigtsmæssige Underviisning, at drage nogen bestemt Grændselinie mellem det egentlige Underviisningsfag og den øvrige Deel af Stiftelsens Bestyrelse, saa ville Vi herved allernaadigst have Bort under 5te April 1805 afgivne Resolution diihen forandret, at Bort Direction for Universitetet og de lærde Skoler fritages for alt Ansvar i Henseende til Herlufsholms Skole, og at det derimod gjøres Directeuren for Stiftelsen til Pligt ogsaa at overtage Tilsynet med det egentlige Underviisningsfag samt derom med alt Andet, Stiftelsen vedkommende, at indgive sine allerunderdanigste Forslag til Os gennem Bort Danst Cancellie.“

Fra nu af var Raas altsaa ene om Stiftelsens Bestyrelse, paa samme Maade som hans Formænd havde været før ham. En kongl. Resolution af 26de Juni 1807 bifaldt hans Forslag i dets almindelige Grundtræk, og i Overensstemmelse hermed udarbejdede Brorson, efter Raas's Forlangende, en udførlig Organisations- og Underviisningsplan, som endnu opbevares i Skolens Archiv*). Reformplanen

*) Den kongelige Resolution af 26 Juni 1807 bestemmer, at der skal findes skarpt mellem Underviisningen og det egentlige Tilsyn udenfor Skolestuen, men den nævner ikke Officeren og de militære Assistenten. Efter Resolutionen skulde Raas kunne overdrage Tilsynet til en af Lærerne, som han selv kunde vælge, og som han bemyndigedes til at udbetale et særligt vederlag af Stiftelsens Kasse. I Brorsons Udsat til den nye Organisationsplan omtales heller ingen militære Tilsynsmænd. Det er derfor rimeligt, at Raas selv har opgivet at give Opdragelsesanstalten det militære Svung, han først havde paatænkt. Maastrø har han ladet sig bestemme af Brorsons og Melchior's Modforestillinger.

kom dog aldrig til Udførelse, ialtfald langt fra i sin Heelhed, men den viser, hvilke Planer Raas havde med Herlufsholm endnu i September 1806, altsaa efterat han havde været Directeur i omtrent halvandet Aar og saaledes haft Leilighed til at lære Stiftelsen at kende. Det er ubegribeligt, at han, der selv havde erfaret, hvor vanskelig, for ikke at sige umulig, en collectiv Bestyrelse af Skolen og den øvrige Stiftelse var, noget Dieblit kunde troe paa Muligheden af at sondre saa skarpt mellem Skolen og Opdragelsesanstalten, som han havde paatænkt. Skolen skulde staae udelukkende under Rector, men Opdragelsesanstalten skulde stilles under den Officeer, han vilde ansætte som Lærer i Gymnastik, og som han havde tiltænkt en Stilting, der var uafhængig nok af Rector til at blive en rig Kilde til Splid og Uenighed. Det er ikke rimeligt, at Brorson kunde billige de paatænkte Forandringer, og for Melchior var det en modbydelig Tanke, at Disciplene skulde undbrages Lærernes daglige Tilsyn for at stilles under en Mand, der baade ifølge sine Forudsætninger og Diemebet med hans Ansættelse her umuligt kunde gaae Haand i Haand med Rector og Lærerne. Raas lærte snart, hvor ugjærligt det af flere Grunde vilde have været at gennemføre hans Reformplan i dens Heelhed, og det gjør ham kun Vre, at han villig lod falde, hvad der viste sig uhensigtsmæssigt, selv om det var af hans egen Opfindelse. Imidlertid kan man i flere af hans senere Foranstaltninger let gjenkende hans oprindelige Tanke, om end betydelig modificeret. *)

Efter Geheimeraad Brandts Død flyttede Brorson ned i Rectorsboligen, og Raas, der ikke kunde gaae ind paa, at Brorson skulde give Prof. Werntz's Enke Naadensaar af Embedet, men heller ikke

*) Raas's Ænste, at give Opdragelsesanstalten en halvt militair Organisation, kan maaskee forklares deraf, at han selv havde været Officeer. Hans Fader, der var Admiral, havde først bestemt ham til Søværnet, men 12 Aar gammel blev han (1770) Page hos Enkedronning Juliane Marie, ved hvis Hof han forblev til 1773, da han den 29de Januar, knapt 14 Aar gammel, blev udnævnt til Secondlieutenant i Ingenieurcorpsen; 1775 blev han Student ved Kiøls Universitet, hvor han studerede Jura indtil 1777; 1782 tog han juridisk Attestats ved Kiøbenhavns Universitet. Fra 1780—82 maatte han gjøre Tjeneste som Ingenieurofficeer ved Opsættelsen af Søbatterierne om Kronborg. Først efter at han den 5 Novbr. 1783 var bleven virkelig Assessor ved Overhofretten i Christiania, fik han sin Afsked fra Ingenieurcorpsen.

vilde berøve hende, hvad der med Brorsons Samtykke var hende lo af Brandt, bestemte strax, at Brorson skulde have Rectoratets I komster ubestaaende fra sin Ansættelses Dato, og at Stiftelsens R skulde udrede Naadensaaret til Fru Bernth. Der blev ikke fi ansat nogen ny Lærer i den afdøde Rectors Sted, men hans Timer bleve fordeelte mellem de øvrige Lærere. En af Brorson første Rectorhandlinger var at udarbejde et Regulativ, hvorefter vglende Inspection, som han selv vilde tage sin Deel af, st fores, og inden ret lang Tid bleve disse vigtige Forhold, hvis fi Betydning erkjendtes af Alle, ordnede paa en hensigtsmæssig Maade Lærerne ønskede, at Brorson, hvem det almindelige Tilsyn paaahvil som Rector, skulde være fritagen for den specielle Inspection, i det synes, som om han har taget sin Deel af Ugeinspectionen, den vacante Lærerplads blev besat. Ogsaa en anden vigtig Beskæmmelse blev tagen i Brorsons allerførste Rectorb dage; den angik i aarlige Examen i Juli Maaned, der fra 1809 blev Skolens en Examen, dog blev der med Dimittenderne umiddelbart førend de Afgang fra Skolen i Octbr. afholdt en særlig Prøve, den saakaldte Dimissionsexamen *).

I Underviisningen vedblev Skolen i det Væsentlige at følge i samme Plan som Landets øvrige lærde Skoler. Den af Brandt hvervede Tilladelse til, at Candidaterne herfra ved Examen artl maatte prøves i Physik, bestod kun fra 1802 til 1805, men Physik vedblev ikke bestomindere at være Underviisningsfag og ved Dimissionsexamen bleve Candidaterne ogsaa prøvede heri. Ligeledes v blev Underviisningen i Naturhistorie, dog ikke i øverste Klasse. I vilde ogsaa have været urimeligt og uforsvarligt, om Skolen ti uanset de i Tidens Løb vglende Fordringer til Examen artlu havde benyttet sig af de heldige Omstændigheder, at Disciplene, i her levede midt i Naturen, havde god Leilighed til selv at anst Jagttagelser, danne sig Smaaafsamlinger f. Ex. af Insecter o. s. v., i i høi Grad bidrage til at vække Sandsten og vedligeholde Interes for Dyre- og Planterverdenen, og at den i Melchior besad en Lær der i en sjelden Grad var i Besiddelse af Evne til hos sine Discip at vække en Interesse for Naturen, som mange af dem have beva

*) Den blev dengang altid holdt paa Hjørnesalen (Plan III, Nr. 21). I Skole Forhandlingsprotocol, der er autoriseret 17de Juni 1789, er Ordningen Inspectionen og Examen de første Sager, der findes indførte.

langt ud over deres Skoletid. Brorson vedblev at læse Latin, men allerede i 1806 ønskede han sig fritagen for dette Fag, som han dog beholdt endnu i mange Aar, indtil han i 1825 blev afløst af Dichtman; desuden underviste han i Historie. Melchior besørgede uden Afbrydelse Underviisningen i Mathematik, Regning, Physik og Naturhistorie; han underviste ogsaa i dansk Stil og nogle Aar i Skrivning.

Om nogen Forsøgelse af Disciplenes Tal kunde der med de daværende Localer ikke være Tale; heller ikke tillode Stiftelsens Pengemidler at antage flere Gratister. Ikke desto mindre fattede Raas strax i 1805 — uden at oppebie, hvad den paatænkte Plan til en heel ny Indretning af Skolen vilde føre med sig, ja endog længe før den blev udarbejdet — en Plan til en storartet Udvidelse af Skolen og lagde strax Haand paa Værket. Først og fremmest maatte der stiftes større og bedre Localer; men hertil udfordredes der Penge, og for at gjøre Udveie til dem havde han erhvervet tgl. Tilladelse til at bortarvefæste Bøndergodsset, hvorved han haabede at naae en langt større Indtægt for Stiftelsens Kasse. Desuden havde han udvirket Tilladelse til, at Stiftelsen fremdeles maatte beholde de 500 Rdl. aarlig af Cancelliets Fond, som den havde havt i Brandts Tid; dernæst stolede han paa, hvad der ogsaa lyffedes ham fra 1ste Mai 1806, at han af Hovedgaardens Jorder maatte kunne udbringe en ganske anden Indtægt end den ringe Afgift, hvorfor Avlingen var bortforpagtet i 1801, og endelig betænkte han sig ikke paa, i Tillid til bedre Tider, at bruge Stiftelsens opsparede Capital, henimod 30,000 Rdl. i Obligationer, naar han ved Hjælp af disse Penge kunde føre sin Plan til Skolens Udvidelse igjennem. Hans første Tanke var at indvinde den fornødne Plads ved en forbedret Indretning af Klosterbygningen, og det gjør nu et forunderligt Indtryk at see den Mængde forskjellige Projecter, der kom frem ved denne Leilighed. Skolens Archiv opbevarer en Mængde Tegninger og Udkast til Forandringer, hvoraf nogle ere eventyrlige nok. Vi kunne forbigaae dem, da ingen af dem kom til Udførelse. Det varede dog ikke ret længe, inden det blev Raas klart, at alle de Localer, Skolen vilde faae Brug for, ikke lode sig indvinde i Klosterbygningen; men da det lidt senere lyffedes ham at accordere Forpagteren ud for den resterende Deel af hans Forpagtningstid, besluttede han at omdanne den store, grundmurede Lade, som der nu ikke længere var Brug for, til en Skolebygning, der kunde rumme alle Skolens og Opdragelsesanstaltens Localer; dog skulde Deconomien, Oldfruen, Spisemester og Spisefal blive i den gamle Bygning.

Saa snart Forpagter Hanson havde fratraadt Forpagtninge blev der strax taget fat paa Byggearbeidet; en Architect ved Nat Schmarckopf var antagen til at udkaste Planen til Bygningen og at forestaae Arbeidet. I Juli 1806*) begyndte han at nedrive Lade efter hans Overslag skulde den nye Bygning koste 15,000 Rdl. | være færdig den 1ste Mai 1807; men den kom til at koste 40,000 Rdl. og blev færdig til October 1809. Der var saaledes Tid n til at lægge Planer for Skolens udvidede Virksomhed, og disse Planer, der ofte bleve omgjorte, medførte adskillige Forandringer i den nye Skolebygning, medens den var under Arbeide, hvor nu et Andet blev omgjort, for at Bygningen kunde blive tjenlig de Diemed, man til de forskjellige Tider og efter de forskjellige Plar havde med den. Da Raas i 1809 blev sendt til Norge som Medl af den der oprettede Regjeringscommission, blev Grev Danneberg Samasø paa Gisselsfeld constitueret som Directeur i hans Fravrelse, henved et Aar. Det var under Dannebergs interimistiske I styrelse, at den nye Skolebygning den 7de Octbr. 1809 blev indv ved en Tale af Professor Brorson og ved N. D. A. Røders Dimission. Den constituerede Directeur var tilstede, og en stor Mæng Fremmede vare indbudne til denne Høitidelighed.

Oprindelig havde det været Raas's Hensigt at udvide Discip antallet til 100, hvoraf dog kun 30 ligesom hidtil skulde være G tister; men et nærmere Bekjendtskab til Stiftelsens Pengemidler brag ham snart til at opgive denne Tanke, og da den nye Bygning v færdig, blev det bestemt, at der foruden de 30 Gratister forelø kun skulde antages 6 betalende Disciple. I Efteraaret 1809 t Skolen den nye Bygning i Brug; men om dens hensigtsmæssige I retning kunde der reises store Tvivl. Classelocalerne vare smul ligeledes Lovsangsalen, Bibliotheket, Gymnastiksalen, Directeurs Værelser og Lærerboligerne**); men de Værelser, der vare indr tebe til Disciplene (Læsestuer, Sovestuer og Sygestue), vare uhensigt mæssige; paa et Par Værelser nær vare de alle Tagkamre. I Læsestuer og Ophold om Dagen fik de 36 Disciple 6 saadanne V relser; 6 andre bleve dem anviste til Sovestuer, saa at hvert Ra mers Beboere havde et fælles Sovestue. Men det var et Stri

*) Allsaa omtrent 1 Aar før Kongen havde approberet Raas's Reformplan.

**) Den store Beboelsesleilighed, Melchior fik (4 store Værelser, Kjøkken o. s. t. var oprindelig bestemt til den militaire Inspecteur.

tillbage, ibet man saalebes forlod Geheimeraad Brandts gode Indretning af sælles Sovesale under Lærernes Tilfyn.

I 244 Aar, fra Skolens Stiftelse 1565 indtil 1809, havde Lærere og Disciple havt Bolig i Klosterbygningen, der nu blev fuldstændig rømmet af Disciplene; et Par af Lærerne bleve dog boende der. Det blev stærkt og ofte lagt Raas til Last, at han havde flyttet Disciplene bort fra deres ældgamle Hjem for at anvise dem en ny Bolig, der kun bestod af Tagkamre. Da en nu forlængst afdød Bidskabsmand nogle Aar senere besøgte Herlufsholm, yttrede han sin Glæde og Beundring over Skolens og Opdragelsesanstaltens gode Indretning, „men“, spæde han til, „een Mangel har jeg dog truffet og det en meget væsenlig“. Da han blev spurgt, hvori den bestod, svarede han: „Det forekommer mig høist besynderligt, at Herlabet hver paa Løftet“. Det havde heller ikke oprindelig været Raas's Hensigt at anbringe Disciplene paa Tagkamre. Da Planen til den nye Bygning blev approberet af ham, var det Meningen, at Disciplene skulde have deres Værelser i en Mezzaninetage, der skulde opføres ubelukkende til Bolig for dem og nogle af Lærerne over Skolens og Opdragelsesanstaltens øvrige Localer, der alle fandtes i Stueetagen. Derved vilde det være blevet muligt at staffe Disciplene gode Kamre og at forsøge deres Tal mindst til 60, hvad der en Tid var paatænkt; men Krigen, der udbrød, medens Bygningen var under Arbejde, drev Prisen paa alt Bygningsmaterialet saa betydeligt i Vejret, at det ikke blev muligt at gennemføre den oprindelige Plan. Raas blev da nødt til at lade Mezzaninetagen falde bort og indlogere Disciplene paa Tagkamre. Det var ganske vist et uheldigt Resultat, der saalebes kom ud af dette langvarige og kostbare Byggeføretagende, og Raas maatte høre meget derfor; men Sandheden bliver dog den, at han væsenligt af de ulykkelige Tidsforhold, der foranledigede Mangel paa Penge, blev nødt til at gjøre, hvad han selv fandt mindre hensigtsmæssigt og beklagede ligesaa meget som nogen Anden. Om Localernes Fordeling og Anvendelse i den nye Bygning henvises til Bl. 6 A.

Raas, der vistnok ikke havde mere end ganske almindelig Interesse for Disciplenes litteraire Dannelse, som han ogsaa rolig kunde overlade til Rector og Lærere, lagde derimod megen Vægt paa, at deres fysiske Udvikling ikke blev forsømt, ligesom han ogsaa satte særlig Pris paa, at der hos Disciplene vakte Sands for en fri, net og beleven Optræden. Det var ham i høi Grad magtpaaliggende at bidrage, hvad der stod i hans Magt, til at den særegne

Begavelse, der fandtes hos den Enkelte, uden netop at kunne finde sin Udbannelse ved den egenlige Skoleunderviisning, ikke laa udbyttet hen, saa at dens Besidder maaskee ei engang anede det ham betroede Pund. Raas's saa stærkt fremtrædende Omsorg for, at Herlufsholms Skoles Dimittender ikke blot skulde være dygtige Studenter, men tillige bære den sociale Dannelses Præg, lagde sig tydeligst for Dagen i hans Bestræbelser for her ved Skolen at indføre Underviisning i Vocal- og Instrumentalmusik, Dands, Gymnastik, Exercits, Svømning og Tegning (med Landmaaling), og det lykkedes ham ogsaa fuldkomment. Han havde ikke været Directeur i ret mange Aar, inden Underviisningen i alle de nævnte Fag var indført. Det kunde vel hændes, naar Raas kom her, at han en enkelt Gang var tilstede ved Underviisningen paa Glasferne eller ved en Examen; men hyppigere var det dog, at han, især i de første Aar, indtil de nye Underviisningsfag vare komne ret igang, var tilstede ved Disciplenes Øvelser i Exercits og Gymnastik, ligesom han ogsaa forviste sig om deres Fremgang i Musik og Sang. Disse Fag bleve dog først indførte, efterat Skolen i den nye Bygning havde faaet passende Localer. I Foraaret 1810 blev Lieutenant Jacob Schmidt ved daværende Sjællandske Rytterregiment i Næstved ansat som Lærer i Gymnastik og Svømning. Store Badested var dengang, hvor det er endnu; for at komme til det lille Badested, gik man over Jernbroen og dreiede saa til Venstre. Det laa altsaa dengang ved Aaens østlige Bred *). I Gymnastik undervistes hver Onsdag og Lørdag Eftermiddag, 3

*) Den 1ste Juni 1812 om Middagen faldt en af Brorsons Piger, som vaskede i Aaen, i Vandet og druknede. En anden Pige, der vilde redde hende, faldt selv i Aaen og havde nær faaet samme Skæbne. Skolen sad ved Middagsbordet, da der blev gjort Anstrig. Alle ilede til Aaen; de bedste Svømmere blandt Disciplene sprang ud for at redde de Forulykkede. Disciplene Knudsen og Carl Aschlund vare saa heldige at finde den Pige, der sidst var falden i Vandet; hun blev bragt livløs iland, men kom ved passende Behandling atter tillive. Den 26de s. M. mødte Raas, som i de Dage opholdt sig paa Herlufsholm, i Aftenlovsang, som den Aften blev holdt staaende, ledsaget af Musik. Rector bejlenbtgjorde nu, at Kongen den 20de s. M. havde tilfåaet følgende Disciple: Philip Julius Knudsen, Carl Aschlund, Hans Christian Erone, Carl Cramer og Andreas Lund Medaillen for ædel Daad, i Anledning af den Kædtehed, de havde vist ved at redde den ene Pige fra at drukne. Pigen Karen Jensdatter, der havde vovet sit Liv for at redde sin Medtjenende, fik ogsaa Medaillen for ædel Daad, og Disciplene forærede hende ved Sammenstøb et „Sølvante-Snørebaand“, som en Anerkjendelse af det Mod og den Opoffrelse, hun havde udvist.

Timer ad Gangen (Al. 1—4). Disciplene vare indbeelte i 3 Hold; hvert Hold havde 1 Times Underviisning. Et Par Aar senere stiftede Raas 50 Geværer med tilhørende Bajonetter og Patronastæser; denne Armatur var egentlig en Foræring fra Kongen. Gymnastikunderviisning havde her tidligere aldrig været; men i Brandts Tid fandtes dog nogle gymnastiske Apparater, der stode under Melchior's Baretægt, i Skolegaarden bag Kirken. De bestode af en Ballanceerhjelte og en Galge, hvori der var anbragt Klattretoug o. s. v. Paa Auditoriet stod en Træhest, som Disciplene kunde benytte, naar de vilde, da Auditoriet altid stod aabent for dem. Brandt lod ogsaa Stiftelsens Læge, Holtermann, afgive en Erklæring om Hensigtsmæssigheden af at indføre Gymnastik. Lægens Erklæring var gunstig nok; men derved kom Sagen ikke videre, da man manglede Locale. Herlufsholm var den første Latinskole udenfor Kjøbenhavn, der indførte Gymnastikunderviisning. I enkelte Skoler gaves dog allerede Underviisning i Svømning (Frederiksborg, Rastkov, Rytjæbing)*).

Til Dandselærer blev antagen lgl. Skuespiller Heinsvig, som hver Sommer skulde opholde sig her i 3 Maaneder for at undervise i Dands; han havde 100 Rdl. om Aaret og fri Station under sit Ophold her og underviste fra Al. 11—12 Formiddag og fra Al. 6—7 Eftermiddag**). Underviisning i Tegning blev indført 1811, da den hidtilværende Forstinspecteur, Cancellisecretair H. P. Lopp, tidligere Privatsecretair hos Geheimeraad Brandt, blev ansat som Skrive- og Tegnelærer. Samme Aar blev en Musiklærer, Schwarz, der hidtil havde været Stabstrumpeter ved Regimentet i Næstved, ansat ved Skolen. Han underviste 3 Timer daglig, om Sommeren fra Al. 11—2 og om Vinteren fra Al. 12—3. Schwarz var en dygtig Mand og blev stærkt støttet i sin Underviisning af Brorson og Adjunct Friis, der begge vare meget musikalske. Han boede i Næstved; men hans Eftermand***), Rasmus Brandt, der kom hertil i 1816, fik fast Bolig

*) En Erklæring af Rector Bloch i Rytjæbing viser, at han ikke turde tilraade Underviisning i den egentlige Gymnastik, da han ansaa den for at være forbunden med Fare for, at Disciplene kunde komme til Skade. (Engelstofts Universitets- og Skole-Annaler, 1810, 2det Bind, pag. 121.)

**) De senere faste Dandselærere vare Fredstrup og Tisemann; Villeneuve vicarierede for Fredstrup en Sommer.

***) 1816 flyttede Schwarz til Slagelse som Stadsmusikant og Lærer i Sang ved den lærde Skole.

paa Stiftelsen *). Allerede langt tidligere havde her været Musil-underviisning ved Skolen, cfr. Pag. 46 og Pag. 130. I sidste Halvdeel af forrige Aarhundrede kunde vel de Disciple, der søgte det, faae Underviisning i Musil; men Skolen gav intet Bidrag dertil. Naahet fortæller saaledes, at han havde Spilletimer her med en gammel Mand fra Røstved ved Navn Wohlfelb. Endel Aar efter gjorde Geheimeraad Brandt et mislykket Forsøg paa at gjøre den daværende Inspecteur til Musiklærer paa Skolens Regning. Efter den Tid gav en dygtig Musiker, Organist Lassen i Røstved, der senere blev ansat i det lgl. Capel, private Timer herude; da han forlod Røstved, blev Schwarz ansat **).

Det var en temmelig rodfæstet Tante hos Raas, at studerende Folk ikke buede til at holde Orden paa en heel Deel Dreng og unge Menneſter udenfor den egenlige Underviisningstid; heller ikke tiltroede han videnſkabelig dannede Mænd Gode til at føre Tilſynet med Deconomien, Tjenestefolkene, Inventariets Vedligeholdelse, Localernes Reengjøring o. ſ. v. Det havde derfor været hans kjære Tante at lægge alle disse heterogene Forretninger under en dertil stillet Officer, som skulde forestaae den hele Opdragelsesanstalt. Denne Plan havde han dog atter opgivet; men 1810 ansatte han sin Tjener, Wang, som Inspecteur og henlagde under ham det udelukkende Tilſyn med Disciplene udenfor Læretimerne, med Deconomien, Sygepleien, kort sagt Alt, hvad der hidtil var indbefattet under Navn af Inspection, som det ligefrem blev forbudt de øvrige Lærere at befatte sig med. En Slags Inspection vedblev ikke bestemtindre ugevis at ſiſte imellem Lærerne; men den var nu indſtrænket til at holde Morgen- og Aftenlovsang de Søndage (om Søndagen var der dengang ingen Morgenlovsang), at gaae i Kirke med Disciplene om Søndagen og at

*) Brandt var Student og Contrabaſſiſt i det lgl. Capel; han ſkulde efter ſin Beſtillelse ſiſte underviſe i Dands, men Raas fritog ham for denne Forpligtelſe.

**) En gammel, fattig Mand ved Navn Storch, der havde været Musicus paa en danſk Chinaſarer og boede i Røstved, underviſte ogſaa nogle af Disciplene i Musil. Da han ved Schwarz's Anſættelſe her ſom ſaſt Lærer miſtede ſin ringe Fortjenelſte, udvirkede Brorſon hos Raas, at der blev tilſtaaet ham 4 Rds Qvarts aarlig.

meddele dem Tillæbelse til at gaae til Næstved eller andetsfeds hen. Det er at forstaae bogstaveligt, at Lærernes Inspection ikke straffe sig videre*); thi i den for Inspecteuren udsærdigede Instrux, der var forfattet af Melchior, efter Anmodning af Brorson, havde Raas, rimeligviis for at undgaae alle Grændsestridigheder imellem Lærerne og Inspecteuren, selv indskudt følgende Passus:

„Lærerne bør paa ingen Maade befatte sig med Noget, som angaaer Orden, Reenlighed og Disciplin i og udenfor Huset eller udenfor den egentlig forestrevne Underviisningstid.“**)

Det var et haardt Stød for Melchior; hans private Meddelelser vidne om, hvor nær denne Sag gik ham, og han fortæller selv, at han i den første Uge, han havde Inspection, ikke kunde lade være at eftersee, hvad Disciplene bestilte om Aftenen paa deres Kamre, og at holde over Orden og Reenlighed paa Kamre og Sovestuer. — Netop det Modsatte af, hvad Raas havde haabet at bevirke ved den skarpe Søndring imellem Inspecteurens og Lærernes Pligter, indtraf, og man maa ogsaa tilstaae, at Sagen var ordnet saa uheldig som muligt. „Skal jeg maaskee lade en af de større Disciple mishandle en af de smaa, indtil jeg faaer hentet Inspecteuren for at stille dem ad“, spørger Melchior. „Mange Uordener ere desuden af en saadan Natur, at de maae standfæses strax, uden Opsættelse; Inspecteuren er kun een, han kan kun være eet Sted, og tusinde Uordener maae af ham blive ubemærkede, om han endog har den bedste Villie til at standse dem. Hvorfor søger man da ved Læsning i Pædagogernes Skrifter og ved egen Lærtning at danne sig til Ungdommens Leder?

*) I Stolens Forhandlingsprotocol findes følgende: „Den 11te Decbr. 1810 vare Lærerne tilligemed Hr. Wang forsamlede hos Rector, hvor da den for Hr. Wang som Inspecteur fra Hans Excellence Hr. Cancellipræsident Raas sendte Instrux blev oplæst, og samtlige Lærere altsaa entlebigede fra de dem hidtil paahvilende Pligter i Henseende til Inspectionen, Lovsangen alene undtagen.“

**) Raas havde selv skrevet en Instrux for Inspecteuren; men da den var affattet i altfor ubestemt Almindelighed, bad Melchior om, at den maatte tillæbes Lærerne at afgive Betænkning over Instruxen, inden den blev endelig vedtagen. Dette tillod Raas; men Melchior var den Eneste, der benyttede Tillæbelsen. Raas's Udlaft og Melchior's Betænkning bleve da tilfillede Brorson, som skulde ubearbejde Instruxen, og han overdrog dette Arbejde til Melchior, som ogsaa ubearbejdede den Instrux, der blev approberet af Raas. Men da den blev sendt herud, havde Raas forsynet den med en Indledning, hvori Melchior til sin Forstrækkelse fandt den ovenfor anførte Bestemmelse.

En Sakai med sædvanlige Tjenestefunktioner, som ikke formaaer at skrive en ordentlig sammenhængende Linie, ansees for en bedre Opdrager end den dannede Pædagog". Raas gjorde, hvad han kunde, for at støtte Wang, høre ham i Lærernes og Disciplenes Dine og dække hans fuldstændige Mangel paa Dannelse; men Forholdet imellem Wang og Melchior blev aldrig godt, endstjændt det dog i Aarenes Løb blev noget bedre, da man lærte gjensidig at finde sig i hinanden og i de Forhold, man ikke kunde forandre. Desuden maatte selv Wangs Venner indrømme, at han i flere Henseender røgtebe sin Gjerning som Inspecteur paa en ret tilfredsstillende Maade. Da Ulykken kom over ham, og han blev afflediget i Aaret 1818 (den sande Grund kjendte dengang kun Brorson og Melchior), søgte Melchior dog trofast at redde, hvad der kunde reddes. Dette erkjendte Wang ogsaa i et Brev til Brorson, det eneste Attestykke, Herlufsholms Arkiver opbevare fra Wangs Haand, og som rigtignok i orthographisk Henseende er saa forfærdeligt, at det bliver uforstaaeligt, at Raas kunde falde paa at sætte en Mand, der var saa blottet for den meest elementaire Dannelse, i en betroet Stilling ved en Opdragelsesanstalt og holde ham i den i 8 Aar. Wang blev pensioneret *), og hans Eftermand blev Skolens Skriver og Tegnelærer, Secretair Lopp. Et Tillæg, der blev føjet til Inspectorens Instrux, gav atter Lærerne Ret til at føre Inspectionen i den tidligere Udstrækning. Da Lopp var gift, boede han ikke paa selve Skolen, hvor han dog havde Værelser; han blev boende i Forstinspekturboligen. Heller ikke spiste han ved Skolens Bord; men han var tilstede ved Maaltiderne. Om Lopp og hans Virksomhed for Skolen og Stiftelsen i forskjellige Retninger ville vi senere faae Mere at høre.

Da stadig flere og flere Forældre ønskede deres Sønner optagne her, forsøgede Raas efterhaanden de betalende Disciples (de saakaldte Privatisters) Antal til 10, 12, 14 og 16, og naar Antallet ikke blev større, var Grunden alene den, at der savnedes Plads, ialtfald indtil Disciplene i 1823 flyttede tilbage til Rødebygning **). Allerede

*) Han fik 300 Rdl. i Pension og boede i Ringsted den 5te Febr. 1826. Da Wang gik af, var man endnu ingenlunde paa det Rene med, hvad Inspectoren skulde være for et Slags Menneske. Som muligvis Oualificerede til Stillingen nævnedes, rigtignok i Forbigaaende, men dog for Alvor, atter en Tjener hos Raas og en Huusmand i Lille-Næstved, der havde været Rudst paa Rønnebekkholm.

**) Efter 1809 kaldtes sædvanlig Skolebygningen „nye Bygning“ og i Modset-

Profesor Bernth havde i de senere Aar med Brandts Tilladelse af og til havt Pensionairer i sit Huus. Saadanne Disciple vare kun skolejægende; de havde fuld Forpleining hos Rector, men deeltog med Skolens egne Disciple i hele Underviisningen, hvorfor Forældrene maatte betale et Honorar til Lærerne. Da Brorson, vel nærmest for at hjælpe paa sin oeconomiske Forfatning, yttrede det Ønske, at det ogsaa maatte tillades ham at have Pensionairer, tilstod Raas ham gjerne denne Ret, og det blev bestemt, at han, saalænge han ønskede det, maatte have indtil 6 Pensionairer, der maatte deeltage i alle Underviisningstimerne; Raas gik saa meget villigere ind paa at opfylde dette Ønske, som han derved opnaaede baade at hjælpe Brorson, som han satte megen Priis paa, og at gjøre Skolen tilgjængelig for et større Antal Disciple. Alle Underviisningslocaler vare saa rummelige og Lærerkrafterne samt det hele literaire Apparat saa betydelige, at det var et naturligt Ønske hos Raas at gjøre et større Antal Børn, end Anstalten selv kunde rumme, deelagtige i Skolens Underviisning. Fra Begyndelsen af var Raas afgjort imod ogsaa at indrømme Lærerne Ret til at have Privatister paa deres Berelser. Deels frygtede han for, at dette skulde lede til Partisthed, og deels skulde Skolen dog altid skaffe Plads til saadanne Disciple paa den fælles Spisefal*), da Lærerne, der paa Topp nær alle vare ugifte, havde fuld Kost ved Skolens Bord, hvilket ogsaa maatte blive Tilfældet med deres Pensionairer. Da Raas imidlertid hyppig af Forældre blev anmodet om, at de maatte anbringe deres Børn hos en eller anden af Lærerne, gav han omfider efter, og det blev bestemt, at den ældste Lærer, Melchior, maatte have 4 saadanne Pensionairer, den næstældste 3, de to yngste og Inspecturen hver 2. Pensionairerne hos Rector og Lærerne kaldtes ogsaa Privatister.

ning dertil Klosterbygningen „gamle Bygning“; men endel Aar efter kaldtes Skolebygningen „Hvidebygning“ og Klosterbygningen „Rødebygning“, og saar ledes kaldes Klosterbygningen nu bestandig. Den af Ruuth opførte Skole kaldes blot „Skolebygningen“.

*) Fra 1810 blev Spisefalen flyttet til det gamle Auditorium (Pl. III, Nr. 2, g), dog saaledes, at et Stykke af Salen efter Længden blev affaaret til Gang (en Deel af den nuværende Godebgang i Rødebygning). Der var Spisefal til 1822.

Naar alle Bladfer i disse Aar vare besatte, talte Skolen:

1.	Gratifter	30.
2.	Skolens Privatifter	16.
3.	Privatifter hos Rector	6.
4.	— — Melchior	4.
5.	— — 3die Lærer	3.
6.	— — 4de Lærer	2.
7.	— — 5te Lærer	2.
8.	— — Inspecteuren	2.

Jalt 66.

Det var ogsaa omtrent Gjennemsnitsantallet af Disciple, est Raas havde tilladt Lærerne at have Privatifter. Undtagelser fra almindelige Regel for Disciplenes Fordeling fandt dog af og Sted. Undertiden havde saaledes en Lærer en Privatist mere, han strengt taget var berettiget til; men saa var der igjen en Lærere, der ikke benyttede sig af deres Ret til at have Privat Raas's Dattersønner, Brødrene Hermann og Carl Løvenskj boede i Aarene 1822—24 i den nuværende Forstanderleilighed. havde deres Lærer med sig og vare ikke Disciple i Skolen; men forpleiedes som Skolens Disciple og spiste tilligemed deres Lærer Skolens Bord. *)

Det var oprindelig Raas's Mening, at Stiftelsen ikke sk have nogen Fordeel af Privatifterne; men da dens oeconomiske f fatning i angstelig Grad forværredes under Landets forvirrede f forhold fra 1813—18 og senere som en Følge af de lave Korn- Brændpriser, blev det nødvendigt at lade Privatifterne ved bl Tilskud hjælpe Stiftelsen til at bære nogle af de Udgifter, den h paataget sig i Disciplenes Faveur uden strengt taget at være pligtet dertil, f. Ex. til Musiklærer, Musicalier, forsøget Opvart o. s. v. Den aarlige Betaling varierede isvrigt meget betydelig Aarene 1809—19, som en Følge af at Stiftelsen under de davære Coniuncturer ikke havde eller kunde have nogen fast Contract : Deconomen; men fra 1819 og til Periodens Slutning betalte en Privatist 204 Rd. samt 2 Ldr. Rug og 2 Ldr. Byg.

* Den ældste af disse to Brødre Løvenskjold er den nuværende Besidder af roniøt Løvenborg, den yngste er Tolbforvalter i Kjøbenhavn. I Underviisn i Religion og Fysik deeltog de med Skolens Disciple. Deres Lærer Cand. jur. Dett, der hode som Bysoged i Gaaborg. Han var Brøder til 2. Dett, der blev dimitteret her fra Skolen i 1822.

Disse Penge bleve fordeelte saaledes:

Deconomen for Rosten	104 Rb. og Kornvarerne.
Stiftelsens Kasse	50 — *)
Rector	8 —
Eldste Lærer	6 —
De 3 yngste Lærere og Inspecturen hver 5 Rb.	20 —
Oldfruen for Vasken	12 —
Opvarterne	1 —
Musikklassen	3 —

Jalt 204 Rb.

3 Introduction betalte enhver Privatist desuden 20 Rb. Sebler, der bleve saaledes fordeelte:

Til Rector	6 Rb.
— en af de andre Lærere	2 —
— Oldfruen	2 —
— Læfeldækkeren	1 —
— Bibliotheket **)	9 —

Jalt 20 Rb.

Gratisternerne havde ogsaa visse aarlige reglementerede Udgifter:

Nytaar til Rector	5 Rb. ***)
— til hver af de andre Hovedlærere 1 Rb.	4 — †)
— til Oldfruen	2 — ††)
Paaskæpning til Oldfruen for Sygetraad, Stoppegarn osv.	3 Rtl.
Middelsbægske til Oldfruen †††)	3 —
Til den ene Opvarter (Støvelsværter og Børster)	3 —
Middelsbægske til Opvarteren	4 —
Offer til Præst og Skolelærer (de confirmerede Disciple) °)	1 — 3 —
Til Musikklassen (Noder og Instrumenter)	1 — = —
Til Stiftelsens Kasse (Bidrag til Musiklærerens Lønning)	3 — = —

Jalt 18 Rb. 4 Rtl.

*) Enkelte Privatister vare i Betragtning af Forældrenes Bilsaar selv fritagne for denne Afgift.

**) Gratisternerne betalte de samme Introductionspenge; til Bibliotheket dog kun 5 Rb.

***) Efter Grev Holskeins Resolution af 4 Septbr. 1755.

†) Efter Geheimeraad Brandts Resolution af 18 Jan. 1799.

††) Efter Geheimeraad Schad Kathlous Resolution af 26 Septbr. 1786.

†††) Paaske- og Middelsbægskepengene ere enten indførte af Grev Holskein eller af Grev Thott.

°) Efter Grev Holskeins Reglement.

Den 1gl. Resolution af 26de Juni 1807, der var foranlediget ved Raas's ovenfor anførte Reformplan for Skolen, havde blandt Andet bestemt, at Gratistpladserne kun skulde komme Børn af 1gl. Embedsmænd tilgode *), hvorimod Directeuren kunde besætte Pladserne for Betalende med hvem han vilde. Denne Bestemmelse overholdt Raas med stor Nøiagtighed, og der blev taget samvittighedsfuldt Hensyn til, hvad der kunde tale for hver enkelt Ansøger. Forældreløse Børn bleve foretrukne for dem, hvis Forældre vare ilde, de mindre vel aslagte Embedsmænd, især naar de havde mange Børn, bleve foretrukne for de bedre aslagte; ogsaa det Sted, hvor Forældrene boede, havde Indflydelse ved Bortgivelsen af slige Pladser. En Mand, der boede paa Landet, fjernt fra en lærd Skole, blev i Almindelighed foretrukken for den, der boede i en By eller i Nærheden af en lærd Skole. Naturligviis kom der i de enkelte Tilfælde mange specielle Omstændigheder i Betragtning. Da en Gratistplads med Rette blev anseet for et stort Gode, bestemte Raas, at ingen Embedsmand kunde opnaae en saadan for mere end een af sine Sønner. Ogsaa om Privatistpladserne var der i en lang Narrætte stærkt Søgning, da Betalingen i Forhold til Læderne altid var billig. Retten til at besætte disse Pladser med hvem han vilde, deelte Raas gjerne med Rector og Lærere; naar han ikke var bunden ved et bestemt Løfte eller havde en meget kvalificeret Aspirant ved Haanden, rettede han sig i Almindelighed efter Rectors Indstilling. Den Discipel, der først var antagen som Privatist, kunde ikke senere uden under ganske særegne Omstændigheder opnaae en Friplads. Thi hvis Veien til Fripladser havde gaaet igjennem de betalende, vilde det være blevet meget vanskeligt for mange Uformuende at nyde godt af Skolens Beneficier. Rectors og Lærernes ovenfor omtalte Ret til at have Privatister var dog at forstaae saaledes, at de kun kunde besætte de ledige Pladser med dem, hvis Antagelse Raas vilde sanctionere. For Privatisterne førtes et særegent Regnskab, der først var henlagt til Forvalter Clausen; men da han beklagede sig over den Uleilighed, det forvoldte ham, blev det overdraget til en af Lærerne, Adjunct Jens Krarup, der var villig til at paatage sig det; da han i 1816 blev befordret, gik Regnskabet over til Adjunct Friis og efter hans Befordring i 1818 til Melchior.

*) Melchior siger: „1gl. Embedsmænd og Adelige“, men i Resolutionen nævnes kun 1gl. Embedsmænd (Collegial-Læbenben Nr. 27, 1807).

Fra 1819—22 opførte Raas to nye Etager paa den østlige Fløi af Kædebygning, indrettede den nuværende Spisefal og gav Klosterbygningen den Indretning, den har i dette Dieblif. Da han begyndte paa dette Arbejde, vidste han vel, at Stiftelsen sad smaat i det; men først et Aar senere opdagede man, hvor galt det var fat. Det var Pengemangel, der var Skyld i, at dette Bygningsarbejde traf længere ud, end det oprindeligt var bestemt. Det var dog ikke blot Byggelyst, der bevægede Raas til under de mislige Forhold at bebyrde Skolen med en saa stor Udgift. Den østre Fløi af Klosterbygningen var — saaledes erklærede Brorson, der havde boet der i 20 Aar — i en saadan Forfatning, at den ikke længere kunde staae saaledes hen; desuden erkjendte Raas det Urimelige i, under den daværende Mangel paa Plads at lade saa mange og gode Localer i Klosterbygningen staae saagodtsom ubrugte *). Af alle de mange Byggearbejder, han lod foretage, var dette sikkert det hensigtsmæssigste, og den directe Følge deraf var, at Disciple fra Sommerferien 1823 for største Delen atter droge ind i deres gamle Hjem, Klosterbygningen, hvor 6 gode Kamre, der stode langt over Taglamrene i Skolebygningen, bleve overladte til de 36 yngste Disciple **). Samtidig vendte man for disse Disciples Vedkommende tilbage til Brandts priselige Indretning af fælles Sovesale, hvoraf der i den østlige Fløi var indrettet to, der tilfredsstillede alle billige Forbringere (Pl. VII, c og d). Det blev atter paalagt Lærerne at ligge paa Sovesalene og at føre Tilsynet med dem. De 10 ældste Disciple bleve boende i Skolebygningen paa de 6 bedste Kamre, 3 Læseværelser og 3 Sovekamre. Med Lærernes Privatister skete ingen Forandring. I den nye Fløi af Klosterbygningen blev der i mellemste Etage indrettet en stor og smuk Leilighed. Bestemmelsen med denne var dengang vel nærmest at skaffe en passende Bolig for Directeu-

*) Følgende af de gamle Localer stode ledige eller anvendtes ialtfald paa en Maade, der ikke kom Skolen tilgode: Pl. III, Nr. 2, a og c benyttedes af Oibsrøen til at tørre Tøi o. s. v., d og f stode ledige, l var overladt Spisemesteren til Forraadskammer. Nr. 3, b og d stode ledige, og e benyttedes af Spisemesteren som Kornloft. Om den tidligere Anvendelse af disse Localer vide pag. 205.

**) Da Oibsrøens Leilighed var bleven indrettet til Disciplekamre (Nr. 9 og 10), havde hun faaet andre Værelser, nemlig den gamle Lærleilighed Plan III, Nr. 2, b tilligemed det tilstødende Værelse o og Taarnkammeret a; disse Værelser behøves endnu af Oibsrøen.

ren, naar han opholdt sig her; men Skolen opnaaede med det Samme at faae et smukt Festslocale, hvortil disse Værelser ere saa meget mere stikke, som de staae i umiddelbar Forbindelse med Spisesalen, der tillige benyttes som Dandsesal. Denne Omflytning foranledigede naturligtviis adskillige Forandringer i den daglige Orden *). Disciplene vare nu for første Gang fordeelte i to Bygninger, og skulde der ikke hver Dag møde Forvirring og Uorden, vare nogle reglementariske Bestemmelser nødvendige. Det større Antal havde allerede vanskeliggjort Tilhøret, medens de boede sammen i Skolebygningen, hvormedet besværligere maatte det da ikke blive, da de bleve fordeelte i begge Bygninger. Desuden savnede man hyppig nogenlunde faste Regler for, hvad der kunde tillades Disciplene, og hvad der var dem forbudt, da Lærerne efter deres forskjellige Individualiteter fulgte en noget forskjellig Praxis. Det var derfor i sin Orden, at der blev udarbejdet Instructioner for Lærerne og for Skolens underordnede Betjente. I 1821 var der udarbejdet Skolelove, hvoraf enhver Discipel kunde lære, hvad Skolen forlangte af ham. De allerfleste Bestemmelser ere gaaede over i de senere Omredactioner af Lovene og findes ogsaa i de nugældende, der nedenfor ville blive meddelte. Følgende Bestemmelser, der for længe siden ere traadte ud af Kraft, fandtes i de oprindelige Skolelove:

§ 29. — Dimittendernes Sommerferie varede kun fire Dage. „I Juleferien tillades det Ingen at reise udenfor Sjælland“.

§ 30. — „I Pintsen tillades det Ingen at reise langveis bort, f. Ex. ei til Kjøbenhavn.“ —

§ 31. „De, som i Julen reise til Kjøbenhavn eller Egnen deromkring, maa hverken paa Gen- eller Hjemreisen drage ad Kjøge-

*) Hidtil havde Morgenlovsangen om Vinteren været holdt Kl. 7; efter Lærernes og Disciplenes almindelige Ønske blev den fra 1823 holdt Kl. 6, baade Vinter og Sommer. Derved blev Skoletiden om Formiddagen hele Aaret rundt fra Kl. 8—11. Fra 1816 var der indført den Forandring ved Aftenlovsangen, at der blev oplæst en Vøn, efterat det første Vers af Psalmen var afsluttet. Disciplene af øverste Klasse stiftedes til at oplæse Vønnen af Psalmebogen, senere af en Vønnebog, som Abj. Fogtmann forærede til denne Brug. Det var heller ikke uden Eksempel, at en Discipel holdt en fri Vøn. I Fæsten blev Bibelseshistorien oplæst. Endeel Aar efter (i Begyndelsen af Trediverne) kaldt Vønnen bort, ikke fordi den var befunden ueffektuøs, men alene fordi Ingen brød sig om at anstille en ny Vønnebog, da den gamle var kastet bort. Efterat Morgenlovsang var indført om Søndagen, blev i nogle Aar Dagens Evangelium eller Epistlen oplæst af Læreren Søndag Morgen. Fra 1823 eller 24 blev „Timaben“ forandret til „Timab“.

veien“ (förmodenlig fordi Stranden undertiden om Vinteren gik op over den gamle Rjægevei).

§ 34. — „Paa Markedsdage maa de uden særdeles Tillæbelse ingensteds gaae i Besøg, naar det ei er til eller med deres Forældre, de gaae, ei heller søge til Conditoren eller saadanne Steder, end ikke i disses Selskab.“

§ 40. „Hvo, som har Uhr, Guldbrystnaale eller andre Pretiosa, skal give Inspecteuren eller en af Lærerne det i Gjemme og kan faae det til Brug om Søndagen og ved andre Heiligheder. Bruger han det daglig, og det bliver borte, skal han straffes.“

Fra 1817 og 18 havde Stiftelsen havt Besvær med at faae Indtægter og Udgifter til at balancere, men i 1820 blev det aldeles klart, at den havde Underbalance, der efter al Rimelighed maatte vedblive, indtil Korn og Brænde atter steg i Priis. Nu vare gode Raad dyre. En Gave af Kongen paa 12,000 Rbd. dækkede vel Underbalancen for Dieblisset; men mod det aarlige Deficit, der var let at forudsee, var der kun eet Middel, og det var Sparsonmelighed. Dog, det var lettere sagt end gjort. Ved en Ironie af Skæbnen var Raas netop midt i det ovenfor omtalte store Byggeforetagende, da Stiftelsen var nærved en Fallit. I denne Nød nedsatte han en Committee, der tilbunds skulde undersøge Stiftelsens Forfatning og, saavidt den kunde, anvise Midler til at komme ud af den store Forlegenhed, hvori den bejandt sig. Committeeen bestod af Brorson, Melchior og Forvalter Bülow; dens Opdagelser vare ikke af den glædeligste Art; nye Resourcer kunde den ikke paavise; men det blev bestemt, at alle Udgifter, der paa nogen Maade kunde opsættes, skulde undgaaes, og at specielt ingen flere Byggearbejder maatte foretages. Hermed standsede foreløbig det aarlige Tilskud til Bibliotheket; Dandselæreren blev affædiget, Raas renoncerede paa de ham tillagte 200 Rbd. aarlig, og, hvad der var Hovedsagen, Skolens Lærere og Embedsmænd, der hidtil havde faaet deres Løn i Sølvs, gik for at hjælpe Stiftelsen ind paa at modtage de samme Gager i Sedler*).

*) For Musiklærer Brandt blev, forunderligt nok, denne Omsætning fra Sølvs til Sedler, der var et Tab for alle de andre Lærere, Anledning til en Gageforhøielse. Da hans Gage kun var 300 Rbd. Sølvs, og han havde en stor Familie at forsyge, vilde man ikke ved at omstribe Gagen til samme Beløb i Sedler paaføre ham et Tab, som han ikke kunde taale. Men for at han ikke skulde være den Eneste, der havde sin Gage i Sølvs, blev den omstrevet i Sedler til samme Værdi, og da Specien dengang gjaldt 15 Rtl., var 300

Men ogsaa denne Løttelse viste sig utilstrækkelig; Aar for Aar forværredes Stiftelsens Forfatning, og for at undgaae det, der var værre, saa Raas sig i 1824 nødt til at lade alle Gratistpladserne gaae ind. I deres Sted oprettede han et lignende Antal Pladser for halvtbetalende Disciple, der skulde erlægge et aarligt Contingent af 125 Rbd. Denne Ordning traadte i Kraft i Begyndelsen af Skoleaaret 1824—25. Disse Disciple bleve endnu i nogen Tid kaldte Gratister; men senere heb de dog med større Ret Halvtbetalende i Modsetning til dem, der erlagde det høiere Contingent. Af de 30 Gratister, som vare her, da Gratistpladserne bleve indbragne, dimiteredes 7 i Efteraaret 1824, og 2 gif ud af andre Grunde. Af de øvrige 21 maatte fra 1ste Oct. 1824 6 betale 125 Rd. aarlig, 9 slap med 70 Rd. og 6, hvoraf 5 i øverste og 1 i næstøverste Klasse, bleve paa Grund af specielle Forhold Gratister som forhen. Efterhaanden som disse 15 Disciple gif ud ved Dimission eller paa anden Maade, forsvandt ethvert Spor af Gratister, og Skolen talte fra nu af kun halvtbetalende og heeltbetalende Disciple. Det var Tidens Tryk og Raas's noget uforfigtige Omgang med Stiftelsens Penge, der førte til dette belligelige Resultat. Gratistindretningen var lige saa gammel som Skolen, og efter Ordinantsen skulde her være 42 Gratister. Med Stiftelsens velende Stjæbner var deres Antal i Tidernes Løb gaaet op og ned, indtil de nu aldeles gif ind.

I 1823 sønstede Professor Brorson, der efter 39 Aars Tjeneste som Conrector og Rector begyndte at føle Alderens Tryk, at fritages for sine Underviisningstimer i Latin og udbad sig derfor af Raas, at der maatte antages en Lærer til at overtage disse Timer. Hvad Underviisningen angik, lod Alt sig meget let ordne, da Skolen Aaret tilforn i G. A. Dichman havde erhvervet en Lærer, der som dygtig Philolog var istand til at overtage Latinunderviisningen i øverste Klasse, hvortil han ogsaa var villig. Uagtet der fra Raas's Side var den største Beredvillighed til at imødekomme Brorsons Ønske, og uagtet Lærerne med Glæde vilde gaae ind paa ethvert Arrangement, der kunde lette den almindelig elskede Brorson det Tryk, der begyndte at tynge paa ham, havde Sagen dog sine store Vanskeligheder. Det gif her, som det gaaer i 9 Tilfælde af 10 i saadanne Forhold, at det tilsidst blev et Pengespørgsmaal, hvorpaa man kun kunde give et

Rdl. Sølv altsaa lige med 375 Rbd. Sebler. Da Sølv og Sebler endel Aar efter stode pari, havde Brandt altsaa ved denne Omsetning vundet et Sættelag af 75 Rbd.

meget mistroende Svar. Stiftelsen kunde umuligt paatage sig flere Udgifter, da den ikke kunde afholde dem, den allerede havde paataget sig. Den uegennyttige Brorson, der nødig vilde paalægge Stiftelsen større Byrder, end den allerede bar, tilbød derfor, at han af sine egne Indtægter vilde afholde en Deel af de Omkostninger, en ny Lærers Ansættelse vilde medføre; men dette Tilbud tillod Raas's gode Hjerte og hans Venstreb for Brorson ham ikke at modtage. Han kjendte altfor godt Brorsons Raar og vilde ikke berøve den gamle Mand noget af hans knapt tilmaalte Indtægter. Da han fremfor Alt vilde bevare Brorson for Skolen, anstrengte han sig, skjønndt længe forgjæves, for at skaffe Udveie til denne extraordinaire Udgift, og tilsidst tyede han til Kongen, af hvem han ogsaa opnaaede Tilladelse til, at der af Fonden ad usus publicos maatte tilstaaes Hørlsholms Skole 900 Rbd., hvormed der i 3 Aar skulde lønnes en Adjunct, der kunde overtage de Underviisningstimer, Rector ønskede sig fritagen for*). Trods den gode Villie, der fra alle Sider vistes, for at Brorson kunde faae sit Ønske opfyldt, lykkedes det dog først at skaffe hans Timer i Latin paa anden Maade besørgebe fra 1ste Decbr. 1825. Han havde dengang tjent Stiftelsen i 41 Aar og var 70 Aar gammel. Da Pengespørgsmaalet først var afgjort, lod Sagen sig let ordne. Dichman overtog Brorsons Latinunderviisning, og den tidligere Adjunct her, G. H. Waage, der var bleven Sognepræst i Næstved, overtog Dichmans Timer i de yngre Classer. For at Pastor Waage ikke skulde forsumme sit Embede i Næstved, bleve hans Timer lagte saa gunstig som muligt, og da hans Embede var meget lille, var Adjunctgagen en kjærkommen Indtægt for ham. Desuden havde han som tidligere Lærer ved Skolen lettere ved at overtage disse Timer, end enhver Anden vilde have havt. Da han var bosat i Næstved og ikke paatog sig videre Forpligtelse end at besørge sin Underviisning efter Schemaet, slap Stiftelsen for at betale Kostpenge for ham. Ogsaa Inspectionsbyrden trykkede den gamle Brorson; det daglige Overløb var ham til Besvær, og Klager over Dit og Dat, det daglige Tilsyn o. s. v. forvoldte ham adskillig Uleilighed og smaa Uergreiser, som han helst ønskede sig fritagen for. Dette lod sig langt lettere ordne, da det ingen Penge kostede, og efter Indstilling af Brorson blev Overinspektionen allerede fra den 23de Aug. 1823 overdragen til Melchior, der havde erklæret sig villig

*) Denne kongelige Gave blev senere fornyet, og Vicaren blev saaledes lønnet uden synderlig Udgift for Skolen lige til Brorsons Død.

til at paatage sig den; men Afgjørelsen af alle vigtige Spørgsmaal, Inspectionen vedkommende, og de egenlige Rectorforretninger beholdt Brorson indtil kort før sin Død.

Raas forstod at vælge duelige Mænd til Lærere her ved Skolen, hvilket blev ham saa meget lettere, som Lærerpladserne her i hans Bestyrelsestid vare meget søgte af unge Videnskabsmænd. Hertil var der flere Grunde; deels havde Raas's storartede Reformer af Stiftelsen, der efter de Liberis Fordringer og i Modsætning til den nærmeste Fortids store Tarvelighed havde stillet Skolen høit i den offentlige Mening, henledet Opmærksomheden paa den, deels havde Stedets yndige Beliggenhed og det eindommelige Liv her sammen med en rast og munter Ungdom noget særegent Tiltalende. Det var desuden almindelig bekjendt, at Raas for Lærerne paa Herlufsholm var en meget behagelig Mand at staae i Forhold til og dobbelt behagelig for theologiske Candidater, da han som Cancellipræsident havde det i sin Magt at befordre dem, der efter nogle Aars Lærervirksomhed her ønskede at indtræde i den geistlige Stand. Det er derfor ikke underligt, at Raas næsten uafbrudt formaaede at samle en dygtig Lærerkreds, hvoraf vi, alle Øvrige ufortalte, blot ville nævne N. Fogtmann og G. H. Waage. Fornemmelig havde Fogtmann en stor og helbig Indflydelse paa de ældre Disciple. Melchior, der var Lærer i Dansk, hvortil han var mindre stillet, forstod sig ikke paa hos Disciplene at vække Interesse og Sands for Litteraturen; men det forstod Fogtmann, der var en Beundrer af Dehlenschläger, Grundtvig og Jørgemann. Han var en alvorlig Christen, og ved Religionsundervisningen gik hans Ord til Hjertet. Selv det noget Usædvanlige i hans ydre Fremtræden bidrog til at vække Opmærksomheden for hans alvorlige, faste og bestemte Udtalelser. Alle de videnskabelige Lærere, der vare ansatte her i Raas's Tid, vare — paa Dichman nær — theologiske Candidater, og alle — med Undtagelse af Fogtmann — bleve befordrede herfra til geistlige Embeder *).

Lærernes Stilling var i det Hele taget under Raas's Bestyrelse behagelig og i oekonomisk Henseende betydelig bedre end under hans Formænd. De smukke, lyse Glassebærelser, det store, velordnede Bibliothek og de fortrinlige Samlinger maatte allerede gjøre Opholdet her langt behageligere for Lærerne, end Tilfældet havde været under

*) J. J. Kieungh tog i Sommeren 1815 sin Afsked her fra Skolen og vendte tilbage til sit Fødeland, Norge, for at søge geistlig Befordring, som han ogsaa opnaaede Aaret efter.

de tarvelige Forhold i Brandts Tid. Inden Skolebygningen blev opført, boede de meget daarligt, ialtsald med Undtagelse af Melchior, som boede der, hvor Oldfruen nu boer. Da Brotsen flyttede ned i Rectorboligen, fik Lopp hans Leilighed, indtil en særegen Bolig, den saakaldte Forstinspecteurbolig (Plan II, R), blev opført for ham i 1808. To Lærere boede endog en kort Tid sammen paa det lave Bærelse, der er over Oldfruens Dagligstue og nu benyttes som Lørrøstloft, og den 4de Lærer havde det lille Bærelse ved Siden af; der boer nu Skolens Bægter. Men da Skolebygningen var opført, fik de alle gode og tilstrækkelig store Beboelsesleiligheder. Ogsaa deres Lønning steg, vel ikke strax, men dog inden ret mange Aar. Ved Raas's Død var Lønningsreglementet følgende: *)

Rector	1000 Rbd.
Melchior	300 —
De øvrige videnskabelige Lærere hver	250 —
Secretair Lopp som Skrive- og Tegnelærer, Biblio- thekar og Inspecteur	400 —
Musiklæreren	375 —
Gymnastiklæreren	150 —

Men foruden disse faste Lønninger i Penge havde Rector og de videnskabelige Lærere det reglementerede Nytaar af de 30 Gratistier og Andeel i Introductionspengene**); Privatisternes, baade Skolens og Lærernes, gave ogsaa en ikke ringe Indtægt. De fleste af de ugifte Lærere benyttede sig af deres Ret til at have Privatistier paa deres Bærelser, og for hver af disse modtog de i Reglen et ret anstændigt Honorar (100 Rb.), der var en reen Indtægt, da disse Disciple alene havde Bolig hos dem. Det var dog heller ikke uden Exempel, at Lærerne havde Privatistier i Logis uden Betaling, naar Forældrenes Aar gjorde en saadan Lettelse nødvendig.

*) Rector, Inspecteur og Musiklærer havde desuden hver en Jordlod og Brændsel, hvorom nedenfor. Alle de ugifte Lærere havde fri Station (Bolig, Kost, Brænde, Vask og fri Læge). Gymnastiklæreren boede i Næstved og havde kun sin Gage. Et Par Aar før sin Død indrømmede Raas en af Lærerne, Adj. Zahle, der ønskede at gifte sig, en Bolig for en Familie i selve Skolebygningen (den saakaldte Altanleilighed (Pl. VI) — hvor Inspecteuren nu boer — og et Par tilføjende Tagkamre).

**) Af Introductionspengene havde Rector foruden de 6 Rb. Sedler for enhver Discipel, der kom ind i Skolen, 2 Rb. Sedler for enhver, der kom i 4de Klasse; Melchior havde 2 Rb. Sedler for enhver, der kom i 3die Klasse, den næste Adj. ligeledes for dem, der kom i 2den Klasse og de to yngste Adjuncter hver 1 Rb. for de Disciple, der kom i 1ste Klasse.

For Skolens Samlinger var Raas's Administrationstid, væsenligt ved hans Omhu og Indflydelse, en gylde Periode. Endnu havde Bibliotheket ingen anden, fast Indtægt end de ubetydelige Introductionspenge af Disciplene. Fra 1811 blev der tillagt det 100 Rdl. aarligt af Hyens Bispestols Afgift (et enkelt Aar endog 200 Rdl.), men selv denne tarvelige Indtægt faldt bort saa Aar efter. Af og til faldt der dog en Extraindtægt; saaledes indkom der ved Salget af endeel Bogreoler, hvori Brandts Bogsamling var overleveret Stiftelsen, circa 100 Rdl., Salget af nogle Doubletter indbragte ogsaa en mindre Sum, og i Aaret 1817 stænkede Regimentskirurg F. W. E. Gørde, hvis to Sønner vare dimitterede herfra i Aaret 1814, 200 Rdl. Navneværdi til Bibliotheket som et Tegn paa den Taknemmelighed, han meente at skyldte Skolen for sine Børns Ophold her. Men var Bibliothekets Tilvært ved Kjøb ikke betydelig, saa blev det ved Raas's Indflydelse saa meget rigeligere betænkt med Gaver af tildeels værdifulde Bøger, som Skolen neppe nogensinde ved egne Kræfter vilde være kommen i Besiddelse af. Aaret 1816 var især frugtbart paa Gaver til Bibliotheket og Samlingerne, og Grunden dertil var, at Stiftelsen i dette Aar, den 23de Mai, feirede Trehundredeaarssdagen efter sin Stifters Fødsel. *)

Af dem, der ved denne Leilighed viste baade Stiftelsen og dens Directeur deres Velvillie, maa nævnes Kong Frederik den 6te, der i Aaret 1813 havde stænknet Skolen to kostbare Værker (Flora danica og Langebeks Scriptores, Tome V, VI og VIII) og nu atter benyttede denne Leilighed til at lægge sin Interesse for Stiftelsen for Dagen; Grevinde Charlotte Schimmelmann, Geheimeraad, Baron Hermann von Schubart og Generalkrigscommissair François d'Auchamp. Ved andre Leiligheder modtog Bibliotheket Gaver fra Geheimeraad Rastig, Geheimeraad Richard Burde, Kammerherre Clauson-Raas, Conferentsraad P. Monrad, Directionen for det Classenske Fideicommis, Videnkabernes Selskab og fra Raas selv, der testamenterede Skolen en Fjerdepart af sit Bibliothek.

I 1826 talte Bogsamlingen 14,400 Bind; lidt over 50 Aar tidligere bestod den af circa 300 Bind. I den nye Skolebygning var der indrettet et stort og smukt Bibliothekslocale og man tør vel paa-

*) Som bekendt er Hersuf Trolle født den 14de Januar; men af Hensyn til Kærligheden blev Fødselsdagen henlagt til Skolens Stiftelsesdag, den 23de Mai. Om denne Fødsel blev i 1817 udgivet en udførlig Beretning af Brorson og C. F. Horneman.

faa, at der dengang i Danmark fandtes faa større, bedre eller hensigtsmæssigere og smukkere ordnede Privatbibliotheker end Herlufsholms. Af Bibliotheket havde Lopp store Fortjenester; i 1809 blev han udnævnt til Bibliothekar, og det vilde vistnok have været vanskeligt at finde Nogen, der bedre egnede sig dertil end han. Han forestod Bøgernes Flytning fra øverste Munkengang til Skolebygningen og udarbejdede med stor Flid og Omhyggelighed det Catalog, der bruges endnu.

Det er ovenfor fortalt, hvorledes Geheimeraad Brandt ved sin Død havde opsparet 2500 Rbd., som han havde tiltænkt Bibliotheket, for at det af Renterne kunde have en fast, aarlig Indtægt af 100 Rbd.; men Raas. anvendte disse Penge til at bygge for, og Bibliotheket fik Intet. Brandt havde ogsaa bestemt, at der skulde udarbejdes et Catalog, som skulde trykkes. Cataloget blev rigtignok udarbejdet, dog først 7—8 Aar efter Brandts Død; men trykt blev det ikke. I Brandts Bogsamling fandtes endeel Manuscripter, som han havde ladet afskopiere, dels af Cancelliarchivet, dels af Geheimearchivet og af Skolecommissionens Forhandlinger. Raas. formodede, at nogle af disse Manuscripter tilhørte Cancelliarchivet og tog derfor Cataloget med til Kjøbenhavn, hvor han lod det gjenmæsee af en Embedsmand i Cancelliet, for at han kunde udpege de Numere, der tilhørte Cancelliarchivet. Melchior yttre en stærk Mistanke om, at der ved denne Leilighed blev begaaet en stor Uret mod Stolen, da den omtalte Embedsmand synes at have udpeget alle de Manuscripter, som han troede, kunde være Cancelliet til Nytte, og de Numere, han havde sat Mærke ved i Cataloget, bleve alle udtagne af Manuscriptsamlingen og sendte til Cancelliarchivet. Secretair Lopp, der efter sin tidligere Stilling hos Brandt nøie kjendte hans Manuscripter, var afgjort af den Mening, at de alle vare Brandts private Eiendom, maafløe paa et Par ubetydelige nær, om hvilke han ikke med Beskæmthed turde benægte, at de muligviis ved en Uagtsomhed af Brandt kunde være komne fra Cancelliarchivet iblandt hans Papirer. Ifølge bestomindre mistede Stolen Manuscripterne, tilsammen 83 Numere *).

Ogsaa Mineraliesamlingen blev betydelig forøget. Geheimeraad J. G. Greve af Moltke-Bregentved forærede 214 udsøgte Numere,

*) Nummerne paa disse Manuscripter efter Brandts Catalog har Melchior omhyggelig optegnet i Haab om, at Sagen engang vilde blive nærmere undersøgt. Nu er der vel kun ringe Haab om, at en saadan Undersøgelse, om den end blev anstillet, vilde lede til noget Resultat.

udtrykkelig til at completere den Hoppeske Samling, der efter Anmodning af Raas var gennemseet af Statsraad Wad og Professor i Dublin, Gieske, ved et Besøg paa Herlufsholm. Det var efter deres Optegnelser, at Grev Moltke completerede Samlingen, der ogsaa blev betænkt af Geheimeraad Burde (italienske Mineralier), Præsten Holm fra Nordstrøms (færøske Mineralier), Kammerjunker Ravert og Doctor Forchhammer (bornholmske Mineralier), Professor Gieske og Statsraad Jensen (grønlandske Mineralier). Naturaliecabinettet modtog Gaver af forskjellig Art af Revisor Bugge, grønlandsk Rysmand Geisler, Justitsraad Mouritzen, Capitain Magens og Flere. Conferentsraad Monrad skænkede Stolen endeel udstoppede Fugle.

I Naturaliecabinettet fandtes ogsaa et Herbarium, der i 1816 var foræret af Geheimeraad Ove Ramel v. Sehestedt. Denne Urtesamling indeholdt ialt henved 3000 Arter, der vare ordnede med Omhyggelighed og vel vedligeholdte. Den blev kort Tid efter forøget ved en Samling af vestindiske Planter.

Fremdeles kom Stolen i 1816 i Besiddelse af en udmærket Insectsamling, en Foræring af Kammerherre, Hoffjægermester E. S. E. H. von Løvenstjold. Denne Samling, der blev Stolen tilføjlet i 3 Skabe (den blev baaren hertil fra Løvenborg, for ikke at bestadiges), omfattede omtrent 2200 Arter og circa 3000 Exemplarer og var videnskabelig ordnet af D. N. Sehestedt, hvis Insectsamling var en af de største og meest udsøgte i Europa.

Til Minde om Jubelfesten i 1816 blev der oprettet et Myntcabinet, der blev grundlagt ved Gaver af Geheimeraad Schubart, Biskop Münter, Commissionen for Oldsagers Opbevaring, Conferentsraad Monrad, Justitsraad Frost og Stiftelsens Directeur. Senere forærede Biskop Münter atter endeel Mynter, saa at hele Samlingen i 1826, kort før Raas's Død, bestod af 961 antike og 1671 nyere Mynter og Medailler, ialt 2632 Stykker. Generalmajor, Kammerherre Friboe forærede Stolen en interessant Samling af 2085 Gidsafføbninger af antike Gemmer. Over denne Samling blev der i 1820 forfattet en beskrivende Fortegnelse.

Det phyfiske Cabinet voxede lidt efter lidt til en ret anseelig Størrelse. Vidlerne til dets Vedligeholdelse vare saa smaa som muligt; af Stiftelsens Kasse i Gjennemsnit neppe over en Snees Daler om Aaret. Men naar baade Naturaliecabinettet og det phyfiske Cabinet ved Raas's Død indeholdt langt Mere, end der var kjøbt og skænket dertil, saa laa det deri, at Melchior var utrættelig i at for-

ge og forbedre begge Samlingerne; han indkjøbte for sin egen Regning baade pphyfiste Apparater og Naturaliegjenstande, han udstoppede selv Fugle og Dyr og søgte ved sine mangfoldige Forbindelser at erhverve alle de Gjenstande, der kunde tjene til at fuldstændiggjøre disse Samlinger, hvoraf han ved Raas's Død vistnok eiede lige saa Meget som Skolen.

Ogsaa Portraitsamlingen fik en hjærkommen Tilvært; ved Raas's Dødh modtog Skolen smukke Portraiter af Kong Frederik den Sjette, af Skoleherrerne Schad-Rathlou og Brandt og af Naturaliesamlingens Grundlægger, Kammerherre Hoppe, der paa Raas's Anmodning forærede Skolen sit Portrait, som blev ophængt i Naturaliecabinetet, hvormed det siden stadigt er fulgt under dets senere Omflytninger, og hvor det endnu bevarer. Grev Thott havde stænket Skolen sex Portraiter, nemlig Herluf Trolles, Birgitte Gjøes, Marcus Gjøes, Arrild Hvittfelds, Grev Holsteins og sit eget.

I Raas's Tid havde Stiftelsen fire Deconomet, nemlig Rosenmeier indtil 1809, E. U. Top og hans Enke indtil 1816, P. S. Hansen, som giftede sig med Tops Enke, indtil 1819 og Demant, der var Spisemeister, da Raas døde. Med de tre sidste havde Skolen Grund til at være veltilfreds, men Rosenmeier voldte Rector og Lærere mange Bryderier, saalænge han var her. Hans Bepfiisning foranledigede evige Klager, og hans oeconomiske Forfatning var saa slet, at Stiftelsen hvert Dieblit maatte komme ham til Hjælp, for at han ikke skulde gaae fallit. Raas tilbød for at hjælpe ham, at hans Aftægt til den gamle Geisler (250 Rd. aarlig) *) maatte udredes af Stiftelsens Kasse, der ogsaa flere Gange fortrakte ham med Laan; men endelig, da det blev Raas klart, at Stiftelsen vilde være bedst tjent med at blive heelt af med ham, blev der truffet et Arrangement, hvorved han, rigtignok til stort Tab for Stiftelsen, blev sat istand til at fratræde Deconomien den 1ste Mai 1809. Skolen havde nemlig en Gartner, Jensen, som var den til ingen Nytte: med ham

*) I Foraaret 1809 døde Geisler, 84 Aar gammel, i Kjøbenhavn, hvor han havde boet, siden han 1802 forlod Berlin: den 1ste Mai 1811 var hans Hustru, 82 Aar gammel. Geisler havde været Kammerjunker ved Skoleherrer Grev Holstein og kom til Berlin (som Spisemeister 1799). I Aaret 1801, altsaa 2 Aar forinden han forlod Skolen, fortrædte Enkelten hans Embedssted, blandt Andet ved et stort Tab for Stiftelsen.

var Rosenmeier forlængst kommen i Uenighed, og de gamle Stridheder fra Geislers og Baumanns Dage vaagnebe atter. Skoleha blev da lagt under Deconomen, og da Alleen og Kirkegaarden a rede vare lagte under Secrétaire Lopp, var her Lidet eller Intet gjøre for en Gartner. Da han var en ret velhavende Mand (Giftermaal var han bleven Eier af et Brænderi i Næstved), fratraa han sin Stilling imod at faae et aarligt Brændedeputat, hvorman i de Tider var meget rundhaandet, og en Eng i Raadman haven til Værdi af omtrent 40 Rd. aarlig. Rosenmeier gik saa og fik Gartnerens Bolig og Emolumenter, som nogle Aar efter (181 da han flyttede til Kjøbenhavn, blev forandret til en aarlig Bet af 200 Rdl. *)

Under de vanskelige Pengeforhold blev der med de to følge Deconomer ikke sluttet nogen fast Accord; men man contraherede eet Aar ad Gangen, for at hverken Deconomen eller Stiftelsen sk være bunden ved en flæraarig Contract, hvis Holdbarhed under daværende Forhold ikke lod sig forudsee og som let kunde blive læggende for en af Parterne. Fra 180 til 1819 betaltes ugen for hver Person ved Skolens Bord:

Til 1ste Mai 1809	1 Rd. 16 s. d. Cour.
" " " 1810	1 " 32 " —
" " " 1811	2 " — " —
" " " 1812	3 " — " —
" " " 1813	5 " — " —
" " " 1814	4 " — " R. B.
" " " 1815	4 " — " —
" " " 1816	3 " 48 " —
" " " 1817	3 " — " —
" " " 1818	3 " 32 " —
" " " 1819	3 " — " —

Desuden havde Deconomen siden 1806 istedetfor Deputattør Forpagteren en Jordlod. For Gratistørne oppebar han et fast R deputat af 50 Tønder Rug og 50 Tønder Byg, 110 Par Landgi høns og 1040 Pb. Fisk samt 8 Dyr, 30 Hare og 30 Bilde Han havde Brugen af Skolehaven og de samme Deputater af Bra

*) Rosenmeier var Skolen en dyr Deconom; han døde i Horsens den 27de 1829 og har kostet Stiftelsen over 6000 Rd., og det for 7 Aars maa Tjeneste!

og Lørb som de tidligere Deconomer havde haft *). I 1819, da Priisterne paa Livsforordenheder samt, tildeels som en Følge af, at Pengevæsenet bedrede sig, sluttede Stolen Accord med Demant paa 10 Aar; der blev ham tilskaaet for hver Person, han besøgte ved Stolens Bord, 104 Rdl. aarlig og desuden 2 Lønder Rug og 2 Lønder Byg for hver Privatist uden Afkortning for Ferierne. For Gratistjerne fik han de samme Deputater som hans Formænd havde haft **). I Bespisningsreglementet foregik ingen væsentlig Forandring, ihvorvel det ændredes noget, hver Gang Stolen stiftede Deconom. I 1819 var Spisereglementet saaledes: ***)

„Frokost: Til hver Discipel et Stykke bart Smørrebrød paa 12 à 16 Løds Bægt. Brødene maa være saa store, at et Stykke af den befalede Bægt ei bliver tykkere end passende er, og Smørret maa ei være for tyndt paasmurt. Dertil en Bægel varm, uftummet Mælk. Til Lærerne ligeledes, men Smørrebrødet overstaaet, med Ost og Rjød paa. Røgt Vand kunne Lærerne faae hos Oldfruen, saavel Morgen som Eftermiddag.

Til Mellemad faaer hver Discipel, om Formiddagen Kl. 10 og om Eftermiddagen Kl. 5, et halvt Stykke Smørrebrød (saakaldet Timad og Femmad) belagt med Ost, Rjød eller desl., der, ligesom Frokosten, uddeles i Lovsangsalen.

Søndag Middag: 1) Rjødsuppe med Rjødboller eller Brødboller eller ristede Løbeboller; Suppen maa være vel forsynet med Grønt efter Aarets Tid. 2) Dre-, Kalve-, Lamme- eller Svine-Steg, beregnet omtrent $\frac{1}{2}$ Pund til hver Person. 3) Tynde Pandekager med Sukker paa, to til hver.

Aften: Risenvelling, kogt i sød Mælk.

*) Disse Naturalpræstationer havde Deconomen i 1808; i Aarene 1812–13 og 14 blev Korndeputatet succesfult forhøjet til 58 Ldr. Rug og 58 Ldr. Byg (senere atter 50 Ldr. Rug og 50 Ldr. Byg) for Lærerne, Oldfruen og Gratistjerne, samt for hver Privatist 2 Ldr. Rug og 2 Ldr. Byg. I 1810 blev Brandedeputatet forhøjet fra 40 til 50 Favne og fra 1816 fik Deconomen desuden 40 Læs Lvas aarligt. Reverancen af Bilst var saelden bort og blev først igjen indført af Stemann.

**) Som Erstatning for særegen Sygeloft fik han Bærdien af et Pund Pudder-sukker om Ugen for hver syg Discipel. For enhver Fremmed, som spiste ved Stolens Middagsbord, fik han af Stiftelsens Kasse 2 Rt., for Smørrebrød til Frokost 4 s og til Aften 6 s, Alt i Søl.

***) Anføres her efter Melchior.

Mandag Middag: 1) Risengrød og Hyggrynsgrød stifteviis, kogt i sød Mælk, med Smør og Öl til. Til Forandring kan gives Havre- eller Hyggsuppe, vel tillavet med Surt og Sødt, med tilstrækkelig bagt Hvedebrød i. 2) Fricassee, Bantekjød, Ragout eller Suursteeg; Frikasseen og Ragouten maa være vel forsynet med Silleri, Peterfillie og andet Grønt; til Bantekjød og Suursteg skal gives opstuvende Kartofler eller passende Grønt.

Aften: Vandgrød med Smør og kogt Mælk, en Pøgel til hver.

Tirsdag Middag: 1) om Vinteren: Søbetsaal, grøn eller hvid eller blandet. Om Sommeren: Dplagt eller opsat Mælk, Rødsaal, Kjememælkssuppe, eller kogt Mælk med Boller i o. s. v. 2) Kjødet eller grønfsaltet Flæsk med Kartofler, Roer, Snittebønner, grønne Urter o. desl. efter Aarsstiden; eller ferst eller tørret Fisk med passende Sauce.

Aften: Sød Hyggrynsgrød eller Boghvede-Belling.

Onsdag Middag: 1) Grynssuppe, som maa være vel sødet og fyret. 2) Dre-, Kalve-, Lamme- eller Svinefleg, beregnet omtrent $\frac{3}{4}$ Pund til hver Person; dertil om Sommeren Salat, om Vinteren Rødbeder eller desl.

Aften: Ligesom om Mandagen.

Torsdag Middag: Om Vinteren: gule eller graa Urter, enten hele eller affiede og med Hvedebrød til, bagt i Smør. 2) Kjødet, hvorpaa Urterne ere kogte, med Kartofler til. Om Sommeren: Ligesom for Tirsdagen er anordnet.

Aften: Kogt Mælk med Hvedebrød i.

Freddag Middag: 1) Risengrød med Smør og sødt Öl at dyppe i. 2) Sprængt Dre- eller Lammekjød, og dertil Kartofler, Spinat, Urter, Snittebønner, grøn eller hvid Langlaal; eller og ferst eller tørret Fisk med Kartofler og en passende Sauce til; dog maa herved erindres, at samme Slags Fisk ei maa gives oftere end een Gang i samme Uge.

Aften: Sød Hyggrynsgrød med Smør og Öl til.

Lørdag Middag: 1) Ældebrød, eller og Vandgrød med Smør og kogt Mælk (en Pøgel til hver) at dyppe i. 2) Suursteg, Ragout eller Fricassee.

Aften: Øloft.

Foruden den til Aften anordnede Ret Søbemad faaer enhver Discipel tillige et Smørrebrød, saadant som til Frokost, men med Kjød eller Ost paa. Lærerne faae hver to Smørrebrød, overflaarne og deelte i fire Stykker, tilbragte paa deres Bærelser.

Ved Spisebordet skal Enhver have til Maden saameget Rugbrød, han forlanger. Ligeledes skal saavel ved Middags- og Aftenbordet som om Aftenen indtil Kl. 10, Disciple og Lærere have det Øl, de behøve og fordre. *)

Til de tre store Høitider, samt Kongens Fødselsdag og Landdamerens Dimissionsdag gives fire Retter Mad: 1) Suppe med Rjød-boller; 2) ferst Fisk; 3) Steg; 4) Tærte. Nytaarsdag og Mikselsdag, samt den Dag, Skolen gaaer til Gudsord, gives tre Retter: 1) Suppe med Rjød-boller; 2) Steg; 3) Røge. Mortensdag er 2den Ret Gaasesteg, en Gaas beregnet til hver sex Personer. Miksels- og Mortens-Aften, ligesom og Jule- og Nytaars-Aften, gives hver Gang fire Fæde Frugt paa Bordet.

Viin til Skolens Bord skal Spisemeesteren levere de tre store Høitider, samt Nytaarsdag, og den Dag, Skolen gaaer til Gudsord, hvergang sex Flaske. Paa Kongens Fødselsdag og Dimissionsdagen, da Fremmede ere indbudne, gives ogsaa Viin, hvergang saa meget som Rector bestemmer, men dette betales særskilt af Skolens Kasse. Ligeledes skal der endnu, som forhen, leveres Viin paa Skolens Regning, naar det af Lærerne for en enkelt Gang fordres til Fremmede, som leilighedsviis spise ved Bordet. Af Bilt leveres nu Spisemeesteren ei længere nogen vis Andeel, men ved Høitideligheder kan det fornødne af Rector fordres."

Saalænge Glasserne vare paa det gamle Auditorium i Klosterbygningen, blev Timaden og Femmaden baaret op paa en af dem og uddeelt af en Lærer, men efterat den nye Skolebygning var tagen i Brug, blev Maden uddeelt i Lovsangstuen (Pl. VI, A) under Inspectorens Tilfyn.

Den 1ste Mai 1806 fratraadte Forpagteren af Hovedgaarden imod en Godtgjærelse af 2500 Rdl. for de 3 Aar, han havde tilbage af sin Forpagtnings Tid; ogsaa i oeconomist Henseende var dette Arrangement, der fik saa stor Betydning for Skolen og Opdragelsesanstalten, af Bigtighed for Stiftelsen. Det blev nu muligt for Raas at tillægge Deputatisterne Embedsjord istedetfor de Aker, de hidtil havde havt paa Foder og Græs hos Forpagteren, og som havde foranlediget mange ubehagelige Conflicter imellem denne og Stiftelsens Embedsmænd. Rector fik circa 22 Tønder Land, Deconomen

*) Skjøndt dette Reglement ikke, saaledes som det Holsteinske, paalægger Spisemeesteren at give Disciplene Øl til andre Tider af Dagen, end de her anførte, negtebes dem dog til ingen Tid det Øl, de behøvede.

circa 43 *) og Forvalteren circa 42; til det daværende Gartnerhuus blev henlagt 3 Tdr. Land, Forstinspecteuren, Secretair Lopp, til omtrent 10 Tdr. Land og Skovrideren circa 19; desuden havde Melchior indtil sin Død 3 Tønder Land i Forpagtning **). Den Deel af Hovedgaardsjorden, som ikke blev udlagt til Embedsmænd og Betsjente, lod Raas bortforpagte i større og mindre Parceller, der selv til høie Priser vare meget søgte af Borgerne i Næstved og Lødbj Bønder, hvis Jorder stødte lige op til Hovmarken. Stiftelsens Deconomer, der efter Skolens Udvidelse ikke godt kunde nøies med det Areal, som afgiftsfrit var henlagt til Deconomien, forpagtede ogsaa et Par af Hovmarkerne. Paa denne Maade indbragte de bortforpagtede Parceller af Hovedgaardsjorden over 2000 Rd. istedetfor de 650 Rd., Forpagteren havde svaret af hele Gaardens Areal, Embedsjorderne iberegne ***). Leien af disse Jorder steg endog senere til 2700 Rd., men da Kornpriserne faldt, blev Stiftelsen nødt til at eftergive noget af Afgiften, og flere Forpagtere paadroge sig Refiancer, der vare heelt eller deelviis uerholdelige. De bortforpagtede Hovedgaardsjorder gave dog endnu 1826 Stiftelsen en Indtægt af c. 1800 Rbd.

I 1806 fremsød Ladegaarden baade hvad Bygninger og Gaardsplads angik kun et bedrøveligt Syn. De fleste Bygninger vare meget forfaldne; Brandts Forbedringer og Byggeforetagender havde kun strakt sig til selve Skolens Localer (Rectorboligen og den vestlige Fløi af Klosterbygningen) og Kirken. I sin Indberetning til Kongen (8de Mai 1806) siger Raas om Bygningerne: „Hovedbygningen sam-

*) Han fik tillige Ret til Græsningen i Kbhavn, der endnu ikke var indfredet. Den var 37 Tønder Land stor.

**) Endeel af Lopp's Embedsjord var den saakaldte Humlehøve; saaledes kaldtes fra gammel Tid det Bøenge, hvor nu de nye Afskybninger ligge, og Lerrainet mellem Gaarden, Kbhavn og Aaen (Pl. IX). Melchior's Forbød laa ved den nordlige Side af Rødehuus-Alléen. Denne lille Mark hedder endnu Professorens Alléen. Han havde ogsaa et Udhuus, hvori var Stalbrug til hantest og Plads til hans Vogn (Pl. II, O, opført af Ørv. Danneffeldt 1809).

***) Denne Forpagtningsafgift af 650 Rd. og Foder og Græsning til 21 Rsk (4 for Rector, 4 for Forvalteren og 13 for Spisemesteren) samt Sommer- og Vinterfoder til 4 Heste for Forvalteren var for en stor Deel nominel, da den var tillagt Forpagteren følgende Emolumenter: 16 Favne Brænde, et betydeligt Areal Tørvejord, endeel Ugebagsmænd, der maatte søde sig selv, og for Reparation paa de ham overladte Bygninger. Lægge vi alt dette sammen vil det vise sig, at Stiftelsen havde en overmaade ringe Indtægt af Hovedgaardens circa 500 Tønder Land.

alle øvrige tilliggende ere i en yderst forfalden Tilstand; der anvendes aarlig 13—1400 Rdl. paa Reparationer, næsten uden al Nytte, da Brøstfældighederne ere af den Bestaffenhed, at Reparationer kun vare for en Tid." — Pladsen udenfor den gamle Skolegaard var i en saadan Tilstand, at den vilde have vanziret enhver almindelig Auls- gaard, men var ligefrem uanstændig for Herlufsholm, der som Skole og Opdragelsesanstalt ikke var berettiget til at sætte Hensynet til reentlige og nette Omgivelser tilside. Brorson forsiktrer, at det, da han kom til Herlufsholm, var umuligt for et anstændig klædt Mand- folk, endfige for et Fruentimmer, at gaae igjennem Gaarden om Sommeren. Kvæget blev drevet ind paa Gaarden og malket der, uagtet det i Thotts Tid var paalagt Forpagteren at lægge sin Malkeplads udenfor Gaarden. Brandt, der var en stor Deconom, gjorde Intet for Stadsens Styld, og den samme Anke, der havde ramt Thott og Schad-Rathlou, at de havde ladet de smukke Hol- steinsteenske Anlæg forfalde, traf ogsaa ham. Men da Raas fik accorberet Forpagteren ud, fik Alt et ganske andet Udseende. Læden blev til en smuk Skolebygning, og den brøstfældige Forpagterbolig blev ned- reven (Pl. V); Møddinger og Møddingesteder forsvandt, halvt til- groede og stinkende Parke fyldtes, og af dette Chaos fremgik „Grøn- neplads“, saaledes som vi see den den Dag idag. Af Parkene inde paa Gaarden bevaredes kun „Storepark“. I 1812 blev Forvalter- boligen underkastet en grundig Reparation, og ved denne Leilighed blev Indfjørselen lagt udenom Bygningen, og Porten forsvandt. Omtrent paa samme Tid blev „Nyvei“ anlagt (Pl. II), hvorved der blev Gjennemfjørsel tværs igjennem Skolegaarden. Oprindeligt var det Meningen, hvor underligt det end lyder nu, at Nyvei skulde være en privat Indfjørsel for Directeuren, dog skulde ogsaa Rector der have Udfjørsel til sin Mark. Denne Bestemmelse blev dog hævet, da Veien var færdig, og der gik saaledes en Alfarvei igjennem Herlufsholm, som enhver kunde benytte istedetfor Veien bagom Haverne. Tidligere havde Rector og Deconomén havt Udfjørsel til deres Mark langs med det Steengjærde, der ligger mellem Deconomens Have og Nyhave (Pl. IX).

Den gamle Skolegaard blev saaledes sat i Forbindelse med Grønneplads, Muren imod Nord blev heelt nedbrudt, og af den søndre Muur blev Stykket fra Klosterbygningen til Hjørnet af Store- park nedrevet tilligemed Oldfruens Lørvehuus (Pl. IV). Det andet Stykke af Muren (fra Hjørnet af Storepark til Rectorboligen) blev først nedbrudt i Sommeren 1854. Disciplene, der hidtil havde været

indbefluttede i den tillukkede Skolegaard med høie Mure til alle Sider og Møddinger udenfor, fik nu Plads til at røre sig, og de store Grønninger frembøde ypperlige Legepladse for dem. Langboldpladsen havde hidtil været imellem Klosterbygningens Facade og „Lillepark“ (pag. 202); senere blev den henlagt til Nyvei fra „Poppelpilen“ ned imod Parken, og her har den siden altid været. Den Række halvt tilgroede Parke, der laae bagved Rectors, Lærernes og Deconomens Haver, bleve efterhaanden tildeels opfyldte, og de med Siv og Stræpper bevogrede Levninger af Fiskeparkene paa den anden Side af Alleen bleve jevnede *). Af disse Parke med deres nærmeste Omgivelser (nogle af Philosophiangene) blev en lille Huusmandslob, der blev henlagt til et nyt Huus, Raas i 1805 lod opføre til Skolens Bøtger tæt ved Kbhaven. Den Lund, hvori Bernth var begravet, blev Kirkegaard for Herlufsholm, og Topp forestod Anlægget af Gangene. Partierne ved Aaen undergik i Raas's Tid nogle Forandringer, der just ikke vare Forstjænnelser. Da Brorson forlod Conrectorboligen i den østre Fløi af Klosterbygningen, forlod han tillige den lille, venlige Have **), han havde flabt nede ved Aaen, der nu forfalt og faa Aar efter sporløst forsvandt, da Trælleveien blev anlagt ***). Grev Danneftjold lod nemlig fra 1810 til 1814 grave en Canal imellem Næstved og Herlufsholm, omtrent parallel med det gamle Aaløb. Hensigten dermed var at gjøre Aaen seilbar for Bramme, som kunde føre Brænde fra Næstvedholms store Skove til Næstved og Karrebæksminde. Denne Bramfart, der bestod indtil for et Par Aar siden, havde, foruden Trælleveien, en anden mindre heldig Følge for det smukke Aparti, da en styg og flodset Stopsluse, der indsnævrede Aaløbet, blev anlagt ligeud for Klosterbygningen; men endnu skal

*) Den første af dem, den saakaldte Klinters Park, der var meget større end Storepark, var Disciplenes bedste Plads til Skøtelsøen. Da Parkene blev fyldte, maatte Skøtelsøerne søge andetsteds hen, naar de ikke vilde nøies med Storepark. Nogle overflødige Enge, der ligge lidt længere fra Gaarden, maatte erstatte Parkene. Paa Aaen er det strengelig forbudt Disciplene at komme; den er aldrig flod, da der ofte gaaer stærk Strøm. I Aaret 1765 druttede Discipel Henrik Stampe ved at løbe paa Skøiter paa Aaen.

**) I Conrectors Have var et muret Lykthuus og en lille Støtte med en Indskrift til Minde om en afdød, Hær Elev af Brorson, Høiesteretsadvocat Peder Hersleb Aagaard (død 1791), en Søn af Conferentsraad Aagaard, i hvis Huus Brorson havde været Lærer, før han kom til Herlufsholm.

***) Trælleveien er den brede Sti langs med Aaen, hvor Brammestene gik. Brammene bleve altid trukne af Heste.

man, trods Stoppluse og Trællevei, lede længe, inden man finder en Aa, der i venlig Ynde kan maale sig med Suusaaen, saaledes som den slynger sig forbi Herlufsholm igjennem de smukke Skovpartier til Næstved og videre, indtil den udmunder i Fjorden ved Gaung.

I forrige Aarhundrede kjendte Skolen kun een stor Festsdag, nemlig Kongens Fødselsdag, der allerede for 100 Aar siden blev fejret paa Herlufsholm. Om Formiddagen blev der holdt Taler i Kirken af Disciple, Fremmede vare indbudne til at overvære Høitideligheden og til at deeltage i et Festmaal tid ved Skolens Bord. Om Aftenen spillede Disciplene Comedie paa Auditoriet; Gaardens Folk og Omegnens Honoratiores vare Tilskuere. Efter Comedien var der et Bal, hvor Disciplene stode for Beværtningen (Thee, Smørrebrød og Punsch), som de selv havde bekostet ved Sammenstøb. En enkelt Gang, men Langt fra hvert Aar, bevilgede Geheimeraad Brandt et Bal paa Skolens Regning. Paa Stifterens Fødselsdag havde Ingen tænkt, før Melchior kort efter sin Ansættelse her foreslog, at Comedien og Ballet fra Kongens Fødselsdag den 29de Januar skulde henlægges til den 14de s. M.; dette skete ogsaa, og derved blev det til 1804. Da Auditoriet blev forandret til Classer, gik Comedien og Ballet ind, fordi man savnede Locale; men Kongens Fødselsdag vedblev Skolen endnu i en lang Aarrække at fejre ved et Festmaal tid, hvortil Fremmede bleve indbudne *). Efter 1809, da man atter havde faaet Locale, blev Stifterens Fødselsdag undertiden fejret ved et Bal, som Skolen bekostede. Den 14de Jan. 1812 blev festligholdt med usædvanlig Høitidelighed. Raas var her; om Aftenen holdt Præsten Petersen i den smukt oplyste Kirke en Mindetale over Stifteren. Fra Kirken begav den talrige Forsamling sig til Directorens Bærelser, hvor Kongens Portrait, som Raas havde medbragt, var ophængt mellem Stifternes Portraitter. Her talte Brorson; derefter var der stort Bal paa over 200 Personer. Men langt hyppigere var det, at Disciplene forenede sig om ved egne Kræfter at festligholde Dagen i Selskab med deres Lærere og nogle faa Indbudne. Paa Dimissionsdagen samlede hele Skolen og endeel, indbudne Fremmede om Formiddagen paa Gymnasialsalen. Fra en der anbragt Talerstol holdt Rector en Tale, hvorpaa han overleverede Dimittenderne deres Testimonier. Høitideligheden begyndte og endte omtrent fra 1817 med Sang. Sangene

*) Undertiden festligholdt Disciplene Brorsons Fødselsdag den 10de November ved en Comedie, der blev spillet enten paa den gamle Sovesal (Pl. III, Nr. 2, d) eller paa Epistefuen.

vare af Fogtmann og Musikken af H. Brandt; derefter var der Festsmaaltid ved Skolens Bord. Ogsaa en aarlig Skovtour kan sættes tilbage til forrige Aarhundrede. Fra 1792 til 1804 blev der endog indbudt Fremmede til at deeltage i Touren, og naar man om Aftenen var vendt tilbage til Herlufsholm, improviseredes der et lille Bal i Auditoriet; efter 1804 faldt dette Bal bort af samme Grund som de øvrige. I nogle Aar var der slet ingen Skovtour; først i 1817 blev den atter indført, men var i en ganske anden tarvelig Stil, end den senere er bleven. Touren, der altid gik for sig St. Hansdag, varede kun en halv Dag og gik sjældent længere end til en af Stiftens egne Skove og næsten altid til den samme, nemlig Ralbyriss*). Der førte man ud efter Middag igennem Hølsted og altid hjem igennem Nønnehæf og Næstved. Beværtningen var meget tarvelig og bestod for en Deel af, hvad Skovfogden, hos hvem man gjorde Holdt, selv kunde levere. Forøvrigt morede man sig paa bedste Maade med alleflags Lege i Skoven.

En Fornøjelse, som Disciplene satte megen Pris paa, var Fugleskydningen, der var indstiftet af Melchior. Den blev i Begyndelsen holdt i Høtten imellem Kirken og Klosterbygningen ud imod Nyhave og man skød ligesom nu med Buer og Pile. Dengang vare Omkostningerne ikke saa store som nu; af et Regnskab fra 1806 sees det at den samlede Indtægt var syv Rigsdaler og tre Mark. Hvert Aar kostede en Mark (fra 1811 to Mark), og enhver Deeltager havde i Reglen kun eet Numer; mere end 1 Rdl. maatte Ingen anvende derpaa. Nu er Indtægten omtrent 150 Rdl., og hver Discipel har tre Numere, der tilsammen koste 1 Rdl. Fugleskydningen blev lige som nu afholdt den første eller anden Løverdag efter Sommerferien.

Fridagene udenfor de reglementerede Frier og Helligdage var i nogle Aar temmelig hyppige, f. Ex. i 1815 ialt femogtyve hel Dage, i 1816 syvogtyve, 1817 fireogtyve. I Betragtning af, at Skolen altid havde Løverdag Eftermiddag fri, syntes Brorson dog tilfids, at der gik temmelig Meget med, og der skete nogen Indskrænkning i Fridagenes Antal.

*) I 1819 gik Sommertouren for sig i Framme op ad Aaen forbi Hølsø, over Bøvelse Sø til Tase Mølle og 3—4 Aar senere ligeledes i Framme ned ad Aaen forbi Næstved, over Fjorden ved Gauns til Stræverup Skov.

Da Raas blev Directeur, havde Udskiftningen og Høveriets Af-
løsning allerede baaret god Frugt, og Bønderne vare ret velhavende.
For de gamle Fæstere vare Afgifterne meget smaa, for de nye for-
høiede Raas vel Indfæstning og Landgilde, men dog saa moderat,
at Bønderne her paa Godset sade billigere end paa andre Godser
heromkring*). Den kongl. Tilladelse til at sælge Godset til Arvesætte
benyttede Raas ikke. Forinden han tog nogen Bestemmelse i denne
vigtige Sag, raadførte han sig med Landinspecteur Iver Unsgaard
og Forvalter Clausen, der begge fraraadede Salget. Til Lykke for
Skolen, hvis Eksistens beroede paa Godsets Bevarelse, fulgte Raas
Deres Raad, og der kan neppe være Tvivl om, at det ogsaa var i
Bøndernes Interesse, at Stiftelsen bevarede sit Gods. Var det ble-
vet solgt i 1805, da Bønderne, om de end sade i jevn Velstand, dog
umuligt kunde have samlet Formue, vilde en heel Bøndegaard i dette
Dieblis vistnok have været en Sjeldenhed paa Herlufsholms Gods.
Udskiftningen med alle dens Følger vilde sikkert have fulgt Salget i
Hølene. Under Krigen, da Landmandens Producter vare i høi Priis,
flode Bønderne sig godt, men senere, omtrent fra 1820, da Korn-
priserne faldt, gik det tilbage for dem, og de begyndte atter at paa-
drage sig Restancer af kongelige Skatter og herstabelige Afgifter.
Ved Raas's Død beløb samtlige Restancer sig til 2713 Rd. 36 s, 55
Lønder Rug, 660 Lønder Byg og 133 Lønder Havre, ialt 848 Løn-
der Sæd af alle Slags; men Bøndernes mislige Stilling her paa
Godset i Aarene fra 1820 til 1830 var jo en fælles Stjæbne, der
ramte den hele Landhøistand.

Fra 1810 til 1818 var Tienden bortforpagtet for eet Aar ad
Gangen for circa 500 Lønder Byg. I nogle Aar havde Stiftelsens
Forvaltere, Clausen og efter 1816 Bülow, Tienden i Forpagtning;
det var en slem Udfik, som aldrig burde have fundet Sted. I disse
Aar toges Tienden enten efter privat Accord imellem Forpagterne
og Høerne eller, hvor man ikke kunde komme til Accord, i Ajerven
ved Tælling paa Marken. Endelig blev der i 1818 ved en kongelig
anordnet Commission sluttet en fast, uforanderlig Forening, hvorved
Tienden blev bestemt til evige Tider for hver Gaard især, saaledes
at de fleste ydede for enkelt Tiende 5 til 6 Skjepper Byg aarlig af
Lønde Hartkorn. Stiftelsens hele Tiende blev derved fastsat til 579

*) Landgilden af en almindelig Gaard paa 60—70 Lønder Land var i Raas's
Tid omtrent 6—8 Lønder Sæd og Indfæstningen 150—200 Rd.

Lønder Byg, hvoraf Raas dog næsten hvert Aar eftergav de 79 Lønder til Bedste for de meest trængende Bønder. Af hele Herlufsholms Sogn oppebærer Stiftelsen baade Konge- og Kirketiende med Undtagelse af een By, Løbby, der af ubekjendte Grunde fra ældgamme Tid har været fritaget for at svare Kongetiende. Efter Tiendeforeningen skulde Huusmændene intet Korn svare, men hver gjøre fire Arbeidsdage for Stiftelsen. Huusmændenes Høveri blev først afløst langt senere; de betalte deres Afgift af Husene ved Arbejde til Gaarden under Navn af Ugedage. Nogle af disse tilfaldt Spisemeesteren (16), andre Rectoren (4), Forvalteren (6), Oldfruen (2) osv.

Af Stovene vare følgende indfredede, nemlig:

Kalbyriis, der indeholdt	c. 418 Lønder Land,
Steenstoven	c. 406 — —
Raadmandshaven	c. 92 — —
Lammehaven	c. 9 — —
Friheden, Styttestoven og Klosterstoven	c. 228 — —

Rohaven blev først indfredet i 1826; den hed „Bedekohaven“, fordi Hørbønderne indtil Høveriets Afkøsnings 1801 havde bedet her, naar de holdt Middag o. s. v. De havde Lov til at kjøre ind i Stoven og slippe deres Heste løse der, indtil de atter skulde i Marken. Nu høres Navnet Bedekohaven kun sjældent; sædvanligt kaldes Stoven blot Rohaven. I Erstatning for Græsningsret i denne Skov fik Spisemeesteren forresten Enghave (hvor Badestedet er). Desuden eiede Stiftelsen, foruden endeel, ikke indfredet Skov langs med begge Sider af Aaen, Hølløse Skov, en lille Eggestov, hvori Bønderne havde Græsningsret. Den har engang været 30 Lønder Land stor og er nu faagodtsom borthugget, da den laa altfor fjernt. Paa Guderup-Mark laa i sin Tid en lille Skov paa omtrent 14 Lønder Land, kaldet Guderup-Holme, ogsaa den blev borthugget, da den efter sin isolerede Beliggenhed ikke lod sig bevare uden altfor stor Bekostning. Det var Stovens maadelige Culturtilstand, der havde foranlediget Raas til at udvirke kongelig Tilladelse til at ansætte en særegen Forstbetjent. Hertil valgte han allerede i 1805 Secretair Topp, der ved Geheimeraad Brandts Død var uden Tjeneste. Det var beynnerligt nok, at Raas's Valg faldt paa Topp, der var endnu mindre forstlyndig end Forvalter Clausen, som i mange Aar havde haft Overbestyrelsen af Stovene, hvis mindre gode Culturtilstand dog ikke kunde lægges ham til Last. Det er rimeligt, at Raas valgte Topp, fordi han ønskede at knytte ham til Stiftelsen, da han ved sin Flid, Nøjsaglighed og Redelighed var vel anseet paa Herlufsholm; han var

i Aarenes Løb ofte kommen her med Brandt og var flyttet hertil med ham. Da Topp blev Forstinspecteur, var der i de 1154 Tønder Land indfredet Skov over 120 Tønder Land bare, ubeplantede Sletter, spredte overalt i Skovene *) og et ligesaa stort Areal bestod af daarligt afgravede og derfor enten aldeles ikke eller slet bevogede Moser. Topp greb Sagen an med den Omhu, han anvendte paa Alt, hvad han foretog sig. Ikke destomindre blev han uden nogen rimelig Grund i 1811 afflediget fra denne Stilling. Brorson har vistnok Ret, naar han siger, at baade Topp's Ansættelse og Affledigelse som Forstinspecteur vare Administrationsfeil af Raas; thi der var ingen Grund til at tage Skovbestyrelsen fra Clausen, fordi han ikke var Forstmand, for at lægge den under Topp, der var endnu mindre forsthyndig, og da Topp med Dugtighed og Trofasthed havde bestyret sit Embede i sex Aar, var der heller ingen Grund til at affledige ham, for atter at lægge Skovbestyrelsen under Clausen. Egenlig bleve Skovene under Clausens Overbestyrelse lagte under hans Neveu, Student N. C. Bülow**), der var paa hans Contoir og blev udnævnt til Forstinspecteur med en Gage af 200 Rdl. Noget Intrigue var der sagtens med i Spillet. Da Forvalter Clausen døde 1816, blev Forvalter- og Forstinspecteurtjenesten atter forenet i N. C. Bülow's Person. Ved en Commission, som Raas udnævnte dertil, bleve alle Skolens Skove i 1815 opmaalte, tagerede og inddeelte, og en Plan blev lagt for deres forstmæssige Behandling i Fremtiden. Hugsten blev beregnet paa hundredeogtyveaarigt Omdrev. De indfredede Skove bleve tagerede til 35,600 Favne Røvebrænde og 8800 Favne Fagotter, hvoraf aarligt skulde hugges circa 400 Favne Røvebrænde og 70 Favne Fagotter. Da den aarlige Udviisning beløb sig til circa 300 Favne, blev der saaledes efter Planen et Overflud til Salg. Fra 1806 til 1812 var der solgt særdeles

*) Mange af disse aabne Steber i Skovene lod Forvalteren besaae med Havre, enkelte Steber med Hør. Endnu i 1813 blev der saet og høstet Havre midt i Raadmandshaven paa det Sted, hvor den unge Egekov staaer, langsomt hvilken Spadseregangen fører til Kestved. Denne Egeplantage er nu 50 Aar gammel.

**) 3 December 1804 var det iværk, at Bülow skulde have været Lærer her ved Skolen. Clausen, der stod høit hos Brandt, bestræbte sig for at udvirke hans Ansættelse, men Brandt vilde ikke ansætte Anden end Candidater; de ledige Fag vare Græssl, Hebraisk og Religion. Bülow var Student herfra Skolen (1797).

Meget af Skovene, da Brændet dengang var i høi Priis*). Bülow har ikke ringe Fortjeneste af Stiftelsens Skove; han interesserede sig meget for Skovkultur og fortsatte med Held de af Topp begyndte Kulturarbejder, navnlig Beplantningen af de betydelige Sletter, der fandtes overalt. Han plantede næsten udelukkende Naaletræer, der lykkedes saa godt, at Stiftelsen i Aarene 1851—1855 kunde sælge meget Bygningstømmer af den Naalekov, Bülow havde plantet fra 1811—1817. I 1826 lod Raas den store Sandbanke ved Sandstrædet beplante med Gran; det er den nuværende Granplantage. Begyndelsen til denne Baffes Beplantning blev en Slags Fæst for Skolen; alle Lærere, Disciple, Skolens Embedsmænd og enkelte Familier i Næstved, der ønskede at være med, fik hver sit lille Stykke til Beplantning (enhver Deeltager skulde plante 100 Planter, Damerne slap dog med 50) og alle mødte paa en bestemt Dag for at tage fat paa Arbejdet. Raas var selv med; der var opslaaet et Telt med Forfriskninger, og Munterheden var stor. Det blev en Vresfag at faae sine Planter til at lykkes; ivrigt var Dichman, der lod sit Stykke vande og passe med Efterplantning i god Jord, som han lod tilføre. Granbaffen er 18½ Tønde Land stor.

I Rammehaven havde Raas ladet anlægge Spadseregange og anbringe Bænke. Gangene ere tilgroede for mange Aar siden, men endnu kan man dog enkelte Steder see, hvor de have gaaet. Dengang og mange Aar senere blev der af Næstved Fuglestybningssekskab aarlig udlagt et Dandssegulv, hvor Skovballerne holdtes. Ballerne paa den aabne Dandsplads, med Bøgetræerne til Tag, vare virkelige Skovballer. I disse saavel som i Klubballerne om Vinteren toge de yngre Lærere og Disciple meget virksom Deel. I 1852 har Selskabet paa samme Sted bygget et stort, grundmuret Huus med Dandsesal, Restauration o. s. v.; her holdes endnu Sommerballer, men Skovballer i Ordets almindelige Betydning ere de ikke længere, da Salen er lukket til alle Sider som enhver anden Dandsesal.

I Aaret 1817 udbistes efterfølgende Deputater. Skoleherrens og Præstens Deputater udbistes paa Roden, Resten blev opstøvet og hjemført til Vedkommennde.

*) I disse 6 Aar blev der solgt for 74,000 Rdl. I 1811 kostede en Fav: Brænde i Næstved 24 Rdl. I Aarene 1813—18 solgtes der for 36,686 Rdl. Navnevarbi.

	Brænde.	Quas.	Lær.
	Favne	Læs	Læs
Skoleherren	50	—	—
Rector	24	10	—
Ældste Lærer	10	—	—
De tre øvrige Lærere og Inspecteuren (hver 4)	16	—	—
Oldfruen	16	—	60
Strive- og Tegnelæreren	8	—	20
Musiklæreren	6	—	8
Skolen og Opdragelsesanstalten	42	—	—
Biblioteket og Samlingerne samt Sygestuen	6	—	—
Spisemesteren	50	40	100
Forvalteren	20	—	—
Opvarterne	5	—	—
Sognepræsten	12	—	—
Birkebonneren *)	9	—	—
Postmesteren i Røstved	—	—	6
De tre Almueskoler	8	—	—
Skovrideren	5	6	10
Skovfogderne tilsammen	4	4	—
Magle Mølle **)	6	—	—
Sognets Jordemoder	4	—	—
Forskjellige Pensionister	5	—	8
Ialt	306	60	212

De Moser, som fandtes i Skovene, bleve ikke benyttede til Tørve-
flær af Stiftelsen selv, da den har Ret til en aarlig Udviisning af
40 Kvadratsavne i Holmegaards Mose, beregnet til circa 300 Læs
Tørv. Denne Ret erhvervede Holstein i 1762 ved et Magelæg med

*) I 1809 affød Raas Stiftelsens Birkerettighed til Rongen og Herlufsholms.
Birk blev lagt under Lybjerg Herred. Ved denne Leilighed fik Birkebonne-
ren, Hinkelbey, sin Afsted med Pension. Efter hans Død saldt Birkebon-
mergaarden tilbage til Stiftelsen; det var den sidste Gaard paa venstre Haand,
naar man gaaer fra Villeneftved over Storebro. Brændedeputatet beholdt
Herredsfogden i Lybjerg Herred, indtil Knuth indbrag det.

**) Desuden havde Mølleren 2½ Favne Eggeavntæ og hvert 3die Aar 1 Favn
Aonbøg til Ramme i Møllehjulene.

den daværende Eierinde af Holmegaard, Kammerherreinde Trolle. For Udviklingen i Mosen gav Stiftelsen en Bøndegaard i Jensemark og Jensemark Skov, der dengang talte 247 Træer; til Bøndegaarden hørte en ubetydelig Andeel i Mosen. I endeel Aar folgte Stiftelsen til Bønderne noget Tørvestjær i Ralbyriss og Steensfoven; Indtægten deraf var dog ubetydelig. — Jagten gav af og til nogen Indtægt; i 1819 blev der i Steensfoven for den unge Skovs Stylb bortskudt 61 Stk. Raadyr og 31 Hare; den første Deel deraf blev solgt og indbragte 238 Rbd. I 1820 blev der ligeledes solgt Vilbt for c. 50 Rbd. Vilbtstanden maa dengang have været bedre end nu; der kunde aarlig skydes 30—40 Stk. Raadyr og 40 til 50, ja et enkelt Aar endog 70 Ræve. Fiskeriet, der engang havde været saa betydeligt, var bortforpagtet for 20—30 Rbd. aarlig. Fiskeparkene eksisterede ikke mere, ligesaa lidt som de to forud saa fiskerige Søer, Store- og Lilleø, i Næstved Bymark. Et Kort fra 1757 viser, hvor Søerne, som allerede dengang vare saagodtsom forsvundne, have ligget. Storeø laa ligeoverfor den sydligste Ende af Granplantagen og Klamrebanken, paa den anden Side af Ringsted Landevei, og Lilleø tæt sydost for dem, bag Dampmøllen *). Selv i Aaen og Gammelø ved Bredeø var Fagsten ubetydelig; af Skolens Fiskeri i Fjorden ved Gaunø svarede nogle Fiskere i Appenæs en aarlig Afgift af 1040 Pd. Fisk, som leveredes til Episkopen.

Ved Geheimeraad Raas's Død, den 11te Jan. 1827, stod Skolen endnu høit i den offentlige Mening, og den fortjente ogsaa det gode Lov den nød og havde nydt i hele hans Bestyrelsestid. Men Uden herfor tilkom naturligtvis ikke Raas alene; Brorsons Rectorat og Melchior's kraftigste og virksomste Aar faldt netop sammen med hans Bestyrelse, og disse to Mænd, hvis Liv og Virksomhed vare uadskilleligt knyttede til Herlufsholm, arbejdede uafbrudt sammen med dygtige og samvittighedsfulde, yngre Medlærere. I de 22 Aar fra 1805 til 1827*) dimitterede Skolen mange og flinke Candidater, og ikke faa af Herlufsholms Fostersønner fra denne Periode have senere i Statens og Kirkens Tjeneste indtaget en fremragende Plads og kastet Glans tilbage paa den Skole, de skyldte deres første Dannelse.

*) Lst for Storeø og i ringe Afstand fra den laa i Midten af forrige Aarhusbrede nogen Skov, kaldet Høsteb Høstehave.

**) 1827 er regnet til Raas's Tid, men 1805 ikke.

Dimission fandt egentlig kun Sted hvert andet Aar, da Classerne vare toaarige, og Opflytning kun stede hvert andet Aar; en Overfiddet maatte saaledes tilbringe fire Aar i een Classe. Dimissionsaarene vare de lige Aarstal f. Ex. 1810—12—14 osv., dog blev her ogsaa dimitteret Enkelte de ulige Aarstal, naar de af en eller anden Grund ikke vare komne med det Hold, hvortil de hørte, og man dog ikke vilde beholde dem til næste ordinaire Dimission. Kun i fire af de ulige Aarstal, nemlig 1807, 13, 21 og 23, blev her slet Ingen dimitteret. Af de 104 Dimittender faldt de 87 paa de regelmæssige Dimissioner i de lige Aarstal; kun 17 faldt paa de ulige Aarstal. I Gjennemsnit afgik saaledes ved hver af de 11 ordinaire Dimissioner c. 8 ($7\frac{1}{2}$) Candidater, men ved hver af de 7 ekstraordinære kun $2\frac{1}{2}$ aarlig*). Udfaldet af Examen artium viste, at Dimittenderne herfra Skolen fuldkomment kunde maale sig med Candidaterne fra Landets andre Skoler. Fra 1805—11 gaves ingen Hovedcharacter ved Examen artium**). Fra 1812—27 havde af 88 Candidater 58 første Character (deraf 1 med Udmærkelse***); 28 havde anden og 2 en ringere Character†). En maatte i 1814 forlade Examen.

Med Stiftelsens Finantser stod det derimod kun daarligt ved Raas's Død, og Regnskabsvæsenet var ikke i den bedste Orden. Capital-Formuen var forlængst opbrugt, og Skolen trykkes haardt af en betydelig Gjæld paa henved 50,000 Rbd., hvori dog var indbefattet det store Laan fra Creditkassen (30,000 Rbd.), som Brandt havde optaget til Udstiftning o. s. v. Det skulde have været betalt

*) Tager man alle de 11 ulige Aarstal, bliver Gjennemsnitsantallet kun $1\frac{1}{11}$ aarlig.

**) I 1811 fik E. A. Bluhme (Hs. Excell. den nuværende Conseilspræsident) Universitetets Priismedaille for Udmærkelse i alle Fag ved Examen artium.

***) J. H. Wegener, dimitteret 1825, Kammerherre og Amtmand paa Bornholm.

†) I 1822 dimitterede Skolen 14 Candidater, der alle fik laud. „De fjorten rare Drengene“ kaldte Brorson dem. Som en Mærkelighed kan anføres, at en af disse sene Hold, D. P. Dett, (senere Adjunct her) i det sidste Aar, han var Discipel, slet ikke gik i Skolen, men var Huuslærer paa Holsleiborg, naturligvis med Samtykke af Directeur, Rector og Lærere. Dette Arrangement var kommet istand efter Anmodning af Grev Holsleib, der søgte Dett, som han kendte, til Lærer for sin Søn. Da Dett var slem og sluttig, mødte dette Dett's Opførsel ingen Modstand fra Skolens Side. Dett fik Stileopgaver tilsendte af Lærerne og sendte Stilene tilbage, for at faae dem rettede. Han holdt godt Skridt med Classen, indfillede sig til Dimissionsexamen her og bestod Examen artium særdeles godt.

for længe siden, men stod endnu saa godt som ubetalt ved Aas Død. Den nye Gjæld var omtrent 20,000 Rbd.

Men foruden 30,000 Rbd. Formue, som Aas havde modtaget efter Brandt, og c. 20,000 Rbd. ny Gjæld, havde Aas brugt mange Penge udenfor Stiftelsens ordinære Indtægter. Vi ville ikke sige om, at der i nogle Aar paa Grund af de høje Brændpriser skovet endeel mere, end der burde være hugget; thi Skovene i ingen væsentlig Stade, og der er i en senere Periode taget ganske anderledes haardt paa dem; men der indkom i hans Tid og ved hans Indflydelse betydelige Gaver i Penge fra Mænd i høist forskjel Stillinger; alle disse Penge brugte Aas, forsaavidt de vare disponible eller ikke paa anden Maade vare gjorte urørlige, og han har forsaavidt Ret dertil, som han selv havde flaffet dem, og de fleste Giverne desuden udtrykkelig havde overladt til Directeuren at vende Pengene til Stiftelsens Gavn, som han selv vilde. Af netop staaende Fortegnelse over de Gaver i Penge, der i Aas's Tid kom til Stiftelsen tildeel, vil man kunne komme til nogenlunde nøjagtig Kundskab om, hvormed han har brugt udover Stiftelsens egne Indtægter af alle Slags. Gaverne og Giverne vare følgende:

1805	Stjænkede Oldsrue Jfr. Dorteia Wilhelmine Winther og hendes Søster Jfr. Amalie Hebevig Winther*)	Stiftelsen	1,000 Rbd.
	mod at nyde 6 pCt. aarlig Rente af Capitalen, saalænge nogen af Søstrene levede.		
1806	Stjænkede Kong Christian VII.		4,000 Rbd.
	(Det var Halvparten af en Sum, som Baron Otto Reebth Thott havde tilbudt Kongen til offentlig Brug.)		
1811	Stjænkede Generalrigscommissair Holm **)	10,000 Rbd. D	
—	Cancelliraad Hillerup **)	2,000 Rbd. D	
1812	Cancelliraad Jesfen **)	3,000 Rbd.	
—	Agent Sødbring **)	3,000 Rbd.	
—	Kammerjunker Jacob v. Benzon **) . . .	2,000 Rbd.	
1814	Kong Frederik VI.	8,000 Rbd.	
	(Det var en Deel af de Summer, som Conferentsraad Constantin Bruun og Etatsraad		

*) Den længst levende af disse Søstre, Amalie Hebevig, døde 14de Marts 1811.

**) Til Stiftelsens Gavn efter Patronens eget Skjøn.

- Peter Kolderup-Rosenvinge havde tilbudt til offentlig Brug.)
- 1814 indbetaltes det Børnste Legat †) 4,000 Rd.
(Testamenteret Skolen 1797.)
- 1816 Agent H. L. Hansen i Kallundborg **) . . 2,000 Rd. N. B.
- 1817 Statsraad Hansen til Steenalt **) . . . 3,000 Rd. N. B.
- 1818 Cancelliraad J. M. Berg til Skovshoe **) 2,000 Rd. N. B.
- Geheimeraad U. W. v. Roepstorff til Greve-
skabet Roepstorff tilfikkede ved et Gavebrev
af 15de Febr. Herlufsholms Stiftelse Aa-
digthed over en Capital af 5,000 Rd. N. B.
som henfald i Baroniet Gaunø, der skulde
svare Stiftelsen 5 pCt. aarlig Rente, til Ca-
pitalen blev udbetalt ††).
- 1820 Kong Frederik VI 12,000 Rd. Sedl.
Disse Penge skænkede Kongen paa Directeu-
rens Ansøgning; de bleve anvendte til at
dække Underbalance og Skatterestancer, der
hvilede tungt paa Stiftelsen.
- 1825 Kong Frederik VI. 900 Rd. Sedl.
Kongen skænkede Skolen denne Sum, for at
den dermed i tre Aar kunde lønne en Lærer,
der skulde besørge Rectors Underviisning, i
Betragtning af, at Justitsraad Drorson, der
nu havde fyldt sit 70de Aar, havde tjent
Skolen med udmærket Dygtighed og Nid-
tjærhed i 41 Aar.
- Desuden oppebar Stiftelsen i hele Aars's Bestyrelsestid aarlig
500 Rd. af Cancelliets Fond og 500 Rd. af Høns Bispestols Ind-
tægter.
- Fremdeles modtog Stiftelsen følgende Legater:
1818. Jfr. Amalie Hedevig Winther oprettede ved
Testament af 10 Marts 1818 et Legat †††) paa 600 Rd. Sølvs.

†) Af en Brevveksling imellem Fru Børn og Geheimeraad Brandt fra Februar 1797 sees det, at det havde været Brandts Mening, at denne Sum, naar den engang tilfaldt Stiftelsen, skulde have været administreret særskilt under Navn af „det Børnste Legat“. Fru Børn havde dog ikke filllet denne Be-
tingelse.

††) Denne Sum blev først udbetalt i Stemmanns Løb.

†††) To fattige Enker af Herlufsholms Sogn eller Gods skulde nyde Renten af

- 1818 Geheimestatsminister, Greve Joachim Godtke af Moltke Bregentved, der døde 1818, skænkede ved sit Testamente Herlufsholms Stiftelse 10,000 Rd. Sølvs.

Gaven bestaaer i en tgl. Obligation, der stedse skal være i Forvaring hos Besidderen af Grevskabet Bregentved, af hvem Renterne udbetales til Skolen. Fundatsen er udfærdiget af hans Søn, den nylig afdøde Overkammerherre, Grev Adam Wilhelm Moltke, den 15 Febr. 1823 og confirmeret af Kongen den 2 April samme Aar. Efter Fundatsen skal den ene Halvpart af Renten anvendes til Understøttelse for tgl. Embedsmænds Sønner, medens de gaae i Skolen*), den anden Halvpart ligeledes til tgl. Embedsmænds Sønner under deres Ophold ved Universitetet. Kun Studenter med bedste Character til 1ste og 2den Examen kunne nyde godt af Legatet **).

1821. Commissairerne i Hofraad og Grosserer D. A. Meyers Do, nemlig Grossererne S. S. Trier og J. S. Meyer skænkede Skolen . 14,000 Rd. Sølvs. nemlig:

den 4de Mai 1820 . . . 5000 Rd. Sølvs

ganske kort efter . . . 5000 Rd. —

11 Decbr. Termin 1821 4000 Rd. —

Fundatsen (af 13 Decbr. 1822) bestemmer, at 60 Rd. Sølvs aarlig skal anvendes til Præmier for 2 af Skolens flittigste og meest trængende Disciple; de øvrige Renter tilfalde Skolens Kasse.

dette Legat, hver en Halvdeel. Capitalen maa aldrig røres. Sognepræst, Rector og Forvalteren skulle vaage over Legatets Sikkerhed og have Ret at udnævne de Personer, der skulle nyde Renten.

*) Fundatsens oprindelige Bestemmelse, at Legatet ikke kunde tillægges Disciple i yngste Klasse, er hævet ved en Tillægsbestemmelse, der er functioneret Grev A. W. Moltke den 28 Mai 1841.

**) Denne Bestemmelse er, med Samtykke af den daværende Besidder af Grevskabet Bregentved, fra 1859 modificeret i Overensstemmelse med de forandrede Examensforhold.

Men havde Raas brugt mange Penge, saa var her ogsaa udtømt Meget. Den nye Skolebygning var opført, ligesaa Fortinspectoratet; Forvalterboligen var grundig forbedret og halvt ombygget; i den østre Fløj af Klosterbygningen var der sat to nye og smukke Lager, Aulshygninger vare opførte for Rector, Gaarden og dens nærmeste Omgivelser forstærkede, Skolens Bibliothek forøget og smukt indrettet, værdifulde Samlinger (fysiske Apparater, Naturaliegenstande, Mynt-, Medaille- og Gemmesamlinger) vare erhvervede, Læreres og Embedsmændenes Stillinger forbedrede, nye Undervisnings- og indførte (Musik, Gymnastik, Dands og Tegning), der var ansat en Inspecteur, og fremfor Alt — Disciplenes Antal var forøget fra 30 i c. 65. At lade Alt forfalde, som Thott og Schack-Rathlou havde gjort, kunde kun gaae til en Tid. Brandt havde vel gjort Meget og mange Henseender hødet paa Fortidens Feil; men han havde efterladt endnu Mere til sin Eftermand. Raas løste den Opgave, der var sat for ham, vel ikke altid med fornøden Forsigtighed og ønskeligt hensyn til Stiftelsens Midler; men vil Noget dable ham for uforvarelig og hensynsløs Brug af Stiftelsens Penge, bør man dog vel rindre, dels at han ikke kunde lade Bygningerne staae og falde sammen, dels at han ved egen Indflydelse skaffede næsten alle de Penge, han byggede op, og endelig, at hans Bestyrelsestid faldt sammen med den fletteste Pengeperiode, Danmark har haft i over 100 Aar.

Imellem Raas og Brorson bestod der altid usvækket Venkab, og Brorson har i sin høie Alderdom paa en smuk Maade i sine Afskrifter til et Mindekrift om Statsminister Raas, der ere nedskrevne i Aar efter dennes Død, taget sin Ven i Forsvar mod de Anklager, der fra mere end een Side reistes mod hans Administration af Hærskolen, navnlig fra den pecuniære Side. Mindekriftet, der ikke var ganske fuldført af Brorson, blev efter hans Død, overensstemmende med hans Ønske, tilstillet hans Ven og forlums Medlærer, Biskop Fogtmann i Aalborg. Af de Materialer, der vare forhaanden i Brorsons Papirer, fuldførte Fogtmann Manuscriptet, der endnu opbevares her ved Skolen. Han sendte det derpaa til Stemann med forespørgsel, om han antog det for rigtigt, at det blev udgivet. Stemann meente, at det ikke burde trykkes, men henlægges i Skolens Arkiv. Mellem Raas og Melchior var Forholdet derimod ikke altid saa godt. Melchior syntes ikke om, at Raas, navnlig i de første Aar, handlede mindre varsomt med Skolens Pengemidler, end han, der kjendte Forholdene langt bedre, end Raas dengang kunde kjende

dem, ansaa for ønsteligt. Wangs ubegribelige Ansættelse som Inspecteur og alle de Conflicter, der fulgte deraf, bidroge til at forlænge Disharmonien mellem disse to Mænd, der ellers vare enige om Hovedsagen, nemlig at fremme Stiftelsens Flor og Fremgang, saavidt det stod i deres Magt. Raas havde vistnok af og til Grund til at beklage sig over Melchior, der ifølge sin sandhedskjærlige og djærve Natur undertiden opponerede mod hans Foranstaltninger paa en Maade, der ikke ganske stemmede med deres gjensidige Stilling. Forholdet imellem dem blev dog efterhaanden bedre og bedre, og selv den mindre gode Periode var det ikke værre, end at Raas ingenfind glemte eller undlod at anerkjende, hvormegit Stiftelsen skyldte Melchior, ligesom denne altid paa sin Side anerkjendte de store Forbedringer, Raas havde indført, samt den Omhu, han bestandig vist for Skolen. Men saa meget er vist, at selv om Brorson var død medens Raas var Directeur, var Melchior dog ikke bleven Rector.

Raas var meget afholdt baade afældre og yngre paa Herlufsholm; hans Besøg her vare derfor hjærkomne for Alle og blev imødekommet med Længsel. Naar han var her, levede han meget sammen med Rector, Lærere og Stiftelsens Embedsmænd; i selskabelig Omgang var han en munter, behagelig Mand og ypperlig Bæredragsmand. Om Efteraaret holdt han Jagt i Stiftelsens Skove, og ved denne Leilighed medbragte han da selv endeel Fremmede. Var Bladsen Directorens Bærelser utilstrækkelig, boede nogle af dem hos Brorson og Forvalteren. Jagten var for Disciplene saa god som een af de lykkeligste i sit Liv, og han havde ogsaa den Glæde, her at see almindelig Tilfredshed og at finde personlig Hengivenhed og Taknemmelighed for Alt, hvad han havde gjort for Stiftelsen og for de enkelte Mænd. Mange Aar efter vidnede Biskop Fogtmann paa sin Bispestol og den nys afdøde Olding Otto Engelsted Friis, Sognepræst til Risskov, at naar de i Erindringen søgte deres Livs lykkeligste Dage, vendte deres Tanker sig til Herlufsholm og til de Aar, de havde tilbragt her. Det Samme vidner endnu Provst J. Zahle, Sognepræst i Stillinge, der, med Undtagelse af Musiklærer Brandt, er den eneste nulevende Lærer fra Raas's Tid *). Blandt Herlufsholms mange Fostersønner er der maaskee ingen, der omfatter deres Barndomshjem

*) D. E. Friis og J. E. J. Zahle ere begge dimitterede herfra Skolen; Friis (dim. 1806) blev Adjunct her fra 1818, Zahle (dim. 1814) fra 1818. Fogtmann var Lærer fra 1815—22.

med en trofastere Kjærlighed og have en lysere Grindring om de her tilbragte Ungdomsaar end de, der have gaaet i Skole her i Raas's Tid, især i Aarene fra 1815—22, der er en af de lykkeligste Perioder, Skolen nogenstinde har oplevet.

Raas og hans Hustru, der bøde samme Dag som han, ligge begravede paa Herlufsholms Kirkegaard. En Mindesteen, sat af hans Slægt, staaer over Graven, men et skjønnere Minde reiste han sig selv i den Række Foranstaltninger, hvorefter Skolen, fornemmelig ved hans Omsorg, gik frem i fornyet og udvidet Stikkelse. De Anker, der i sin Tid reiste sig mod hans Bestyrelse af Herlufsholm, ere forlængst forstummede; den Skade, Pengetabet, han muligviis kan have tilføjet Stiftelsen, er forvunden for mange Aar siden, men med taknemmelig Anerkjendelse af, hvad han har virket for Stiftelsen, bevares Mindet om ham og hans Tid endnu levende her paa Stedet, og i Herlufsholms Historie vil han altid hævde sin Plads som en af de Forstandere, Skolen regner blandt sine Velgjørere.

III.

Geheimeraad Stemanns Bestyrelsestid.

1827—51.

Næsten i et heelt Aarhundrede havde Præsidenten i det danske Cancelli tillige havt Overbestyrelsen af Herlufsholm, og denne Prag holdt sig, saalænge Cancelliet bestod, da Geheimeraad Poul Christian Stemann, der blev den sidste Præsident i Cancelliet, den 1. Jan. 1827 tillige blev udnævnt til Raas's Eftermand som Directe for Herlufsholm. Navnlig for Stiftelsens betænelige, oeconomiske Forfatning turde man haabe de bedste Resultater af Stemanns Bestyrelse, da han, der havde været Amtmand i Sorø, indtil han blev Minister, som Administrator af Sorø Academies Gods og Pengevæsen havde viist, hvad han formaaede at udrette i denne Retning. I forefandt Stemann kun Gjæld, Restancer og et misligt Regnskab væsen *).

*) Musikklassen var den eneste Kasse, der eiede Noget. Ved Raas's Død var dens Beholdning 614 Rbd. 4 Mk. 9 S. Efter Anmodning af Brorson, der frygtede for, at disse Penge under Stiftelsens almindelige Pengensøb skulde være en altfor stor Friskelse, udsatte Stemann i April 1827 500 Rbd. (denne Hundrede af Beholdningen var dengang ublaant), som tilligemed Renter og hvad der videre kunde oplægges, skulde holdes aldeles udenfor Skolens almindelige Regnskab. Dette skete kun til en vis Grad; i mange Aar sigter der rigtignok en saakaldt Musikklasse, som dog Intet eiede, da de Midler for længe siden vare slaaede sammen med Skolens, og den heller ingen Rente af sine Penge af Stiftelsens Kasse. Nominelt førtes i hvert Aar til Indtægt for Musiklassen 2 Rd. for hver Discipel og til Udgi-

var det dog ikke mere, da det hele Pengevæsen var kommet under en local Control, der allerede havde begyndt at vise sine gode Virkninger. Den af Raas oprettede „Committee for Herlufsholms Stiftelses oeconomiske Anliggender“, der havde bestaaet siden 1820, var bleven reorganiseret Aaret før hans Død; der var tillagt den udvidet Myndighed, og den var forøget med to nye Medlemmer, nemlig den næstældste Lærer og Inspecteuren. Committeeen, der i sin nye Stikelse altsaa talte 5 Medlemmer, traadte i Virksomhed fra 1ste Mai 1826. Den afholdt maanedlige Møder*), og i disse maatte enhver, der havde Pengetrav paa Stiftelsen, fremlægge sine Forbringinger, der ikke kunde honoreres ved Kassen, førend de vare befundne rigtige af Committeeen. Forvalteren maatte hver Maaned fremlægge sine Maanedsextracter af Regnskabet samt Restanceliste baade for Skolen og Godset. Committeeens Forhandlinger, der førtes til Protocols, opbevares fuldstændig i Skolens Archiv.

Da Stemann blev Directeur, troede han, at denne Committee, som han nok havde hørt tale om, var en reen Skinautoritet, der kun hidrog til at forøge Forvirringen. Han vidste, at den ogsaa førte Tilsyn med Godsadministrationen, uagtet kun eet af dens Medlemmer, Forvalteren, kunde antages at have nogen Indsigt i disse Forhold. Det var derfor hans Hensigt, strax at ophæve Committeeen, men da han ved sit første Besøg paa Herlufsholm lod sig dens Forhandlingsprotocol forelægge, for dog at see, hvad denne i hans Øine saa besynderlige Autoritet havde taget sig for, fik han en ganske anden Forestilling om dens Betydning. Protocolen viste nemlig, at Committeeen udøvede en stærk og gavnlig Control, og at dens fire i Godsbestyrelse ikke sagtyndige Medlemmer med Held havde sat sig ind i de herhen hørende Forhold og med Alvor søgte at trænge tilbunds i Sagen, for at bringe Orden og Ligevægt tilveie. Stemann, der var en practisk Mand, tænkte da ikke mere paa at ophæve Com-

50 Rb. til Musiklæreren; men i Virkeligheden eksisterede der ikke Andet af Musiklassen end et Regnskab. Efter gjentagne Udsættelser af Revisor inddrog Knuth i 1851 Musiklassen, hvis nominelle Formue dengang var 1801 Rbb. 3 Mk. 3½ f. Siden den Tid udredes de 50 Rb. til Musiklæreren samt Udgifter til Musikalier, Instrumenter o. s. v. af Skolens Kasse ligesom enhver anden Udgift.

*) Committeeen holdt i Reglen sine Møder hos Rector, undertiden i Forværelset til Biblioteket (Pl. VI, A); her læste Præsten ogsaa i nogle Aar med Skolens Confirmander; senere læste han paa Discipelværelset Nr. 6 i Røbebygning.

mitteen, men bekræftede den i den Myndighed, den havde modtaget af Raas. Den bestod indtil 1849; men da de Forhold, den oprindelig var sat til at kontrollere, forlængst vare i god Orden, havde den tabt sin Betydning og blev endelig ophævet. I de sidste Aar talte den igjen kun tre Medlemmer, nemlig Rector, Inspecteur og Forvalter.

I November 1826 afgav Melchior efter Raas's udtrykkelig Ønske Privatistkassen til Forvalteren, men med en betydelig Restanc. Raas havde ikke gjerne seet, at Melchior i 1818 overtog Privatisternes Regnskab. Maaskee frygtede han for, at Melchior, der ikke var meget omhyggelig i Regnskabsjager, skulde indvillig sig selv i ubehagelige Forlegenheder ved at paatage sig et Regnskab, der let kunde naae op til nogle tusinde Rigsdaler om Aaret. Imidlertid blev dog overdraget ham, og da han afgav Kassen, havde den en Gjæld til Skolen af 2852 Rd. 2 Mk. 9 f. Dette maa dog paa ingen Maade forstaaes saaledes, som om det var Melchior, der skyldte Stiftelsen denne betydelige Sum. Det var Disciplenes Forældre, der skyldte Pengene, men Melchior havde maaskee forsømt at indkræve dem med fornøden Skarphed eller ialtsald itide at underrette Stiftelsen om, at han ikke saa sig istand til at formaae Vedkommende til at betale deres Gjæld. Selv tabte han som Udlægger for disse Disciple ogsaa endeel Penge. Hvad der kan lægges ham til Last er en noget vilddreven Godmodighed med at give Henslind, men paa hans usvigelig Redelighed maa der ikke falde mindste Skygge for denne Sags Skyld, der forvoldte ham mange Uregresser i hans sidste Levetid. Man har ofte hørt anføre som et Exempel paa Stemanns Haardhed, hvorledes han gjorde Melchior ansvarlig for denne Gjæld til Stiftelsen og de ved tvang ham til Indskrænkninger i hans tarvelige Leveviis og saaledes forbittrede hans sidste Dage. Det forholder sig aldeles ikke saaledes. Der kan med Rette være Meget at udsætte paa Stemanns Forhold mod Melchior, men netop denne Sag behandlede han med den største Moderation, og for at enhver Tvivl i denne Henseende kan forsvinde, anføres her Stemanns Skrivelse til Committeeen om Privatistkassens Gjæld. Brevet er af 7de April 1827 og indeholder endeel Resolutioner paa Indstillinger fra Committeeen; 11te, 12te og 13de Post lyde saaledes:

11te og 12te Post.

„Forbringen paa N. N., hvilken her er opgivet at beløbe sig til 1981 Rd. 5 Mk. 13 f, som var den Summa, han skyldte til 1ste November f. A., er nu, med Tillæg af hvad for Sønnen

var at betale fra 1ste November til 22de December, da han udgik af Skolen, opvoret, efter Hr. Professor Melchior's Opgivende til mig, til 2018 Rdl. = Mk. 2 $\frac{1}{2}$, hvoraf dog Noget senere er tilsendt Hr. Professor Melchior, saaledes at bemeldte N. N. deels til Skolen og deels til Hr. Professor Melchior privatim nu ifkun skal skyldes ialt 1873 Rdl. 4 Mk. 10 $\frac{1}{2}$ Sedler og Tegn. Da det nu, efter Sagens Omstændigheder, findes at være særdeles billigt, at Stiftelsen ikke benytter sig af den, maaskee dog noget tvivlsomme Ret for denne Fordring nærmest at holde sig til Hr. Professor Melchior, som derved, formedelt sin Godtroenhed, vilde kunne vorde udsat for Ubehageligheder og Fortrædeligheder, for hvilke Stiftelsen skylder denne særdeles værdige Lærer at fritage ham, da saadant kan skee uden at deraf sandsynligviis kan opstaae noget væsentligt Tab for Stiftelsen, saa vil Fordringen af de 2018 Rdl. = Mk. 2 $\frac{1}{2}$, hvilke skyldes af N. N., være at ansee som Stiftelsens Fordring paa denne, og altsaa foranførte 1873 Rdl. 4 Mk. 10 $\frac{1}{2}$ Sedler og Tegn af Stiftelsen være at fordrø directe hos N. N., imod at Hr. Professor Melchior med forderligste til Stiftelsens Kasse indbetaler 144 Rdl. 1 Mk. 8 $\frac{1}{2}$, hvilke han i Afdrag paa meerbemeldte 2018 Rdl. = Mk. 2 $\frac{1}{2}$ har modtaget af N. N.

Herved bliver dog at reservere, at saafremt N. N. ikke skulde erkjende Rigtigheden af den af Hr. Professor Melchior opgivne Fordring paa ham for 1873 Rdl. 4 Mk. 10 $\frac{1}{2}$, Stiftelsens Ret i saa Henseende reserveres imod Hr. Professor Melchior, hvoriimod, saafremt N. N. ikke modsiges Fordringens Rigtighed, men samme derimod, formedelt hans Uformuenhed eller af andre Aarsager, ikke tilfulde skulde være at erholde, det derved forvoldede Tab bliver Tab for Stiftelsen ikke for Hr. Professor Melchior. Iøvrigt er det en Selvforstaaelse, at Alt, hvad N. N. herefter maatte tilstille Prof. Melchior til Afdrag paa den Fordring, Stiftelsen nu har overtaget, strax af Hr. Professoren bliver at afgive til Stiftelsens Kasse, og skal jeg søge ved Correspondance med vedkommende Autoriteter i Bestindien at udvirke, at N. N.s Gjæld til Stiftelsen snarest muligt maatte kunne erholdes betalt."

13de Post.

„Sigeledes maa N. N.s Gjæld ansees som Gjæld til Stiftelsen uden videre Ansvar for Hr. Professor Melchior, og skal jeg ogsaa for denne Gjælts Indkassering søge at gjøre mig Umage,

til hvilken Ende jeg ubbeder mig tilstillet en specificeret Beregning over Stiftelsens Tilgodehavende hos N. N."

Derimod havde Raas i 1826, kort efter at den udvidede Committée var traadt i Virksomhed, kun givet Melchior otte Ugers Hæder med Afgjørelsen af Gjælden og truet med, at han, hvis de ikke til den Tid var berigtiget, saa sig nødt til at gribe til de Midler Anordningerne hjemlede mod enhver, der havde Oppebørslser for de Offentlige. Det krænkede Melchior saaledes at trues med Tvangsmidler og retslig Tiltale, da det dog ikke var ham, der skyldte Pengene. Ved Stemanns Mellemkomst blev Sagen ordnet saaledes, som ovenfor er fortalt; det var to Embedsmænd i Vestindien, hvis Sønner vare Privatister hos Melchior, der skyldte Pengene, og Stemann blev ikke træt af igjennem Gouvernementet over de vestindiske Herrer og andre Autoriteter at kræve dem for deres Gjæld, som endelig ogsaa blev betalt; men Melchior oplevede ikke Enden paa disse for ham ubehagelige Gjældsforhold.

Ganske anderledes forholdt det sig med Forvalter Bülow's Gjæld til Stiftelsen; her var en virkelig Kassemangel tilstede paa circa 800 Rdl., hvoraf henved 5000 Rdl. var Gjæld til Deconomen, der ikke havde faaet sin contractmæssige Betaling til de rette Forsaldstider. Her greb Raas til en Udvei, han neppe burde have valgt. Deconomen havde, som en Følge af de billige Priser paa alle Fødemidler en fordeelagtig Stilling; men han fik jo kun den Betaling, hvormed man var bleven enig med ham. Saa Maanedes før sin Død formaaede Raas Demant til at slaae 700 Rdl. af i de accorderede, almindelige Koster, saaledes at den lavere Betaling skulde regnes fra 14 Mai 1824; til Gjengjæld skulde Stiftelsen garantere ham Udbetalingen af hans øvrige Tilgodehavende. Demant, der formodentlig ikke troede sit Tilgodehavende hos Bülow ganske sikkert, uagtet de maatte være Stiftelsen og ikke Bülow, der bestode for Gjælden, skjænkede saaledes Stiftelsen ialt 2800 Rdl. Melchior, der fandt den Maade at afgjøre Stiftelsens Gjæld paa ligeoverfor en Contrahent mindre passende, talte derimod, men uden Virkning. Nogle Aar efter ansøgte Demants Enke om Pension, og Committeen indstillede hende til at nyde Renten af de 2800 Rdl., hendes Mand havde eftergivet Stiftelsen, men Stemann afflog hendes Forlangende.

For sin Gjæld til Stiftelsen blev Bülow med al Ret gjort ansvarlig, han maatte ved Auction realisere en Deel af sit Bo og stille Resten i Pant; desuden maatte han finde sig i, at der aarlig blev tilbageholdt 500 Rdl. af hans Gage, indtil Gjælden var betalt. —

Enhver Kassebeholdning paa over 200 Rbl. skulde afleveres til Committeeen og neblægges i Pengeskassen, hvortil der var 3 Kasse. Til den ene havde Forvalteren Nøglen, til de andre havde to af Committeeens Medlemmer hver sin Nøgle. Man forstod dengang ikke ret, hvorledes Bülow var kommen i denne store Underbalance; han var ugift og levede meget tarveligt, saa at enhver kunde vide, at han ikke selv havde brugt Pengene. Han var desuden en redelig Mand, der ikke vilde have brugt Stiftelsens Penge uden Udsigt til at kunne tilbagebetale dem. Mange antog, at Underbalancen allerede havde været tilstede, da Bülow overtog Embedet, uden nogen ordenlig Opgjørelse og Overlevering efter sin Onkel, Forvalter Clausen. Men rimeligere er det, at han har laant Stiftelsens Penge ud til Andre, som han stjælede større Tiltro, end de fortjente. En Officer i Næstved, der ved sin Død var fallit, skyldte ham en større Sum, og saaledes gif det med Flere.

Den maadelige, oeconomiske Forfatning, hvori Stemann overtog Stiftelsen, maatte naturligviis opfordre ham til streng Sparksomhed, som han desuden som Administrator havde et særligt Talent for. Han indstærkede gjentagne Gange Committeeen, at det var dens Pligt, paa enhver lovlig Maade at forøge Stiftelsens Indtægter og formindste dens Udgifter, og ingen Udgift, stor eller lille, som han ikke ansaa for aldeles nødvendig, fik Lov at passere. Den oeconomiske Side af Stiftelsens Bestyrelse blev for ham en Hovedsag, og havde Opgaven alene været at bringe Stiftelsens Pengevæsen paa Fode, vilde Ingen have løst den bedre end Stemann. Men dette Besparelssystem, der strakte sig videre og fortsattes længere end nødvendigt var, fik ulykkeligviis senere en skadelig Indflydelse paa Stiftelsens Virksomhed, og man er berettiget til deri at søge idetmindste een af Grundene til Skolens lidet glædelige Forfatning i en stor Deel af Stemanns Bestyrelsestid.

Det varede ikke længe, inden det begyndte at gaae tilbage med Skolen og Opdragelsesanstalten, som Stemann havde modtaget i blomstrende Stand efter Kaas. Frequenten tog af Mar for Mar. Ved Begyndelsen af Skoleaaret 1826—27 (Kaas's sidste Leveaar) talte Skolen 66 Disciple

1827—28. 61 —

1828—29. 51 —

1829—30. 45 —

En Aftagen i Freqventsen er i og for sig ikke noget afgjørende Tegns paa en Skoles Tilbagegang, naar der ikke er andre mistænkelige Symptomer tilstede, men det var Tilfældet her. Der var ikke gaaet tre Aar, inden det var tydeligt, at der var indtraadt en Forandring, som dog i Begyndelsen var temmelig umærkelig for Udenforstaaende. Skolen var kjendeligt indtraadt i en Overgangstilstand; Grunden hertil laa ikke i Personalsforandringer, hvoraaf der vel var indtruffet et Par; den laa langt dybere. Sagen var, at der ved Stemanns Ansættelse var indtraadt en Systemforandring fraoven, hvis Virkninger, der allerede føltes nu, i Forbindelse med andre uheldige Omstændigheder 10—12 Aar senere bragte Skolen til Afgrundens Rand.

Da Raas døde, stod Melchior endnu i sin fulde Kraft og havde i flere Aar under Rectors tiltagende Svagelighed været Skolens egenlige Bærer. Til ham støttede den gamle Brorson sig, og siden 1823 havde Overinspektionen været ham overdraget. I samme Grad som Brorsons Betydning for Skolen tog af, tog Melchiors til, og Stemann burde have været glad ved, at Melchior under Rectors Affældighed formaaede at holde Skolen oppe; men det gik ganske anderledes. Stemann, der savnede Blik for den aandelige Side af Stiftelsens Virksomhed, kunde ikke see, hvad Melchior var for Herlufsholm, og efter sine Forestillinger om den Autoritet, der tilkom Rector som Skolens øverste Embedsmand, kunde han heller ikke billige den exceptionelle Stilling, Melchior indtog. Stemann gjorde Indtryk for at krænte Melchior, men ved de Forholdsregler, han tog efter sin Overbeviisning om, hvad der tjente Skolen bedst, kræntede han ham dog paa det Føleligste. Overtilshynet blev nu frataget ham, og han, der hidtil havde haft en af Alle ubestridt Ret til at tage sig af Alt, fik i Virkeligheden ikke mere at sige end den yngste Adjunct. Det var uslogt af Stemann; thi hverken han, Rector eller nogen af Lærerne kunde erstatte Melchior, og det var uskjønsondt, da Stemann som Directeur skyldte ham, at tage særligt Hensyn til hans eienommelige Stilling til Herlufsholm og hans af Alle, ogsaa af Stemann selv, anerkjendte Fortjenester. Melchior maatte have Lov til at være og virke paa sin egen Maade, saa udrette han noget Godt; det havde han vist i 30 Aar; i Andres Ledelse havde han aldrig kunnet gaae. Dikman, til hvem Melchior uløseligvis ikke stod noget godt Forhold, blev nu skilt som Brorsons Raadgiver og fik som saadan den største Indflydelse paa Skolen og Opdragelsesanstalten, og Toppe, hvis Flid og Slid i høi Grad tiltalte Stemann, blev hans Betroede, hvis Bistand han benyttede ved enhver Leilighed.

Der forløb ikke et Aar, før Melchior havde seet, at der for ham intet Mere var at udrette, endstjændt hans Birkelyst og Interesse for Herlufsholm endnu var usvækket. Herover græmmede han sig, og Samtidige berette, hvor hurtigt den stærke Mand sank sammen under Vægten af de Uergreller og Krænkelse, der tilføiedes ham. Sygdom slog sig til (en haardnattet Koldfeber og et Armbrud); han lagde intet Dølgemaal paa, at Livet havde tabt alt Værd for ham, og det traadte ogsaa tydeligt nok frem i hans hele apathiske Stemning. Af Stolen tog han sig ikke som tilforn; ligeoverfor Disciplene blev han mere vranten og vanstelig, han gav sig mindre og mindre af med dem, men saa dog endnu gjerne, at de søgte ham. Han ophørte at besøge sine Venner i Næstved og Omegn, i Klubben kom han heller ikke mere, og i de sidste 3—4 Aar, han levede, udstoppede han ikke en eneste Fugl. Han var nu kun en Skygge af, hvad han tidligere havde været, men Følgerne heraf for Stolen kunde ikke udeblive og vare ogsaa kjendelige nok for hvem, der stod den nær.

Den 11te September 1831 døde Melchior; hans sidste Sygdom var rimeligviis en Følge af de hyppige og haardnattede Anfald af Koldfeber, som han forsmætede, da han ingen Tillid havde til Medicin. Der er dog neppe Tvivl om, at de Uergreller, han havde været udsat for, havde bidraget deres til at bryde hans Kraft og give Sygdommen Magt; det troede han idetmindste selv. Den næstsidste Dag, han levede, dicerede han en af Disciplene i fleres Paa-hør et Brev til en af sine kjæreste; fordums Disciple, John Magens, i Bestindien, og i dette Brev erklærede han ligestrem, at Uergreller havde fremskyndet hans Død. Melchior blev kun 58 Aar gammel og havde ialt tilbragt 40 Aar af sit Liv paa Herlufsholm, circa 6 Aar som Discipel og 34 Aar som Lærer.

Hyperken før eller siden har nogen Lærer været for Herlufsholm, hvad Melchior var gennem en heel Menneftaalder. Hans gennemgribende Indflydelse var ikke grundet i overordenlige Evner, endstjændt man ikke tør frakjende ham en vis, ikke almindelig Begavethed. Af Kundskaber havde han udenfor sine egenlige Underviisningsfag ikke mange, og selv i de Videnskaber, han specielt gav sig af med, vilde han, maalt med Nutidens Alen, neppe gjælde for nogen kundskabsrig Mand. Det var hans Charakteres Styrke, hans Villies Energi og Reenhed og hans Kjærlighed til Ungdommen, forbunden med en lykkelig Gave til at omgaaes den, der gav hans Liv en saa stor Betydning for Herlufsholm og lod ham udrette, hvad mange langt mere Begavede forgjæves vilde have stræbt at naae. Melchior var

en stærkt udpræget Personlighed og bar som saadan sine Mangler og Fortrin aabent til Skue. I religiøs Henseende var han fuldkomment et Barn af den Tid, hvori hans Ungdom faldt; han var decideret Rationalist og lagde intet Skjul derpaa. En streng, kold Pligtlære i Kantist Aand, uden høiere Støtte, var Alt, hvad Melchior hævdede sig til. I æsthetisk Henseende var han temmelig uberørt; for Musik, Poesi og Kunst havde han liden eller ingen Sands; dog kunde han glæde sig ved meget isrefalvende Musik, som f. Ex. Schulz's Melodier til Høstgildet. Holberg beundrede han, men videre kom han heller aldrig; han gav sig ikke ud for Andet eller Mere, end han var, og vovede sig aldrig ud paa Dybder, hvor han ikke kunde bunde. Han var redelig, sand og trofast, og der var en ædel Simpelhed i al hans Gjøren og Sagen; men som Melchior var trofast i sine Sympathier, var han, hvad der er at beklage, ogsaa udholdende i sine Antipathier. Fik han Noget mod Nogen, glemte han det ikke let. Til Begeistring og Diebliffets Rørelser kjendte han intet, men desto mere til mandig, villiestærk Udholdenhed. For Gudssets Bønder var han en Fader; de søgte ham i deres Trængselstid, og han var altid rede til at hjælpe med Raad og Daad; han talte deres Sag, og energiske Naturer som Melchior sætte sig aldrig i Bevægelse uden at udrette noget Godt. Han var de Fattiges Ven, og hans Godgjørnehed strakte sig, i Forhold til hans smaa Midler, meget vidt. For Børn havde han noget forunderligt Tiltalende og Tillidvækkende. „For de mindre blandt Disciplene var han, kunde man næsten sige, baade Fader og Moder. Han tog sig lige saa meget af dem, hvad Leg og legende Sysselsættelse som hvad Underviisningen angik. Mangen ankommen Discipel har han frivillig ved privat Hjælp hjulpet paa Glid med Underviisningen, ikke i sit Fag alene, men i Alt, omtrent som en Fader, der har sat sin Søn i en lærd Skole, kan gjøre det hjemme. Hans Rørelser, med hvad de kunde frembyde, stode aabne for Alle. Både for Morfskællæsning og mangelunde anden dannende og udbillende Morfskæll sørge han fra det Dieblif, han kom til Herlufsholm. Hans Dreielad, hans Midler til at gjøre Papæfter, til at udstoppe Fugle, til at forvandle det vilde Ubletræes Grene til Knortekjæppe og mange andre Apparater af forskjellig Slags stode til Disciplenes Disposition. I mange Aar stode endog hans Rørelser enten ganske eller tildeels bestandig aabne den hele Dag, og Disciplene kunde gaae ud og ind, hvad enten han var tilstede eller ikke. Ja om han saa var gaaet til Næstved, vare Dørene ikke lukkede. Ved Meget, han foretog, havde han Disciplene hos sig og om sig, og han veiledede

dem selv til Meget, som gav Underholdning og Fornøielse i Fritimerne.“ *)

Men ved Siden af denne faderlige Godhed mod Børn, forbunden med livlig Munterhed og Skjemt, var han, der altid stræbte at handle efter faste Grundsætninger, streng i at paatale Alt, hvad han ansaa for Unoder og Ustikke, og meget nøieregnende i at fordrø Pligtens Opfyldelse af Disciplene. Maaskee var det denne Strenghed, der var Skyld i, at hans Forhold til de ældre Disciple, efter Fleres Bidnesbyrd, ikke altid var saa godt som til de yngre. Det kan være troligt nok, at Melchior's Paapassenhed og undertiden noget vidt drevne Jværl i at paatale formeentlige eller virkelige Forseelser kan have været besværlig nok for de ældre Disciple, som maaskee igjen ikke altid mindebes, hvad han havde været for dem, da de vare Børn, og hvad han endnu var for deres yngre Kammerater; men saasnart de vare blevne Studenter, indtraadte atter det smukke og hjertelige Forhold. Naar han kom til Kjøbenhavn, stoffedes yngre og ældre Herlovianere om ham, og naar Studenter herfra atter besøgte Skolen, var Ingen gladere ved dem end Melchior, der tog imod dem med den største Gæstfrihed og viste dem, at hos ham gjaldt det ikke: ude af Die, ude af Sind. Han tabte overhovedet aldrig sine fordrums Disciple af Syne, men fulgte dem altid med Opmærksomhed paa deres forfjellige Veie gennem Livet og vedblev at interessere sig for dem. I mange Aar (omtrent fra 1803) reisste han til Kjøbenhavn, naar den skriftlige Deel af Examen artium var forbi, for at overvære den mundtlige Examen og være Candidaterne tilhaande, om der skulde indtræffe Et eller Andet, hvorved de kunde behøve hans Bistand eller Raad.

Melchior var født Pædagog og stod som Opdrager over sin Samtid. Han havde en sjelden Evne til at stille sig i et frit, personligt Forhold til sine Disciple; de saae godt hans Mangler og Særheder**), men ved sin kraftige Natur havde han ikke destomindre en overordentlig Indflydelse paa dem. En saadan Personlighed maatte til en vis Grad beherske sine Omgivelser, og han gav ogsaa Skolen det særegne Præg, den bar i den lange Arræffe, der med Rette er kaldt

*) F. C. Sibbern's Mindetale over Melchior, pag. 27.

**) At ryge Tobak var i hans Dine en af de største Forseelser, Disciplene kunde begaae. Naar Studenterne kom herud, røg de aldrig i hans Nærvaerelse, da de vidste, hvor meget det var ham imod at see dem med Pipe eller Cigar.

den Melchiorste Periode. Efter hans eget Forlangende tiltalte Disciple ham altid med „Du“ og „Melchior“ istedetfor „De“ og „Hr. Professor“ *). Kun naar en Discipel blev vred paa ham, kunde det hændes, at han sagde „De“ og „Hr. Professor“; men denne udmærkede Artighed indbragte kun Vedkommende et Knuds paa Panden med en Rno og den Bemærkning: „Der har Du for „De“, og der har Du for „Hr. Professor““.

Melchior, der nærrede en oprigtig Kjærlighed for Herlufsholm, havde saa fuldstændig levet sig sammen med Stiftelsen og var i den Grad gaaet op i den, at ethvert Anliggende, der vedkom den, — i højeste Grad interesserede ham og hyppigt bragte ham til at udfolde den seige, udholdende Virksomhed, der altid fører til et Resultat. Om Sagen netop henhørte under hans Ressort, kom det ham mindre an paa; det var jo dog Stiftelsens Sag og derfor hans. Dens Melchiors Interesse for Alt, hvad der vedkom Stiftelsen, førte ham ikke sjelden ind i Conflicter med Overordnede eller Sideordnede, hvilke saa meget lettere kunde skee, som han, naar han troede at kjæmpe for en god Sag, ikke var fri for at være noget stiv og paaftaaelig. Med Brorson, som han agtede saa høit og satte saa megen Pris paa, havde han oftere flemme Collisioner. Det kunde ikke være andet; nogen egenlig Harmonie kunde der ikke være mellem disse to saa grundforskjellige Mænd. Men slige Sammenstød havde aldrig blivende Følger; begge vare de rebelige Mænd, der gjensidig agtede hinanden og lode hinanden vederfares Ret. Det gode Forhold mellem dem blev derfor aldrig varigt forstyrret, og Melchior kom til sin Død næsten daglig som Ven i Brorsons Huus.

Som Lærer var Melchior ualmindelig dygtig, samvittighedsfuld og nidkær **). Egenlig Mathematiker eller Physiker var han vistnok ikke. Han var Autodidakt, og det havde sikkert kostet ham megen Tid og Flid at bringe det saa vidt, som han havde bragt det; men i hvad han foredrog, var han klar og grundig, og hvad han selv havde tilegnet sig, formaaede han at biibringe sine Elever. Dine it-

*) Denne Stil indførte han dog først 6—7 Aar efter, at han var kommen hertil, formodentlig fordi alle de Disciple, han foresandt ved sin Ankomst, først da havde forladt Skolen.

**) Til Dagen før sin Død læste han med Disciple, der stode omkring hans Seng; endnu den sidste Morgen, han levede, vilde han læse med dem; han spurgte efter dem og slog sig først til Ro, da man sagde ham, at det var Søndag. Kl. 1½ om Middagen døde han.

derne fra Herlufsholm stode sig altid særdeles godt i Mathematikkens Examen artium. I Naturhistorie, der ret egentlig var hans elblingsfag, gik hans Kundskaber langt videre og vare vel endogsaa i den Tid betydelige. Han beskæftigede sig fornemmelig med Zoologien, og af denne især med Pattedyr, Fugle og Insecter; at kende træene, saaledes som de viste sig for Diet, at udforske og iagttage deres Baner, Deconomie, Opholdssteder og Vandringer, derpaa gik Melchior's Stræben ud; derfor var og maatte han være Samler. I saa i denne Henseende blev hans særegne Standpunkt et Gode hans Disciple; mange af dem vare naturligviis ogsaa Samlere, dette Liebhabereri beskæftigede dem paa en gavnlig Maade i mange deres Fritimer. Ved deres Insectauktioner blev et enkelt, sjældent exemplar ofte solgt for en Priis, der efter de Mibler, de havde at gøre over, maa kaldes meget betydelig (3 à 4 Mk. og maaskee mere).

Melchior, der aldrig var gift, var munter og selftabelig. Indtil i Aar før sin Død pleiede han stadig og venstabelig Omgang med unge Familier i Næstved og Omegn. I Klubben kom han i endeel at gjetne; der spillede han sin l'Hombre og havde heller ikke saa ibent en mindre Vennekreds samlet hos sig paa Herlufsholm. Han var en ret smuk Mand og havde indtil sine allerfidsste Leveaar udmærket Helsen *).

Ser Maanedet tidligere, den 22de Marts, var Cancelliraad Topp gaaet ved Døden. Og saa hans Død var et stort Tab for Stiftelsen, en i ganske andre Henseender end Melchior's. For Disciplene havde han aldrig været Noget; han savnede Gode til at omgaaes Drengene og unge Menneſter og var forsaavidt kun libet stillet til at være inspec-teur. De Egenſkaber, der gjorde Topp's Liv og Virksomhed saa betydningsfulde for Herlufsholm, gik ikke i Retning af det Pædagogiske, hvor han var aldeles afmægtig. Han udmærkede sig fornemmelig ved en mageløs Flid og stor Nysgtsghed og Samvittighedsfuldhed i Alt, hvad han ellers havde med at gjøre. Frugterne

*) Kort efter Melchior's Død udsiedte Professor F. C. Sibbern og Overauditør N. F. Lassen, der havde været hans Disciple, og Bisſop N. Fogtman, der havde været hans Medlærer, en Indbydelse til ved private Sammenstaa til reise en Mindesjette ved hans Grav. Forslaget mødte almindelig Tilslutning, og den 11te Septbr. 1833, Toaarsdagen efter Melchior's Død, aflsredes Støtten, efterat Mindetalen var holdt i Skolens Gymnasial af Prof. Sibbern. Sangene vare af Pastor Sophus Zahle. Talen i en noget foranbret Stillelse blev tilsligeme Sangene udgivet i Septbr. 1834.

af hans Arbeidsomhed ere meget kjendelige endnu den Dag idag. Bibliotheket og de med dette forbundne Samlinger, Mynt-, Medaille- og Gemmesamlingen, stulde ham overordenlig meget. Det er utroligt, hvor meget Arbeide han anvendte paa Udarbejdelsen af Catalogerne, der ene ere hans Værk. Ogsaa Archiverne bære gode Spor af hans ordnende Haand. Gavebogen, der indeholder en fuldstændig Fortegnelse over de Gaver, som i Libernes Løb ere blevne Skolen tildeel, er et kalligraphist Pragtværk, der ligemeget vidner om Topps Talent og utrættelige Flid. Som Secretair i den oeconomiske Committee førte han fra 1826 og til sin Død dens Forhandlinger til Protocols, og det stuldes hans Nøiagtighed, at disse Forhandlinger ydede væsentlige Bidrag til Stiftelsens indre Historie i Begyndelsen af den Stemannske Periode. Han var en fredelig, stille Mand, der var tilfreds, naar han i No kunde sidde ved sit Arbeide i Bibliotheket eller paa sit Værelse, uden at forstyrres af Disciplene, hvis mangende Grønder vare ham til Besvær. Paa Tonen i Skolen havde han kun liden Indflydelse; men i sine forskjellige Stillinger, lige fra den Tid han var Secretair hos Geheimeraad Brandt indtil sin Død, har han efterladt hæderlige Vidnesbyrd om sin sjældne Flid og Betænkelyst. Et Arbeide fra Topps Haand, der har mere end local Interesse, er hans Afbildninger af c. 400 indenlandske Fugle, tildeels med deres Næder; Tegningerne ere alle udførte med udmærket Flid under Melchior's naturhistoriske Veiledning. Denne værdifulde Samling, der af Kjendere sættes meget høit, eies af Kammerherre, Baron Rosenørn-Lehn paa Durebygaard.

Aaret 1831 var skjæbnesvangert for Herlufsholm. Topp og Melchior døde, og to Lærere, Adjuncterne Winding og Zahle, af hvilke den sidste havde tjent Skolen siden 1818, bleve befordrede til Præsteskole. Tilbage bleve saaledes, foruden den gamle Brorson, kun to Adjuncter, nemlig Dichman, der dengang havde været her i ni Aar, og la Cour, der nylig var ansat ved Skolen. Herved stete for Lærernes Vedkommende et Brud i Traditionen, og dette havde senere i flere Henseender uheldige Følger. Imidlertid gif det endnu ret godt, saalænge Brorson levede, endstjøndt han i sin store Affældighed personlig var uden al Indflydelse paa Skolens Gang; men han levede dog og var Rector af Navn, og allerede dette var af Betydning, da Traditionen hos Disciplene havde bevaret en ubetinget Respect for Brorsons Autoritet.

Den 30te Juni 1833 døde den værdige Brorson, 78 Aar gammel, efterat have tjent Skolen i 49 Aar. Fra 1828, da han afgav

fine Timer i Historie til Dichman, havde han aldeles ikke læst paa Skolen. Tid efter anden, dog først efter Melchior's Død, afgav han en Deel af sine Rectorforretninger til Dichman, der i 1832 blev udnævnt til Overlærer og 12 Dage før Brorsons Død blev constitueret til at bestyre Rectoratet. Den 15de August blev Dichman udnævnt til Rector.

„Der gives dem, der ere meget og betyde meget ved deres Værker, deres Gjerninger, ved det, de udføre og bringe istand, men der gives ogsaa dem, hvis Liv især faaer sin Betydning og sit Værd ved deres hele Personlighed og ved den Virkning, som denne Personlighed formedelfst det, der er sammensmeltet i den, udøver i den hele Areds, som omgiver den“ *). Til denne Klasse af Mænd hørte Brorson. Det er i hans ædle og elskelige Personlighed langt mere end i hans hæderlige Gjerning som Rector og Lærer, vi skulle søge Betydningen af hans Liv og Virksomhed paa Herlufsholm. Hans fyrige, livfulde Gemyt, hans Jovialitet og inderlige Hjertelighed gjorde hans Omgang i høi Grad elskelig og tiltalende for Alle, der stode i Forhold til ham. I et halvt Aarhundrede stod han i det skønneste Forhold saa at sige til alle dem, med hvem han ifølge sin Embedsstilling kom i Berøring, Stiftelsens Directeurer, sine Medlærere og de øvrige Embedsmænd.

For Disciplene nærede han en faderlig Kjærlighed, der gav sig Udtryk paa mangfoldige Maader. Men ved Siden af den Rigdom paa Kjærlighed og sand Humanitet, som Brorson i saa høi Grad besad, var der, navnlig i hans mindre gode Stemninger og i visse Perioder af hans Liv, noget Strengt, Myndigt og Bydende, der i Forbindelse med hans heftige Temperament hos Disciplene vakte en utrolig Respekt for hans Person, der vedligeholdte sig lige til hans høieste Alder. „Saare skarpe, hvassse og skjærende kunde hans Ord falde og gik da let ind i en Klasse af Udtryk, som man ikke skulde troe, man kunde faae at høre fra en ellers saa human Mands Læber. Men selv om der strømmede Ord ud af ham, henhørende til det Slags, uden hvis eftertryffelinge Klang mangan Commanderende tilføjes har troet ikke at kunne komme ud af det med sin Commando, saa var der i deres

*) F. C. Sibberns Mindebetalte over Brorson, pag. 9. De Læsere, der maatte ønske at faae et fyldigere Billede af Brorson og Melchior, henvises til Sibberns Mindebetalte. Ved Udarbejdelsen af ovenstaaende korte Charakteristiker er der, foruden Sibberns Mindebetalte, benyttet flere munttlige og skriftlige Meddelelser af ældre Herlufianere.

Sammenstilling ofte et Bid, Skarpsind, Lune, og de bleve fremført med en Myndighed, Energi og Concentration, saa at man over de Frappante i dem forglemte at spørge sig selv, om det gik an at lade saadanne Ord høre. Forresten tænkte man sig ham ikke som ærgerlig, gnaven eller vranten; det var den joviale, varme og til Enthusiasme let bevægelige Mand langt fra at være" *). Hvad der især udmærkede ham og saa at sige udgjorde hans Væsens inderste Substant, var hans inderlige, dybe og letbevægelige Følelse for alt det Gode, Ophøiede og Skønne i Menneskelivet og hans Affekt for alt det, der var slet, raat og stygt. Men denne hans Sympathie og Antipathie, der altid i høi Grad afprægede sig paa hans Ansigt og enten opklarede eller formørkede det, yttrede sig undertiden paa en ikke ganske berettiget Maade, idet enkelte af Disciplene paa Grund af deres behagelige Ydre ofte kunde vinde en større Gunst og gjøre Regning paa mere Overbærenhed, end de fortjente, medens han kun kunde fatte et stundom vedvarende Misshag til andre uden nogen anden Grund end den, at der i deres Væsen var noget Raat eller Skidt, der bortstødte hans Følelse. Ved enkelte Leiligheder kunde endnu hans levende Følelse for og imod fremtræde i sin hele Styrke, f. Ex. naar der holdtes Auditorium, hvorved forstodes en Samling af den hele Skole, naar en eller anden Forseelse af grovere Art gjorde det nødvendigt for Skolen at træde til med sin straffende Myndighed. Disciplene vare da opstillede i Lovsangssalen og ventede i Angst og spændt Forventning, indtil Brorson traadte ind, fulgt af alle Lærerne. Ved saadanne Leiligheder kunde han da ofte udtale sig med en saadan Følelsens Varme og Styrke og en saa sand og dyb Indignation over det Passerede, at han maatte gjøre et stærkt Indtryk paa ethvert Gæmpt, der ikke var aldeles fordærvet, og Eftervirkningerne af et saadant Møde kunde spores længe.

Paa de ældre Disciple havde Brorson en i høi Grad vækkende og foræblende Indflydelse, og igjennem dem virkede han atter tilbage paa de yngre, med hvem han ellers kun havde lidet at gjøre, og som endnu ikke havde Modenhed nok til at forstaae ham og skønne paa ham. Disciplenes Kjærlighed besad han i en ualmindelig Grad, og de viste ved mange Leiligheder, hvormeget de skønnede paa, hvad han var for dem. De benyttede saaledes oftere af egen Tilskyndelse og en naturlig Trang til at vise ham deres Hengivenhed hans Fø-

*) Sibberns Mindetale, pag. 18—19.

felsdag til at berede ham en eller anden lille Overraskelse, som de troede vilde glæde ham, f. Ex. en Comedie, en Sang og Lignende.

Brorson besad et udbredt Kjendskab til den classiske Literatur, men det var ikke nærmest som grammatisk, critisk Philolog, han havde funderet Classikerne; det var mere som den, der deri søgte human Dannelse og Nydelse for Mændene. Især elskede han Horats, af hvem han kunde meget udenad, og som han gjerne citerede. I Historie, der var det Underviisningsfag, han længst beholdt, havde han meget omfattende Kundskaber. For Poesi, Kunst og Musik havde han indtil sin Død en levende Følelse; navnlig elskede han Musik lidenskabeligt og kunde indtil sine sidste Dage ikke blive træt af at høre gediegen Musik gjentages atter og atter. I sine yngre Dage havde han havt en smuk Stemme, og endnu som ældre Mand deeltog han ved at spille Bratsch i musikalske Præstationer. Man kan vel tænke, at han, der selv var saa begejstret for Musik, gjorde Sit til at vække Sands for Musiken hos sine Disciple, og det lykkedes ham ogsaa tilfulde. I disse Bestræbelser understøttedes han af flere af Lærerne, og Mænd, der dengang vare Disciple i Stolen, have yttret den Formening, at Disciplenes Samvirken i musikalske Øvelser bidrog til at udrydde de ældres Tyrannie imod de yngre, ligesom ogsaa Lærernes og Disciplenes Samvirken paa dette Gebet skabte et smukt Forhold.

Baade ifølge Natur og Dannelse havde Brorson noget Aristokrati ved sig (i dette Ord's gode Betydning), og han kom derfor gjerne og var meget søgt i Omegnens høiere staaende og dannede Familier. I Selskabslivet var han baade som Vært og Gæst i høi Grad livlig og jovial og tillige paa Grund af sin udbredte æsthetiske og historiske Læsning underholdende og interessant. Brorsons Huus, der udmærkede sig ved en sjelden Gæstfrihed, dannede det Midtpunkt for Hertilsholm, der trak Alle til sig. Især var det et andet Hjem for Stolens Lærere, som der vare stadige og velkomne Gæster; ogsaa de ældre Disciple søgte Brorson at drage ind i sin selskabelige Kred. Selv i hans Conrectordage gjorde hans knappe Raar intet Skaar i Husets Gæstfrihed; hans første Hustru forbandt med saa megen Indre og Mildhed en Sands for Orden og god Huusholdning, der gjorde Meget ud af det Lidet, og senere, da han som Rector kom i en bedre oeconomic Forfatning, gjorde hans anden Hustru, der var en Søster til hans første og i Blidhed og huusmoderlig Venlighed ikke gav denne noget efter, ved fornuftig Deconomie det muligt, at Brorsons Huus kunde udsolde en storartet Gæstfrihed, der havde

megen Indflydelse paa de smukke, fredelige Forhold, der herskede paa Herlufsholm.

Brorson var i høi Grad arbejdsom og forstod ved Siden af en nidkær Opfyldelse af sine Embedspligter at skaffe sig Tid til mangen literair Sysfel, hvis Frugter paa Grund af de daværende Boghandler- og Forlæggerforhold dog langt fra alle kom Offentligheden til gode. Baaede som Oversætter og Udgiver af Glasfiter, af hvilk han fornemmelig søgte at drage dem frem, der kun vare lidet bekendte, men efter hans Mening fortjente at kendes, og ved historiske Arbejder har han i sin Tid gjort sig fortjent. Afstilligt fandtes efter hans Død i Manuscript. *)

Fra 1834 gik det stærkt tilbage med Skolen; dog var der endnu i nogle Aar i Tonen mellem Disciplene en Efterklang af den Brorsonske Melchiorste Periode, der havde givet Skolen et saa bestemt Præg, at det ikke lod sig udvise i en ganske kort Tid. Igjennem Traditionen stod Melchior og hans Tid endnu i lys og levende Erindring hos Disciplene, der med Rette saa op til den Tid som et Mønster og et Forbillede, de ikke maatte vanslægte fra. Men blandt Lærerne var der ingen, der kunde træde i Brorsons og Melchior's Sted; der var ikke længer nogen, der, saaledes som Melchior havde gjort, tog sig af Alt og holdt det Hele sammen. Han havde i meget lang Tid været det Midtpunkt, hvorom den hele Discipelverden bevægede sig, og han havde saa at sige formet Disciplenes Opfattelse af de Forhold, hvorunder de levede, og af de Pligter, disse Forhold paalagde dem. Efterhaanden som de Disciple, der havde levet her under Brorson og Melchior, gik bort, bleggede Minderne fra den gode Tid, og deres velgjørende Indflydelse paa Disciplenes Samliv tabte sig mere og mere. De ældres gavnlige Indvirkning paa de yngre, som de opdroge i de herlovianske Cardinaldyder: Høflighed mod Alle, Trofast og Ærlighed i Kammeratsforhold, Haardsørhed og Rasthed i

*) Den 18de Mai 1836, 32-Aarsdagen efter at Brorson var udnævnt til Rector, fejredes paa Herlufsholm en Mindefest for ham. Strax efter hans Død havde der nemlig, ligesom efter Melchior's Død, fra mange Sider yttret sig det Ansøg, ved private Sammenstod at reise den afdøde Lærer og Børns Mindestøtte ved hans Grav. Støtten skulde have været afløst i September 1835, men afstillede Forhindringer, der ikke lode sig sjerne, bevirkede, at Mindefesten først fandt Sted i Mai 1836. Taler, der fort efter blev udgivet, blev ligesom over Melchior, holdt af Brorsons forlums Discipel F. C. Sibbern. Monumentet er af Prof. Freund og Sangene, der udførtes af Disciplener, ere af daværende Biskop Fogtmann.

esslags, legemlige Færdigheder, udbartede til et stærkt udviklet Plebses-
 sen og et lidet kammeratligt Herre- og Tjenerforhold mellem de
 ore og yngre, der dog vistnok, naar et ganske enkelt, uhyggeligt
 sfælde undtages, i Reglen ikke blev til Tyrannie eller Mishandling.
 og havde de mindre Disciple i mange Aar langt mere Frygt for
 es ældre Kammerater end for deres Lærere. Den tvangsløse Fri-
 i alle Forhold, der var et Særtjende for Melchior's Tid, gik lidt
 er lidt, da den ikke længer reguleredes af Melchior's Aarvaagen-
 , over til flemme Uregelmæssigheder af forskjellig Slags, der
 de i stærk Modsatning til Disciplenes tidligere anstændige Sam-
 . Inspectionen var saa godt som ingen; Stemann klagede gjen-
 me Gange stærkt over, at Inspecteuren og flere af Adjuncterne
 ce mere i Næstved end paa Herlufsholm, og det synes unægtelig,
 n om Stemmanns Klage ikke har været ganske ubesvaret. Under-
 sningen lod ligeledes Meget tilbage at ønske; uden Fornærmelse
 de dygtige og nidkjære Lærere, der ogsaa i denne Periode vare
 satte paa Herlufsholm, tør det siges, at der er umistjende-
 e Tegn paa, at der i denne Henseende har været betydelige
 angler tilstede. Stemann troede endog at vide, at nogle af
 disciplenes skriftlige Arbejder i længere Tid hverken vare rettede
 er gennemgaaede. Resultaterne ved Examen artium vidnede i en
 etke af Aar kun altfor godt om, hvorledes det var fat. Endelig
 o Skolens Tilbagegang i 1841 saa aabenbar, at Stemann ansaa
 forpligtet til at afskedige Inspecteuren og to af Adjuncterne. De
 Adjuncter, der bleve tilbage, var det lykkedes Dichman saa Aar
 ligere at faae ansat her, da han haabede, at de som gamle Di-
 ple fra bedre Dage maatte kunne hjælpe ham til at vække en
 dre Aand og bringe Skolen tilbage i det gamle Spor; men dette
 kkedes først flere Aar efter. Fra 1841, da Inspectionen atter
 aadte i Kraft, og Inspecteuren og Lærerne igjen understøttede
 ctor i hans Bestræbelser for at bringe Skolen op, hævede den sig
 mste vist i indre Værd Aar for Aar, men den havde saa fuldstæn-
 g fat al Credit hos Publicum overstyr, at den behøvede endnu
 —7 Aar for at gjenvinde den tabte Tillid. I de første Aar efter
 41, der maa betragtes som et Vendepunkt, stod Skolen kun meget
 ot i den offentlige Mening. Afskedigelsen af det halve Lærersperso-
 ale paa eengang havde givet dens Fald en sørgelig Publicitet og
 enlebet den offentlige Opmærksomhed paa dens Mangler, der hidtil
 ærmest havde været kjendte i en snevrere Kred. Deraf lader det
 sig tildeels forklare, at Frequentzen i de første 4—5 Aar efter 1841

var ringere end nogenfinde. Disciplenes Antal sank endog ved Begyndelsen af Skoleaaret 1842—43 til 19; disse Aar maatte hvide for Fortidens Feil, idet den Mistillid, der vistnok havde været begrundet saa Aar tidligere, da Skolens Ørøst ikke vare saa almindelig kjendte, nu strakte sig ud over en Periode, hvor der i Birkeligheden arbejdedes paa at afhjælpe Manglerne. Men er man end berettiget til i et saa ringe Antal af Disciple at see et Mistillidsvotum fra Publicums Side, saa maa det dog ikke oversees, at der var et andet Moment, som bidrog til at drive Disciplene bort fra Skolen. Stemann havde allerede i Brorsons Tid tiltaget sig en Ret til at bestemme eller dog paa sin eiendommelige Maade udtale en Mening om, hvilke Disciple der efter Udfaldet af den foreløbige Candidatexamen, som i nogle Aar blev holdt i April, senere i August Maaned, burde dimitteres om Efteraaret og hvilke ikke. Han lagde en overdreven Bægt paa, at Dimittenderne ved Examen artium fil laudabilis i Hovedkarakter, og det er ikke urimeligt, at Dimissionens daarlige Udfald i 1840 (der dimitteredes fem, der alle fik haand illaud.) for Stemann var en Bevæggrund mere til Afstedigelse end i 1841. Under dette Tryk af Stemanns Forbring til Examensudfaldet paafom der Dikman en Vængstelse for at dimittere Candidater, om hvem han ikke troede med nogenlunde Sikkerhed at kunne gjøre Regning paa, at de vilde faae laud. Heraf fulgte igjen, at en Deel af de ældre Disciple, der stode for Tour til Dimission, men som med eller uden Grund mistvivlede om, at Dikman vilde dimittere dem, forlode Skolen. De daarlige Resultater ved Examen artium vare desuden vel fliktede til at affkræfte Forældre fra at lade deres Sønner dimittere herfra. Ved Begyndelsen af Aaret 1840—41 talte Skolen 35 Disciple, af hvilke 14 gik ud i Aarets Løb, 5 alene af øverste (4de) Klasse, der talte 11 Disciple, og 5 af næstøverste; af disse 10 bleve 6 senere Studenter paa anden Maade. Den 1ste October 1841 talte 4de Klasse 6 Disciple; 3 af dem gik ud i Aarets Løb, men bleve senere alle Studenter paa anden Maade. For de ene af dem var der dog aldeles specielle Grunde til at forlade Skolen. Kun 3 af de 11 Disciple, der ved Begyndelsen af Skoleaaret 1840—41 udgjorde øverste Klasse, opnaaede Dimission herfra Skolen (i 1843).

Dikmans Stilling var i høi Grad vanskelig, saa meget mere som han efter sin hele Individualitet langt mere egnede sig til at være Lærer end Rector. Stemann havde draget ham frem af Lærernes Ræds og befordret ham til Rectoratet, endstjøndt han mang-

e de Qualificationer, som ellers i Almindelighed udfordredes for blive Rector. Det var ikke Digman givet med Lethed og Stillehed at finde sig tilrette i sin nye, vanskelige Stilling; hans Forhold til Stemann og dennes Overbestyrelse skulde ikke gjøre ham det lere. Følgen blev da, at han snart kom i et spændt Forhold til de af sine Medlærere, hvilket ikke kunde andet end virke skadeligt paa hans Virksomhed som Rector og dermed paa selve Skolen. En Lærergjerning varetog han med den gamle Iver, Dygtighed og umvittighedsfuldhed selv under de meest uheldige Omstændigheder, men det maa beklages, at han ikke med fornøden Kraft optraadte imod dem af sine Medlærere, der forsøgte deres. Paa Valget af lærere havde han i endel Aar kun lidet Indflydelse, og hans Forhold til Skolens Opkomst mødte, naar de kostede Penge, Modstand af Stemann. I 1841 foreslog han, at her atter skulde oprettes latinstudier og ansættes en Overlærer; begge Dele afflog Stemann.

Stemann forstod sig ikke paa at vælge Lærere til Skolen og fik kun nogle, den kunde være tjent med, forstod han lige saa lidt at beholde dem. To dygtige Mænd, som han havde været heldig nok til at faae ansat her i 1831 og 32, fik snart nok af det Stemannske Regiment og dets Consequenter. Den ene blev her kun i syv Aars-tingaar, den anden knapt i et Aar; de toge begge deres Afsked i October 1833 *). Andre Lærere, som Stiftelsen kunde ønske at beholde, toge herfra, saasnart de paa nogen Maade kunde opnaae forordning andetsteds, da de kun søgte sig lidet tiltalte af Forholdene her.

Stemanns hele Overbestyrelse af Skolen og Opdragelsesanstalten naaede at være gaaet ud fra den Grundbetragtning, at Magt og Tvang nok og Frygt frædeden skulde udrette Alt. Om Personlighedens værdighed og Betydning i Forhold som disse havde han ingen Forestilling. Derfor saa han i Melchior nærmest en egenfærdig og egenlydig Mand, derfor var han oftere uheldig i Valget af Lærerne, i han savnede Blid for det, det fremfor Alt kom an paa, derfor var han ikke over een Kam og tog med haard Haand paa Forhold og Personer, som han ikke kunde bedømme. Hans Foranstaltninger vore tilstrækkelig om, hvorledes han opfattede sit Forhold til Skolen og Opdragelsesanstalten. Han havde ikke været Directeur mere end

*) Nuværende Professor, lic. theol. F. Nielsen, Stiftsprovst for Lolland-Falsters Stift og Sognepræst til Thoreby paa Lolland, og Inspectør Rabell, Amtsforsvalter i Ringkjøbing.

6 Maanedes, da det hændte sig, hvad der formodentlig hændes hvert Aar i enhver Skole, at nogle Disciple (10 af 64) gjorde en maadelig Hovedexamen. Det kunde Stemann ikke finde sig i; slikt maatte paa ingen Maade stee tiere, og han var strax ved Haanden med sit *quos ego!* i Stikkelse af et Decret til Brorson, hvori han først omtaler disse 10 „Subjecter“, som om de vare sande Uhyrer af Uatnemmelighed og Stamsløshed, der, naar der stete dem deres Ret, strax burde jages ud af Skolen; men for at skaane dem for denne Vanære, vilde han lade Maade gaae for Ret og bestemte derfor:

1) „at bemeldte 10 Subjecter ikke bør have Tilladelse til i nogen Ferie at forlade Skolen, inden de ved Examen have erhvervet en bedre Charakter; men derimod skulle de strengt tilholdes i alle Frier paa Kamrene at repetere deres Lectier.“

2) „at de i samme Tid bør udelukkes fra at benytte Reglebaenen og Gyngen“.

3) „at der ved Spisebordet og i Lovsangssalen ikke bør tilstedes dem Plads blandt Disciplene af deres Klasse, men der skal anvises dem Plads allernederst ved Bordet, nedensfor de bedre Disciple af første Klasse, og det saaledes, at N. N. af øverste Klasse skal have den allernederste Plads og saa fremdeles, at Disciplene af den høiere Klasse skulle sættes nedensfor Disciplene af den lavere.“

Her var ikke Spørgsmaal, om disse Disciple muligviis vare ringe begavede, om de ellers havde været slittige, om et eller andet Uheld ved Examen maastee for nogen af dem kunde have Skyld i den daarlige Hovedcharakter. Der var heller ingen Antydning af, om muligviis ikke et advarende eller formanende Ord fra Rector eller Lærere kunde have været mere passende for nogle af disse Syndere, medens en skarp Frettesættelse, en Appel til den slumrende Pligt og Vresfølelse eller maastee en alvorlig Tugtelse kunde have passet for andre. Denne summariske Justits, der ikke tog mindste Hensyn til den Enkelte, tiltalte slet ikke den humane Brorson, og ligeoverfor Stemanns hensynsløse Strengthed gjør det et behageligt Indtryk at see, hvorledes den gamle, kjærlige Rector værger for to smaa Disciple i første Klasse, der paa Grund af ringe Begavelse havde gjort en saa daarlig Examen. Brorson holdt bestemt paa, at „disse to stakkels, eenfoldige Børn“ skulde have Lov til at komme hjem til deres Forældre i Juleferien. Ligeledes taler han med Barme for et ungt Menneſte af øverste Klasse, der efter hans Mening vilde lide en ufortjent Dmmygelse ved til Spot for hele Skolen at sættes allernederst ved Spisebordet og ved Lovsangen. Stemann, der havde

negen Agtelse for Brorson og nødig vilde gjøre ham imod, overlod da til ham, hvad han vilde bestemme om disse tre Disciple. Det var Rette havde nok ellers været, at Stemann havde ladet Rector og lærere om hele den Sag, der ikke vedkom ham som Directeur, uden forsaavidt som han gennem Rector eller personlig til de Vedkommende vilde have udtalt sin Misfornøielse med Examins daarlige Udfald og sin Forventning om et bedre Resultat næste Gang.

Brevet til Brorson slutter saaledes: „Førrigt maa jeg gjentaende anmode om, at det strengt maa vorde paaseet, at de Disciple, om dimitteres herfra, og som ikke ved Examen artium erholde Characteren laudabilis, ikke tilstedes Afgang til her paa Stedet at have Samkvem med de tilbageblivende Disciple, og at det i Særbelessheden tilstedes dem at spise ved Skolens Bord eller at have Natteogis paa Stiftelsen.“ Denne Bestemmelse er ligefrem haard og opværende, ikke at tale om, at den er i høi Grad borneert. Hvor utroigt det end lyder, blev Forbudet virkelig overholdt i nogen Tid.

Undertiden octroyerede Stemann en eller anden Forandring ved selve Underviisningen, og det var et aabenbart Overgreb. Da han saaledes endnu i Brorsons Tid fandt, at nogle Disciple skrev en mindre god Haand end ønskeligt var, bestemte han, at de hver Lørdag Eftermiddag, der endnu var fri, skulde have en Times Underviisning i Skrivning, indtil de havde opnaaet en passende Færdighed i dette Fag. Endeel Aar efter anordnede han trods Dichmans Modforestillinger, at Tegning skulde gennemføres i hele Skolen med tre Timer i hver Klasse, ja han bestemte endog, hvorledes Tegneunderviisningen skulde drives („geometrisk Tegning samt Tegning og Construction af simple Landbo- og Kjøbstadbygninger“); men da Dichmann fik vidste, hvorledes han skulde skaffe Plads til disse Timer paa Schemaet for de øverste Classer, gik Stemann dog ind paa nogle Modificationer i den oprindelige Bestemmelse. *)

Disse Exempler ville være tilstrækkelige til at karakterisere Stemanns Bestyrelse af Skolen og Opdragelsesanstalten. Lærernes og Inspectorens Instruxer stemmede fuldkomment med det Øvrige. Nogle Bestemmelser bleve i deres Bestræbelse for at gjøre Lærerne saa villieløse og afmægtige som muligt næsten comiske, f. Ex. denne, at ingen Lærer maatte paatage sig noget Arbeide, som ikke vedkom

*) Ved denne Leilighed falbt den ugentlige Friertermiddag bort efter Dichmans Forslag; i de sidste Aar var det Onsdag Eftermiddag, der var fri.

Skolen. Enhver Lærer var efter Instruxen forpligtet til uden Bederlag at læse saa mange, private Timer, som Rector vilde paalægge ham, med de Disciple, der vare tilbage i hans Underviisningsfag. Inspecteuren havde Lov til at spadseré „korte Toure“ paa Gaardens Hovmarker, men vilde han gaae længere, skulde han udbede sig Rectors Tilladelse. Ved en Leilighed, da man antog, at nogle Disciple vilde blive tilbage her i Juleferien, yttrede Stemann sin store Forbauselse over, at Lærerne tænkte paa at holde Juleferie, da Ferierne efter hans Formening aldeles ikke vare til for deres Skyld, men for Disciplenes. Han meente derfor, at det var Lærernes Pligt at fortsætte Underviisningen i Ferien med de Disciple, der bleve tilbage, om end med et mindre Timeantal daglig *). Kort sagt, Forpligtelserne vare ubegrænsede og umulige at opfylde; Rettighederne vare derimod meget sparsomt tilmaalte. Det er derfor let at forstaae, at Lærerne under saadanne Forhold kun kunde befinde sig meget ilde her, og det saa meget mere, som Stemann betydeligt forringede deres Aaar, der ved hans Tiltrædelse af Bestyrelsen vare taalelig gode.

Stemann havde Ret, naar han ansaa det for ønskeligt, at de extraordinaire Honorarer, Lærerne i Raas's Tid havde oppebaaret af Disciplene faldt bort, og det var derfor i sin Orden, at han afløste dem mod fuldt Bederlag af Skolens Kasse. Afsløsningen fandt Sted fra 1ste Januar 1829 paa følgende Maade:

Rector fik for de 30 gamle Gratister: Nytaar à 5 Rbd.	150 Rbd.
og for de øvrige Disciple	à 8 Rbd. 200 "
	ialt 350 Rbd.
Prof. Melchior for 30 Gratister à 1 Rbd.	30 Rbd.
for de øvrige Disciple à 6 Rbd.	150 "
	ialt 180 Rbd.
Hver af de tre Adjuncter for 30 Gratister à 1 Rbd.	30 Rbd.
for de øvrige Disciple à 5 Rbd.	125 "
	ialt for hver 155 Rbd.
Inspecteuren, Cancelliraad Lopp, fik Bederlag som en af Adjuncterne.**)	

*) Dette blev der dog ikke noget af; formodentlig kom Disciplene alligevel bort i Ferien.

**) Den fjerde Adjunct, der siden 1825 læste Rectors Timer og lønnedes af Kongen efter en særlig Bevilling til Gavnst for Justitsraad Brorson, fik ingen Andeel i disse Honorarer, men havde en fast Gage af 300 Rbd. og fri Station-

den samtibig bestemte han, at dette Beberlag kun skulde tilfalde de aværende Lærere, hvormod nye strax vilde komme paa en fast Gage i 300 Rbd. og fri Station; desuden bleve de ansatte med tre Maaneders gjensidig Opsigelse. Privatister hos Lærerne vilde Stemann ingen Maade vide af for nye Læreres Bedkommende, og Adjunctstillingerne her vare derfor, især mod Slutningen af Stemanns Tid, ringere end almindelige Huuslærerpladser og langt under Adjunctstillingerne ved andre Skoler; her var ingen Stigen i Gage, ingen Leilighed til Extrafortjeneste, og ingen af Lærerne, med Undtagelse af Rector, kunde gifte sig. Den frie Station var ikke fuldmædig, da Lærerne selv maatte sørge for Thee, Caffe, Vds og andet mere, som Skolen efter de bestaaende Reglementer ikke ydede dem. I Opvartning havde de heller ikke, da de efter en gammel Praxis talte Rytaar til Skolens Tjenestefolk *). Desuden fordrede Herschholm langt mere Arbejde af sine Lærere, end enhver anden Latinske; her var det ikke nok at læse sine Limer paa Classen, men Inspectionen skulde tillige besørge, og den er, naar den passes, baade uendeligt og trættende **). Det var derfor ret forklarligt, at der ikke var nogen stor Søgning om de ledige Adjunctpladser paa Herlufsholm, der hverken fra den ene eller den anden Side frembød nogen særlig Tillokkelse, og at de Lærere, der søgte og fandt Ansættelse her, ikke vare tilfredse med de Vilkaar, baade i pecuniær og i andre Henseender, der bleve dem budne for deres Arbejde. I Stemanns Tid toge fem Adjuncter, alle unge og ubefordrede Mænd, Afsked fra deres Embeder her (to af dem paatog sig Huuslærerpladser), 1 fem Lærere (fire Adjuncter og Inspecteuren ***) bleve affledigede,

*) Hver Lærer betalte 9 Rbd., der fordeeltes saaledes: Tasseldækkeren 2 Rbd., Postbudet 2 Rbd., en Gangtone 2 Rbd., Basterpigerne 2 Rbd. og Bagteren 1 Rbd.

**) Den yngste Adjunct skulde tillige som Skolesecretair besørge alt det Skriveri, Rector vilde paalægge ham. Fra 1849 fik Rector 100 Rbd. til at lønne en Skriver for, naar han behøvede en, og Lærerne bleve saaledes fritagne for denne Forpligtelse.

**) Inspecteuren, Capitain Prom, var syg (lam i Underkroppen), da han blev afflediget, men Stemann fremhæver udtrykkelig i sit Afslag paa Proms Ansøgning om Pension, at han vilde have faaet Afsted, selv om han havde været rask, da Skolen ikke kunde være tilfreds med hans Tjeneste, hvis Stemann ved at ansætte en Officer som Inspecteur havde haabet at indføre en strengere Orden, militær Tugt osv., blev dette Haab fuldstændig sluttet. Capitain Prom var en godmødig, venlig Mand og en ypperlig Selskabsmand; men til at være Inspecteur paa en Opdragelsesanstalt var han ikke ekket.

de fire, fordi Stemann var utilfreds med deres Tjeneste, og den femte, Adj. A. Fleischer, der var en meget dygtig og samvittighedsfuld Lærer, fordi han giftede sig, thiøndt han havde sin Familie boende i Næstved; kort efter blev han dog antagen igjen som Timelærer og tog Bopæl i Næstved. Denne sidste Afstedigelse var meningsløs, da Stemann saa Åar tidligere selv havde ansat en gift Adjunct, nuværende Pastor Glærfelt i Rjuge, der ogsaa havde sin Familie boende i Næstved. Dichman var ansat som Rector med en Gage af 1000 Rbd., men Stemann havde lovet at forhøje hans Løn til 1400 Rbd.; først 8 Åar efter indfrieede han sit Løfte, og Dichman fik da et Gagetillæg af 400 Rbd. aarlig, regnet fra hans Udnævnelses Dato. Der tilkom ham saaledes 2946 Rbd. 81 ø for de forløbne 7—8 Åar, og disse Penge bleve ham udbetalte i Åaret 1841. Det manglede ikke i Åarenes Løb paa gjentagne Andragender fra Lærerne om Forbedringer i deres Åaar; men Stemann var ubøielig, endstjøndt en passende Forhøielse af Gagerne navnlig i de senere Åar havde været let overkommelig.

Det frænkede Stemann, at det gik tilbage med Skolen; han stjød Skylden paa Rector, men indrømmede dog, at nogle mindre heldige Valg af Lærere havde havt nogen Deel i Skolens Tilbagegang. Derimod saa han ikke, at han ved sine Instruxer, Resolutioner og øvrige Bestyrelse havde bidraget Sit til at skabe et mindre godt Forhold mellem Rector og Lærere og gjøre dem trætte og kjede af deres Stillingen her. Den lidet humane Behandling, den flette Lønning, Opfigelsen paa tre Maaneder og den fuldkomne Mangel paa Udfigt til nogenfinde her at vinde en bedre Stilling foraarsagede, at Lærerne betragtede deres Ophold paa Herlufsholm som reent interimistift, jo kortere jo bedre. De, der kunde slippe herfra, gjorde det, saasnart det var dem muligt, og enkelte af dem, der bleve her, søgte til Skade baade for Skolen og Opdragelsesanstalten paa anden Maade den Opmuntring og Abspredelse, som de burde have fundet i deres Gjerning og i deres Stilling paa Herlufsholm. Her var Intet, der kunde opmuntre Nogen til heelt og holdent at give sig hen i Skolens Tjeneste, og det saldt heller ikke Nogen ind at vie den sit Liv, saaledes som Melchior havde gjort. Og dog vilde man gjøre Stemann høilig Uret, hvis man antog, at han ikke, navnlig i de første Åar, nærede et levende Ønske om ogsaa at virke til Gavn for Skolen og Opdragelsesanstalten. Men ulykkeligviis var han isølge sin hele Personlighed udfikket til at staae i Spidsen for en Stiftelse som Herlufsholm. Han dræbte den gode Villie og Interesse for Stiftelsen, der

Nar tidligere havde befjælet Alle, og han herskede Stolen den gang af gode Kræfter, den havde kunnet glæde sig ved i Raas's). Stolen var ikke længere for dem, der arbejdede i dens Tjeneste alma mater, der paastjænnede enhver rebelig Stræben; den var ven en streng og karrig Huusbond og blev derfor ogsaa betjent n en saadan. I endeel Nar gjorde Faa Mere, end hvad de ligem vare forpligtede til, og det vil paa ingen Maade forslaae i Forb som disse. Genimod Slutningen af Stemanns Periode gik det g langt bedre. Det er ikke urimeligt, at flere af de Mænd, der i temanns hvide Alderdom søgte Ansættelse her, løb an paa, at hans ærprielse ikke kunde vare ret længe, og at der maatte komme bedre Ider haade for Stolen og dens Lærere.

Den provisoriske Underviisningsplan for de lærde Skoler af 25 Juli 1845, der blev indført her i Aaret 1846, medførte Oprettelsen i 5te Klasse (1846) og 6te (1847) samt en Forsøgelse af Lærernes al*). Endnu i 1846 talte Skolen kun 28 Disciple, uagtet den i den ene og den anden Henseende havde høvet sig betydeligt den 1841; men fra 1847 tog Frequenten til Nar for Nar, og i de 5te 3—4 Nar af Stemanns Tid havde Stolen i den offentlige Mening atter gjenvundet den Tillid, den nogle Nar tidligere ganske havde tabt**). Denne glædelige Forandring skyldte den fornemmelig sin Rector og sine daværende Lærere, der trods lidet Anerkjendelse og Jmsøbekommen fraoven atter gjenerobrede den Plads, der kom Herlufsholm blandt Landets Underviisningsanstalter. I 1849 var Disciplenes Antal voget til 68, og flere var her ikke Plads til. Det større Klasseantal gjorde det imidlertid ønskeligt at forsøge Di-

*) En Reminiscents fra Høretiden var bevaret her ved Stolen. Hver Lærer havde sit bestemte Klasseværelse; ved Timefistet blev han paa sin Klasse, men Disciplene stiftede. Da her til 1846 kun var fire Klasseværelser, men 5 Lærere, maatte den yngste Adjunct undervise snart paa een Lærers Klasse, snart paa en antens. Høvedexamen, der fra 1835—46 blev afholdt i September, bestemte Klasseordenen for hele det følgende Nar; i Stemanns Tid blev Halvaarsexamen, Charakterbøger og tilfids (fra 1848) maanedlig Omskytning indført. Fra 1847 falder Høvedexamen atter før Sommerferien.

**) Maaste bidrog Rebløggelsen af Bordingborg Skole noget til at Discipelantallet paa Herlufsholm vogede saa rask fra 1847; meget har det dog neppe været, da Stolen i disse Nar ikke havde ret mange Disciple fra det sydlige Sjælland, der var Bordingborg Skoles naturlige Opsand, og kun et Nar fra Bordingborg By. Rebløggelsen af Slagelse Skole havde derimod neppe nogen Indflydelse paa Herlufsholm, der var fuldtallig, to—tre Nar inden Slagelse Skole blev neblagt.

sciplenes Tal, og Stemann gif ogsaa villigt ind paa de Forslag, der gjordes ham i denne Henseende. Han lod saaledes indrette flere Discipelskamre i Hvidebygning, og de gamle Tagkamre underkastedes en Reparation, som de haardt trængte til; de bleve betrukne med Tapetpapir, der blev tilveiebragt mere Lys ved at anbringe Tagvinduer, og Kamrene bleve efter denne Reparation saa gode, som de efter Omstændighederne kunde blive. Ved disse Forandringer blev det muligt fra September 1850 at modtage 80 Disciple, som man dog kun kunde skaffe Locale til derved, at Stemann afgav den til Directurens Leilighed hørende Spisestue, der blev Sovesal for 12 Disciple, og et Par af de bagerste Værelser til Bolig for en Adjunct, der skulde føre Tilsynet med denne Sovesal. Nogle af de Disciple, der boede i Hvidebygning, havde Rattleie i Rødebygning; det var naturligviis et uheldigt Arrangement, der kun kunde undstyldes ved den fuldstændige Mangel paa Plads. Stemann var i det sidste Aars-tid heller ikke utilbøielig til at gaae ind paa nogle nødvendige Forandringer i Inspectionen og forlangte i denne Hensigt Betænkninger af Rector, Inspecteur og Lærere, men inden de vare indkomne, havde han ansøgt om sin Afsked som Directeur.

Fra 1829 fastsatte Stemann Betalingen for en Discipel til 200 Rbd. aarlig og 20 Rbd. i Introduction, men de heeltbetalende Disciple, der allerede vare i Skolen, fik, forunderligt nok, ikke godt af denne Nedsættelse *). Stemann beklagede, at det havde været nødvendigt at lade Gratistpladserne gaae ind, men da han ikke troede, at Stiftelsen vilde blive istand til at oprette dem endnu i endeel Aar, nedsatte han efterhaanden Contingentet, som ved hans Fratrædelse i mange Aar havde været 130 Rbd. aarlig og eens for Alle; men selv dette lave Contingent havde i endeel Aar ikke formaaet at drage Disciple til Skolen. Introductionspengene vare ogsaa faldne bort. Det var maaskee en Feil, at Stemann, istedetfor at oprette nogle Gratistpladser, paa denne Maade gjorde alle Pladser til beneficerede; mange Forældre kunde, da Liderne bedrede sig, godt have betalt det tidligere, ingenlunde ubillige Contingent af 200 Rbd., og derved vilde det være blevet muligt at gjenoprette nogle Gratistpladser for uformuende og flinke Disciple. Naar tre Brødre paa eengang vare i Skolen, blev der dog fra 1848 kun betalt for de to.

*) De maatte fremdeles betale 204 Rbd., 2 Ldr. Rug og 2 Ldr. Byg. Fra 1835 gif Stemann, efter Dichmans Forslag, ind paa, at der for tre Brødre kun skulde betales 420 Rbd. og for to 320 Rbd.

I de 24 Aar, i hvilke Stemann var Directeur, dimitterede Skolen ialt 63 Candidater, altsaa i Gjennemsnit 2½ aarlig *). Hovedkaraktererne ved Examen artium vare 1 laud. præc. **), 38 laud., 44 haud. illaud. I de 10 Aar fra 1838—47 var Dimittendernes Antal kun 16 (3 laud., 13 haud. illaud.), i Gjennemsnit altsaa 1½ aarlig. Disse 10 Aar faldt dog ikke ganske sammen med Skolens værste Periode, men Virkningerne af en god Periode i en Skoles Liv spores altid nogle Aar ind i en følgende mindre god og omvendt. I Aarene 1839, 41, 42, 46, 48 blev slet Ingen dimitteret. Glasferne vedbleve at være toaarige til 1846; men fra 1825 var der Dimission hvert Aar, naar der var Hogen at dimittere ***). I de senere Aar faldt mod Stemanns Døds den egentlige Dimissionshyppighed med Lese og Sang bort, men Dimissionsgildet vedblev.

Paa Grund af det ringe Antal Disciple stete det i nogle Aar ikke saa sjældent, at man savnede kvalificerede Aspiranter til de fleste Stipendier baade for Disciple og Studenter †). Dette Tilfælde var forudsagt i Fundatsen, der bestemte, at saadanne ledige Begærtioner skulde oplægges til et Reifestipendium for en Herlovianer, der havde taget Embedsexamen med bedste Charakter og i videnskabelige Diemed ønskede at foretage en Udenlandsrejse. Ved Udgangen af 1850 eiede Reifestipendiets Foud 2378 Rbd. 56 s. Fra 1851 bortfaldt den aarlige Afgift paa 500 Rbd., som Stiftelsen siden 1805 havde oppebaaret af Fyens Bispestols Indtægter. Da Biskoppen over Fyens Stift var kommen paa fast Gage, og Overskuddet af Bispestolens Indtægter havde faaet anden Anvendelse, blev Afgiften til Herlufsholm indbragen. Det havde været Geheimeraad Brandts Mening, da han udvirkede denne Indtægt for Skolen, at alle 500 Rbd. skulde anvendes til at understøtte Studenterne herfra i deres første, academiske Aar; denne Bestemmelse forandrede Raas i 1806 derhen, at kun 300 Rbd. skulde uddeles til Studenterne, men de 200 Rbd. tilfalde Skolens Kasse til at fremme andre Diemed. Dimitteredes

*) 1851 er regnet til Stemanns Tid; i Raas's Tid var Gjennemsnitsantallet af Dimittender 4½, skønt Skolen fra 1805—9 kun kunde modtage 30 Disciple.

**) P. S. S. Punn, dimitteret 1832, Justitsraad og indtil 1861 Borgmester i København.

**) Man vil erindre, at der tidligere kun var regelmæssig Dimission hvert andet Aar.

†) Det var denne Omstændighed, der i 1841 foranledigede den pag. 270 omtalte Tillægsbestemmelse til Fundatsen.

der kun Faa, blev et mindre Beløb uddeelt, f. Ex. 1819 til Aarets to Candidater 100 Rbd.; blev slet Ingen dimitteret, gik alle 500 Rbd. ind i Skolens Kasse. I nogle Aar havde Bibliotheket havt et fast Tilskud af det svenske Legat (pag. 248). Undertiden blev Overstuddet anvendt til at anskaffe pphviske eller musikalske Instrumenter, til Omkostninger ved Trykning af Et eller Andet, til Musik ved Dandsøvelserne o. s. v., men fra 1820, da Udgifterne til Bibliothek, Dandselærer o. s. v. paa Grund af Stiftelsens Fattigdom gik ind, blev Overstuddet af Legatet anvendt ligesom enhver anden Indtægt til at dække de almindelige Udgifter. Stemmann nedsatte yderligere den Sum, der var bestemt til Studenterne, og fastsatte, at kun Landabilister maatte nyde godt deraf. Fra 1834 hørte Understøttelserne aldeles op, og Legatet gik fra den Tid heelt og holdent ind i Stiftelsens Kasse.

Ligeoverfor Rector og Lærere fremhævede Stemmann stærkt Stiftelsens store Ansvar for de Børn og unge Mennesker, hvis Undervisning og Opdragelse den havde paataget sig, og man er uberettiget til at tvivle om, at han ogsaa følte sin Deel af dette Ansvar; det bliver derved kun saa meget bellageligere, at han selv har en saa stor Deel af Skylden for, at Stiftelsen i en lang Arrække kun meget ufuldkomment opfyldte de Forpligtelser, den havde paataget sig. Mange af hans Foranstaltninger, navnlig fra de første Aar, vise, at han endog med Tilfidsættelse af den strenge Deconomie, han ellers holdt paa, gjerne vilde bidrage Sit til, at Disciplene kunde befinde sig vel her. Det var saaledes et Princip, han oftere udtalte, at ligesom Skolen med Strengthed skulde fordrø, at Disciplene i Et og Alt opfyldte deres Pligter baade hvad Flid og Forhold angik, saaledes skulde den ogsaa erindre, at den udenfor Læretimerne havde Forpligtelsen til at være dem i et godt Hjemms Sted og derfor skulde gjøre dem Opholdet her saa hyggeligt og hjært som muligt. Stemmann holdt ikke af, at Disciplene ved enhver Leilighed, f. Ex. Frelsdage og Lovestermiddage, forlode Stiftelsen for at søge andetsteds hen *). Han saa meget hellere, at Skolen paa passende Maade sørgede for Recreationsmidler, der kunde holde dem ved Stiftelsen og overbevise dem om, at den undte dem det godt. Derfor lod han strax, da han var bleven Directeur, paa Grønneplads anlægge en

*) Derfor henlagde han fra 1835 den ugentlige Friertermiddag fra Lørdag til Onsdag, for at ikke den samlede Fritid fra Lørdag Middag til Onsdag Aften skulde gaa til Hjemreiser og andre Udgifter.

leglebane, og derfor var det ham magtpaaliggende, selv da Skolens træfter endnu vare svage, paa selve Stiftelsen og under Skolens Tilsyn at sørge for selvstændige Udspredelser i Vintermaanederne. Han foreslog saaledes allerede i Efteraaret 1827, at der fire, fem Sange om Vinteren skulde arrangeres selvstændige Sammentømter, hvortil Fremmede skulde indbydes, navnlig Stiftelsens Embedsmænd og deres Familier, og hvortil alle Disciplene skulde have Afgang. Disse saakaldte Søndagsfæstelser vare et behageligt Foreningspunkt mellem Lærere og Disciple paa den ene Side og Stiftelsens øvrige Embedsmænd og nogle af den nærmeste Omegns Honoratiores paa den anden; de bleve Oprindelsen til de endnu bestaaende Asembleer. Tidens Løb blev den af disse selvstændige Sammentømter, der faldt i Januar Maaned, henlagt til Stiftelsens Fødselsdag og blev saaledes Oprindelsen til „Trolleballet“. I nogle Aar, indtil 1838, afholdt Disciplene selv i det Væsenlige alle Udgifterne til Trolleballet (hver bidrog omtrent 3 Rbd.); de udstedte ogsaa Indbydelserne og fungerede som Værter, dog maatte Listen over dem, de vilde indbyde, forevises Rector og approberes af ham. Senere overtog Skolen det hele Arrangement, og Disciplene have fra den Tid intet Bidrag ydet til Skolens Vinterforlystelser. Stemann anordnede ogsaa, at der hver Søndag Eftermiddag fra 1ste Novbr. til Febr. Maanedes Udgang skulde være Leg for Disciplene fra Kl. 5—7 under Inspectorens eller den inspectionshavende Lærers Tilsyn *); ved denne Leilighed blev der beværtet med Thee og Løbekager. Oldfruen, den livlige og venlige Jomfru Døhlein, der var meget god mod Disciplene og meget afholdt af dem, stjænkede Theen. Døhman var jevnlig tilstede, og fra den Tid af, da Lærerne atter gave sig af med Disciplene, vare ogsaa hyppigt nogle af dem nærværende; naar Legen var endt Kl. 7, gik man til Aftensbordet.

Skotouren paa St. Hansdag vedblev, men gik længere bort end tidligere f. Ex. til Lønnebo Skov, Høvede, Løse Mølle, Gisselsfeld og andre Steder. Det var efter Stemanns Forslag, at Lærernes og Embedsmændenes Familier atter bleve indbudne til at deeltage i Skotouren, og han tilbød, at Stiftelsens Kasse maatte udrede de dermed forbundne Udgifter. Ligeledes indførte han den aarlige Fodtour, som endnu finder Sted og er en af Disciplenes bedste Sommerglæder; oprindeligt foreslog han to saadanne aarligt, hver paa

*) Søndagslegen blev i mange Aar holdt i Directorens gamle Værelser, men omtrent fra 1846 paa Gymnasialsalen (Pl. VI, A).

en halv Dag, til en af Stiftelsens egne Skove *). Ved Skolens Bord indførte han Forbedringer, der sigtede til at gjøre Mødsætninger mellem dette og et hyggeligt Familiebord saa lidet isømfaldende som muligt**). Da han saaledes bemærkede, at Disciplene ikke havde Servietter, og at der af en Tinkande blev stjænk et Dufin Glas, der vare fælles for hele Skolen, beordrede han, at der skulde anstafes Servietter, et Dglas til hver Discipel og et tilstrækkeligt Antal Dflasker istedetfor Tinkanden, som dermed forsvandt. Indtil den Tid havde Disciplene ogsaa haft Træpflander paa deres Bærelser om Aftenen, dog langt fra en paa hver Kammer. Istedetfor Randerne blev der leveret Dflasker og Glas, men da baade Flaskerne og Glasene hyppigt bleve slaaede itu, gik denne Ddrikken paa Kamrene efterhaanden ind, og det var det Allerhelstigste. Ved Rimaden og Femmaden blev der i hele Stemanns Tid leveret D i store Leertruse, der bleve bragte over i Hvidebygning tilligemed Maden; dette aflaffede Knuth, der vilde, at Disciplene kun skulde have D ved Middags- og Aftensbordet. Stemann var meget opmærksom paa, at Maden var tilstrækkelig og god. Det nu gjældende Spisereglement er udarbejdet af ham, og han anvendte personlig megen Omhu derpaa; han lod anstille flere Prøver, for at forvisse sig om, hvorledes Bespisningen vilde være, naar Reglementet blev fulgt nøiagtigt. Senere er det vel forandret i enkelte Punkter, men i det Hele følges det endnu; det blev ogsaa indført paa Sore, hvor det, saavidt vides, endnu bestaaer. Hidtil havde Tjenerne gjort Opvartning ved Bordet i deres egne Klæder. Adjunct Golding, der ønskede, at de for Næthedens Skyld skulde have Liberi, men tvivlede stærkt om, at Stemann vilde regne Udgifterne hertil til de nødvendige, fik begge Tjenerne til at møde i deres fletteste Klæder en af de første Gange, Stemann spiste ved Skolens Bord. Da han havde seet disse bedrøvelige Skikkelser varte op ved Bordet, var han let at komme tilrette med, og Tjenerne fik da et Liberi, først en graa Trøje med korte Skjoder og senere en afrundet Kjole med blanke Knapper, omtrent saaledes som Stemann klædte sine egne Tjenere.

Efter Geheimeraad Raas's Testamente skulde en Fjerdedpart af hans Bibliothek efter Værdien ikke efter Antallet af Bøger tilfalde

*) Ogsaa Skovtoursen betalte og arrangerede Disciplene selv i enbeel Aar; siden Skolen overtog Arrangementet (omtrent fra 1838), har enhver Discipel betalt 1 Rd. til den store Skovtour, men Fodtoursen har Stiftelsen altid betalt.

**) Naar Stemann var her, spiste han som oftest ved Skolens Bord.

Lufsholm. Cataloget blev sendt herud, for at Skolen forløbs kunde se, hvad den helst ønskede at komme i Besiddelse af. Bibliotheket ved denne Leilighed endeel Bøger (425 Bind), men et Vært, som orsøen saa gjerne havde ønsket at erhverve for Skolen, nemlig nonns store og kostbare Billedværk over Egypten, fikket et af de jet saa Exemplarer, der findes her i Landet, gif efter en særskilt Hemmelse i Testamentet i Arv til Raas's Svigersøn, Baron Løvenborg til Løvenborg, hvor det endnu er. Dette Pragtværk havde Raas i 1812 kjøbt af Hertugen af Decazes for 4000 Francs *). Ved et Gavebrev, der er udfærdiget 1826, havde Melchior indsat Skolen Arving af sin hele Bogsamling, der ved hans Død talte 1446 mere, vurderede til 1618 Rbd. Af større Gaver fik Bibliotheket flere i Stemmanns Lib, men vel enkelte værdifulde Bøger; derimod det fra 1828 atter et aarligt Tilskud af Stiftelsens Kasse paa 100 d., men dette Bidrag i Forbindelse med den gamle Andeel i Inductionspengene, indtil disse gif ind, og hvad der indkom fra de sciple, der toge testimonium vitæ, var ikke tilstrækkeligt til at vedeholde og forsøge en Bogsamling paa 15—16,000 Bind **). Ved eller anden Leilighed, hvor man for billig Priis kunde gjøre et stort Indkjøb, var Stemmann dog ikke uvillig til at bevilge de fordragne Penge ***). Havde Lopp levet nogle Aar længere, vilde Skolen være kommen i Besiddelse af et trykt Catalog over sin Bogsamling. Han havde begyndt at omarbejde og revidere Cataloget, som Stemmann vilde lade trykke paa Skolens Regning; Bogtrykker, Director Schulk havde tilbudt at trykke det uden anden Udgift for Skolen, end hvad Papiret kostede, og hvad han selv maatte betale sine st. Et Prøveark blev trykt, men Lopp's Sygdom og Død standse det hele Foretagende; senere opfordrede Stemmann vel til at fort-

*) I sit Mindekrift over Raas siger Brorson, at Denons Vært var Raas foræret af Keiser Napoleon; det forholdes sig dog ikke saaledes. I 1863 har Raas's Datter søn, Hr. Baron Løvenskjold, Tolbforvalter i Næstved, foræret Skolen et tidligere og mindre, men dog meget værdifuldt Vært over Egypten af Denon: *Voyage dans la basse et la haute Egypte pendant les campagnes du général Bonaparte*; det var i 1803 af Baronens Farfader anskaffet til Bibliotheket paa Løvenborg.

**) Efterat alle Lærerne vare komne paa fast Gage, fik Bibliotheket i nogen Tid ogsaa Lærernes Andeel i Introductionspengene. — For et testimonium vitæ betales 10 Rbd., der ved de offentlige Latinskoler tilfalder Skolernes Kasse.

**) Saaledes blev der paa Auktionen efter Statsraad, Professor Thorlacius indkjøbt philologiske Værker for c. 200 Rbd.

sætte dette nyttige Arbejde, men da Ingen vilde paatage sig den dermed forbundne Uleilighed, kom Sagen ikke videre *).

De naturvidenskabelige Samlinger havde i Melchior tabt deres bedste, ja næsten eneste Støtte. Skolens Bidrag havde altid været ubetydeligt, men ved Melchiors private Opoffrelser og rastløse Samlerflid vare Samlingerne vorede til en anseelig Størrelse, og Melchior havde ved det ovenfor omtalte Gavebrev testamenteret Skolen den Deel af dem, der var hans private Eiendom, og det var den største. Fra hans Død til 1846 blev der anvendt meget Lidet paa at vedligeholde og aldeles Intet paa at forsøge Samlingerne.**) Endeel blev ødelagt af Vilde, f. Ex. udstoppede Fugle og Dyr, endeel ved fjødesløs Behandling og Mangel paa tilbørligt Tilsyn; dog bleve begge Samlinger nogenlunde bevarede og holdte sammen, saalænge de stode urørte i deres gamle Localer (Pl. VI A), men da de nye Classer i 1846 fortrængte dem herfra, maatte de flyttes til andre Localer, der kun lidet egnede sig for dem, og herved fik de deres sidste Anæf. Fra 1846 stod det pphysiske Cabinet i Melchiors forrige Kjøkken, og Naturaliesamlingen i et af Directorens gamle Værelser i Skolebygningen ***). Da Pphysik og Naturhistorie, hvori der var underviist uden Afbrydelse, men rigtignok ogsaa uden Kraft, siden Melchiors Død, bleve optagne som reglementerede Skolefag efter den nye Skoleplan, vare Samlingerne ikke længere i brugbar Stand. Til at istandsætte og completere det pphysiske Cabinet bevilgede Stemann de fornødne Penge (6—700 Rbd.), og det var ved hans Afgang i meget god Stand. Naturaliecabinettet kom ikke saa vidt i hans Tid; dets endelige og fuldstændige Ordning fandt først Sted under Knuth.

Under Oldfruens Varetægt opbevares her fire gamle Glaskaraffer, der ere aldeles eens. Paa de to er der i mange Snirkler og Sving

*) Stemann yttrede gjentagne Gange det Ønske, at Herlufsholm ligesom de andre lærde Skoler skulde udgive et Program som Indbydelsesskrift til den aarlige Hovedexamen; han tilbød ogsaa, at Stiftelsen, hvis nogen af Ræderne vilde fortsætte Melchiors Herlufsholms Historie, maatte give et Bidrag til Trykningsomkostningerne.

**) Fra 1846 bevilgede Stemann 25 Rbd. aarlig af Skolens Kasse til at vedligeholde og forsøge de naturvidenskabelige Samlinger.

***) Det, der var nærmest Bestibulen; det andet Værelse, der i mange Aar havde været Musikstue, blev fra 1847, da Skolen fik 7 Adjuncter, Delig for en Ræder

indflebet Bogstaverne B. G. og paa de to andre i lignende Sving J. C. G. Baafe Bogstaverne, Ziraterne og Glaspropperne vise endnu Spor af Forgylbning. Man har paa Grund af Bogstaverne B. G. været i den Tro, at Karaslerne have tilhørt Stifterinden, hvorfor de i mange Aar bleve betragtede som en Helligdom; dette er dog ikke Tilfældet. I sit Gavebrev meddeler Melchior, at Karaslerne ere en Gave til Episkopester Johan Christian Geisler og hans Hustru, Birgitte Geisler, paa deres Bryllupsdag 1750. Den gamle Madame Geisler havde selv foræret Melchior dem, og han ønsker, at de skulle blive ved Naturaliecabinet og anvendes der. Bogstaverne B. G. fige altsaa ikke Birgitte Gjøe, men Birgitte Geisler, og Flasterne ere kun 115 Aar gamle her paa Stedet.

Den 5te Juni 1828 døde den retskafne og godgjørende Episkopester Demant, der i henved 10 Aar til Skolens Tilfredshed havde forestaaet Deconomien*). Hans Enke beholdt Tjenesten til Contractens Udløb 1829, og da hun ikke ønskede at indgaae paa nye Bilkkaar, contraherede Stemmann med Hr. P. S. Hansen, der allerede eengang havde været Episkopester her (fra 1816—19); da Demants Contract med Rette ansaaes for ugunstig for Stiftelsen, oprettede Stemmann en ny, der bedre stemmede med Skolens Interesse, uden dog at træde den nye Deconom for nær. Fra 1ste Mai 1829 traadte det nye Episkopereglement i Kraft, og Betalingen blev for hver Person ved Skolens Bord fastsat til 9 Mk. og for hver af Tjenestefolkene til 1 Rbd. ugenlig**). Deputaterne bleve uforandrede, dog blev der atter

*) Demant havde været Tjener hos Etatsraad Ryberg. Raas, der altid havde sine Garn ude, hvor han haabede at kunne erhverve Skolen formaaende og formuende Belyndere, fik engang Ryberg til at lægge Veien over Herlufsholm, da han vilde foretage en Reise til det sydlige Sjælland. Raas skrev iforveien til Brorson, Melchior og Willow om at berebe ham en venlig Modtagelse, der vistnok ogsaa blev ham tildeel. Alle Forhaabninger i den Retning bleve dog til Intet; som bekjendt gif Rybergs Formue tabt.

**) For Inspectorens Middags- og Aftensmad skulde Deconomien ingen Betaling have, men derimod 3 Mk. om Ugen for hans Frokost; det er ikke let at finde Grunden til denne Bestemmelse. I Contracten forbeholdes der for sidste Gang Oibfruen Ret til at spise ved Skolens Bord, hvis hun vilde; men foretrak hun at spise paa sit Bærelse, maatte hun lade sin Mad afhente i Kjøkkenet. Indtil 1853, da Contracten udløb, har det altsaa staaet Oibfruen frit for at spise med Lærere og Disciple, hvad hun dog aldrig gjorde.

tilstaaet Bilde til Stolens Bord, 4 Dyr og 8 Harer, hvoraf Halvparten blev leveret til Dimissionen, Halvparten til Kongens Fødselsdag; senere bevilgede Stemann to Dyr og fire Harer til Trolleballet. For Assemblerne fik Deconomen en særskilt, dog meget lav Betaling (25 Rbd. for hver); derimod fik han afgiftsfrit en større Avling end Demant havde haft. Med Forpagterne af Hovedgaardens Jorder havde Stiftelsen haft saa megen Modgang ved Fallitter, Refrancer o. s. v., at Stemann bestemte sig til at tillægge Deconomen en større Avling som en Deel af hans Lønning. Hansen fik i det Hele c. 206 Tdr. Land afgiftsfrit; den øvrige Jord leiede han senere, da den blev ledig, for en moderat Afgift. Den Deel af Hovedgaardens Marker, der bekvemt kunde drives fra Gaarden, var saaledes atter samlet og henlagt til Stiftelsens Embedsmænd og Betjente.

Paa Byggearbejder indlob Stemann sig ikke, medmindre han var haardt nødt dertil. I de første c. 20 Aar indskrænkede han sig til at opføre et lille Bindingsværks Huus paa Blegepladsen*) til Maltkølle og Bagerovn, der hidtil havde været i Rødebygning, en Kofald til Forvalteren og et Par Udhuse til Skovrideren. Den 7de Jan. 1848 afbrændte den gamle, gule Kofald, der laa parallelt med Reglebanen (Pl. IV). Ilden opkom, uvidt hvorledes, strax efter Morgenlovsangen, og Hvidebygning var i den første Fare. Den afbrændte Længe og de gamle Bindingsværks Bygninger, der laae bagved Forstinspectorboligen og hogstaveligt faldt sammen af Elde og Mangel paa Vedligeholdelse (Pl. II, S), bleve erstattede ved en ny Avlsgaard, bestaaende af tre Længer, som Stemann imod contant Betaling af c. 10,000 Rbd. og Assurancen for den afbrændte Længe lod opføre i Vænget bagved Hvidebygning (Pl. IX)**). Ellers foregik der i hans Tid ingen Forandring med Bygningerne; de absolut nødvendige Reparationer bleve foretagne, et Par Skillerum i Hvidebygning bleve flyttede for de nye Glasfers Skjold, nogle Tagkamre bleve indrettebde til Discipelværelser, og de gamle Kamre i Hvidebygning bleve reparerede og forbedrede. Rødebygning, der i mangfoldige Aar havde trængt til en Hovedreparation, overleverede han til sin Eftermand i samme Tilstand, hvori han havde modtaget den af Raas. I Hvidebygning blev der i Stemanns Tid ved

*) Det laa parallelt med Beien, der fører ned til Aaen, og blev i 1855 nedbrudt af Knuth.

**) Den nordre Længe og Tilbygningen til den søndre ere opførte under den nærværende Forstander.

at borttage et Par Stillerum indrettet Sovesale for de Disciple, der boede der; efter Melchior's Død bleve hans Sal og det mindre Værelse, der stødte op til den, gjorte til Sovesal for de ældste Disciple under Tilsyn af den Lærer, der behøvede Resten af Melchior's Leilighed. Fra 1847 blev baade Aften- og Morgenlovsang holdt paa Spisesalen, og Lovsangssalen i Hvidebygning (Pl. VI, A) blev alene benyttet til Legne- og Skriveunderviisning; men et Par Aar senere blev det nødvendigt ogsaa at gjøre denne Sal til Sovesal (Pl. VI, B).

Af Plan VI vil man ved at sammenholde Grundtegning A og B see, hvorledes Localerne i Hvidebygning bleve benyttede i Begyndelsen og Slutningen af Stemann's Bestyrelsestid.

Da Dichman i 1832 var udnævnt til Overlærer, flyttede han ind i Forstinspecteurboligen, og da han Aaret efter blev Rector, fik Fru Brorson hans Bolig, hvor hun henlevede sine sidste Dage, agtet og elsket af Alle og i venlig Omgang med Gaardens Beboere. Efter hendes Død, den 16 October 1840, stod Huset ubeboet i omtrent 10 Aar. I Skov- og Godsbestyrelsen foregik der i Stemann's Tid nogle Forandringer. I 1835 blev Hr. Adam Wind ansat som Skytte og Overstovfoged; da det almindelige Tilsyn med alle Stiftelsens Stove var denne Embedsmand betroet, blev der ikke tillagt ham noget særegent District, og Skovfogedernes Antal blev derfor uforandret; den 23de Aug. 1844 blev Hr. Wind udnævnt til Skovrider *). I 1836 blev Godsforvalter Bülow afflediget, men beholdt med en Gage af 300 Rbd. sin Function som Forstinspecteur; i hans Sted blev Hr. Lycho Rjer, Fuldmægtig ved Sorø Amtshuus, udnævnt til Godsforvalter **). Ved denne Leilighed bleve 4 Tdr. Land af Forvalterens Embedsjord henlagte til det daværende Skovfogedhuus ved Klosterstoven; desuden skulde Forvalter Rjer gaae ind i sin Formands Accord med Stiftelsen, ifølge hvilken han fik Brugen af c. 22 Tdr.

*) Som Overstovfoged og Skytte havde Hr. Wind en Gage af 80 Rbd., et Deputat af 6 Tdr. Rug, 6 Tdr. Byg og 30 Tdr. Havre, visse Skydepenge, nogle Indtægter af Jagten, 3 Favne Brænde og 12 Pæse Tørre, samt den gamle Skovridergaard med tilhørende Jordlod. Da han blev udnævnt til Skovrider, fik han et Lønningstillæg af 50 Rbd. og 3 Favne Brænde.

**) Forvalter Rjer blev ansat med en Gage af 700 Rbd. (fra 1ste Jan. 1850 forhøjet til 900 Rbd.), et Deputat af 12 Tdr. Rug, 12 Tdr. Byg og 30 Tdr. Havre, 20 Favne Brænde og 24 Pæse Tørre (dog kun forsaavidt der bliver Tørre tilovers paa Mosen, naar hver har faaet sin) de reglementerede Fogedpenge, nemlig 10 pCt. af Indtæstingerne, og den til Forvalterembedet hørende Jordlod.

Land af Marken Nr. 2, imod at holde Stiftelsens Rytterhefte. Disse 22 Tdr. Land, som Bülow tidligere havde havt i Forpagtning for en Afgift af 6 Rbd. pr. Td. Land, høre altsaa oprindelig ikke med til Forvaltertjenesten. „Faareholmen“, der hørte til Forvalterens Embedsjord, men laa inde i den ikke frebtagne Deel af Klosterstoven, der stødte op til hans Mark, lod Stemann beplante i Aarene 1848 og 49; Naaletræsplantningen, der er circa 3 Tdr. Land stor, er altsaa 16—17 Aar gammel. I Erstatning fik Forvalteren den saakaldte „Fuglefangsholm“ i Aaen, der omtrent er af samme Størrelse. Paa Faareholmen holdtes i endeel Aar Disciplenes „lille Fugleflydning“.

Da Stemann fratraadte Bestyrelsen den 14 Mai 1851, var han over 87 Aar gammel, men endnu rask og rørig. Af Stiftelsens oekonomiske Forfatning havde han store Fortjenester; med ubøielig Energi bragte han Orden og Rigevægt tilstede i det forvirrede og ødelagte Pengevæsen, og dette skete ikke ved at bebyrde Godssets Bønder med ubillige Afgifter; tværtimod vedbleve baade Indfæstning og Landgilde i hans Tid at være meget lave, men den engang bestemte Afgift skulde enhver ogsaa erlægge. I hele Stiftelsens Deconomie gennemførte han en vidt brevet Sparommelighed, der fik en meget uheldig Indflydelse paa Skolen og Opdragelsesanstalten, men havde til Følge, at han, der havde modtaget Stiftelsen betyngtet med Gjæld, kunde overlevere den til sin Eftermand gjældfri og i Besiddelse af en betydelig Capital.

Den 1ste Mai 1827 var Stiftelsens Status saaledes:

Activa	36,613 Rbd. 61 §
Passiva	47,394 „ 59 „

Underbalance 10,780 Rbd. 94 §.

Med Activerne var det en egen Sag; de bestode af det Moltke'ske Legat (10,000 Rbd.), hvis Renter slet ikke gaae ind i Stiftelsens Kasse, men uddeles til Disciple og Studenter. Det Meyer'ske Legat (14,000 Rbd.), der staaer uopfigeligt i den kongelige Kasse, den Roepstorff'ske Gave (5000 Rbd.), der stod i Baroniet Gaunø, men dengang ikke kunde faaes udbetalt, nogle temmelig værdifulde Obligationer, som Bülow havde sat i Pant for sin Gjæld, udestaaende og tildeels uerholdelige Restancer og en Kassebeholdning til løbende Udgifter. Her var saa godt som Intet, Stiftelsen kunde raade over til Afbetaling paa Gjælden, der var reen Pante- og Prioritetsgjæld samt Umyndiges Midler, der stode i Stiftelsens Kasse.

Den 1ste Jan. 1851 havde Stiftelsen ingen Gjæld, men Activer til et Beløb af 69,828 Rbd. 18 $\frac{1}{2}$; i de 23 $\frac{1}{2}$ Aar var der altsaa en Fremgang af 80,609 Rbd. 16 $\frac{1}{2}$. Da Stemann et Par Aar tidligere havde anvendt c. 10,000 Rbd. paa den nye Ladegaard, og da nogle afbrændte Bøndergaarde og Huse ogsaa havde kostet endeel at opføre, blev Fremgangen saaledes henimod 100,000 Rbd. De 500 Rbd., som Stiftelsen siden 1792 havde oppebaaret af Cancelliets Fond og senere, da dette var inddraget, af Finantserne, faldt bort fra 1849. Det var aldeles i sin Orden, da Stiftelsens oeconomiske Forfatning nu var saa god, at den ikke længer behøvede nogen Hjælp.

Bed Stemanns Afgang var Bøndergodset i meget god Stand. De lave Afgifter og de for Landmanden saa gunstige Aar med rig Høst og høie Priser havde atter skabt almindelig Velstand, og om Restancer var der ikke længer Tale. Stiftelsens Skove havde i Stemanns Tid gode Dage; de betydelige Deputater maatte de udrede, noget skovedes til Salg, men sjelden ret meget og aldrig saa meget, som Skovene kunde og burde have udredet. Ogsaa i denne Henseende opsparede han en Capital, der kom Stiftelsen tilgode under hans Eftermand. Mens Lopp levede, besørgede han og senere Kammerherre, Amtmand Stemann i Sorø den aarlige Udviisning; undertiden blev den ogsaa overladt til Skovrideren. Paa Pensioner indlob Stemann sig ikke, men det lader sig neppe forsvare, at Enke efter saa fortjente Mænd som Brorson og Lopp ikke fik nogen Understøttelse af Stiftelsen. Bilows Forstinspecteurgage var dog ikke andet end en maskeret Pension, da han efter sin Afgang som Forvalter ikke havde det Allermindste med Skovene at gjøre; men Stemann foretrak en nominel Gage for en virkelig Pension, saa var dog Principet reddet.*)

I de sidste Aar kom Stemann sjelden til Herlufsholm og da kun i Sommerferien, naar alle Lærere og Disciple vare bortreiste; ved hans Afgang var der flere af Lærerne, som efter 3—4 Aars Ophold her aldrig havde talt med ham eller blot seet ham, siden de bleve ansatte af ham. Det venlige Forhold, hvori Brandt og Raas havde stillet sig til Rector og Lærere, fandt saaledes ikke Steb under ham. I et af de offentlige Blade blev han i sin Tid beskylt for, at han havde viist sig interesseret i sin Bestyrelse af Herlufsholm. Denne Beskyldning mangler al Grund; det forholder sig derimod

*) Bilow var indtil sin Død i Octbr. 1851 i Huset hos sin Eftermand. Han havde levet her paa Herlufsholm under 6 Skoleherrer: Thott, Schack-Rathlou, Brandt, Raas, Stemann og Knuth.

saaledes, at han flere Gange af det ham som Directeur tillagte Honorar, altsaa af sin egen Lomme, - hjalp Lærere eller Embedsmænd, der af en eller anden rimelig Grund fremkom med Andragender om Gratificationer eller Understøttelser af Stiftelsens Kasse. Rob Lopp og hans Enke, der sad i stor Armod ved sin Mands Død, var han meget god; han forsøgte ogsaa at skaffe Fru Lopp Pension af Postkassen; det lykkedes ikke, da Lopp ikke havde havt kongelig Ansættelse, men han udvirkede dog, at hun i tre Aar fik en Understøttelse af Finantserne paa 150 Rbd. aarlig.

Stemann ønskede ligesom Kaas at begraves paa Herlufsholm. I en Gravhøvelving, han havde ladet mure paa Kirkegaarden, blev Liget af hans Hustru nedsat 1850; en Datter, der døde 1853, blev ogsaa bisat her. Den 25de November 1855 døde Stemann i den høie Alder af 91½ Aar*); hans Lig blev ført til Herlufsholm og nedsat i Høvelvingen, som derpaa blev tilmuret og bedækket med Jord. Senere har Familien sat et Minde over Graven.

**) Han var født den 14 April 1764. I Marts 1848, da han neblagde sine øvrige Embeder, blev han udnævnt til Overlammerherre.

IV.

Grev Knuths Bestyrelsestid.

1851—56.

Under en Vacance, der varede c. 12 Uger, imødesaa man paa Herlufsholm med spændt Forventning Valget af en ny Overbestyrelse. Det danske Cancelli eksisterede ikke længer, og Spørgsmaalet blev nu, om Regjeringen vilde ansee sig beføiet til at henlægge Herlufsholm under Cultusministeriet, uden just derfor at slaae Skolens Medler sammen med de øvrige Skolers, eller om den, overeensstemmende med Fundatsens Ord og Mening, vilde udnævne en særegen Bestyrer, hvorved Stiftelsens private og selvstændige Charakter fremdeles vilde bebares*). I Overeensstemmelse med en af Statsraadet afgiven Betænkning angaaende den fremtidige Ordning af Stiftelsens Overbestyrelse, resolverede Kongen den 25de Juli, at den Nødvighed med Hensyn til Herlufsholms Skole og Gods, der ifølge Fundatsen var tillagt Rigsraadet, herefter skulde være Statsraadet overdraget, og at dette, i Overeensstemmelse med Fundatsen skulde fremkomme med Forslag til Udnævnelsen af en Forstander. Den tgl. Resolution gik udtrykkelig ud fra, at man, da Herlufsholm er en privat Stiftelse, saa nær som muligt burde holde sig til Fundatsens klare Bestemmelse, og efter Indstilling af Statsraadet udnævnte Kongen den 3die August Kammerherre, Lehnsgreve Frederik Marcus Knuth til

*) Var Stiftelsen dengang bleven henlagt under Cultusministeriet, vilde den formodentlig være bleven nødt til at afhænde sit Bøndergods paa samme Billaar, hvorpaa Sors Academie maatte stille sig ved sit.

Knuthenborg til „Forstander for Herlufsholms Skole og Gods“*); i Udnævnelsen er det fastholdt, at der skulde paahvile Knuth de samme Forpligtelser ligeoverfor Statsraadet, som efter Fundatsen havde paahvilet tidligere Forstandere ligeoverfor Rigsraadet, og at han navnlig aarlig skulde gjøre Statsraadet Rede for Stiftelsens Indtægter og Udgifter, saavel som for dens Virksomhed og Tilstand i det Hele. Faa Aar tidligere (1847) var Knuth udnævnt til Amtmand i Sorø af særligt Hensyn til Akademiet, til hvis Omdannelse han skulde udarbejde en Plan, og hvis Bestyrelse han skulde overtage. De samme Grunde, der i 1847 havde været bestemmende til at udsætte Knuth til Overbestyrer af Sorø Academie, maatte ogsaa i 1851 tale for hans Valg til Forstander for Herlufsholm, saameget mere som han, der havde været Overdirecteur for Sorø Academie fra 31 Decbr. 1847, indtil han blev Minister i Marts 1848, havde haft Leilighed til at bestjæftige sig med Spørgsmaal, som angik Forhold, der kom de herlovianske meget nær.

Knuths Udnævnelse blev her hilset af Alle med Glæde. Han havde i sin tidlige Ungdom opholdt sig her i tre Aar (1821—23 incl.) i Brorsons Huus, dog uden at være Discipel i Skolen**). Der var saaledes et gammelt Baand mellem Knuth og Herlufsholm, og allerede heraf turde man haabe, at han med Omhu vilde tage sig af Stiftelsen; han var desuden bekendt som en Mand, der havde Sandhed og Smag for videnskabelig Dannelse, han var endnu i sin kraftigste Alder, meget virksom og havde som Privatmand den fornødne Tid til sin Raadighed.

Den nye Skoleplan af 13 Mai 1850, der krævede 7 Classer og flere Lærere, gjorde det ønskeligt, at Stiftelsen kunde blive istand til at modtage mindst 100 Disciple, saameget mere som der i de sidste Aar af Stemanns Tid stadig havde været anmeldt langt flere, end

*) Den oprindelige Benævnelse af Stiftelsens Bestyrer, „Forstander“, der findes i Fundatsen og brugtes i Skolens første Tid, blev gjenoptagen og siden 1851 er den officielle Titel: „Forstander for Herlufsholms Skole og Gods“. Omkring i 250 Aar havde den almindelige Titel været: „Skoleherre“ (Skolarch) og „Directeur“. I den første Deel af det 17de Aarhundrede og Begyndelsen af det 18de blev Titlen „Forstander“ brugt i en ganske anden Betydning (pag. 64).

**) Han havde sin Lærer med hertil; det var cand. theol. P. B. Leth, nu Sognepræst til Horne i Thy; Knuth deltog i Disciplenes Underviisning i Skrivning og Tegning.

den havde kunnet modtage. Endnu i Efteraaret 1851 udkastede Knuth en Plan til en Udvidelse af Skolen. Hvad der skete i 1805 og 1806, fort efterat Raas var bleven Directeur, gjentog sig nu. En Mængde Planer og Udkast kom frem og forkastedes atter; endelig blev det bestemt, at der skulde sættes en Etage paa Hvidebygning, for at den kunde blive istand til at rumme alle Disciplene og alle de Lærere, som havde med Inspectionen at bestille. Det var altsaa den samme Tanke, hvorved Raas var standset, og som han upaatvivlelig ogsaa havde gennemført, hvis Forholdene i 1806 til 1809 havde været ligesaa gunstige for ham, som de i 1851 vare for Knuth. En Architect (nuværende Professor Melbahl) blev antagen, og han udarbejdede en Tegning til en ny Skolebygning eller rettere til en Forandring og Udvidelse af den gamle. Det varede dog ikke længe, inden det blev bestemt, at Professor Melbahl ikke skulde have noget med Bygningens Opførelse at gjøre, og Grev Knuth overdrog Udsørelsen af Arbejds- tegninger og Tilsynet med Arbeidet til Skolens daværende Tegne- og Skrivelærer, Architect Kreh. Da Grev Knuth senere af økonomiske Grunde lod foretage endeel Forandringer i Professor Melbahls Tegninger, fralagde denne sig offentlig al Andeel i den nye Skolebygning.

Efter den noget forandrede Plan og Tegning blev der da i 1852 og 1853 sat en Etage paa Hvidebygning. Ved denne Udvidelse i Forbindelse med de betydelige Forandringer i den nederste Etage blev Bygningen istand til at modtage 100 Disciple. Selve Undervisningslocalet er vistnok et af de bedste i Danmark; Classerne, der ere høje, lyse og rummelige, ligge imod Syd og vende ud imod en stor Have, Bænkene bleve anbragte saaledes, at Lyset falder ind fra Vensstre; tidligere havde Disciplene havt det i Dinene *). Desuden indeholdt Bygningerne: en stor Læsesal, Gymnastiksal med Vaaben-kammer, Locale til det pphysiske Cabinet, 6 Boliger for ugifte Lærere, 26 gode Discipelskamre, 3 store og luftige Sovesale med tilhørende Væstsale, 2 Sygestuer og de fornødne Værelser for Opvartere og Gangtoner. **)

*) Istedtfor Bysestagerne og Tællelysene kom baade paa Classerne og Læsesalen dobbelte Hængelamper. Paa hver Klasse er 4—6 Blus, paa enkelte 5; paa Læsesalen er en Række dobbelte Hængelamper midt igjennem Salen og desuden Bæglamper paa begge Sider væggene, ialt 16 Blus.

**) Ikke længe efter blev der indrettet et Læseværelse, hvor alle Bøger osv., der anskaffes til Bibliotheket, henlægges til Afbenyttelse for Lærerne i c. 3 Uger,

Angaaende Localernes Beliggenhed og Bygningens Indretning, det Enkelte henvises til Plan VIII.

I Sommeren 1855 blev Hvidebygning afpudset udvendig malet al fresco. Ved denne Leilighed bleve nedenstaaende Indskrift anbragte paa Gavlene og Hovedfacaden. Tabellen i østre Gavl er firkantet Marmorsteen, prydet i Hjørnerne med Stifternes Fædre og Mødrenebaaben*); det var den, som Mag. Povel Jensen Colbi i 1625 lod sætte over den hvælvede Port (Pl. V), hvorigjennem man gik ind paa Gaarden; ved Ombygningen af Forvalterboligen 1812 og 13 blev den flyttet til den nordre Gavl af samme Bygning. De øvrige Indskrifttavler tilligemed Ornamentet over Hovedindgangene ere støbte i Jern og strøgne med Steenfarve, Bogstaverne ere opførte og forgyldte.

Indskriften paa østre Gavl lyder saaledes:

DENNE SCHOLE ER OPREIST OC
STIFTET FOR HERREMÆNDS OC
ANDRE FROMME MÆNDS BØRN.
GUD TIL LOF OC ÆRE DEN CHRISTEN
KIRKE OC I SÆR DANMARKIS RIGE TIL GAFN OC
GODE: OC DET AF VELBYRDIGE OC STRENGE RIDDER
HER HERLUF TROLLE NU SALIG HOS GUD SOM
VAAR JACOB TROLLES SØN TIL LILLØE DANMARKIS
RIGIS RAAD OC ØWERST ADMIRAL SAAVELSOM AF
HANS KLÆRE HUSFRUE SALIGE FRU BIRGITE GØIE:
VELBYRDIGE OC STRENGE RIDDERS HER MOGENS
GØIES TIL KRENKERUP HANS DAATER.
DET SKIEDDE DEN XX MAI ANNO
MDLXV.
PRØV: X. DEN RETFÆRDIGES IHUKOM
MELSE BLIFVER I VELSIGNALSE.

inden de gaar over i Bibliotheket. Bærelset benyttet ogsaa undertiden for Erindringer.

*) Herluf Trolles Moder var af Familien Skove, der førte et Navn i Huset; hans Husfrues Moder var Mette Bydelsbach, hvis Familievar var et værdifuldt Stof med to Liller i øverste Felt (Program 1856 pag. 1)

Over Indgangen i vestre Gavl staaer:

OPFØRT TIL SKOLEHUUS
AAR 1809
AF CANCELLIPRÆSIDENT F. J. KAAS
SOM DIRECTEUR FOR HERLUFSHOLM.
OMBYGGET
OG FORØGET MED ET STOKVÆRK
AAR 1853
AF STIFTELSENS FORSTANDER
GREVE F. M. KNUTH.

Paa det østlige Parti af Hovedfacaden findes Herluf Trolles
Balsprog:

ALTING KOMMER
FRA GUD
LIVET OG DØDEN
RIGDOM OG ARMOD.

Paa det vestlige — Birgitte Gises Balsprog:

FRYGT GUD
GIØR RET
OG
FORLAD DIG IKKE
PAA
MENNESKER.

Over Hovedindgangen læses:

HUMANITATI
AC
DISCIPLINÆ.

Medens Byggeriet stod paa, var Skolen i længere Tid i stor
rang for Plads. En Deel af de Disciple, til hvem der ikke var
amre, blev foreløbig anbragt hos Rector og Lærerne, der hver havde
— 3 i Qvarteer, og hele Forstanderleiligheden blev beboet af Di-
piple. En Tid maatte man bruge enkelte Discipelskamre i Rødebyg-
ning (Nr. 6 og Nr. 10) som Glasfærelser; men da Skolebygningen
er opført i to Aar, var der dog altid nogle af Glasferne og andre
caler disponible; ellers vilde det heller ikke have været muligt at
lde Skolen i Gang. I Februar 1854, da Bygningen var heelt
rdig indvendig, skete den anden Udvandring fra Rødebygning, der

denne Gang ogsaa blev forladt af alle Lærerne. *) Paa Grund af Byggearbejderne havde det ikke været muligt at modtage det fulde Antal af Disciple i Skoleaaret 1852—53, der begyndte med 90; men fra August 1853 talte Skolen 100 Disciple, uagtet Bygningen først blev tagen heelt i Brug i Februar 1854. Antallet blev endog fra 1854 forhøjet til 104, da Forstanderen antog, at man i Betragtning af den store Mængde Aspiranter, der bestandig anmeldtes, maatte see til at rumme 4 over det bestemte Tal. Desuden tillod Forstanderen, ja ønskede endog, at nogle som Skolepægsende kom i Huset hos de gifte Lærere, indtil der ved Vacance kunde blive Plads for dem paa selve Opdragelsesanstalten; dog maatte kun Disciple af 1ste Klasse være Skolepægsende. Knuth holdt isvrigt stærkt paa den af Stemann opstillede Regel, at Ingen maatte frekventere Skolen uden tillige at være Elev paa Opdragelsesanstalten; han tillod derfor ikke, at Sønner af Stiftelsens Embedsmænd maatte deeltage i Underviisningen, uden at være optagne paa Stiftelsen **). I August 1854 talte Skolen ialt 108 Disciple, der var det højeste Antal i Knuths Tid, og efter al Rimelighed havde den ingensinde tidligere haft saamange Disciple.

Den nye Bygning, med dens hele Indretning og Udstyring, medførte baade for Lærere og Disciple store Fordele med Hensyn til det daglige Livs Hyggelighed og Bequemmelighed. Lovsangen blev atter holdt i Hvidebygning (paa Læsefalen), og de Lærere og Disciple, der hidtil havde boet i denne Bygning, bleve saaledes fritagne for de om Vinteren saa ubehagelige Morgen- og Aftenvandringer til Lovsangen paa Spisefalen. Istedetfor de stygge Vasteborde paa Gangene (Pl. VII w og Pl. VI v), hvor Disciplene, ligesom de kom op af Sengen, om Vinteren stode i Kulde og Træd, medens de vaskede sig, havde Knuth ladet indrette smukke Vastefale, der stødte umiddelbart op til Sovefale. Paa Vastefalene har enhver sin bestemte Plads, med en Skuffe til Kamme, Sæbe o. s. v.; enhver Discipel sætter om Aftenen, naar han gaaer iseng, sit Fodtøj ved sin Plads paa Vastefalen, hvor det staaer tørstet til ham, naar han staaer op om Morgen. Alle boe saa nær som muligt ved de Sove- og Vastefale, hvortil de høre.

*) Den første Udoanbring fandt Sted i Efteraaret 1809; dengang bleve nogle af Lærerne boende i Klosterbygningen.

**) Hs. Excellence den nuværende Forstander har tilladt, at Sønner af Embedsmændene her paa Gaarden (Forvalter og Deconom) maae gaae i Skolen, men boe hjemme.

scipellamrene ere ikke fuldt saa store, men langt hyggeligere og mere meublerede end de gamle; istedetfor de stygge Skabe, der vare tagjorte til Bæggene, havde Knuth ladet anstaffe nette, egetræsbælede Dobbeltstabe, et til hver to Disciple, dog saaledes, at enhver sin Side af Stabet for sig med sin egen Laas og Nøgle; Stole, der hidtil havde haft Træsæder, bleve forsynede med udstoppede indfæder og alle Kamrene med Kullegardiner, et Rappegardin over vinduet, en Brændelasse og en Hjørnegarderobe, der er fælles for alle Kammerets Beboere (til Fodtøj, Reisetøj osv., der ikke kan rummes i Stabene). Bæggene bleve strøgne gule, og Værelserne have i sig hele et lyst, net og venligt Udseende. Intet Under derfor, at disciplene fik lyst til selv at smykke deres Værelser med Skilberier, blomster, Bordtæpper o. s. v. Det varede heller ikke længe, inden den gamle Hængelampe afløste Lællelysene.

For de ledige Localer i Rødebygning var der god Anvendelse, da man fra Skolebygningen havde søgt at fjerne Alt, hvad der paa nogen Maade kunde fjernes, for at opnaae at faae hele Skolen indlemmet i een Bygning, efter at den i 30 Aar havde været spredt i to, der ligge omtrent 100 Alen fra hinanden; navnlig blev Bibliotheket og Naturaliesamlingen flyttet tilbage til Rødebygning. Da Bibliotheket maatte flyttes fra Hvidebygning, inden dets nye Locale i Rødebygning kunde tages i Brug, blev det interimistisk (omtrent 2 Aar) anbragt i en af Hvælvingerne under Rødebygning (Necropolis Urtefjælder).

Rebenstaaende Sammenstilling, sammenholdt med Plan VII, vil give Oplysning om Localernes Fordeling og Anvendelse i

Rødebygning

fra 1823 — 54.	efter 1854.
a. Lærersleilighed.	a. Bibliothek.
b. Soveværelse for den Lærer, der havde Tilflytning med Sovekammeret.	b. Bibliothek.
c. Sovekammer.	c. Naturaliecabinet og naturhistorisk Klasse. Her staaer ogsaa Skolens oldnordiske Samling.
d. Sovekammer.	d. Bibliothek.
e. Værelse for en Gangtone.	e. Værelse for en Gangtone.

f. Sygestue.	f. Reservesygestue for sm Sygdomme.
g. Gang.	g. Gang.
h. Taarnværelse; Carcer.	h. hører til Bibliotheket.
i. Forstanderens Leilighed.	i. Forstanderens Leilighe
k. Spisefal.	k. Spisefal.
l. Discipelværelse Nr. 6.	l. overladt Tjenerne til Knive, Gaffer, Glas i
m. Inspecteursens Værelser (Nr. 7)	m. Dameværelser *).
n. et lille Afstutte, hvori henstod Doubletter fra Bibliotheket.	n. her opbevares Fajance lertner, Kopper o. s. v ikke er i Brug.
o. Discipelværelse Nr. 8.	o. Gæsteværelse for Herr
p. Do. Nr. 9.	p. Reserve-Musikstue.
q. Do. Nr. 10.	q. Musikstue.
r. Bolig for en Lærer (Nr. 11).	r. overladt Deconomen.
s. Discipelværelse Nr. 12.	s. overladt Oldfruen.
t. Trappe.	t. Trappe.
u. Oldfruens Værelser.	u. Oldfruens Værelser.
v. Discipelværelse Nr. 13.	v. overladt Oldfruen.
w. Vassebord med Vandtønde.	w. aabne Pladse i Gange
x. Tørrestue (for Oldfruen).	x. Tørrestue (for Oldfrue
y. Oldfruens Pigekammer.	y. Oldfruens Pigekammer
z. Tjenernes Kammer.	z. Vægterens Kammer.
æ. den gamle Opgang til Taarnet.	æ. den gamle Opgang til T
ø. Vægterens Kammer.	ø. Pulterkammer.

Den nye Skoleplan var, da Knuth blev Forstander, si
gjennemført, at han kunde oprette den 7de Klasse ved Begy
af Skoleaaret 1851—52. og Afgangsexamen blev for første G
holdt her i Sommeren 1852 **). Knuth foranledigede, at Herlu

*) Man havde ofte sølt Savnet af et Par Afskriftesværelser for Dan
kom hertil for at besøge deres Paarsøende blandt Disciplene. Det
afhjælp Knuth ved at indrette den gamle Inspecturbolig ubelukkende
for Disciplenes quindelige Slægtninge, der her uforstyrrede og uden
Andre kunne tale med deres Sønner, Brødre o. s. v. Værelserne
hyppigt, og Deconomen er pligtig til mod Betaling at levere Thee, Kaff
og saa Middagsmad, men dog kun af Skolens Mad. Ved Afsenbl
her Afskriftesværelser for Damerne.

**) Den første Deel af Afgangsexamen var afholdt her i 1851.

ligesom Landets øvrige lærde Skoler udgav et Program som Indbydelseskrift til den aarlige Hovedexamen i Juli Maaned; det første udkom i 1852, og baade dette og alle følgende have indeholdt udførlige Beretninger om Skolen og Opdragelsesanstalten, nogle Gange illige en Afhandling om et eller andet pædagogisk Spørgsmaal. *)

I 27 Aar havde her ikke været en eneste Friplads ved Skolen, iagtet Stiftelsens Forfatning allerede i endeel Aar havde været saa god, at der fra denne Side ikke havde været noget til Hinder for Gjenoprettelsen af nogle Fripladser; men Stemmann havde foretrukket at nedlægge Contingentet for Alle. Det kunde være meget godt, men var dog langt fra det Samme. I dette Stykke idetmindste kjendte man Stifternes Villie og Stiftelsens ældgamle Praxis, der kan føres tilbage til dens første Oprindelse. Knuth anerkjendte strax Stiftelsens Forpligtelse til, saavidt dens Midler kunde strække, at oprette et begrænset Antal Fripladser for trængende Disciple; men paa den anden Side holdt han paa, at den med al Ret af de mere velhavende Forældre kunde forlange en Betaling, der, om end meget billig, dog nogenlunde svarede til de Goder, den ydede deres Børn. Det var denne Betragtning, der ledede ham til ved Begyndelsen af Skoleaaret 1852—53 at oprette 6 hele Fripladser og 36 Stipendiepladser **); men fra samme Tid forhøjede han Contingentet for Skolens øvrige Disciple fra 130 Rd. til 160 Rd. aarlig. Endnu dengang troede Knuth paa Muligheden af engang at naae, hvad der foresvævede ham som det Maal, Skolen i denne Henseende burde stille sig, nemlig at gjenoprette de 42 oprindelige Fripladser, der nævnes i Ordinansen. Man vil ogsaa see, at det samlede Antal af Fri- og Stipendiepladser netop udgjør 42. Men det varede ikke længe, inden han erkjendte, at Stiftelsen ikke kunde naae saavidt, da der nu i

*) I Programmet for 1853: Om Forberedelsen til og Optagelsen i de udvidede Skolers yngste Classer, nærmest med Hensyn til Herlufsholms Skole, af Adjunct A. Peth; 1857: Nogle Bemærkninger om Opdragelsesanstalter, af Inspecteur A. Peth; samme Program: Om Astronomien som Undervisningsfag i de lærde Skoler, af Adjunct E. Rosfin; 1863: Nogle Bemærkninger om Oibnordisk som Lærefag i de lærde Skoler, af Professor, Rector E. Lissov; 1864: Et Stiloprøven i fremmede Sprog nødvendig ved Afgangsexamen? af Prof., Rector E. Lissov. Desuden meddeelte Inspecteur Rosensørn i Programmet for 1853: Personal-Efterretninger om Herlovianere (1794—1852), og i Programmet for 1862 findes en Oversættelse af Pindars olympiske Oder, af Adjunct W. Rosling.

**) Af en Stipendieplads betales kun det gamle Contingent, 130 Rbl. aarlig.

alle Henseender stilledees saa store Krav til den; man kunde ikke længer, som i Skolens første Dage, hjælpe sig med en Skolemester og 2 Hørere, og Fordringerne til Localer, Forpleining, Opvartning osv. vare nu ganske andre end i hine Tider. Knuth bestemte sig derfor til at fastsætte Betalingen for alle indtrædende Disciple til 160 Rd. aarlig og at lade de 36 Stipendiepladser gaae ind, naar de bleve ledige, men derimod forsøgede han efterhaanden Fripladsernes Antal til 12, saa at mere end hver 9de Discipel blev Gratist.

Ved Begyndelsen af Skoleaaret:

1852—53	talte Skolen	6	Gratister	og	28*)	Stipendiater
1853—54	"	"	8	"	"	25
1854—55	"	"	10	"	"	20
1855—56	"	"	13	"	"	16

Ved Begyndelsen af Skoleaaret 1855—56 vare de 11 Fripladser besatte fra det foregaaende Aar. Der var saaledes kun een Plads ledig, men ganske særegne Omstændigheder foranledigede Knuth til at udnævne to Gratister. Fra 1754 havde den Resenske Familie ikke benyttet den Ret, der efter Biskop Resens Gavebrev af 14de Juli 1624 tilkom den, til bestandig at indsætte 2 Gratister her i Skolen (pag. 65). I sin Tid medførte disse alumni Resenianer ingen Udgift, men forarsagede alene, at Skoleherren maatte afstaae sin Ret til at besætte 2 af Gratistpladserne til den Resenske Familie. Fra 1754—1843 havde Ingen tænkt paa den Resenske Families Ret, men i 1843 meldte der sig aldeles uventet en Mand**), der gjorde Fordring paa at faae to af sine Sønner optagne som Gratister, da han kunde godtgjøre, at de igjennem deres Moder vare Descendenter af Biskop Resen. Uagtet gjentagne Mindelser svarede Stemann først efter fem Aars Forløb (fra 1843 til 8 Aug. 1848), og Svaret var et Afslag, som han motiverede ved, at Skolen siden Biskop Resens Tid af Mangel paa Penge havde været lukket „i flere Aar“, og kun ved Gaver af Kongen og Andre atter var kommen paa Fode***);

*) Af de 36 Stipendiepladser bleve kun 28 besatte, da det viste sig, at der sattees kvalificerede Aspiranter. Om de 42 Gratist- og Stipendiepladser indkom der ialt kun 39 Ansøgninger, men 5 af dem kunde ikke komme i Betragtning, enten fordi de Disciple, for hvilke der ansøgte, ikke tilfredsstillede Skolens billige Fordringer til dem, eller fordi Forælbrenes Formuesomstændigheder ikke syntes at gjøre noget Offer fra Skolens Side nødvendigt.

**) Det var den nylig afdøde Genealog, Major Pengnif.

**) Skolen var kun lukket i 14 Maaneber fra Mai 1729 til Juli 1730 (pag. 118). De 4 Disciple, med hvilke den atter begyndte sin Virksomhed, var

desuden var her slet ingen Gratister, da man 24 Aar tidligere havde seet sig nødsaget til at lade alle Fripladserne gaae ind. Imidlertid tilbød Stemann, saafremt al videre Discussion om denne Sag kunde bortfalde, at optage den ene af de Resenske Descendenter som Gratist. Da Faderen ikke som Raade vilde modtage, hvad han meente der tilkom ham som Ret, afflog han dette Tilbud. Hermed skod Sagen hen til Stemanns Afgang, men kom da atter frem under Knuth. Efter lange Forhandlinger og efterat Descendenternes Fader fra det kgl. Geheimearchiv havde præsteret en Afskrift af Skolens Tilstaaelse fra 1624 for at have modtaget Gaven paa den af Giverne stillede Betingelse, besluttede Grev Knuth endelig i Aaret 1855 at udnævne to Resenske Gratister. I dette Skoleaar blev der saaledes 13 Fripladser, men ved første Vacance vendte man tilbage til de normerede 12, hvoraf to fiden, til taknemmelig Gihukommelse, bære Navn efter Biskop Resen. Skolen besætter disse to Fripladser efter de samme Regler, den følger ved Bortgivelsen af de øvrige 10, dog naturligtvis saaledes, at Descendenter efter Biskop Resen komme i fortrinlig Betragtning. For Diebliffet ere her 3 Disciple af den Resenske Slægt; endnu er ingen af dem efter de almindelige Regler kvalificeret til en Friplads, altsaa heller ikke til nogen af de Resenske; men Skolen er fuldkomment paa det Rene med, at deres Slægtskab hjemler dem Fortrinsret til de Resenske Fripladser.

I Departementstibenden for 1852 Nr. 49 findes en Udvikling af de Grundsætninger, Grev Knuth fulgte ved Bortgivelsen af de første Fripladser, og disse Grundsætninger ere i det Væsenlige fiden blevne fulgte. Ingen kan blive Gratist strax ved sin Optagelse her i Skolen, men maa have været her mindst to Aar, inden han kan opnaae dette Gode; efter den nugjældende Praxis bliver dog ingen Discipel Gratist i de 3 yngste Classer. Ved Besættelsen af en Friplads sees mere paa, at Disciplen ved Begavelse, Lyft og Flid egner sig til Studering, end paa Forældrenes Vilkaar. Naturligtvis gives dog ingen Friplads til rige Forældres Børn, men Forældrenes Trang til denne Lættelse kommer først i Betragtning, dersom Disciplen iøvrigt ved sine Egener og sit Forhold giver grundet Haab om en heldig Fremgang paa den studerende Bane.

Fra 1855 forhøjede Grev Knuth atter Contingentet fra 160 Rd. til 200 Rd. aarlig, men Forhøjelsen ramte ikke de Disciple, der alle-

netop de Resenske og Lurdborske Gratister, som Stiftelsen altsaa dengang anerkjendte sin Forpligtelse til at underholde (pag. 119).

Pladser som beneficerede — naturligvis ikke i samme
 om da alle Disciplene vare Gratister — og Opnaaelsen
 om et Gode, den enkelte ikke kunde have Ret til at
 re det skulde være. Det var ham derfor magtpaa-
 re, at Disciple, om hvem det maatte ansees for
 fortsatte Ophold her hverken kunde blive dem
 Gavn eller Glæde, ved at sidde over i den
 n skulde optage Pladsen for andre, der
 ing. Efter Samraad med Rector og Læ-
 ingen Discipel kan være Oversidder i to
 re Classer; kan han ikke gennemgaae
 i 3 Aar, maa han forlade Skolen. En
 maa ikke sidde over baade i 1ste og 2den Klasse eller
 3de og 4de Cl., men han kan sidde over f. Ex. i 1ste og 3die eller
 2den og 4de Cl. Denne Bestemmelse, der overholdes med den største
 Humanitet, idet længere Tids Sygdom eller anden uforstyldt Sinkelse
 i en ikke aldeles kort Tid af Skoleaaret altid bliver regnet Disciplen
 tilgode, er bleven ansøgt af Udenforstaaende, som om den ikke ganske
 stemmede med den Humanitet, Stiftelsen ellers i alle Forhold viser
 mod sine Elever. Der kan ganske vist paavises enkelte Tilfælde, hvor
 Skolen ifølge denne Bestemmelse har maattet fjerne Disciple, om
 hvilke den endnu ikke kunde sige, at de ikke egnede sig til Studering.
 Det har ogsaa viist sig, at flere af dem ved at anbringes i andre
 Skoler eller ved Privatunderviisning ere blevne baade Studenter,
 Candidater o. s. v. Men sige Collisioner mellem det humane Hensyn
 til den Enkelte og den almindelige Regel for Alle ere uundgaaelige
 i alle Livets Forhold, og naar man erindrer, at en Discipel, selv
 efter denne Bestemmelse, kan tilbringe 11 Aar her for at fuldende
 et Skolecurfus, der allerede synes langt nok med de reglementerede
 8 Aar, saa tør man dog neppe sige, at Skolen ikke lader sine Disciple
 faae al den Tid, de med Rimelighed bør anvende for at opnaae saa
 megen Modenhed og indsamle saamange Kundskaber, som der udfor-
 dres for at blive academisk Borger.

I Knuths femaarige Bestyrelsestid dimitterede Skolen 20 Candi-
 dater (14 Mg., 6 Godt *); i Gjennemsnit altsaa 4 aarlig. Dette
 temmelig ringe Antal af Dimittender hidrørte fra det lave Di-
 scipeltal indtil 1847. I Aarene 1852 og 53 blev der saaledes til-
 sammen kun dimitteret 5.

*) Aaret 1856 er regnet til Knuths Tid.

rede vare i Skolen. Denne Betaling var endnu meget billig, og da Knuth ved et passende Antal Fripladser havde sørget for flinke og uformuende Disciple, kunde der fornuftigviis Intet indvendes imod dette Paalæg. Der sporedes heller ingen Afstagen i Aspiranternes Antal, og man tør vel saaledes antage, at Forældre have fundet Forhøielsen billig og Betalingen her moderatere end andetseds.

Hidtil havde Disciplene holdt sig selv med Lys paa Kamrene og Medicin, og i Nytaar til Lyndet havde enhver betalt 3 Rd. 2 Ml. *) Vel skulde Nytaaret være en frivillig Gave, men i Virkeligheden var det en Skat, som den enkelte vanskeligt kunde undbringe sig for, saa længe den i Almindelighed blev erlagt. Den Bestemmelse, at enhver Discipel skulde betale sin Medicin, medførte i Praxis store Vanskeligheder, og var næsten umulig at overholde (s. Ex. i Epitemer: Mæslinger, Righoste o. s. v.). Efter Indstilling fra Skolen bestemte Grev Knuth, at enhver Discipel, ogsaa Gratisternerne, ifødetfor Lys, Medicin og Nytaar til Tjenestefolkene, aarlig skulde betale 8 Rd., imod at Skolen overtog disse Udgifter; dog skulde de 8 Rd. være indbefattede i det ordinaire Contingent for de Disciple, der betalte 200 Rd. aarlig. **)

Da Skolen har 6 eetaarige og 1 toaarig Klasse (7de), omfatter det hele Cursus 8 Aar for den, der begynder fra 1ste Klasse. For Oversiddere kunde Tiden naturligviis trækkes betydelig længere ud, naar Skolen vilde finde sig i, at Disciplene sad over i den ene Klasse efter den anden, saalænge deres Forældre vilde lade dem blive her. Det billige Contingent og de gjenoprettede Fripladser, hvortil enhver Discipel, der ellers kvalificerede sig dertil, havde adgang, berettigede Knuth til at fastholde den gamle Betragtning a

*) Nytaaret blev saaledes fordeelt: Taffeldækkeren fik 1 Rd., Postbudet 1 Rd., Bøgteren 2 Ml., en Ganglone 3 Ml. og Basterpigerne 3 Ml.

**) Efter omtrentlig Beregning kom de 8 Rd. ud paa følgende Maade: Nytaar til Følsene 3 Rd. 2 Ml., Medicin 2 Rd., Belysning 2 Rd. 4 Ml. Fra de 8 Rd. fik Tjenestefolkene alene mob fast Løn; de daværende Tjenestefolk blev naturligviis holdte fladesløse af Skolens Kasse. Endnu udbetales der 8 Rd. berlag for Nytaaret til Taffeldækkeren, Postbudet og Bøgteren, men ved disses 8 Personers Afgang vil enhver Levning af Nytaar eller Erstatning derfor forsvinde. Den gamle Udfik, at enhver Discipel, der forlod Skolen, skulde give Taffeldækkeren sin Stole, er ogsaa hævet. Praxis er nu, at enhver Discip. mittend giver Taffeldækkeren 1 Rd., enhver Discipel, der ellers forlader Skolen, giver ham 3 Ml. Ved den nuværende Taffeldækkeres Afgang vil ogsaa denne Stole falde bort.

alle Skolens Pladser som beneficerede — naturligviis ikke i samme Udstrækning, som da alle Disciplene vare Gratister — og Opnaaelsen af en saadan som et Gode, den enkelte ikke kunde have Ret til at benytte, saa længe det skulde være. Det var ham derfor magtpaaliggende at forhindre, at Disciple, om hvem det maatte ansees for sandsynligt, at deres fortsatte Ophold her hverken kunde blive dem selv eller Stiftelsen til Gavn eller Glæde, ved at sidde over i den ene Klasse efter den anden skulde optage Pladsen for andre, der bedre egnede sig til Studering. Efter Samraad med Rector og Lærere bestemte han derfor, at ingen Discipel kan være Oversidder i to paa hinanden følgende, eetaarige Klasser; kan han ikke gennemgaae to Klasser efter hinanden i 3 Aar, maa han forlade Skolen. En Discipel kan altsaa ikke sidde over baade i 1ste og 2den Klasse eller i 3die og 4de Cl., men han kan sidde over f. Ex. i 1ste og 3die eller 2den og 4de Cl. Denne Bestemmelse, der overholdes med den største Humanitet, idet længere Tids Sygdom eller anden uforstyldt Sinskelse i en ikke aldeles kort Tid af Skoleaaret altid bliver regnet Disciplen til gode, er bleven ansøgt af Udenforstaaende, som om den ikke ganske stemmede med den Humanitet, Stiftelsen ellers i alle Forhold viser mod sine Elever. Der kan ganske vist paavises enkelte Tilfælde, hvor Skolen ifølge denne Bestemmelse har maattet fjerne Disciple, om hvilke den endnu ikke kunde sige, at de ikke egnede sig til Studering. Det har ogsaa viist sig, at flere af dem ved at anbringes i andre Stoler eller ved Privatunderviisning ere blevne baade Studenter, Candidater o. s. v. Men slige Collisioner mellem det humane Hensyn til den Enkelte og den almindelige Regel for Alle ere uundgaelige i alle Livets Forhold, og naar man erindrer, at en Discipel, selv efter denne Bestemmelse, kan tilbringe 11 Aar her for at fuldende et Skolecurfus, der allerede synes langt nok med de reglementerede 8 Aar, saa tør man dog neppe sige, at Skolen ikke lader sine Disciple faae al den Tid, de med Rimelighed bør anvende for at opnaae saa megen Rodenighed og indsamle saamange Kundskaber, som der udfordres for at blive academisk Borger.

I Knuths femaarige Bestyrelsestid dimitterede Skolen 20 Candidater (14 Mg., 6 Godt *); i Gjennemsnit altsaa 4 aarlig. Dette temmelig ringe Antal af Dimittender hidrørte fra det lave Discipeltal indtil 1847. I Aarene 1852 og 53 blev der saaledes tilsammen kun dimitteret 5.

*) Aaret 1856 er regnet til Knuths Tid.

Blandt det store Antal Aspiranter havde Forstanderen hidtil efter bedste Skjøn udvalgt dem, der skulde optages, naar de ved en Afgangsexamen, gjerne den sidste Dag i Sommerferien, godtgjorde, at de vare i Besiddelse af de fornødne Forkundskaber. Denne Maade at besætte de ledige Pladser paa havde dog altid Skinneth af Vilkaarlighed og Partisthed, og det blev derfor anseet for heldigere at give alle Aspiranter Leilighed til at fremstille sig, for at Skolen, efterat have prøvet deres Forberedelse og under omhyggeligt Hensyn til Alt, hvad der ellers bør komme i Betragtning, selv kunde indstille dem, der forekom den meest kvalificerede baade i den ene og den anden Henseende. Efter Overlæg med Rector og Lærere indførte Knuth en Concurrenceprøve for alle Aspiranter, der blev afholdt første Gang den 30te Juni 1855. Da deres Antal siden den Tid altid har været større, undertiden betydelig større, end de ledige Pladser, har Prøven siden været afholdt hvert Aar i de sidste Dage af Juni eller de første Dage af Juli. Ogsaa denne Form for Optagelsen har sine Mangler, og det ligger i Sagens Natur, at Prøven ikke kan være aldeles paalidelig, hvor omhyggeligt den end anstilles. Men et nyt Moment, der hidtil ikke havde kunnet komme i Betragtning ved Afgjørelsen af, hvem der skulde optages og hvem ikke, kom dog til, og det var, at Rector og Lærere fik Leilighed til personlig at gjøre sig bekendte med alle Aspiranterne, inden der stede noget Valg imellem dem. Vel sandt, en Dags Samliv og Jagttagelse kan let stufte, selv dem, hvis daglige Gjerning fører det med sig, at de bestandig leve mellem Dreng og unge Mennesker; men ganske uden Betydning er det første Indtryk og umiddelbare Skjøn dog paa ingen Maade. Naar Skolen nu, efter den omhyggeligste Overveielse af alle de Hensyn, der fortjene at komme i Betragtning, selv indstiller de Aspiranter, der forekomme den mest kvalificerede, kan Ingen med Grund beklage sig over Vilkaarlighed eller Partisthed, og det er allerede Noget vundet.

De ældre Lærere havde med Rette gjort Regning paa, at den Anciennitet, de havde opsamlet her under de daarlige Vilkaar i Steemanns Tid, vilde komme dem tilgode under en ny Forstander, og deres Forventning blev heller ikke stuet. Paa Grund af de Forandringer i Inspectionsforholdene, som nedenfor ville blive omtalte, indførte Knuth en Søndring mellem Skolens Lærere, idet nogle bleve ansatte baade ved Skolen og Opdragelsesanstalten, andre ved Skolen alene. Efter denne Adskillelse bestemte han fra 1ste Januar 1852 Sagerne saaledes:

Rector	1800 Rb.
Ældste Adjunct ved Skolen og Opdragelsesanstalten	700 "
2den do. ved do.	600 "
3die do. ved do.	600 "
4de do. ved do.	500 "
Inspecteuren	550 " *)

Inspecteurens Gage blev kort efter forandret til 700 Rb., imod at det Honorar, han hidtil som „Udlægger“ havde oppebaaret af Disciplenes Forældre, aldeles faldt bort**). Inspecteuren og Adjuncterne ved Opdragelsesanstalten havde tillige fri Station.

De to ældste af de ved Skolen alene ansatte Adjuncter fik en Gage af 400 Rb. og Bolig for en Familie; den yngste fik 300 Rb. og fri Station.

Rnuth gjorde det saaledes muligt for nogle af Lærerne at gifte sig. Det tvungne Coelibat var ikke længer nødvendigt, da Lærernes Antal var saa stort, at de alle hverken behøvede at have eller burde have Deel i Inspectionen. Han indrettede derfor Boliger for to af de ældre Lærere, der ønskede at gifte sig; til hver Bolig hører en Have af passende Størrelse og 10 Favn Brænde.***)

Ugeinspectionen kom saaledes til at stifte mellem de fire ved Opdragelsesanstalten ansatte Adjuncter, de saakaldte inspectionshavende

*) De 50 Rb. vare hans Honorar som Underbibliothekar; det var normeret af Stemann.

**) I 1827 bestemte Stemann, at kun Inspecteuren maatte være „Udlægger“ (Regnskabsfører) for Disciplene, og at Forældrene „skulde vise ham deres Erkjendtlighed for hans Umage og Uleilighed ved et passende, frivilligt Honorarium.“ Dette Honorar var altsaa en aldeles løstlig Sportel for Inspecteuren; de fleste Forældre betalte Intet; de, der betalte, gave som oftest 5 Rb. Inden Stemanns Afgang vare Adjuncterne dog igjen Udlæggere; men de havde ingen Ret til Honorar, da de frivillig havde paataget sig Uleiligheden; blev der budt dem noget, modtog de det ikke.

***) Adjunct Neergaard fik den forrige Forskinspecteurbolig (Pl. II, R), der havde faaet ledig siden Fru Brorsons Død 1840. Til Adj. Davidsen opførte Rnuth en Bolig i Inspecteurens Have bagved Skolebygningen (Pl. IX). Inspecteuren, som ved denne Leilighed mistede sin Have, fik Andeel i Lærernes. Fra 1810—18 havde han haft den Deel af Skolehaven, der ligger ligeoverfor Rusklærersens Bolig og Have (Pl. II); den blev „indtil videre“ lagt til Decomomens Have, da Topp blev Inspecteur; thi han havde iforveien den store Have, som hørte til Forskinspecteurboligen, den gamle Forpagterhave, der vedblev at høre til dette Huus indtil Fru Brorsons Død; derefter tilfaldt den Inspecteuren (Pl. I, II og IX.)

Lærere; de 3 yngste af dem havde desuden Forpligtelse til at ligge paa de til deres Værelser stødende Sovesale og føre Tilsynet der. Den yngste, senere, da endnu en Lærer blev ansat, de to yngste, af de ved Skolen alene ansatte Adjuncter havde vel Intet med Inspectionen at gjøre, men der paahvilede dem dog Forpligtelsen til at vicariere for de Inspectionshavende i Vacancer, Sygdomsforfald osv.; dette kunde Skolen med Villighed forlange af dem, da de ved indtræffende Vacancer, saavidt de ønskede det og ellers egnede sig dertil, rykkede op til de inspectionshavende Læreres Pladser.

Den nye af Knuth oprettede Læsesal krævede et særegent Tilsyn, der ikke stod i nogen directe Forbindelse med den almindelige Inspection og derfor ogsaa blev honoreret særskilt. *) Hidtil havde der været saakaldet tvungen Læsetid, der i og for sig var en Urimelighed og en Ubillighed, men som Skolen, for at undgaae større Under, under de tidligere locale Forhold havde maattet holde paa. Den tvungne Læsetid bestod i, at enhver Discipel, den ældste som den yngste, den flittige som den dovn, den letnemme som den tungnemme, skulde tilbringe de 3 befalede Læsetider (Al. 6½-8 Morgen, Al. 1½-3 Middag og Al. 7½-9 Aften) paa sit Kammer, udelukkende beskæftiget med sin Forberedelse til Classen. Det var Disciplene forbudt i Læsetiden at forlade deres Kamre eller at beskæftige sig med Andet end Lectier og Skolepenfa. Denne uheldige Indretning foranledigede et Forslag til Oprettelsen af en Læsesal, hvorved Ulemperne ved den tvungne Læsetid kunde fjernes. Knuth gik ind paa Forslaget og oprettede Læsesalen i det Væsenlige i Overeensstemmelse dermed. Principet er nu, at de ældre Disciple (de 3 ældste Classer) forberede sig paa deres Værelser; enhver kan, naar han er færdig med sit Skolearbejde, beskæftige sig paa anden Maade, og det staaer ham frit at forlade sit Værelse og opholde sig paa Grønneplads, i Ryhave eller andetsteds indenfor de saakaldte snevrere Grændser (selve Gaarden og Haverne). Disciplene af de 4 yngste Classer forberede sig paa Læsesalen under en Lærers Tilsyn og kunne, naar de have lært deres Lectier, faae Tilladelse til at lege paa Pladsen eller om

*) Oprindeligt var Tilsynet paa Læsesalen deelt lige mellem de 4 inspectionshavende Lærere, saaledes at enhver af dem i sin Inspectionsuge Intet havde med Læsesalen at gjøre; Honoraret var 100 Rd. for hver. Senere er der, væsentligst efter Lærernes eget Ønske, steet nogen Forandring i Fordelingen af Tilsynet, og som en Følge deraf fordeles Honoraret efter den Andeel, enhver har i Læsesals-Inspectionen.

Vinteren paa deres Kamre, hvor der Ingen er, som de kunne forstyrre, læse Morstabsbøger, skrive Breve o. s. v.; men en ufravigelig Betingelse for at kunne opnaae denne Frihed er det, at Bedkommende i den sidst forløbne Maaned har havt mindst fuldt „Gode“ i Hovedkarakter. Et dette ikke Tilfældet, maa han i den følgende Maaned ikke forlade Læsesalen før Læsetidens Udløb, da Skolen antager, at han saa nok kan have Brug for den Tid, der anses for passende Forberedelsestid i Almindelighed; 5te Klasse har fri Læsetid, men dersom nogen Discipel af denne Klasse ikke opnaaer fuldt „Gode“ i Hovedkarakter, skal han i den næste Maaned lære sine Lectier paa Læsesalen under Lærernes Tilsyn. De 3 daglige Læsetider bleve forlorte med et Kvarteer; hver af dem blev altsaa $1\frac{1}{2}$ Time. Den tilstedeværende Lærer vil sørge for fuldstændig Ro, saa at enhver uforstyrret kan lære sine Lectier; hos ham kunne Disciplene paa Læsesalen søge den Hjælp, de behøve, for at forstaae Et eller Andet i Lectierne. Hjælpen ydes i Reglen enhver, der søger den, men der paahviler dog ikke Læreren anden Forpligtelse, end at sørge for Ro og Orden.

Inspectionen i Ferierne blev i Sammenhæng med de øvrige Forandringer i Inspectionsforholdene fordeelt saaledes:

- 1) De gifte Adjuncter overtog Skifteviis Inspectionen i Juleferien.
- 2) Paaskeferien tilfaldt de ved Skolen alene ansatte ugifte Adjuncter efter Tour. *)
- 3) Inspectionen i Pintseferien skulde stifte mellem de 4 inspectionshavende Lærere.

Shjepleien, der hidtil paa en forvirrende Maade havde været deelt mellem Inspecteuren og de inspectionshavende Lærere, blev paalagt Inspecteuren alene under Rectors Tilsyn.

I Stemanns Tid skulde alle Disciplene gaae i Kirke hver Søndag og Helligdag under den inspectionshavende Lærers Ledelse. Dikman, der med Rette meente, at en saadan, noget vidt dreven Kirkegangstvang var betænkelig og let kunde have en ganske anden Virkning end den tilsigtede, havde allerede inden Stemanns Afgang gjort Indstilling om en anden Ordning af Kirkegangen, der ogsaa af den Grund var ønskelig, at Læreren vanskelig kunde overse et saa stort Antal Disciple. Knuth billigede strax Rectors Forslag, der gik ud paa, at

*) Senere er Inspectionen i Paaskeferien gaaet over til Viceinspecteuren.

de confirmerede Disciple skulde gaae i Kirke hveranden Søndag, de uconfirmerede een Gang om Maanedens. Kun paa de store Høitider og Festsdage skulde alle de Disciple, der ere hjemme, gaae samlede i Kirke.

Til Samlingerne bevilgede Knuth langt rigeligere Tilskud af Stiftelsens Kasse, end der nogenfinde hidtil havde været dem tillagt. Det pphysiske Cabinet, der nylig var restaureret, var i god Orden, men Naturaliesamlingen var endnu kun i en maadelig Forfatning. Stemann havde dog før sin Afgang tilladt, at ogsaa denne Samling maatte ordnes og completeres, og Professor Steenstrup havde lovet Skolen sin tyndige Bistand i begge Henseender. Fra 1ste Jan. 1852 bevilgede Knuth 500 Rd. aarlig til Bibliothekets og Samlingernes Bedligeholdelse og Forøgelse. De 400 Rd. skulde tilfalde Bibliotheket, og det ene 100 Rd. deles lige mellem de naturvidenskabelige Samlinger; men i Betragtning af Naturaliecabinetets daarlige Tilstand bestemte han, at der i det første Aar maatte anvendes, hvad der var fornødent, for at sætte det i brugbar Stand, dog saaledes, at den for alle Samlingerne normerede Sum ikke blev overstreden. Bibliotheket skulde da afstaae noget af sin Indtægt og det pphysiske Cabinet hele sin til Fordeel for Naturaliesamlingen, der saaledes atter blev sat i god Stand og nu i en Række af Aar har været hensigtsmæssigt ordnet og opstillet.

Ved det betydelige aarlige Tilskud af Skolens Kasse lykkedes det efterhaanden Rector at completere og forøge Bibliotheket. Det Local, der blev det anvist i Rødebygning, ansaaes i nogle Aar for aldeles midlertidigt, hvilket havde til Følge, at Bøgernes systematiske Opstilling og Udarbejdelsen af et hensigtsmæssigt Catalog endnu høre til de Goder, som vi haabe, at den nærmeste Fremtid vil bringe os.

Knuth forøgede ikke Antallet af de aarlige Fornøielser, som Skolen foranstalter for sine Disciple; men ved rigeligere Tilskud af Skolens Kasse gjorde han det muligt for dem, der havde med visse Arrangements at gjøre, at anlægge de enkelte Festsigheder i en større Maalestok. Afsambleerne bleve noget elegantere, og et større Antal Fremmede blev indbudt, da Skolen ved det forøgede Discipeltal havde udvidet sin Omgangskreds. *) Skortouren gik noget længere bort og varede altid en heel Dag. Det var under Knuths Bestyrelse, at den

*) Festerne ere udenfor Contracten med den nuværende Deconom, der faaer sin Udlæg betalt efter Regning. Skolen sørger selv for Belysning, Musik og Driffføyer (Vin, Punsch osv.).

i 1854 for første Gang gik til Møns Klint og varede i 2 Dage og 2 Nætter. En saadan Udfugt kunde kun bringes istand derved, at Knuth af Skolens Kasse bevilgede et større Bælsb, end der ellers blev anvendt paa Skottouren. Disciplene, som ellers altid bidrage 1 Rd. hver til den store Skottour, maatte ved denne Leilighed give noget Mere, der dog i Forhold til Touren var en Ubetydelighed. Fem Aar senere, 1859, altsaa flere Aar efter Knuths Død, gik Skottouren ved en lignende Indbefommen af Hs. Excellence Forstanderen atter til Møns Klint. Det blev dengang foreløbig fastsat, at man vilde stræbe efter hvert 5te Aar at gjenoptage denne Tour. Specielle Forhold gjorde det muligt og ønskeligt at gjøre Klintetouren allerede 1863, skjøndt den først skulde have indtruffet 1864. Skolen har saaledes 3 Gange gjort Mønstoure med sine Disciple; hver Gang har Toget bestaaet af 23-24 Vogne og 130-40 Personer, men ikke det ringeste Uheld er indtruffet, der kunde afstrække fra engang i Tiden at gjøre Touren om. Det forstaaer sig, at alle Forholdsregler vare truffene, for at disse Reiser, specielt Overfarten over Vandet og selve Vandringerne paa Klinten, kunde blive saa farefrie, som det stod i menneskelig Magt at gjøre dem. Baiende Faner og Musik i Spidsen gav det Hele et festligt og livligt Præg og bidrog til at vedligeholde en glad og munter Stemning hos alle Deeltagerne, selv om en ubehagelig Regnbyge eller Modvind ved Overfarten truede med for en kort Tid at indvirke forstyrrende paa den almindelige Glæde.

Deconomen, Hr. S. P. Hansen, ønskede som ældre Mand at fratræde sin Stilling. Uagtet der var al Grund til at være tilfreds med Bepfættningen, var det dog ikke Grev Knuth ukjært at imødekomme hans Ønske, da det havde viist sig, at den Maade, hvorpaa Han var aflagt, under visse Eventualiteter kunde blive meget bekostelig for Stiftelsen. Den Betaling, Hansen fik i Penge, var ikke for Høi, men det store Jordtilliggende, han havde qvit og frit, blev efter de daværende Priser paa Jord et urimeligt Emolument, naar Skolen kun talte 20—30 Disciple. I 1852 var Disciplenes Antal stort nok, og Contracten var efter de daværende Priser ikke ugunstig for Stiftelsen; men Grev Knuth ønskede dog at forebygge det Misforhold, som kunde indtræde imellem Deconomens Udgifter og den Betaling, Han fik, hvis det skulde skee, at Frequentien atter tog af i betydelig Grad. Med den nye Deconom oprettede han derfor en ny Contract*),

*) Spisereglementet blev, paa nogle ubetydelige Modificationer nær, forandret.

der gik ud fra, at han skulde have nogenlunde fuld contant Betaling for Bespisningen; men som Forpagter af Jorden betaler han 6 Rd. af hver Td. Land, der er ham overladt til Brug. Derved er Stiftelsen sikret en moderat Jordleie, enten den betaler Kospenge for Faa eller Mange. Hansen fratraadte den 1ste Mai 1853 og fik, i Betragtning af sin lange og gode Tjeneste, en Pension af 150 Rd.; han og hans Hustru, der bevares i venlig Erindring af Alle, der have staaet i Forhold til dem, flyttede da til en lille Arvesæstegaard, Borupgaarden, 1 Miils Wei fra Næstved *). Den nye Deconom, Hr. Cand. philos. P. E. Wengel, der er dimitteret herfra Skolen i Aaret 1833 og indtil kort før sin Ansættelse her var Eier af Hømbgaarden ved Ringsted, fik for hver Person, der bespises ved Skolens Bord, 7 Rd. 3 Mk. om Maaneden uden Fradrag for Ferierne **). Alle Deputater kaldt bort med Undtagelse af Brænde og Løv, og Stiftelsen fik saaledes Leilighed til at afløse endeel forældede Afgifter (Landgilbesift, Landgildebøns og Huusmandshoveriet). Hr. Wengel fik omtrent 259 Tdr. Land, hvorefter han svarer en aarlig Forpagtingsafgift af 1553 Rd. 4 Mk. 4 s.

Grev Knuth kunde ikke vente, at de store Krav, han maatte stille til Skolens Kasse, kunde tilfredsstilles alene ved det aarlige Overflud, der blev anslaaet til 2—3000 Rd., og de forhøiede Discipelcontingenter, saameget mindre som de gjenoprettede Fripladser slugte en stor Deel af denne Forhøielse. Den Capital, der var opsparet af Stemann, vilde han ikke røre, og Laan vilde han ikke optage. Han var derfor ganske naturligt henvist til en større Indtægt af Godset

Knuth bestemte, at alle Disciplene hver Søndag Aften (Kl. 6½) skulle have Thee og Løebæller paa Spisefalen; desuden faae de Smørrebrød, belagt med Ost og Kjøb. Theen paa Gymnastiksalen fra Novbr. til Febr. gik saaledes ind; med den ophørte „Søndagslegen“ og Kisevællingen ved Aftensbordet. Men endnu faae Disciplene, naar de ønske det, Søndag Aften eller andre Friaftener om Vinteren Lamperne tændt paa Gymnastiksalen, for at de kunne lege der.

*) Faa Aar efter folgte Hansen denne Eiendom og har siden boet i Næstved.

**) For hver Person af Skolens Tjenestefolk (5 Dyvartere, 4 Gangtoner og 2 Baaserpiger) vare Kospengene fastsatte til 1 Rd. ugentlig; men da Deconomien kort efter beklagede sig over, at denne Betaling var for lav, blev den forhøiet til 6 Rd. om Maaneden. Contractens Bestemmelse, at Deconomien skulde give Vægteren Kost uden Betaling, blev ogsaa hævet. For Tjenerne indførte Knuth, til Brug ved festlige Leiligheder, lyseblaat Liberit (afrundet Kjol) med Baabentknapper (Perlus Trolles); til Dagligbrug fik de en mørkeblaa Klædning (rund Trøje) med Baabentknapper. .

og Skovene; han forhøiede baade Indfæstning og Landgifte, men ikke i noget eneste Tilfælde stillede han andre Betingelser, end Jæsterne kunde være vel tjente med at gaae ind paa, og han glemte ikke, at det var hans Pligt som Forstander ligesaa vel at see paa Bøndernes Løb som paa Skolens. I hans Tid fremkom Bønderne med Begjæring om, at Stiftelsen vilde overlade dem deres Gaarde til Eiendom; men Knuth troede, at han ikke burde indlade sig derpaa.

I Skovene forefandt han en langt ældre Bestand og som Følge deraf en langt større Beholdning, end der i oekonomisk Henseende lod sig forsvare. Stemmanns Deconomie med Stiftelsens Brændebeholdning havde uden Tvivl i mange Aar været en slet Deconomie, da mange, store Træer, der for længe siden burde have været huggede, lode og raadnede op i Skovene. Her var den Rilde, hvoraf Knuth trak kunde se; Jordebogsindtægten kunde kun efterhaanden forsøges, men i Skovene eiede Stiftelsen en Capital, der strax var disponibel, og som istedetfor at forsøges snarere forringedes Aar for Aar. Det kunde derfor ikke være andet, end at han maatte betragte Skovene som den Ressource, hvortil han nærmest var henviist, naar han skulde skaffe Penge til de store Byggeforetagender og andre nødvendige Forbedringer; men om denne Ressource blev benyttet paa rette Maade og med fornøden Moderation, er et andet Spørgsmaal, hvorom der dengang var forskellige Meninger.

Deputaterne til Skolen og Opdragelsesanstalten, Rector, de gifte Lærere, Deconomen og Stiftelsens øvrige Embedsmænd og Betjente gik i Knuths Tid op til c. 400 Favne om Aaret *); den største Deel var dog Fagotter. I 4½ Aar solgte Knuth af c. 1200 Tdr. Land Skov for over 70,000 Rd. En stor Deel af dette Brænde, c. 3000 Favne, blev solgt paa Roden og underhaanden efter en saa lempelig Taxation, at Stiftelsen for dette Quantum vistnok kun opnaaede en lav Priis. Enkelte af Skovene, navnlig Kalbyriis og Klosterkoven, bleve stærkere medtagne, end ønskeligt var; men Steenskoven, hvis Tour ikke var kommen ved Knuths Død, og de mindre Skove om-

*) Enhver Adjunct havde hidtil havt 4 Favne Brænde, frit sauet og hugget, og sit eget Brændehuus; sit Nogen Brænde tilovers, kunde han disponere over det, som han vilde. „Adjunctbrænde“ var meget søgt i Restved, da der leveredes Lærerne udmærket, storlaaet Bøgebrænde. Efter Knuths Døds res-
noncerede Lærerne paa deres Brændeputater og private Brændehuus imod at faae det Brænde, de brugte, fra Skolens Brændehuus.

kring Gaarden, der staaendes nærmest af Hensyn til deres Veliggenhed, indeholde endnu, i Forhold til deres Arealer, meget betydelige Masser af Brænde og ville i en lang Arrække ved fornuftig Behandling sikkre Skolen en meget anstændig Indtægt. Det betydelige Udbytte af Skovene i Knuths Tid medgik næsten udelukkende til Byggeforetagender*); Skolebygningen alene med Inventarium kostede over 60,000 Rd.; det var ikke blot mange, men det var dyre Penge.

Den 16de August 1853 døde Rector Gustav Adolph Dichman; han var kun 58 Aar gammel og havde tjent Skolen i 31 Aar. Dichmans Død kom pludselig og uventet og bortrev ham fra en Virksomhed, der netop nu havde begyndt at yde ham Løn for hans trofaste Gjerning og Oprejsning for den Modgang, han i en lang Arrække havde haft som Rector. Mange ville endnu kunne erindre Dichman, da han som ung Mand kom til Herlufsholm: kundskabsrig, begavet, utrættelig, men ivrig og ubøielig streng i at fordre Pligtens Opfyldelse baade af sig selv og Disciplene. Dichman var en Skolemand af den gamle Skole, og i hans yngre Dage var hans Strenghed vistnok undertiden ikke langt fra Haardhed; men ligesaa eenstemmig Dommen er herom, ligesaa eenstemmig er den om den overlegne Dygtighed og utrættelige Iver, han lagde for Dagen i sit Lærerembede. Senere meente hans Medlærere undertiden at have Grund til at beklage sig over, at hans Iver som Lærer i øverste Klasse, understøttet af hans Autoritet som Rector, skadebe de andre Underviisningsfag, da Dichman tog Løvens Part af Disciplenes Tid og Kræfter. I det latinske og græske Sprog besad han grundig Kundskab og var vel bevandret i den classiske Literatur; med stor Flid lagde han sig her efter Historie, hvori han i endel Aar var en ualmindelig dygtig Lærer. Med Smag og Sands for æsthetisk

*) Foruden Skolebygningen og en Lærerbolig opførte Knuth i den nye Gaard bag ved den vestlige Ende af Skolebygningen (Pl. IX) et stort Brændehus til c. 150 Favn Brænde og et Badehus til varme Bade, der dog først blev færdigt efter hans Død. Et stygt Hus, som Stemann, med Tilføjelse af alle æsthetiske Hensyn, havde ladet opføre efter Branden 1848 til Brændehus og anden Brug ligeoverfor den østlige Ende af Høvedbygningen, tæt ved Gangstien til Røstved, lod Knuth nedrive; Materialet blev anvendt til det nye Brændehus i Baggaarden.

Læsning forbandt han et udbredt Kjendskab til den skønne Literatur; han var i sin Tid en af „Lykten“.

Diichmans lykkeligste Tid vare hans Adjunctdage; med Rectoratet kom først hans Sorger, og det er desværre sandt, at Skolens mørke Periode i dette Aarhundrede falder under hans Rectorat. Men skal han bære sin Deel af Skylden for Skolens Tilbagegang i endeel Aar, saa skal det ogsaa regnes ham til Hæder, at Skolen, 4—5 Aar før hans Død, ved hans og hans Medlæreres ufortrødne Bestræbelser atter havde hævet sig til sit gamle Standpunkt og nåd almindelig Agtelse og Tillid. Diichman var, med al Anerkjendelse af hans Evnet og Kundskaber, vel egentlig ikke nærmest stiftet til at være Rector. Kun de, der kjendte ham nærmere, vidste, at han under det mangen Gang haarde og mørke Ydre gjemte et varmt og hjærligt Hjerte, og hvem der ikke kom ret nær i Forhold til ham, maatte snarere frastødes end tiltrækkes af ham. Af hans 20aarige Rectorat vare de 5—6 sidste Aar afgjort de lykkeligste. Skolen hævede sig baade indadtil og udadtil, selv levede han da i god Forstaaelse med sine Medlærere og glædede sig daglig over at see et smukt Forhold udvikle sig mellem Lærere og Disciple. Alderen havde mildnet hans heftige Sind, og hvem der saa Diichman i hans Hjem som den hjærligste Mand og Fader og den venligste Vært kunde vanskeligt troe paa, at han engang havde været nærved at erhverve sig et Navn som Orbilius plagosus. De Aider vare ogsaa forlængst forbi. Diichman var vel endnu en streng Mand, der ligeoverfor Disciplene med Myndighed hævdede Skolens Disciplin og forstod at stifte dens Bud og Forbud Respect, men om nogen ubillig Strenghed, endfige Hærdhed, var der nu aldeles ikke Tale. Han døde i Sommerferien af et apoplektisk Slag; mange af Disciplene og enkelte af Lærerne, der i Ferien vare langt borte, bleve saaledes forhindrede fra at være tilstede ved hans Begravelse den 23 August. Efter Foranstaltning af Grev Knuth reiste Stiftelsen en smuk Mindestøtte ved hans Grav; den afsløredes med en passende Høitidelighed den 30 Mai 1854.

Den 10de Septbr. blev Subrector ved Slesvig Domskole, Christian Richard Steen Lisoft udnævnt til Overlærer ved Herlufsholms lærde Skole og Opdragelsesanstalt og konstitueret som Rector; den 6te Octbr. 1854 blev Overlærer Lisoft udnævnt til Rector; den af Forstanderen udfærdigede Bestalling fik kongl. Confirmation den 3die December s. A.

Grev Knuth havde kun i kort Tid den Glæde at see Skolen i Gang efter den Udvidelse og forbedrede Indretning, den skulde ham.

Ved Nytaar 1856 paadrog han sig en Brystsygdom, der efter 8 Dages Forløb havde Døden til Følge. Han døde i Kjøbenhavn den 8de Januar 1856, kun ca. 43 Aar gl. *) Stiftelsen har vistnok aldrig haft en Forstander, der i saa kort Tid har udrettet saa Meget. Det er sandt, at Knuth ikke godt kunde tage feil af, hvad der var at gjøre; thi Manglerne vare aabenbare og erkjendte af Alle; det er ogsaa sandt, at han kunde afhjælpe Manglerne, da de Midler, der udfordredes, vare tilstede eller dog uden Vanskelighed kunde skaffes tilveie. Men havde Knuth ikke omfattet Stiftelsen med levende Interesse, vilde han dog neppe i den korte Tid (knapt 4½ Aar) være kommen saavidt. Knuth var en virksom Natur, undertiden saa virksom, at han i utaalmodig Iver foregreb det beleilige Dieblif. Under Stemmanns 24aarige Bestyrelse havde man paa Herlufsholm vænnet sig til, at enhver Forandring, der medførte Udgift, vidt og bredt forhandledes, før den kom til Udsærelse, og ofte kom man ikke saa vidt. Maaskee det var af denne Grund, at man paa Herlufsholm med Uengstelse saa, hvor energisk og gennemgribende Knuth med store Omkostninger saa at sige omformede den hele Stiftelse. Uengstelsen var dog ikke ganske ubegrundet; thi det var utvivlsomt, at Knuth, der ved sin Død ikke nær var naaet til Ende med de af ham paatænkte Byggeforetagender **), overvurderede Skolens Kræfter, hvilket tildeels finder sin Forklaring deri, at han som rig Privatmand var vant til at have ganske andre Midler til sin Raadighed, end Stiftelsen kunde levere ham. Skovene kunde ikke længe have holdt ud, og Stiftelsens aarlige Overskud var ikke større, end at der udfordredes flere Aar for at opspare saamegen Capital, som var fornøden til at gennemføre et eller andet større Foretagende. Om Knuths utaalmodige Iver, der blev drevet frem af hans levende Ønske om jo før jo hellere at see Alt i god Stand, kunde have fundet sig i at vente, er det nu ørkesløst at tale, og mulige Tvivl i denne Henseende bør ikke formindste den Taknemmelighed, Stiftelsen skylder ham for

*) Knuth var født den 11te Januar 1813 i Christiania, hvor hans Fader var konst. Amtmand. I 1818 arvede han Grevsfabet Knuthenborg efter sin Fader.

**) Da Knuth døde, var det besluttet, at der skulde opføres en ny Skovridergaard paa Musiklærens Forbld ved Rødehøns-Alléen (Muursteen og Grundsteen) vare allerede tilføjte) og en Bolig for Oldfruen paa Blegepladsen ved Røde Grundten til denne Bygning var lagt i Efteraaret 1855. Knuths Død standsede begge disse, vistnok mindre vel overveiede, Byggeforetagender.

de store Forbedringer, han i sin korte Bestyrelsestid havde formaaet at gennemføre.

Det var kjendeligt, at det eiendommelige Liv, der rørte sig her, i høi Grad tiltalte Knuth. Han kom her derfor gjerne, og den sidste Sommer, han levede, bragte han hele sin Familie med hertil og opholdt sig her i nogle Uger. Naar han var her, levede han i det venligste Omgangsforhold med Rector og Lærere, med hvem han gjerne samtalede og raadsførte sig om Skolens Anliggender, der laae ham meget paa Hjerte; paa samme jevne Maade omgikktes han Stiftelsens øvrige Embedsmænd. Hvert Efteraar holdt han Jagt; ved denne Leilighed medbragte han selv endeel Fremmede, og Egnens Jagtelkere vare indbudne til at deeltage i Jagten. Den gamle Fridag fra Raas's Tid i Anledning af Jagten kom atter frem, og Disciplene fik Lov til, under betryggende Garantier, at være tilstede ved selve Jagten; de stode i Skyttelinien, 2—3 hos hver Skytte, ogsaa hos Knuth, der gjerne saa dem om sig; han viste altid det venligste Sindelag mod Disciplene, som han gjerne vilde gavne og glæde paa enhver Maade, hvorpaa det stod i hans Magt. *)

Efterretningen om Knuths uventede Død blev modtagen med Sorg af Alle, baade Store og Smaa, og han vil her længe leve i venlig Erindring.

*) For to fattige Disciple, der havde paabraget sig betydelige Refrancer til Udlæggeren, betalte Knuth flere Gange af sin egen Lomme, ialt omtrent 200 Rd.

V.

Geheimeraad Halls Bestyrelsestid.

Fra 1856.

Saa Dage efter Grev Knuths Død blev Hans Excellence, Geheimeraad Carl Christian Hall, der dengang var Cultusminister, af Geheimestatsraadet constitueret som Knuths Eftermand paa Herlufsholm. Geheimeraad Hall havde allerede tidligere, fra October 1853 til April 1854, altsaa inden han blev Minister, været constitueret som Forstander, medens Knuth var paa en Udenlandsreise; han var saaledes vel bekendt med Stiftelsens Forhold og med den af Knuth lagte Reformplan, der endnu ikke var ført til Ende. Den lange Vacance efter Stemanns Afgang havde medført saa alvorlige Ulemper baade for Skolen og Administrationen, at Regjeringen med Rette kunde være betænkelig ved at lade Forstanderembedet staae vacant ret længe; særegne Forhold bevirkede, at der hengik næsten 11 Maaneder, inden Geheimeraad Hall blev endelig udnævnt til Forstander.

I det Brev af 22de Marts 1567, hvorved Fru Birgitte Gjør overdrog Rigens Raad den øverste Bestyrelse af Stiftelsen, stadfæstede hun atter Fundatsen, men tilspøiede den nye Bestemmelse, at Forstanderen skulde være af hendes eller hendes Mands Slægt. Denne Til lægsbestemmelse blev fulgt, indtil Skolen i 1729 foreløbig blev lukket, ja endog efterat den atter var traadt i Virksomhed i 1730. General Gregers Juel, der døde i 1731, var den Sidste af Stifternes Slægt, der som saadan blev Skoleherre. *)

*) Grev Knuth, hvis Moder var en Datter af Statsraad Marcus Gjør Rosenkrantz, var vel ogsaa af Stifterindens Slægt; men Slægtfabet havde ikke haft mindste Indflydelse paa hans Udnævnelse til Forstander.

I de siden forløbne 125 Aar var der ikke fra Familiens Side fremkommet noget Ønske om atter at overtage Bestyrelsen af Stiftelsen; men efter Grev Knuths Død blev der af Familien Rosenkrantz, der er af Stifterindens Slægt, gjort Paastand paa, at den naatte Hændes berettiget til atter at overtage Bestyrelsen, hvortil den igjennem Chefen for Familiens yngre Linie, Kammerherre, Baron Rosenkrantz, Amtmand i Thisted, erklærede sig villig. Denne Paa- stand førte til en Række Undersøgelser og Forhandlinger, der medtog næsten hele Aaret 1856 og endte med, at Regjeringen ikke kunde anerkjende den af Familien paaftaaede Ret. Da Baron Rosenkrantz ikke fandt tilstrækkelig Anledning til at lade Spørgsmaalet afgjøre ved Domstolene, indskrænkede han sig til, i Forbindelse med Chefen for Familiens ældre Linie, Kammerherre, Baron Rosenkrantz til Rosenholm, at indgive en Foreskilling til Kongen, hvorved de søgte at godtgjøre Familiens Adkomst til Bestyrelsen af Herlufsholm og som Følge deraf reserverede dens Ret. Reservationen blev nedlagt i Conseilspræsidiets Archiv. Den 4de December 1856 blev Geheimeraad Hall udnævnt til Forstander. *)

Skolen har siden den Tid altid været fuldtallig; dog har der naturligviis ved Skoleaarets Slutning været enkelte vacante Pladser som en Følge af Udmeldelser i Aarets Løb. Da det viste sig muligt at skaffe Plads til een Discipel endnu, bestemte Forstanderen i April 1858, at 105 herefter skal betragtes som Maximum af Discipelantallet paa Opdragelsesanstalten. Underviisningen ledes i fuldkommen Overensstemmelse med den for de øvrige lærde Skoler gjældende Plan; men i en naturlig Bestræbelse efter at være sine Disciple saa nyttig som mulig, har Skolen desuden sørget for Underviisning i nogle Fag, der ligge udenfor Skoleplanens Fordringer. Den har saaledes i 1859 indført Underviisning i Svensk i 7de Klasse B med een Time ugentlig, og fra 1863 er der givet de Disciple af 7de Klasse, der maatte ønske det, Leilighed til at lære Oldnordisk, dog udenfor den egentlige Underviisningstid. I en ugentlig Time for hver af de to yngste Classer anstueliggjøres, uden Brug af Bog, nogle af de almindeligste Naturlove ved simple Forsøg, hvortil knyttes en letfattelig Forklaring. I 1862 blev Riffelskydning indført i øverste Klasse, som ved denne Øvelse er deelt i to Hold. Efter Circulairstrivelse fra Cultus-

*) I det fgl. Retscript, der er udsærbiget den 19de Decbr., paalægges der Geheimeraad Hall den samme Forpligtelse, der i 1851 blev paalagt Grev Knuth, aarlig at gjøre det samlede Ministerium Rede for Stiftelsens Indtægter og Udgifter, saavelsom for dens Virksomhed og Tilstand i det Hele.

ministeriet af 18 Novb. 1863 bortfalder Underviisning i den egenlige Gymnastik, men ikke i Hugning og Exercits, for 7de Klasse i de Stoler, hvor Riffelftydning er indført. En passende Skydebane er anlagt i den gamle Planteskole ved Alleen, og Skydesvælskerne ledes af Gymnastiklæreren. I Badetiden og i den egenlige Vintertid standse Svælskerne; de gjenoptages atter i For sommeren, indtil Badningen begynder, og fortsættes efter dens Slutning, saalænge Værstiden tillader det.

Da Musiklærer Brandt i Foraaret 1854 paa Grund af sin fremrykkede Alder ønskede sig nogen Bistand ved Underviisningen i Sang, blev hans Søn, Hr. B. Brandt, antagen som Syngelærer, og siden den Tid har hver Klasse en Sangtime om Ugen; Løvedag Eftermiddag fra Kl. 5—6 holdes Fællessang paa Læsefalden, hvor alle Disciple ere tilstede, enten som Deeltagere eller Tilhørere; Inspectoren er nærværende, for at overholde Orden og Ro under Sangsvælskerne. Med de ældre og i musikalsk Henseende mere udviklede Disciple er der indøvet firstemmige Sange, som paa en behagelig Maade afvegle med de lettere trestemmige, hvori alle de syngende Disciple deeltage. Undertiden danner der sig iblandt Disciplene selv en privat Quartet, der i disse Timer, til Glæde for alle Tilstedeværende, giver til Bedste, hvad den enten selv eller ved Syngelæreren eller Andres Veiledning har indøvet. I 18 Timer om Ugen giver Musiklæreren Veiledning i Instrumentalmusik til de Disciple, der have Lyft og Anlæg. Musiktimerne falde udenfor Schemaet (Kl. 11—12 og Kl. 1—3), men alle Sangtimerne falde i den reglementerede Skoletid *). Ved Fordelingen af Musiktimerne have de ældre Disciple og de, som have havt Underviisning paa et eller andet Instrument, før de kom i Skolen, Fortrinnet; den, der ikke strax kan faae en af Skolens Musiktimer, kan, hvis hans Forældre ønske det, mod Betaling faae privat Underviisning. Alle musicerende Disciple have fri Afgang til Musikstuen, for at kunne øve sig paa Flygelet eller hvilket andet Instrument, de dyrke. **)

*) Tidligere kaldt Gymnastik- og Sangtimerne udenfor den egenlige Skoletid. Det er lykkedes den nuværende Rector, ved en passende Reduction af Underviisningstimerne Antal, at skaffe Plads for Gymnastik og Sang i de 6 daglige Underviisningstimer. Kun een Dag om Ugen have de 3 yngste Klasser, af specielle Grunde, 7 Underviisningstimer.

**) Skolen eier følgende musikalske Instrumenter: et stort Flygel (anstaaft i Knuths Tid), et Fortepiano (anbragt paa Reserve-Musikstuen), tre Bratscher, en Violoncel, tre Fløiter, en Cornet, et Althorn, et Tenorhorn, to Baldborn og en Fagot.

Fra 1855 har Skrive- og Tegneunderviisningen atter været forenet under een Lærer, hvilket ikke var Tilfældet fra 1841—55, da Inspecteuren tillige var Skrivelærer; de fire yngste Classer have Underviisning i Skrivning, de tre yngste i Tegning.

Afgangsexamen er her undergivet den samme Control som ved de øvrige lærde Skoler, og Underviisningsinspecteuren overværer i Reglen hvert andet Aar en Deel af den mundtlige Examen og deeltager i Censuren over nogle af Candidaternes mundtlige og skriftlige Præstationer. I de sidste 8 Aar (1857—64) har Skolen dimitteret 69 Candidater (altsaa 8½ aarlig). Hovedkaraktererne have været: 1 første Karakter med Udmærkelse*), 35 første Karakter og 33 anden Karakter.

Her afholdes 2 aarlige Examina. Den mundtlige Deel af Halvaarsexamen i Februar Maaned er dog ikke fuldstændig; der examineres kun i et Par Fag i hver Klasse efter Rectors nærmere Bestemmelse; den skriftlige Deel er derimod fuldstændig. Hovedexamen i Juli Maaned er offentlig, og Indbydelsesskriftet indeholder, foruden andre Skolefesteretninger, Meddelelser om, hvad der i de forskjellige Fag er læst i alle Classer. Disciplenes Fædre, Slægtninge og Andre, der interessere sig for Skolen, overvære jevnlig Examinationerne, og flere af dem deeltage efter Rectors Indbydelse i Censuren. Naar Examen er endt, optælles Karaktererne, og Oprykningen i en højere Klasse bestemmes dels efter Examens Udfald og dels efter Rectors og Lærernes Befjendtskab til de enkelte Disciples Modenhed, Flid og hele Standpunkt i det forløbne Skoleaar.***) Examens Resultat og den nye Skoleorden bejendtgøres af Rector i et Auditorium, der afholdes paa Læsefalen, umiddelbart før Sommerferien tager sin Begyndelse. Skolen, der meget ønsker at bevare et levende Forhold til Disciplenes Hjem, bestræber sig for paa enhver Maade, hvorpaa det staaer i dens Magt, at meddele Forældrene stadig Oplysning om deres Sønners Flid, Fremgang og øvrige Forhold. Dette skeer blandt Andet ved Karakterbøger, hvori Maanedskaraktererne, der ere et Uddrag af de daglige Charakterer i Classerprotocollerne, indføres for hvert Fag. Hovedkarakteren bestemmer tillige Disciplenes

*) S. A. Waage (dimitteret 1859), Lieutenant i Infanteriet.

**) For 12—14 Aar siden blev det vedtaget, at Skolen, som et Tegn paa sin Tilfredshed og en Opmuntring til fortæt Flid og Fremgang, skænker enhver Discipel, som faaer „Ug.“ til Hovedkarakter ved Hovedexamen, en Præmie der sædvanlig bestaaer i Bøger.

Plads i Classen for den næste Maaned *). I Charakterbøgerne er der ogsaa Rubriker for Opsørsel og Orden med skriftlige Arbejder. Disse Charakterer bestemmes efter maanedlige Vota af Lærerne og ere Gjenstand for Forhandling i de Lærermøder, der afholdes i Slutningen af hver Maaned. Steer det, at Disciple ved deres Forhold give Skolen alvorligere Grund til Misfornøielse, meddeeler Rector strax Forældrene fornøden Oplysning herom. En Gang aarlig, i December Maaned, afgive alle Lærerne udsørlige, skriftlige Bedømmelser om hver enkelt Discipels Flib, Fremgang, Udvikling og Forhold. Bedømmelserne afgives til Rector, der for de fem nederste Classers Vedkommende sammenarbejder dem til en almindelig Dom om hver enkelt Discipel og derefter tilstiller Forældrene dem; Bedømmelserne om Disciplene af 7de og 6te Klasse tilstilles Forældrene in extenso. Tidligere bleve disse saakaldte Vidnesbyrd afgivne to Gange aarlig. „Men for ikke at føre til Gjentagelser eller nedsynke fra Charakteristik til blotte Charakterer, maae saadanne Bedømmelser ikke gives for ofte. I eet Aar og i samme Klasse, under samme Forhold, forandrer en Dreng sig sjelden saa mærkelig, at der kunde blive væsentlige nye Sider at fremhæve hos ham — om en større eller mindre Flib er her ikke Talen, derom meddeeler alt Charakterbogen tilstrækkelig Oplysning“ **). Grev Knuth billigede derfor den nuværende Rectors Forslag, hvorefter Vidnesbyrdene kun skulde afgives een Gang om Aaret, ved Juletid; dog skal der ved Sommerferien udstedes Vidnesbyrd for de Disciple, som ifølge Censuren ved Skoleaarets Slutning ikke ere fundne modne til at opflyttes i den høiere Klasse.

Fra Begyndelsen af Skoleaaret 1859—60 blev Contingente forhøjet til 240 Rd. aarlig, men naar flere Brødre samtidig ere Disciple paa Stiftelsen, betales der efter Forstanderens Resolution af 23 August 1861 kun fuldt Contingent for to af dem og halvt for de andre ***). Den sidste Stipendieplads gik ind i 1861, og Fripladsernes Antal var indtil 1863 uforandret tolv. Ved Stipendiepladsernes successive Afgang, saaledes som det var bestemt af Knuth,

*) I 7de og 6te Klasse gives siden 1854 til daglig Brug ikke Charakterer ved de mundtlige Examinationer, men kun for de skriftlige Udarbejdelser. Omflytning i disse Classer steer derfor kun efter begge Examina.

**) Program for 1855, pag. 22. Bedømmelserne bleve indførte i 1805, kort efterat Brorson var bleven Rector. Forslaget udgik fra Brorson og mødte almindelig Tilslutning hos hans Medlærere.

**) Kun Gratifierne betale nu 8 Rd. aarlig som Erstatning for Lys, Medicin og det gamle Nytaar til Follene (pag. 324).

følte man jevnligt her, hvor ønskeligt det var, at Stiftelsen kunde komme flinke og trængende Disciple, der endnu ikke havde opnaaet en af de tolv Fripladser, til Hjælp ved Moderation i Contingentet. Heldigst vilde det jo være, om Stiftelsen kunde oprette flere Fripladser, men da dens betydelige Udgifter gjøre det sandsynligt, at den, ialtsald i de første Aar, ikke vil see sig istand dertil, har Hs. Exc. Forstanderen, efter Stolens Indstilling, i October 1863 tilladt, at to hele Fripladser, naar Forholdene gjøre det nødvendigt, maae deles i fire halve, hvorved det bliver muligt at komme endnu to Disciple til Hjælp ved Eftergivelse af det halve Contingent.

Fra 1863 har Stolen endnu en Friplads at raade over, og denne fylder den privat Godtgjærenhed; Kammerherre Rønnekamp til Ræsbjholm og Bavelse har nemlig viist Stiftelsen den Belvillie og hædrende Tillid at stænke den en Capital af 11,500 Rd., hvoraf Renten paa den af Giveren nærmere bestemte Maade ubeløkkende skal komme Sønner af Slesvigere til Gode. Fundatsen, der er udstedt den 20de Juni 1858 og erholdt tgl. Confirmation den 18de Juli samme Aar, lyder saaledes:

„F u n d a t s ,

hvorved til Herlufsholms Stiftelse legeres en Capital af 11,500 Rigsdaler, hvilken Capital overgives til Stiftelsens Forstander til følgende Anvendelse.

Af ovennævnte Capital skal Renten af de 10,000 Rd. anvendes til Optagelse af og Stipendier til slesvigske Disciple paa Herlufsholms Stiftelse, saaledes at der af denne Rente først anvendes det Fornødne, for at en Discipel fra de danske eller de blandede Districter i bemeldte Hertugdømme kan gives en Gratistplads paa Stolen og Opdragelsesanstalten, hvornæst Resten, i flere eller færre Portioner, efter Forstanderens Skjøn og ikke under 50 Rd. hver, anvendes til Fordeling blandt de Disciple for hele Hertugdømmet Slesvig, som maatte frequentere Stolen og Opdragelsesanstalten. Saavel Gratistpladsen som Regatportionerne kunne kun gives til og nydes af Disciple, som efter Stolens almindelige Regler for Gratistpladsers Uddeling ere værdige til et saadant Gode. Naar en Gratistplads, hvis Vortgivelse, ligesom Regatportioners Uddeling, stæer af Stiftelsens Forstander, er vacant, bliver saadant at bekendtgjøre paa hensigtsmæssig Maade i de Districter, hvis Beboere kunne concurrere til samme, og vil der ved Besættelsen være at tage Hensyn til Anbefalinger fra vedkommende Communer, Skolelærere og Præster, samt, forsaavidt Aspiranterne

allerede som betalende Disciple frequentere Skolen, til deres hele Forhold paa Stiftelsen.

Saaframt det en enkelt Gang skulde indtræffe, at der ikke fandtes Anvendelse for den fulde Rente af de 10,000 Rb. i det her angivne Viemed, da bliver den resterende Rente at opbevare til et følgende Aar, for da at tillægges det Beløb, der bliver at uddele som Legatportioner.

Renten af de øvrige 1500 Rb. skal anvendes til gode, hensigtsmæssige, danske Bøger, som besørgeres kjøbt og indbundne af Herlufsholms Bestyrelse, der aarligt oversender dem til det danske Seminarium i Tønder til Brug i samme og tillige efter Omstændighederne til Ublaan samt for at tjene til Opsamling af et lille Bibliothek, for hvis Bestyrelse Seminariets Forstander aarligen har at aflægge Regnskab.

Skulde Seminariet i Tønder i Aarenes Løb blive forflyttet til et andet Sted, anmodes Herlufsholms Bestyrelse at bære Omsorg for, at det lille Bibliothek opbevares og henflyttes til et andet passende Sted og ved de aarlige Leveringer forsøges.

Den herved funderede Capital bestaaer i første Prioritets-Pantobligationer i Bøndergods, af hvilke 5000 Rb. blive rentebærende om 5 Aar, nemlig fra Juni Termin 1863 at regne, hvorimod Renter først bliver betalbar og rentebærende ved de paagjældende Fæstere dødelige Afgang. De Renter, som først indflyde, skulle anvendes til Uddeling af Gratistpladsen og Stipendierne, saa at der altsaa ikke foretages Noget med Hensyn til Bibliotheket, forinden den bestemt Sum af 10,000 Rb. til Disciple paa Herlufsholm er bleven rentebærende.

Capitalen bestyres paa samme Maade som Herlufsholms Ridskole imod aarligt Regnskab til Regjeringen.

Næstholm den 20de Juni 1858.

Chr. Rønnenkamp."

Overeensstemmende med Fundatsen begyndte Stiftelsen at hæv Renter af 5000 Rb. til 11te Juni Termin 1863, og hvorvel Renter endnu ikke var ganske tilstrækkelig til en Friplads, besluttede Hs. Ex. - Forstanderen dog, da her netop fandtes en særdeles kvalificeret Aspirant, der var betalende Discipel, strax at oprette Fripladsen, for hvilken Stiftelsens Kasse saaledes foreløbig kun oppebærer 200 Rb. Efter Forstanderens Bestemmelse bærer den nye Friplads, til taknemmelig Erindring, Navn af „den Rønnenkampske Gratistplads“.

Til flinke og trængende Disciple kan Skolen altsaa nu aarlig bortgive:

8 hele Fripladser à 240 Rd.	1920 Rd.
2 do. do. (de Resenfte) à 240 Rd. . . .	480 "
1 do. do. (den Rønnekampfte)	240 "
4 halve do. à 120 Rd.	480 "
den halve Rente af det Moltkefte Legat . . .	200 "
de to Meierfte Fjidspræmier à 30 Rd. . . .	60 "

ialt 3380 Rd.

Desuden har Skolen flere Gange taget sig af Disciple, der ved Dødsfald eller store Familienulykker under deres Skolegang bleve berøvede ethvert Tilhold andetsteds. Siden 1851 er ingen Discipel, der paa Grund af ulykkelige Forhold kom til at faa en ganske ene i Verden, bleven forladt af Skolen, der tvertimod er traadt ham i Forældres Sted ved, foruden en Friplads, at give ham de nødvendige Klæder, Binned, Bøger o. s. v. Noget forpligtende Tilfagn i saa Henseende eristerer ikke og bør sikkert heller ikke gives, da det let kunde blive misforstaaet, vel endog misbrugt; men det blev dog i sin Tid udtalt af Grev Knuth og er i Pragis stadfæstet af den nuværende Forstander, at Skolen ikke vil faa Haanden af en Discipel, der har mistet al Hjælp og Understøttelse andetstedsfra, hvis han igrødt ved sit Forhold gjør sig værdig til dens Forsorg.

Den anden halve Rente af det Moltkefte Legat tilbeles fremdeles i Overensstemmelse med Fundatsen, Studenter herfra Skolen. *)

Af Reifestipendiets Fond, der ved Udgangen af 1850 havde naaet en anseelig Størrelse (Pag. 301) og senere vorede ved paaløbne Renter, er der siden 1851 uddeelt følgende Reifestipendier:

*) Det Moltkefte Skolestipendium udbeles i 4 Portioner paa 25 Rd. halvaarlig. Universitetsstipendiet, 100 Rd. halvaarlig, forbeles paa to eller tre Portioner. — Studenter fra Aalborg og Herlufsholm have fortrinlig Afgang til at nyde Renten af et lille Legat, der er stiftet af Student og Kloster i Aalborg, Niels Dalgaard. Legatet, der oprindeligt bestod af 100 Slettedaler i Kroner (1687) og 65 Rd. 4 Mk. Kroner (1710) var i 1812 voget til 265 Rd. 60 S, hvoraf Renten var c. 10 Rd. (Engelstofts Universitets- og Skole=Annaler, 1812, pag. 181). Dalgaard var dimitteret fra Aalborg og havde betænkt Herlufsholm Skole, fordi den, efter Fundatsens Ord (Hofmans Fundatser, Tom. 1, pag. 184) „i hans langvarige Svaghed havde forsynet ham“; hvorefter, vides ikke.

13de August 1851 til cand. jur. C. P. G. Leuning (dim. 1837), Fuldmægtig i Indenrigsministeriet, for to Aar à 400 Rd. . . 800 Rd.
 10de Juli 1853 til Samme endnu for eet Aar . . . 400 "
 25de Mai 1857 til cand. theol. H. L. Lund (dim. 1847),
 Adjunct ved Skolen . . . 800 "
 April 1858 til cand. med. & chir. P. G. Ravnkilde (dim. 1850) 800 „*)
 Den 11te November 1864 beløb Rejsestipendiets Fond sig til 164 Rd. 87 $\frac{1}{2}$, der stode i Ringsted Sparekasse.

I de senere Aar er der fra en ganske ny Side tilflydt trængende Herlovianere, Studenter ellerældre, Understøttelser og Hjælp. I 1850 dannede der sig i Kjøbenhavn et „Herlovianersamfund“, som væsentligst har sat sig det smukke Formaal at komme trængende Herlovianere til Hjælp med Gaver eller Laan. Anledningen til Samfundets Stiftelse var følgende. En Student fra Herlufsholm, Christen Hee**) (dim. 1818) havde i sin Tid nedsat sig i Aarhus og beskrevet der et dengang ret godt besøgt Drengelinstitut. Men Oprettelsen først af den videnskabelige Realskole og senere af den offentlige, høiere Borger-skole i Byen berøvede ham videre Tilgang af Disciple og nødte ham til at opgive sin Virksomhed som Skolemand. Hvad han derefter forsøgte sig paa, for at erhverve sig sit Udkomme (Boghandel, Commissionsforretning o. s. v.), førte kun til Tab, og i Slutningen af 1849 var det gaaet saa meget tilbage for ham, at Andres Hjælp var nødvendig, hvis en passende Tilværelse skulde sikkes ham. I den Anledning henvendte Professor R. E. Nielsen (dim. 1818), dengang Rector ved den videnskabelige Realskole i Aarhus, sig i en Skrivelse af 5te Januar 1850 til Major L. Fastng (dim. 1808) med Opfordring til, at han ved den sædvanlige festske Sammen-

*) Efter Fundatsen er Forstanderen berettiget til at uddele Rejsestipendiet i Portioner paa 4 à 800 Rd. for 1 à 2 Aar. Der forbræ, at den, der skal nyde Stipendiet, har afsluget Embedsexamen inden 4 Aar efter sin Dimission fra Skolen. Da Embedsstudiernes Omfang nu gjør det saa godt som umuligt at opfylde denne Betingelse, har det været nødvendigt, hver Gang Stipendiet skulde uddeles, at erhverve Tilladelse fra Besidderen af Grevskabet Bregentved til at afvige fra Fundatsens Bestemmelse i denne Henseende. Grev Moltkes Samtykke var ogsaa fornødent, for at Forstanderen kunde tillægge Cand. Leuning Stipendiet for det 3die Aar; ligeledes samtykkede Greven i, at Adjunct Lund og Cand. Ravnkilde maatte bruge Stipendiet i en kortere Tid, end der i Fundatsen er bestemt.

**) Hee, der er død i Vinter, var i sin Tid bekjendt for sit fortrinlige Balhornspil.

komst i Kjøbenhavn paa Herluf Trolles Fødselsdag skulde stille et Forslag om, at alle Herlovianere ved aarlige Bidrag, store eller smaa efter enhvers Evne, skulde oprette et Fond til Understøttelse for trængende Skolekammerater, unge (Studenter) saavel som gamle. Forslaget blev stillet den 14de Januar og vandt udeelt Bifald. En Committee blev nedsat for at overveie, hvorledes den foreslaaede Plan bedst lod sig realisere. Herlovianersamfundet er saaledes stiftet den 14de Januar 1850. Paa Herluf Trolles Fødselsdag 1851 fremlagde Committee en Plan for Samfundets Virksomhed, der foreløbig blev vedtaget af Medlemmerne af den nye Forening, og der valgtes en Bestyrelse af 5 Medlemmer. Ved Samfundets første aarlige Generalforsamling d. 14de Januar 1852 talte det ifølge det udgivne Regnskab 83 Medlemmer. De provisoriske Love, der efter Bestemmelsen skulde gælde i 3 Aar (1850—53), bleve reviderede af en Committee, som udarbejdede de „Love for Herlovianersamfundet“, der vedtoges den 14 Januar 1854 og endnu bestaae.

Ved Udgangen af 1864 havde Samfundet i Gaver til trængende Herlovianere udgivet 1457 Rd. og som rentefrie Laan til 24 Forstjellige 1750 Rd.; til samme Tid talte det 187 Medlemmer med et aarligt Contingent af 338 Rd. *) Samfundet holder sin Generalforsamling i Kjøbenhavn hvert Aar den 14de Januar, og efter Forhandlingerne fejres Stifterens Fødselsdag ved en festlig Sammenkomst afældre og yngre. Ved større Østideligheder paa Herlufsholm, f. Ex. Mindefester og lignende lader Samfundet sig repræsentere ved en Deputation.

Med Hensyn til Lærerpersonalet havde Grev Knuth paatænkt en Forandring, der dog først kom til Udsørelse under den nuværende Forstander. Knuth ønskede, at her ligesom ved Landets øvrige lærde Skoler skulde ansættes Overlærere. De forberedende Skridt vare allerede gjorte i Slutningen af Aaret 1855, men først i Foraaret 1856, altsaa efter Knuths Død, bleve Adjuncterne Dahl og Rielsen

*) Desuden har Samfundet bidraget:

1) til et lithographeeret Portrait af Professor Melchior . . .	60 Rd.	48 fl.
2) til „Efterretning om Herlovianere fra 1819—53“ ved L. M. Beder og P. C. Rosenørn . . .	71	60 „
3) i Anledning af Mindet over Professor Beruth . . .	43	84 „

176 Rd. — fl.

udnævnte til Overlærere *), og omtrent samtidig blev der ansat en Adjunct til, da Skolen i Virkeligheden i hele Knuths Bestyrelsestid havde manglet en Lærer. Dette Savn var hidtil afhjulpet derved, at enkelte Lærere læste et betydeligt Antal Extratimer, een endog i 1851—52 fire Timer mere, end der fandtes paa Schemaet, altsaa udenfor den egentlige Skoletid. Ved en ny Adjuncts Ansættelse opnaaedes en Timesfordeling, der var heldigere baade for Lærere og Disciple.

Geheimeraad Hall har med Hensyn til Gageringen stillet Lærerne paa Herlufsholm aldeles lige med de øvrige lærde Skolers Lærere. Begyndelsesgagen for en Adjunct er 500 Rd., men da den fri Station anslaaes til 200 Rd., bliver han lønnet med 300 Rd. og fri Station. Gagen baade for Rector, Overlærere og Adjuncter voger efter de samme Regler, som gjælde ved de andre Skoler. For Inspectionen paa Læsesalen betales fremdeles det af Knuth bestemte Honorar af 400 Rd., og for Tilsynet med Naturaliecabinettet er der fra Knuths Tid tillagt den nuværende Lærer i Naturhistorie 100 Rd. De inspectionshavende Lærere faae deres fulde Gage udbetalt, da den frie Station for deres Vedkommende ansees som Bederlag for deres Andeel i Inspectionen. I den af Knuth indførte Inspectionsorden er der ikke steet anden Forandring, end at der fra 1859 blev ansat en Viceinspecteur, da det erkjendes, at de egentlige Inspecteurforretninger, hvortil hørte Regnskabsførelsen for alle Disciplene, der ene paahvilede Inspecteuren, vare for byrdefulde for en Enkelt. Viceinspecteuren har 15 Underviisningstimer ugenlig, Regnskabsførelsen for Disciplene i de 3 yngste Classer, forsaavidt de ikke have Brødre i de høiere Classer, Underbibliothekarforretningerne, det specielle Oplysning med de Disciple, for hvilke han er Udlægger**), Tilsynet med en Deel af Skolens Inventarium og enkelte andre af Inspecteurens tidligere Forretninger, f. Ex. at møde ved Aftensbordet tre Gange

*) Senere er der tillagt Inspecteuren og den ældste Adjunct Prædicat af Overlærer. Den nuværende Inspecteur har Overlærers Gage.

**) For at være i Nærheden af de smaa Disciple, der boe i Stueetagen, fik Viceinspecteuren Bolig i de to Bærelser, der ligge nærmest til Høire, naar man kommer ind i Bestibulen. Derved gik et Discipelskammer bort, og da et andet maatte gjøres til Bæstefal, blev her altsaa kun 24 Discipelsbærelser; 1ste, 2den og 3die Klasse boe 6 paa eet Bærelse, 4de og 5te Klasse i Regelen 5, 6te Klasse 4, 7de Klasse 3 & 4; Dimittenderne ere, saavidt muligt, kun 2 om et Bærelse.

om Ugen og hos Hustruén Lørdag Middag og Søndag Morgen, naar Disciplene modtage og aflevere deres Lintoi. Desuden vicarierer han for Inspecteuren paa dennes Frieftermiddag *) eller i Sygdoms- og andet Forsald og er ham behjælpelig med større Expeditioner, f. Ex. Programaffendelser, Udstedelse af Indbydelse til Asembleer o. s. v. Inspecteurens Underviisningstimer, der hidtil havde været syv, kunde da uden Ubillighed forøges til tolv. Efter 1859 bestaaer Lærerspersonalet af: Rector, 2 Overlærere, Inspecteur, 7 Adjuncter, af hvilke den ene tillige er Viceinspecteur, Tegne- og Skrivelærer, Musiklærer, Syngelærer og Gymnastiklærer.

Man havde her oftere havt Leilighed til at erfare, hvor uheldigt de herlovianske Lærere vare stillede, naar de af en eller anden Grund f. Ex. for at kunne gifte sig, ønskede at forflyttes til en anden Skole. Da deres Anciennitet her ikke kunde komme dem tilgode andetsteds, havde de intet andet Valg end at begynde med yngst Adjunctgage ved en anden Skole. Ligesaa misligt stillede Sagen sig, naar en Lærer fra en af de kongelige Skoler søgte Ansættelse her. I Ertjen- delse af det Ubillige og U hensigtsmæssige i dette Forhold, der i høj Grad vanskeliggjorde Lærernes Af- og Tilgang, udvirkede Geheime- raad Hall, at der imellem Cultusministeriet og Herlufsholms Skole sluttedes en Overenskomst om, at de herlovianske Læreres Anciennitet ved Forflyttelse til de kongelige Skoler, og omvendt, skulde bevares, saa at det blev muligt for Herlufsholm at rekrutere sig fra andre Skoler og for Lærerne her uden Tab i Indtægt at gaae over til de kongelige Skoler. Cultusministeriets Skrivelse af 2den April 1860 til Forstanderen lyder saaledes:

„I Skrivelse af 2den f. M. har Deres Excellence anholdt om en Udtalelse fra Kirke- og Underviisnings-Ministeriet, hvorved der tilfikkedes Lærerne ved Herlufsholms Skole, at deres Tjenestetid ved denne vilde blive regnet med ved Bestemmelsen af deres Anciennitet, naar de kaldes til en af Kongerigets lærde Skoler, saaledes at deres Gage opføres i Finantsloven med det herved bestemte Beløb, hvorhos Ds. Exc. har tilføiet, at det paa den anden Side er en Selvfølge, at Ancienniteten for de Lærere, der mulig fra Kongerigets Skoler maatte overgaae til Herlufsholms Skole, vil af den Herlufsholmske Anstalt blive at beregne fra den Dag, da de ere blevne ansatte ved hine Skoler.

*) I mange Aar er Schemaet lagt saaledes, at enhver Lærer har ibetmindste een Efttermiddag fri ugenlig.

Ministeriet finder Villigheden og Anbefaleligheden af en saadan Foranstaltning vel begrundet i de Forhold og Hensyn, som ere fremhævede i Andragendet, og har derfor ikke nogen Betænkelighed ved at imødekomme det fremsatte Ønske, da ogsaa Underviisningsinspectoren for de lærde Skoler, med hvem der herfra om Sagen har været corresponderet, har fundet, at der er al Grund til at gaae ind paa Andragendet.

I Overeensstemmelse med dette skal Ministeriet derfor, medens det følger af de lovbestemte Regler for Gageringen af Lærerne ved de lærde Skoler, at der ikke kan gives noget ubetinget Tilsagn om en Beregning af Tjenestetiden for de Herlufsholmske Lærere, som i de enkelte Tilfælde vil kræve Rigsdagens Villigelse, være villigt til, hver Gang en Lærer fra Herlufsholms Skole bestikkes ved en af Kongerigets lærde Skoler, at optage det fornødne Forslag om Ansættelsen af Lønningen i det første Finanslovudkast, som derefter af Ministeriet forelægges Rigsdagen.

Hvilket herved tjenstligst meddeles Ds. Exc. til behagelig Efterretning med Tilføiende, at Ministeriet som Betingelse for Opfyldelsen af dette Tilsagn, i Henhold til Udtalelsen i Deres Skrivelse, forudsætter det som givet, at Tjenestetiden [for Lærere] ved de lærde Skoler paa lige Maade bliver regnet disse tilgode, naar de finde Ansættelse ved den Herlufsholmske Anstalt.“*)

Bibliotheket tæller nu c. 19,000 Bind og er ved de betydelige Tilskud af Skolens Kasse siden 1861 saa fuldstændigt, at der ikke med Villighed kan forlanges mere af et Skolebibliothek. Der er regelmæssigt Ublaan to Gange om Ugen, Onsdag og Lørdag fra Kl. 11—12, og det benyttes stadigt, dels af Lærerne og Disciple i de høiere Classer, dels af Videnskabsmænd i Omegnen. Rector foreslaaer som Overbibliothekar Indkjøbet af Bøgerne. De naturvidenskabelige Samlinger vore Aar for Aar, den physiske nærmest ved det Tilskud, den har af Skolens Kasse, den naturhistoriske tillige derved, at den af og til betænkes med Gaver af En eller Anden, der gjør sig en Glæde af at bidrage til denne Samlings Forsøgelse og Forfæjelse. Fra 1869 bliver der efter Forstanderens Resolution kun anvendt en Sum af 400 Rd. (hidtil 500 Rd.) aarlig til Bibliotheket og Samlingerne, dog tilfalder det Beløb, der indkommer for udgaaende Disciples Testimonier, fremdeles Bibliotheket.

I 1859 modtog Skolen en værdifuld Foræring af Proprietair H. Bang til Mogenstrup, nemlig en Samling af nordiske Oldsager

*) Sml. Rindes Meddelelser om det lærde Skolevæsen pag. 347 og følg.

paa c. 200 Numere. Hr. Bang, der ikke knyttede anden Betingelse til sin smukke Gave, end at den skulde opstilles og altid holdes samlet paa Herlufsholm, gav tillige Løfte om, efterhaanden at bidrage til dens Forøgelse, og dette Løfte indfrieede han allerede Aaret efter ved at skænke flere interessante Stykker til Samlingen. I 1862 modtog Skolen atter af Hr. Bangs Brodersøn, Skovrider B. Bang paa Høvdingsgaard, endeel smukke Steensager, som hans afdøde Fader, Skovrider C. Bang, havde samlet i det sydførlige Sjælland. Ogsaa Proprietair Staun til Englerup Mølle har betænkt den oldnordiske Samling med en Gave (c. 35 Numere), fornemmelig af Steensager, hvoriblandt flere smukke Steentiler. Samlingen, der tæller c. 425 Numere, er opstillet i to store Stabe i Naturaliecabinetet; den staaer under den historiske Lærers Tilsyn.

I de senere Aar er Skolen kommen i Besiddelse af gode Portraiter af Geheimeraad Stemann og Grev Knuth. I 1863 skænkede Kammerherre, Baron Rosenkrantz i Thisted et stort og smukt Portrait af en af sine Forfædre, Befalingsmanden paa Børglum, Overhofmester for Sorø Academie, Jørgen Rosenkrantz, som var Skoleherre her fra 1663—1675; Originalen findes paa Rosenholm. Skolen eier nu Portraiter af 10 Skoleherrer, deriblandt af de 7 sidste. De ere alle anbragte i Spisestuen.

I Forstanderens Værelser hænger et stort, oliemalet Portrait af Peter Ejar, der i Stemanns Tid blev Skolen foræret af Justitsraad, Toldinspecteur Fønø i Røstved. Ligeledes har der i mange Aar i et af Forstanderens Værelser hængt et stort, men lidet paaagtet Portrait (Knæstykke); det skal være Moritz af Sachsen. Da man sidste Efteraar opdagede, at det er et værdifuldt Maleri, blev det sendt til Kjøbenhavn, for at restaureres; her havde det hidtil ikke engang været forsynet med Ramme.

Af Stifterne eier Skolen 4 Sæt Portraiter, der vistnok alle ere Copier; paa de to er Herluf Trolle iført en Belskappe og har en Baret eller flad Hue paa Hovedet; paa de to andre er han iført Harnisk og har Hovedet blottet. De to sidstnævnte Portraiter have megen Lighed med Portraitfigurerne paa Særtophagen; maaskee ere de malede efter dem.

Under de mange Forandringer, der i dette Aarhundrede have omformet Skolens og Opdragelsesanstaltens Forhold i forskellige

Retninger, er der dog een Ordning af meget indgribende Natur, der er bleven saa godt som uberørt. Det er den daglige Inddeling af Tiden og den deraf betingede Leveorden, der har staaet urokket paa enkelte ubetydelige Modificationer nær, fordi man altid og fra alle Sider har erkendt, at den bestaaende Inddeling af Dagen er saa hensigtsmæssig og vel afpasset efter Disciplenes Lærv, som man kan ønske. Om Morgenens 20 Minuter før Kl. 6 ringes der op paa Sommer og Vinter; inden 5 Minuter derefter skulle alle Disciplene være ude af Sovesalene og have da 1 Kvarteer til at vasse sig og fuldende deres Paaflædning, inden der ringes til Lovsang. Kl. 6 møde alle til Lovsang, hvor der synges en Psalm eller nogle Vers af en Psalm, som opgives af den inspectionshavende Lærer, der altid er tilstede. Umiddelbart efter Lovsangen ombæres Morgenmællen og Smørrebrødet, der nydes i selve Lovsangsalen (Læsesalen), forsaavidt Disciplene om Sommeren ikke foretrække at tage deres Mælk og Mad med ud paa Grønnepladsen, hvilket hyppig skeer; men det er dem ikke tilladt at tage deres Morgenmad med paa Ramrene, naar de forlade Læsesalen *). Efterat det første Maaltid er endt, udluftes Salen og bringes i Orden, inden der ringes til Læsesal Kl. 6½. Fra Kl. 8—11 er Underviisning paa Classerne med 12 Minuters Ophold Kl. 9 til „Nimad“; den uddeles i Vestibulen i Inspectorens Rærværelse. Kl. 10 er der 8 Minuters Ophold; fra Kl. 11—12 er Fritime. Kl. 12 ringes til Middagsbordet, der i Gjennemsnit varer ½ Time. Fra Kl. 1½—3 er atter Læsetid, hvori Disciplene forberede sig til Eftermiddagsunderviisningen, der varer fra Kl. 3—6 med et Ophold af 8 Min. Kl. 4 og 12 Min. Kl. 5 til at spise „Femmad“, der uddeles som Nimaden. Fra Kl. 6—7 er Fritime, og Kl. 7 ringes til Aftensbordet, der varer circa 20 Min. Fra Kl. 7½—9 er Læsetid, og Kl. 9 holdes Aftenlovsang paa samme Maade som Morgenlovsang **). Efter Kl. 9 kan enhver Discipel, der ønsker det, gaae i Seng; de sex yngste Classer skulle være i Seng inden Kl. 10 og 7de Klasse inden Kl. 11. Saaledes er den daglige Orden, og saaledes har den i det Væsentlige været Aar for Aar og Dag for Dag i de sidste 40 Aar. Et Par Modificationer, der ere indførte i de senere Aar, maae dog ikke forbigaaes. Skolens nuværende Rector bestemte

*) Strax efter Lovsangen indfinder Inspectoren sig, for at paasee, at de mindre Disciple ere ordenlig paaflæbte, vassede osv. Han bliver tilstede hos Disciplene under Maaltidet.

**) Lørdag Aften er der ingen Læsetid.

saaledes kort efter sin Ansættelse, at Morgenlovsangen om Søndagen skulde holdes en halv Time senere, for at Disciplene paa Hviledagen kunne have det lille Gode at sove $\frac{1}{2}$ Time længer. Om Søndagen er Morgenlæsetiden fra 7 $\frac{1}{2}$ —9. I de sidste tre Vintre holdes Morgenlovsangen i December og Januar Maaned ligeledes først Kl. 6 $\frac{1}{2}$. Meningen med denne Foranstaltning er nærmest, saavidt det lader sig gjøre, at skaane Disciplenes Dine, da de korteste Vinterdage gjøre Brugen af kunstigt Lys nødvendig i større Udstrækning, end der antages at være godt for Dinene. Disciplene af første Klasse, i Gjennemsnit Drengene paa 10—11 Aar, ere i den nuværende Rectors Tid hele Aaret fritagne for Læsetid om Aftenen; de kunne, om de ønske det, i Vintermaanederne gaae i Seng Kl. 8 $\frac{1}{2}$, og de to yngste Klasser skulle i Maanederne October—Marts senest gaae i Seng lige efter Aftenlovsang. Da Skolen vedkjender sig den Anstuelse, at rigelig Søvn for unge Drengene er en nødvendig Betingelse for en heldig legemlig Udvikling og for en nyttig og frugtbar Deeltagelse i Underviisningen, gjøres der ingen Indvendinger, naar de yngre Disciple undtagelsesviis udbede sig Tilladelse til at gaae i Seng før den reglementerede Sengetid, fordi de ere trætte og søvnige. De ældre Disciple læse næsten alle efter Aftenlovsang til Sengetid.

Disciplene benytte deres Fritid paa høist forskjellig Maade, og deres Beskæftigelser i Fritimerne veksle tildeels med Aarstiderne. Naar Foraaret begynder, er Sangbold den første Leg, der kommer i Gang, og heri deeltage baade de ældre og de yngre. Derefter kommer Gynge, Bippet og Kglebanen, der i Reglen tages i Brug den Aften i Mai, da Skolen vender tilbage fra Fodtturen. Lidt længere hen paa Sommeren, naar Badningen begynder, ere Vanddringer til Badestederne ved Aaen („Store Badested“ for Svømmere, „Lille Badested“ for Iffe-Svømmere), altid under en Lærers Ledelse, en af de hjæreste Fornøjelser. Der iagttages omhyggelig den Regel, at ingen Discipel maa bade sig mere end een Gang om Dagen. De Klasser, der have Svømmetime med Gymnasitlæreren, maae altsaa den Dag ikke deeltage i den frivillige Badning. Der vises af Lærerne den største Rebebonhed til at gaae med Disciplene til Badestederne i Fritimerne, for at de ikke skulde fristes til at bade sig paa egen Haand, og for at al Fare ved Badningen, saavidt det staaer i Skolens Magt, kan fjernes. En af de store Sommerglæder er det at gaae ud til nogle nærboende Bønderfamilier, der have Privilegium paa at sælge Lykmælk til Disciplene. Om Sommeraftener øve de mindre Disciple alleslags muntre Lege paa Grønneplads, og

mange, baade ældre og yngre, staae om Sommermorgener op en Time eller længere før Lovsang, for at kunne spadserere omkring i de smukke Omgivelser, før de tage fat paa Dagens Gjerning. De kunne faae Tilladelse til at bygge Hytter (men ikke Huler), Bystube, Fæstninger o. s. v. i de nærmeste Stove, og Arbeidet paa disse Anlæg er dem i Grunden en større Glæde end selve Brugen af dem, der, naar de ere færdige, have tabt en heel Deel af deres Tilløftelse. At krebse og fiske i Aaen er for mange en meget kjær Sommerforanstaltelse, og naturligtviis høre Spadseretoure i de smukke Stove til Dagens Orden. Efter Sommerferien er Bueskydning og Fiskaf de meest yndede Lege; de ere paa en Maade ligesom Consequentfer af Fuglestydingen, der holdes efter Sommerferien. Bueskydning mærkes aldeles ikke paa andre Aarstider; Fiskaf drives vel ogsaa til andre Tider, men dog især efter Fuglestydingen, da de Bøle, der have været nedrammede omkring Fuglestangen, ere ligesaa mange, færdige Fiskafstokke. Om Vinteren, naar Regn og Slud ikke tillade Disciplene at færdes ude, er Repertoiret over deres daglige Fornøielser unægtelig noget mere indskrænket, men selv i værste Tilfælde frembyde dog de lange Gange baade i Klosterbygningen og Skolebygningen, Vestibulen og Gymnasstiksalen gode Tumlepladse for alle slags Lege, for hvilke der, hvor høiende de end kunne være, aldrig lægges nogen Hindring iveien, naar de kun ikke ere farlige eller øves i Læsetiderne eller efter Kl. 9 om Aftenen, paa hvilke Tider der skal være Ro i Skolebygningen. Er der Jis, er Skitløben en stor Fornøielse baade for ældre og yngre, og falder der Sne, hører Kamp med Sneebolde, Sneefæstninger paa Grønneplads, Sneemænd, Rutsjebaner og Slædetjursel naturligtviis til de meest fremtrædende og, saa længe de vare, næsten eneraadende Fornøielser. Ved Hjælp af Discipulbibliotheket, der staaer under en Lærers Tilsyn, og hvorfra der er regelmæssigt Ublaas to Gange om Ugen, forkortes ogsaa mangen en Time, der ikke frembyder Leilighed til anden Morstab *); desuden kan der paa Ramrene

*) Det nuværende Discipulbibliothek staaer ikke i nogen som helst Forbindelse med det Morstabsbibliothek, der blev grundet i Geheimeraad Brandts Tid (Pag. 197). Hvad Stjæbne dette har havt, er ikke ganske sikkert; maaskee er det opslidt, maaskee opslugt af Skolebibliotheket. I endel Aar stod Melchior Bogsamling til Disciplenes Disposition, og endel for dem passende Lecturer kunde altid faaes fra Skolens Bibliothek. I 1846 dannede der sig mellem Disciplene en Forening, hvis Formaal var at indkjøbe passende Bøger, som atter skulde sælges, naar de vare afbenyttede af Foreningens Medlemmer; men i 1847 besluttede man at beholde Bøgerne istedetfor at sælge dem og at ud-

des mange Lege, der afgive megen Morstab, navnlig for de yngre Disciple. Kortspil er ikke tilladt uden med specielt Samtykke af den Inspectionshavende Lærer, og det kan kun ventes Lørdag eller Søndag Aften eller paa andre Fribage og de Aftener, der gaae forud for disse; der maa aldrig spilles om Penge. Alt, hvad der hedder ilde eller privat Opdækning paa Kamrene, er forbudt, naar der ikke erhvervet særlig Tilladelse dertil; dog har det ingen Vanskelighed at faae Lov til at holde Chocobegilde paa Kamrene i Anledning af Fødselsdage eller lignende. Disciplene af syvende Klasse faae en fælt Gang Lov at drikke et Glas Punsch paa deres Kamre, men det skal være forbi inden Kl. 10.

De af Skolen foranstaltede større Festsigheder, der aarlig vende tilbage, ere følgende. I November eller December afholdes en Assemblée, der begynder med en Comedie, som opføres af Disciplene, hvis Indbøvelse tilligemed det øvrige Arrangement allerede i længere Tid har bestjeftiget de Spillende og andre Deeltagere. I spisesalens ene Ende er opslaaet et Theater, der er Disciplenes private Eiendom, til hvis Vedligeholdelse enhver giver et lille, aarligt bidrag, som dog aldrig har overstegit 1 Mk. Efter Comedien, hvor mange Fremmede ere indbudne som Tilskuere, afholdes et lille af, der gjerne ender Kl. 1. Den 14de Januar, Herluf Trolles fødselsdag, er den største Festsdag paa Herlufsholm. Om Morgenens 7 holdes Lovsangen, ledt af Basuner, i den oplyste Kirke, og næsten holder en kort Bøn fra Kirkegulvet. Om Aftenen gives den første Assemblée. Spisesalen er smykket saa godt, som Omstændighederne tillade, og der er indbudt saa mange Fremmede, som Localet kan rumme. Ballet, der vistnok er Egnens største, varer til Kl. c. 3 om Morgenens, og Beværtningen er, om end tarvelig, dog net og velskende. Næsten hvert Aar tæller Stiftelsen blandt sine Gæster ved rolleballet ældre Herlovianner, der af sig selv komme hertil for at deltage i Festen *). I Februar eller Marts holdes en Søndag aften en Maskerade, der skaffer Disciplene megen Fornøjelse. Enhver rger for sin Dragt, der maa koste saa lidt som muligt, helst aldeles

vide Foreningen, saa at den kom til at omfatte alle Skolens Disciple, der hver skulde give et Bidrag af 1 Rd. om Aaret. Dermed var Discipelsbibliotheket grundlagt; det tæller nu over 1200 Bind.

*) Ogsaa til andre Læber modtager Skolen jævnligt Besøg af sine ældre Fostersønner, der tilbringe en Dag eller to her i deres gamle Hjem, hvor de altid ere velkomne Gæster.

intet. Forberedelserne bestjæftige Disciplene mange Dage forud, og det gjælder om at holde vel skjult for Alle, hvad man vil være til Mæsteraden, hvilket ogsaa lykkes forunderlig godt, uagtet alle hør om Dør om Dør med hinanden, og Beboerne af samme Kammer altid maae være Medvidere i hinandens Mæsteradehemmeligheder. Mæsteraden begynder med et Optog, der med Musik i Spidsen gaaer fra Musikstuen til Spisesalen (Plan VII). Naar der skal spises til Aften, omtrent Kl. 9, blæses til Demaskering. Efter Spiisningen faae Disciplene en munter Svingom med hinanden i et Par Timers Tid; da mange af dem ved denne Heilighed ere udflygt som Damer, gaaer Dansen meget munter, og Lystigheden er stor. Til denne Afsamlelse ere kun Lærernes Familier og Stiftelsens Embedsmænd indbudne. *) I Marts eller April holdes den sidste Afsamlelse, hvormed er forbunden en musikalsk Underholdning, der gaaer forud for Dansen; Disciplene synge nogle Sange, der ere indøvede med dem af Synge læreren. Ogsaa til denne Afsamlelse ere mange Fremmede indbudne. I Mai, saasnart Skolen er sprungen ud, har Skolen en Fodtour til en af Stiftelsens egne Skove, undertiden ogsaa til en fremmed, men nærliggende (Øvernæs, Høsemoose ved Rønnebekksholm). Afsmarschen herfra sker gjerne Kl. 2 med Musik. I Skoven, hvor der dræktes Thee og spises Fjemmad, mærer man sig hyggelig med alleslags Lege, f. Ex. Køvere, Kapløben, Sættevæddelsb. For de Bindende er der udsat Præmier af Appelsiner o. s. v. Kl. 8 vender man, under Sang og Musik, med Maigrene tilbage til Herlufsholm. Det er ved denne Tilbagekomst, at Gynge, Vippen og Reglebanen, der under Skolens Fraværelse om Eftermiddagen ere bragte i Orden, tages i Brug. I Reglen ere Disciplene ogsaa paa denne Dag for første Gang, isærte Sommertid. Glæden og Lystigheden den Aften er meer end sædvanlig fremtrædende, og den muntre Dag ender med et festligt Maaltid ved Skolens Bord, hvor der bekvæmtes med den traditionelle Kalvesleg, og

*) Fastelavns Mandag slaae de Disciple, der ere hjemme, „Ratten af Tønden“ paa Gymnastiksalen eller, hvis Beiret tillader det, paa Grønneplass. Enhver Deeltager giver 2 Mk., hvorfor anslaaes Tønden med Indhold (Øbler, Rødder o. s. v.), nogle Smaagevinster og Chokolade til alle Deeltagerne. Om Eftermiddagen mere de sig med alleslags Fastelavnsleier, f. Ex. at gaar Blindebul, slaae Potter itm, bide til Bollen o. s. v. For 16—17 Aar siden fandt nogle Disciple paa om Eftermiddagen at klæde sig ud og gjøre sig Mæster af Papir; i disse improviserede Dragter legede de i Bygningerne, besøgte Lærerne, der maatte see at gjætte Navnene paa de maskerede Personer, o. s. v. Det blev Oprindelsen til Mæsteraden, som blev indført nogle Aar efter.

usf. En Maanedstid senere, ved St. Hansdag, gaaer den store botour for sig; den varer en heel Dag og gaaer tilvogns til en mere liggende Stov, hvor de fornødne Forberedelser iforveien ere isne. Med Musikken paa den forreste Bogn gaaer det lange Tog, Mindelighed nogle og tyve Bogne, rigelig forsynede med Flag, i Herlufsholm omtrent Kl. 8. Efter Ankomsten til Stoven op ad middagagen spises der Frokost; derefter tilbringer man Tiden i berøenshemmelse med det for Dagen bestemte Program, f. Ex. med altore, om saadanne kunne have, et Besøg paa en nærliggende vregaard eller et eller andet, mere mærkeligt Punkt i eller i Nærheden af Stoven, og saa fremdeles. Kl. 3 samles Alle igjen ved ordene for at drikke Chocolate, hvorpaa man atter spredes sig til forskellige Sider. Kl. 8 spises til Aften, og ved Bordet beværges lige med Punsj, der bidrager til at forhøje den glade og muntre læmning. Derefter synges firslemmige Sange og danses, naar ilghed er dertil. Kl. 10 eller 10½ tiltrædes Hjemreisen.

Det er forhen nævnt, at Skolen tre Gange i de sidste 11 Aar r gjort Rensstoure med fine Disciple. De andre Steder, der i senere Aar have været Maal for Skoltourerne, ere Lase Mølle, rsholm, Gissjelfeld og Bregentved, Fag Strand, Kys, Bækkelov, rskoven ved Bordingborg, Holsteinborg og Basnæs. Skolen berer en behagelig Erindring om den gjæstfrie og forekommende Velke, den overalt har mødt paa disse Tourer. *)

Ogsaa Dimissionsdagen kort før Sommerferien er en Festdag, der paa denne Dag gives et Middagsselskab ved Skolens Bord, ortil Dimittendernes Fædre, Slægtninge og andre Fremmede ere rbudne. Om Eftermiddagen afholdes den offentlige, aarlige Sanget paa Selskaben, hvor mange Fremmede, deriblandt Damer, ere rbede.

Omtrent en Uges Tid efter Hjemkomsten fra Sommerferien afdes den aarlige Fuglestydning. Til denne Fests giver Skolen ikke get Bidrag; alle Udgifterne bestrides alene ved Deeltagernes Congent. Aftenen før Fuglestydningen, strax efter Aftensbordet, reises

*) Da Skolen fra 1859 fik en bestemt Sum til de Fornøiesser, den foranstalter for sine Disciple, maatte den søge at begrænse Udgifterne, og dette skete deels derved, at foruden Lærere og Disciple kun Stiftelsens Embedsmænd, men ikke deres eller Lærernes Familier eller andre Fremmede, deeltage i Skoltouren, deels derved, at den Efteraarssamle, der hidtil var holdt i October, for Fremtiden kaldt bort.

Fuglen paa Grønneplads under Salut af Kanoner, der ere anbragte langs Reglebanen med Mundingerne over imod Raadmandshaven. Tre Dommere, som Disciplene selv have valgt, forestaae det hele Arrangement, Indkjøb af Gevinster o. s. v. Den meget rigelige Kanonade af 12 Kanoner besørges ligeledes af Disciplene selv, dog saaledes, at Kanonererne ere et eget, afsluttet Chor, der rekrutterer sig selv; enhver maa tjene sig op franeden, fra de laveste og mindst betroede Poster, og heraf følger, at de, der egentlig staae for Skydningen, ikke ere uøvede. Hidtil er Alting gaaet meget godt, og der er ingeninde ved Kanonaden indtruffet noget Uheld. Naturligviis gjør Skolen Sit for at forebygge Ulykker; den forvisser sig navnlig om, at Kanonerne, hvergang de tages i Brug, ere solide, og at Forbrugen af Krudt ikke overstiger et vist Maximum; den største Forsigtighed og Besindighed anbefales Overkanoneren, der altid er en af Skolens ældste Disciple. Festen begynder paa selve Fugleskydningsdagen med en Procession, der gaaer ud fra Vestibulen og med Musik, under Kanonsalut, gaaer over til Rectorboligen, hvor Gevinsterne forevises Rector, og derfra tilbage til Vestibulen. *) Naar Kongegevinsten er falden henad Eftermiddagen, proclameres den nye Fuglekonge, hvorefter han og Ex-Fuglekongen, pyntede med særegne, dertil anskaffede Dragter, i en comist Procession, ledsagede af alle Disciplene, der ere bevæbnede med Geværer, Huggertier o. s. v., under uafbrudt Kanonade drage opad Nyvej, bag om Haverne, tilbage til Vestibulen, hvor Gevinsterne derpaa uddeles. Et improviseret, lille Bal, der aabnes af Fuglekongen, lader sig let bringe istand i Gymnastiksalen, da mange Damer fra Næstved og Omegn den Dag besøge Herlufsholm. Kl. 9 holdes Aftensbordet, hvor der ogsaa ved denne Leilighed efter gammel Skik beværtet med Kalvesteg og Punsch. Den store Fugleskyd-

*) Ved Gavebrev af 12te August 1843 skænkede Herlovianerne, Inspecteur Peter Eleon Rosenørn og Adjunct Ely Sophus Falkenskiold, det herlovianske Fugleskydningselskab en stor Danebrogsfane med Stifternes Vaaben; Giverne sønstede, „at den ved Processionen skal bæres foran Fuglekongen og fra den tidlige Morgen vaie fra Lygtepælen ved Storepark“. Ved Gavebrev af 26de August 1854 skænkede Herlovianerne, Discipel Konrad Varner og Discipel Johan Heinrich Hegermann-Vindencrone samme Elfskab to mindre Danebrogsfaner; paa den ene er Stifterens, paa den anden Stifterindens Vaaben anbragt. Giverne sønstede, „at Fanerne ved Processionen skulle bæres bag Fuglekongen, og at de fra den tidlige Morgen skulle vaie ved Kanonerne“. Alle tre Faner benyttet hvert Aar paa den i Gavebrevene bestemte Maade.

og er altid en Løverdag, for at Disciplene om Søndagen kunne hvile sig efter den foregaaende Dags Anstrengelse og Tummel.

Den næstfølgende Søndag finder den lille Fuglestydnings Sted; den er alene beregnet paa de yngre Disciple, hvorfor ogsaa kun de yngste Classer maae deeltage deri. Stangen er kortere, og Fuglens oliditet er afpasset efter de Stydendes Kræfter. Stydningen begynder Kl. 2 om Eftermiddagen, og der er hverken Kanonade, Musil eller lignende. De smaa Deeltagere ordne selv Alt; i Reglen gjøre dog en af Lærerne til deres Fortrolige og benytte hans Bistand. naar Fuglen er falden Kl. 5 à 6, er det Hele forbi. Virkninger af Iglestydningerne spores længe; i en heel Maaned derefter er Bue-øvelse den meest yndede Lidsfordriv.

Til Skolens Festsfigheder er der af den nuværende Forstander rmeret en vis Sum (650 Rd.), der er stillet til Rectors Disposition og af ham fordeles og anvendes paa de forskjellige Fester. Rector bestemmer, naar Festerne skulle afholdes, hvem der skal indbydes, og hvormegit der af Fornøielsescontoen kan anvendes til hver af dem. Det specielle Arrangement paahviler Inspecturen, der for hver Festsfighed aflægger specificeret Regnskab over Omkostningerne.

Ferierne her ere de samme som ved de øvrige lærde Skoler. Juleferien varer c. 14 Dage *), Paaskeferien omtrent en Uge, Pintersferien 4—5 Dage, Sommerferien en Maaned, fra den 23de Juli til den 23de August. Desuden have Disciplene Frihed paa Kongens Fødselsdag **), 10 Markedsdage (i September og November) og St. Mikaelisdag, naar den skriftlige Examen ikke falder paa denne Dag. Den en særegen, herloviansk Fridag er naturligtviis den 14de Januar, og gjerne paa Grund af Trolleballet tager den 15de med sig. Fri-ermiddage ere her noget hyppigere end ved de øgl. Skoler, i hel-igste Tilfælde hver 15de Eftermiddag. En saadan hilses af Disciplene a en eiendommelig Maade; naar Skoleduxen lige efter Middags-

*) Umiddelbart før Juleferien begynder, samles siden 1854 hele Skolen, Rector, Lærere og Disciple, til Julelovsang paa Læsealen. Efterat en Julepsalme er afsluttet, taler Rector nogle Ord til Disciplene og oplæser derefter Juleevangeliet, hvorpaa atter en Psalme afsluttes. Sangen er ledsaget af Basuner.

**) Fra 1841 gik Middagsgildet paa Kongens Fødselsdag ind, men Dagen gaaer derfor ikke nærbet hen. Ved Aftensbordet bevartes alle de Disciple, der ere hjemme, med skaret Smørrebrød, Kage og Punsch. Kongens Skaal drilles og Maaltidet sluttet med fædrelandste og andre Sange. Derefter er der sædvanlig Leg og Lyfthged paa Gymnastiksalen.

borbet bringer Lovsejlen fra Rector, ere alle Disciplene sam Vestibulen, hvor de ringe med Kloffen og raabe „Lov“ i et eenmigt Chor. I Sommerferien forlade de alle Herlufsholm, men gang Examen artium blev afholdt i October, maatte Dmitter blive tilbage i Ferien for at repetere. Sædvanlig ere ogsaa alle reisste i Juleferien, dog kan det undertiden hænde, at enkelte, Hjem er fjernt, maae blive tilbage; men hyppigere er det, at de ikke kunne komme til deres eget Hjem eller egen Slægt, blive i rede hjem med Kammerater. I de korte Paaste- og Pinteferier altid endeel Disciple tilbage, fornemmelig i Pinteferien, deels den er saa kort, og deels fordi den ligger saa nær Examen og merferien. Bliver nogen Discipel tilbage i en Ferie paa Gru Sygdom, skal Inspectoren blive hjemme, da Tilsynet med Syge paahviler ham.

Enhver Discipel modtager ved sin Indtrædelse i Skolen et Exemplar af Skolelovene, hvoraf han lærer de Pligter at henh paahvile ham med Hensyn til den daglige Orden. Lovene ere flere Gange omredigerede (sidste Gang for et Par Aar lempede efter de Forandringer, der i Tidens Løb ere f. d. deres nuværende Skikkelse lyde de saaledes:

„Af unge Mennesker, der opdrages med det Formaal at stabens Dyrkere, har man Ret til at vente, at de uden bring overholde Sædeligheds og Sammeligheds alme. At de saaledes agte Eiendomsretten, vise Indighed m. satte, Velvillie mod hinanden, Høflighed mod Alle, og man af dem, uden derfor at give særegne Regler, li de afholde sig fra Vagn, Vand og anden Misdel i g skuldighed de maae kunne indse uden Forbud. Se e sin saadanne Regler, som Disciplene have særligt vlevet af Skolen og Opdragelsesanstalten.

A. Den daglige Orden.

I Om Morgenen maa Enhver staae op i 10 Minuter før Kl. 6, om Søndaaen 11 Minuters Forløb forlade Sovekøben if 11 Minutters Forløb. Enhver maa derefter beræ for 10 Minutters Forløb naar Kloffen ringer 6 10 da 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

bordet bringer Lovsæden fra Rector, ere alle Disciplene samlede i Vestibulen, hvor de ringe med Klokken og raabe „Lov“ i et eenstemmig Chor. I Sommerferien forlade de alle Hørløsholm, men dengang Examen artium blev afholdt i October, maatte Dimittenderne blive tilbage i Ferien for at repetere. Sædvanlig ere ogsaa alle bortreiste i Juleferien, dog kan det undertiden hænde, at enkelte, hvis Hjem er fjernt, maae blive tilbage; men hyppigere er det, at de, der ikke kunne komme til deres eget Hjem eller egen Slægt, blive inviterede hjem med Kammerater. I de korte Paaste- og Pinteserier blive altid endeel Disciple tilbage, fornemmelig i Pinteserien, deels fordi den er saa kort, og deels fordi den ligger saa nær Examen og Sommerferien. Bliver nogen Discipel tilbage i en Ferie paa Grund af Sygdom, skal Inspecturen blive hjemme, da Tilsynet med Sygepleien paahviler ham.

Enhver Discipel modtager ved sin Indtrædelse i Skolen et trykt Exemplar af Skolelovene, hvorefter han lærer de Pligter at kjende, der paahviler ham med Hensyn til den daglige Orden. Lovene af 1821 ere flere Gange omredigerede (sidste Gang for et Par Aar siden) og lempede efter de Forandringer, der i Tidens Løb ere foregaaede. I deres nuværende Skikkelse lyde de saaledes:

„Af unge Mennesker, der opdrages med det Formaal at blive Videnskabsens Dyrtkere, har man Ret til at vente, at de uden ydre Opfordring overholde Sædeligheds og Sømmeligheds almindelige Love. At de saaledes agte Eiendomsretten, vise Lydighed mod deres Forsatte, Velvillie mod hinanden, Høflighed mod Alle, og desl., fordrer man af dem, uden derfor at give særegne Regler, ligesom ogsaa, at de afholde sig fra Løgn, Vanden og anden Usædelighed, hvis Strafskyldighed de maae kunne indsee uden Forbud. Her anføres derfor kun saadanne Regler, som Disciplene have særligt at iagttage som Elever af Skolen og Opdragelsesanstalten.

A. Den daglige Orden.

§ 1. Om Morgenens maa Enhver staae op strax, naar der bliver ringet (20 Minuter før Kl. 6, om Søndagen $\frac{1}{2}$ Time senere), og inden 5 Minuters Forløb forlade Sovesalen iført de nødvendige Klædningsstykker. Enhver maa derefter sørge for at være vasket, redt og ordentlig paaklædt, naar Klokken ringer 6 (om Søndagen $6\frac{1}{2}$) og da strax møde til Lovsang. Vil Nogen i Sommermaanederne staae tidligere op, er det ham tilladt, dog ikke før Kl. $4\frac{1}{2}$.

§ 2. Ved Lovsangen, hvor Alle skulle have deres Psalmebog med, indtager Enhver den ham tilkommende Plads.

§ 3. Kl. 6½ begynder Læsetiden for alle Disciplene. Saalænge denne varer (6½—8), skal der herfte fuldstændig Ro i Skolebygningen, paa Bærelserne saavelsom paa Gangene og i Vestibulen. De ældre Classer forberede sig paa deres Kamre; Disciplene af de 4 yngste Classer samt de af 5te, der ved sidste Sammentælling ikke have opnaaet 4 i Quotient, tage ved Læsetidens Begyndelse Plads paa Læsesalen. De samme Regler gjælde med Hensyn til de andre Læsetider (Middag Kl. 1½—3 og Aften Kl. 7½—9 samt Søndag Morgen Kl. 7½—9), kun at 1ste Klasse er fritagen for Lectielæsning om Aftenen. Lørdag Aften ere alle Disciplene frie.

§ 4. Naar Disciplene i Forberedelsestidene efter endt Lectielæsning forlade Læsesalen eller deres Kamre, maae de ikke uden Tilladelse af den inspectionshavende Lærer opholde sig i Klosterbygningen eller overskride Skolens snevrere Grændser: Skolegaarden, Grønneplads, Nyhave og Veien op til Storepæl. Reglespil og stuiende Leg paa Grønneplads maa ikke finde Sted i Læsetiden.

§ 5. Naar der ringes Kl. 8 og 3, maae Alle paa Classerne og indtage strax deres Pladser, hvorpaa Underviisningen begynder. 3 Triminutterne efter Timens Ophør skulle alle Disciplene forlade Classerne og opholde sig i det Frie eller i Vestibulen.

§ 6. Det er Disciplene forbudt at holde deres Morgenmaaltid paa Kamrene; samme Forbud gjælder med Hensyn til Nimad og Femmad. Ingen maa være i Besiddelse af Fødevarer eller foranstalte noget Maaltid af Chokolade, Kaffe eller desl. uden Inspectorens eller den inspectionshavende Lærers Tilladelse.

§ 7. Ingen maa udeblive fra Middags- eller Aftensbordet uden den inspectionshavende Lærers Tilladelse. Enhver skal indfinde sig ved sin Plads, inden Kloffen har afringet. Ingen maa uden en Lærers Tilladelse forlade Bordet, førend Maaltidet er hævet.

§ 8. Efter Kl. 9 om Aftenen maa Ingen uden den Inspectionshavendes Tilladelse gaae udenfor Gaarden; efter Kl. 10 maa Ingen sidde oppe uden særlig Tilladelse af Sovesalsinspectoren eller i hans Fraværelse af den inspectionshavende Lærer. Efter Aftenlovsang er al stuiende Leg, Raaben og Trampen paa Kamrene, Trapperne, Gangene eller i Vestibulen forbudt. 3 Vintermaanederne (October—Marts) kunne 1ste Classes Disciple gaae iseng Kl. 8½ hver Aften; de øvrige Disciple paa den lille Sovesal skulle da tilsæns umiddelbart efter Lovsang.

§ 9. Føler Nogen sig upasselig, maa han strax melde det eller ved en Meddiscipel lade det melde til Inspecteuren; uden Tilladelse maa Ingen lægge sig tilfængs enten paa Sovesalen eller paa nogen af Sygestuerne. Enhver, der har Inspecteurens Tilladelse til at gaae iseng, maa derom selv eller ved en Meddiscipel underrette den inspectionshavende Lærer; hos denne melder han sig ogsaa, naar han er udstreven fra Sygestuen.

§ 10. Løverdags Middag strax efter Bordet afhenter Enhver personlig sit rene Tøi hos Oldfruen efter sin Plads i Skolen.

§ 11. Søndag Morgen efter Lovsang samler Enhver sit smudsige Tøi i en Bølt og afleverer det strax selv til Oldfruen.

§ 12. Til Kirkegang forsamle Disciplene sig i Vestibulen, naar der ringes sammen, og oppebie der den inspectionshavende Lærers Ankomst. Enhver medbringer sin Psalmebog for at kunne deeltage i Kirkeangene.

B. I Fritidene.

§ 13. Det er Disciplene tilladt i Fritimerne at spadserere eller lege i Skovene omkring Gaarden: Rohaven, Friheden, Frederikslund, Naadmandshaven, Granplantagen; Grændserne ere Købehuus, Munkestenen, Klokkerhuset, Vækken ved Rebervænget. Til Næstved, Sønderbyerne eller andensheds i Besøg maa Ingen gaae uden Tilladelse af den inspectionshavende Lærer eller i hans Fraværelse af Inspecteuren. For at være borte fra Stiftelsen om Natten kræves Rectors Tilladelse, som anmeldes for Inspecteuren (eller Viceinspecteuren, hvis Disciplen hører til en af de 3 yngste Classer), den inspectionshavende Lærer og Sovesalsinspecteuren.

§ 14. Ønsker Nogen Tilladelse til at gaae til Næstved, har han i Forveien at sige sit Grinde. Det er strengt forbudt at besøge Conditiorier, Villarder, Beværtningslocaler eller andre offentlige Forlystelsessteder.

§ 15. Tobaksrygning er Disciplene forbudt saavel paa Stiftelsen som udenfor samme.

§ 16. Guler maae ikke graves i Skovene; Ingen maa bygge sig Hytter, Bystue eller desl. uden Inspecteurens Samtykke. Man venter, at Disciplene af sig selv vise Nænsomhed med Hensyn til opdage de Fuglereber og vogte sig for at forstyrre Haveanlæggene og for at beskadige Træerne i Skovene saavel som i Alleerne.

§ 17. Badning i Aaen maa ikke finde Sted, førend Rector der til har givet sit Samtykke, og da kun til de Tider, som nævnes i det som Tillæg til Lovene aftrykte Badereglement.

§ 18. Ingen maa om Vinteren vove sig ud paa Isen paa Storepark, førend Tilladelse dertil er given. Sliden og Skøteløben paa Aaen (det nye saavel som det gamle Aalsb) er strengt forbudt.

§ 19. Paa Søn- og Helligdage skal, saalænge Gudstjenesten varer, al støiende Leg ophøre i Kirkens Nærhed (i Ryhave, paa Grønneplads, ved Reglebanen, Parken og Storepiil).

C. Feriedagene angaaende.

§ 20. De Disciple, der om Søndagen eller paa andre Feriedage, hvor ingen Lectielæsning finder Sted om Aftenen, faae Tilladelse til at reise bort eller gaae i Besøg til Næstved eller andensteds, skulle være her tilbage Kl. 10 Aften. Samme Regel gjælder ogsaa i Ferierne for de Disciple, der blive tilbage paa Stiftelsen.

§ 21. Naar en Discipel af en af de 5 yngste Classer har havt Frihed i en af de regelmæssige Forberedelsestider, maa han ved Classetidens Ophør næstefter overbringe Rector en af vedkommende Lærere paategnet Charaktersejdel med Hensyn til de Fag, hvori han har havt Lectie for.

§ 22. Paa Markedsdagene er det enhver af Disciplene tilladt at gaae til Næstved; men de, som benytte denne Tilladelse om Formiddagen, skulle være her tilbage inden Middag; de, som gaae om Eftermiddagen, inden Mørkningen.

§ 23. Er en Discipels Ophold i Hjemmet blevet forlænget ud over den regelmæssige Ferietid paa Grund af Sygdom eller andre Omstændigheder, har han efter Tilbagekomsten hertil at indfinde sig hos Rector, saavel som hos Inspecturen (Viceinspecturen) og den inspectionshavende Lærer.

D. Til Ordens Fremme.

(Nærmere Ordensbestemmelser findes i det paa Discipelsamrene ophængte Reglement.)

§ 24. Disciplene maae holde over Rethed og Orden paa deres Kamre, i Skabene og Garderoben; Klædningsstykker, Fodtøj, Bøger og desl. maae ikke findes henflængte paa Kamrene eller paa Sove-salene. Ei heller maae Bøger, Landkort, Tavler osv. henligge paa Classerne, Gangene eller i Vestibulen.

§ 25. Enhver skal være ansvarlig for Laas og Nøgle til sit Skab. Skulde Nøglen blive borte, maa han strax melde det for Inspecturen (Viceinspecturen).

§ 26. Ingen maa stjæle eller skrive Navn eller Andet paa Bæge, Dørde, Bænke eller andre af Skolens Eiendele. Forsætlig

Beskadigelse, ligesom al Skade, der forvoldes ved Raadshed, udsætter Gjærningsmanden for Straf.

§ 27. Bøger, Klæder og andre Gjenstande, som Disciplen har erholdt hjemmefra, maa hverken sælges, byttes eller bortgives uden Udlæggerens Samtykke. Enhver skal have sit Navn tydelig skrevet i sine Bøger; disse saavel som sine øvrige Sager har Enhver at behandle med Rensomhed og Orden.

§ 28. Ingen maa købe Hvedebrød af Brødmanden uden paa det Sted og den Tid, som dertil er bestemt, og ikke købe uden strax at betale.

§ 29. Paa Sygestuerne maa efter Kl. 9 Aften intet Besøg aflægges, og intet Lys være tændt foruden Sygelampen.

§ 30. Enhver er pligtig til at opbevare det ham leverede Exemplar af Skolelovene for paa Forlangende at kunne forevise det.

Som Disciplene i det Hele har vise Belovelse mod hverandre indbyrdes, saa gjælder dette fortrinsviis ligeoverfor de Nyoptagne; Drillerier, Laad Spøg og overhoved Alt, hvorved et smukt og godt Kameradsforhold forfættelig trænktes, maa Skolen forbyde og straffe.

Regler for den frivillige Badning.

1. Badning maa ikke finde Sted, naar ikke Inspectoren eller en anden af Skolens Lærere er tilstede og fører Tilfyn.

2. Den frivillige Badning er kun tilladt i de almindelige Fritimer (Kl. 11—12 og 6—7), Søn- og Fridage Kl. 10—12 og 4—6.

3. Af de toende Badesteder er det dybere udelukkende forbeholdt Svømmerne, det lavere er til Benyttelse for de Disciple, der endnu ikke kunne svømme.

4. Til Badestedet maa Ingen ile saa stærkt, at han er forpustet eller meget hed, naar han skal afløbe sig; Ingen maa springe ud uden Tilladelse af Læreren.

5. Ingen maa være længere end 12 Minuter i Vandet.

6. Ved Badningen maa Enhver være iført Svømmebuxer.

7. Ingen maa gaae mere end 1 Gang daglig i Vandet, hvorfor den frivillige Badning ikke er nogen Discipel tilladt paa de Dage, hans Klasse har Svømmetime under Gymnasillæreren's Opsyn."

: Lovene gjælde ogsaa for 7de Klasse; men da Skolen, saavidt det lader sig forene med andre Hensyn, den maa tage, ønsker at se

pectere den Friheds- og Selvstændighedsfølelse, der er naturlig og berettiget hos unge Mennesker i en Alder af 17—19 Aar, har den indskrænket Disciplene af 7de Klasse nogle Friheder, som dog ikke trække sig saa vidt, at de forstyrre den Enhed i Disciplinen, der bør inde Sted i enhver velordnet Skole og især i en Opdragelsesanstalt; de Classes Privilegier indeholdes i følgende Paragraffer.

„Det er Disciplene af VII Klasse tilladt:

- 1) at gaae op paa deres Kamre eller forblive i Skolestuen i de Friminuter, der indtræde efter Classetimens Ophør;
- 2) at forblive paa deres Kamre eller at spadserere indenfor de i Skolelovenes § 13 anførte Grændser i de Timer af Skoletiden, da de ikke selv nyde Underviisning; i Forberedelsestiderne efter endt Lectiælæsning ere Disciplene af VII B bundne til de i Lovenes § 4 nævnte snevrere Grændser, som ikke maae overtrides uden den Inspectionshavendes Tilladelse;
- 3) at spadserere indenfor de i § 13 nævnte Grændser om Aftenen efter Afsang, indtil Kl. 10.;
- 4) at sidde oppe om Aftenen indtil Kl. 11, ligesom ogsaa i de Tilfælde, hvorom Skolelovenes § 20 handler, at blive ude til Kl. 11;
- 5) at ryge Tobak paa deres Kamre, hvorhos de ere ansvarlige for, at ingen Discipel af de andre Classer i deres Nærværelse overtræder Skolens Forbud mod Tobaksrygning;
- 6) at faaa det rene Vinneid overbragt og det afslagne afhentet ved den af Inspectoren dertil beordrede Skoletjener, og at lade sig sælge Brød af Brødmanden paa deres Kamre.

Det er Disciplene af VII A tilladt:

- 1) at besørge den daglige Lectiælæsning uden at være afhængige af de i Skolelovenes § 3 fastsatte regelmæssige Forberedelsestider;
- 2) naar de om Søndagen, paa Markedsdagen eller andre hele Fridage maae at gaae i Besøg eller andenstedhen, blot at sende den inspectionshavende Lærer en Meddelelse derom med Angivelse af Stedet, Datum og deres Navn;
- 3) om Hverdagen i Fritimerne 11—12 og 6—7 at kunne overstride Stiftelsens Grændser, uden dertil at behøve særlig Tilladelse.

Enhver Discipel har en Udlægger, der bestyrer hans Pengesæsen og forlyner ham med Alt, hvad han behøver, forsaavidt som han

ikke forsynes directe fra Hjemmet. De befalede Udlæggere ere Inspecteuren og Viceinspecteuren, henholdsvis for de ældre og yngre Disciple; men der er dog aldeles Intet til Hindre for, at ogsaa Børerne kunne være Udlæggere. Disciplene af syvende Klasse kunne, naar de ønske det, og naar deres Forældre eller Børger samtykke deri, selv bestyre deres Pengesager. Der behøves ingen Tilladelse fra Skolens Side, men naar nogen selv overtager sit Regnskab, skal Rector underrettes derom. De fleste have hidtil foretrukket at beholde Udlæggeren, indtil de forlade Skolen. Det har i mange Aar været Skik, at alle Disciplene, de store saavel som de smaa, ugenlig af deres Udlægger faae udbetalt et lille Beløb, de saakaldte Ugepenge, som de kunne anvende efter eget Behag, til Hvedebrød, Frugt, om Sommeren til Lytmælk o. s. v., men Skolen seer meget nødig, at de, den uafvidende, hjemmefra forsynes med Penge til ucontrolleret Brug. Erfaringen har vist, at det let fører til Uordener og Uregelmæssigheder, der ikke lade sig forene med god Skoleorden. Det Simpleste og Naturligste er, at Forældrene henvise deres Sønner til Udlæggerne, naar de i en eller anden Anledning, f. Ex. Fødselsdage eller lignende extra ordinem ville give dem Penge, som de selv kunne raade over. Da det er billigt, at de ældre Disciple have lidt flere Penge imellem Hænder end deres yngre Kammerater, er her i de senere Aar indført en Stigen i Ugepengene; i de fire yngste Klasser faaer enhver Søndag Morgen 8 sk , i femte Klasse 12 sk , i sjette Klasse 1 Mk. og i syvende Klasse 3 Mk.; Disciplene i syvende Klasse holde sig heraf selv med adskillige Smaaforbrødenheder, f. Ex. Frimærker, Skrivematerialier osv., som Udlæggerne betale for de yngre Klasser.

For Disciplenes Sundhed og legemlige Udvikling er her saa heldige Betingelser tilstede, at det vistnok vilde være vanskeligt for de fleste Familier i den Henseende at skaffe deres Børn gunstigere Livsforhold. Den hele daglige Orden er i sin Regelmæssighed udelukkende beregnet paa Disciplenes Lær- og vel flittet til at udvile og styrke Legemet. Apparaterne paa Grønneplads, Reglebane, Gyng, Blippe og Gymnastikapparat, ere, naar Veiret og Aarstiden tillade det, stadig i Brug i Fritiderne, og de smukke Omgivelser opmuntre i høi Grad de Unge til Bevægelse i det Frie. Her er sørget for gode, lyse og rummelige Localer til Ophold om Dagen, og de godt ventilerede Sovefale indeholde omtrent 500 Cubitfod Rum for hver Discipel. Tidlig op og tidlig tilfængs, det er Reglen. De allerfleste Disciple have Fjernsenge, som ønskes indførte isædetfor Træsenge; de ligge paa Krølhaars- eller Bregnemadratter og have over sig et flittet

et uldent Teppe; Dyrer maae ikke benyttes *). Naar Kulden er 6 Grader midt paa Dagen, lægges der i Rastelovnen paa Sovene fra Kl. 3 om Eftermiddagen; der lægges i sidste Gang Kl. 6. Ilden giver sine Disciple en sund, rigelig og nærende Kost. I 58 lod Hs. Exc. Forstanderen det Stemannske Spisereglement af 29, der gjaldt saa godt som uforandret i Knuths Tid, underkaste Revision af en Committee, som efter en omhyggelig Prøvelse af de bets Bestemmelser foreslog nogle saa Forandringer, der bleve probereede af Forstanderen **). Reglementet meddeles her, saaledes som det er redigeret af Stemann i 1829; de senere Forandringer tilføiede til, uden at nogen Omredaction af det hele Reglement har været Sted.

A. Frokost.

Inspecteuren samt hver Lærer gives 2 Stkr. Smørrebrød rundt i Aagen, hvert Stykke af $\frac{1}{4}$ Lommes Tykkelse; Brødene maae opaas saa store, at disse tvende Stykker Brød ikke veie mindre end 1 Lod. Hvert Stykke smøres med idetmindste $1\frac{1}{2}$ Lod Smør og erstjæres saaledes, at hver Portion ialt udgjør 4 halve Stykker, oras de to belægges med Ost og de to afvejlende med Steg og et Kjød. Skulde Inspecteuren eller nogen Lærer hellere ønske at holde sit Smørrebrød uden Ost eller Kjød, maa det smøres saa meget desto tykkere. Hver Portion sættes paa en særskilt Tallerken leveres Opvarteren, for at bringes paa Vedkommendes Bærelse. Ividere leveres til hver Lærer og Inspecteuren daglig $\frac{1}{2}$ Pøgel og Fløde, eller i bets Sted $1\frac{1}{2}$ Pøgel sød Mælk af Morgenmælk, i nogen heller ønsker dette. Hvis Inspecteuren eller nogen af Lærerne ønsker det, er Deconomen pligtig til, istedetfor det nævnte

*) Discipleene maae selv medbringe Seng og Sengklæder; der tilstilles i god Tid Forældrene en trykt Fortegnelse over Alt, hvad en ny Discipel skal medbringe af Sengetoi, Klæder, Finner, Fødtøi o. s. v.

*) Committeeen bestod af Rector, Inspecteur, Godsforvalteren og Insitiraad Brønsted, dengang Eier af Gyldeholm ved Slagelse. Da nogle af de Forandringer, den foreslog, medførte Udgifter for Deconomen, bleve Kostpengene forhøiede fra 7 Rd. 3 Mk. til 8 Rd. om Maaneden for hver Lærer og Discipel. For enhver Fremmed ved Skolens Bord saar Deconomen 1 Mk. 8 s af Stiftelsens Kasse, men for Middagsmad paa Dameværelserne, hvor han tillige skal besørge Opvækningen og Opvartningen, betales 2 Mk. 8 s pro persona; Thee, Kaffe o. s. v. betales efter den for Gæstgiverne i Restbed gjældende Takt. Paa Dameværelserne maae de Fremmede selv betale.

Smørrebrød, der ligeledes skal leveres om Aftenen, at levere til hver enkelt 2 Gange om Ugen, nemlig, hver Onsdag og Lørdag, $\frac{1}{2}$ Pd. Smør, samt et passende Qvantum Ost, saltet Kjød og Steg, og hver Morgen forrødent Brød. *)

Hver Discipel skal have et Stykke Smørrebrød rundt om Ragen af 12 Lods Vægt, og Brødene maae være saaledes opslagne, at et Stykke Brød af denne Vægt ikke bliver tykkere, end i det Høieste $\frac{1}{2}$ Tomme **); til hvert Stykke skal bruges idetmindste $1\frac{1}{2}$ Lod Smør. Skulde nogen af Disciplene ønske tyndere Brød, da kan saadant bevilges, dog maa i saa Tilfælde alligevel Smørret idetmindste udgjøre $1\frac{1}{2}$ Lod paa hvert Stykke rundt om Ragen. Desuden faaer hver 1 Pægel kogt Mælk, som aldrig maa være ældre end fra foregaaende Aften og altid skal være uftummet. Skulde det fra Skolens Side ansees hensigtsmæssigt at fordrø Mælken leveret efter en Procent-Sukkerprøve, da bliver i Deconomens Nærværelse at anstille forskjellige Prøver paa aldeles uftummet Mælks Styrke, hvorefter Forskriben fastsætter de Procent, hvortil Mælken skal leveres.

B. Middag.

Hver Discipel gives et Stykke Smørrebrød halvt om Ragen af 6 à 8 Lods Vægt, belagt med idetmindste $\frac{1}{2}$ Lod Smør og med Ost. Osten maa ikke være altfor simpel Hollænderost, men af og til Smøllsøft, hollænskt Ost eller anden god Ost.

C. Middagsmad. ***)

Søndag.

1ste Ret. Kjødsuppe med Kjødboller af ferskt Drefkjød; men dersom i Juni, Juli og August Maanedet intet godt, ferskt Drefkjød kan have, maa der i den Tid gives Kalve- eller Lammetkjødsuppe

*) I 20—30 Aar er der ikke leveret færdigt Smørrebrød til Lærerne, men Brød, Smør, Ost, Steg o. s. v. isædesfor. Dette blev indført efter Lærernes Ænske ved en privat Overenskomst mellem dem og den forrige Deconom. Olsfruen havde til 1864 samme Forskæmning som en af Lærerne, men lod sin Middagsmad afhente i Kjøkkenet; hun fører nu egen Huusholdning.

**) Det Brød, der leveres Skolen, maa ingenstunde være over 5 Dage gammelt, regnet fra den Dag, da det lages ud af Ønnen.

***) Alle de Lærere, der have fri Station, spise ved Skolens Middagsbord, hvor de ere forberste rundt om imellem Disciplene; Rector spiser ved Skolens Bord, naar han vil; men for hans Bespisning tilkommer der ikke Deconomens nogen Betaling.

med Brød- eller Meelboller, hvorved dog er at bemærke, at der da tages desto mere Kjøb til Suppen, saaledes at den altid kan være stærk og god. Desuden maa der hele Aaret igjennem være tilstrækkeligt Grønt og Rødder paa Suppen; om Sommeren: Urter, Hvidroer og unge Gulerødder eller Rjørvel, om Vinteren: Gulerødder, Perfillerødder og Sillerier eller andre Slags gode Rødder og Grønt, Alt i saa rigelig Mængde, at hver Portion tilstrækkelig dermed kan forsynes; af Bollerne regnes 4 paa hver Person.

2den Ret. Tvende forfvarlig store og fede, kogte, ferske Drebrytter, og forsaavidt disse ikke ere tilstrækkelige, andet godt, fedt Drekjød. Dog tillades det Deconomen, dersom i Juni, Juli og August Maaneder intet godt Drekjød kan staffles, i dets Sted at give godt, fedt, kraftigt Kalve- eller Lammekjød, men kun af Kalve eller Lam, som have opnaaet passende Alder og Vægt. *)

Til Kjødet gives fra 1ste September til 1ste Mai hver 3die Søndag Peberrodssauce med Corender og de andre Søndage afvejlende Savoikaal, Hvidkaal, Grønlangkaal med brune Kartoffer eller Blomkaal. Den øvrige Tid af Aaret afvejles med Hvidroer, Spinat, Syrer, Snittebønner, Perlebønner og grønne Urter, dog saaledes, at saalænge grønne Urter kunne have enten af Have eller Mark, disse da gives hver Søndag, og at med det øvrige Grønne afvejles saaledes, at samme Slags ikke gives 2 Søndage i Rab.

3die Ret. Hver 4de Søndag Sutterbrødsstake eller Vbletage, hver 4de Søndag Pandetage, hver 4de Søndag Vblestiver og hver 4de Søndag Butterdeigskager eller istedetfor om Sommeren Vandbakkelser med Syltetøj, og saaledes bestandig afvejlende. Af Pandetager regnes 2, af Vblestiver, Vandbakkelser og Butterdeigskager 3 til hver; af de andre Rager maa gives saameget, at hver Person kan faae et forfvarlig godt Stykke. **)

Mandag.

1ste Ret. Hver 2den Mandag Risengrønsuppe og hveranden Mandag Berlegrønsuppe med Svedsker og desforuden afvejlende tørrede Vbler, Rosiner, friske eller syltede Kirsebær. Suppen maa være vel sødet og syret, og af Svedsker maa der være saa mange, at hver Person idetmindste faaer 5.

*) Af alt Kjøb leveres saa stort et Quantum, at der i tilberedt Tilstand (baade stegt og kogt) er 20 Lød til hver; 24 Lød, naar der er et større Væen.

**) Vandbakkelser og Butterdeigskager gives ikke efter Stemanns Reglement.

2den Ret. Dresteg af Mørbradstykker og Lyndstegstykker, store, fede og møre; men fra 20de Mai til 1ste September hveranden Mandag Kalvesteg og hveranden Mandag Lammesteg. Til Stegen gives god, kraftig Sidsauce samt Kartofler, brunede i Smør og med en liden Smag af Sukker, saalænge Kartofler haves, men ellers en af de Sorter Grønt, som ere forestkrevne for Onsdagen, dog saaledes, at den Slags, som gives om Mandagen, ikke maa gives om Onsdagen.

Tirsdag.

1ste Ret. Fra 1ste October til 1ste Mai: Hver 3die Tirsdag Rjødsuppe med Riis, hvilke sidste gives for sig, hver 3die Tirsdag Hvidtaalsuppe med Svineryg (forfaavidt Svineryggen ikke strækker til, da Flest istedetfor), hver 3die Tirsdag Grøntaal kogt paa saltet Rjød (f. Ex. Bede-, Lammekjød eller Drebryst). Kraasesuppe skal gives to Gange om Vinteren og træder altid istedetfor Grøntaalen. Raalen bør være fint hakket og jevnet med affiede Havregryn.

Fra 1ste Mai til 1ste October: Hver anden Tirsdag kogt Mel, jevnet med Æggeblommer, og Meelboller og hveranden Tirsdag Rjærnemelksuppe med revet Hvedebrød eller Riismeel og Gørender.

2den Ret. Fra 1ste October til 1ste Mai. Til Rjødsuppen gives som Eftermad det ferske Rjød, hvorpaa Suppen har været kogt, med passende Tilmad, navnlig de bedre Sorter Raal. Til Hvidtaalsuppen gives som 2den Ret den Svineryg eller det Flest, hvorpaa Suppen er kogt, med stuvende Kartofler; til Grøntaalen det saltede Bede-, Lamme- eller Drejkjød, hvorpaa Raalen er kogt, end stuvende Kartofler. Til Kraasesuppen †) gives Kraaserne som Eftermad.

Fra 1ste Mai til 1ste October. Hver anden Tirsdag sprængt Kalvekjød eller Lammekjød med Syrer, Snittebønner, Maitroer, Spinat eller grønne Urter, dog helst disse sidste, saa længe de kunne haves; hver anden Tirsdag Spegekødt, hvortil een Gang om Maanednen Røræg†), den anden Gang anden passende Gemyse.

Onsdag.

1ste Ret. Grynsuppe af fine Byggryn, i Et og Alt tillavet saaledes, som det er bestemt for Mandagen, men i Kirsebærtiden gives i dens Sted frisk Kirsebærsuppe.

2den Ret. Fra 1ste October til 1ste Februar. Hver 4de Onsdag Gaafesteg af fede Gæs, hver 4de Onsdag Flekkesteg, hver 4de Onsdag Andesteg, og hver 4de Onsdag kogte Høns med Sillersauce. *)

†) Gaves ikke efter Stemanns Reglement.

*) Der regnes en fleg Gaas til hver 6 Personer, en fleg And til hver 3 og en kogt Høne til hver to (efter Stemanns Regl. til hver 3).

Fra 1ste Februar til 1ste Mai. Hver anden Onsdag Flestesteg og hver anden Onsdag Dresteg; den øvrige Tid: hver anden Onsdag Kalvesteg og hver anden Onsdag Lammesteg. Til Stegen gives om Sommeren Agurkesalat, anden Salat eller stuvede Stikkelsbær, og om Vinteren: Rødbeder, Eddike-Agurter eller Afie-Agurter.

Torsdag.

1ste Ret. Fra 1ste October til 1ste Mai. Affiede, gule Erter, kogte paa grønsaltet Flest, vel jevnede og forsynede med Silleri, Persillerødder og Løg, den ene Torsdag med Medisterpølse, den anden med Rjædbøller. Hver 3die Torsdag graae Erter, kogte paa Flest; Erterne maae være vel mørkogte og jevnede med branket Meel samt behørig søde og syrede. Fra 1ste December skal Flestet til de graae Erter være røget.

Fra 1ste Mai til 1ste October. Dre-, Lamme- eller Kalvestjød-suppe med Risengryn og alleslags Rødder, Hvidroer, Rjørvel ell. dsl., dog i den Tid grønne Erter kunne have, Grønærtesuppe.

2den Ret. Fra 1ste October til 1ste Mai. Flestet, hvoraf Suppen er taget til Erterne, som skal være kogt for sig, med opstuvede Kartofler. *)

Fra 1ste Mai til 1ste October. Rjædet, hvorpaa Suppen har været kogt, grilleret med passende Sauce og med et eller andet Slags Grønt, som ikke tidligere i Ugen har været givet.

Freitag.

1ste Ret. Fra 1ste September til 1ste Juni. Risengrød med smeltet Smør, Kaneel og Sukker, samt sødet Æl.

Fra 1ste Juni til 1ste September. Hver anden Freitag oplagt Meel med tynd Fløde til, hver 2den Freitag tyk Meel med revet Brød og Sukker **).

2den Ret. Ferst Fjst, helst Gjedder, Aborrer og isærbeleshed Torst, naar disse ere aldeles friske. Kan ingen af disse Slags Fjst faaes, maae ogsaa Silb gives, men naar disse ei heller kunne faaes, gives den ene Freitag saltede Aal, som røges, med Eddike til eller Bergfiskebudding med jevnet Smørsauce og den anden Freitag Klipfisk

*) Efter Stemanns Reglement skal de Aal og Erter være kogte baade paa Rjæd og Flest, nu alene paa Flest.

**) En Meieribøtte til hver 4 Personer. Efter Stemanns Reglement: hver anden Freitag Middag Rødbæls, hver anden Freitag Middag oplagt Meel eller Tykmeel.

og kogte, pillede *) Kartoffler eller ogsaa Bluttefist af Altpfist, stuvet i Mælk med Rosiner i.

Løverdag.

1ste Ret. Hver anden Løverdag gives revet Ælebrød af Rugbrød, behørig sødgjort. Til hver Anretning leveres en Rande med 2 Potter sød Mælk og 3 store fede Spegesild; hver anden Løverdag gives Æggesøbe med revet Brød, bagt med Smør og Lorender, opsat i Toppe.

2den Ret. Fra 1ste September til 1ste Juni. Efter Æggesøben Ragout med stærk, brunn Sthsauce, forsynet med Soya, opflaarne Æg, Afier og Agurter samt Peber, Pølser (Medisterpølser) eller sprængte Gjøes med Raal, og efter Ælebrødet Fricadeller med samme Slags Grønt, som for Tirsdagen er bestemt, dog af og til Rødkaal.

Fra 1ste Juni til 1ste September gives efter Æggesøben Fricassee af Kalve- eller Lammefjød og efter Ælebrødet Carry med Riis, eller Fleske- og Brødlage. **)

Rjørvelsuppe***) skal gives 1 Gang maanedlig fra 1ste Mai til 1ste October enten Søndag eller Torsdag; til Suppen leveres 2 Æg til hver Person.

D. Femmad.

Hver Discipel faaer et Stykke Smørrebrød, rundt om Ragen, saaledes som det gives til Morgenmælkten.

E. Aftensmad.

Søndag Aften faae Disciplene Thee med Tvebakter, saaledes at der beregnes 2 Kopper Thee og 4 Halvskillings-Krydertvebakter til hver Person. Det tilstedeværende Antal vil blive Deconomen meddeelt af Inspecteuren. Deconomen skal levere 1 Pbd. Puddersukker og $\frac{1}{2}$ Pbd. Thee til hver 20 Personer, samt Fløde, saamegen der bruges.

Mandag. Sød Byggrynns Grød med Smør og sødet Æl. Af Smørret maa gives saa meget, at der til hver Person kan være en god Theestee fuld.

Tirsdag. To Stykker flaaet Smørrebrød, halvt om Ragen, det ene belagt med Ost, det andet med Rjød, og dertil 1 Bægel kogt

*) Kartofflerne leveres, efter Forlangende, upillede op til Vordet.

**) I de senere Aar er Fredags- og Løverdags- Eftermaden ombyttet fra 1ste Juni til 1ste September.

***) Gaves ikke efter Stemanns Reglement.

leff til hver ligesom om Morgen. Ofte maa ikke være simpel uusholdningssoft, men enten god Sødmeftsoft eller Sveitferost, Kjødt godt, ferst Kjødt eller ogsaa røget eller saltet Pølse.

Onsdag. Kogte Kartofler med smeltet Smør. Naar Kartoflerne er haved, gives kogt sød Melk, afvejlende den ene Onsdag med bebebrød og den anden med Rugbrød, men om Sommeren fra 1ste Juni altid oplagt Melk med tynd Fløde til.

Torsdag. Fra 1ste Mai til 1ste October. Vandgrød med smeltet smør og sød Melk at dyppe i. Af Melken beregnes en god Pøgel for hver Person, og om Sommeren gives afflummet tyk Melk til røden iftedetfor sød Melk.

Fra 1ste October til 1ste Mai. Hver anden Torsdag vel tillavet avrefuppe med bagt Brød, hver anden Torsdag Eggesebe med røget Brød.

Freitag. Ligefom Tirsdag Aften.

Lørdag. Som Onsdag, men naar Kartofler ikke haves, gives ølbkaal.

Endvidere skulle Disciplene til Aftensmaaltiderne Søndag, Mandag, Onsdag, Torsdag og Lørdag have et Stykke Smørrebrød, bestemt med Steg, kogt, ferst Kjødt eller Spegepølse.

I Slagtetiden gives en Aften Blodpølse; den Aften maa intet sættes paa Bordet. I Jordbærtiden gives en Aften Jordbær med Fløde. Kan Deconomen ikke skaffe Jordbær til hele Bordet paa en Aften, maa han fordele det paa flere Aftener, og Inspecteuren i sørge for, at hver Person faaer en Portion.

Paa Candidaternes Dimissionsdag gives ved Stolens Bord følgende Anretning:

1ste Ret Kjødsuppe som om Søndagen.

2den " Smaa Posteier eller Fisk, efter Aarstiden.

3die " Røget Ørebryst eller Skinke og Lar med Grønlangtaal, Blomkaal, Savoitaal, eller Spinat.

4de " Halve- eller Lammesteg og dertil Agurker, Gblecompot, Salat og Syltetøj, samt Sky- og brun Smørfsauce.

5te " Mandellage eller anden god Kage eller Jordbær med Fløde, dersom samme kunne haves.

ter Bordet leveres Kaffe med behørigt Sukker og Fløde til Lærerne og indbudne Fremmede, samt til de dimitterede Candidater.

For hver Fremmed, som til denne Høitidelighed indbydes til stolens Bord, betales Deconomen 4 Mk.; 2 a 3 Dage i Forveien

vil Rector tilkjendegive ham, hvor mange Fremmede der omtrent kan ventes, for at han derefter kan rette sig i Henseende til Ketternes Størrelse.

Første Jule-, Paafe- og Pintsedag gives følgende Ketter:

1ste Ret Kjøbsuppe som om Søndagen.

2den " Fiskebubbing eller Marvbubbing med tilhørende Sauce.

3die " Kalve-, Lamme- eller Andesteg med Sauce, Agurker og Syltetøi.

4de " Til Juul Gbletage, til Paafe- og Pinte Mandellage. Ved ovennævnte Maaltider gives Sigtebrød over hele Bordet. *)

Den Dag, Skolen gaar til Alters, Confirmations søndagen og Nytaarsdag gives 3 Ketter Mad, nemlig: Kjøbsuppe, Kalve- eller Lammeftæg og Gbleterte eller anden deslige Rage.

Mortensdag gives til Middag Gaafestæg af fede Gjøse ifædet for den Ret, der ellers den Dag skulde gives som 2den Ret.

Jule- og Nytaarsaften gives Risengrød med Kaneel og Sukker paa, samt smeltet Smør og Ol til Dyppelse; derefter en Fiske- eller Kalvesteg og 3 à 4 Gblestiver til hver Person, samt en passende Mængde Frugt.

Til Middags- og Aftensbordet maa der leveres saameget Ol, som dertil forlanges. Ollet skal være mindst 5 Dage gammelt paa Tønden, inden det aftappes; det skal idetmindste have ligget aftappet 3 Dage paa Glasfer, inden det kommer paa Skolens Bord.

Naar Rector paa de Dage, Dimissionsexamen eller Afgangsprøve holdes, forlanger kold Frokost til Lærerne og de Fremmede, som maatte være indbudne, er Deconomen pligtig til uden videre Betaling at give denne, som da bør bestaa af Sigte- og Rugbrød, Smør, fin Ost, kold Stæg og Dretunge.

Naar Gbler, Bærer og Blommer i tilstrækkelig Mængde have i Havenne, skal Deconomen om Efteraaret jevnlig om Søndagen give Frugt til Skolens Bord efter Ragen, og ligeledes forventes, at han af og til giver Ribs og Stikkelsbær i den Tid, disse have, samt i Jordbærtiden Jordbær ved Middagsbordet foruden de til om Aftenen bestemte. Ogfaa maa han stundom i Syltetiden give Rødgrød med Fløde om Søndagen ifædetfor Rage.

*) Den Forpligtelse, der til 1853 paagjælte Deconomen, uden Betaling at levere 3 Glasfer gammel Viin og 3 Glasfer rød Viin til Bordet ved de tre store Høitider, Confirmations søndag og den Dag, da Skolen gaar til Alters, er bortfalden. Den Viin, der bruges, betales af Stiftens Kasse og indkøbes af Skolen selv.

Naar efter Rectors Anordning Disciplene foretage Skottoure, er der gives nogen Assemblée eller anden Lyftighed, er Deconomen pligtig til at levere Bespiisningen, saaledes som den af Rector requireres, imod den Betaling, som han med Rector bliver enig om, og hvis Bestemmelse bør tages i Betragtning, hvad han sparer ved en daglige Beværtning. Kan billig Overeenskomst ikke træffes, maa han lade sig nøie med den Betaling, som af Forstanderen nærmere måtte blive bestemt. *)

Naagtet de sædvanlige Spisetider i Reglementet nøie ere bestemte, Deconomen dog pligtig til, naar det ved indtræffende Høitideligheder eller andre Leiligheder findes nødvendigt, heri at gjøre nogen vandrings enkelte Dage, og i saa Henseende at rette sig efter Rectors eller Inspectorens Befaling, saaledes at han holder Anstetning af Andet færdigt, nøiagtigt til de Tider, som for hvert enkelt Ifælde betimelig forud tilkjendegives ham. **)

Naar Lærerne eller Disciplene efter Ferierne komme fra Rejse i Aftenen i koldt og vaadt Veir, er han pligtig til ved Skolens Ord at give dem god, varm Udgjælse med bagt Brød eller Høvede med Syltetøj."

I Sygdomstilfælde have Disciplene omhyggeligt Lægetilfyn og etc. Her er 3 gode Sygekæder, hver paa 4 Senge; den ene (den meste i Rødebygning, Pl. VII, f) er nærmest bestemt for Patienter, der ere angrebne af smitsomme Sygdomme. I Vintertiden faaer hver i Badehuset (Pl. IX) 6 à 7 varme Bade; Vinterbadningen gylder med October Maaned og varer til Mai. ***)

I de sidste Aar er det anordnet, at enhver ny Discipel skal afbringe en Helbredsattest; der tilskrives Forældrene en trykt Blanket og endel Spørgsmaal, som Stiftelsens Læge snarst besvarede af

*) Een Gang om Aaret, nemlig efter Jagten om Efteraaret, leveres Deconomen til Skolens Middagsbord 4 Dyr og 8 Hare; til Løllieballet og Dimissionen er i mange Aar intet Vilbt leveret. I Deputatvilbt er der tilfagt Rector 2 Dyr og 4 Hare, Forvalteren 1 Dyr og 4 Hare, Skovrideren 1 Dyr og 4 Hare.

*) Til syge Disciple er Deconomen forpligtet til, uden særskilt Godtgjælselse, at levere den Sygekost, som requireres af Inspectoren, og til den Tid, der bestemmes af denne.

*) I Slutningen af Stemmanns Tid blev der i Rødebygning (ved Basterhuset) indrettet et Badelamrer, nærmest bestemt til Fodbad for de 4 yngste Classer. Dog fik ogsaa hver Discipel et, høist to varme Bade om Vinteren.

vedkommende Families Huuslæge, for at Stolen ved Hjælp af de saaledes erhvervede Oplysninger om Disciplens tidligere Helbredstilstand, overstaaede Sygdomme, sygelige Dispositioner o. s. v., saameget lettere kan vaage over hans Sundhed, medens han opholder sig her.

En af de Ting, der laae Grev Knuth meget paa Hjerte, men som han ikke oplevede at sætte i Værk, var en Forstjænnelse af Gaardens nærmeste Omgivelser. Den Tomte, hvor den gamle, gule Stalblænge havde staaet, laa ved hans Død endnu temmelig urørt. Den var sløiset efter Branden i 1848 og blev i nogle Aar brugt som Brændeplads, indtil den nye Baggaard med Brændehuus og Brændeplads blev indrettet bag Skolebygningens vestlige Ende. „Nyhavn“ var i en meget forfalden Tilstand, snarere en Sump end en Have, og i de Stove, der ligge tæt op til Gaarden, savnede man Spadseregange og Bænke *). Paa disse Mangler har den nuværende Forstander raadet Bod. Nyhavn er fuldstændig omdannet til et smukt Anlæg med Grønninger, Busketter og Blomsterpartier, og ved Udgravning af en Ø fik man Materiale til at forhøje Trællevæien og den nederste Deel af Haven, der tidligere meget let blev oversvømmet. En Grotte blev opført over Rilden (Munketilden), og over Indgangen staaer dens nye Navn „Melchior's Rille“. En anseelig Flagstang staaer paa Plainen udfor Rødebygning; herfra vaier et stort Flag paa alle herlovianske Mærkedage og ved andre festlige Leiligheder. Flaget er Disciplenes Eiendom. Over Stopslusen og Steendæmningen er der bygget en Bro, mere hensigtsmæssig end smuk. Forbindelsen mellem Raadmandshaven og Nyhavn er saaledes nu beqvem og frister ikke mere Disciplene til at overtræde det i sin Tid bestaaende Forbud mod at passere Bommen over selve Slusen (Pl. IX). Istedetfor den øde Tomte, hvor Længen havde staaet, kom et smukt, lille, engelsk Anlæg med Grønninger og Busketter, der tager sig venligt ud baade fra Gaarden og Raadmandshaven. I

*) Knuth havde til Hensigt efterhaanden at opstille en ny Allee af Balnebætræer, istedetfor den gamle Lindeallee, der gaaer bag om Gaarden og Haven. Endes Balnebætræer bleve plantede i den sydlige Ende af Alleen, men han opgav selv denne Plan.

shaven og Raadmandshaven blev der anlagt Spadsferegange, for-
nede med Bænke, og Gangstien til Røstved gennem Sammehaven
er gjort bredere og mere fremkommelig i uheldigt Føre. *)

Ogsaa den nuværende Forstander har maattet foretage betydelige
byggearbejder, der have stillet store Krav til Stiftelsens Kasse. Han
er saaledes opført en fjerde Lønge til Aulsgaarden (den nordlige);
han var lovet Deconomen, da han i 1853 contraherede med Grev
Ruth. I 1864 blev der søiet en Rampesteens-Tilbygning til den
dlige Side af Laden; Deconomen opførte selv denne Bygning, men
stiftelsen amortiserer Byggesummen i 20 Aar. For 6—7 Aar siden
er der bygget et nyt Stuehuus til Skovridergaarden, da det gamle
er saa forfaldent, at det ikke var beboeligt. Men det væsentligste
byggearbejde i den nuværende Forstanders Tid er den storartede
Restauration af Kirken i Aarene 1861—63. Den havde i mange
Aar været i en meget brøstfældig Stand, og det viste sig under Ar-
bejdets Udførelse, at det ikke havde gaaet an at skyde dette, rigtignok
meget kostbare, Arbejde længere ud i Fremtiden. Efter de Bygnings-
myndigheds Dom vilde Choret's østlige Hvalving være falden ned, hvis
Restaurationen havde ladet vente ret meget længere paa sig **); den
siden i saa Fald blandt Andet have knuust Sarkophagen og Epita-
fiet over Stifterne og Arrild Hvittfeldts Kiste, der stod bag Alteret.

I Aarhundredernes Løb er Kirken undergaaet store Forandringer,
i sin oprindelige Stikkelse har den havt et ganske andet Udseende,
end den senere har faaet ***). Den ældste Deel af den strakte sig fra
en vestlige Gavl til den nuværende Chor; den var lavere, end den
er, dannede en aflang Firkant og synes ikke at have havt den sæd-
vanlige, cirkelformige Udbygning i Øst. Den havde et fladt Bjælleloft

*) „Klosterhuset“ og „Rødehuus“ med deres Gjennemkørsler eksistere ikke mere.
Om Oprindelsen til Navnet „Klosterhuset“ og om Husets tidligere Besiggenhed
vide pag. 185, Anm. Det brændte i Sommerferien 1861 og var altsaa c.
70 Aar gammelt. Et nyt Huus, der har bevaret det gamle Navn, blev op-
ført omtrent paa samme Sted, men lagt parallelt med Veien. Det gamle
Rødehuus, der var saldsfærdigt og næsten ubeboeligt, blev nedrevet i 1863.
Ogsaa der salbt Gjennemkørslen bort, da det nye Huus blev lagt ved Siden
af Veien, parallelt med Alleen.

**) Choret's nordlige Muur var 14 $\frac{1}{2}$ Tomme ude af Lod og den sydlige 8 Tom.

*) I den følgende Beskrivelse af Kirken og dens Mindesmærker er, foruden Mel-
chior's Meddelelser, benyttet en af Professor Herbolst ubearbejdet kort Beskri-
velse af Kirken og dens sidste Restauration, der er nedlagt i Skolens Arkiv.

og lavere Tag end det nuværende, samt paa Nord- og Sydsiden 5—6 smaa rundbuede Vinduer, hvoraf et endnu er tilbage paa Nordsidens ved Orgelet. De to Udbygninger, der nu danne den nordre og søndre Korsarm, ere omtrent fra samme Tid. Senere (maaskee i det 14de Aarhundrede) er Kirken bleven udvidet derved, at det nuværende Chor er tilbygget, den nordre og søndre Tilbygning aabnet ind mod Kirken, Murene forhøiede og det hele Rum hvælvet. De to Fordyninger i søndre Fløis østre Muur, i Gakken ud mod „Nyhavn“, have tidligere været Mahninger, der bleve anbragte for at samle denne Fløi til eet Rum ved et udenfor opbygget Capel, der senere er nedbrudt, maaskee allerede i Reformationens Tid. Noget Lignende har været Tilfældet med Østsiden af nordre Fløi. Et Capel (maaskee Baahenhuss) har ogsaa været anbragt paa Midten af Skibets Sydside ind imod Gaarden. Den vestre og søndre Gavl, der begge ere fra Kirkens ældste Periode, have oprindelig været Spidsgavle og betydeligt lavere end nu; de ere senere paabyggede og forsynede med Ramme; den vestre er rigt prydet med smaa Rundbuer. Den nordre Gavl er vistnok fra Kirkens Udvidelsestid, den østre er heelt ny. Taarnet har oprindelig kun været halvt saa høit som nu og mere kvadratisk i Grunden. I det 14de eller 15de Aarhundrede er der bygget til det paa Nordsidens, og i denne udvidede Skikkelse blev det ført op til dets nuværende Høide; i Tilbygningen var der en Trappe, der førte op til Taarnets andet Stokværk.

Om væsentlige Forandringer ved Kirkebygningen eller Kirkens Indretning fra Reformationstiden indtil Slutningen af forrige Aarhundrede vides intet Andet, end at de mange Altare paa Hovedalteret nær forsvandt med Katholicismen, og at Herluf Trolle, der gjorde Kirken til Sognetirke, lod indrette Stolestader for Menigheden. Naturligvis have dog Monumenterne og Anbringelsen af et Orgel medført nogle Forandringer. I 1811—12 undergik Kirkens Indre en Hovedreparation, og efter Melchior's Beretning havde det før den Tid et ganske andet Udseende, end det senere fik. Et stygt Pulpitur gik tværs over Indgangen til Choret og dælte saaledes Kirken i to Dele. Paa Forsiden af Pulpituret var der anbragt tyve i Træ udflaarne Billeber i halvt ophøiet Arbejde, og det var prydet med 4 konstigt udflaarne Trætaarne; det ene af dem blev borte, medens Kirken var under Reparation. Pulpituret blev taget bort, Hælbilleberne anbragte i Choret over Munkestolene og Trætaarnene flyttede til den søndre Arm af Korset. Orgelet var dengang ligeoverfor Prædikestolen paa den nordre Muur; ogsaa det blev flyttet og an-

bragt over Hovebindgangen til Kirken. Paa sin forrige Plads havde det følgende Indskrift:

„Guds hellige Raad til Hre, Kirken til Birt og Brydelse, Menigheden til Gavn og Rytte haver Aar 1703 den Høyaable og Velbaarne Herre Jürgen Brahe til Hvedholm og Gaunse, Kongl. Maj. Stats, Justice og Cancelli-Raad, Lands-Dommer over Fyen og Langeland, som Skoleherre og Patron til Stedet ladet dette nye Orgelverck opsætte og derforuden Kirken overalt reparere.

Stant super insignes vocali flamine cannae
et digiti eliciunt quos didicere sonos.
Artis ebur melicæ; quod si plexisset Iopas,
damnasset citharam ceu sine voce suam,
Posteaqve arguto tentasset pollice laudes
exegiæ tuas Trolle Braheqve tuas.
Illustres ambo! templumqve scholamqve locavit
alter et illorum sic locat alter opes.

F. F. Hiorth,
Sch. Rector.“

Alteret, der var temmelig lille og af Muursteen, blev omhytted med et større af Træ, og den smukke Altertavle af Alabastr maatte vige Pladsen for en simpel og smagløs malet Trætavle, hvorpaa blev anbragt et Crucifix, der tidligere havde haft Plads over Pulpituret. Crucifixet, der er gammelt og temmelig kostbart, er udfaaet af Elfenbeen, med Arme af Hvalros; det skriver sig fra det 13de Aarhundrede. Den omtalte Altertavle af Alabastr er egentlig et Epitaphium over Herluf Trolle og Virgitte Gjøse. Det fremstiller den yderste Dom med næsten fritstaaende Figurer; foran knæler Herluf og Virgitte paa hver sin Side af et Alter; deres fædre og mødre Baaben ere ogsaa anbragte her tilligemed deres Bølgspog*). Altertavlen fik da sin Plads bag Alteret ved Siden af Stifternes Gravminde. Efter et Sagn skal den forhen have været smykket med Stifterindens Skelstene; nogle regelmæssige, smaa Jordbøninger af forskjellig Størrelse synes virkelig at have haft den Bestemmelse at tjene til Indsætning for saadanne Stene. Det lille Steenalter havde i sin

*) Melchior beretter, at Altertavlen blev fjernet, alene fordi man fandt det upassende, at Stifterne vare anbragte over Alteret, og at Menigheden knælede for dem; men han bemærker med Rette, at Menigheden ikke knælede for dem, men med dem.

Lid været prydet med et Fløiels Alterklæde, som Fru Virgittte selv havde syet og smykket med de Perler, der før havde tjent til hendes egen Prydelse. Da det formeldt Elde var blevet ubrugeligt, skændte Sognepræsten, Magister Munkgaard, omtrent 1690 et nyt til Kirken, men Levningerne af Fru Virgitttes Alterklæde bleve længe opbevarede her ved Stolen. Grev Thott lod Perlerne aftage og gemme, og for at de ikke skulde gaae tabte, bleve de forvarede i en lille Kiste med hans Segl for og saaledes overleverede fra den ene Skoleherre til den anden. Omtrent 1817 eller 18 lod Geheimeraad Raas Kisten aabne; der fandtes i den lidt over 600 Perler, som derefter bleve lagte i et Glas, der blev forseglet og anbragt i Naturaliecabinettet. I Choret fandtes 30 Munkstole; 6 af dem, der stod noget lavere end de øvrige, bleve borttagne, for at skaffe den fornødne Plads om Alteret. *)

Efter Tidens Smag blev alt Træværket i Kirken, Prædikestolen, Kirkestolene, Munkstolene, Orgelet, Trætaarnene og Helgenbilledeerne, overstrøget med Perlesfarve, der dengang ansaaes for smukkere end den naturlige Egetræsfarve; selv Elfenbeens-Crucifixet paa Altertavlen blev overmalet. Disse vare de væsentligste Forandringer, der foregik med Kirken i 1811—12; den stod derefter saa godt som urørt i ca. 50 Aar.

Govedreparationen i 1861—63 var i en ganske anden Grad omfattende og indskrænkede sig ikke til Kirkens Indre alene. Den østlige Gavl, der var opført af Geheimeraad Brandt, var styg og dertil revnet; den blev nedrevet, og en særdeles smuk Gavl, der svarer til de øvrige, blev opført i dens Sted. Mægtige Stræbepiller, der skulde forhindre Murene i at give sig ud efter og derved Hvælvingerne fra at falde ned, bleve opførte ved Choret og Skibet, og store Partier af de ældre Stræbepiller bleve ommurede. I samme Hensigt bleve stærke Jernankere lagte tværs igjennem Kirken (igjennem Gjordbuerne) og udbendig sammenstruede. Med Undtagelse af Chorets østlige Hvælving blev hele Kirken og Taarnet forsynet med nyt Tagværk, Ydermuren blev revent, saa at Stenenes naturlige Farve kom frem, samt afpuddet og affuget med Cement. En ny Døgang til Taarnet blev indrettet ved det nordvestlige Hjørne, og omkring Kirken blev foretaget en saa betydelig Afgravning, at den kom til at ligge 18 Tommer høiere, hvoraf Følgen er, at man nu ikke længer som før gaaer ned af Trappetrin for at komme i Kirken.

*) Nu er der kun 22 Munkstole.

Grev Knuth havde paatænkt en Restauration af Kirkens Indre og i den Hensigt hos Prof. Jerichau i Efteraaret 1851 bestilt en kolossal Kristusfigur, der var bestemt til Alterbillebe. Figuren, der i mange Aar har staaet færdig i Prof. Jerichaus Atelier i Rjøbenhavn, blev dog ikke anbragt i Kirken, da Provstesyndet ansaa et saadant Marmor-Alterbillebe for lidet stemmende med dens hele Charakter. Noget egenligt Alterbillebe fik Kirken ikke, men det lykkedes Architekten, Professor Herholdt, ved en findrig og smagfuld Anvendelse af dens gamle Prydelser at danne et Alterparti, der i al sin Simpeltid tager sig særdeles godt ud. Over Alteret er anbragt det før omtalte Elfenbeens-Crucifix paa blaa Grund med forgyldte Girater. Kirkens oprindelige, gamle Altertavle (fra 1500—20) er ogsaa kommen i Anvendelse her; den er af Træ, malet paa begge Sider og forestiller paa den ene Side Kristus paa Korset og paa den anden Christi Nedtagelse af Korset. Den er anbragt under Crucifixet og paa Siderne omgivet af de 12 Apostle, der tidligere fandtes paa det i 1812 borttagne Pulpitur. Et nyt Alterklæde blev anskaffet, og Damerne paa Herlufsholm forærede en ny Alterbug. To af Taarnene fra det gamle Pulpitur ere med Held anvendte her. Prædikestolen blev flyttet tilbage til sin tidligere Plads paa Hjørnet af Choret og Korset, en Forandring, der i akustisk Henseende har viist sig mindre heldig. Det tredje, tilbageværende Taarn fra Pulpituret staaer nu paa det Hjørne af Choret, der er ligeoverfor Prædikestolen. Paa den østre Væg i den søndre Fløj anbragte man en af Kirkens Reliquier, et Kors af Egetræ, der efter Traditionen siges at være Maalet paa Christi Kors. Det bærer Spor af, at det tidligere har båret en Kristusfigur. Maaskee har det tilhørt et af Alterne i den katolske Tid, kaldet „Hellig Korsets Alter“; indtil 1861 var det anbragt bag Alteret. Der blev lagt Brædegulv under alle Stolene, Stolebørnene bleve borttagne og anvendte til Rækvært foran Orgelet. I hele Kirken blev lagt nyt Gulv af røde og gule Muursteen i et smukt Mønster. Flere og større Vinduer, der giv rigeligt Lys, bleve anbragte paa passende Steder. Ifølgelig det gamle, forfaldne Orgel fra 1703 blev der anskaffet et nyt, smukt og godt Orgel, der, ligesom det forrige, fik sin Plads over Hovedindgangen*). Egetræsfarven kom atter til sin Ret, og Hvælvingerne bleve decorerede med passende Farver. Da Choret's østlige Hvælving skulde eftersees og repareres,

*) Det er bygget af Orgelbygger J. A. Demant i Odense.

fundt man under Hvidtefalken Spor af Decoration. De mange Lag af Ralt bleve med Forsigtighed aftagne, og der fremkom en Række Figurer, forestillende Kristus og Jomfru Maria med tilbedende Engle og Helgene. Hvalvingens flette Tilstand, der krævede en grundig Reparation, og Figurerne fragmentariske Vækkelse gjorde, at der ikke godt kunde være Tale om at restaurere denne Decoration. Den blev aftegnet og Copier opbevares i Skolens Bibliotek. En stor, rød Ørn med udbredte Vinger paa den vestre Væg i den søndre Korsarm er den eneste Decoration, der er tilbage fra Middelalderen.

Paa Et stod endnu tilbage, nemlig Jfandsættelsen af Stifternes Monument, der var i en meget ramponeret Tilstand. Det blev ikke glemt, men dets Restauration opfattes, da den ikke godt kunde ske samtidig med de øvrige Haandværksarbejder i Kirken. Monumentet er en prægtig Sarkophag, hvorpaa begge Stifterne hvile i Legemsfærelse, Herluf med en Løve, Birgitta med en Hund ved Fødderne. Paa Siderne ere anbragte følgende Gravskrifter:

E. D. H. T.

(o: Epitaphium Domini Herl. Trolle).

**HOC JACET HERLVFFI TROLLE SVB MARMORE CORPVS
HEROIS MAGNA NOBILITATE VIRI
HIC AVRATVS EQVES FACTVS FORTISSIMVS HOSTI
OCCVRRIT PATRIÆ GLORIA FAMA DECVS
HIC FVIT HVMANVS CASTVS PIVS OMNIBVS ÆQVVS
CVIVS NVNC CASTVS SPIRITVS ASTRA COLIT.**

Og paa den anden Side af Monumentet:

E. D. B. G.

(o: Epitaphium Domine Birgittæ Goyse).

**QVAM GENVIT MAGNVS GOE CLARISSIMVS HEROS
HAC BIRGITTA VIRO JVNCTA QVIESCIT HVMO
NOBILIS ENITVIT CLARIS MAJORIBVS ORTA
SED PIETATE MAGIS NOBILIS IPSA FVIT
VIRTVTIS SPECVLVM MATRONAS INTER HONESTAS
EMICVIT FVLGENS DOTIBVS EXIMIIS.**

Ved de fire Hjørner ere Biedestaler anbragte med siddende Figurer af de fire Evangelister. Paa Væggen ved Siden er anbragt et Epitaphium over Herluf Trolle med hans Levnetsløb og Slægtens Naaben (pag. 40). Sarkophag og Epitaphium ere vistnok samtidige (fra sidste Halvdeel af det 16de Aarhundrede), af deilig, nederlandsk Arbejde, udført i sort Marmor og hvid Alabast med røde Aarer. Det var for

ständerens Mening, ved duelige Kunstnere at lade Monumentet fuldstændig restaurere, og i 1864 blev dette Arbejde overdraget til Vilhelm Dilsen, under Professor Bissens Tilsyn. Monumentet skal være færdigt inden Jubelfesten i Mai 1865. Intet vil blive sparet, for at udlette ethvert Spor af den Vandalisme og Overtro, der i forrige Aarhundrede paa en saa sørgelig Maade har mishandlet dette Mindesmærke, som er enhver Hertovianer helligt og dyrebart. Det fortjener dog her at erindres, at det ikke har lidt nogen Overlast i de sidste hundrede Aar. Melchior fortæller i sine private Meddelelser, at H. F. Schlegel, der var Discipel her fra 1761—65, har sagt ham, at Ødelæggelsen for første Delen var sket under hans Skolegang. Man fandt undertiden Stykker af afslugget Alabast liggende ved Monumentet; et saadant havde engang nogle af Disciplene taget til sig, og da det blev fundet hos dem, bleve de straffede af Professor Bernth som skyldige i Ødelæggelsen; men Schlegel forstod, at de vare straffede med Urette. Kort efter blev Gjerningsmanden eftersporet, men ikke greben. Der havde i nogen Tid gaaet det Rygte, at der gik en Nisse i Kirken, og en Aften kom en Discipel med den Efterretning, at han nu selv havde hørt Nissen. Alle Disciplene løb da hurtigt ned i Kirken, hvor de saae en Mand i Bondetrøje med Sæue paa Hovedet. Ved deres Ankomst løb han ned i Arrild Hvitefelds Begravelse, hvorhen de forfulgte ham, men han var imidlertid undkommen igennem det Hul i Muren, som vender ud til Nyhave, og man kunde ikke siden faae opdaget, hvem det havde været. Man antog, at denne Mand havde solgt det afsluggede Alabast som Lægemiddel. Melchior synes ikke ganske at ville fritkende Disciplene for Deelagtighed i Ødelæggelsen, og han antager, at Ødelæggelsen er begyndt noget før 1761 og fortsat noget efter 1765; men det er dog rimeligt, at de i sin Tid have faaet mere Skyld, end der egentlig tilkom dem.

Føruden Herluf Trolle og Birgitte Gjøse hvile i Kirken bag Alteret Herlufs Broder, Børge, og hans Søstersøn, Arrild Hvitefeld. Ved dennes Begreb, der engang hvilede i en Gravhøveling under hans Sigsteen, have Disciplene før 1780 paa den raueste Maade holdt et skammeligt Gnav. Disse Raabheder bleve paaanlede i Kvisterne, og i den Anledning fik Arrild Hvitefeld omtrent 1780 en ny, meget simpel, gulmalet Kiste, der senere blev fornyet og anbragt bag Alteret (cfr. pag. 60, Anm. u); i 1862 blev den igjen flyttet ned i Høvelingen. Arrild Hvitefelds Grav dækkes af en 10 Tommer tyk Steen af sort Marmor med hans eget og nærmeste Aars Baaben

af Bronze. Over Børge Trolle ligger en lys, graalig Marmorsteen med hans og hans Hustrues Figurer i svagt ophøiet Arbejde *) og paa Siderne hans Aners Baaben.

Endnu bør mærkes det store og kostbare Mindesmærke i nordre Korsarm over den i sin Tid som Diplomat og Taler berømte Skoleherre Marcus Gjøe, der var den Sidste af sin Stamme paa Sværdsiden. Om Arbejdet end i det Enkelte er udført med stor Omhu og Dygtighed, taaler det dog i det Hele ingen Sammenligning med Mindet over Stifterne. Monumentet har Hovedform af et Tempel paa en høi Underbygning med fire Spiler og en Fronton, der er afbrudt i Midten. I Midtpartiet er en liggende Portraitfigur af Marcus Gjøe, der peger paa sine Aners Baaben og Gravstriften, hvortil de danne Rammen. Ved hans Fødder holder en Engel hans Baaben, en anden sætter en Laurbærkrands paa hans Hoved. I Sidepartiet paa hans højre Side staaer Retsfærdighedens Gudinde, og paa hans venstre Bisdommens. Overst i den gennembrudte Fronton hvæver Fama. Det Hele er udført af hvid og sort Marmor, Skulpturerne af rødstribet. Indtil den sidste Restauration af Kirken var Afdgangen til Monumentet lukket ved et høit Gitter af udflaaet Egetræ med tre Porte af gennembrudt Smedejern af fortrinligt Arbejde. Stykker af Portene ere anvendte til det nuværende, lave Rækværk og Gitteret til Gravhjelderen, paa hvis Hvelving Monumentet hviler. Indtil 1861 gik man op til Monumentet ad en simpel Trætrappe igjennem den midterste af de tre Jernporte; under Trappen var der en Nedgang til Gravhvelvingen igjennem en lav Dobbeltbør. Trappen blev fjernet, og der er nu ingen Afgang til selve Monumentet, som ogsaa meget godt kan sees fra Kirkegulvet over det lave Rækværk; Nedgangen til Hvelvingen blev tilmuret med Undtagelse af en halvbrund Abning, hvori det ovennævnte Gitter blev anbragt **). De tre sorte Faner i nordre Korsarm ere Sørgefaner, ophængte til Ære for og Erindring om Marcus Gjøes Svigersøn, Manderup Due (pag. 78), der hviler i Gravhvelvingen. Den ene har paa begge Sider hans Baaben og Levnetsløb i Guld, de to andre, der aldrig have havt nogen Indskrift og vare stærkt medtagne af Vælde, bleve ved sidste Restauration fornyede.

*) Efter Indskriften paa Ligstenen hviler hans Hustru, Pernille, en Søster til Birgitte Gjøe, ikke her, men i Torpenebe Kirke.

**) Monumentet omtales pag. 78, hvor alle de i Gravhvelvingen hvilende Personer ere anførte (Num. 1).

Under det store Vindue i søndre Korsarm hænger et Oliemaleri af ringe Kunstværld; det er ophængt til Minde om en Marie Ørn, født Studsgaard, død 1768 (rimeligviis en Datter af Mag. Studsgaard, Sognepræst til Herlufsholm og Lector ved Skolen, død 1806 som Biskop i Aalborg). Bag Alteret staaer en stor Stol af Egetræ, fikket 1692 til Brug for Præsten af Sognepræst Poul Munkgaard og hans Hustru, Else Mai.

I Nisken af et tilmuret Vindue ligeoverfor Epitaphiet over Herluf Trolle er anbragt en Portraitfigur, Brystbillede af Giss, forestillende Birgitte Gjøe og rimeligviis samtidigt med Monumentet. Indtil 1812 stod det i en styg Kasse, der hængte i Sacrastiet. Nisken er altsaa ikke oprindelig bestemt til Gissbusten, hvad man kun har antaget, fordi den passer godt deri.

I Kirken findes 5 Mindetavler, nemlig: de to over Stifterne, som Biskop Nesen lod opsætte paa to Piller midt i Skibet (pag. 66); de ere af sort Marmor med Indfatning af Sandsteen. De to i Choret ere over Præsterne Gølding og Munkgaard (pag. 68, Anm. 1); den første af sort Marmor med Indfatning af Sandsteen, den anden af Træ med Indfatning af Stuk. Paa Pillen ved Orgelmuren, paa den nordre Side, er der indmuret den lille Mindetavle af brunlig rød Marmor, som Mag. Gølding lod opsætte over Biskop Nesen 1639 (pag. 66). Desuden er i Choret anbragt to Tavler af Træ med følgende Fortegnelse over Kirkens Præster efter Reformationen, deres Udnævnelse og Dødsaar.

1. Michael Jacobi (Scanus) (s: Michel Jacobsen fra Slaane).
2. Hans Michelsen, forhen omtalt blandt Rectorerne.
3. Laurentius, nævnt blandt Rectorerne.
4. Johannes Elynius.
5. Jens Michelsen *).
6. Mag. Poul Jensen Gølding, 1622—40. Forhen (Pag. 64) omtalt som Forstander.
7. Mag. Johan Diderich Bartsker, 1640—51. Omtalt blandt Rectorerne.
8. Mag. Johan Damianus. Havde først været Præst i Lydersløv, derpaa Slotspræst i Kjøbenhavn; kaldet til Herlufsholm 1651, hvor han døde som Provst 1658.

*) Jens Michelsen findes ikke paa Tavlen, men Melchior, der efter Ringprotocollerne med Biskop ved, at han var Præst i Aarene 1617 og 19, har givet ham Plads i Rækken af Kirkens Præster.

9. Mag. Jørgen Michelsen, 1658—68. Omtalt blandt Rectorerne.
10. Claus Lurdborff, 1668—73; døde som Sognepræst i Rjøge og Provst 1676.
11. Mag. Poul Munkgaard, udnævnt til succederende Præst til Næs i Rommerige 1670; blev Præst til Herlufsholm 1673, 1677 tillige Provst i Øster-Flakkebjerg Herred; døde 1713. Forhen (Pag. 76) omtalt som Skolens Forstander 1690—94. Af ham er den første af Tavlerne besørget.
12. Mag. Holmuth Otto Sebbelov, 1717—51. Omtalt blandt Rectorerne.
13. Christoffer Gottschalk, blev Hospitalspræst i Odense 1754, døde 1780.
14. Johan Ernst Gunnerus; kaldet til Præst 1754, kom dog ikke hertil, men byttede med
15. Nicolai Rannestad, som forestod Embedet 1755—58; omtalt blandt Lærerne.
16. Christ. Beverlin Studsgaard, 1759—69; omtalt blandt Lærerne.
17. Magnus Hammer; var først Præst til Veils og Vester-Egesborg 1749—70, dernæst til Herlufsholm, hvor han døde 1791; var tillige Provst i Øster-Flakkebjerg Herred.
18. Mag. Søren Lemvig Fog, 1791—1808; omtalt blandt Skolens Lærere.
19. Morten Henrik Petersen kom, efter i nogen Tid at have været Lærer ved det Blaagaardske Skolelærerseminarium, til Embedet 1808. *)

Af Gaver fra Stifterne selv eier Kirken endnu to Lysestager paa Alteret med Stifternes Navne, og Døbefonten af Marmor, som Herluf Trolle har skænket Kirken i 1561, men den er rimeligvis omtrent 300 Aar ældre. Døbefadet af Messing er i 1692 skænket Kirken af Raad- og Handelsmand i Næstved, Hans Sape, og Hustru, Susanne Johansdatter, en Datter af Herlufsholms Sognepræst Johannes Damianus. Prædikestolen, der i 1623 er foræret af Skoleherren Palle Rosenkrantz og hans Hustru Elisabeth Rosenspar (pag. 68), har Form af en Ralk med Rosens forneden og Evangelisterne paa Siderne (dei gamle Testamente bærende det nye). Baldakinen derover er prydet med Givernes og nærmeste Aners Vaaben, der sammenholdes af

*) Præsterækken er altsaa ikke fortsat; M. H. Petersen døde 1844; hans Eftermand er den nuværende Sognepræst, Hr. Poul Christian Tilkjær.

Engle, øverst er den Korsfæstedes Billede, nedenunder svæver Duen. Brædtestolen har uftjønne Forhold, men Enteltheberne ere udsorte med Dygtigheb.

I Sacristiet opbevares to Rustninger, der siges at have tilhørt Herluf Trolle og hans Broder Børge. De laae spredte omkring i Stumper og Stykker og bleve i 1816 samlede og opstillede ved Herluf Trolles Monument. Der er ingen Grund til at betvivle, at de ere baarne af de to Brødre, da Rustninger bleve benyttede efter Herluf Trolles Tid; at han har benyttet Rustning, kan sees af selve Gravmonumentet. Indtil 1812 opbevarede i Kirken den Kugle, hvoraf Herluf Trolle fik sit Banesaar; ved Bygmesterens Stjødelsløshed blev den borte under Kirkens forrige Reparation. Melchior troer paa Kuglens Jdentitet, da den i 250 Aar var opbevaret ved Monumentet, i hvilket der er et lille Hul, som synes udtrykkelig dannet til den. Den var af Jern, af en god Riffeltugles Størrelse, med en Spids til begge Sider.

I den nordre og søndre Korsarm er opstillet endeel Gravstene, der tidligere have ligget i Kirkegulvet, over Abbeder i Skovkloster, Rectorer og Andre. I den søndre Korsarm staaer der en saadan Steen, der har dækket Rector og Sognepræst Jørgen Michelsens Grav. Slutningen af Indskriften, der lyder saaledes:

Manes defuncti loqvuntur verum:

Iracunda redux summi fero jussa Tonantis:

Redde mihi mea sacra, nisi nova fulmina mavis.

gav i sin Tid Anledning til Strid, da Skoleherren Jørgen Rosenfrank troede, at den var myntet paa ham, fordi han ved at udnævne Jørgen Michelsens Eftermand ikke skulde have taget tilstrækkeligt Hensyn til Enken og hendes Interesser. Versene begyndte uheldigviis med Bogstaverne J. R., der netop vare Begyndelsesbogstaverne til Skoleherrens Navn. I *Marmora Danica*, Tom. I, pag. 188 fortælles, hvorledes Indskriften tilsidst blev fortolket af Forfatteren til den og Striden bilagt (pag. 105).

Efter Kefens Beretning have Portraiter af Kongerne Christian den 2den og Frederik den 1ste i sin Tid hængt i Kirken. Traditionen veed Intet derom. Det Sværd, hvorom Kefen beretter, at det var ophængt i Kirken med Overskrift: *Hoc septem innocuos quondam necat ense vir unus*, fandtes endnu for henved 100 Aar siden; men hvor det er blevet af, vides ikke.

I Taarnet hænge 4 Klokker; de to ere af anseelig Størrelse, de to ere mindre. Paa den næstmindste nær ere de alle forsynede med

Jndskrifter, hvoraf man for de to største Vedkommende seer Klokkens og Klokketjæberens Navn, samt den Abbeds, under hvem de ere forfærdigede. Paa den største staaer med Munketogstaver:

Ao millesimo CDXI sociato. Gerthrud dicor; Nicolai Jens fuit actor; expensas Jacobus Germundi (d. e. Aar 1411; Gerthrud er mit Navn, Nicolai Jensen har forfærdiget mig; Omtøstningerne har Jacob Germundsen udredet).

Neden under:

porrigit abbas, et dat Nestvedia munera multa sua Maria (Resten ulæseligt).

Den anden har følgende Jndskrift: Martinus me fecit; fraterina vocor (o: Morten har forfærdiget mig; mit Navn er Broderkloffen), og omkring den nederste Rand af Klokken: Tercius hanc abbas Nicolaus reparavit campanam, qvem Cristil gracia celica servet (o: Abbed Niels den Trede har istandsat denne Klokke; Christi himmelske Raade bevare ham!) Imellem Ordene af den første Jndskrift staaer paa flere Steder aftrykt Abbedens Segl, to Nøgler overfors med fire Stjerner imellem, og omkring Randen af Seglet: Sigillum abbatis Nicolai III. Paa den tredje Klokke er slet ingen Jndskrift; maaskee er den yngre end de andre eller i Tidens Løb omstøbt og en tidligere Jndskrift da udeladt. Den fjerde og mindste Klokke har den Jndskrift, som findes anført Pag. 14, men i sin nuværende Stikelse er Klokken dog kun 17 Aar gammel. Da der i 1848 ringedes over Kong Christian VIII, faldt den ned og søndersloges. Den blev da omstøbt og den gamle Jndskrift anbragt paa den nederste Rand, hvor der dog nu staaer tempus istedetfor temppus, som Melchior har afcopieret efter den originale Jndskrift. Foroven paa Klokken staaer Klokketjæberens Navn og Aarstallet 1848.

Efter at Kirken havde været under Arbeide i to Aar, blev den atter indviet den 19de Juli 1863. For at den kunde komme til at ligge mere frit og derved tage sig bedre ud, bleve Rectors brøstfældige Udhuse, der vare opførte af Raas (Pl. II, G og H), nedrevne og af Nytt opførte i Discipelhaven*). Den Deel af denne — isvrigt en ubetydelig Strimmel —, der ikke blev anvendt til Byggeplads og Gaardsplads, blev lagt til Lærernes Have. En ny Discipelhave bliver nu anlagt imellem Skolebygningen og Ladegaarden (Pl. IX).

*) Den Plads, hvor Udhufene havde staaet, blev i 1863 ryddeliggjort og forvandlet til et Anlæg, der sætter Nyvei i Forbindelse med Nyhave (Pl. IX).

De Disciple, der specielt interessere sig for Havecultuur, Blomster osv., ville atter faae smaa Havepartier, som de kunne dyrke efter eget Behag. I de sidste tre Aar, medens der ingen Have har været, have enkelte Disciple indrettet sig Smaa haver paa Trælleveien, som de have holdt meget net hele Sommeren igjennem. De fleste vise strax om Foraaret en stor Fjer ved at anlægge Haver, grave, besaae, plante osv., men naar Ufrudet begynder at groe op, og Sommeren med sine mange Afspredelser drager dem andetsteds hen, er det de allerfærreste, der holde ud med at vande, luge osv. Det er nærmest for disse enkeltes Skyld, at den nye Discipelhave bliver anlagt. For endeel Aar siden blev Træfrugten i den gamle Discipelhave deelt ligelig imellem dem alle, og det hørte til en god, kammeratlig Tone, at ingen rørte Frugten, medens den sad paa Træerne; forgreb nogen sig paa den, mistede han sin Part ved Delingen og kunde endda tale om Gæld, naar han slap med det. Hvad der derimod var faldet paa Jorden, maatte den tage, som kom først. Senere da Discipelantallet blev saa stort, faldt Delingen bort; den Part, der kunde blive til hver enkelt, blev saa ringe, at den blev regnet for Intet *).

Til Oldfruen, der fra 1ste Novbr. 1864 fører egen Huusholdning, imod at oppebære de Kospenge, Skolen hidtil har betalt for hende og hendes Folk til Deconomen, er der ogsaa udlagt en lille Haveplet (Plan IX) **).

Paa Plan I sees to punkterede Linier a og b, der antyde to foruds Mure af samme Høide som de, der indesluttede den gamle Skolegaard. De have sikkert i sin Tid været forbundne med en Tvermur. Den Plads, de indesluttede, var i Melchior's Ungdom blot et Bænge, der blev besaaet med Korn; det har Navn af „Præstehaven“ og man antog, at det i sin Tid havde været Munkenes

*) I nogle Aar efter den Tid var det en Forret, som øverste Klasse havde, at Træfrugten tilfaldt den. Den blev anvendt til et Vblegrødsgilde. Over af de øvrige Classer, dog ikke de to yngste, havde ogsaa et Vblegrødsgilde om Efteraaret, men Frugten dertil maatte de kjøbe. I de sidste to Aar er det, tilveels forbi Frugten har været vanskeligt at faae, tilveels af andre Grunde, blevet Skik, at Disciplene, istedetfor Vblegrødsgilde, classevis og paa egen Haand, dog med Rectors Tilladelse, foretage en Fodtour paa en Søndag eller Fridag til en Skov, der ligger ikke alt for fjernt: Lønnede, Høede eller Drogenstrup. Arrangementet ved disse Smaatoure besørge de væsentligst selv.

**) I Basterhuset og det tilstødende lille Værelse, der i Stemanns Tid blev afskåret fra Bryggerstet (Plan III, Nr. 1, e) for at benyttes til Værelskammer, er indrettet Kjøkken og Spisestue for Oldfruen.

Have. Øst for Vænget laa Epifemesterens private Have; vest derfor var den egenlige Skolehave, som var ham overladt til Brug og bestemt til Skolens Forsyning med Grøntsager. I 1803 blev første Delen af Vænget lagt til Haverne, som derved bleve forenede. Muren a blev nedbrudt, af Muren b eksisterede dengang kun Ruiner. Si-
nierne c og d betegne Levninger i Jorden af et Par gamle Bygninger; da Nyvei blev anlagt, fandt man omtrent en halv Aen under Jordflorpen endeel Resten af Mure, ja endog et Gulv af gamle, kvadratformige Teglstene. Munkenes Kirkegaard har stødt umiddelbart op til den nordlige Side af Kirken i dens hele Længde og rimeligvis strakt sig et Stykke op i den gamle Skolegaard. *)

Afgravningen om Kirken 1863 foranledigede, at Nyvei maatte omlægges fra Storepil til Parken, og i Forbindelse med dette Arbejde blev der nedlagt en Kloak, der ved 29 Smaaabrønde igjennem underjordiske Ledninger fører Regnvandet og Spildevandet fra alle Gaardens Bygninger ud i Aaen. Hovedledningen kan ved en nem Mechanisme udfyldes ved Vandet fra Storepark, der nu modtager saa rigeligt Tilløb fra Rohaven, at den altid vil holde en Vandstand, der er tre Qvarteer eller en Aen høiere, end før Kloaken blev anlagt. Ved dette Tilløb fra Skoven og Afløb igjennem Kloaken kan Vandet i Parken holdes friskere og renere, end det tidligere var muligt.

Et Byggearbejde, der vil stille store Forbringinger til Stiftelsens Kasse, nemlig en grundig Istandsættelse af Klosterbygningen, staaer endnu tilbage. Afskillige Planer til en mere hensigtsmæssig Fordeling

*) Stiftelsens Kirkegaard, Gravlundens Nord for Gaarden, blev efter Brorsons Død udvidet med 2 Ldr. Land af Rectors Mark, men først den 18de Novbr. 1846 blev dette Stykke Jord indviet til Kirkegaard for Sognet, der hidtil bestandig havde benyttet de gamle Begravelsespladse ved de i Herluf Trolles Tid nedbrudte Kirker i Brebølse og Rabbj. Sogneboerne kunde, om de vilde, benytte de gamle Kirkegaarde indtil 10 Aar efter, at den nye var indviet. I Gravlundens, der alene er Kirkegaard for Skolen og Gaarden, ligge følgende Lærere og Disciple begravne: Rectorerne Bernth, Brorson og Dikman, Lærerne Melchior, Cancelliraad Lopp og Adjunct Piskoe († 1845) og Disciplene S. S. Steenstrup († 1806), S. Schulz († 1806), E. S. A. Tauslow († 1826), F. E. Nielsen († 1843), S. F. Gartner († 1845), F. F. Øyldensfjerne-Sehested († 1855), L. R. Teilsman († 1860), E. B. S. Hecht († 1863). Endnu to Disciple ere døde her siden Aarhundredets Begyndelse, nemlig S. G. S. S. Jørgensen († 1856), hvis Lig blev ført til hans Hjem paa Laaland, og Th. Gaaborg, der for uylig døde under et Ferieophold hos sin Moder i Næstved; hans Lig føres til Dalum i Gjen.

og Anvendelse af Localerne i denne Bygning have været paa Bane, men endnu er Intet afgjort i denne Henseende. Og da Stiftelsen i helbigste Tilfælde først om 6—8 Aar vil see sig istand til at skaffe de fornødne Penge tilveie, naar den ikke vil angribe sin Capital, er der god Tid til at drøfte dette Spørgsmaal, hvis helbige Løsning er af stor Betydning for Skolens Fremtid. Hvor mange Forandringer denne ærværdige Bygning end kan have undergaaet i de 600 Aar, den har staaet, saa har den endnu i sit Ydre bevaret Præget af den Tidssalder, der reiste den. Om dens første Udseende og Indretning vide vi kun Lidet, men af enkelte Mærker paa Murene kan man dog slutte sig til dens Physiognomie i ældre Tid. Vinduerne have saaledes ikke altid fiddet i lige Rækker som nu; paa Murene sees endnu Spor af aflange, runde og buede Abninger; de have sikkert været Vinduer i gammel Tid. Da de ere anbragte uden al Symmetrie, nogle høiere oppe, andre længere nede, kan man slutte sig til, at Værelserne ikke have ligget i regelmæssige Etager, men maaskee saaledes som de endnu ligge i Deconomens Beboelsesleilighed, hvor alle Værelserne ligge i ulige Høide, det østligste henved tre Alen høiere end den hvælvede Stue nærmest ved Kjøkkenet. I Midten af forrige Aarhundrede sade Vinduerne i denne Deel af Bygningen endnu i forskjellig Høide efter Værelsernes Beliggenhed. Det var Holstein, der for Symmetriens Skyld lod dem anbringe, som de sidde nu. Ikke saa Rum ere hvælvede, f. Ex. alle Localerne i Munkegangen, et af Deconomens Værelser, Vasserhuset (det gamle Refectorium) og den dertil stødende Celle, desuden de store Kælderrum under Deconomens Beboelsesleilighed samt Oldfruens Løve- og Brænde-kjælder. *)

Hvorledes Klosterbygningen i Munketiden har været indrettet, vide vi ikke, men Benævnelsen Munkegang, som endnu knytter sig til den østlige Fløi mod Aaen, tyder paa, at Munkene fornemmelig der have haft deres daglige Ophold, og de hvælvede Smaakamre, der findes i nederste Stokværk, kunne uden Tvivl endog i deres nuværende Skikkelse antages for oprindelige Munkeceller **). I den vestlige Fløi maa ~~engang~~ være foregaaet en betydelig Forandring, da det er aldeles tydeligt, at de to øverste Etager i sin Tid have udgjort een.

*) Den Kælderhvælving, der i mange Aar var Rectors Urte-kjælder, er nu overladt Oldfruen, da Rector i sine nye Udhuse har den fornødne Plads.

**) I Melchior's Tid kaldtes den østlige Fløi af Klosterbygningen endnu undertiden „Munkelængen“.

Det kan man blandt Andet see deraf, at der ud imod Nyvei ere tre Rækker Vinduer, men ind imod Gaarden kun to, af hvilke den øverste gaaer igjennem to Etager, saaledes at Lyset fra de øverste Ruder falder ind paa Gangen i øverste Etage.

I Marmora Danica omtales en „Hørernes Gang“, som har været et eller andet Sted i Klosterbygningen, men hvor, veed man ikke. Traditionen giver ikke det mindste Bink, der kunde lede til en blot rimelig Gjetning. Om følgende Indskrifter, der fandtes i „Hørernes Gang“ og anføres af Pontoppidan, veed man lige saa lidt: *)

Vive Deo, qvi est autor vitæ tuæ,
Vive conscientiæ, qvæ est vita vitæ tuæ,
Vive famæ, qvæ est vita post vitam tuam.

Christum in cruce qværam,
Crucem post illum geram,
Hostes sum illo teram,
Palmam ab illo feram.

Memento	peccati tui	ut	doleas
	mortis tuæ		desinas
	Divinæ justitiæ.		timeas
	Divinæ misericordiæ		confidas

Præceps Theologi Judicium,
Tardum Jurisconsulti consilium,
Langvens Medici solatium,
Svave Philosophi delirium,
Dic inter hæc quid optimum?

Qv an di tri mul pa
os gvis rus sti cedine vit
H san mi Chri dul la

Til Rødebygning og Kirken knytter sig et Sagn om en underjordist Gang, der skal føre herfra til Sorø, og Troen paa, at den virkelig eksisterer, har vedligeholdt sig hos Almuen lige til den sidste Tid. En gammel Mand i Lille-Nestved, der er død i Vinter i en meget høi Alder, bad for 16 à 17 Aar siden om, at Gangen maatte

*) I Pontoppidans Tid have de dog neppe eksisteret.

blive eftersøgt, da han bestemt vidste, at den var der. I 1810, da Nyvei blev anlagt, var han med ved Arbeidet der, og med sin Halle stødte han paa en Sten, der faldt ned og blev borte; der blev derved en Abning, hvorigjennem han kunde see ned i en underjordist Gang, som han tydelig beskrev. Den var efter hans Mening saa høi, at et Menneſte kunde gaae opreist i den, og saa bred, at 2, maaſkee 3 Personer kunde gaae ved Siden af hinanden. Den var indvendig affugtet, og under Abningen laa en lille Runkte Kalk, som han antog var falden ned derved, at han haffede paa Stenen. Han var tilfældig ene paa Nyvei, da dette ſete, og da han saa fig om, for at kalde Nogen til, som han kunde viſe, hvad han havde fundet, fik han Die paa Bygmesteren, Schwarzkopf, der gik ned ved Hvildebygning. Ham talte han da til, men Schwarzkopf befalede ham at sætte en Sten i Hullet, dække det til med Jord og ikke tale til Nogen derom. Dette Sidste lyder noget utroligt. Imidlertid gjorde han, hvad der var ham ſagt, og taug i 35 Aar. Da fortrød det ham, at han havde tiet og navnlig, at han ikke havde ſagt det til „Profesforen“ (Melchior), „for han var saa nyſgjerrig“, og han frygtede for at tage Hemmeligheden om den underjordist Gang med fig i Graven. Han talte da ſnart til den Enc, ſnart til den Anden om den Hemmelighed, der trykte ham, og da Sagen aabenbart laa ham haardt paa Sinde, og da hans Beretning, der altid var eens, dog syntes at indeholde nogen Sandhed, blev der i Sommeren 1854 vendt op og ned paa Nyvei, hvor der vel fandtes adskillige Levninger af Mure, men intet Spor til den underjordist Gang. Dette rokkelede ikke hans Overbeviſning om, at den alligevel fandtes, og han antog, at den maatte løbe langs under et af Steengjerderne, som ere ſatte ſenere. Flere Gange efter den Tid bad han om, at der maatte blive anſtillet yderligere Underſøgelſer, men da man dog ikke godt kunde flytte Steengjerderne, blev det ſagt ham, at hvis han enten ſelv eller ved Andre kunde finde tydelige Spor af den underjordist Gang, ſkulde han ſaae ſit Arbeide rigelig betalt og en anſtændig Douceur oveniſføbet. Imidlertid blev han ſyg, men lige indtil ſin ſidſte Stund var han faſt overbeviſt om, at han havde ſeet den underjordist Gang. Alle Beretninger ſamſtemme i, at Gangen ſkal gaae fra Kloſterbygningen eller Kirken i Retning af Muſiklærerens Huus (Pl. IX). Saa Aar efter at der var anſtillet Underſøgelſer paa Nyvei, indfandt der fig en Gaardmand heraf Sognet med en ældre Kone, som paaſtod, at hun i 1812, da hun ſom ung Pige iſtedetfor ſine Forældre gjorde Gaandlangerarbeide for Murerne ved Kirken, tilligemed nogle

Andre havde været nede i en underjordisk Gang og gaaet omtrent et Par hundrede Skridt i den, efter hvad hun antog, i Retning af Musiklærerens Huus. Dette var steet om Middagen, medens Arbeidet var standset; de havde haft Bygte med sig, men da hun blev bange paa Galvveien, var hun vendt om før de Andre. De, der havde været med hende, vare forlængst døde. Da hun blev spurgt, om hun kunde paavise Stedet, hvor de gik ned, svarede hun: „Ja, vi gik ned under Herluf Trolles Begravelse“. Hun blev da ført ned i Grabhvælvingen bag Alteret, hvor hun strax pegede paa et Sted paa den nederste Kant af Muren og paaastod bestemt, at det var der, de vare gaaede ned. Muren og Grunden blev undersøgt, men der fandtes ingen Nedgang. Langs med den nordlige Side af Choret, udenfor Kirken, blev der gravet saa dybt, at man efter Rimelighed maatte have truffet paa Overdelen af Gangen, men den fandtes ikke. Siden er der ikke søgt efter den.

Man tør sikkert haabe, at de Forandringer, der forestaae den gamle Klosterbygning, ville blive foretagne med saa varsom Haand, at den Intet vil tabe af sit Karakteristiske Præg fra den tidlige Middelalder, der saa godt stemmer med dens Historie og de rige og høje Minder, der knytte sig til den. „Klosterbygningen paa Herlufsholm“, skrev Molbech 1811, „er en af de saare saa her i Landet, der endnu til vore Dage, paa enkelte uvæsentlige Forandringer nær, har bevaret sit gamle Udseende, og endnu kraftigen udtaler en Tone fra spundne Tider, da man ogsaa byggede for Efterverdenen. Tiden har temmelig slaanet den; og Menneskene have her vtiist en sjelden Grædselighed for denne Levning fra det 13de Aarhundrede — en af de ældste og ærværdigste Bygninger i Landet. Det synes, som man hidtil ved enhver Forandring eller Fornælse slaansom har vaaget over den gamle Form; i det mindste i dens ydre Præg. Maatte den herlige Bygning ogsaa fremdeles bevare dette! Maatte den overgives Efterslægten ligesom vi af vore Forfædres omhyggelige Haand have modtaget den — styrket, men ikke forandret! Maatte ingen vanhellig Haand forstyrre, hvad saa mange Aarhundreder have slaanet — dog hvem kunde det falde ind, med den mindste Tanke at troe saadant i vore Dage, da man igien begynder at sætte høi Priis paa enhver Karakteristisk Levning fra de spundne Tider — og dette er Herlufsholms Klosterbygning i en udmærket Grad.“

De betydelige Summer, der i den nuværende Forstanders Tid ere anvendte, dels til Rirkens Restauration og de andre ovenfor omtalte Byggearbejder, dels til Redlægning af Kloaken og til Lyftanlægene rundt om Gaarden, ere udelukkende tagne af Stiftelsens aarlige Overskud, og den af Stemmann opsparede Capital (Pag. 311) er fremdeles i Behold. Revenstaaende Udbrug af Stiftelsens Regnskab giver en Oversigt over dens ordinaire Indtægter og Udgifter; det anførte Gage- og Lønningsreglement gælder fra 1ste April dette Aar, men Oversigten over Indtægter og Udgifter er taget af det Regnskab, der slutter 1ste April 1864, da det for Aaret fra 1ste April 1864 til 31te Marts 1865 endnu ikke er, eller kan være, afsluttet. Det aarlige Overskud er ikke større, end at Stiftelsen kun ved fornuftig Oeconomie vil være istand til at møde de extraordinaire Krav, der altid ville iudfinde sig under den ene eller den anden Stikkelse, som Krigsskat, større Reparationer og Forandringer paa Bygningerne f. Ex. den forestaaende Restauration af Rødebygning, der vil koste 30—40,000 Rd., Opsørelse af nye Bygninger o. s. v. Desuden maa det erindres, at Skole- og Opdragelsesselskabets hele Udvikling Aar for Aar stiller større Forbringinger til Stiftelsens Rasse.

Gage- og Lønningsreglement.

	Penge- løn.		Rug.		Byg.		Fødre.		Andre.	Færb.
	Rb.	g.	2b.	g.	2b.	g.	2b.	g.		
Rector, Inspecteur, Overlærere og Adjuncter, efter det for Lærerne ved de kongelige Skoler gjældende Gage- og Lønningsreglement *) . . .	10100	"								
Rector								36		
2 Lærerboliger à 10 Fv.								20		
1 Lærer bosat i Restveb								5		
Rector: til Contoirhold	100	"								
For Inspection paa Bæsesalen. . .	400	"								
Løst	10600	"	"	"	"	"	"	61	"	"

*) Desuden har Rector en Forløb paa c. 20 Lbr. Land.

	Penge- løn.	Aug.		Aug.		Sætt.	Stræde.	Zarb.	
	Rb.	fl.	2b.	fl.	2b.	fl.	Rb.	Syn- beret.	
Transport	10600	"	"	"	"	"	61	"	
Den naturhistoriske Lærer for Til- fyn med Naturaliecabinettet . .	100	"	"	"	"	"			
Musiklæreren*)	525	"	3	"	3	"	6	8	
Sanglæreren	147	"	"	"	"	"			
Skrive- og Tegnelæreren	357	"	"	"	"	"			
Samme: som Skolesecretair . . .	100	"	"	"	"	"			
Gymnastiklæreren **).	240	"	"	"	"	"			
Olbfruen:									
Løn for Væst af Skolens Dættetøj og Linneb, for Reenholdelse af Rødebygning og Opredning af Disciplenes Senge***)	600	"	"	"	"	"	20	60	
Væst for Lærere og Disciple à 12 Rb. c.	1350	"	"	"	"	"			
Forstanders Secretair	200	"	"	"	"	"			
Revision af Stiftelsens Regnskab	200	"	"	"	"	"			
Gudsforvalteren og Skolens Regn- skabsfører †)	1200	"	12	"	12	"	30	30	24
Forstinspecteuren ††)	200	"	"	"	"	"			
Skovrideren †††)	700	"	6	"	6	"	30	15	12
Samme: f. Tilfyn med Byktanlægene	100	"	"	"	"	"			
Samme: i Skydepeng for Vildt og Røvfugle	100	"	"	"	"	"			
Sæters	16719	"	21	"	21	"	60	132	104

*) Til Musiklærersens Bolig hører 3 Ldr. Land.

**) Deraf 30 Rb. for at lede 7de Classes Skydevæbber.

***) Fra 1ste Novbr. 1864 lønner Olbfruen selv alle sine Foll.

†) Desuden en Jordbød (pag. 309), Føgebænge og Procenter af Skovauktioner.

††) Forstinspecteuren, Skovrider Holten, forhen paa Knuthenborg, har disse 200 Rb. som et aarligt Honorar, der hvert Aar anvises af Forstanderen, men er ikke sat anset ved Stiftelsen.

†††) Desuden den Jordbød, der hører til Skovridergaarden, herved 20 Ld.

	Page lar.	Eng.	Byg.	Port.	Brude.	Tot.			
	nb.	h.	tb.	o.	tb.	o.	tb.	nb.	berl.
Transport	16719	"	21	"	21	"	60	132	104
Stovfogden i Steenstoven *) . . .	70	"	3	"	3	"	1	4	4
Do. i Ralbyriis *)	90	"	3	"	4	4	"	4	4
Do. i Klosterstoven **) . .	100	"	4	"	4	"	1	4	6
Opsynsmanden i Raadmdshv.***)	60	"	3	"	4	"	"	4	4
Do. i Roshaven†) . . .	"	"	1	"	1	"	"	4 Ras Dvad	"
Pensioner:									
Rector Dichmans Enke	400	"							
Forr. Inspecteur Rosenørn . . .	380	"							
Forr. Deconom Hansen og Rone	150	"							
Stovfoged Hans Larsens Enke	20	"							
Bælgetræderen	6	"							
Skolens Uhrmager	20	"							
Storsteensfeieren	252	84							
Muurmesteren for Understrygning af Tagene	150	"							
Tilsyn med Skolens Sprøtter ca.	20	"							
Do. med Kloaken . . . 50 —									
Rensning af Raskelovnene 80 —									
	80	"							
Deconomen:									
Bespisning af: Inspecteuren, 6 Lærere og c. 105 Disciple à 8 Kb. om Maanedn; for Frem- mede ved Dimissionen og andre Leiligheder, Kost til leiede Folk o. s. v., 5 Tjenere, Vægter og 8									
Bateris	18517	84	35	"	37	4	62	148	122

*) Have hver 9 Tdr. Land.

**) Desuden 4 Tdr. Land.

***) Skal vedligeholde samtlige Gange i Raadmandshaven; har c. 4 Tdr. Land.

†) Har 3½ Tdr. Land.

	Penge- løst.	Stng.		Dag.		Gaare.	Brende.	Varb.
	Rd.	§.	Rd.	§.	Rd.	§.	Rd.	Byn- betalt
Transport	18517	84	35	"	37	4	62	148
Gangloner à 6 Rd. om Aa- nedet *)	11650	70	"	"	"	"	65 ^{*)} 40 Rds Daa	100
Samme: for at holde Skolen med Ulkasser og Propper	100	"	"	"	"	"	"	"
Taffeldækket	50	"	"	"	"	"	"	"
Samme: i Nytaar af Stiftelsens Rasse 1 Rd. for hver Discipel .	105	"	"	"	"	"	"	"
Postbudet	50	"	"	"	"	"	"	"
Samme: i Nytaar af Stiftelsens Rasse 1 Rd. for hver Discipel	105	"	"	"	"	"	"	"
1 Opvarter	80	"	"	"	"	"	"	"
2 do., hver 72 Rd.	144	"	"	"	"	"	"	"
Bægteren	90	"	"	"	"	"	"	"
Samme: i Nytaar af Stiftelsens Rasse 2 Rd. for hver Discipel	35	"	"	"	"	"	"	"
3 Gangloner, hver 50 Rd.	150	"	"	"	"	"	"	"
Skolens Læge	200	"	"	"	"	30	"	"
Sognepræsten	"	"	10	4	16	"	12	"
Skolelæreren i Lilleneftved	50	"	2	2½	5	4½	6†)	"
Samme som forhenv. Organist	30	"	"	"	"	"	"	"
" for ubiisfe Indtægter .	10	"	"	"	"	"	"	"
Skolelæreren i Holsted	50	"	1	"	"	"	6†)	"
Do. i Ladby	50	"	1	¾	1	"	6†)	"
Do. i Riisløv	6	"	"	3½	"	5¾	4¾	"
Organisten	60	"	"	"	"	"	"	"
Postmesteren i Nefteved	6
Summa	31533	58	50	2½	60	6	92	247½
								228

*) For Forstanderen, naar han opholder sig paa Herlufsholm, og for hver frem-
med, han fører med sig, har Deconomen 1 Rd. daglig.

**) 45 Rds. Fagot og 20 Rds. Røvebrænde; desuden 42 Cubitfod Bøgegevntr.

†) For Extra-Undervisning til uconfirmerede Tjenestebønder, der om Sommeren
maa forlømme Skolen, er der tilføjet Sognets 3 Skolelærere ialt 16 Rds. Daa.

Øversigt over Stiftelsens Indtægter og Udgifter.

I n d t æ g t.		Rbl.	ß.
Pengeindtægter af Bøndergodset, Høveri- og Huus- penge, Landgildepeng og Huuslodsafgifter . .		7850	—
Indfæstninger		4200	—
Landgildefæd	<div style="display: inline-block; vertical-align: middle;">373 Ldr. Rug 634 " Byg 369 " Havre</div> <div style="display: inline-block; vertical-align: middle; font-size: 3em; line-height: 1;">}</div>	5321	48
Rønge- og Kirketiende *)	624 Ldr. Byg .	2496	—
Forpagtningsafgifter af bortleiede Hovedgaards- jorder **).		2472	15
Salg af Stoveffecter og Græsflæt		9003	88
Skolecontingenter ***)		20718	10
Gratisternes Afgift til Vps, Medicin og Kpstaar til Folkene		93	48
Renter af Stiftelsens Kapitalformue		3061 95	
hvorfra bliver at drage:			
Renten af det Moltkeffe Legat 400 —			
2 Meierffe Glidspræmier à 30 Rb. 60 —			
————— 460 —			
		2601	95
Forstjællige smaa Indtægter:			
a. Afgift af Fisteriet i Naen og Gammelsø . .		20	—
b. Ringving med Klokkerne over Vig . . . c.		12	—
c. Afdrag paa Gageforfud og Obligationsstyld c.		130	—
Summa Indtægt		54919	16

*) Efter Liendeforeningen af 1818 var Skolens hele Liende 579 Ldr. Byg, men ved Kjendelse af 7de Juni 1854 og do. af 25de Septbr. 1855 faaer Stiftelsen efterhaanden ved Fæstledeghed Røngetienden af 5 Gaarde i Naaby og hele Kalby By og ved Forening af 20de Marts 1855 ligeledes ved Fæstledeghed Røngetiende af Rabby. Derved er Lienden nu vorget til 624 Ldr. Byg og vil i Liden endnu forges med c. 100 Ldr.

**) Deconomen har senere forpagtet Klokkerholmen og svarer nu i det Hele taget i Forpagtningsafgift 1620 Rb. 68 ß.

***) For at Stiftelsen efter sin Ene kunde bidrage til at lindre de Ulykker, de politiske Forhold have bragt over vort Fædeland, optog H. C. C. Forstænderen

U d g i f t.		Rbl.	h.
Efter Gage- og Lønningsreglementet, vide ovenfor:			
i Penge		31533	58
i Korn { 50 Td. 2½ Stp. Rug 68 " 6 " Byg 92 " " " Havre } tilfammen. . .		741	87
Andre Udgifter af Skolen og Godset:			
Kongelige Skatter og Afgifter af:			
Hovedgaardens, Embedsmændenes og Betjenternes			
Jorder, Tienberne, Skovstyrbhartkornet, Brand-			
assurance af Skolens Bygninger og Embedsmæn-			
denes og Betjentenes Boliger	2146	78	
Brandassurance af Skolens Løssøre	72	40	
Afgifter til Communerne *)	554	66	
Nyt Inventarium og Reparation paa det Gamle,			
derunder indbefattet Dækketsi, Fajance til Skolens			
Bord, Rjællentsi, Senge, Rinned osv. til Sygestuerne	1750	—	
Bedligeholdelse af Skolens Bygninger og Embeds-			
mændenes og Betjentenes Boliger	2500	—	
Bibliothek og Samlinger	400	—	
Skolens Fornøielser	650	—	
Afskanlagene c.	350	—	
Øls og Olie til Skolen	1003	—	
I alt		41702	41

fra indværende Skoleaars Begyndelse for halv Betaling 3 Disciple, Sønner af en Mand af den nordflesvigsk Landbostand, en ved Dybbøl falden Officer og en forbreven flesvigsk Embedsmand. Stiftelsen eftergiver saaledes disse tre Disciple tilfammen 360 Rb.

- *) Fra 1852 indbrag Knuth et frivilligt Bidrag (5 Tdr. Rug og 5 Tdr. Byg), som Stiftelsen, ligesom andre Godseiere og Sogne, siden 1816 havde ydet til Præsts Amts Sygehus. De Bidragydende havde fortrinlig Afgang til at benytte Sygehuset til deres fattige Syge. Godseiere og Sogne her omkring havde ligeledes indbraget deres frivillige Bidrag til Sygehuset, da en kongl. Resolution af 1828 bestemte, at der til Vedste for det maatte repareret 2 h. pr. Tde. Hartkorn i hele Præsts Amt Kun den gamle Baron Neerby-Lott paa Gaards vedblev, indtil sin Død for 3-4 Aar siden, at betale det sammt Bidrag, som han havde givet siden 1816.

	Rbl.	ß.
Transport	41702	41
Udbudgifter:		
Opfykoning af Brænde til Salg og Deputat, Hjemkjørsel af Skolens Deputat; Transport og Stovcultur	3250	—
Udføring og Røgling af Deputattørven fra Hol- megaards Mose	77	—
Renten af Legater (Fru Birgitte Gjøes, Magister Goldings, Grev Thotts)	54	32
Udgifter til Kirken og Kirkegaarden	220	—
Uforskjellige mindre Udgifter, saasom: Reengjøring, Extra-Opvartning, Sygepleie, As- sistance ved Badning, Kjørsel, Medicin, Viin, Musik ved forskjellige Leiligheder, Trykningsomkostninger, Reiseudgifter, Ammunition til Skydesøvelserne, Brandtagationsforretninger, Renten af Veigodt- gjørelsen, Raftning ic. af Landgildeaføden, Porto og Aviser, Slaaning af Skjærver, Bearbejde ic.	2623	—
Summa Udgift	47926	73
Liqvideret med Indtægten	54919	16
Overskud	6992	39

Skjøndt de senere Aar ingenlunde have været gunstige for Land-
anden, er Bøndergodset dog i god Stand, og Bønderne sidde i
en velstand. Er der ikke mange af dem, der have samlet sig For-
ue, saa er der dog endnu færre, der ikke kunne have anstændigt
komme og betale hver Sit, naar særegne Uheld ikke støde til;
stancer af kongelige Skatter og herskabelige Afgifter høre til
jordenhæderne. Alle Bøndergaardene have hidtil været bortfæstede
almindeligt Livsfæste; men denne Besiddelsesform tilfredsstiller ikke
nogen Tidens Krav og synes at have udspillet sin Rolle. Høves
fæstet efterhaanden overalt i Landet, haabe paa private og offen-
te Godser, og dertil er der god Udsigt for Diebstiftet, kan Stiftelsen
naturligvis heller ikke bevare Fæstet her paa Godset. Om Salg til

fuld Eiendom vil der vel neppe blive Tale; at omsætte Stiftelsens Formue i Capital vil være det samme som at sælge dens Dødsdom. Den bestaaende Lovgivning anviser to andre Maader, hvorpaa Stiftelsen kan disponere over sit Bøndergods, nemlig Arvefæste og Forpagtning paa 50 Aar. Hvad enten man seer Sagen fra Stiftelsens eller Bøndernes Side, synes Forpagtning at maatte foretrækkes. Fra Fortiden maa man slutte sig til Fremtiden, og havde Stiftelsen i Slutningen af forrige Aarhundrede eller i Begyndelsen af dette, som det var paatænkt, bortarvefæstet sit Bøndergods, vilde den allerede for længe siden have været nødt til at standse sin Virksomhed, forsaavidt den alene skulde være henviist til sine egne Midler. Ved Forpagtning paa 50 Aar naaer den netop, hvad der for den er af den allerførste Betydning, at dens Indtægter ikke een Gang for alle slaaes fast, men vedblive at følge med Tiden, hvorved de alene kunne holde Skridt med Udgifterne. Og seer man Sagen fra Bøndernes Side, vil Forpagtning paa saa langt Aaremaal stille dem saa frit og uafhængigt af Stiftelsen, som de billigviis kunne ønske, og give dem fuld Sikkerhed for, at Frugterne af den Jælid, Dygtighed og Capital, enhver især anvender paa sin Gaard, vil komme ham selv og hans Børn tilgode. Forpagtning giver Bønderne Ret til, naarsomhelst de ville, at sælge den resterende Deel af deres Forpagtningstid og at afstaae deres Gaarde til Børn, Stedbørn og Svi-gerbørn, uden at de behøve Nogens Tilladelse dertil. Forpagtning har desuden den Fordeel, at den ikke nødvendig, og ialtsald ikke i saa høi Grad som Livsfæstet, berøver den driftige og virksomme Bønde hans Driftscapital i det Dieblit, da han har meest Brug for den, og den gjør ham det forholdsviis let at skaffe Penge til at forbedre Driften, da der i Forpagtningen er et sikkert Pant, hvilket ikke er Tilfældet med Livsfæstet. Men den allervæsentligste Fordeel, som dog maaskee i Dieblittet er den mindst paaagtede og vel endogaa fra visse Sider ansees som en Mangel, er dog den, at Forpagtning forhindrer Gaardenes Udstykning, der vilde være en af Arvefæstets sikreste og sørgeligste Følger; Udstyknngen er den farligste Fjende for Bøndestandens Fremgang i Selvtændighed, Oplysning, Velstand, social og politisk Betydning.

Endnu har Forstanderen ikke taget nogen endelig Bestemmelse med Bøndergodsset, men han har gjort et forberedende Skridt i den Retning, idet han for ganske nylig har erhvervet Eiendomsdom paa alt Stiftelsens Gods, da den manglede et tinglæst Adkomstdocument, og denne Mangel vilde føre adskillige Ulemper med sig, hvad enten

forstanderen bestemmer sig for Arvefæste eller Forpagtning paa 50 r. *)

I de sidste Aar har Forstanderen, hvor der blev yttret Ønske om, været villig til at overlade Bøndergaarde i Forpagtning paa Aar; for ganske nylig er saaledes en Gaard i Bredsløse med c. 1 Tdr. Hartkorn og c. 66 Tdr. Land middelgod Jord bortforpagtet en aarlig Afgift af 100 Rd. og 24 Tdr. Sæd i de første 25 Aar 160 Rd. og 32 Tdr. Sæd i de sidste 25 Aar. I Gjennemsnit Afgiften saaledes, naar Bygget regnes til 4 Rd. pr. Td., blive ca 7 Skpr. Byg pr. Td. Land. Ved Forpagtningens Tiltrædelse og i dette Tilfælde slet Intet betalt, men det er rimeligt, at Stiftelsen i Fremtiden vil kapitalisere noget af Afgiften, som da bliver erlægge ved Forpagtningens Tiltrædelse.

Af den sidste bortfæstede Gaard, af Hartkorn 6 Tdr. 3 Skpr., og c. 70 Tdr. Land af mindre god Bestaaenhed, skal svares en Bæftning af 1800 Rd. og en aarlig Afgift 42 Rd. og 12 Tdr. Sæd.

Foruden Hovedgaarden og Skovene eier Stiftelsen følgende Bøndergods (Plan X):

	Gaar- de.	Par- celler.	Suse.	Nyt Matrikels Hartkorn.			
				Tdr.	S.	S.	Rb.
1. Næstved	13	1	26	106	1	3	1½
2. By	17	"	21	113	6	"	2
3. Bredsløse	3	3	3	29	7	"	2½
4. Bredsløse	13	"	12	97	"	2	1½
5. Skov	10	"	12	99	6	3	2½
6. Skov	8	"	12	59	2	3	2½
7. Skov	3	"	2	23	4	"	¾
8. Bredsløse	4	"	5	38	"	"	¾
9. Bredsløse, Hovmarken, Sandstræ- det m. fl. St.	"	"	20	3	1	2	1½
10. Skov	9	2	6	57	2	2	1½
11. Skov	12	"	18	93	2	1	1½
Lateris	92	6	137	721	4	1	1¾

*) Ved en ufattelig Protest, som Overretten ikke har kunnet tage tilfølg, søgte Bønderne at forhindre, at Stiftelsen fik den forlangte Eiendomsdom paa alt sit Gods. Følgen af Protesten var en unyttig Procédure, der varede i omtrent to Aar

	Gaarde.	Parceller.	Huse.	Ny Matriculatio Hortkorn.			
				Tdr.	S.	F.	Aln.
Transport	92	6	137	721	4	1	13 $\frac{3}{4}$
Rjøberup	3	"	2	26	3	"	"
Gjerdrup	4	"	2	25	5	1	1 $\frac{1}{4}$
Kalby	16	4	12	104	7	1	1
Borupgaard	1	"	1	8	2	2	13 $\frac{3}{4}$
Blangsløv	1	"	1	9	4	"	1 $\frac{1}{4}$
Appenæs	7	"	17	40	5	2	1 $\frac{1}{2}$
Grimstrup	5	"	1	30	"	1	2 $\frac{1}{2}$
Magle Mølle	1	1	3	1 $\frac{1}{4}$
Summa	129	10	173	968	2	1	21 $\frac{1}{4}$

I den allernærmeste Fremtid vil det vise sig, om Magle Mølle vil gaae tabt for Stiftelsen eller ei. Det er bekjendt, at den Dannefskjoldske Familie antager at have Ret til Arvefæste paa Møllen med Tilliggende ved den nuværende Fæsterfæstes Død paa Vilkaar, der bleve fastsatte i 1809 eller 10, og som efter de nuværende Forhold ere i høi Grad ugunstige for Stiftelsen. Sammenhængen med den hele Transaction er ikke ganske klar. Det er ikke usandsynligt, at Grev Dannefskjold, før han i 1810 begyndte paa Anlægget af Kanalen fra Næstved forbi Herlufsholm, har ønsket at komme i Besiddelse af Møllen for at sikke sig mod mulige Vanskeligheder af fremtidige Brugere, da Møllen drives ved Vandet fra det gamle Møløb, som tæt ovenfor den staaer i Forbindelse med Kanalen ved en Styrtebam. Saameget er ialtfald vist, at Grev Dannefskjold, hvis interimistiske Bestyrelse af Herlufsholm i 1809—10 vidner om den største Uegennyttighed og Interesse for Stiftelsens Vel, ikke har villet gjøre sig selv nogen Fordeel paa dens Bekostning og ikke har anet, at han muligviis en gang i Tiden vilde paaføre Stiftelsen et Tab af 15—20,000 Rb.; thi det er Møllen med Vandkraft og Tilliggende værd. Han har vistnok kun villet sikke sig fri og uhindret Brug af Kanalen til Transport af Brænde fra Næsbyholms Skove, der tilhørte ham; men Næsbyholm og Kanalen ere forlængst gaaede over i andre Gieres Hænder, og den Dannefskjoldske Familie synes nu ikke at kunne have anden Adkomst til Møllen, der har hørt til Skovkloster og Herlufsholm i 600 Aar, end det Tilfagn om Arvefæste, som den gamle Greve i sin Tid

n have erhvervet, hviß sandsynlig alene under Forudsætninger, der aldeles ikke ere tilfælde.

Skovene behandles under den nuværende Forstander med største omhyggelighed, end under hans Formand. Hugsten har i endeel Aar været stærkere, end den efter Skovenes Tilstand bør være *), de betydelige Plantninger, der ere foretagne i den i Knuths Tid drevne Deel af Skovene, ere i særdeles god Vægt. Af Deputater reedes aarlig:

	Eg.	Bøge- Favnebrænde eller Fagot.	Qvæ.
	Fo.	Fo.	Ses
Efter Bøge- og Lønnings- reglementet **)	"	247½	44
Skolens og Opdragelsesan- staltens Deputat	"	160	"
Magle Mølle	2½	6	"
Til forskjellige Skoler og Sognets Jordemoder	"	12	16
	2½	425½ †)	60

Skovene ere nu for største Delen afgravede, og enkelte flet be-
ogede Elemoser kunne derved forvandles til Bøgestov eller, forsa-
at de ikke egne sig dertil, omdannes til Enge. Stiftelsen har alle-
ve nu en god Indtægt af sine Skove, og den vil voxe i Fremtiden,
terhaanden som Culturarbejderne bringes tilende, og den unge Skov
hver tjenlig til Hugst.

*) I Regnskabsaaret 1863—64 blev Skovet til Salg af alle Slags c. 1000 Favne
Brænde foruden endel Udhug, Qvæ og Grantsømmer.

**) Hertil kom de Forstanderen siden 1805 tillagte 50 Favne Brænde, der
nu sælges opkøbt, ved Auction, tilligemed Stiftelsens eget Brænde.

†) Størstedelen heraf er dog Fagotter, hvoraf der regnes 1½ Favn mod 1 Favn
forslaaet Brænde.

VI.

Personalhistoriske Efterretninger om Rectorer, Lærere, Dimittender og Aldfruer

fra 1755 til 1865.

Rectorer.

1. **Bernth, Johan Ludvig**, født i Lyndelse i Fyen 10 September 1724, Student fra Odense 1745, Magister, Decanus paa Klosteret og Pageinformer; Rector paa Herlufsholm og extraordinair Professor i Philosophie 1755, død 24 Februar 1804. Fader til Nr. 189, 221 og 238, Morfader til Nr. 257, 276, 277 og 315, Farbroder til Nr. 150. I en Række Programmer har han samlet og ladet afstrykke Documenter til Oplysning om Skovlosters Historie.
2. **Brorson, Anders Winding**, født i Klim i Aalborg Stift 10 November 1755, Student fra Aalborg 1774, theologist Candidat 1778, philologist Candidat 1781, theologist Decanus paa Comunitetet 1781, Magister i Philologien 1782, Conrector (Nr. 5) paa Herlufsholm 1784, men tiltraadte ikke Embedet før i Januar 1785, Rector og titulair Professor 1804, virkelig Justitsraad 1811, Ridder af Danebroge 1817, Medlem af det norske Videnskaberne's Selskab, død 30 Juni 1833. Gift 1785 med sit Sødsfendebarn, Stiftsprovst C. C. Ryndes Datter, Barbara Nicolette, der døde 1807, og flere Aar derefter med hendes Søster, Maren Rynde, som døde 16 October 1840. Farbroder til Nr. 400. Udgav i Forening med Professor C. F. Horneman

- (Nr. 138) „Forhandlinger ved Jubelfesten paa Herlufsholm den 23 Mai 1816“. Om hans Virksomhed som historisk Forfatter og som Oversætter og Udgiver af Classikere henvises til Erslews Forfatterlexicon.
- i. **Dichman, Gustav Adolph**, født i Kjøbenhavn 11 April 1795, dimitteret fra Metropolitanskolen 1812, cand. philos. 1813, Lærer ved det von Westenstke Institut i Kjøbenhavn, Adjunct (Nr. 45) paa Herlufsholm 1822, Overlærer (Nr. 10) og Bibliothekar 1832, Rector 1833, død 16 August 1853. I 1818 een af „de Tolv“ mod Baggesen. Erslews Forfatterlexicon indeholder Oplysning om hans litteraire Virksomhed.
- ii. **Kistov, Christian Richard Stren**, født i Kjøbenhavn 7 Januar 1821, dimitteret fra Metropolitanskolen 1840, Lærer i Borgerdybskolen paa Christianshavn fra 1843 til 1846, philologisk Candidat 1848, foretog fra 1849 til 1851 med offentlig Understøttelse en videnskabelig Reise i Frankrig, Italien, Grækenland, Lilleasien, Tydskland og England; Subrector ved Domskolen i Slesvig 1851, Overlærer (Nr. 11) og constitueret Rector paa Herlufsholm 1853, beklædt til Rector 1854, Titel af Professor 1859.

Conrector.

- n. **Brovson, Anders Winding**, Conrector fra 1784 til 1804. See Nr. 2.

Lectorer.

- i. **Hannestad, Nicolai Engelhardt**, født paa Nordmør i Trondhjems Stift 13 October 1730, Student fra Trondhjem 1744, reiste til Halle og Rostock 1747, vendte tilbage 1750, Magister, Pageinformer 1751, Provst paa Communitetet 1754, Præst paa Herlufsholm og Lector i Theologie og Hebraisk ved Magestifte med den lærde Johan Ernst Gunnerus 1755, Professor i Hebraisk og Lector i Theologie ved Gymnasiet i Odense 1759, tog den theologiske Doctorgrad 1760, tillige residerende Capellan ved St. Knuds Kirke i Odense 1766, død 1782.
- ii. **Studsgaard, Christian Severin**, født i Kjøbenhavn 12 Juni 1727, privat dimitteret til Universitetet 1745, theologisk Candidat 1748, Decanus paa Ehlers' Collegium 1751, reiste ved Hjælp af det Winstrup-Resenske Reifestipendium og privat Understøttelse 1754

til de tydske Universiteter for at studere Theologie og de syro-chaldaeiske Sprog, Medlem af Selskabet for Studiet af det latinske Sprog og Romerfolkets Mindesmærker i Jena og Magister i Rostock 1757, reiste samme Aar hjem, Vicarius hos Sjællands Biskop til at holde Forelæsninger ved Universitetet 1758, Præst og Lector i Theologie og Hebraisk paa Herlufsholm 1759, tillige Provst for Østerflakkebjerg Herred 1766, ordenlig Professor i Theologien 1769, paa Grund af Svagelighed ansat som Præst ved Rudolphi Kirke i Aalborg 1773, adjungeret Biskoppen for Aalborg Stift med Successionsret 1775, Biskop for Aalborg Stift 1778, Doctor i Theologien i Anledning af Universitetets Secularfest 1779, entlediget 1806, død 15 November samme Aar.

Overlærere.

8. Melchior, Hans Pechman, født i Grenaa 14 Mai 1773, fulgte med A. W. Brorson (Nr. 2) til Herlufsholm som Discipel 25 November 1784, dimitteret derfra 1790 (Nr. 214), Lærer (Nr. 33) paa Herlufsholm 1797, Doctor i Philosophien 1801, Overlærer og titulair Professor 1820, død 11 September 1831. Farbroder til Nr. 368. Blandt hans Skrifter, som ere anførte i Erslevs Forfatterlexicon, nævnes her: „Historisk Efterretning om den frie, adelige Skole Herlufsholm“ og Indbydelsesskriftet til Jubelfesten paa Herlufsholm den 23 Mai 1816, samt Priisskriftet „Den danske Stats og Norges Bædebyr“, som efter hans Død blev udgivet af Slotspræst Zahle (Nr. 307), endvidere hans Doctor-disputats „Comparatio inter commoda et incommoda educationis publicæ & privatæ“.
9. Fogtmann, Nicolai, født i Sønder-Bor i Ribe Stift 16 November 1788, Student fra Ribe 1808, theologisk Candidat 1814, Lærer i den kjøbenhavnske Borgerdybskole og constitueret Adjunct ved Metropolitanstolen, Adjunct (Nr. 42) paa Herlufsholm 1816, Overlærer 1820, Licentiat i Theologien 1821, Lector ved Sorø Academie 1822, Doctor i Theologien 1826, theologisk Professor og Medlem af Consistoriet 1830, Biskop over Ribe Stift 1831, over Aalborg Stift 1833, Ridder af Danebroge 1835, Danebrogsmand 1841, Commandeur af Danebroge 1845, død 13 September 1851. Om hans Forfattervirksomhed henvises til Erslevs Lexicon.
10. Pichman, Gustav Adolph, Overlærer fra 1832 til 1833. See Nr. 3.

11. **Risov, Christian Richard Stern**, Overlærer fra 1853 til 1854. See Nr. 4.
12. **Bahl, Thorvald**, født i Kjøbenhavn 20 November 1817, Student fra Borgerdybskolen i Kjøbenhavn 1832, theologisk Candidat 1841, Adjunct (Nr. 65) paa Herlufsholm 1845, Overlærer 1856.
13. **Kielsen, Sigurd Thorvald**, født i Kjøbenhavn 4 Februar 1814, Student fra Bordingborg 1830, 2den Examen 1831, Huuslærer, begyndte at studere Theologie, lagde sig derpaa efter de døde Sprog, Lærer ved det von Westenfte Institut i Kjøbenhavn, Timelærer ved Metropolitan skolen 1847, Adjunct (Nr. 72) paa Herlufsholm 1851, Overlærer 1856.

Inspecteurer.

14. **Whitte, Peter Bernholt**, født i Kistebys 17 October 1765, Student fra Slagelse 1785, Educationsinspecteur paa Herlufsholm fra 1792 til 1797, tillige Organist og Lærer i Musil (Nr. 84) samt i Skrivning og Tegning (Nr. 89), tog dansk juridisk Examen 1799, Huuslærer, Sold- og Consumtionsklasserer i Korsør 1805, død 10 December 1833.
15. **Wang, Corsten**, født i Norge 2 April 1766, Kammertjener hos Cancellipræsident Raas, Inspecteur paa Herlufsholm 1810, afskediget med Pension 1818; død i Ringsted 5 Februar 1826.
16. **Topp, Hans Peter**, født 1771, Student 1793, Privatsecretair hos Geheimeraad Brandt, Cancellisecretair 1799, Forstinspecteur ved Herlufsholm fra 1805 til 1811, Bibliothekar og Bestyrer af Skolens Myntsamling 1809, tillige Lærer i Tegning og Skrivning (Nr. 90) 1811 og Inspecteur 1818, Cancelliraad 1826, død 22 Marts 1831.
17. **Prom, Jacob Nicolai**, Lieutenant ved Castelsjægerne, Capitain, Inspecteur samt Lærer i Tegning og Skrivning (Nr. 91) paa Herlufsholm 1831, fratraadte 1841, død i August samme Aar i Næstved.
18. **Rosenørn, Peter Eleon**, født i Randers 4 Juli 1811, dimitteret fra Herlufsholm 1832 (Nr. 394), cand. philos., Inspecteur og Lærer i Skrivning (Nr. 92) paa Herlufsholm 1841, tog Afsked paa Grund af Svagelighed 1855, lever i Næstved. I Forening med Professor L. A. Weder (Nr. 384) Forfatter til „Efterretning om Herlovianere fra 1819—1853“, udgivet af Herlovianersamfundet.

19. **Leith, Albert Emil**, født i Kongens Lyngby 28 November 1822, Student fra Metropolitan-skolen 1840, theologisk Candidat 1846, Adjunct (Nr. 68) paa Herlufsholm 1847, Inspecteur 1855, titulaire Overlærer 1858.

Hørere og Adjuncter.

20. **Buch, Hans Jacob**, født 10 December 1724 i Helsingør, Student fra samme Bys Skole 1748, theologisk Candidat 1750, Hører paa Herlufsholm 1753, forestod Rectoratet under Vacancen indtil Rector Bernths (Nr. 1) Tiltrædelse, Sognepræst i Sæmvig og Lem 1762, i Ringkjøbing samme Aar, død 19 Marts 1775.
21. **Kanneworff, Anders Drager**, født i Odense 1722, Student derfra 1745, Hører paa Herlufsholm 1755, aflediget paa Grund af Forsømmelighed samt haardt og fransfusende Adfærd med Disciplene 1759 med en aarlig Pension af 20 Rbd., som Eftermanden (Nr. 22) maatte udrede, levede derefter nogle Aar som Boghandler i Sillegade i Kjøbenhavn.
22. **Paludan, Otto**, født 1729, Student fra Viborg 1751, Hørelærer for Brødrene Teilmann (Nr. 113 og 114), Hører paa Herlufsholm 1759, død i August 1786. Ved sin store Eftergivenhed og Svaghed ligeoverfor Disciplene havde han ikke ringe Skyld i den slappe Disciplin og Skolens Tilbagegang i Aarene 1775 til 1785.
23. **Arttwich, Ernst Gottlieb**, fransk Sprogmeister 1760, død i Februar 1768, 27 Aar gammel. Var af fransk Herkomst og talede Sproget med Færdighed, men forsømte Informationen noget, især det sidste Aar, og deels derfor, deels for at spare, op sagde Grev Thott ham Tjenesten, hvilket han tog sig saa nær, at han derover faldt i en Sygdom, hvorefter han døde, inden den Tid, til hvilken han var op sagt.
24. **Wernecke, Christian Levin**, født i Rostod 11 April 1727, ansat ved Raadsapotheket i Lübeck 1744, Provisor ved Marhuus Apothek 1753, reiste til Kjøbenhavn og blev immatriculeret ved Universitetet 1755, tog den medicinske Doctorgrad 1760, Lærer i Botanik og Læge paa Herlufsholm fra 1762 til 1763, da han flyttede til Ræstved, Landphysicus, død 1775.
25. **Hersom, Hans Christian**, født i Rønnebæk i Sjælland 28 Decbr. 1737, dimitteret fra Herlufsholm 1757 (Nr. 98), theologisk Candidat, Hører paa Herlufsholm fra 1762 til 1767, Magister 1766,

- abjungeret Faberen, Sognepræst herfra til Rønnebæk og Ølstrup i Sjælland med Successionsret 1767, Sognepræst for Veilsø og Vester-Egesborg i Sjælland 1770, Provst i Hammer Herred 1791, resignerede 1808, døde i Kjøbenhavn 1824. Fader til Nr. 206, Farbroder til Nr. 180.
16. Baskholm, Matthias, født i Kjøbenhavn 31 August 1745, Hører og Lærer i Franst paa Herlufsholm 1767, Rector ved Nylhøbing Cathedralskole 1781, Magister samme Aar, afstediget 1806, død 1812. Broder til Theologen C. Baskholm.
17. Lund, Lauritz Jeserlin, født i Øster Mariæ Sogn paa Bornholm 1 Januar 1754, dimitteret fra Herlufsholm 1770 (Nr. 152), cand. philos. 1771, Hører og Lærer i Franst paa Herlufsholm fra 1781 til 1791, Magister 1785, Corrector ved Randers lærde Skole 1791, vicariierende Rector 1803, Rector 1806, titulair Professor 1815, entlediget 1830; død 17 Juli 1832. Broder til Nr. 130.
18. Fog, Søren Lemwigh, født i Hvielse i Sjælland 19 Januar 1762, Student fra Herlufsholm 1780 (Nr. 182), theologisk Candidat 1785, Hører paa Herlufsholm 1786, Magister, Sognepræst til Sørbymagle og Kirkerup i Sjælland 1789, til Herlufsholm 1791, til Jdestrup paa Falster 1808, død 4 August 1819. Broder til Nr. 183.
19. Holm, Andreas Arag, født i Rasklov 17 Septbr. 1767, Student 1785, Lærer ved Borgerdybskolen i Kjøbenhavn 1787, Hører paa Herlufsholm 1789, theologisk Candidat 1790, Sognepræst for Høleby og Bursø paa Lolland 1792, anden Capellan ved Holmens Kirke i Kjøbenhavn 1797, tillige Præst ved Spøqvæsthuset 1801, første Capellan ved Holmens Kirke 1804, Rang med Kjøbenhavns Sognepræster 1811, Ridder af Dannebrog 1815, Meddirecteur og indenlandsk Secretair ved Bibelselskabet for Danmark 1815, Overdirecteur for de Mafsmannste Søndagsskoler fra 1816 til 1831, Provst for Holmen og Garnisonen og Sognepræst ved Holmens Kirke 1823, Medlem af Directionen for Almue- og Borgerstolevæsenet i Kjøbenhavn fra 1823 til 1840, Medlem af Commissionen til Kirkelovenes Revision 1823, Dannebrogsmænd 1829, Rang med. Distopper 1841, Commandeur af Dannebrog 1842, modtog samme Aar fra Universitetet. Hædersdiplom som Doctor i Theologien, entlediget 1848, Hædersmedlem af Selskabet for Søndagsskolerne 1850; død 13 Mai 1851.

Om hans Virksomhed som Forfatter henvises til Erslevs Forfatterlexicon.

30. Gjellerup, Jacob, født i Steenløse i Sjælland 7 Februar 1766, dimitteret fra Herlufsholm 1786 (Nr. 198), theologist Candidat 1790. Hører paa Herlufsholm 1791, residerende Capellan i Rjøge 1796, Sognepræst i Korsør 1806, død 28 Septbr. 1820. Gift med en Datter af Nr. 1, Fader til Nr. 315.
31. Nødde, Robert, født i Herne Præstegjæld i Trondhjems Stift 7 Septbr. 1770, Student fra Trondhjem 1790, Hører paa Herlufsholm fra 1792 til 1797, theologist Candidat 1796, Sognepræst i Nibløse 1797, i Havrebjerg og Gubbum 1804, i Nørby 1815, — Alt i Sjælland, — død 26 Marts 1840. Broder til Nr. 239 og 250. Efter Melchjors feilagtige Angivelse af hans Fødselsaar (1773) er hans Alder, da han blev Hører, pag. 175, Anmærkn., angivet til 19 Aar, men han var 22 Aar gl.
32. Kund, Ludvig Michael, født i Storeheddinge 6 October 1771, stod først 4 Aar i Guldsmedlere, nød derpaa i 2 Aar videnskabelig Underviisning og dimitteredes privat 1791, theologist Candidat 1796, samme Aar Hører ved Herlufsholm, residerende Capellan for Skjærbet i Ribe Stift 1799, Sognepræst for Brande sammenfælds 1801, for Øster-Starup og Nebel sammenfælds 1808, for Nørre-Bibby og Nørre-Ålslev paa Fælster 1832, Consistorialraad 1840, død 11 Marts 1843. Fader til Nr. 333.
33. Melchior, Hans Bødman, Lærer fra 1797 til 1820. See Nr. 8.
34. Amstrup, Christian Jefs, født i Røholte i Sjælland 29 Decbr. 1773, Student fra Bordingborg 1791, theologist Candidat 1796, Hører paa Herlufsholm 1797, Sognepræst til Rold og Bøbbestrup i Viborg Stift 1803, til Junget og Thorum i samme Stift 1817, til Bor Frue Kirke i Ålborg og Nørre-Tranders 1829, død 12 August 1830.
35. le Gros, fransk Sprogmeester, med Bopæl i Næstved, 1799, vendte 1802 tilbage til Frankrig, hvorfra han var emigreret.
36. Schou, Niels Jacob, født 1771, Student 1790, theologist Candidat 1797, Lærer paa Herlufsholm 1799, Sognepræst for Hvam og Hvillsom i Viborg Stift 1806, for Rimtofte og Løstrup i samme Stift 1811, for Søby, Skader og Halling i Nørhøns Stift 1813, for Narslev, Hørning og Bihme sammenfælds 1830, død 14 April samme Aar.
37. Carstensen, Jørgen Peter, født i Mariager 9 October 1782, Student fra Viborg 1798, theologist Candidat 1802, Lærer paa

- Herlufsholm 1803, Sognepræst for Haaſing og Willersløv i Aalborg Stift 1809, for Løbse og Ersløv ſammeflæds 1820, for Middelſart og Cauſlunde 1831, for Naarup i Aarhus Stift 1837, død 23 November 1853. Broder til Nr. 267.
18. Niber, Arel, født i Sønder-Næraa i Fyen 30 Juli 1779, Student fra Odense 1798, theologift Candidat 1802, Lærer paa Herlufsholm 1804, Sognepræst for Lem i Ribe Stift 1813, tillige for Ølstrup 1814, for Hale og Tørring i Aarhus Stift 1823, død 11 October 1852.
19. Kierungh, Jochum Jørgensen, født i Norge 1782, Student 1800, theologift Candidat 1805, Adjunct paa Herlufsholm fra 1806 til 1815, da han tog ſin Afſted for at vende tilbage til Norge, Sognepræst for Døløe Menighed og Hoſpital og Præst ved Chriſtiania Augthuus 1816, reſiderende Capellan ved Frelſers Kirke i Chriſtiania 1823, Hoſprædikan, Medlem af det norſke Bibelſelfſkabs Centralcommittee, Sognepræst ved Frelſers Kirke i Chriſtiania og Stiftsprovſt 1846, død 18 September 1853.
10. Krarup, Jens, født i Veirum i Ringkjøbing Amt 4 Februar 1783, blev privat demitteret i 1799, theologift Candidat 1803, Huuslærer, Adjunct paa Herlufsholm 1809, Sognepræst til Vedſted og Ørurup i Aalborg Stift 1815, til Rykjøbing, Løbderup og Elſø paa Mors 1826, reſiderende Capellan til Frue Kirke i Aalborg og Sognepræst til Sønder-Tranders 1830, Sognepræst til Frue Kirke i Aalborg og Nørre-Tranders ſamme Aar, til Budolphi Kirke ſammeflæds og Stiftsprovſt 1833, død 26 November 1836. Havde Egregle til alle ſine academiffe Examina; var iſær en udmærket Latiner.
11. Friis, Otto Engelfed, født i Marſløv i Fyen 6 October 1788, dimitteret fra Herlufsholm 1805 (Nr. 260), theologift Candidat 1811, Adjunct paa Herlufsholm 1813, Sognepræst for Rjøftrup og Aggedrup i Fyen 1818, død 30 December 1864. Broder til Nr. 226.
12. Fogtmann, Nicolai, Adjunct fra 1815 til 1820. See Nr. 9.
13. Waage, Georg Holger, født i Rjøbenhavn 11 December 1793, Student 1811, theologift Candidat 1815, Adjunct paa Herlufsholm ſamme Aar, Sognepræst for Vætersløv og Hømb i Sjel- land 1822, for St. Mortens Sogn i Neſtved 1824, tillige Time- lærer paa Herlufsholm fra 1825 til 1827, første reſiderende Capellan ved Frue Kirke i Rjøbenhavn 1828, Meddirecteur og Lærer ved Paſtoralfeminariet 1834, Doctor i Theologien og

- Om hans Virksomhed som Forfatter henvises
fatterlexicon. mie 1837,
et nyt Kirke-
ebroge samme
42. Theologift
30. Bjellerup, Jacob, født i Steenløse i Si-
dimitteret fra Herlufsholm 1786 (Nr
1790. Hører paa Herlufsholm
Rjæge 1796, Sognepræst i Kors-
Gift med en Datter af Nr. 1
Jemmetofte 20 Mai
Nr. 291), ansat som
Broderen Sophus Zahle
ul han havde taget theologift
præst for Jellinge og Høver i Ribe
præst i Nibløse 179
Nørvang og Tørrild Herreder 1836,
1815, — Alt i
Rørhøj og Hvejsel i Ribe Stift 1837, som Di-
Nr. 239 og 2
Fødselsaar
Ridder af Directionen for Skolelærerseminariet i
175, Nr
1811, Ridder af Danebroge 1846, Sognepræst for
Sjælland 1848, Provst for Slagelse Herred fra 1849
32. Sund.
stod
Fader til Nr. 426 og 471.
ni 1801.
Adolph, Adjunct fra 1822 til 1832. See Nr. 3.
Biddam, Hans Erik, født i Orbæk i Fyen 30 Juni 1793, Stu-
dent fra Odense 1812, theologift Candidat 1819, Adjunct paa
Herlufsholm 1822, Sognepræst for Gjerild og Hemmed i Mar-
huus Stift 1827, for Ørsted ved Manders og Provst for Mougis,
Sønderhaad og Nørre Herreder 1832, Ridder af Danebroge
1840, Sognepræst ved Frue Kirke i Odense 1845, død 27 Mai
1857.
47. Støt, Billew Ludvig, født 1802, dimitteret fra Herlufsholm 1822
(Nr. 332), theologift Candidat og Adjunct paa Herlufsholm
1827, Sognepræst for Lirstrup og Fuglslev i Marhuus Stift
1830, død 8 Mai 1836.
48. Winding, Andreas, født 16 Februar 1802, Student 1821, theo-
logift Candidat 1825, Adjunct paa Herlufsholm 1827, Soagne-
præst for Sønderhaad og Ørsted i Aalborg Stift 1831, for
Reisby i Lørningelehn 1839, for Havrebjerg i Sjælland 1849,
for Paarup i Fyen 1858.
49. la Cour, Carl Georg, født i Odder i Jylland 2 August 1808,
privat dimitteret 1826, theologift Candidat 1830, samme Mar-
constitueret som Adjunct ved Sorø Academie, men samtidigt ud-
nævnt til Adjunct ved Herlufsholm. Han foretrak den sidst-
nævnte Ansættelse og tiltraadte den 1831, Sognepræst for
Vjærnsholm og Malle i Viborg Stift 1834, for Helsingør og

• Sjælland 1847, Provst for Strø og Holbo Herreder

Christian Abraham, født 6 Juli 1807, Student 1825, præst 1830, Huuslærer, Adjunct paa Herlufsholm for Mou i Viborg Stift 1835, for Sørbys i Sjælland 1848, for Drøsløv og Djerre her til Nr. 497.

• , født 20 Februar 1805, Student fra Roesbø, theologisk Candidat og Adjunct paa Herlufsholm, præst for Ballum i Ribe Stift 1832, for Borup og Drøsløv i Sjælland 1833, for Herlufsholm 1844.

• , født i Aarhus 28 Februar 1808, Student fra Metropolitanskolen 1828, polytechnisk Candidat 1832, Adjunct paa Herlufsholm 1832, tog sin Afsked herfra 1833, reiste med offentlig Understøttelse udenlands i 1½ Aar for at studere Vandbygnings- og Møllebygningskonsten, Overinspector ved Travensfælger Saline 1838, virkelig Kammeraad 1842, reiste i 1850 med Understøttelse af det Reiersenske Fond til England for at anstille Undersøgelser med Hensyn til Vand-, Kloak- og Gas-Indretninger for Kjøbenhavn, i 1851 med offentlig Understøttelse til Frankrig, Belgien og Tydskland for at gjøre sig bekendt med de nyeste Forbedringer i Møllebyggeriet, Justitsraad 1856, Amtsforvalter i Ringkjøbing 1863.

• Nielsen, Frederik, født i Kjøbenhavn 16 Juli 1809, dimitteret fra Metropolitanskolen 1827, theologisk Candidat 1831, Adjunct 1832, tog Afsked og reiste til Kjøbenhavn 1833, Licentiat i Theologien og Sognepræst for Jeberg og Lyby i Viborg Stift 1836, for Lyngby og Albøge i Aarhus Stift og Forstander for Lyngby Seminarium 1843, kongevalgt Stænderdeputeret ved Nørrejyllands Stænderforsamling 1848, titulair Professor 1851, Ridder af Danebroge og Sognepræst for Thorkildstrup og Lillebrænde paa Falslev 1856, Stiftsprovst for Lolland-Falsters Stift 1860, Landssthingsmand 1859—64, Sognepræst for Thoreby paa Lolland 1863. Farbroder til Nr. 82.

• Mønter, Frederik, født i Kjøbenhavn 22 Juli 1807, Student fra Borgerdybskolen i Kjøbenhavn 1825, theologisk Candidat 1833, Adjunct paa Herlufsholm samme Aar, Sognepræst for Kolb og Vebbestrup i Viborg Stift 1837, for Karrebæk i Sjælland 1841. Fader til Nr. 517.

• Müller, Thorvald, Student fra Borgerdybskolen i Kjøbenhavn

- 1827, cand. philos., Adjunct 1833, fratraadte 1841, opholdt sig derefter i Norge, senere Huuslærer ved Roeskilde, nu paa Holland.
56. **Stranner, Georg Christian Mecklenburg**, født i Kjøbenhavn 26 Mai 1811, Student 1828, theologisk Candidat 1834, Adjunct paa Herlufsholm samme Aar, Catechet og Førstelærer ved Borgerstolen i Raskov 1837, Sognepræst til Næsby og Tyvelse i Sjælland 1846, til St. Peders Menighed og Hospitalet i Slagelse 1854.
57. **Schougaard, Peder Christian Erhard**, født i Sørløbing 10 Juli 1813, dimitteret fra Herlufsholm 1830 (Nr. 383), theologisk Candidat og Adjunct paa Herlufsholm 1835, Sognepræst for Fjems 1843, for Refsnæs i Sjælland 1851, tog Afted 1860, lever i Kjøbenhavn.
58. **Søns, Carl Anthon**, født i Høstved paa Holland 6 Juni 1814, dimitteret fra Herlufsholm 1832 (Nr. 397), theologisk Candidat og Lærelærer ved den lærde Skole i Nyborg 1837, samme Aar Adjunct paa Herlufsholm, udnævnt til ordineret Catechet og Førstelærer ved Borgerstolen i Kierteminde 1843, men før han tiltraadte, kaldet til Sognepræst for Næstved paa Holland.
59. **Poulsen, Erik Peter**, født 1809, Student 1827, theologisk Candidat og Adjunct paa Herlufsholm 1837, fratraadte 1841, Bogholder hos Brændevinsbrænder Brøndum i Kjøbenhavn.
60. **Johansen, Peter Georg Rassenberg**, født i Raskov 4 Juni 1813, Student 1832, theologisk Candidat 1840, Adjunct paa Herlufsholm 1841, Sognepræst for Listed, Bunderup og Durup 1851, død 3 Decbr. 1859.
61. **Jensen, Carl Christian**, født i Kjøbenhavn 11 Marts 1816, Student 1833, studerede et Aars Tid Polytechnik, derpaa Theologie, theologisk Candidat 1840, Adjunct paa Herlufsholm fra 1841 til 1843, reiste til Tydskland, Belgien og Frankrig og studerede der Theologie, de nyere Sprog og Naturvidenskab, vendte hjem 1847 og blev Lærer ved Petri tydske Realskole i Kjøbenhavn, constitueret Præst ved Slotskirken i Lytzborg 1850, fast ansat 1851, Sognepræst for Veiby og Tibirke i Sjælland 1859.
62. **Falkenskjold, Ely Sophus**, født paa Schyrupgaard ved Grenaa 7 Septbr. 1812, dimitteret fra Herlufsholm 1831 (Nr. 391), theologisk Candidat 1836, Huuslærer, Adjunct paa Herlufsholm fra 1843 til 1849, opholdt sig i 1846 nogle Maaneder i Paris for at uddanne sig i det franske Sprog, i hvilken Tid cand. theol.

Olserfelt (Nr. 66) vicarierede for ham, siden Huuslærer, Sognepræst for Rind og Herning i Ribe Stift 1852, for Nørre-Nisum i samme Stift 1857, for Them i Aarhus Stift 1865.

1. **Afloe, Søren**, født i Rjøbenhavn 7 Februar 1819, Student 1836, theologisk Candidat 1842, Adjunct ved Herlufsholm 1843, agtede at forlade sin Adjuncttjeneste for at overtage en Huuslærerplads paa Gaunø, men døde forinden, 12 Marts 1845.
2. **Alischer, Adolph Frederik Hilarius**, født i Aarhus 12 Juni 1816, Student fra Aarhus 1836, tog 2den Examen 1837, studerede Theologie, men maatte paa Grund af Sygdom ophøre dermed, Adjunct ved Herlufsholm 1843, blev afflediget, fordi han giftede sig, 1850, flyttede da til Næstved, hvor han oprettede et privat Institut, vedblev som Lærelærer at undervise paa Herlufsholm indtil 1851, tog Landmaalerexamen 1850, udnævnt til Landmaaler 1851, arvede en temmelig betydelig Formue efter en Farbroder i Neapel, kjøbte Nybogaard ved Helsingør 1853, Folketingsmand 1854, reiste 1858 til Berlin for at gjøre sig bekendt med Irvingianismen, Præst ved den i Rjøbenhavn oprettede Irvingianermenighed 1861.
3. **Bahl, Thorvald**, Adjunct fra 1845 til 1856. Blev Student 1835, ikke 1832, som det feilagtig er anført under Nr. 12.
4. **Olserfelt, Carl Louis Christian Georg**, født i Helsingør 15 September 1812, privat dimitteret 1831, theologisk Candidat 1838, vicarierede nogle Maaneder for Adjunct Falkenskjold (Nr. 62), blev derefter Adjunct paa Herlufsholm 1846, tog Afted 1850, Sproglærer i Helsingør, ordineret Catechet og Førstelærer ved Borgerstolen i Aalborg 1851, i Helsingør 1852, Sognepræst for Rjøge og Ølfemagle 1856.
5. **Meergaard, Frederik Christian Sophus**, født paa Gisselsfeld 25 Marts 1813, Student fra Aarhus 1831, theologisk Candidat 1844, Huuslærer, Adjunct paa Herlufsholm 1847, titulair Overlærer 1862.
6. **Leht, Albert Emil**, Adjunct 1847. See Nr. 19.
7. **Nielsen, Frederik Theodor**, født i Nyraab 22 October 1820, Student fra Bordingborg 1839, philologisk Candidat 1847, Adjunct paa Herlufsholm 1849, ved Nykjøbing Cathedralsskole 1851, Overlærer sammesteds 1861.
8. **Davidson, David Carl**, født i Helsingør 5 Mai 1823, privat dimitteret 1839, theologisk Candidat 1845, Huuslærer, Adjunct

- paa Herlufsholm 1850, Sognepræst for Nyde og Håndbjerg i Ribe Stift 1859.
71. Engelsen, Malle Jacob Peter Neergaard, født i Rissøbenhavn 23 December 1824, Student fra Aarhus 1841, theologist Candidat 1847, constitueret Lærer ved Aarhus lærde Skole 1850, Adjunct paa Herlufsholm 1851, Sognepræst for Vilsted og Windblæs i Viborg Stift 1861.
 72. Kielsen, Sigurd Thorvald, Adjunct fra 1851 til 1856. See Nr. 13.
 73. Mossin, Carl Adolph, født i Rønne 1824, Student fra Rønne lærde Skole 1841, theologist Candidat 1848, Adjunct paa Herlufsholm 1851, tillige inspectionshavende Lærer ved Opdragelsesanstalten 1854.
 74. Lund, Hans Lauritz, født i Blån 15 April 1829, dimitteret fra Herlufsholm 1847 (Nr. 428), theologist Candidat og const. Adjunct paa Herlufsholm 1854, fast ansat 1855, fit i 1857 Skolens Moltkeste Rejsestipendium til en Reise i Frankrig, Schweiz og Tydskland for at uddanne sig yderligere i Sprogene. *) Inspectionshavende Lærer paa Opdragelsesanstalten 1859.
 75. Neergaard, Holger Christian Frederik, født i Sjælle i Jylland 9 Juli 1830, Student fra Frederiksborg 1848, philologist Candidat 1856, Adjunct paa Herlufsholm samme Aar, constitueret Lærer ved Nykjøbing Cathedralskole 1859, Adjunct sammesteds 1860.
 76. Hoff, Hannibal, født i Rendsborg 23 April 1831, Student fra Viborg Cathedralskole 1850, juridist Candidat 1857, constitueret Adjunct 1859, fast ansat 1860, tillige inspectionshavende Lærer ved Opdragelsesanstalten fra 1861 til 1864, da han tog Bopæl i Næstved.
 77. Rode, Gotfred Benjamin, født paa Vallø 9 Marts 1830, Student fra Borgerdybskolen paa Christianshavn 1847, tog 2den Examen 1851, vicarierende Lærer ved Rødding Folkehøjskole fra 1851 til 1852, bestjæftigede sig derefter med Studiet af de nordiske Sprog, Lærer i Efterfølgelseskabets Realskole og fra 1856 i Christianshavns Borgerdybskole, const. Adjunct og Viceinspecteur paa Herlufsholm 1859, fast ansat 1860, havde Permission i det sidste Halv- aar 1860, i hvilken Tid cand. theol. Knudsen (Nr. 79) vicarierede

*) I de fire Maaneber, Adjunct Lund var ubenlands, vicarierede cand. theol. S. Bülow, nu Præst i Eftvad, for ham.

- for ham, fratraadte fra 1 Januar 1861, vicarierende Lærer ved Metropolitanskolen fra 1862 til 1863, cand. magist. 1864. Dattersøn af Nr. 244.
78. **Hofing, Hans Peter Michael**, født i Kjøbenhavn 1830, Student fra Metropolitanskolen 1851, philologisk Candidat 1858, constitueret Adjunct paa Herlufsholm 1859, fast ansat 1860, constitueret Lærer ved Sorø Academie 1863.
79. **Knudsen, Adolph**, født i Kjøbenhavn 25 December 1825, privat dimitteret 1844, deltog som frivillig Menig i Felttoget 1848, Huuslærer, udstreven som Værnepligtig 1849, gjorde Tjeneste som Underofficer indtil 1851, studerede 1½ Aar Musik, derpaa Theologie, theologisk Candidat 1857, Huuslærer, vicarierede for Adjunct G. Rode (Nr. 77) fra August 1860 til Januar 1861, da han blev constitueret som Adjunct og Viceinspecteur paa Herlufsholm, men allerede samme Aar bestikket til Cantor paa Ballø; deltog som Secondlieutenant i Krigen 1864. Søn af Nr. 287.
80. **Nielsen, Harald**, født i Aarhus 1824, Student fra Aarhus Skole 1843, theologisk Candidat 1850, Huuslærer fra 1850 til 1852, derefter Lærer ved den Høisingke Drengeskole i Horsens til 1856, ved Borgerstolen i Aarhus til 1861, constitueret Adjunct paa Herlufsholm fra 1861 til 1862, Lærer ved Sætatens Drengeskoler til 1863, da han atter blev Lærer ved Borgerstolen i Aarhus.
81. **Bamborg, Hans Albert**, født i Kjøbenhavn 3 September 1835, kom i Lære i Thieles Bogtrykkeri i Kjøbenhavn 1850, blev Typograph 1854 og begyndte da at studere, privat dimitteret 1856, theol. Candidat 1861, Adjunct paa Herlufsholm 1862.
82. **Nielsen, Carl Frederik August**, født i Langebøl i Sjælland 22 August 1836, Student fra Nykøbing Cathedralsskole 1854, theologisk Candidat 1860, Andenlærer ved Realskolen i Aabenraa det sidste Halvaar af 1861, indtraadte i Uddannelsesskolen for Reserverofficerer, udnævnt til Secondlieutenant i Infanteriets Krigsreserve 1862, samme Aar ansat som Adjunct og Viceinspecteur paa Herlufsholm, indkaldt til Militærtjeneste 1863, deltog i Krigen 1864, vendte efter Freden tilbage til Herlufsholm *). Brodersøn af Nr. 53.

*) Under Adjunct Nielsens Fraværelse i Feltet var stud. magist. Jørgen Bloch

83. **Heise, Carl Arnold Leopold**, født i Vickersø i Sjælland 28 December 1837, Student fra Frederiksborg 1856, philologisk Candidat 1862, reiste i Frankrig, Schweiz og Tydskland, constitueret Adjunct paa Herlufsholm 1863, fast ansat tillige som inspections-havende Lærer 1864.

Musik- og Syngelærere.

84. **Whitte, Peter Bernholt**, Musiklærer fra 1792 til 1797. See Nr. 14.
85. **Schwarz, Johan Frederik Ernst**, født i Kiel 27 April 1788, Musiklærer ved Herlufsholm 1811, tillige Stadsmusikant i Næstved 1812, Stadsmusikant og Bedemand i Slagelse samt Musiklærer ved Latinskolen sammesteds 1816, død 1 October 1859.
86. **Brandt,asmus**, født i Horsens 1782, Student fra Aarhus 1801, tog 2den Examen 1802, Huuslærer i Jylland til 1806, studerede Theologie indtil 1807, ansat i General-Commissariatet 1810, tillige Contrabasist i det kongelige Capel 1815, Musik- og Syngelærer paa Herlufsholm 1816, afgav Sangundervisningen til sin Søn (Nr. 87) 1854.
87. **Brandt, Julius Wilhelm**, født i Kjøbenhavn 9 August 1816, uddannede sig i Musik først under sin Faders (Nr. 86), derefter under Concertmester Werschalls Vejledning, Musiklærer og Organist ved den hollandsk-reformeerte Kirke paa St. Croix fra 1839 til 1849, privat Musiklærer i Næstved siden 1850, tillige Syngelærer ved Herlufsholm 1854.

Skrive-, Regne- og Tegnelærere.

88. **Grieler, Johan Christian**, Rammertjener hos Skolepatronen, Grø Holstein, Episkopester paa Herlufsholm fra 1750 til 1802, Skrive- og Regnelærer fra 1755 til 1791, død i Næstved i Begyndelsen af Mai 1809, 86 Aar gammel. Fader til Nr. 146.
89. **Whitte, Peter Bernholt**, Lærer i Skrivning og Tegning fra 1792 til 1797. See Nr. 14.
90. **Topp, Hans Peter**, Lærer i Tegning og Skrivning fra 1811 til 1831. See Nr. 16.

constitueret i hans Sted et Par Maanedes i Slutningen af 1863; i 1864 vicarierede cand. theol. Schousboe.

91. **Prom, Jacob Nicolai**, Lærer i Skrivning og Tegning fra 1831 til 1841. See Nr. 17.
92. **Nosensørn, Peter Eleon**, Lærer i Skrivning fra 1841 til 1855. See Nr. 18.
93. **Arch, Johan Georg**, født 17 Januar 1810, Architect, Lærer i Tegning paa Herlufsholm 1841, tillige i Skrivning 1854; var derhos fra 1834 Lærer ved Tegnestolen i Næstved og havde i flere Aar en Function ved Veivæsenet. Død 14 Mai 1857.
94. **Bertelsen, Rudolph Vilhelm Valdemar**, født i Kjøbenhavn 20 December 1828, lærte Malerprofessionen og uddannede sig senere som Tegnelærer under Professor Hetschs Veiledning, informerede nogle Aar i Kjøbenhavn ved Kirke- og Fattigskoler, Lærer paa Herlufsholm i Tegning og Skrivning 1857.

Gymnastiklærere.

95. **Schmidt, Jacob**, Lieutenant ved de sjællandske Landsfenerer, Gymnastiklærer paa Herlufsholm fra 1810 til 1815, Ritmester og Forstander for Exerceerskolen i Næstved, død 8 Juni 1828.
96. **Bidstrup, Lars Johan**, født paa Bornholm, Secondlieutenant ved de sjællandske Landsfenerer 1814, Premierlieutenant 1824, Secondritmester 1833, afflediget 1842, forrettede under Krigen 1848 Tjeneste ved 4de Dragonregiment's Depot i Næstved; Gymnastiklærer paa Herlufsholm fra 1815 til sin Død 19 Mai 1853.
97. **Meier, Johan Frederik**, født i Kjøbenhavn 3 Mai 1806, indtraadte i Militairetaten 1824 og deeltog som Overcommandeersergeant i Krigen 1848—1850, tog Afsted 1852; Gymnastiklærer ved Metropolitanskolen fra 1833 til 1853, da han blev ansat ved Herlufsholm i samme Egenkab; Danebrogsmand 1847, Krigsskolesfor 1853.

Dimittender.

1755.

Ingen.

1756.

Ingen.

1757.

98. *Hersom, Hans Christian.* See Nr. 25.
99. *Sang, Claus,* født 4 October 1740, Cornet ved fynske Dragonregiment 1761, Lieutenant ved de vestindiske Tropper 1764, Premierlieutenant samme Aar, karakteriseret Capitain 1770, Tolber og Consumtionsbetjent samt Postmester i Beile 1774, Tolber i Nyborg 1779, Tolb- og Consumtionskasserer samme steds 1797, død 22 December 1805. Bedstefader til Nr. 338.
100. *Jæger, Ephraim,* født 1737, theologist Candidat 1765, personel Capellan for Balle i Norge samme Aar, for Moland i Christiansands Stift 1770, Sognepræst sammesteds 1774, Provst og Sognepræst for Bygland i samme Stift 1783, for Sognedal i samme Stift 1798, død 1 Mai 1799.
101. *Jæger, Hans Jørgen,* født 11 November 1741, theologist Candidat 1762, Missionair i „Sukkertoppen“ i Grønland 1768, Sognepræst i Mariager, Hem og Sem 1779, i Damskølte paa Møen 1782, død 16 Juni 1794. Søn af Præsten Abolp Jørgensen Jæger, der dimitteredes fra Herlufsholm 1725.
102. *Kindam, Christen Arsløben,* født 1734, Forpagter paa Søholm ved Gjorslev til 1769, forpagtede derpaa Ringsted Kloster og købte Nagaard Gods, levede tilsidst i Kjøbenhavn af sin Formue, død 1801.

1758.

103. *Weber, Jens Jacob,* født 22 Juli 1742, Ammannens ved Universitetsbibliotheket 1765, Registrator ved Geheimearchivet 1776, Revisor i det danske Cancelli 1800, død 1805.
104. *Steenlofsus, Friderich,* født 23 September 1739, theologist Candidat 1760, Sognepræst for Udby i Odsherred 1764, død 18 December 1786.
105. *Aaskow, Urban Bruun,* født 28 April 1742, sendt med A. Bugge til Trondhjem 1761 for at anstille en astronomist Observation, Underlæge ved Frederiks Hospital 1767—69, Dr. med., Læge ved en algerisk Eftadre og Admiralitetsmedicus 1770; 1775 Livmedicus hos Dronning Juliane Marie, som han, efter hvad man fortæller, bar ud af Christiansborg Slot ved dets Brand, blev efter hendes Død Livmedicus hos Kong Christian den 7de; Etatsraad 1782, død 31 Mai 1806.

1759.

6. Heerfordt, Jacob, født 13 Juli 1742, Fuldmægtig hos Hoffjægermester, Grev Rantzau; død 1797.
7. Neergaard, Jens Bruun de, født 14 Juni 1742, Eier af Evestrup 1763, Landsdommer i Sjælland og Møen og Statsraad 1769, optagen i den danske Adelsstand 31 Mai 1780, død 22 April 1788. Stamfader til de nuværende Besiddere af Evestrup og Skjolbnæsholm og til den flevsigste og holskeenske Familie Neergaard.
8. Strunz, Andreas, Organist paa Bømmetofte 1759, blev findsvag og døde 1 Septbr. 1818 i en Alder af 78 Aar. Han var en Søn af Cantor Erhard Strunz paa Bømmetofte, der ogsaa var dimitteret fra Herlufsholm.
9. Langhorn, Rasmus Peter, født 1740, Skibspræst paa en Chinafarer 1771, Sognepræst for Vasse, Lønstad og Øyland i Christianstads Stift 1777, aflediget 1788, død i Kjøbenhavn 1797. Broder til Nr. 110.
10. Langhorn, Hans Ancher, født 28 Februar 1742, theologist Candidat 1764, Cantor i Svaneke og Ibsker paa Bornholm 1772, Capellan for Hasle og Ruthsker sammesteds 1773, Sognepræst til Pedersker sammesteds 1783; død i September 1790. Broder til Foranslaaende.

1760.

I n g e n.

1761.

1. Bang, Peder Schwane, født 21 October 1744, Underofficer ved Livvagten, theologist Candidat, residerende Capellan for Biig og Åsminderup i Sjælland 1769, Sognepræst for Hitterpæn i Trondhjems Stift 1774, for Strøm i Christiania Stift 1780, for Steenløse og Verr i Sjælland 1785, for Biig og Åsminderup 1787, død i Mai 1792. Broder til Nr. 112, Fader til Nr. 205, Morbroder til Nr. 207.
2. Bang, Friderich Ludvig, født 5 Januar 1747, medicinist Candidat 1767, reiste paa det finkeste Stipendium til Lydflland og Frankrig 1770—72, tog den medicinste Doctorgrad 1773, Reserbemedicus ved Frederiks Hospital 1774, Overmedicus 1775, Professor med. design. 1782, ordentlig Professor og Assessor i Consistoriet 1800, fratraadte da sit Embede ved Frederiks

- Hospital, Etatsraad 1811, Ridder af Dbrg. 1813, død 26 December 1820. Broder til Nr. 111, Morbroder til Nr. 207, Fader til Lægen, Conferentsraad D. Bang.
113. Teilmann, Peter, født 26 Septbr. 1745; theol. Candidat 1763, Hovmester for to Brødre de Poulsen ved Sorø Academie, Sognepræst for Borup og Rimmersløv i Sjælland 1776, for Løstrup og Uggerløse sammesteds 1783, død 21 November 1816. Broder til Efterfølgende.
114. Teilmann, Hans, født 7 Novbr. 1746; theol. Cand. 1763, Sognepræst for Borup og Rimmersløv i Sjælland 1770, for Lølse og Agerup smsteds 1776, død 17 Jan. 1822. Broder til Foransførte. Gift med en Søster til Ole Johan Samso, som skal have skrevet „Dyvele“ under et Besøg i Lølløse Præstegd.
115. Hahn, Joachim Henrich, født 7 Marts 1742, Byftriver i Rødby og Herredsftriver i Fuglse Herred 1777, tillige Byfoged i Rødby og Herredsfoged i Fuglse Herred 1778, entlediget fra Byfoged- og Byftriver-Embedet 1786, var ogsaa Postmester i Rødby, døde 1787. Broder til Efterfølgende.
116. Hahn, Jørgen, født 18 April 1744, theol. Cand. 1767, resid. Capellan i Stottemarke 1772, Sognepræst for Rjøbeløv og Vindeby paa Lolland 1777, død 1801.
117. Mathiesen, Johan Ludvig, født 30 Decbr. 1744, Rahytsftriver paa Orlogsslaaden, Huuslærer, Lærer ved den kongl. Døttreskole i Kjøbenhavn, theol. Cand. 1786, Præst i Nørhøa i Thyland 1789, i Sundborg og Jannerup sammesteds 1790, død 17 Marts 1810.
118. Hulegaard, Ole Jacobsen, født 2 Mai 1740, theol. Candidat 1763, resid. Capellan i Nordborg paa Als 1769, Sognepræst for Slotsbjergby og Sladstrup i Sjælland 1777, for Egebjerg smsteds 1786, Provst i Odsherred 1788, Sognepræst i Karlebo 1794, død 12 Juni 1807.
119. Høffding, Carl Adolph, født 31 Januar 1741, Forvalter paa Fuglebjerg i Sjælland, senere Eier af Hølløse Mølle ved Røstved, død 27 Mai 1793. Broder til Efterfølgende.
120. Høffding, Ole, Capellan for Hasle og Broby i Sjælland, Sognepræst for Marvede og Hylinge smsteds 1775, død 29 Mai 1796.

1762.

121. Eichstedt, Henrich Christophør Valentin s., var Cornet ved sin

- Jubtrædelse i Stolen, blev udnævnt til Premierlieutenant 1761, dimitteredes til Sørs Academie, ansattes ved sjællandske Dragonregiment 1763, Secondcapitain 1766, død 1770.
2. Soss, Georg Mathias, født omtrent 1746, død som Student 1771.
 3. Plum, Joachim Heinrich, født 1740, Regimentsquarttermester ved fælsterste Regiment 1775, ved Prinds Frederiks Regiment 1778, død 29 Decbr. 1797.
 4. Cronskjold, Cort Friderich, født 1740 eller 1741, død som Student.
 5. Göring, Hans Biderich, født omtr. 1743, Secondlieutenant ved sjællandske Dragonregiment 1766, Premierlieutn. 1772, Secondritmester ved 2det sjællandske Regiment Ryttere 1778, Escadronschef 1788, Charakt. Major 1790, død 8 Mai 1793.
 6. Jacobsen, Jacob, født 1743, Huuslærer i Helsingør, Sognepræst for Dreslette i Fyen 1778, Provst i Baag Herred 1794, død 1809.
 7. Nissen, Christian Nölow, født 12 Januar 1743, theol. Cand. 1766, Sognepræst for Hjemløst og Svinninge i Sjælland 1774, Provst, død 29 Mai 1813. Farbroder til Nr. 271.

1763.

8. Bendtsen, Bendt, født omtrent 1743. Har i Universitetsmatriklen Tilnavnet Herrlow.

1764.

9. Jensen, Hans, født omtr. 1748, Fuldmægtig i Rentekammeret 1779, Rentefriver, Justitsraad og Committeret i Rentekammeret 1802, Statsraad 1812, entlediget 1826, død 1829.
10. Lund, Børgen Henrik, født omtr. 1747, theol. Cand., Literatus, død i Kjøbenhavn 1808. Hans Skrifter anføres i Myrups Forfatter-Lexicon. Broder til Nr. 152.
11. Junch, Clemens Dieterich, Fuldmægtig ved Sjællands Stiftsamtscoutoir; Løbs- og Consumtionskasserer i Bordingborg 1791, død 25 Marts 1808, 62 Aar gl. Farbroder til Nr. 349.
12. Mehling, Andreas Johan, født 22 Febr. 1748, theol. Candidat 1767, pers. Capellan for Hasle og Broby i Sjælland 1771, Sognepræst for Egebjerg smsteds 1774, Provst i Odsherred 1783,

Slotspræst ved Frederiksborg og Sognepræst for Hillerød og Herlöv 1786, død 30 Novbr. 1790.

133. Holstein, Adam Caspar von, var først bestemt for Sættaten, men mistede sin Færlighed ved som Cadet at falde ned fra Mærset, kom derpaa til Herlufsholm, forlovede sig med Oldfruen Birgitte Wandal (Nr. 525), hvem han senere ægtebe, tog dansk-juridisk Examen, og blev som et Legn paa sin fornemme Families Unåde paa Grund af denne Mesalliance udnævnt til Byfoged og Byskriver i Storeheddinge og Herredsfoged og Skriver i Stevn og Færø Herreder 1766, fratraadte Byfoged- og Byskriver-Embedet 1790 og Herredsfoged- og Herredsskriver-Embedet 1801, døde 10 Mai 1817, 76 Aar gl. Farfader til Nr. 372. Den fra Rissenhavns Bombardement 1807 bekendte modige Chef for Livjægerne, Capitain E. F. v. Holstein, var hans Søn.

1765.

134. Hestrup, Ole, født 1747, Fuldmægtig ved Hof- og Stadsretten i København 1772; Protocollsecretair i Højesteret 1774, tillige furnummerat Assessor i Hof- og Stadsretten 1780; Højesteretsassessor 1796, Etatsraad, død 1815.
135. Schlegel, Henrik Frederik, født 19 Juli 1749, Alumnus paa Borchs Collegium og astronomisk Observator, Volontair i Deconomie- og Commerce-Collegiet 1766, Fuldmægtig 1776, Chef for Collegiets tydske og ostindiske Secretariat 1781, Rammerraad 1783, Committeret 1797, samme Aar Justitsraad, Medlem af Directionen for Kbhavns Fattigvæsen 1800, afflediget paa Bartpenge fra sin Post i Deconomie- og Commerce-Collegiet 1803, død 8 Septbr. 1822.
136. Jensen, Lorenz Peter, født omtr. 1749, død som ung Student.

1766.

137. Jensen, Christian, født 1750, død som theol. Candidat 1770.
138. Horneman, Claus Frres, født i Næstved 17 Febr. 1751, theol. Cand. 1768, studerede med Understøttelse af det Rosenkrantz'ske Stipendium i Göttingen fra 1770 til 1773, Decanus paa Højesteret 1773, erholdt Medaillen „pro meritis“ og en overordenlig Belønning af det theologiske Facultet, extraordinair Professor i Theologie 1776, ordenl. Prof. 1777, Dr. theol. 1779, Medlem af General-Rikse-Inspections-Collegiet fra 1789 til 1791, af

Commissionen for Universitetet og de lærde Skoler 1790, R. af Dbrg. 1810, Emd. af Dbrg. 1817, Rang med Biskopper 1822, død som Universitetets Senior 11 Febr. 1830. Hans 50-aarige Embedsjubilæum høitideligholdtes ved Universitetet 1826. Udgav i Forening med A. W. Brorson (Nr. 2) „Forhandlinger ved Jubelfesten paa Herlufsholm den 23 Mai 1816“.

139. Selsrup, Hans Nicolai, død i Gallizien som Premierlieutenant ved de østerrigiske Husarer.
140. Hvas, Frank Jørgen, født 1746, theol. Cand. 1772, fik Expectancebrev med kgl. Confirmation paa Binding og Bind 1775, men opgav den geistlige Bane og indtraadte i Rentekammeret som Volontair, Copist ved Revisionscontoiret for Kjøbstædernes Regnskaber 1781, Fuldmægtig ved det kjøbenhavnske Rentestrivercontoir 1787, Revisor (Contoirchef) i sjællandske og fynske Pupilcontoir 1797, Amtsforvalter i Veile 1799, afflediget 1814, virkelig Rammerraad 1813, død i Rolbing 14 Juni 1825.

1767.

141. Remvig, Jacob, født 29 Marts 1748, Præst ved Kjøbenhavns Arresthuus 1782, Sognepræst for Slotsbjergby og Sludstrup i Sjælland 1786, for Bommelsø og Hemmehøj smeds 1798, Provst, entlediget med Amtsprovsts Rang 1827, død i Slagelse 24 Juni 1831. Farsader til Nr. 457.
142. Bruun, Thomas Christoffer, født 2 Novbr. 1750, Informator i levende Sprog, Lector i Fransk og Engelsk ved det pædagogiske Seminarium, tillige Professor i Engelsk ved Universitetet 1802, Sproglærer ved Ingenieurcorpsets Læreinstitut 1808, Capitain i Kongens Livcorps indtil 1828, Oversætter for det kgl. Theater, død 24 Juni 1834. Søn af Stiftelsens Forvalter. Om hans Virksomhed som Oversætter og Forfatter vide Erslevs Lexicon.
143. Thoroup, Adam Gottlob, født 1751, antoges 1779 til at „oversætte Syngestykker for det kgl. Theater og forfatte Cantater til Caffelmusiken paa de kongl. Herstaders Fødselsdage“, død 28 Februar 1804.

1768.

144. Benken, Lauritz, født 1751, Rammerraad og Rentestriver, Justitsraad 1812, død 1830. Fader til Nr. 246.
145. Wirth, Tobias Christian, født 23 Septbr. 1751, theol. Cand.

1776, refib. Capellan for Slangerup og Uvelse i Sjælland
1779, ved St. Knuds Kirke i Odense 1782, Sognepræst til
Frue Kirke i Odense 1799; død 25 Febr. 1821.

146. Geisler, Ludvig Christian, født paa Herlufsholm 1750, Tolb-
controleur i Hjørring 1785, afflediget 1789, død 1790. Eneste
Søn af Nr. 88, Fader til Nr. 241.
147. Lerch, Johan Ludvig, var Bogholder ved Frolands Jernværk i
Norge.

1769.

148. Linde, Georg, født 1752, Cancellisecretair 1775, Protocollsecre-
tair i Høiesteret 1778, furnumerair Kassefor i Hof- og Stads-
retten i Kjøbenhavn 1781, død 1785. Broder til Nr. 151.
149. Piper, Johan Peter, Degn i Bøsteregebe og Østeregebe i Sjæl-
land, død 12 Decbr. 1829, 81 Aar gl.

1770.

150. Bernth, Peter Ludvig, født 1754, theol. Cand. 1775, refib. Ca-
pellan for St. Laurentii paa Føhr 1782, Sognepræst for Enge
i Slesvig 1784, for Rørrelsgum 1789, for Barnæs 1793, død
18 Juli 1817. Brodersøn af Nr. 1.
151. Linde, Conrad Daniel, født 21 Januar 1754, Fuldmægtig ved
det kgl. Partikulairkammer 1770, ved Skatkammeret 1774, adjung.
og succederende Kassierer ved Partikulairkammeret 1775, tillige
Kassierer ved Skatkammeret 1784 og ved den almindel. Forsørgel-
sesanstalt 1795, Jafstkassierer fra 1801 til 1821, vedblev at
fungere som Partikulairkassierer til sin Død den 16 Septbr.
1826. Justitsraad 1781, R. af Øbrg. 1809, virkelig Statsraad
1811. Broder til Nr. 148, Fader til 237.
152. Lund, Lauritz Severin. See Nr. 27.
153. Eskildsen, Hans Vilhelm, født omtr. 1749, Volontair i Gene-
raltoldkammerets Hæll. Toldconteur 1780, Portcontroleur i
Kjøbenhavn 1789, afflediget 1810, død 4 Novbr. 1819.
154. Haagen, Hans, født omtr. 1751, jur. Cand., Overretsprocu-
rator 1778, Høiesteretsadvocat 1780, død 1812.

1771.

J n g e n.

1772.

155. Sævi, Frederik Christian Otto, født 10 Juni 1752, theol. Cand.

refid. Capellan til Romnæs i Norge 1777, Sognepræst for Annebo smsteds 1793, entlebiget 1822, død 26 Februar 1836. Broder til Nr. 159.

6. Grove, Emanuel Rasmus, født 13 Septbr. 1756, 1776 Consulatssecretair og senere Consul i Marokko, ansat i Commercecollegiet 1784, Generalkonsul i Paris 1789, Deputeret i Commercecoll. 1793, blev 1801 sendt i en diplomatisk Mission til St. Petersborg, hvor han forblev omtrent 1 Aar, R. af Dbrg. 1808, reiste i Aarene 1810—15 flere Gange til Holland deels for at negociere Statslaan, deels i andre diplomatiske Diemeb, Medlem af den afrikanske Consulatdirection, virkelig Statsraad, Conferentsraad 1826, Dbrmd. 1828, død paa Fredensborg 12 Januar 1847. Var i Besiddelse af et ualmindeligt Sprog-talent, Medlem af flere lærde Selskaber og i endeel Aar Præsæs i Landhuusholdningsselskabet.
7. Hammer, Alaus Christoffer, født 1752, Over-Dirledommer og Over-Inspecteur ved Grevskabet Jarlsberg i Norge 1789, Byfoged og Bystriver i Lønsberg og Holmestrand 1804, R. af Dbrg., død 31 Januar 1834.

1773.

18. Tønnesen, Tønnes, født paa Herlufsholm 1756, Sognepræst for Hænderup og Skjendsved i Sjælland 1786, for Herfølge og Sædder smsteds 1792, Provst for Bjeverskov Herred, død 21 Juli 1810. Søn af Jorpagter Tønnesen, Broder til Nr. 170.
19. Faye, Marcus, født 10 Decbr. 1753, Rammerraad og Toldinspec-teur i Frederiksstad i Norge, død 25 Decbr. 1830. Broder til Nr. 155.
20. Såløw, Adam Gottlob Jesua s., født 16 August 1751, Second-lieutenant à la suite ved sjællandske Infanteriregiment 1777, virkelig Secondltm. ved syenske Infanterireg. 1779, Premierltm. 1787, forsat til Prinds Frederiks Reg. 1789, Charakt. Capitain 1791, afflediget 1794, indtraadte igjen i Militairetaten som Major ved Kronens Regiments annecterede Batailloner, Charakt. Oberstlieutn. 1809, afflediget med Obersts Charakter 1818, kjøbte Bjørnemose ved Svendborg, som han senere atter solgte, død i Svendborg 31 Decbr. 1835. Farsader til Nr. 500. Hans Datter Eline var gift med Poul Møller.

161. **Bergh, Gerhard Gunner**, født 23 Febr. 1755, theol. Candidat 1779, Sognepræst for Øvre-Øvinessdal i Christianiands Stift 1790, for Vor Frue og St. Laurentii i Lønsberg 1796, for Ringsager 1798, død 30 April 1834.

1774.

162. **Ross, Peter Tander v.**, født 1755, Auditeur ved det syenske geworbne Regiment, Assessor i Hofretten i Norge 1782, Kammerjunker, Laugmand i Nordland og Finmarken 1788, Justitiarius i Hofretten i Norge 1789, Statsraad 1790, død 27 April 1793. Fra 1784 Lehnbesidder af Godset Wilg i Mecklenburg. Jader til Nr. 258 og 270.

1775.

163. **Nahbek, Knud Sune**, født 18 Decbr. 1760, var den Første, der, tilligemed P. A. Heiberg, i 1777 underkastede sig den saakaldte store philologiske Examen, begyndte derpaa først at høre theologiske og siden juridiske Forelæsninger, men opgav disse Studier af Forkjærlighed for Theatret og den nyere Literatur, opholdt sig i Lybfland og Paris fra 1782 til 1784, deltog 1786 i Oprettelsen af „Selskabet for Efterslægten“, begyndte 1788 at holde offentlige Forelæsninger over Æsthetik og Rhetorik, foretog en ny Rejse til Lybfland 1789, Prof. i Æsthetik fra 1790 til 1799, Medlem af Commissionen for at udarbejde en ny Psalmebog 1790, Secretair i Commissionen for Universitetet og de lærde Skoler fra 1794 til 1805, Lærer i Historie og senere tillige Bestyrer for den lærde Underviisning i det af Hofpræst Christiani oprettede Opdragelsesinstitut fra 1799 til 1805, Lieutenant à la suite i Kongens Livcorps 1801, Lærer ved den kongl. dramatiske Skole fra 1805 til 1816, Inspector i det pædagogiske Seminariums danske Klasse 1807, samme Aar Capitain i Kongens Livcorps og havde i denne Egenkab Bøgt paa Universitetsbibliotheket under Rishenhavns Bombardement, Medlem af Theaterdirectionen 1809, Ridder af Drg. 1810, Dr. philos. i Kiel 1811, Professor i Æsthetik og dansk Sprog og Literatur 1816, ordenlig Professor 1817, Assessor i Consistoriet 1820, Medlem af det danske Videnskaberne's Selskab 1820 og af Selskabets Ordbogscommission 1821, Medlem af Selskabet for Fædrelandets Historie og Sprog 1822, Medlem af Studenterforeningen 1823 og af det islandske literære Selskab,

virtelig Statsraad 1828. Død 22 April 1880. Udgiver af „Minerva“ i Forening med Bram fra 1785—90, i Forening med Collet fra 1798—99, alene fra 1794—98 og fra 1799 til 1806, af „Ny Minerva“ fra 1806—8, „Danske Tilstuer“ fra 1791 til 1806, „Nye danske Tilstuer“ fra 1806—8, „Sandfigeren“ 1811, „Dagen“ fra 1811—14, „Dansk Minerva“ fra 1815—19, „Tilstueren“ fra 1819—22, „Hesperus“ fra 1819—23, „Tilstuerne“ 1823, „Xitogenia“ fra 1828—30. Om hans øvrige Virksomhed som Forfatter og Oversætter henvises til Erslevs Lexicon. Herlovianersamfundet høitideligholdt hans Hundrede-aarsfest 18 Decbr. 1860.

14. Buschlag, Frederik Ludvig, født 7 Febr. 1759, Cancellist i Statsens Revisionscontoir 1789, Contrôleur ved Assistentenshuset i Kjøbenhavn 1798, død 18 Jan. 1808.
15. Braun, Claus, født omtr. 1758.
16. Mandix, Jørgen, født 1756, ansat i det østersøiske og guineiske Handelscompagnies Tjeneste 1787—92, derefter ved Gouvernementscontoiret i Guinea, Second (s: Ræstcommanderende) ved Fortet Fredensborg, siden Bathuusforvalter, Commandant paa Fortet Kongenssteen og 4de Medlem af det kongl. Raad 1795, fort efter Commandant paa Fortet Fredensborg og 3die Medlem af Raadet, død 16 Novbr. 1799.
17. Werligh, Adrian, født 1756, Copist ved Hof- og Stadsrettens Justitscontoir 1782, tog dansk-juribist Examen 1784, Procurator i Slagelse, Byfoged- og Byskriver i Præstø 1801, emlebiget 1809, død 7 Marts f. A.

1776. *)

18. From, Frederik Christian, non cont., født 31 Juni 1758, theol. Cand. 1785, Missionair i Grønland 1787—93, vicarierede for Sognepræsten i Lydersløv i Sjælland 1795, Sognepræst for Billebeddinge og Havnsløv smsteds 1796, død 8 April 1823.

1777.

9. Becker, Erik, laud., født 23 Jan. 1760, jur. Cand. 1780, Bontair i Rentekammeret, Secretair 1782, Fuldmægtig i Revi-

*) Fra 1776 bleve Hovedkaraktererne laud., haud. laud. og haud. contenn. eller non contenn. indførte ved Examen artium. Ved alle følgende Distinktioner er Artiumkarakteren anført umiddelbart efter Distinktionens Navn.

fionscontoiret 1786, siden Revisor og Chef for det norske Revisionscontoire indtil 1814, da han blev ansat som Bogholder i Kjøbenhavns Magistrat, Kassierer ved Staden Kjøbenhavns Hovedklasse 1816, entlediget 1818; virkelig Cancelliraad 1804, virkelig Justitsraad 1812; død 11 Juni 1837.

170. Tønnesen, Hans, non cont., født 1759, jur. Cand., Forpagter af Skullerupsholm ved Røestilde, Eier af Nolsgaardens Skousbo, som han siden afhændede, hvorefter han levede hos sin Søn paa Gunderupgaard ved Rjåge indtil sin Død 1837. Søn af Forpagteren paa Herlufsholm, Broder til Nr. 158, Farfader til Nr. 430.
171. Mørcher, Mads Bohné, non cont., født 1758, Sognepræst for Rornerup og Svogersløv i Sjælland 1797, blev findsvag og resignerede 1829, døde kort efter i Utersløv ved Kbhavn.
172. Kemnigh, Otto, haud ill., født 11 Septbr. 1758, theol. Cand. 1781, Copist i det danske Cancelli 1784, jur. Cand. 1788, Byfoged i Thisted og Herredsfoged i Hillersløv og Sundborg Herreder 1789, Procurator ved alle Over- og Underretter i Danmark med Undtagelse af Højesteret og Hof- og Stadsretten i Kbhavn 1792, Landvæsenkommisfær i Thisted Amt 1795, Birkedommer i Kronborg Birk 1798, tillige Birkedommer og Skriver i Hellebæk Birk 1806, Ridder af Danebroge 1810, entlediget med Forbehold af Auktionsdirecteur-Tjenesten 1811 død 24 August 1834. I Marts 1800 reiste Mortorp Hovedgaards Bønder ham et Hædersminde paa Nær Sogns Kirkegaard i Thisted Amt, fordi han havde udpirket, at de bleve Selveiere.
173. Warming, Frederik, non cont., født 15 Novbr. 1758, gif strax efter sin Dimission i det asiatiske Compagnies Tjeneste, døde 20 Marts 1820 paa Cap, hvor han var bragt syg iland fra Chinafareren „Christianshavn“, paa hvilken han var Supercargo.

1778.

174. Beckman, Henrik, haud ill., født 9 Octbr. 1761, theol. Cand. 1786, Sognepræst for Boesklunde i Sjælland 1787, død 11 Decbr. 1830.
175. Schmidt, Andreas Christian, uden Hovedcharakt. i Matritelen, theol. Cand. 1782, Degn i Skjelby og Sundersløv i Sjælland omtr. 1801, afflediget 1827, død i Røstved 5 Novbr. 1828.

176. **Bjholm, Hans Nicolai**, non cont., født 1758 eller 1760, var Degn.
177. **Sørensen, Nicolai Peter**, uden Hovedcharakt. i Matrikelen, var Degn i Gladsaxe, død 1807.
178. **Warming, Hans**, non cont., født omtr. 1760, var Underbetjent ved Toldvæsenet.

1779.

J u g e n.

1780.

179. **Knagenhjelm, Joachim von der Lippe de**, haud ill., født 1760, død som Student 1782 eller 1783.
180. **Hersom, Niels Christian**, haud ill., født 1760, theol. Cand., Pagehovmester paa Fredensborg hos Enkedronning Juliane Marie, Sognepræst for Haudrup og Skjendsved i Sjælland 1792, for Lidemart og Bjeverskov smsteds 1794, død 10 Septbr. 1829. Brodersøn af Nr. 98.
181. **Stage, Henrik Vilhelm**, haud ill., født 1760, død som Student.
182. **Jog, Søren Aemvigh**, haud ill. See Nr. 28.
183. **Jog, Rasmus**, haud ill., født 28 Novbr. 1762, theol. Cand., resid. Capellan i Rjøge 1789, Sognepræst ved St. Mortens Kirke i Næstved 1796, for Rjøge og Ølsemagle 1804, død 6 August 1817. Broder til Foranstaaende.

1781.

184. **Kord, Tyder**, haud ill., født 1761, jur. Cand., Overretsprocu-
rator 1793, død som advocatus reglus paa St. Croix.
185. **Ramus, Christian**, laud., født 3 Januar 1765, philol. Cand. 1784, theol. Cand. 1786, samme Aar Vice-Decanus paa Com-
munitetet, reiste med Understøttelse af det Læssonske Stipendium
udenlands 1789—93, studerede Numismatik i Wien under den
berømte Eckhel, i Italien under Zoegas og Cardinal Borgias
Veiledning, blev 1792 Medlem af det Volscifte Selskab i Belitri,
Mag. artium og Dr. philos. 1793, holdt som Privatdocent Fore-
læsninger ved Universitetet over Classifikerne 1794—95, Biblio-
thekar ved det Classenske Bibliothek 1795—1831, Inspecteur
(senere Directeur) ved det kgl. Mynt- og Medaille-Cabinet 1799,
Medlem af det skandinaviske Literatur-Selskab 1798, titulair
Professor 1802, Medlem af det kgl. danske Selskab for Fædrelandets
Historie og Sprog 1813, af det kgl. danske Vidensk. Selskab

1816, R. af Dbrg. 1817, død 11 Juli 1832. Har navnlig stor Fortjeneste af den antike Myntsamling, som han bestrev i et Værk, der endnu tjener til Catalog for Samlingen, paabegyndte en Beskrivelse, efter en meget stor Maalestok, over de danske Mynter.

186. Aragelund, Ludvig Frederik Schack, haud ill., født 1762, død som theologisk Candidat 1786.
187. Døysell, Frank Christrup, haud ill., født 24 Jan. 1763, theol. Cand. 1784, Huuslærer, pers. Capellan i Østøfte paa Holland 1788, Sognepræst sammesteds 1789, død 1818.

1782.

188. Heuermann, Carl Georg, laud., født omtr. 1765, død som medicinsk Candidat.

1783.

189. Bernth, Frank, haud cont., født 1765, Copist i sjællandske og lollandske Tolbcontoir 1792, Tolb- og Consumtionsklasserer i Ringkjøbing 1798, død 26 Jan. 1818. Ældste Søn af Nr. 1, Broder til Nr. 221 og 238.
190. Tychsen, Bartholomæus Christian, haud cont., født 1763 eller 1764, var Underbetjent ved Veivæsenet.

1784.

191. Koenig, Gerhard Frederik, laud., født 30 April 1764, cand. philos., ansat i Tolbammerets norske Consumtionscontoir 1789, Eier af Stolpegaard i Gjentofte Sogn fra 1791 til 1792, Sognebogn i Boeslunde 1794, i Skjelslø 1809, Lærer ved Garnisons-Pigeskole i Kbhavn 1810, Assistent i Rigsbanken fra 1812 til 1815, da han vendte tilbage til sin Ansættelse ved Garnisons-Pigeskole, Førstelærer ved Trinitatis Skole 1818, død 6 Septbr. f. A.
192. Des Campeaux, Rochus Leopold Henrik Frederik, laud., født 1763, jur. Cand. 1793, fransk Sproglærer, død i Kjøbenhavn 1803. Broder til Nr. 204.
193. Rosenkilde, Hans (Johannes), laud., født 1765, jur. Cand. 1799, Protocolsecretair i Præsteret 1800, Assessor i Kbhavns Politiret 1802, Præsteretsassessor 1809, virkelig Statsraad, Conferensraad 1828, død 4 Decbr. 1837.

1785.

4. **Alem, Gustav**, haud ill., født 1765, theol. Cand. 1791, resid. Capellan for Hamnæs Menighed i Norge, Sognepræst for Daurdal under Grebstabet Jarlsberg 1799, siden for Stofte, Stee og Arendal, død 21 Septbr. 1833.
5. **Wellejus, Thomas Hansen**, non cont., født 1765, Sognebegn for Fensmark og Riisløv i Sjælland 1793, for Rønnebæk og og Olstrup sammesteds 1795, død 1833. Sønnesøns Søn af Anders Sørensen Wedels Søn Lauge Andersen Wedel, Sognepræst ved Domkirken i Ribe, som var dimitteret fra Herlufsholm.

1786.

6. **Sarild, Otto**, haud ill., født 1769, Organist i Christiansand 1787 eller 1788, død i Martz 1808.
7. **Aragelund, Peter Schack**, haud ill., født 1766, studerede Theologie, men opgav Studeringerne og blev Landmand, Forpagter af Durebygaard paa Lolland 1805, død 15 Aug. 1819.
8. **Gjellerup, Jacob**, haud ill. See Nr. 30.

1787.

9. **Høyer, Nicolai**, laud., født 1767, theol. Cand. 1793, Sognepræst for Tvede og Linde i Aarhus Stift 1801, død 30 Juni 1805.
10. **Møller, Jacob Chimotheus**, haud ill., født omtr. 1767, Exam. jur., studerede Landoeconomie og udgav i dette Fag adskillige Skrifter, som anføres i Myrups Forfatterlexicon, død 1808. Broder til Nr. 218, 222 og 236.
1. **Schow Michael**, non cont., født 23 Septbr. 1766, Jænderif à la suite ved norske Livregiment 1792, afflediget 1793, Strandtoldbetjent mellem Helsingør og Tisvilde 1796, Strandcontroller, karakteriseret Capitain, død 20 Mai 1829.

1788.

2. **Howe, Christian Frederik**, non cont., død som Organist i Helsingør 18 Septbr. 1802, 34 Aar gl. (pag. 181, Anm. **).
3. **Berthelsen, Frederik**, non cont., født 1769, var Landmand.
4. **Des Campeaux, Carl Georg**, haud ill., født 1768, Underofficer i Vestindien, kom derpaa, omtrent 1790, paa et Handelscontoir i Livorno, blev paa den franske Occupations Tid ansat i en militair Embedsstilling indtil Gjenoprettelsen af den tidligere

Tilstand, hvorefter han ernærede sig som dansk Løll indtil sin Død 12 Januar 1828. Broder til Nr. 192.

205. Bang, Jacob Hansen, haud ill., født 19 April 1770, theol. Cand. og Huusprædikanant paa Bregentved 1793, resid. Capellan for Asminderød, Grønhoft og Fredensborg 1795, Sognepræst for Nykjøbing og Nørvig i Sjælland 1802, sit Rang med Kjøbenhavns Sognepræster 1812, anden Præst ved Roeskilde Domkirke 1813, Domprovst i Roeskilde og Provst i Sømme-Boldborg Herreder 1823, N. af Dbrg. 1836, død 28 Februar 1841. Søn af Nr. 111, Fader til Juristen, Gehælmraad P. G. Bang.

1789.

206. Hersom, Otto, laud., født 1770, død som Student 1791. Søn af Nr. 98.
207. Grundtvig, Otto, laud., født 20 Octbr. 1772, theol. Cand. 1794, Prædikanant ved det Harboeste Fruekloster i Kjøbenhavn 1795, Sognepræst for St. Jørgens og St. Jbs i Sjælland 1798, for Lorkildstrup og Lillebrænde paa Falster 1800, Provst i Nørreherred 1805, sit Rang med Amtsprovster 1815, Sognepræst for Gladsaxe og Herløv i Sjælland 1823, død 14 Januar 1843. Søstersøn af Nr. 111 og 112, Broder til Biskop N. F. S. Grundtvig.
208. Sagger, Frederik Siegfred, haud ill., født 1772, var Oberst i fransk Tjeneste, deltog under Napoleon i Felttogene i Italien, Egypten, Spanien og Rusland, Officeer af Vreslegionen og chevaller de l'empire.
209. Anag, Nicolai Lorenz, haud ill., født 1769, død som Student.

1790.

210. Artwed, Johan Adolph, haud ill., født 16 Septbr. 1768, Time-lærer i Kjøbenhavn, Degn og Skolelærer i Balby ved Hillerød 1801, død 8 Febr. 1844.
211. Fischer, Georg Christian, laud., født 7 Octbr. 1772, jur. Cand. 1792, studerede i Göttingen 1793—95, Copist i det danske Cancelli 1796, Cancellisecretair 1800, Cancellist 1802, Contoirchef 1804, Cancelliraad 1807, tillige Assessor i Cancelliet og Justitsraad 1812, virkelig Etatsraad 1816, død 1 April 1825.
212. Wadshjær, Emanuel, laud., født 1773, jur. Cand. 1805, Sprog-lærer, død 1836.

13. **Olivarius, Henrik Elias**, haud ill., født 1772, chirurg. Cand. 1802, Regimentschirurg ved Bornholms Militz 1802, død i Rønne 1816.
14. **Melchior, Hans Bøchman**, laud. See Nr. 8.
15. **Gybring, Søren**, laud., født 6 Novbr. 1773, theol. Cand. 1796, Hører ved Christiansands Skole og personel Capellan ved Domkirken sammesteds, Aftenangspræst og Rector ved Skolen paa Bragerne 1798, Sognepræst i Karleby paa Falsler 1802, men allerede samme Aar forflyttet til Drammen, Storthingsmand 1814, død 19 Novbr. 1822.

1791.

16. **Stockfleth, Johan Georg de**, laud, født omtr. 1773, død 1793.
17. **Weinschenck, Georg Frederik**, laud, født 1772, philol. Cand. og Hører ved Frue Latinskole i Kbhavn 1795, Adjunct smsteds 1797, tillige Secretair ved Skoleraadet for samme Skole 1803, theol. Cand. 1807, Sognepræst for Krummerup og Fuglebjerg i Sjælland 1812, for Skjelby og Gundersløv smsteds 1825, vandt 1818 Landhuusholdningssekskabets Guldmedaille, død 9 Mai 1830.

1792.

18. **Møller, Carl Johannes**, laud., født 3 Novbr. 1774, jur. Cand. 1800, vandt Universitetets Guldmedaille for det juridiske Priis-spørgsmaals Besvarelse 1801 og baade for den philosophiske og den æsthetiske Opgaves Besvarelse 1802, Protokollsecretair i Høiesteret 1802, tillige Adjunct og Notarius ved det juridiske Facultet 1805, entlediget fra Protokollsecretair-Embedet 1813, fra sin academiske Ansættelse 1815, død 3 October 1816. Juridisk og æsthetisk Forfatter, vide Erslevs Lexicon. Broder til Nr. 200, 222 og 236.
19. **Birckholm, Christian Nicolai**, haud ill., født omtr. 1771, jur. Student, Copist i det danske Cancellies 2det Revisionscontoir for Rigsstadregnskaber 1805, død 1817.

1793.

20. **Smith, Eiler Hagerup**, haud ill., født 1773 eller 1774, theol. Cand. 1798, Capellan i Helsingø i Sjælland 1801, Sognepræst for Hald i Narhuus Stift 1811, tillige for Rjærby 1816, for Bringsstrup og Sigersted i Sjælland 1822, død 13 Decbr. 1838.

221. **Bernth, Frederik Ludvig**, laud., født 1776, Capitain og Compagnichef i Kongens Livcorps 1808, død 22 Mai 1823. Søn af Nr. 1, Broder til Nr. 189 og 238.
222. **Møller, Berthel Christian Ludvig**, laud, født 1776, Respondens ved H. B. Melchior's (Nr. 8) Doctordisputats 1801, Forstander for Borgerdybskolen i Kjøbenhavn 1806—11, boede derefter i Lyngby ved Kbhavn og beskæftigede sig tildeels med Privatunderviisning, død 13 Novbr. 1828. Broder til Nr. 200, 218 og 236.

1794.

223. **Manthey, Carl Frederik Paul**, laud., født 1777, juridisk Cand. 1798, Fuldmægtig i Rentekammerets tydske Rammerecancelli 1802, Amtsforvalter i Sønderborg 1807, tillige Tolbforbølter smsteds 1808, virkelig Justitsraad, Medlem af en Commission i Anledning af nogle storartede Smuglerier i Flensborg, flere Gange const. Amtmand, virkelig Etatsraad 1828, R. af Dbrg. 1836, entlediget og udnævnt til Dbrmd. 1852, død 15 Novbr. 1858.
224. **Winther, Thomas Holst**, laud, født omtrent 1775, jur. Cand. 1798, Undercancellist, Byfoged og Bystriver i Frederiksted paa St. Croix 1805, død 1806.

1795.

225. **Moss, Joseph Albert**, laud., født omtr. 1776, jur. Cand. 1798, levede i Christiania af sin Formue, død i Februar 1851.
226. **Friis, Erik**, laud, født 10 October 1776, theol. Cand. 1803, personel Capellan for Marslev og Virlende i Fyen 1807, Sognepræst smsteds 1808, død 5 Juni 1836. Broder til Nr. 260.

1796.

227. **Wederkinch, Hans Peter**, laud., født omtr. 1776, jur. Cand. 1801, Auditeur ved fyenste Regiment lette Dragoner 1803, tillige Regimentsquartiermester 1806, virkelig Rigsraad 1810, Bystriver i Afsens og Herredsstriver i Baag Herred 1822, 2den Raadmand samt By- og Raadstuestriver i Odense samme Aar, død 1 Juni 1832.
228. **Withusen, Carl Christoffer**, laud., født 7 Decbr. 1778, Compagnichirurg ved sjællandske Infanteriregiment 1797, chirurgisk Candidat ved Frederiks Hospital i Kjøbenhavn 1801, cand.

- chirurg. 1803, Reservechirurg ved det Chirurgiske Academie 1803, tillige ved Frederiks Hospital 1806, Charakt. Regimentschirurg 1807, reiste i Frankrig og Lybfland paa det Cappelske Reifestipendium 1807—10, Regimentschirurg ved det forenede flensvigste Jæger- og holfteenske Skarpskytte-Corps 1810, ved Kongens Regiment 1811—19, foretog med kongl. Understøttelse en videnskabelig Reise til Wien 1811, til London 1816, blev 1811 Adjunct, 1816 overordenlig Professor, 1819 tredje og 1830 anden ordenlig Professor ved det Chirurgiske Academie, Medlem af Sundhedscollegiet 1819, Overchirurg ved Frederiks Hospital 1819—31, R. af Dbrg. 1828, kgl. Hofchirurg 1830 til 1848, virkelig Statsraad og Vresmedlem af det kgl. medicinske Selskab 1836, Dbrmb. 1840, ordenlig Professor ved Universitetet 1842, Directeur for Blinde- og Døvstummeinstituttet 1840 og Medlem af Directionen for Frederiks Hospital 1842, Conferentsraad 1848, Emd. af Dbrg. 1852, død 16 Juli 1853.
229. **Junch, Michael Johannes**, haud ill., født 1776, Secondlieutn. ved Husarerne 1804, Premierlieutenant 1810, død paa Jægersborg 13 April 1814. Fader til Nr. 336.
230. **Kreber, Peter Christian Erasmus**, haud ill., født 1778, Secretair ved det kgl. danske Consulat i Algier 1802, afflediget med Bartpenge 1809, tog juridisk Examen, Fuldmægtig hos Faderen, der var Amtsforvalter i Segeberg, Sold- og Consumtionskriver i Tranquebar 1814, død 8 Decbr. 1820.
231. **Görk, Georg Suhr**, haud ill., født 1777, Chir. Cand. 1804, død samme Aar som Reservechirurg i Sæstaten.

1797.

232. **Møllested, Simon Christian**, laud., født 28 Jan. 1778, theologisk Cand. 1799, Huuslærer, personel Capellan for Balløby og Taarnby 1802, for Giby og Dalby, for Slangstrup og Uvelse, for Herstedøster og Herstedvester, for Thorslunde og Jæhvi — Alt i Sjælland, — Sognepræst for Hjert og Harre i Viborg Stift 1810, død 18 Septbr. 1828.
233. **Wolff, Eiler Mathias**, non cont., Skolelærer i Høsten i Dalby Sogn, Skolelærer og Kirkesanger i Rjederup i Thureby Sogn 1808, død 27 Jan. 1829, 52 Aar gammel.
234. **Sulow, Nicolai Christopher**, haud ill., født omtr. 1779, Forst-inspecteur ved Hørlusholm 1811, tillige Godsforvalter 1816,

afflediget som Godsforvalter 1836, men vedblev som Forstinspecteur. Fra 1836 til sin Død 11 October 1853 var han i Huset hos sin Eftermand, Cancelliraad Rjer.

1798.

235. **Krebs, Carl Ferdinand Vilhelm**, laud., født 3 April 1780, tog 2den Examen 1798 og 1799, studerede Mathematik, 1802 tilkjendt Accessit og 1804 Universitetets Guldmedaille for de mathematiske Opgavers Besvarelse, reiste udenlands, vandt 1807 Videnskabernes Selskabs Sølvmedaille for en mathematisk Afhandling, Digeconducteur i Hertugdømmet Slesvig 1808, Digeinspecteur over de slesvigske Døer 1819, samme Aar Kammeraad, tillige Postmester i Byd paa Føhr 1839—46, død 6 Marts 1854. Broder til Nr. 256 og 263.
236. **Møller, Mathias Benjamin**, laud., født 1779 eller 1780, Assistent i Rigsbanken 1814, i Nationalbanken 1818, død 1822. Broder til Nr. 200, 218 og 222.

1799.

237. **Linde, Johan Gabriel**, laud., født 19 Novbr. 1781, anden Examen 1800, juridisk Student, Copist i Statkammer-Kasserecontoiret 1801, tillige Copist i Zahlkasserecontoiret samme Aar, const. Fuldmægtig i Zahlkasserecontoiret 1803, virkelig Fuldmægtig 1805, opgav da det juridiske Studium, Kassere, senere tillige Secretair og Medbestyrer ved det kgl. Blindeinstitut fra 1810 til 1854, tillige Fuldmægtig ved det kgl. Particulairkammer 1812—1821, virkelig Kammerassessor 1813, Zahlkassere 1821—41, Particulairkassere 1826—49, virkelig Kammeraad 1826, virkelig Justitsraad 1828, virkelig Etatsraad 1836, R. af Dbrg. 1840, Medlem af Directionen for Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn fra 1841 til 1854, Conferentsraad 1849, Revisor for Civillistens Hovedregnskab og Decisor for sammes øvrige Regnskaber fra 1850 til 1861, Dbrmd. og Emd. af Dbrg. 1851, død 13 Febr. 1864. Søn af Nr. 151.
238. **Bernth, Laurik Andreas**, laud., født 1782, jur. Cand. 1803, Undercancellist 1805, Cancellisecretair 1807, Borgermester i Korsør 1809, Herredsfoged i Boer og Rim Herreder og Virke dommer ved Steensballegaards Birk 1823, virkelig Justitsraad, senere virkelig Etatsraad, R. af Dbrg. 1846, død 11 October 1860. Søn af Nr. 1, Broder til Nr. 189 og 221.
239. **Budde, Jens Henrik**, laud. ill., født 10 Novbr. 1778, studerede

nogle Aar Theologie, men maatte paa Grund af Sygdom opgive Studeringerne, Huuslærer, forpagtede Øvregaard i Øjntofts Sogn og 5 Aar efter Pagterold i Horns Herred, købte Herløgsgaard ved Hillerød 1831, Landvæsenstommisair for Frederiksborg Amt med Kammerraads Rang, folgte Herløgsgaard 1841 og købte en lille Landeiendom ved Bloustrød, hvor han døde 23 Februar 1858. Broder til Nr. 31 og 250.

1. Gräner, Peter Christian, laud. ill., født 1781, død som Student 1817.
2. Grønlund, Johan Christian, laud. ill., født 1780, Kjøbmand i Grønland, død 1836. Søn af Nr. 146, Sønesøn af Nr. 88.

1800.

1. Braes, Johan Adam, laud., født 1782, theol. Cand. 1806, Sognepræst for Høleby og Bursø paa Lolland 1814, død 11 Mai 1831.
2. Arthman, Jens Peter, laud. ill., var Forvalter.
3. Bartholdy, Nicolai Conrad Middelthun, laud. ill., født 14 Februar 1779, studerede nogle Aar, men tog ingen Embedsexamen, arbejdede derefter i Deconomie- og Commerce-Collegiet indtil han 1806 købte Hørfølge Mølle ved Rjøge, som han atter solgte 1809, da han udnævntes til Skovrider ved Ballø Stift, død 26 Febr. 1835. Morfader til Nr. 77.
4. Gerner, Henrik, laud. ill., Capitain, R. af Øbrg. 1809, Ridder af Sværdordenen, Grosferer i Moss, død 11 Febr. 1837.

1801.

I n g e n.

1802.

1. Bentzen, Peder, laud., jur. Cand. 1807, Cancelliraad og Rente-skriver 1821, Justitsraad 1829, Directeur for den grønlandske og færøske Handel 1841, Statsraad samme Aar, R. af Øbrg. 1847, Conferentsraad. Søn af Nr. 144.
2. Sibbern, Frederik Christian, laud., født 18 Juli 1785, kappedes i 1803 om Prisen for Universitetets Opgave i Mathematiken, vandt i Aarene 1806, 1807 og 1810 Medailler for Besvarelsen af Universitetets philosophiske Priisopgaver, jur. Cand. 1810, tog den philosophiske Doctorgrad 1811, studerede Philosophie ved tydske Universiteter fra 1811 til 1813, Medlem af Videns-

- Skabernes Selskab 1816, extraordinair Professor i Philosophie ved Kjøbenhavns Universitet 1818, ordenlig Professor og Medlem af Consistoriet 1829, R. af Dbrg. 1836, Dbrmd. 1840, virkelig Etatsraad 1845, Conferentsraad, Emb. af Dbrg. 1862. Var en af Trykkestiftelselskabets Stiftere, Medlem af det skandinaviske Literaturselskab. Foranstaltede i Forening med Nr. 352 og 412 den første større Sammentomst af Herlovianere 14 Januar 1839. Hans 50 Aars Studenterjubilarum helligeholdtes af Herlovianersamfundet 5 Novbr. 1852. Om hans Skrifter, hvoraf her bør nævnes de to Mindetaler over Brorson (Nr. 2) og over Melchior (Nr. 8) indeholdes Oplysning i Erslews Lexicon.
248. Nchfeldt, Albert, forlod Examen og blev privat indstreven som Student; Copist i Generaltolbdirectoratets sjællandske Tolbcontoir 1810, død 1814. Broder til Efterfølgende.
249. Nchfeldt, Henrik Christian Ernst, laud ill., kom aldrig i nogen Livsstilling, døde i stor Fattigdom 1821.
250. Sudde Christen Smith, laud ill., født 16 August 1783, drev en Lid Handelsforretninger i Lønsberg, tog theologisk Embedsexamen i Christiania 1820, samme Aar pers. Capellan for Vder i Gulbrandsdalen, Sognepræst for Annebo 1822, for Brunlangnæs (Tanum) 1829, død 18 Mai 1830. Broder til Nr. 31 og 239.
251. Sommerfeldt, Hans, laud ill., født 5 April 1783, jur. Cand. 1807, Sagfører i Christiania, senere Sørenskriver i Moss, død 30 August 1823. *)

1803.

252. Hammer, Heino Gottlob Melchior, laud., født 11 Juli 1786,

*) 3 1802 dimitterede Conrector Brorson privat:

Hemann, Christian Hørrebow, født 6 Juli 1782, medicinsk Cand. 1809, Distriktslæge i Kragerø, R. af Dbrg. 1818, død 1863. Broder til Efterfølgende og Nr. 266.

Hemann, Peter, født 5 Novbr. 1783, jur. Cand. 1805, Volontair i Cancelliet 1806, Copist i den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Justitscontoir 1808, Assistent i Kongens Fogeds Contoir 1810, Underfoged i Kjøbenhavn 1821, virkelig Cancelliraad 1827, Kongens Foged sammesteds 1845, Justitsraad, afskediget og udnævnt til virkelig Etatsraad 1867, død i Kjøbenhavn 25 Januar 1861.

theol. Cand. 1810, refid. Capellan for Bøsser og Onsbjerg paa Samsø f. A., Sognepræst for Bistofte i Aarhus Stift 1819, entlediget 1849, død i Bistofte 17 Febr. 1850.

53. Schmidt, Johan Ludvig, land., født 23 April 1784, jur. Cand. 1806, Cancellist ved Feltcommissariatet 1807, senere Ordonnateur ved Armecontingentet i Frankrig, Overtrigscommisfairs 1814, udnævnt til Underfoged i Kjøbenhavn 1817, men tiltraadte først Embedet 1819, Byfoged og Auctionsdirecteur i Aalborg samt Birkedommer i Nørre-Sundby Birk 1821, virkelig Justitsraad 1826, Borgermester og Auctionsdirecteur i Aalborg 1833, død 2 Septbr. 1837.
54. Gartner, Herman Erschow, haud ill., født 1785, Candidat ved Frederiks Hospital 1807, Chirurgle Cand. 1808, Amanuensis hos Professor Winsløv 1808—9, Regimentschirurg i den norske Armee 1809, samme Aar Physicus for Brabtsberg Amt i Norge, reiste til Kjøbenhavn 1810, studerede i Edinburgh og London 1811—12, derefter Districtschirurg i Arendal, tog den medicinske Doctorgrad 1815 og practiserede derpaa i Kjøbenhavn, ordenligt Medlem af det medicinske Selskab 1818, fik Videnskaberne Selskabs Sølvmedaille 1822, Regimentschirurg ved sjællandske Jægercorps 1824, ved begge Livgarder 1825, død 4 April 1827. Broder til Nr. 268.
55. Palludan, Hans, haud ill., født 29 Decbr. 1785, jur. Candidat 1806, Dragonofficeer, Politimester i Drammen 1813, Foged i Nedre-Lellemarken og Bamble 1828, Krigssassessor, Ridder af Bøsaordenen, død i Skien 27 Juni 1842.
56. Krebs, Peter Axel Christian, non cont., født 31 Juli 1784, jur. Cand. 1808, Fuldmægtig i Rentekammeret, Amtsforvalter i Ringsted 1825, i Ringkjøbing 1833, Rammerraad, død 4 Juli 1850. Fader til Nr. 403, Broder til Nr. 235 og 263.

1804.

57. Meiersen, Andreas Ludvig, laud., født 27 Febr. 1787, juridisk Cand. 1809, Regimentsquartiermester og Auditeur ved 10de Regiment lette Dragoner i Randers 1810, Herredsfoged i Hougsp, Sønderhald og Øster-Vissberg Herreder og Cancelliraad 1820, Justitsraad 1836, død 9 Septbr. 1850. Dattersøn af Nr. 1, Broder til Nr. 276 og 277.
58. Ross, Joseph Albrecht Friedrich Christoph v., laud. præcet.,

- født 4 Marts 1787, jur. Cand. 1807, Gesandtschaftssecretair i Westphalen 1813—14, i Wien 1816—28, derefter i Paris til 1835, da han udnævntes til Charge d'affaires sammesteds, overordenlig Gesandt og befuldmægtiget. Minister smsteds 1836, entlediget 1845. Kammerherre 1821, R. af Øbrg.; Øbrmb. og Ridder af den østerrigste Leopoldsorden 1828, Emd. af Øbrg. 1836, Ridder af den sardinste St. Mauritius og Lazarusordens 1ste Klasse. Død i Hamborg 18 Januar 1858. Søn af Nr. 162, Broder til Nr. 270.
259. **Wedell-Jarlsberg, Frederik Vilhelm, Baron**, privat indstreven som Student uden offentlig Examen, jur. Cand. 1808, Amtmand i Jiumarken; senere i Bradsberg Amt, Tolbinspecteur i Laurvig 1844, Storkors af Nordstjernen, død 1863.

1805. *)

260. **Friis, Otto Engelsted**. See Nr. 41.
261. **Gyldenfeldt, Hans Henrik**, jur. Cand. 1809, Overauditeur, Byfoged og Byftriver i Sorø, Birkedommer og Skriver i Sorø Birk og ved Baroniet Holberg, virkelig Justitsraad 1829, afflediget 1841; lever i Sorø.
262. **Schmidt, Mathias Henrik**, Fændrik ved norske Livregiment 1807, Secondlieutenant ved sjællandske Jægercorps 1811, ved holfteenske Landseneer-Regiment 1819, Premierlieutenant s. A., Charakt. Ritmester 1828, afflediget 1842, død 1860.
263. **Arbbs, Christian Emil**, Secondlieutenant i Artilleriet 1807, Premierlieutenant 1812, Secondcapitain 1824, Batterichef 1830, død 20 Juli 1832. Broder til Nr. 235 og 256.
264. **Bang, Jens**, født 14 Juli 1786, tog anden Examen 1806, studerede i nogle Aar Theologie, blev Huuslærer paa Vadsnæs og lagde sig da efter Botanik, Landmaaling og Forstvidenskab, tog Landmaalerexamen og senere Forstexamen, Skovrider ved de fgl. Skovanlæg paa Alheden 1815, tillige Liendecommissair 1817 og Landmaaler 1820, Forstraad 1829, senere Justitsraad, R. af Øbrg. 1852, Formand i Liendecommissionen for Viborg Amts sydløslige District 1854, afflediget med Titel af virkelig Etatsraad 1862, død 9 Juli 1862 paa Stendalgaard.

*) 3 Aarene 1805—1811, begge inclusive, gaves der ingen Hovedkarakterer ved Examen artium.

mann, Hans, jur. Cand. 1809, Overretsprocurator i Vest-
1812, død 1818.

1806.

ian Ludvig, født 27 Jan. 1786, theol. Cand.
paa Østersø i Færøerne 1817, død i Hammer
st 1824. Broder til de 1802 af Rector
rede Brødre Homann.

1807.

J n g e n.

1808.

- Carlsen, Christian Brandt, født 1789, theol. Cand. 1813,
Huuslærer, Lærer ved Sætatens Pigeskole 1817, Sognepræst
for Vester- og Øster-Bandet i Aalborg Stift 1819, for Hoddum
og Ydby i samme Stift 1839, død i December 1852. Broder
til Nr. 37.
1. Gartner, Benjamin, født 5 Decbr. 1790, Candidat paa almin-
deligt Hospital 1810, chirurgisk Candidat 1813, samme Aar Re-
servechirurg ved almindeligt Hospital, practiserende Læge paa
St. Thomas 1816—24, derefter i Rjøbenhavn, corresponderende
Medlem af det medicinske Selskab, ordenligt Medlem af samme
1829, charakt. Regimentschirurg 1831, død 15 Januar 1834.
Broder til Nr. 254.
1. Jastig, Ludvig, født 21 Juli 1789, tog anden Examen og stu-
derede derefter Jura, men tog ikke Embedsexamen, oprettede
en Realskole i Rjøbenhavn, Secondlieutenant ved Kongens Liv-
corps 1817, Premierlieutenant 1819, Compagnichef 1821, af-
stediget som Major 1828, Lærer ved Landcadetacademiet fra 1826
til 1828, Inspecteur for Colonierne og Hvalfangsten samt
Stifteforvalter i Nordgrønland 1828, entlediget med Vartpenge
1843, const. Directeur for Rjøbenhavns Fattigvæsen fra 1850
indtil Omordningen af Fattigvæsenets Bestyrelse 1857, beskæf-
tiggede sig derefter med Oversættelser (vide Erslevs Lexicon).
Var en af Stifterne af Studenterforeningen. Død 24 Novbr.
1863.
1. Ross, Adam Joachim v., født 11 August 1789, Herre til Godset
Witz i Mecklenburg, som han folgte kort før sin Død, der ind-
traf 1856 i Rostod. Søn af Nr. 162, Broder til Nr. 258.

271. **Nissen, Christian Ditlev Høegh**, født 21 Novbr. 1790, jur. Cand. 1812, Volontair i Generaltolldirectoratet, Fuldmægtig hos Byfogden i Holbæk 1815, Prøveprocurator 1817, Procurator ved alle Danmarks Over- og Underretter med Undtagelse af Højesteret og Retterne i Kjøbenhavn 1819. Har siden 1817 boet i Rallundborg. Broder søn af Nr. 127.

1809.

272. **Ræder, Nicolai Ditlev Amund**, født 6 Juli 1790, jur. Cand. 1812, const. Auditeur ved 2det jydsk Infanteriregiment 1813, Auditeur ved hollandsk Infanteriregiment i Rendsborg 1814, Overauditeur 1820, Borgermester, Byfoged og Skriver i Horsens 1827—1858, virkelig Justitsraad 1836, R. af Øbrg. 1840, Medlem af Stænderforsamlingen i Viborg 1848 og af Rigsforsamlingen 1848—49, Statsraad 1849, Medlem af Commissionen for Opførelsen af Horsens Lughuus, Directeur for samme 1853—1858, Øbrmb. 1857, Væresborger i Horsens 1858, lever nu i Kjøbenhavn.

1810.

273. **Hansen, Carl Ludvig**, Officer ved det vesterlehnste Regiment i Norge, afstøbet, tog juridisk Examen, ansat hos Borgermesteren i Odense, fra 1825 hos Statsminister Malling, Rigssassessor, Tolldirecteur i Holnæs 1826, Tolldforvalter i Burg paa Fehmern og Overrigscommissair 1830, const. Tolldforvalter i Lønder 1836, Tolldforvalter i Elmshorn 1839, død 9 Juli 1846.
274. **Holck, Søren Hagerup**, født 13 Octbr. 1791, theol. Cand. 1814, Huuslærer, resid. Capellan for Skovlænge, Søllefled og Gurreby paa Volland 1818, Sognepræst for Sandby imsteds 1824, død 7 Septbr. 1827.
275. **Clausen, Christopher Michael**, født 23 August 1791, theol. Cand. 1814, Huuslærer, resid. Capellan for Tirsted, Skjærringe og Veileby 1819, Sognepræst for Landet og Ryde 1821, for Hørsunde og Nordlunde 1834, Alt i Volland, død 9 Juni 1844.
276. **Kieresen, Peter Ghestrup**, født 17 Juni 1792, jur. Cand. 1814, Volontair i Admiralitets- og Commissariats-Collegiet, Secretair og Regnskabsfører ved Directionen for Almue- og Borger-skolerne i Kjøbenhavn 1828, Cancelliraad 1831, Justitsraad 1846, tillige const. Bogholder ved Livrenteselskabet af 28 Juli 1792 samme

Kar, fast ansat 1849. Dattersøn af Nr. 1, Broder til Nr. 257 og 277.

77. Meiersen, Christian, født 17 Juni 1792, jur. Cand. 1815, Volontair i Cancelliet samme Kar, const. Undercancellist 1818, virkelig Undercancellist 1819, Protocolsecretair i Høiesteret 1820, const. Assessor i Kjøbenhavns Politiret 1825, 1827 fjerde, 1828 tredje og 1832 anden Assessor i bemeldte Ret, beordret til at overtage Tilsynet med de upriviligerede Blade og trykte Skrifter, der udkom i Kjøbenhavn, 1834, dispenseret fra Deeltagelse i Politifagernes Behandling 1839, virkelig Justitsraad 1840, første Assessor i Criminal- og Politiretten i Kjøbenhavn 1845, virkelig Statsraad 1847, entlebiget 1851. Lever i Kjøbenhavn. Dattersøn af Nr. 1, Broder til Nr. 257 og 276.
78. Aschlund, Einer Jøerlin, født 4 Juni 1792, Fuldmægtig ved det kgl. odsherredske Gods i Sjælland 1816—20, jur. Cand. 1824, Sagsførerfuldmægtig i Kjøbenhavn, død 13 Marts 1827. Broder til Nr. 286.

1811.

79. Blahme, Christian Albrecht, udmærket i alle Fag ved Examen artium, hvorfor han erholdt Universitetets Priismedaille; jur. Cand. 1816, Auditeur 1820, furnumerat Assessor i den kgl. Landsøver- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn 1822, f. A. beordret til, i Forening med Commandeur-Capitain Schønheyder at udgaae til Ostindien for at undersøge Embedsforvaltningen der, Regjeringsraad og Medlem af Gouvernementet 1824, vendte hjem og blev entlebiget med Bartpenge 1829, Byfoged og By-skriver i Storeheddinge og Herredsfoged i Stevnø Herred 1831, Statsraad, Borgermester og Byfoged i Næstved 1836, Stiftamtmand over Aalborg Stift 1838, Ovrmd. 1845, Directeur i General-Told- og Commerce-Collegiet, Præsident i dette Collegium 1848, extraordinair Assessor i Høiesteret, Geheimereentsraad, Stork. af Dbrg. 1847, Handelsminister 1848, Medlem af Rigsforsamlingen 1849, samme Kar Cabinetssecretair hos Kong Frederik den 7de og Amtmand over Præstø Amt, Directeur for Øresunds Toldkammer 1850—1858, Udenrigsminister ad interim 1851, tillige Premierminister 1852—1853, Ridder af den preussiske røde Ørn, den ætterligste Leopoldsorden og den russiske Alexander-Nevsky Orden 1852, Stork. af Vreslegionen 1853, Stork. af den oldenborgske Huns- og For-

tjenesteorden 1854, fratraadte som Udenrigsminister samme Aar, Medlem af Rigsraadet siden 1856, Ridder af Elephantordenen, Storkors af den hannoveranske Guelphs-Orden og af den nederlandske Løveorden, Ridder af den svenske Seraphimerorden 1857, Storkors af den belgiske Leopoldsorden 1858, Conseilspræsident og Udenrigsminister 1864. Medlem af Directionen for de Kgl. russke Stiftelser siden 1860.

280. **Wilhelm, Jacob Nicolai**, født 25 Septbr. 1793, Cand. ved Frederiks Hospital i Kjøbenhavn 1816, Chirurgicalt Candidat 1817, practiserende Læge i Maribo 1820, tillige Districtslæge smsteds 1832, Cancelliraad 1855.
281. **Tassen, Niels Frederik**, jur. Cand. 1815, Auditeur ved første Livregiment 1818, Overauditeur 1821, Byfoged- og Byskriver i Frederikshavn og Herredsfoged og Skriver i Horns Herred 1833, bortreist til Nordamerika, afflediget 1850, lever nu i Nizza.

1812.

282. **Artzt, Jens Nicolai**, mg., født 22 Juni 1794, Lieutenant ved de vestindiske Tropper, død i Kjøbenhavn 1817.
283. **Mansa, Frederik Vilhelm**, mg., født 19 Jan. 1794, Chir. Cand. 1818, Candidat ved Frederiks Hospital i Kjøbenhavn 1819—22, derefter practiserende Læge paa Kjøbenhavns Vesterbro indtil 1833, Bataillonschirurg ved Livjægercorpset 1825—1835, Charakt. Regimentschirurg 1825, Medlem af det kongl. medicinske Selskab 1826, tog den medicinske og chirurgiske Doctorgrad i Halle 1831, Læge ved det orthopædiske Institut paa Tuborg ved Kjøbenhavn 1834—1845, Divisionschirurg (senere Overlæge) i Sædetaten 1835—56, fik Rang med Capitainlieutenanter 1836, R. af Dødtg. 1843, Stabslæge i Sædetaten 1845, Medlem af Sundhedskollegiet 1846, Ridder af Nordstjernen 1851, Dømd. 1853, titulair Professor 1854, titulair Statsraad 1856, virkelig Statsraad 1861, Emd. af Banaordenen 1863, afflediget og udnævnt til Emd. af Danebrogssordenens 1ste Klasse 1864. Danst Generalsecretair og Medlem af den styrende Committee for de skandinaviske Naturforskerkonger fra 1844, Ordfører for den medicinske Section ved Møderne i Stockholm 1851 og i Christiania 1856, lægevidenskabelig Forfatter (vide Erslevs Lexicon). Boer i Kjøbenhavn.

284. **Crone, Hans Christian**, g., født 27 Marts 1793, Candidat ved almindeligt Hospital 1821—28, medicinff Candidat 1829, Læge ved Regentsen 1831—45, Districtslæge i Kjøbenhavn 1833—38, opgav sin Lægepraxis 1847, døde paa Engelholm i Sjælland 20 Juli 1861. Broder til Nr. 386.
285. **Wulff, Johan Christian**, mdlg., født 3 Januar 1793, cand. philos., Bomsforpagter ved Charlottenlund, død 1837.
286. **Aschlund, Carl**, mg., født 6 Septbr. 1793, Chirurgicalt Candidat 1819, Candidat ved Frederiks Hospital i Kjøbenhavn 1819—22, practiserende Læge i Ringsted 1822, tillige Districtslæge smsteds 1831, død 7 Novbr. 1837. Broder til Nr. 278.
287. **Knudsen, Philip Julius**, g., født 12 Febr. 1792, jur. Candidat 1816, Overretsprocurator i Kjøbenhavn 1820, Landvæsencommissair i Kjøbenhavns Amt med Rammerrads Rang 1829, den ham tillagte Rang blev ifølge hans Begjæring ophævet 1850, død 13 Octbr. 1850. Redacteur af „Den danske Stats-tidende“ fra 1821 til 1828. Fader til Nr. 79.
288. **Urne, Frederik**, g., født 29 August 1794, jur. Cand. 1817, assessor auscultans i Høiesteret 1818, samme Aar Kammerjunter, furnumerair Assessor i Landsøver- samt Hof- og Stadsretten i Kjøbenhavn 1820, virkelig Assessor i samme Ret 1826, Amtmand i Skanderborg Amt 1828, død 25 Octbr. 1837.

1813.

F n g e n.

1814.

289. **Wedsted, Jens Michael**, mg., født 20 September 1794, theol. Cand. 1821, Sognepræst for Østerbrønderslev i Aalborg Stift 1832, for Serritslev i samme Stift 1835, død i Østerbrønderslev Præstegaard 11 Octbr. s. A.
290. **Begtrup, Julius**, mg., født 19 Novbr. 1795, theol. Cand. i Kjøbenhavn 1819, Huuslærer i Sjælland 1821—25, Overlærer ved Realskolen i Trondhjem 1825, tillige i flere Aar Præst for en privat Menighed smsteds, fornemmelig bestaaende af Herrnhutter, tog anden Examen og theologiff Embedsexamen i Christiania 1840, Sognepræst for Nøråas 1845, død 8 Febr. 1854.
291. **Bahle, Johan Christian Julius**, g. See Nr. 44.
292. **Lund, Michael Høgelund Kildal**, g., født 10 Mai 1792, Com-

- pagnichirurg ved 1ydske Jægercorps 1817, Chirurgist Candidat og Charakt. Bataillonschirurg 1830, Underlæge ved 1ste Jægercorps i Kjøbenhavn 1842, const. Overlæge 1848, afflediget 1851, død 1855.
293. Windekilde, Johan Peter, mdlg., født 25 Juni 1795, tog 2den Examen 1815, studerede først Medicin, men uden at tage Embedsexamen, derefter levende Sprog, købte 1824 en Landeinddom paa Amager og drev Blomstergartneri, oprettede 1827 en Healskole i Kjøbenhavn, senere i Helsingør, Lærer ved den høiere Borgerkole i Næstved 1843, afflediget 1864, lever nu i Kirke-Stillinge ved Slagelse.
294. Heergaard, Johan Ferdinand de, mg., jur. Cand. 1818, Råmmerjunker, Auscultant i Rentekammeret 1824, Amtmand over Ringkjøbing Amt 1827, over Præstø Amt 1838, Stænderdeputeret, Kammerherre, R. af Øbrg., Eier af Fuglsang og Priestov paa Volland og Trøborg i Nordflesvig, død 9 April 1849.
295. Grødt, August Martin Vilhelm, g., født 3 Mai 1792, chir. Cand. 1820, const. Districtslæge i Varde, Overstibschirurg i Briggen „St. Croix“ paa et Togt til Vestindien, Compagnischirurg ved Christians Pleiehuus i Edernefærde 1826, samme Aar Charakt. Bataillonschirurg, virkelig Bataillonschirurg ved hollsteenske Infanteriregiment 1826, afflediget 1842, practiserende Læge i Rendsborg, død 19 Februar 1859. Broder til Efterfølgende.
296. Grødt, Georg David, mg., født 19 April 1793, tog 2den Examen 1815, studerede Theologie, blev blind og lever nu i Rendsborg.
297. Thott, Peter Frederik, Kammerjunker, Lieutenant ved Hestgarden, Baron med Tilnavn Rosenkrantz 1822, død 1825.
298. Cramer, Johannes, g., født 11 Juli 1795, theol. Cand. 1823, Sognepræst for Lixslev og Ørding paa Mors 1824, for Tolstrup og Stenum i Aalborg Stift 1826, død 19 Novbr. 1830. Broder til Efterfølgende.
299. Cramer, Carl, g., født 16 Octbr. 1796, theol. Cand. 1825, Sognepræst for Veilby og Hømaa i Aarhus Stift 1827, for Bøkerstjærninge og Ulbølle i Thy 1848, død 23 Juli 1860.

1815.

300. Galskjøt, Jens Severin Hvistendahl, mg., født 16 Octbr. 1797, theol. Cand. 1820, Huuslærer fra 1820 til 1823, Lærer ved

det Værnste Institut paa Frederiksberg, Garnisonskolen og flere andre Skoler i Kjøbenhavn, ordineret Catechet i Roeskilde 1826, resid. Capellan i Rolding og Sognepræst for Alminde 1831, Sognepræst i Rolding 1837, for Hølbæk og Meerløse 1849.

1816.

301. Kjelland, Gabriel Kirsebom, mg., født 26 Janr. 1796, theol. Cand. i Christiania 1823, Sognepræst for Fjndø og Talgø i Norge 1824, for Lyngdal 1837, død 20 April 1854.
302. Schouw, Frederik Christian, mg., født 5 December 1796, lagde sig først efter Medicinen, derpaa efter Landvæsenet, men opgav dette for at studere Theologie, theol. Cand. 1831, Skolelærer i Store Magleby paa Amager 1833, Sognepræst paa Sandø i Færøerne 1838, paa Nord-Strøms smsteds 1839, paa Fejs i Volland-Kalkfers Stift 1848, død 10 April 1858.
303. Tillisch, Christian Ludvig, g., født 28 Juli 1797, juridisk Cand. 1820, Auscultant i Rentekammeret, Kammerjunfer og konst. Amtmand over Færøerne 1825, virkelig Amtmand smsteds og R. af Dbrg. 1828, Amtmand for Aabenraa og Bygumkloster Amt 1830, Stænderdeputeret for Færøerne ved Stændernes to første Møder i Roeskilde, Kammerherre, Cabinetssecretair hos Kong Christian den 8de 1841, Dbrmd. 1842, Emd. af Dbrg. 1843, død 13 Septbr. 1844. Broder til Nr. 323.
304. Götsche, Hans Frederik, g., født 11 Mai 1796, theol. Cand. 1822, ordineret Catechet ved Trinitatis Kirke i Fredericia 1823, Sognepræst for Søby, Sladder og Halling i Aarhuus Stift 1830, død 5 Mai 1839. Broder til Efterfølgende.
305. Götsche, Nicolai Edinger Sallé, g., født 13 October 1797, jur. Cand. 1820, Copist ved Kjøbenhavns Politiret 1823, Politiasistent i Kjøbenhavn 1830, Byfoged i Ringkjøbing og Herredsfoged i Ulfborg og Fjnd Herreder 1844, afflediget 1846, lever som Sproglerer i Altona.
306. Smith, Andreas Niels Christopher, mg., født 30 April 1797, theol. Cand. 1821, ordineret Catechet ved Frue Kirke i Kjøbenhavn 1824, anden Capellan ved samme Kirke 1831, første Capellan 1837, R. af Dbrg. 1847, Sognepræst for Farum og Værløse i Sjælland 1857, død 7 August 1863.

1817.

307. Dahle, Ernst Sophus Wilhelm, mg., født 19 Marts 1797, holdt

- som Stolens Dug Tale i Kirken ved Jubelfesten paa Her-
 lussholm 23 Mai 1816, vicarierede for Broderen (Nr. 44) som
 Adjunct paa Herlussholm fra 1818 til 1819, vandt 1821 den
 udfatte Præmie for en Mindesang om Morten Luther, theol.
 Cand. og Adjunct ved Metropolitanaskolen 1822, Sognepræst
 for Aarsens og Klattring i Aarhus Stift 1824, erholdt Præmie
 af Videnskabernes Selskab for en naturhistorisk Priisopgaves
 Besvarelse 1828, Sognepræst for Hvedstrup og Fløng i Sjæl-
 land 1829, Hof- og Slotspræst i Kjøbenhavn 1836, død 29
 Marts 1837. Fader til Nr. 422. Udgaav 1834 Melchior's
 (Nr. 8) Priisfkrift om den danske Stats og Norges Batteredyr,
 er selv Forfatter til „Herlussholm Skole i sin Fødsel“ samt
 flere Digte og Taler, der findes angivne i Erslevs Lexicon.
308. Torff, Philip Andreas, mg., født 1799, tog 2den Examen 1818,
 studerede i nogle Aar Theologie, Lærelærer ved Slagelse lærde
 Skole 1823, const. Adjunct smsteds 1834, fratraadte 1843 og
 blev ansat under Universitetsdirectionens Secretariat, overgik i
 1848 til Cultusministeriet, hvor han fortiden fungerer som
 Expedient.

1818.

309. Nielsen, Anud Christian, laud., født 20 Mai 1798, cand. philos.
 1819, studerede nogen Tid Theologie, Lærer ved det von We-
 stenske Institut i Kjøbenhavn 1821, Medbestyrer af samme 1832,
 Rector ved den videnskabelige Realskole i Aarhus 1839, affle-
 diget med Bartpenge og tildeelt Titel som Professor ved Sto-
 lens Redlæggelse 1853, senere endelig afflediget, boer i Kjøben-
 havn. Det var ham, der gav Impulsen til Dannelsen af Her-
 lovianerforeningens den 14 Januar 1850.
310. Wisling, Peter Manderup, laud., født 27 Novbr. 1799, theol.
 Cand. 1826, uddannet i London til ostindisk Missionair, reiste
 1827 til Ostindien som Missionair for det engelske „Selskab for
 Fortyndelsen af Evangeliet i fremmede Verdensdele“ og virkede
 der, først som Missionair ved Madras, derefter som Garnisons-
 præst i Bellore, senere som Bestyrer af Missionen i Tanjore i
 Sydindien, vendte paa Grund af Sygdom tilbage til Danmark
 1831, blev Sognepræst for Skallerup og Venneberg i Aalborg
 Stift 1832, for Dronninglund i samme Stift 1850.
311. Balslow, Carl Adolph, laud., født 1 Mai 1798, theol. Cand.
 1828, const. Adjunct ved Frederiksborg lærde Skole 1829, fast

- ansat 1830, Sognepræst for Vistrup og Ørving paa Mors 1835, for Hørby i Sjælland 1836.
312. **Pritzel, Jørgen Carl**, laud., født 22 April 1798, jur. Cand. 1826, Fuldmægtig i Generalpostdirectionens Secretariat 1828, charakt. Postsecretair 1837, overtog tillige fra 1840 Besørgelsen af Avisexpeditionen og fra 1841 Tilsynet med Postvæsenets Deconomie, Cancelliraad 1845, Chef for Avisexpeditionen 1847, død i Juli 1848.
313. **Sorch, Ole Christian**, laud., født 12 Septbr. 1799, cand. philos., Lærer ved Borgerdybskolen paa Christianshavn 1830, fransk Sprogslærer i Kjøbenhavn.
314. **Nielsen, Poul**, laud., født 3 Januar 1799, theol. Cand. 1822, tilkjendt Accessit for Besvarelsen af Universitetets Priisopgave i Philosophien 1825, Sognepræst for Aarsens og Klattrig i Aarhus Stift 1831, død 29 Decbr. 1838.
315. **Gjellerup, Carl Adolph**, laud., født 25 Januar 1799, medicinsk Cand. 1825, Candibat ved St. Hans Hospital paa Vidsstrupgaard 1825—32, Læge ved Afdelingen for Sindssvage i Graabrødre Hospital og practiserende Læge i Odense 1832, Cancelliraad 1845, tillige Læge ved Graabrødre Hospitals Lemmeafdeling 1848, fungerede ved Militair-Lazarethene i Odense og udnævntes til R. af Dbrg. 1849, død 29 Decbr. f. A. Dattertørn af Nr. 1, Søn af Nr. 198.
316. **Saland, Christian Carl Andreas**, laud., født 1799, jur. Cand. 1823, Volontair i Rentekammeret 1824, Secretair 1829, Inspecteur ved Salinen i Oldesloe 1834, Lottokasserer i Altona 1848, død 1845.
317. **See, Christen**, laud. ill., født 2 Decbr. 1796, studerede nogle Aar Theologie, men tog ingen Embedsexamen, Huuslærer i Aarhus, hvor han senere oprettede et Institut, død 26 November 1864.
318. **Sormann, Jacob Christian**, laud., født 18 Juli 1798, theol. Cand. 1826, Huuslærer, resid. Capellan i Thisted og Sognepræst for Skinnerup 1830, Sognepræst for Stamstrup og Frydenbal i Sjælland 1831, for Rumbby smsteds 1835, Provst for Meerløse og Lube Herreder 1855.
319. **Petersen, Morten Smith**, laud. ill., født 15 Novbr. 1798, theol. Cand. i Christiania og perf. Capellan i Norge 1824, Sognepræst for Hof og Badsaa i Christiania Stift 1826, død

1 October 1843. Broder til Sognepræst Petersen paa Herlufsholm. Farbroder til Nr. 366.

1819.

320. **Carstens, Frederik Carl**, laud. ill., født 3 Juli 1799, theol. Cand. 1824, pers. Capellan for Rindby i Sjælland 1825, Sognepræst for Frederiks Sogn og Anneget Rarup i Aarhus Stift 1832, for Vorum og Lyngby i samme Stift 1845, for Thystrup og Hjerndrup i Haderslev Amt 1850.
321. **Fartorph, Johan Christian**, laud. ill., født 4 Octbr. 1797, chir. Cand. 1825, Amanuensis i Aalborg 1826, const. Districtschirurg i Ribe 1828, død 12 Jan. 1829.

1820.

322. **Petersen, Jens Christian**, laud., født 4 Septbr. 1800, theol. Cand. 1825, Sognepræst for Vorum og Lyngby i Aarhus Stift 1835, for Tersløse og Skjelleberg i Sjælland 1844, for Gjerløv smsteds 1857.
323. **Gillisch, Frederik Ferdinand**, laud., født 15 April 1801, jur. Cand. 1825, Garnisons-Auditeur i Rendsborg og Kammerjunker 1826, Amtmand paa Færøerne 1830, R. af Obr., Amtmand over Ringkjøbing Amt, Stænderdeputeret for Færøerne, Stiftamtmand over Aalborg Stift, Kammerherre 1843, Cabinetssecretair hos Kong Christian den 8de, Obrmd. 1845, Directeur for det Classenske Fideicommis, Cabinetssecretair hos Kong Frederik den Syvende, Stork. af Dbrg. og Nordstjernen 1848, Medlem af Bestyrelsescommissionen for Slesvig 1849, extra-ordinair Regjeringscommissair for Slesvig og Geheimeconferentsraad 1850, slesvigsk Minister, R. af Elephantordenen, Indenrigsminister, Rigsdagsmand 1851, fratraadte som Indenrigsminister og Cabinetssecretair 1852, atter Cabinetssecretair fra 1853 til 1854, Indenrigsminister 1854, Medlem af Rigstraadet fra 1856 til 1863, Folketingsmand fra 1858 til 1861, Chef for det kongl. Theater 1859—64, Medlem af Directionen for Selskabet „Rjæden“ 1862, Indenrigsminister 1864. Broder til Nr. 303.
324. **Edsberg, Jens Frederik Vilhelm**, laud., født 8 Juli 1800, theol. Cand. 1826, Adjunct ved Aarhus Cathedraalskole 1828, Sognepræst for Hornslet i Aarhus Stift 1835, for Thorsager

- og Bregnet i samme Stift 1851, for Lindelse paa Langeland 1858.
325. **Brasen, Jens August**, laud., født 14 April 1802, theol. Cand. 1826, ordineret Catechet og Førstelærer ved Borgerkolen i Odense 1829, Sognepræst for Karrebæk i Sjælland 1832, Provst for Øster- og Vester-Flakkebjerg Herreder 1836, Sognepræst i Skjelsør 1840, R. af Øbr. 1852. Halvbroder til Nr. 388, Fader til Nr. 483.
326. **Clausen, Nicolai Edinger Valle**, laud, født 6 December 1801, theol. Cand. 1825, Huuslærer, Sognepræst for Abslev og Riefing i Aarhuus Stift 1828, for Baagø i Holland-Falsters Stift 1844, for Beilby i Fyens Stift 1857.
327. **Sorlerup, Jørgen**, laud., født 18 August 1801, jur. Cand. 1828, Copist paa Underfogdens Contoir i Kjøbenhavn 1829, Assistent i Auctionsdirecteurens Contoir smsteds 1842, Cancellisecretair 1851.
328. **Krarup, Otto Christian**, laud., født 22 Juli 1802, theol. Cand. 1826, død paa Frederiks Hospital i Kjøbenhavn 1827.
329. **Hertel, Hans Vilhelm**, laud, født 11 Mai 1800, theol. Cand. 1826, Sognepræst for Sønderfelding og Åsfing i Ribe Stift 1827, for Aastrup i Haderslev Provsti 1833, for Møltrup og Bjerning i samme Provsti 1841, const. Provst i Haderslev Provsti 1848, affat af Optræksregjeringen samme Aar, const. Feltpræst og R. af Øbrg. 1849, tiltraadte atter sit Embede i Møltrup 1850.
330. **Ørholm, Carl Arthur Ø'Neil**, laud., født 16 September 1804, Forstkandidat, Forst- og Jagtjunker 1822, Kammerjunker og Premierlieutenant ved Livvagten i Spanien 1824, faldt som Brigadegeneral 1839 i den spanske Revolutionskrig. Broder til Efterfølgende.
331. **Ørholm, Valdemar Cully**, laud., født 11 Novbr. 1806, Lieutn. i Garden 1822, Kammerjunker 1824, Kammerherre 1840, Hofchef hos Frederik den 7de som Kronprinds, Generalmajor, Emb. af Øbrg., Øbrmd. 1847, Ridder af den russiske Wladimir-Orden, Stork. af Øbrg. og den russiske St. Anna-Orden, Emb. af den svenske Sværdorden, Medlem af Commissionen til Ordning af Kongens Civilliste 1848, Ordens-Ceremonimester 1852, Landssthingsmand 1849—53, overordenlig Gesandt og

befuldmægtiget Minister ved det kgl. Storbritanniske Hof 1854—1857, Overhofmarskal 1863, Eier af Laarnborg i Sjælland.

1821.

J n g e n.

1822.

332. Øst, Pilleo Ludvig, laud. See Nr. 47.
333. Tund, Johan Christian Nesen, laud., født 10 Juni 1803, theol. Cand. 1826, Huuslærer i Kjøbenhavn, const. Lærer ved det lærde Institut i Fredericia i Sommerhalvåret 1830, Sognepræst for Hammer og Horsens i Aalborg Stift samme Aar, for Udby og Ørslev i Sjælland 1840. Søn af Nr. 32.
334. Thorarensen, Jacob, laud., født 10 Septbr. 1801, anden Examen 1823, død som juridisk Student 1829 paa Øffjord i Jylland.
335. Møller, Michael Rjar, laud., født 28 Decbr. 1802, juridisk Cand. 1827, Volontair under Generaltoldkammer- og Commerce-Collegiet 1828, Fuldmægtig 1833, const. Contoirchef 1838, erholdt Contoirchefs Gage fra 1840, Contoirchef og virkelig Kammerraad 1841, reiste i Tydskland, Italien, Frankrig, Belgien og Holland 1845—46, Committeret 1847, virkelig Justitsraad f. A., R. af Øbrg. 1850, virkelig Statsraad 1853, Ridder af Nordstjernen 1858, Medlem af Kjøbenhavns Hæveraad 1859, Chef for det statistiske Labelværks Afdeling for det indirecte Skattevæsen fra 1842 til 1849, havde 1850—55 Overtilsyn med de i det statistiske Labelværk forekommende Arbejder, som angaae Told- og Consumtionsvæsenet; Medbestyrer af Kunstforeningen, Censor ved den statsvidenskabelige Examen 1862.
336. Junch, Johan Casper Theodor, laud., født 18 November 1803, theol. Cand. 1827, Sognepræst for Ulsted i Aalborg Stift 1834, for Slagslunde og Gandsløse i Sjælland 1856. Søn af Nr. 229.
337. Arendrup, Christian Rasmus, laud., født 16 Marts 1803, kir. Cand. 1828, med. Cand. 1830, Candidat paa Frederiks Hospital i Kjøbenhavn 1829, practiserende Læge i Søby 1831, Garnisonskirurg i Frederikshavn 1833, Districtslæge i Grenaa 1837, Stiftsphysicus i Jyens Stift 1856, Justitsraad 1862, boer i Odense.
338. Hofman (Bang), Niels Erik, laud., født 1803, cand. philos.

1823, reiste 1827 og 1830 med offentlig Understøttelse i Udlandet for at gjøre sig bekendt med Schæferivæsenet, kongl. Schæferidirecteur i Sverrig 1831—41, erholdt den svenske Fortjenstmedaille i Guld 1843, mødte, isølge Opfordring af Landhuusholdningssekskretariatet, ved Forsamlingen af tydske Land- og Forstmænd i Doberan 1841, deeltog med Understøttelse af Landhuusholdningssekskretariatet i lignende Forsamlinger i Altenburg 1843 og i München 1844, Medlem af Landhuusholdningssekskretariatets første Agerdyrkningsscomission 1842, Vicepræsident i de danske Landmandsforsamlinger 1846, 1847 og 1863, bestyrede en landoekonomisk Læreanstalt ved Hofmanskog fra 1843 til dens Ophør 1853, Besidder af Stamhuset Hofmanskog i Fyen 1855, Medlem af „Comissionen for Monarchiets Repræsentation for Agerdyrkningen“ i Paris 1856. Sønnesøn af Nr. 99. Landoekonomisk Forfatter (vilde Erslews Lexicon).

339. Christensen, Anud, laud., født 13 Octbr. 1803, jur. Cand. 1827, Sagsførerfuldmægtig, Cancellist i General-Commissariats-Collegiet 1832, arbejdede under dette Collegium og Krigsministeriet i forskellige Stillinger, indtil han som Generaldecisor for Armeens Revisionsvæsen blev afskediget 1856 og udnævnt til Conferentsraad. Har senere fungeret i flere offentlige Stillinger og er for Tiden administrerende Directeur i Bestyrelsen for de militaire Underklassers Pensionering og for Invalidforsørgelsen, samt Medlem af Justitsdirectionen for det kjøbenhavnske Classelotteri. R. af Dbrg. 1845, Dbrmd. 1850.
340. Ross, Johan Caspar, laud., født 22 April 1804, theol. Cand. 1828, pers. Capellan paa Vemmetofte 1829, ordin. Catechet og Førstelærer ved Borgerstolen i Ringsted 1834, Sognepræst for Videmark og Bjeverskov i Sjælland 1836.
341. Rosenkrantz, Gottlob Emil Georg Frederik, Baron, laud., født 19 Mai 1803, jur. Cand. 1827, Kammerjunger 1828, Auscultant i Rentekammeret 1829, Capitain ved Kongens Livcorps 1833, Hofjægmester 1840, abjungeret Stiftamtmanden i Aarhus Stift 1841, const. Amtmand i Ringkjøbing Amt 1842, Medlem af Stænderforsamlingen i Viborg samme Aar, Amtmand i Thisted Amt 1843, Kammerherre 1845, R. af Dbrg. 1851, Dbrmd. 1852, Medlem af Rigsraadets Landsting 1864; Eier af Hovedgaarden Sophiendal og af Liselunds Gaard og Gods. Broder til Nr. 344.

342. *Stockfleth, William Walker*, laud., født 18 Octbr. 1802, juridisk Cand. 1828, Auditeur ved Slesvigste Infanteriregiment 1830, Garnisonsauditeur i Rendsborg 1835, Overauditeur, Auditeur ved 4de Infanteribrigade 1842, Herredsfoged i Nørvang-Lørtilb Herreder og R. af Øbrg. 1845, Medlem af Rigsforsamlingen 1848—49, Øbrmd. 1849, Amtmand over Haderslev Amt og Kammerherre 1851, tillige overdraget Baretagelsen af den forhenv. Slesvig-holsteenske Provindsial-Regjerings Functioner i de adelige Godser Gram og Ryhøl 1852, afflediget ved Slesvigs Afstillelse fra Danmark 1864.
343. *Steenstrup, Joachim Otto Poul*, laud., født 28 August 1804, theol. Cand. 1828, assisterede Faderen, Stiftsprovst H. Resen Steenstrup i Karleby paa Falsler, blev Sognepræst for Høleby og Dursø paa Lolland 1831, for Laars smsteds 1840, for Bødstrup paa Langeland 1852.
344. *Rosenkrantz, Fritz Werner*, Baron, laud., født 19 Juni 1804, cand. philos. 1823, Secondlieutenant i Prinds Ferdinands Regiment lette Dragoner samme Aar, tog Officersexamen 1824, Medlem af Remontecommissionen 1833, Charakt. Premierlieutenant 1834, erholdt Ritmesters Anciennet 1841, Premierlieutenant ved 3die Dragonregiment 1842, R. af Øbrg. 1846, Ritmester 1848, deeltog som Escadronschef i Vinterfelttoget 1850—51, erholdt Majors Anciennet 1856, tjenstgjørende Major ved 5te Dragonregiment 1859, ved 4de Dragonregiment 1862, Oberstlieutenant f. A., Commandeur for 4de Dragonregiment 1863, deeltog som saadan i Krigen 1864, afgaaet som Oberst ved Reductionen 1864. Medeier af Hovedgaarden Sophiendal i Jylland 1833—53, Eier af Worregaard ved Aarhuus, hvor han nu boer. Broder til Nr. 341.
345. *Sunn, Christian Pitlev*, laud., født 2 Decbr. 1804, jur. Cand. 1828, Volontair i det danske Cancelli 1830, Cancellist 1834, Contoirchef 1841, virkelig Cancelliraad 1842, Justitsraad 1845, Departementschef i Justitsministeriet 1848, Etatsraad 1850, R. af Øbrg. 1851, Øbrmd. 1857, Bestyrer af Rjøbenhavns Overformynderi 1858. Fra 1827 til 1836 Officeer ved Kongens Livcorps, de tre sidste Aar Compagnichef. Medlem af Directionen for de Alarupste Stiftelser. Broder til Nr. 395.

1823.

J n g e n.

1824.

346. **Kung, Georg Frederik Srelsen**, laud., født 4 Januar 1805, cand. philos. 1825, læste fra 1847 forelsbig over det tydske Sprog ved den militaire Højskole, udnævnt til Lærer smsteds 1848, entlediget 1860, titulair Professor 1863, Medbestyrer af Mariboers Realskole i Kjøbenhavn siden 1856.
347. **Posselt, Henrik**, laud., født 21 Jan. 1807, theol. Cand. 1829, Lærer ved Vaisenhuset 1831, ordineret Catechet og Førstelærer ved Borgerstolen i Ryborg 1834, Sognepræst for Høleby og Bursø 1841, for Fuglse og Krønge 1855, for Østøfte 1857 — Alt paa Solland, — Provst for Fuglse Herred 1851—61.
348. **Nielsen, Frederik**, laud., født 14 Novbr. 1806, jur. Cand. 1831, reiste udenlands 1832, Jagtjunker 1835, Eier af Høvedgaardten Løysrup i Sjælland 1842, Jægermester 1847, deeltog frivillig som menig Underjæger ved 1ste Jægercorps i den slesvigste Krig 1848 og 1850, R. af Dbr. 1848. Broder til Nr. 362.
349. **Junch, Johan Christian Vilhelm**, laud. ill., født 12 Mai 1802, theol. Cand. 1829, Missionair i Jacobshavn i Grønland 1830, i Umanak smsteds 1831, tog Afsted og vendte tilbage til Danmark 1837, havde derefter en lille Skole i Næstved, blev 1838 Sognepræst for Thostrup og Roum i Viborg Stift, 1839 for Brøndum og Hvidberg i samme Stift, resignerede 1861, boer i Sorø. Brodersøn af Nr. 131.
350. **Fugl, Ulrik Nikolai**, laud., født 2 Februar 1807, jur. Cand. 1829, reiste samme Aar til Vestindien, blev Auditeur ved Borgervæbningen paa St. Thomas 1830, Prøveprocurator ved de vestindiske Retter og Garnisonsauditeur 1831, fungerede i nogen Tid som advocatus regius, Procurator ved den vestindiske Overret 1835, const. notarius publicus paa St. Thomas 1831 og 1834, lgl. constitueret i dette Embede 1841—55, deeltog i Stiftelsen af den danske Actiebank paa St. Thomas 1836 og 1837, udnævnt til Byfoged i Rudkjøbing og Herredsfoged i Nørre- og Sønder-Herred samt Branddirecteur paa Langeland 1849, men strax efter meddeelt Tilladelse til at træde tilbage fra dette Embede, vendte tilbage til Danmark 1851, virkelig Justitsraad 1852, Statsraad og Directeur for Privatbanken i Kjøbenhavn 1857, afgav samme Aar sin Procuratorbestalling.
351. **Fischer, Ernst Christian**, laud. ill., født 29 Jan. 1806, theol.

342. **Stockfleth, William Walker**, *laud. III.*, født 24 Jan. 1807, jur. Cand. 1828, Auditer Garnisonsauditer ved 4de Infanteriregiment Herredagen 1845 og Rådherd i Viborg Stift 1841, for Biby herred 1845.
343. **Apfeldt-Jaursen, Carl Heinrich**, *laud. III.*, født 12 Marts 1804, jur. Cand. 1832, Volontair under Kjøbenhavns Rådhus 1831, Rådherd i Søby og Herredsfoged i Dronninglund 1839, Rådherd i Søby og Herredsfoged i Dronninglund 1849, Rådherd i Søby og Herredsfoged i Dronninglund 1852, R. af Dbr. 1859. Broder til R. af Dbr. 412 den første større Sammentomst af Herredagen 14 Jan. 1839.

353. **Apfeldt-Jaursen, Carl Heinrich**, *laud. III.*, født 12 Marts 1804, jur. Cand. 1832, Volontair under Kjøbenhavns Rådhus 1831, Rådherd i Søby og Herredsfoged i Dronninglund 1839, Rådherd i Søby og Herredsfoged i Dronninglund 1849, Rådherd i Søby og Herredsfoged i Dronninglund 1852, R. af Dbr. 1859. Broder til R. af Dbr. 412 den første større Sammentomst af Herredagen 14 Jan. 1839.
354. **Rønne, Ewald**, *laud. III.*, født 18 Juli 1804, jur. Cand. 1831, Rådherd og Skriver i Ebeltoft og Herredsfoged og Skriver i Røds og endel af Sønder-Herred 1853, Cancelliraad 1861.

1825.

355. **Wegener, Julius Henrik**, *laud. præcet.*, født 28 August 1806, jur. Cand. 1830, studerede derefter 1 Aar i Berlin ved Hjælp af det Plessenske Reiestipendium, Volontair i det danske Cancelli 1831, Cancellist ved Generalprocureur-Forretningerne 1832, tillige Cancellist i Cancelliet 1833, Gouvernementssecretair i Fyen og virkelig Cancelliraad 1840, virkelig Justitsraad 1841, R. af Dbrg. 1844, affædiget med Bartpenge 1848, f. A. virkelig Statsraad, Amtmand paa Bornholm 1849, Kammerherre 1851, Dbrmd. 1853, Ridder af den russiske St. Anna-Ordens 2den Klasse 1856.
356. **Holten, Carl Rømer**, *laud. III.*, født 1806, død 1827.

1826.

357. **Baumann, Ferdinand**, *laud.*, født 6 Juni 1804, theol. Cand. 1833, Adjunct ved Bordingborg lærde Skole samme Aar, Sognepræst for Rjerte i Fyen 1840, for Landerup smsteds 1847.
358. **Schade, Rasmus Carl Julius**, *laud.*, født 8 Juli 1807, theol. Cand. 1832, Huuslærer fra 1834 til 1843, Sognepræst for Nebbelunde og Sædinge paa Lolland 1843.

59. Hjaltekin, Niels Melstedt, haud ill., født 4 Jan. 1804, cand. philos., ansat i Cabinetssecretariatet 1831, R. af Dbrg. 1851, Justitsraad, er Archivar og Expeditionssecretair i Cabinetssecretariatet.
360. Krafft, Hans Rudolph, laud., født 4 Novbr. 1808, jur. Cand. 1832, Prøveprocurator ved Landsøver- samt Hof- og Stadsretten i Kjøbenhavn 1838, virkelig Procurator 1840, død 1 April 1861. Fader til Nr. 480.
361. Sack, Ole Bittlev, haud ill., født 10 Septbr. 1805, Candidat paa almindeligt Hospital i Kjøbenhavn 1829—37, med. Cand. 1834, practiserende Læge i Veile 1837.
362. Lichtenberg, Carl Gerhard, haud ill., født 9 Jan. 1807, jur. Cand. 1832, Eier af Hessel ved Grenaa. Broder til Nr. 348.
363. Lund, Morten Frederik, haud. ill., født 18 Octbr. 1807, jur. Cand. 1835, Sysselmannd for Myhre og Knoppedals Syssel i Jylland, Byftriver i Næstov og Herredsftriver i Hollands Nørre-Herred 1847, død 5 Decbr. 1852.
364. Søre, Herman, haud ill., født 9 Decbr. 1806, chir. Cand. 1833, practiserende Læge i Halleby ved Rallundborg.

1827.

365. Bladel, Ludvig, laud., født 18 August 1809, theol. Cand. 1833, const. Adjunct ved Odense Cathedraleskole 1835, fast ansat 1837, Sognepræst for Brande i Veile Amt 1838, for Nustrup i Sønderslev Amt 1851, Provst for Lørningelehns Provsti 1855, R. af Dbrg. 1862.
366. Petersen, Frederik Julius Rönemann, laud., født 11 August 1809, jur. Cand. 1834, Copist under det danske Cancelli 1837, Fuldmægtig 1841, virkelig Cancellisecretair 1845, Herredsfoged i Bjerre og Næsum Herreder i Fyen 1852, virkelig Cancelliraad 1854, Justitsraad 1861. Søn af Sognepræst Petersen paa Herlufsholm. Brodersøn af Nr. 319.
367. Smidth, Anton Julius, laud., født 21 Mai 1809, cand. philos., Stuepiller ved Theatret i Christiania, senere ved Casino, derpaa ved Folketheatret, nu atter ved Casino. Har i de senere Aar med offentlig Understøttelse bereist de danske Ryster for at virke for Fiskeriets Fremme, tildeelt Fortjenstmedaillen i Guld 1862.
368. Melchior, Henrik Emil, haud ill., født 5 August 1806, cand. philos., Lærer ved flere af Kjøbenhavns Skoler, oprettede 1839

- 1862, Kammerherre og Ridder af Nordstjernen samme Aar, Formand for Forstexaminations-Commissionen og Bantrepræsentant 1863.
382. Hånschell, Høther Gustav Adolph Sabine, laud., født 26 Juli 1812, Huuslærer 1834, theol. Cand. 1839, Catechet i Frederikssted paa St. Croix 1844, const. Præst paa St. Croix 1845, fast ansat 1847, tillige Missionair samme Aar, død paa Atlanterhavet paa Hjemreisen fra Vestindien 10 Mai 1853. Broder til Nr. 371.
383. Schougaard, Peder Christian Erhard, laud. See Nr. 57.
384. Becker, Tyge Alexander, laud., født 17 Mai 1812, tog anden Examen og begyndte at studere Jura, men opgav atter dette Studium og lagde sig efter Historie, underkastede sig Magisterconference 1842, foretog i Vinteren 1843—44 en Reise til det østlige Lybfland for at besøge de derværende Bibliotheker, Archivar ved det historisk-genealogiske Archiv ved Ordenscapitlet 1845, titulair Professor 1847, Medlem af Selskabet for Fædrelandets Historie og Sprog 1848, 1851—60 Secretair, siden 1861 Archivar i dette Selskab, frivillig Second-lieutenant i Infanteriets Krigsreserve fra 1848 til 1849, extra-ordinair Medhjælper ved Geheimearchivet 1849. Udgav fra 1839 til 1841 og fra 1843 til 1851 „Orion“, redigerede i 1840 „Dagen“, „Søndagen“ og „Morgenblad“, Tillægsblad til „Dagen“. Historisk Forfatter, en Deel af hans Skrifter anføres i Erslevs Lexicon; foruden til de der anførte er han senere Forfatter til en Række historiske Tidsskildringer og i Forening med Inspecteur Rosenørn (Nr. 18) til „Efterretning om Herlovianere fra 1819 til 1853“.
385. Wasfem, Christian Siegfried, laud., født 24 Octbr. 1812, jur. Cand. 1839, Lieutenant ved 4de Jægercorps, gik 1848 over til Insurgenterne, blev landsforvist, informerer i Berlin.
386. Crone, Wilhelm Christoffer, laud., født 10 Novbr. 1813, jur. Cand. 1835, Auditeur ved fynske Infanteriregiment 1840, Auditeur og Regnskabsfører ved 6te Dragonregiment 1843, Overauditeur, Byfoged og Politimester i Helsingør 1849, Justitsraad, R. af Dbrg. 1860, Ridder af den norske St. Olavs Orden 1861, Politidirecteur i Kjøbenhavn og Etatsraad 1863. Broder til Nr. 284.

387. **Casenschiold, Bernth Adolph**, laud., født 18 Januar 1811, jur. Cand. 1835, Overtoldbetjent i Odense 1844, Toldcontrolleur i Roeskilde 1846, const. Havnecontrolleur i Kjøbenhavn 1847, senere Toldcontrolleur smsteds, Toldinspecteur smsteds og Justitsraad 1861, Overtoldinspecteur for Jylland 1862, boer i Aarhus. Broder til Nr. 396.

1831.

388. **Brasen, Niels Georg**, laud., født 4 Januar 1813, cand. philos., informerede i Kjøbenhavn, lever som uhelbredelig Patient paa Bidstrupgaard's Sindssygeanstalt. Halvbroder til Nr. 325.
389. **Jørgensen, Frih Henrik**, laud., født 12 Juni 1812, Førstelærer ved et lærd Institut i Ringkjøbing 1833—35, jur. Cand. 1838, const. Copist under det danske Cancelli 1839, fast ansat 1840, const. Fuldmægtig under Justitsministeriet 1848, Bysfoged i Hæle og Herredsfoged i Nørre-Herred samt Virkedommer i Hammershuus Birk samme Aar; virkelig Cancelliraad 1854, Bysfoged og Skriver i Sorø samt Virkedommer og Skriver i Sorø Birk og Baroniet Holberg 1864.
390. **Hesselberg, Hans Martin Colbjørnsen**, laud. III., født 19 Mai 1810, theol. Cand. 1838, havde et Institut i Kjøbenhavn, const. Præst paa St. Thomas 1854, død 1855.
391. **Falkenskjold, Ely Sophus**, laud. See Nr. 62.
392. **Hilow, Emil**, laud. III., født 3 Juli 1811, cand. philos., Colonibestyrer ved Jacobshavn i Grønland, ved Godthåab smsteds 1859.

1832.

393. **Killenskjold, Hans Gustav**, laud. III., født 22 Marts 1811, jur. Cand. 1837, Volontair i Generaltoldkammerets andet danske Revisionscontoir 1841, Overopsynsassistent i Ringsted 1845, Strandcontrolleur i Kallehave 1849, Toldoppebørsfælsscontrolleur i Fagø samme Aar, meddeelt tgl. Bestalling 1851, Toldoppebørsfælsscontrolleur i Skive 1857.
394. **Rosenørn, Peter Eleon**, laud. III. See Nr. 18.
395. **Tunn, Peter Iver Julius**, laud. præcet., født 1 Juli 1813, jur. Cand. 1836, Auditeur og Regnskabsfører ved 5te Jægercorps 1844, Garnisonsauditeur i Rendsborg 1846, fordreven derfra 1848 ved Oprørets Udbrud, Auditeur ved den active Armee 1848, const. Borgermester, Bysfoged og Bysskriver i Aabenraa

1850, fast ansat i disse Embeder efter Fredens Afslutning, Justitsraad, R. af Dbrg. 1854, arresteret af de preussiske Tropper 8 April 1864, men en Maaned senere atter løsladt efterat være bleven affat fra sine Embeder af Civilcommissairerne. Broder til Nr. 345.

396. **Cassenschiold, Theodor Christian**, laud., født 30 April 1814, jur. Cand. 1839, Volontair i Generalpostdirectionens Secretariat 1841, Cancellist 1843, Fuldmægtig 1845, Postsecretair og Chef for 1ste Postsecretariat 1850, Overpostmester og Chef for Kjøbenhavns forenede Brev-, Pakke- og Fodpost-Contoir 1854, tilige Overbestyrer af Kjøbenhavns Aviscontoir samt Personpost- og Befordrings-Contoir, Justitsraad 1856. Broder til Nr. 387.
397. **Dons, Carl Anthon**, laud. See Nr. 58.
398. **Henrichsen, Jørgen Commerup**, laud., født 15 Juni 1813, theol. Cand. 1839, Huuslærer, oprettede 1845 i Frederiksfund en Drengeskole, som han bestyrede til 1850, da han blev Lærer ved Kjøbenhavns offentlige Skoler, Sognepræst for Gjedsted og Hjelbø i Viborg Stift 1856.
399. **Knudsen, Ludvig Anton Christian**, laud., født 22 Septbr. 1813, theol. Cand. 1837, Adjunct ved Hørsens lærde Skole 1838, Sognepræst for Agrie og Egen i Aarhus Stift 1848, for Eltang og Sønder-Vilstrup i Ribe Stift 1859.
400. **Brorson, Gregorius Martinus**, laud. III., født 24 Marts 1812, cand. philos. 1833, const. Consumtionskasserer i Hølbek 1834, Volontair ved Toldkammeret i Hølbek 1837, Toldbetjent smsteds 1839, const. Toldinspecteur i Storeheddinge 1840, const. Told- og Consumtions-Overbetjent i Løgstør 1841, meddeelt fgl. Bestalling 1845, Oppebørjelscontroller smsteds 1851, Toldforvalter i Stege 1861. Brodersøn af Nr. 2.

1833.

401. **Dose, Heinrich Theodor**, laud., født 20 April 1812, theol. Cand. 1841, Lærer ved et Institut i Næstved 1841—42, Lærer ved Landvæsenstinstitutet paa Haraldslund ved Aarhus 1842, Førstelærer ved den høiere Borger-skole i Aarhus 1847, ordineret Catechet og Overlærer ved Borger-skolen i Nykjøbing paa Falster 1851, Sognepræst for Sønderup og Suldrup i Viborg Stift 1859.
402. **Wengel, Peter Emil**, laud., født 1 Novbr. 1813, cand. philos.,

Gier af Hømbgaarden ved Ringsted 1844—1853, da han blev
Deconom paa Herlufsholm.

1834.

03. **Krebs, Frederik Christian**, laud., født 15 Octbr. 1814, cand. med. & chir. 1841, Skibslæge 1843, Candidat paa Frederiks Hospital i Kjøbenhavn 1844—45, practiserende Læge paa Christianshavns 1845, const. Underlæge i Sjøetaten 1847, Districtslæge paa Læsø samme Aar, Districtslæge i Skjelslø 1856, Redacteur af Berlingske Tidende 1864—65. Søn af Nr. 256.
04. **Jessen, Johan Christian v.**, laud., født 2 Januar 1817, jur. Cand. 1840, samme Aar Volontair i Rentekammeret og Secretair hos Rentekammerdirecteuren, Fuldmægtig ved Fyens Stiftsamt 1842, constitueret som Herredsfoged i Lunde, Stam og Skovby Herreder samt Birkedommer i Langensjø og Roepstorff Birker og overdraget at forberede Omdelingen og Forandringen i Retsfredsene i det nordlige Fyen 1843, const. Byfoged og Byftriver i Svendborg 1845, fast ansat 1846, senere tillige Birkedommer paa Laasinge, ledede i Forening med Criminalrets-Assessor Nothe ifølge fgl. Commisforium Undersøgelserne i den store, sydfynske Justitsjag 1854 og 1855, Kammerherre og R. af Øbrg. 1858, Borgermester, Byfoged og Byftriver i Horsens 1859, Indenrigsminister fra 2 Decbr. 1859 til 8 Febr. 1860, Medlem af Rigsdagens Folkething 1858, af Rigsraadets Folkething 1864, Øbrgmd. f. A.

1835.

05. **Gad, Henry Theodor**, laud., født 17 Septbr. 1816, jur. Cand. 1840, Birkedommer og Skriver samt Branddirecteur paa Læsø 1849, Byfoged i Thisted og Herredsfoged i Hundborg og Hilerølev Herreder 1855, Cancelliraad 1856, død 3 Octbr. 1860. Broder til Nr. 352.
06. **Udall, Peter Ludvig Christian**, laud., født 21 Juni 1817, jur. Cand. 1840, ansat under Kjøbenhavns Criminal- og Politiret 1845, Capitain i Kongens Livcorps, deltog i Krigen 1848, Fuldmægtig 1849, Byfoged i Svaneke og Herredsfoged i Øster Herred 1855. Broder til Nr. 376 og 425.
07. **Simonsen, Laurits Laurberg Rongslew**, laud., født 26 Februar 1815, theol. Cand. 1839, resid. Capellan i Linæ og Dallerup

i Aarhus Stift 1846, Sognepræst for Aastrup og Starup i Ribe Stift 1852, for Torslev og Svenstrup i Aalborg Stift 1858.

408. Staun, Jacob Christian, laud., født 4 Marts 1817, theol. Cand. 1844, pers. Capellan for Skjellerup og Ellinge i Fyen 1847, for Flødbstrup og Ullersløv smsteds 1850, død 8 April 1852.

1836.

409. Mühlenfleth, Jørgen Erhard, laud., født 19 Febr. 1818, theol. Cand. 1841, Præst ved de danske Etablissementer paa Kysten Guinea 1845, afskediget med Bartpenge ved Etablissementernes Afhændelse til England 1850, samme Aar Sognepræst for Bjølderup i Abenraa Provsti, afskediget af Civilcommisfairesne i Slesvig 1864. Boer i Ribe.

1837.

410. Seuning, Carl Peter Gram, laud., født 27 Mai 1820, jur. Cand. 1842, Volontair i det danske Cancelli, Fuldmægtig i Justitsministeriet 1848, foretog 1851—53 en videnskabelig Udenlandsrejse med Understøttelse af Statskassen, det Hurtigkarlske Reifestipendium og Herlufsholms Moltkeste Reifestipendium, Chef for Justitsministeriets 1ste Departement og virkelig Justitsraad 1856, virkelig Etatsraad 1857, overtog tillige de under Justitsministeriets 2det Departement hønhørende, Brandforsikrings- og Brandvæsenet vedkommende Sager 1858, samme Aar tgl. Tilforordnet ved Repræsentantskabet for det almindelige Brandassurancecompagni for Varer og Effecter, foretog i 1859 en Reise til Hamborg og Belgien for at blive bekendt med de derværende Sæ og Handelsretter, R. af Dbrg. 1859, Ridder af Nordstjernen 1861, Dbrgmb. 1862, Medlem af Rigsraadets Landssthing 1864. Medlem af Commissionen angaaende Juryindretningens Indførelse i Danmark 1857, af Commissionen til den endelige Drøftelse og Behandling af Udkastet til en ny almindelig Straffelov 1859 samt af flere andre Commissioner.
411. Krøyer, Georg, laud., født 2 Juni 1818, Landmand, rejste udenlands 1841, købte Engelsholm ved Beile 1842, Landvæsencommisfair, Medlem af Rigsdagens Folkething 1854 og 1855, Jægermester 1859.
412. Bruun, Frederik, haud ill., født 22 Juli 1816, theol. Cand. 1843, Assistent ved Inspectionen for Straffeanstalten i Viborg

1845, Inspecteur og Kassierer ved denne Anstalt 1850, Inspecteur ved Horsens Lægehus 1853, foretog 1858 en Udenlandsreise for offentlig Regning for at gjøre sig bekendt med Cellerfængslerne, const. Overinspecteur for Fængselsvæsenet 1859, Justitsraad 1860, Chef for Justitsministeriets Fængselscontoir og Inspecteur ved Brudsløselille Forbedringshus 1861, R. af Dbrg. 1864. Foranstaltede i Forening med Nr. 247 og Nr. 352 den første større Sammenkomst af Herlovianere 14 Januar 1839.

1838.

3. Aarestrup, Andreas Theodor, haud ill., født 6 Septbr. 1819, medicinsk og Chirurgical Candidat 1844, f. A. Candidat ved almindeligt Hospital i Kjøbenhavn, Reservelæge smsteds 1848, Districtslæge i Kjøbenhavn 1851, Reservelæge ved den kongl. Fødsels- og Pleiestiftelse i Kjøbenhavn 1859, Overlæge ved almindeligt Hospital 1860, ved Kjøbenhavns Communehospital 1863.

1839.

I n g e n.

1840.

1. Poulsen, Bernt Hartman, haud ill., født 20 August 1819, lægevidenskabelig Candidat 1848, Underlæge i Armeen 1849—51, derefter practiserende Læge paa Föhr og Læge ved Wilhelminebadet smsteds, undertog sig 1853 Physicus-Examen i Flensborg, practiserende Læge i Allinge 1854, i Nørre 1856.
2. Rottbøll, Christen Friis, haud ill., født 16 April 1822, theol. Cand. 1845, Assistent ved det Classenske Bibliothek 1842, reiste 1845 og 1846 i Tydskland, Frankrig og Italien, Sognepræst for Brodersby og Thorsted i Gottorp Amt 1858, fordreven derfra 13 Februar 1864, arbejdede derefter som Volontair ved det kgl. Bibliothek, indtil han i Juli 1864 udnævntes til Sognepræst for Nørdrup i Fyen.
3. Hansen, Peter Carl Frederik, haud ill., født 4 Mai 1821, medicinsk og Chirurgical Candidat 1847, Skibslæge paa „Galathea“ 1848, practiserende Læge i Søtjøbing 1849.
4. Byhn, Thomas Ambrosius, haud ill., født 22 Mai 1823, theol. Cand. 1848, Huuslærer 1849—54, pers. Capellan i Himmelpø

ved Røestilde 1855, Sognepræst og Skolelærer paa Bøns i Ribe Stift 1860.

418. Anackenberg, Georg Severin, haud ill., født 27 Juli 1823, theol. Cand. 1846, Huuslærer, gjorde frivillig Tjeneste som Overjæger 1848, derpaa atter Huuslærer, const. Adjunct ved Frederiksborg lærde Skole 1849, fast ansat 1851, Sognepræst for Røllerup og Vindelev i Ribe Stift 1860.

1841.

I n g e n.

1842.

I n g e n.

1843.

419. Reiersen, Christian Frederik, haud ill., født 16 Marts 1826, theol. Cand. 1849, deltog som Børnepligtig i Krigen 1848—51, Huuslærer, Lærer ved Sætatens Drengeskoler og Kjøbenhavns Borger- og Almueskoler 1854.
420. Tund, Frederik Christian, laud., født 4 Septbr. 1824, studerede først Æsthetik og levende Sprog og begyndte derefter det philologiske Embedsstudium, deltog som frivillig Underofficer ved 12te Bataillon i Krigen 1848, Volontair i Udenrigsministeriet 1849—54, constitueret som interimistisk Secretair ved Gesandtskabet i Wien 1852, const. Cancellist i Udenrigsministeriet 1854, virkelig Cancellist 1855, Legationssecretair 1857, Departementssecretair og Bureauchef i Udenrigsministeriet 1860, tillige Chef for det samlede Expeditionsbureau for Udenrigsministeriets Departement for politiske Sager 1862, Legationsraad samme Aar, R. af Dbr. 1864; Ridder af den italienske St. Mauritius- og Lazarus-Orden, Commandeur af den russiske St. Stanislaus-Orden, den tyrkiske Medjidie-Orden og den tunesiske Nichani Ziftihar-Orden.
421. Ibsen, Jens Carl Christian, haud ill., født 8 Septbr. 1823, cand. philos., gik med i Krigen 1848, blev Lieutenant ved 2den Reserwebataillon og faldt i Slaget ved Fredericia 6. Juli 1849.

1844.

422. Bahle, Peter Christian, haud ill., født 11 Novbr. 1825, theol. Cand. 1850, i flere Aar indtil 1861 incl. Medlem af Rigsda-

gens Folkething; lever i Kjøbenhavn. Søn af Nr. 307. Af hans litteraire Arbejder nævnes her „Mindeblade for Herlovianere“ og en Oversættelse af Melchior's (Nr. 8) Doctordisputats.

3. Trefchow, Puc Guldberg, haud ill., født 2 August 1824, cand. philos., var med i Krigen som Bærnepligtig 1849, Cantor og Overlærer ved Garnisonsmenigheden i Slesvig 1856, fordreven fra sit Embede 1864, fra Mai til November f. A. Lærer ved Artilleri-Underofficers-Elevskolen paa Christianshavn, for Tiden ude af Virksomhed.

1845.

4. Mielche, Johan Christopher, haud ill., født 15 Januar 1829, cand. philos. 1846, Frivillig i Krigen 1848, Lieutenant i Linien 1849, saaret ved Rysunde 12 Septbr. 1850, Capitain ved 14de Infanteriregiment 1864. Broder til Nr. 433.
5. Aldall, Otto Sophus Frederik Joachim, laud., født 17 August 1827, død 1846. Broder til Nr. 376 og 406.
6. Bahle, Henrik Christopher Valentin, haud ill., født paa Herlufsholm 6 Juli 1826, studerede Theologie, udstreven til Militærtjeneste 1849, deltog i Krigen 1850 og blev permitteret 1851, var derefter i et Par Aar ansat deels ved Postvæsenet, deels ved Toldevæsenet, derpaa i 2 Aar Huuslærer i Bendsbysæl, Lærer i Kjøbenhavn, ansat ved Statstelegraphen 1860, Assistent ved Telegraphstationen i Aarhus 1861. Søn af Nr. 291, Broder til Nr. 471.

1846.

I n g e n.

1847.

7. Sehested, Alexander, haud ill., født 7 Marts 1825, gif med i Krigen 1848, blev Lieutenant ved 2det Jægercorps og faldt i Slaget ved Fredericia 6 Juli 1849.
3. Sund, Hans Lauritz, laud. See Nr. 74.

1848.

I n g e n.

1849.

3. Bendtsen, Christian Alexander Bernhard, laud., født 17 Mai

1830, jur. Cand. 1856, Fuldmægtig paa Byfogedcontoiret i Aalborg, senere Amanuensis hos Biskoppen i Aalborg.

430. Sønnesen, Hans Bartholomæus, laud., født 16 Juni 1830, theol. Cand. 1856, fjerde Lærer ved Borgerstolen i Rallundborg 1856, pers. Capellan for Refsnæs i Sjælland 1858, for Hagested og Gislinge smsteds 1860, Sognepræst for Skagen 1864. Sønnesøn af Nr. 170.

1850.

431. Tøpfer, Julius Georg Theodor, laud., født 29 Januar 1833, Inspecteur ved det forenede Belgjørenhedselskabs Skole i Kjøbenhavn 1851—54, Huuslærer 1855—57, philol. Cand. 1857, Adjunct ved Viborg Cathedralskole 1858, foretog 1863 med offentlig Understøttelse en Rejse til Paris for at studere det franske Sprog.
432. Raunkilde, Peter Gudmund, laud., født 1 Octbr. 1830, lægevidenskabelig Candidat 1857, studerede ved Hjælp af Herlufsholms Moltkeste Rejsestipendium i Paris og Zürich 1858, praktiserende Læge i Sørløbing 1859. Broder til Nr. 442.
433. Mielche, Christian Ulrich Topp, laud. III., født 3 Mai 1833, theol. Cand. 1858, Missionair i Omenak i Grønland s. A. Broder til Nr. 424.

1851.

I n g e n.

1852.

434. Ingerslev, Johan Vilhelm Christian, 1ste Charakt., født 22 Jan. 1835, cand. med. & chir. 1859, Amanuensis i Hillerød 1859—60, Candidat ved Frederiks Hospital i Kjøbenhavn 1860—61, derefter praktiserende Læge i Præstø.
435. Rohding, Carl Adolph, 1ste Charakt., født 21 Octbr. 1834, jur. Cand. 1860, Huuslærer i Sverrig 1861, død i Næstved 7 December s. A.
436. Høegh-Guldberg, Frederik, 1ste Charakt., født 14 April 1834, cand. med. & chir., Candidat paa Frederiks Hospital i Kjøbenhavn 1859, paa St. Hans Hospital paa Vidstrupgaard 1861, praktiserende Læge i Baalø paa Falster 1862, i Rippinge smsteds 1864.

1853.

- 1. Reinau, Christian Andreas, 1ste Charakt., født 7 Septbr. 1832, theol. Cand. 1858, Huuslærer fra 1858 til 1861, da han blev pers. Capellan for Agerup og Kirkerup i Sjælland.
- 1. Senhon, Peter Blas, 1ste Charakt., født 5 Novbr. 1833, Underlæge i Corvetten „Heimdal“ paa et Togt til Vestindien 1858—59, lægevidenskabelig Candidat 1861, Candidat ved St. Hans Hospital paa Vibstrupgaard, Underlæge i Sættaten 1862.

1854.

- 1. Schrøder, Andvig Peter, 1ste Charakt., født 19 Jan. 1836, theol. Cand. 1860, Medhjælper ved Udgivelsen af „Dansk Kirketidende“, Forstander for Rødding Folkehøjskole 1862—64. Boer nu i Kjøbenhavn.
- 1. Branth, Cajus Peter Emil, 1ste Charakt., født 18 Decb. 1835, jur. Cand. 1859, Volontair i det slesvigste Ministerium 1862—64. Boer i Kjøbenhavn.
- 1. Gjellerup, Poul Frederik Jacob, 1ste Charakt., født 14 Jan. 1835, lægevidenskabelig Candidat 1861, const. Districtslæge i Kjøbenhavn, Underlæge ved Sindsygeanstalten ved Aarhus 1861, tredje Læge ved Sindsygeanstalten i Slesvig 1863, fordrøven fra Slesvig i Februar 1864, militair Underlæge under Krigen, practiserende Læge i Kjøbenhavn. Brodersøns Søn af Nr. 198, Broder til Nr. 463.
- 1. Haunkilde, Christian Claudi, 2den Charakt., født 18 Novb. 1835, jur. Cand. 1860, By- og Herredsfogedsfuldmægtig i Sørligebing. Broder til Nr. 432.
- 1. Monrad, Jacob Erik, 1ste Charakt., født 7 Juli 1835, tog 2den Examen 1855, studerede en Tid Theologie, derpaa Jura, død i Marvede 9 Mai 1860.
- 1. Petersen, Peter Bogislaus Carstens, 2den Charakt., født 31 Jan. 1833, jur. Cand. 1860, f. A. Volontair i Kongens Føgebænktoir i Kjøbenhavn, const. Assistent smsteds 1861.

1855.

- 1. Schytte, Carl Adolph, 1ste Charakt., født 19 Septbr. 1836, jur. Student, død 11 Juli 1859.
- 1. Sættørn, Alexius Julius Martin, 1ste Charakt., født 12 Septb. 1836,

lægevidenskabelig Candidat 1861, Candidat ved Frederiks Hospital i Kjøbenhavn 1861—62, const. Underlæge ved Garnisons-hospitalet smsteds 1862, practiserende Læge i Aalborg 1863, deeltog i Krigen 1864 som Underlæge i Artilleriet, vendte efter Fredens Afslutning tilbage til Aalborg. *)

1856.

447. Hviid, Nasmus Peter Reinholdt, 2den Charakt., født 20 Jan. 1838, polytechnisk Candidat 1862, Civilingenieur.
448. Hvidberg, Hans Albert, 2den Charakt., født 2 Juli 1838, jur. Student, deeltog i Felttoget 1864 som Officersaspirant.
449. Eigler, Carl Emil, 1ste Charakt., født 12 Septbr. 1836, cand. philos. 1857, Huuslærer i Bestindien 1861—64; lever nu i Kjøbenhavn.
450. Ørik, Holger Ludvig, 1ste Charakt., født 15 Juni 1837, jur. Cand. 1862, Assistent ved Kjøbenhavns Politicontoir 1862, fungerede som Secretair ved Feltpolitiet 1864.
451. Hegermann-Kindencrone, Johan Heinrich, 1ste Charakt., født 21 Juli 1838, statsvidenskabelig Candidat og Volontair i Udenrigsministeriet 1862, Cancellist i samme Ministerium 1863, deeltog i Felttoget 1864 som Officersaspirant.
452. Rich, Peter Jacob William, 2den Charakt., født 16 December 1836, cand. med. & chir. 1863, Candidat ved Frederiks Hospital i Kjøbenhavn 1863—64, deeltog i Krigen 1864 som const. Underlæge, practiserende Læge i Varde.
453. Sarnier, Konrad, 2den Charakt., født 26 Octbr. 1836, statsvidenskabelig Candidat 1862, Volontair under Generaltolddirectoratet 1863, Assistent f. A., Besidder af det Rosenfeldtske Fideicommis.

1857.

454. Rjer, Christian Ludvig, 1ste Charakt., født 25 Decbr. 1839 paa Herlufsholm, jur. Cand. 1863, const. Intendant ved Husarerne under Krigen 1864. Søn af Stiftelsens Forvalter.

*) Ved Dimittenderne fra 1855 kan ogsaa anføres:

Seier, Carl Christian Leopold, der forlod Skolen efterat have taget Afgangsexamens første Deel 1852 og tog Examen 2den Deel ved Skolen som Privatist 1855 med 2den Charakt.; født 3 Marts 1834, tog anden Examen 1856, studerede i nogen Tid Jura, er nu ansat i Krigsministeriet.

5. Appel, Lauritz Christian, 1ste Charakt., født 9 Febr. 1838, philologisk Student.
6. Hinrichsen, Hans Otto, 1ste Charakt., født 29 Jan. 1839, jur. Cand. 1863, Volontair under det slesvigste Ministerium, Secretair ved den internationale Finantscommission.
7. Lemvig, Jacob Christian Hendrik, 1ste Charakt., født 5 Septb. 1838, cand. med. & chir. 1863, practiserende Læge i Rjøbenhavn. Sønnesevn af Nr. 141.
8. West, Johan Engelbrecht, 1ste Charakt., født 17 April 1838, jur. Cand. 1864, stud. polit.
9. Jensen, Otto Nicolai, 1ste Charakt., født 8 Jan. 1840, theol. Cand 1864.
10. Sibiger, Carl Christian Edvard, 2den Charakt., født 27 Mai 1838, Civilingenieur, Secondlieutenant i Artilleriets Krigsreserve.
1. Jacobsen, Holger Engelbrecht, 1ste Charakt., født 19 December 1837, jur. Cand. 1863, Fuldmægtig paa Horsens Byfogedconcoir. Broder til Nr. 474.
2. Schmidt, Thomas Heinrich Petersen, 2den Charakt., født 20 August 1838, tog 2den Examen 1859, studerede først Lægevidenskab, derpaa Statsvidenskab, men tog ingen Embedsexamen, deltog i Krigen 1864 som Officeersaspirant, saaret ved Bombardementet af Sønderborg, død 19 April 1864.
3. Gjellerup, Sophus Michael, 2den Charakt., født 22 Aug. 1838, theol. Cand. 1864. Broder til Nr. 441, Brodersøns Søn af Nr. 198.

1858.

1. Valler, Nicolay Edinger, 1ste Charakt., født 12 April 1839, theol. Cand. 1864, Missionair i Grønland 1865. Søn af Nr. 380.
2. Garde, Carl Ludvig Mogens, 1ste Charakt., født 20 Mai 1839, theol. Cand. 1864, Huuslærer paa Holland. Broder til Nr. 499.
3. Tryde, Andreas Eggert Christopher, 2den Charakt., født 11 Juli 1839, theol. Cand. 1864.
4. Alestrup, Jens Clausen, 2den Charakt., født 27 Septbr. 1838, stud. juris slesv., under Krigen 1864 ansat ved Intendanturen.
5. Sandil, August Frederik Louis, 2den Charakt., født 14 Decbr. 1838, stud. juris slesv., Secondlieutenant i Infanteriets Krigsreserve.

469. **Gulstad, Edvard**, 2den Charakt., født 24 Februar 1839, juridisk Student.

1859.

470. **Bachr, Hans Andreas**, 1ste Charakt. med Udmærkelse, født 13 October 1841, Secondlieutenant ved 22de Infanteribataillon. Broder til Nr. 494.
471. **Bahle, Frederik Caspar Conrad Tribøe**, 1ste Charakt., født 9 Marts 1842, jur. Cand. 1864, Sagsførerfuldmægtig i København. Søn af Nr. 291, Broder til Nr. 426.
472. **Brandsen, Frederik Julius**, 1ste Charakt., født 23 Decbr. 1839, polytechnisk Student, deltog i Krigen 1864 som Frivillig.
473. **Knudsen, Nicolai Henrik**, 1ste Charakt., født 31 Juli 1841, cand. philos., Bestyrer af et Handelshuus i Kjøbenhavn. Broder til Nr. 495 og 496.
474. **Jacobsen, Engelbrecht**, 2den Charakt., født 26 Novbr. 1841, jur. Student. Broder til Nr. 461.
475. **Tenger, Christian**, 2den Charakt., født 3 Novbr. 1840, stud. med. & chir., const. Underlæge ved Armeen under Krigen 1864.
476. **Ahlefeldt-Laurvig, Sophus Frederik Ferdinand**, 2den Charakt., født 18 Novbr. 1840, jur. Student, deltog som Secondlieutn. i Infanteriets Krigsreserve i Krigen 1864, blev saaret og afstediget. Broder til Efterfølgende.
477. **Ahlefeldt-Laurvig, Vilhelm Alexander**, 2den Charakt., født 19 Juni 1838, jur. Student, Secondlieutenant ved 2den Infanteribataillon.
478. **Krogh, Carl Henrik August**, 2den Charakt., født 22 Juni 1838, stud. med. & chir.
479. **Eller, Edvard Mathias Richard**, 2den Charakt., født 13 Juli 1839, theol. Student.
480. **Kraft, Frederik Vilhelm**, 2den Charakt., født 3 Septbr. 1840, Secondlieutenant ved 9de Infanteribataillon. Søn af Nr. 360.

1860.

481. **Sehested, Hannibal**, 1ste Charakt., født 16 Novbr. 1842, juridisk Student.
482. **Strøm, Rasmus Myrup**, 1ste Charakt., født 4 Juni 1842, jur. Student, under Krigen Fuldmægtig ved 1ste Divisions Intendantur.

3. **Brasen, Christian Emil**, 1ste Charakt., født 21 Septbr. 1841, jur. Student. Søn af Nr. 325.
4. **Meincke, Carl Jørgen**, 1ste Charakt., født 1 April 1842, jur. Student. Broder til Nr. 512.
5. **Engell, Carl**, 1ste Charakt., født 31 Decbr. 1840, philologisk Student.

1861.

6. **Hansen, Frants Emil**, 1ste Charakt., født 19 Marts 1843, jur. Student.
7. **Castenskjold, Gustav Hans Henrik Holten**, 1ste Charakt., født 16 Octbr. 1841, jur. Student.
3. **Thomsen, Hans Frederik Wilhelm**, 1ste Charakt., født 16 April 1841, jur. Student, Secondlieutenant i Infanteriets Krigsreserve.
2. **Engelsked, Georg Severin Valdemar**, 2den Charakt., født 11 Januar 1840, theol. Student.
2. **Daniels, Frederik Wilhelm**, 2den Charakt., født 2 Juni 1842, stud. magist.
1. **Müller, Peter Anton Ferdinand**, 2den Charakt., født 17 April 1842, stud. polit.
2. **Winther, Ludvig Frederik**, 2den Charakt., født 15 August 1842, jur. Student.
3. **Petersen, August Holger Arnold**, 2den Charakt., født 25 Septbr. 1840, stud. med. & chir.

1862.

1. **Bache, Otto Frederik**, 1ste Charakt., født 30 Mai 1845, theol. Student. Broder til Nr. 470.
5. **Knudsen, Søren Christian**, 1ste Charakt., født 16 Jnli 1844, Secondlieutenant i Infanteriets Krigsreserve, R. af Dbrg. 1864. Broder til Nr. 473 og 496.
3. **Knudsen, Frederik Gottschalk**, 2den Charakt., født 11 Januar 1843, stud. magist. Broder til Nr. 473 og 496.
7. **Malmark, Anton Georg Immanuel**, 1ste Charakt., født 11 Mai 1844, stud. med. & chir. Søn af Nr. 50.
3. **Sinding, Sophus Gudmund**, 1ste Charakt., født 17 Juni 1843, jur. Student.
2. **Garde, Jacob Nicolai Benedictus**, 2den Charakt., født 3 Mai 1843, stud. med. & chir. Broder til Nr. 465.

1863.

500. Söløw, Adam Erik Christian, 1ste Charakt., født 27 Marts 1845, jur. Student. Sønnesøn af Nr. 160.
501. Hall, Andreas Balthasar, 1ste Charakt., født 25 Februar 1845, jur. Student. Brodersøn af Stiftelsens Forstander.
502. Ovesen, Henrik Elias, 1ste Charakt., født 23 Decbr. 1844, jur. Student.
503. Rabell, Søren Christopher, 1ste Charakt., født 28 Novbr. 1844, stud. med. & chir.
504. Heramb, Thor Guldbrand, 2den Charakt., født 1 Novbr. 1843, stud. med. & chir.
505. Rjerrumgaard, Hans Albert, 2den Charakt., født 6 Febr. 1844, stud. polit.
506. Aaalund, Peder Erasmus Christian, 1ste Charakt., født 19 August 1844, stud. magist.
507. Seyer, Carl Emil, 2den Charakt., født 18 Jan 1845, juridisk Student.
508. Kemp, Axel Gudmund, 2den Charakt., født 4 Septbr. 1844, theol. Student.
509. Tannig, Osear Rosenørn, 1ste Charakt., født 22 Januar 1843, stud. med. & chir.
510. Hoskjar, Preben, 2den Charakt., født 1 Octbr. 1845, juridisk Student.
511. Brøndsted Peter Bluf, 2den Charakt., født 17 April 1843, stud. med. & chir.
512. Meinde, Jørgen Bøch, 2den Charakt., født 13 November 1843, stud. med. & chir. Broder til Nr. 484.

1864.

513. Dumreicher, Carl Conrad Jacob Soethe, 1ste Charakt., født 14 Septbr. 1844.
514. Hennings, Vilhelm Frederik Sophus Magnus Bjørnsen, 1ste Charakt., født 1 Septbr. 1846.
515. Scavenius Peter Brønnum, 1ste Charakt., født 30 Juli 1845.
516. Saastrup, Carl Christian Ejse, 2den Charakt., født 8 Juni 1844.
517. Münster, Herman Balthasar Theodor, 1ste Charakt., født 2 September 1845. Søn af Nr. 54.

8. **Sad, Peder Adolph Høstgaard Bruun**, 1ste Charakt., født 25 Novbr. 1846. Søn af Nr. 352.
9. **Hansen, Hans Albert**, 2den Charakt., født 11 Decbr. 1845.
10. **Weldingh, Wilhelm August**, 2den Charakt., født 29 Jan. 1844.
11. **Bartholdy, Nicolai Charles**, 2den Charakt., født 17 Mai 1844.
12. **Benzien, Frederik Wilhelm**, 2den Charakt., født 5 Juli 1845.

Dldfruer.

13. **Worthmann, A. S., Madame**, født **Monrad**, Oldfrue 1755, tog Afted 1764 paa Grund af Alder og Svagelighed.
14. **Wandal, Birgitte**, Enke efter Maanedslieutenant Wandal, Oldfrue 1764, fratraadte 1768, ægtebe Bysfoged A. C. v. Holstein (Nr. 133), døde 8 Februar 1788, 51 Aar gammel. Bedstemoder til Nr. 372.
15. **Block, Dorothea**, Jomfru, Oldfrue fra 1768 til sin Død i Marts 1782, havde tidligere været Gouvernante. Hun var en Moder for Disciplene og besad ogsaa deres Hengivenhed og Agtelse i fuldeste Maal. Med kjærlig og besindig Omsorg tog hun sig af dem i alle Henseender, hvilket saameget mere fortjener Paaftjænnelse, som der paa den Tid ellers næsten slet intet Tilsyn var med Disciplene. Hun var den, hvem Forældrene nærmest henvendte sig til i deres Børns Anliggender, hvilket paadrog hende Jaloufi og Fortrædeligheder fra andre Sider.
16. **Winther, Dorothea Vilhelmine**, Jomfru, Oldfrue 1783, tog sin Afted 1806 med 80 Rd. i aarlig Pension, død i Restved 1811, omtr. 70 Aar gl. Stjænkede i Forening med en Søster 2000 Rd. til Stiftelsen (pag. 213 og 268).
17. **Steenstrup, Sophie Hedenig**, Frue, født Bruun, Enke efter Auditeur Geert Steenstrup, Oldfrue fra 1806 til 1820, da hun døde. Var ikke som de foregaaende Oldfruer forpligtet til at føre Tilsyn med Disciplene og med Maden, hvortil denne brave Rone iøvrigt vilde have været vel fittet.

528. **Albrechtsen, Sophie**, Jomfru, født 11 Mai 1794, havde af den foregaaende Oldfrue (Nr. 527) været antagen som Medhjælperke, blev ansat som Oldfrue 1820, tog Afsked 1824 og ægtede Skolelærer Handrup i Næstved, hvor hun endnu lever som Enke.
529. **Rechslein, Anna Marie Elisabeth**, Jomfru, født 17 Jan. 1785, Huusjomfru paa forst. Steder, Oldfrue paa Herlufsholm 1824, død 13 Mai 1863. Hun omfattede altid Disciplene og deres Anliggender med levende Interesse; uden nogensinde at tabe sin Livlighed og sit Lune røgtede hun trofast sin Gjerning til sin høieste Alder.
530. **Steenberg, Martine Luthera**, Frøken, født 31 October 1817, Oldfrue 1863.
-

Real-Register.

	Side		Side
A bbeder	12, 20, 24.	D anmarks Adels frie Skole. .	34.
A ftenfang	131.	D irecteuren 215, 226, 274, 313.	
A leen	123.	D irectionen for Universitetet og	
A lterklæde	39, 380, 381.	de lærde Skoler . .	215, 226.
A ltertavle	39, 379, 381.	D isciplenes Antagelse 49, 77, 240,	
B egravelse 40, 60, 66, 78, 105,			326.
209, 273, 285, 290, 312,		— Antal 42, 66, 71, 74,	
335, 382, 387.		75, 119, 125, 151, 161, 173,	
B enedictinerklosteret i Rosted . .	18.	212, 230, 236, 271, 279,	
B estjæftigelse, Disciplenes 45, 135,		292, 299, 318, 322, 339.	
352.		D ugsvenden	134, 190.
B espisningen 41, 43, 69, 76, 108,		D øbefonten	386.
114, 126, 153, 183, 252,		E ienomme, Klosterets 2, 16, 23,	
304, 307, 331, 367.		25, 27.	
B estyrelsen 34, 35, 37, 39, 42, 53,		— Stiftelsens 27, 60, 65,	
118, 215, 226, 313, 338.		80, 261, 265.	
B etjentene . 108, 190, 304, 332.		E xamina 48, 131, 178, 228, 299,	
B ibliotek, Disciplenes	354.		341.
— Klosterets	15.	E xpectanter . 42, 127, 162, 173.	
— Skolens 38, 101, 160,		F erier 92, 138, 163, 173, 178,	
193, 214, 248, 304,		242, 359.	
319, 330, 350.		F estdage 138, 259, 355, 357, 359.	
B ygningerne 50, 65, 121, 125,		F iskeriet 42, 62, 111, 123, 153,	
153, 202, 212, 229, 236,		159, 204, 258, 266, 399.	
241, 308, 315, 327, 377.		F ogeden 42, 43, 62, 80, 108, 118.	
B ønderne 36, 74, 76, 80, 161,		F ornøielser 174, 214, 259, 302,	
171, 197, 261, 310,		330, 337, 353.	
332, 401.		F orsjønnesler 123, 257, 264, 376.	
C alendarium Nestvedlense 4, 11, 15.		F orstanderen 34, 35, 37, 39, 42,	
C horfang 36, 47, 60, 86, 131, 160.		53, 64, 108, 118, 313, 338.	
C ommissioner til Undersøgelse af		F orstinspecteuren	262, 396.
Stiftelsens Tilfand. 69, 71, 75.		F orvalteren	118.
C orrector.	160, 163, 172.	F ransk Sprogmeester 133, 161, 178.	
C ontingent, Disciplenes 42, 67, 77,		F ripladser 42, 66, 72, 160, 173,	
127, 244, 300, 321, 323, 342.		239, 240, 244, 321, 342, 390.	

	Side		Side
Fundatsen	35, 39, 55.	Munkenes Gave	389.
Gartneren	124, 206, 252.	— Kirkegaard	390.
Gavebog, Klosterets	21, 59.	Munkengangen	21, 391.
— Stiftelsens	286.	Musikunderviisning	234, 340.
Gaver til Klosteret	2, 6.	Nestved Jorder 17, 23, 25, 31, 164.	
— Stiftelsen 54, 65, 67, 68,		Nyhave	123, 376.
78, 160, 194, 213, 216, 243,		Nyret	257, 390, 393.
245, 268, 343.		Deconomien 41, 70, 75, 76, 84,	
Gjæstfrihed, Stiftelsens 108, 126,		107, 121, 126, 152, 164,	
155, 259, 303, 320, 330, 355,		199, 212, 243, 267, 274,	
Godset 27, 65, 74, 81, 119, 197,		310, 395.	
261, 311, 332, 401.		Deconomen 61, 251, 307, 331.	
Gratifter, see Fripladsfer.		Oldfruen	133, 147, 184, 307.
Herloviænersamfundet	346.	Opdragelsen 48, 49, 91, 129, 161,	
Høitideligheder 138, 209, 230, 248,		179, 234, 241, 290, 302,	
259, 285, 290, 301, 335,		327, 360, 375.	
355, 357.		Orbinants	41, 85.
Hørerne 37, 42, 43, 60, 71, 84,		Organisten	43, 181.
119, 133, 144, 181.		Orgelet	79, 378, 381.
Høernes Gang	392.	Patronatet	36, 313.
Jagten	111, 153, 266.	Pensionairer hos Rector og Lærerne 237.	
Jernbroen	122.	Personalhistoriske Efterretninger 93,	
Indtægter, Klosterets 16, 23, 25.		97, 406.	
— Stiftelsens 41, 65, 112,		Philosophgangene	123, 258.
194, 197, 256, 261, 332, 399.		Prioren	43, 181.
Inspecteuren 61, 180, 234, 327,		Privatdimittender	193.
348, 366.		Privatister	236, 240, 297.
Jorderne 17, 23, 25, 31, 41, 73,		Privilegier, Klosterets 3, 4, 10, 21.	
111, 152, 206, 255, 308, 332.		— Stiftelsens	70.
Kirken	18, 79, 212, 377.	Programmer	138, 195, 321.
Kirkegaarden 258, 273, 285, 312,		Prædikestolen	68, 381, 386.
335, 390.		Præmier	178, 270, 341.
Klosteren	43.	Præsterne	385.
Klosterne	14, 387.	Rector 42, 84, 97, 142, 149, 183.	
Lectorer	133, 146, 162.	Regnskab, Forstanderens 34, 36, 39,	
Legemsøvelser	49, 232, 339.	42, 77, 83, 120, 314, 339.	
Liber donationum monasterii		Ridefogeden (see Fogeden).	
beati Petri Nestvediensis 21, 59.		Rigens Raad	34, 36, 42, 313.
Lovsang	131, 163, 352.	Rudimentum Noviciorum	15.
Lærerne 31, 42, 43, 60, 71, 84,		Samlinger, Skolens 197, 248, 306,	
119, 133, 139, 181, 235,		319, 330, 350.	
243, 246, 295, 318, 326, 347.		Skolens Stiftelse	34.
Lønninger 12, 42, 84, 108, 113,		Skolebørnene	36.
119, 127, 186, 216, 243,		Skolehave 124, 153, 204, 252,	
247, 296, 309, 326, 333,		327, 388.	
348, 395.		Skoleherren 42, 61, 120, 171, 215,	
Magle Mølle 3, 23, 39, 72, 81,		226, 338.	
82, 404.		Skolelove 41, 85, 119, 129, 243,	
Munkene	11, 20, 22, 24.	352, 360.	

	Side		Side
Skolemester	37, 42.	St. Peders Kloster	1, 8.
Skolesegende Disciple	318.	Stadsfæstelsesbrev, Virgille Gøyes	39.
Stovene 80, 83, 124, 201, 216,		Statsraadet	313.
262, 309, 311, 333, 405.		Stipendier	270, 301, 343.
Stovkloster	8.	Stipendiepladser	321, 342.
Stovklosters Inddragelse	22.	Storepiil	203.
— Overdragelse til Her-		Straffe	49, 140.
luf Trolle 26.		Tyende, Klosterets	12.
Storbrøderen	309.	Underjordist Gang	392.
Striveren	41, 43, 61, 108.	Underviisningen 37, 43, 49, 77, 84,	
Sognepræsten 36, 133, 146, 162.		89, 118, 125, 129, 161, 173,	
Stiftmesteren 137, 152, 184, 251,		228, 266, 290, 320, 324,	
307, 331.		328, 339.	
St. Peders Kirke	8.	Underviisningsplan 142, 177, 218.	

Personal-Register.

	Side		Side
Nagaard, N. P.	103.	Wache, H. A.	476.
Narestrup, N. L.	469.	— D. F.	477.
Nassow, U. B.	422.	Wager, H.	84.
Nielsen, Laurvig, C. H.	460.	— J. P.	98.
Nielsen, Laurvig, C. F. H.	476.	Wagger	75.
— B. A.	476.	— H. E.	436.
Nielsen, J. J.	93, 99.	Waland, C. C. A.	453.
Nielsen, H.	41.	Walle, J. P. D.	463.
Nielsen, S.	480.	— N. G.	475.
Nielsen, C. J.	412.	Walslov, C. A.	452.
Nis, P.	74, 76.	Wang, C.	422.
Nielsen, N.	69.	— C.	351.
Nielsen, L. C.	475.	— F. L.	423.
Nielsen, C. N.	456.	— H.	350.
Nielsen	19.	— J.	444.
Nielsen, P.	99.	— J. H.	436.
Nielsen, J. P.	441.	— P. E.	423.
Nielsen, J. N.	448.	— W.	351.
Nielsen, C.	232, 449.	Werner, R.	358, 474.
— C. E.	447.	Werscherus, J. L.	103, 385.
Nielsen, F.	248.	Wortholby, N. C. M.	441.
Nielsen, C. C. C.	478.	— N. C.	479.

	Side		Side
Bartholin, J. C.	96.	Botildsen, P.	1.
Bartheler, J. L.	103, 385.	Braes, J. A.	441.
Bassewig, C. S.	464.	Brahe, J.	79, 82, 379.
Bastholm, M.	411.	— E.	62.
Baumann, K.	460.	— L.	62.
Beder, C.	431.	Brandt, C.	171.
— I. A.	464.	— J. B.	340, 420.
Bedmann, H.	432.	— M. 233, 260, 340, 420.	420.
Begtrup, J.	449.	Branner, G. C. M.	416.
Bendtsen, C. A. P.	471.	Branth, C. P. C.	473.
Bendtsen, B. (Herrlow)	425.	Brajen, C. C.	477.
Bengen, L.	427.	— J. A.	455.
— P.	441.	— N. G.	465.
Bengien, F. B.	479.	Brochmann, H.	94.
Bengon, N.	96.	— H. C.	96.
— P. D.	473.	— J.	94, 101.
Benzon, J.	268.	— J. 69, 94, 99, 100.	100.
Berg, J. M.	269.	— N. C.	95, 103.
Bergh, G. G.	430.	Broddorff, F. N.	463.
Bernstorff	129.	Brofson, A. B. 163, 172, 209,	209.
Bernth, F.	434.	227, 244, 269, 286, 406, 407.	407.
— F. L.	438.	Brofson, B. N.	289, 406.
— J. L. 125, 151, 172, 187,	187,	— G. M.	466.
207, 406.	406.	— M.	289, 309, 406.
— L. A.	175, 440.	Brunsmann, J.	105.
— P. L.	428.	Bruun, C.	431.
Bertelsen, N. B. B.	421.	— C.	268.
Berthelsen, F.	435.	— F.	466.
Beyer, C. C.	478.	— J.	159.
Bidstrup, L. J.	421.	— L. C.	427.
Bilimann, C. L.	463.	Brøndsted, P. D.	478.
Bilde, D.	24.	Bud, H. J.	151, 410.
Bircherod, J. J.	96, 103.	— M.	151.
— J. J.	96.	Budde, C. S.	442.
Bircholtz, C. N.	437.	— J. H.	440.
Birghe	19.	— N.	412.
Bisfen	383.	Bugge	250.
Bloch, J.	419.	Burde, N.	248, 250.
Bloch, D.	184, 479.	Bülow, A. C. C.	478.
Blædel, L.	461.	— A. G. J.	429.
Bluhme, C. A.	447.	— C.	465.
Boetius	19.	— H.	418.
Bolwig	185.	— N. C. 263, 278, 309, 311,	311.
Bonnez, C.	460.	439.	439.
Borch, D. C.	453.	Bottern, A. J. M.	473.
— P. J.	89, 99.	Campeaux, C. G., des	435.
Botild	1.	— N. L. H. J.	434.
Botildsen, H.	1.	Carlsen	159.
— J.	1.	Carstens, F. C.	454.

	Side		Side
Gaarsen, G. B.	445.	Gier, G. M. R.	476.
— J. P.	412.	Engell, G.	477.
Gaarsenchiold, B. A.	465.	Engelsted, G. S. B.	477.
— G. S. S. S.	477.	— M. J. P. R.	418.
— L. G.	466.	Gschricht, G. F.	462.
Gjærdens, J.	73.	Gstild	2.
— R.	457.	Gstildsen, G. B.	428.
Christian den Hjerde	98.	Gstildsen, G. S. 358, 416, 465.	
— den Hjerde	75.	Hanse	351.
— den Syvende	268.	Hasting, L. 209, 346, 445.	
Christoph	25.	Hape, F. G. D.	428.
Christophersen, J.	98.	— M.	429.
Clausberg, G.	121.	Heilberg, B. F.	462.
Clausen 199, 261, 262.		Heldmann, J.	84.
— R. G. B.	455.	Henger, G.	476.
Clauson-Raas	248.	Hersch, J. L.	428.
Clausen, G. M.	446.	Hibiger, G. G. G.	475.
Clemenssen, G.	69.	Hinke, J.	94.
Clynius, J.	385.	Hinno, B.	99.
Cobbing, G. G. 304, 414.		Hischer, G. G.	459.
— L. B.	462.	— G. G.	436.
— P. J. 64, 385.		Heischer, A. F. S. 298, 417.	
la Cour, G. G.	414.	Hog, R.	433.
Cramer, G. 232, 450.		— G. L. 173, 182, 195, 386,	
— J.	450.	411, 433.	
Crone, G. G. 232, 449.		Hogtmann, R., 246, 260, 408, 413.	
— B. G.	464.	Horchhammer	250.
Cronstjold, G. F.	425.	Hormann, J. G.	453.
Dahl, L. 347, 409, 417.		Hofs	75.
Dalgaard, R.	345.	— G. M.	425.
Dalin, M. B.	61.	Frederik den Anden 26, 70.	
Damborg, G. A.	419.	— den Iredie	70.
Damianus, J.	385.	— den Sjette 248, 268, 269.	
Daniels, F. B.	477.	Frederik	233.
Dannestjold-Samsøe	230.	Friboe	250.
Daw, R.	21.	Friis, G.	438.
Davidson, D. G.	417.	— J.	25.
Demant 251, 278, 307.		— D. G. 413, 444.	
Dehman, G. A. 244, 280, 287,		From, F. G.	431.
292, 334, 407, 408, 414.		Frost	250.
Dons, G. A.	416, 466.	Fugl, U. R.	459.
Due, M.	78, 384.	Fuglede, R.	80, 82.
Dumreicher, G. G. J. B.	478.	Funch, G. D.	425.
Dysell, F. L.	434.	— J. G. L.	456.
Esborg, J. F. B.	454.	— J. G. B.	459.
Eichstedt, G. G. B. 194, 424.		— M. J.	439.
Eigler, G. G.	474.	Fyhn, L. A.	469.
Eilertsen, B.	95.	Gab, G. G.	460.
Eisenberg, A.	65.	— G. L.	467.

	Side		Side																																																																																																																																																																																
Gab, P. N. N. P.	479.	Gahn, J.	424.																																																																																																																																																																																
Gaffiot, J. E. H.	450.	— J. H.	424.																																																																																																																																																																																
Garde, C. E. M.	475.	— C. C.	338.	— J. N. P.	477.	Hammer, H. O. M.	442.	Gartner, B.	445.	— M.	388.	— H. L.	443.	— D. C.	429.	Geisler, J. C.	184, 251, 420.	Hansen	260.	— J. C.	250, 441.	— C.	22.	— L. C.	428.	— C. E.	446.	Gerner, H.	105.	— F. C.	477.	— H.	441.	— H. A.	479.	Gersdorph	118.	— H. L.	260.	Gerson, B. J.	102.	— P. C. F.	460.	Geiber, C. C. L.	474.	— P. C.	251, 307, 331.	Gjellerup, C. A.	453.	Hanson	206, 230.	— J.	412, 435.	Hasebart (Hassenbart), B.	102.	— P. F. J.	473.	Hee, C.	346, 453.	— C. M.	475.	Heerfordt, J.	423.	Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.
— J. N. P.	477.	Hammer, H. O. M.	442.	Gartner, B.	445.	— M.	388.	— H. L.	443.	— D. C.	429.	Geisler, J. C.	184, 251, 420.	Hansen	260.	— J. C.	250, 441.	— C.	22.	— L. C.	428.	— C. E.	446.	Gerner, H.	105.	— F. C.	477.	— H.	441.	— H. A.	479.	Gersdorph	118.	— H. L.	260.	Gerson, B. J.	102.	— P. C. F.	460.	Geiber, C. C. L.	474.	— P. C.	251, 307, 331.	Gjellerup, C. A.	453.	Hanson	206, 230.	— J.	412, 435.	Hasebart (Hassenbart), B.	102.	— P. F. J.	473.	Hee, C.	346, 453.	— C. M.	475.	Heerfordt, J.	423.	Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.				
Gartner, B.	445.	— M.	388.	— H. L.	443.	— D. C.	429.	Geisler, J. C.	184, 251, 420.	Hansen	260.	— J. C.	250, 441.	— C.	22.	— L. C.	428.	— C. E.	446.	Gerner, H.	105.	— F. C.	477.	— H.	441.	— H. A.	479.	Gersdorph	118.	— H. L.	260.	Gerson, B. J.	102.	— P. C. F.	460.	Geiber, C. C. L.	474.	— P. C.	251, 307, 331.	Gjellerup, C. A.	453.	Hanson	206, 230.	— J.	412, 435.	Hasebart (Hassenbart), B.	102.	— P. F. J.	473.	Hee, C.	346, 453.	— C. M.	475.	Heerfordt, J.	423.	Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.								
— H. L.	443.	— D. C.	429.	Geisler, J. C.	184, 251, 420.	Hansen	260.	— J. C.	250, 441.	— C.	22.	— L. C.	428.	— C. E.	446.	Gerner, H.	105.	— F. C.	477.	— H.	441.	— H. A.	479.	Gersdorph	118.	— H. L.	260.	Gerson, B. J.	102.	— P. C. F.	460.	Geiber, C. C. L.	474.	— P. C.	251, 307, 331.	Gjellerup, C. A.	453.	Hanson	206, 230.	— J.	412, 435.	Hasebart (Hassenbart), B.	102.	— P. F. J.	473.	Hee, C.	346, 453.	— C. M.	475.	Heerfordt, J.	423.	Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.												
Geisler, J. C.	184, 251, 420.	Hansen	260.	— J. C.	250, 441.	— C.	22.	— L. C.	428.	— C. E.	446.	Gerner, H.	105.	— F. C.	477.	— H.	441.	— H. A.	479.	Gersdorph	118.	— H. L.	260.	Gerson, B. J.	102.	— P. C. F.	460.	Geiber, C. C. L.	474.	— P. C.	251, 307, 331.	Gjellerup, C. A.	453.	Hanson	206, 230.	— J.	412, 435.	Hasebart (Hassenbart), B.	102.	— P. F. J.	473.	Hee, C.	346, 453.	— C. M.	475.	Heerfordt, J.	423.	Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																
— J. C.	250, 441.	— C.	22.	— L. C.	428.	— C. E.	446.	Gerner, H.	105.	— F. C.	477.	— H.	441.	— H. A.	479.	Gersdorph	118.	— H. L.	260.	Gerson, B. J.	102.	— P. C. F.	460.	Geiber, C. C. L.	474.	— P. C.	251, 307, 331.	Gjellerup, C. A.	453.	Hanson	206, 230.	— J.	412, 435.	Hasebart (Hassenbart), B.	102.	— P. F. J.	473.	Hee, C.	346, 453.	— C. M.	475.	Heerfordt, J.	423.	Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																				
— L. C.	428.	— C. E.	446.	Gerner, H.	105.	— F. C.	477.	— H.	441.	— H. A.	479.	Gersdorph	118.	— H. L.	260.	Gerson, B. J.	102.	— P. C. F.	460.	Geiber, C. C. L.	474.	— P. C.	251, 307, 331.	Gjellerup, C. A.	453.	Hanson	206, 230.	— J.	412, 435.	Hasebart (Hassenbart), B.	102.	— P. F. J.	473.	Hee, C.	346, 453.	— C. M.	475.	Heerfordt, J.	423.	Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																								
Gerner, H.	105.	— F. C.	477.	— H.	441.	— H. A.	479.	Gersdorph	118.	— H. L.	260.	Gerson, B. J.	102.	— P. C. F.	460.	Geiber, C. C. L.	474.	— P. C.	251, 307, 331.	Gjellerup, C. A.	453.	Hanson	206, 230.	— J.	412, 435.	Hasebart (Hassenbart), B.	102.	— P. F. J.	473.	Hee, C.	346, 453.	— C. M.	475.	Heerfordt, J.	423.	Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																												
— H.	441.	— H. A.	479.	Gersdorph	118.	— H. L.	260.	Gerson, B. J.	102.	— P. C. F.	460.	Geiber, C. C. L.	474.	— P. C.	251, 307, 331.	Gjellerup, C. A.	453.	Hanson	206, 230.	— J.	412, 435.	Hasebart (Hassenbart), B.	102.	— P. F. J.	473.	Hee, C.	346, 453.	— C. M.	475.	Heerfordt, J.	423.	Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																
Gersdorph	118.	— H. L.	260.	Gerson, B. J.	102.	— P. C. F.	460.	Geiber, C. C. L.	474.	— P. C.	251, 307, 331.	Gjellerup, C. A.	453.	Hanson	206, 230.	— J.	412, 435.	Hasebart (Hassenbart), B.	102.	— P. F. J.	473.	Hee, C.	346, 453.	— C. M.	475.	Heerfordt, J.	423.	Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																				
Gerson, B. J.	102.	— P. C. F.	460.	Geiber, C. C. L.	474.	— P. C.	251, 307, 331.	Gjellerup, C. A.	453.	Hanson	206, 230.	— J.	412, 435.	Hasebart (Hassenbart), B.	102.	— P. F. J.	473.	Hee, C.	346, 453.	— C. M.	475.	Heerfordt, J.	423.	Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																								
Geiber, C. C. L.	474.	— P. C.	251, 307, 331.	Gjellerup, C. A.	453.	Hanson	206, 230.	— J.	412, 435.	Hasebart (Hassenbart), B.	102.	— P. F. J.	473.	Hee, C.	346, 453.	— C. M.	475.	Heerfordt, J.	423.	Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																												
Gjellerup, C. A.	453.	Hanson	206, 230.	— J.	412, 435.	Hasebart (Hassenbart), B.	102.	— P. F. J.	473.	Hee, C.	346, 453.	— C. M.	475.	Heerfordt, J.	423.	Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																
— J.	412, 435.	Hasebart (Hassenbart), B.	102.	— P. F. J.	473.	Hee, C.	346, 453.	— C. M.	475.	Heerfordt, J.	423.	Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																				
— P. F. J.	473.	Hee, C.	346, 453.	— C. M.	475.	Heerfordt, J.	423.	Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																								
— C. M.	475.	Heerfordt, J.	423.	Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																												
Gierlev	159.	Hegermann-Lindencrone, J. H.	358.	Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																
Giefete	250.	—	474.	Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																				
Gjoe, M.	75.	Heinsvig	233.	— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																								
— E.	79.	Heise, C. A. L.	420.	(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																												
(vide Gjøe)		Hemmingsen, N. 29, 31, 41, 54,	57.	Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																
Gloerfelt, C. L. C. G.	298, 417.	Hennings, B. F. C. M. P.	478.	Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																				
Gottschalk, C.	386.	Henrichsen, J. L.	466.	le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																								
le Gros	412.	Heramb, L. G.	478.	Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																												
Grove, C. N.	429.	Herholdt	381.	Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																
Grundtvig, D.	436.	Hersom, H. C.	410, 422.	Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																				
Grüner, P. C.	441.	— N. C.	433.	Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																								
Gulstad, C.	476.	— D.	436.	Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																												
Gunnerus, J. C.	386.	Hertel, H. B.	455.	Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																
Gyldenfeldt, H. H.	444.	Hesfelberg, H. M. C.	465.	Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																				
Görcke, A. M. B.	450.	Heuermann, C. G.	434.	— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																								
— G. D.	450.	Hie, P.	101.	Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																												
Göring, H. D.	425.	Hillerup	268.	Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																																
Görk, G. E.	439.	Hinrichsen, H. D.	475.	Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																																				
Gosche, H. F.	451.	Hjaltelin, N. M.	461.	— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																																								
— N. C. B.	451.	Hjort, M.	106.	Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																																												
Gjøe, B. 33, 39, 66, 193,	351, 385.	Hjorth, J. E.	72.	— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																																																
— C.	55.	Hoff, H.	418.	— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																																																				
— C.	79.	Hofman (Bang), N. C.	456.	— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																																																								
— F.	69.	Holbecensis, C. C.	102.	— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																																																												
— J.	79.	Hold, E. H.	446.	— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																																																																
— M.	33.	Holm	260.	— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																																																																				
— M.	63.	—	268.	(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																																																																								
(vide Gjøe.)		— A. R.	182, 411.	Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																																																																												
Gjægen, H.	428.	— P.	60.																																																																																																																																																																																

	Side		Side
Golstein, A. G.	426.	Juel, S.	79.
— A. F.	462.	Jøger, E.	422.
— J. L.	120, 132.	— G. J.	422.
Golten, G. H.	460.	Jørgensen, F. G.	465.
— G. G. L.	463.	Kaalund, P. E. G.	478.
Goltermann, G.	445.	Kaas, F. J.	215.
Gomann, G. G.	442.	Kabell, F. G.	298, 415.
— G. L.	445.	— E. G.	478.
— P.	442.	Kameworff, H. J.	410.
Goppe	251.	Kemp, A. G.	478.
Gorneman, G. F.	128, 426.	Kettwich, E. G.	410.
Gostjar, P.	478.	Kjelland, O. R.	451.
Gowe, G. F.	435.	Kjelsen, S. L.	347, 409, 418.
Gulegaard, D. J.	424.	Kjer, G. L.	474.
Gwas, F. J.	427.	— L.	309.
Gvidberg, G. H.	474.	Kjerrumgaard, G. H.	478.
Gvild, H. P. H.	474.	Kieg, P. J. W.	474.
Gvitsfeld, H.	29, 59, 383.	Klaumann, G.	159.
— J.	97.	Klem, G.	435.
Gänschell, G. H. G. F.	462.	Klemp, J. G.	475.
— G. G. H. E.	464.	Klingberg, J.	150.
Gøegh-Guldberg, F.	472.	Knag, H. L.	436.
Goffding, G. H.	424.	Knagenhjelm, J. v. d. Sippe	433.
— D.	424.	Knopf, J.	101.
Goyer, H.	435.	Knopper, H.	57.
Jacobi, G. F.	151.	Knudsen, A.	419.
Jacobsen, G.	476.	— L. H. G.	466.
— G. G.	475.	— P. J.	282, 449.
— J.	425.	Knudsen, F. G.	477.
— W.	385.	— H. G.	476.
Jbsen, J. G. G.	470.	— E. G.	477.
Jeger, E. W.	462.	Knuth, F. W. 313, 335, 338,	351.
Jeip	20.	Knudsen, G. E.	470.
Jensdatter, R.	232.	Koenig, G. F.	434.
Jensen	251.	Kolberup-Rosenvinge	269.
— G.	426.	Koss, A. J.	445.
— G. G.	416.	— J. H. F. G.	443.
— G.	250, 425.	— P. L.	430.
— L. P.	426.	Krabbe	75.
— D. H.	475.	Kraft, F. B.	476.
Jerschau	381.	— G. H.	461.
Jersin, J. D.	94, 100.	Kragelund, L. F. G.	434.
Jessen	268.	— P. E.	435.
Jessen, J. G.	467.	Krarup, J.	418.
Jørgensen, J. B. G.	472.	— D. G.	455.
Johannes	17.	Krebs, G. G.	444.
Johansdatter, S.	386.	— G. F. B.	440.
Johansen, P. G. H.	416.	— F. G.	467.
Juel, G.	84, 119, 130.	— P. H. G.	443.

	Side		Side
Areg, J. G.	315, 421.	Lovenstjold, S.	238.
Krogenos, D. M.	54.	Madsen, P.	57.
Krog, C. S. A.	476.	Magens.	250.
Krampen, D.	41.	Mandig, J.	431.
Kruse, C.	62, 93.	Mansa, S. B.	448.
Kroyer, O.	468.	Manthey, C. S. P.	438.
Lam, Erik	4.	Marcker, M. B.	432.
Langhorn, S. A.	423.	Margrete	20.
— M. P.	423.	Marvin, J.	55.
Lanng, D. A.	478.	Mathiesen, J. E.	424.
Larsen, A.	74.	Mattes	20.
Lassen, M. S.	448.	Mebelfart	150.
Laurentius	98, 385.	Meier, J. S.	421.
Lauritzen, A.	57.	Meinde, C. J.	477.
Lembvig, J.	427.	— J. B.	478.
— J. G. S.	475.	Melanchton, P.	20.
— D.	432.	Melchior, S. B. 172, 181, 210, 245, 250, 276, 280, 306, 306, 408, 412, 437.	
Leth, A. E.	410, 417.	Melchior, S. E.	461.
Leuning, C. P. G.	346, 468.	Melbahl	315.
Lichtenberg, C. O.	461.	Mejer, D. A.	270, 345.
— S.	459.	— J. E.	270.
Lieningh, J. J.	413.	Michelsen, S. 56, 57, 97, 385.	
Lilienstjold, S. O.	465.	— J.	385.
Lindam, C. A.	422.	Michelsen, J.	105, 386, 387.
Linde, C. D.	428.	Mielche, C. U. L.	472.
— O.	428.	— J. G.	471.
— J. O.	440.	Mogensen, U.	80, 82.
Lisboe, S.	417.	Moltke-Brøgentved, A. B.	270.
Lisbo, C. M. E. 385, 407, 409.		— J. O. 249, 270, 345.	
Lorenzen, M. P.	433.	Monrad, J. E.	473.
Lund, A.	232.	— P.	248, 250.
— S. E.	470.	Mose, J. A.	438.
— S. E.	346, 418, 471.	Mosfin, C. A.	418.
— J. E. M.	456.	Mouritzen	250.
— J. S.	425.	Muntgaard, P. 76, 380, 385, 386.	
— E. M.	412.	Nyphensteth, J. E.	468.
— E. S.	172, 411, 428.	Nüller, P. A. S.	477.
— M. S.	461.	— L.	415.
— M. S. A.	449.	Niinter	250.
— J.	69, 91, 104.	— S.	415.
Lunn, C. D.	458.	— S. B. L.	478.
— P. J. J.	465.	Noller, B. C. E.	428.
Lugborgh, D.	386.	— C. J.	487.
Lytte, S.	98.	— J. L.	485.
Lysander, J. P.	25.	— M. B.	440.
Lüderf, B. C.	72, 105, 328.	Reimert, M. O. J.	477.
— C. B.	70, 72.		
Lovenstjold, C.	238, 305.		
— C. E. S.	250.		

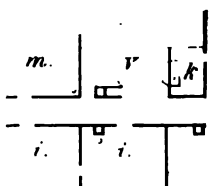
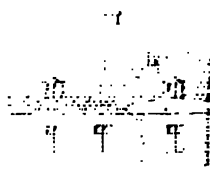
Wolmar, G. H.	413.	Wolsten, P. G.	422.
Wolsted, G. G.	439.	— G. F.	416.
Wonnevad, H. G.	386, 407.	Wulpi, J. G.	453.
Wergegaard, H. G. G.	417.	Wun, J. H.	297, 409, 421.
— G. G. F.	416.	Wulstberg, H. L.	466.
— J. F.	423.	Wulst, G. H.	468.
— J. F.	450.	Wulst, H. L.	439.
Wulsen, G. F. H.	419.	Wulst, G.	423.
— F.	293, 415.	Wulst,	260.
— F. L.	417.	Wulst, G. G.	473.
— G.	419.	— F. G.	346, 472.
— G.	93.	Wulst, F.	95.
— H. G.	346, 452.	Wulst, H.	442.
Wigellus	20.	— G. G. G.	442.
Wieser, G. F.	425.	Wulsting, H. J.	425.
— G. D. G.	446.	Wulsting, H. L.	443.
— H.	213.	— G.	447.
Wierberg, H.	71.	— G. F.	470.
Wierstein, H. H. G.	480.	— F. L.	446.
Wier	238.	Wulst, G. H.	473.
— D. L.	238, 267, 414, 456.	Wulst, G. G.	101.
Wier	19.	— G. F.	65, 322, 345.
Wier, G. G.	437.	Wulst, H.	413.
Wier, G. L.	474.	Wulst, G. F.	418.
Wier	383.	Wulst, L.	423.
Wier, J. H.	436.	Wulst, H. H.	260.
Wiergaard, G.	462.	Wulsting, G. H.	472.
Wier, G. G.	476.	Wulst, J. G.	457.
Wier, H.	56, 50.	Wulsting, G.	434.
— F.	40.	Wulsting, G. H.	458.
Wier, G. H.	455.	— G. G. G. F.	351, 457.
— G. H.	433.	— G.	73.
— H. L.	455.	— G.	94.
Wier, G.	443.	— J.	60, 351, 366.
Wier, D.	172, 410.	— F.	63.
Wier, H.	95.	— Familien	339.
Wier, D.	21.	Wulsting,	185, 251.
Wier, H. G. H.	477.	Wulsting, G.	366.
— F. J. H.	461.	Wulsting, G. G.	463.
— J. G.	454.	— F. G.	358, 409, 421, 465.
— H. G.	386.	Wulsting, G. F. H.	419.
— H. G.	453.	Wulsting, G. F.	469.
— F. F. G.	473.	Wulsting, G. F. F.	459.
Wier, G.	57.	Wulsting, H.	19.
Wier, J. H.	98.	Wulsting, H.	453.
Wier, J. F.	428.	Wulsting, H. D. H.	280, 446.
Wier, G.	94.	Wulsting,	343.
— J. G.	425.	Wulsting, G.	76, 106.
Wier, G.	450.		

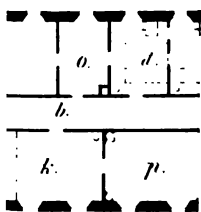

1024	1024
1025	1025
1026	1026
1027	1027
1028	1028
1029	1029
1030	1030
1031	1031
1032	1032
1033	1033
1034	1034
1035	1035
1036	1036
1037	1037
1038	1038
1039	1039
1040	1040
1041	1041
1042	1042
1043	1043
1044	1044
1045	1045
1046	1046
1047	1047
1048	1048
1049	1049
1050	1050
1051	1051
1052	1052
1053	1053
1054	1054
1055	1055
1056	1056
1057	1057
1058	1058
1059	1059
1060	1060
1061	1061
1062	1062
1063	1063
1064	1064
1065	1065
1066	1066
1067	1067
1068	1068
1069	1069
1070	1070
1071	1071
1072	1072
1073	1073
1074	1074
1075	1075
1076	1076
1077	1077
1078	1078
1079	1079
1080	1080
1081	1081
1082	1082
1083	1083
1084	1084
1085	1085
1086	1086
1087	1087
1088	1088
1089	1089
1090	1090
1091	1091
1092	1092
1093	1093
1094	1094
1095	1095
1096	1096
1097	1097
1098	1098
1099	1099
1100	1100

plebygning.

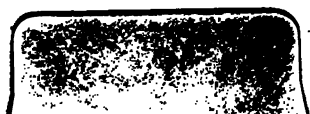

g. Gera
h. Sore
i. Disci
k. Lare.
l. Gang
m. Syge

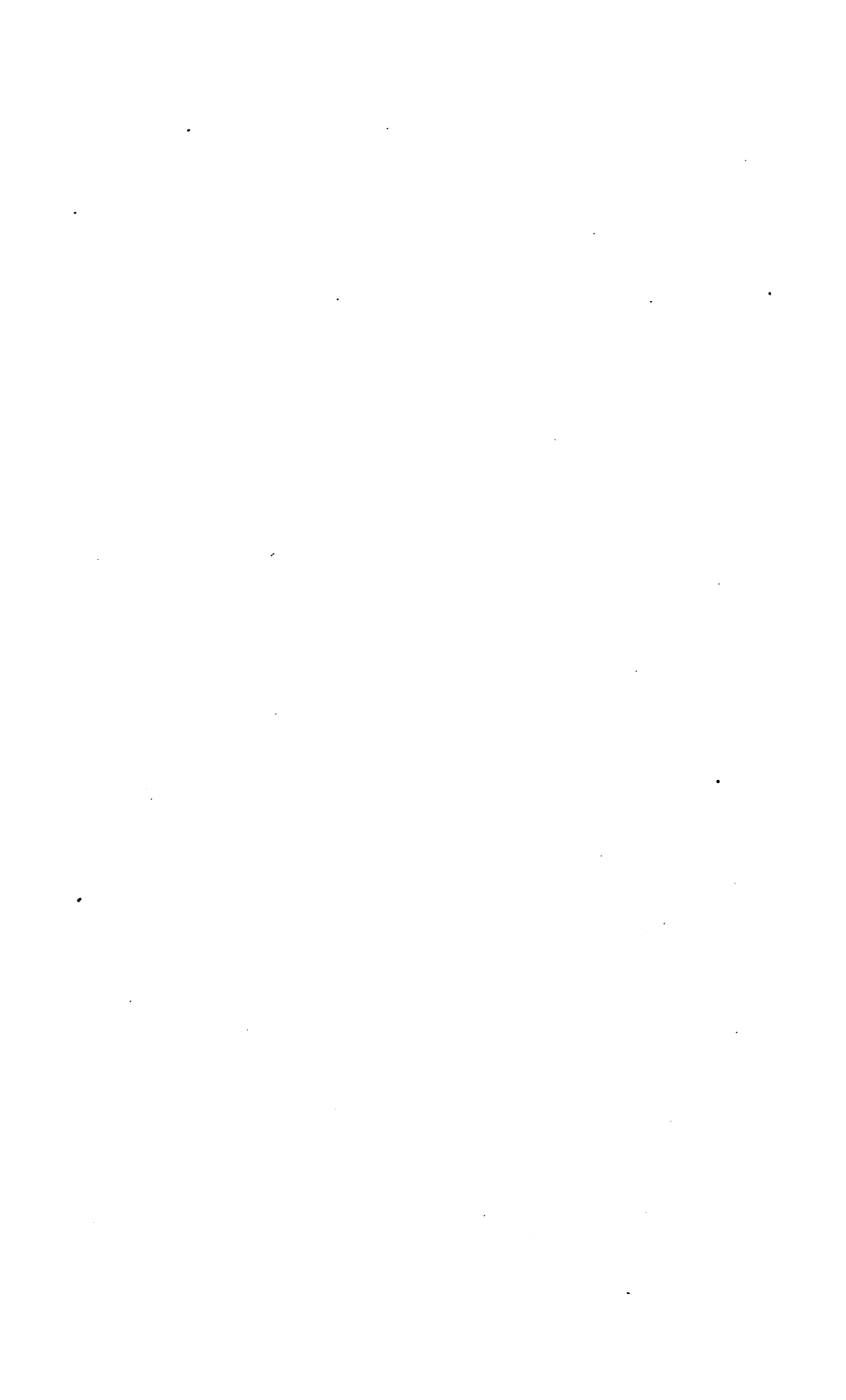

90 100. sten

11-11-11

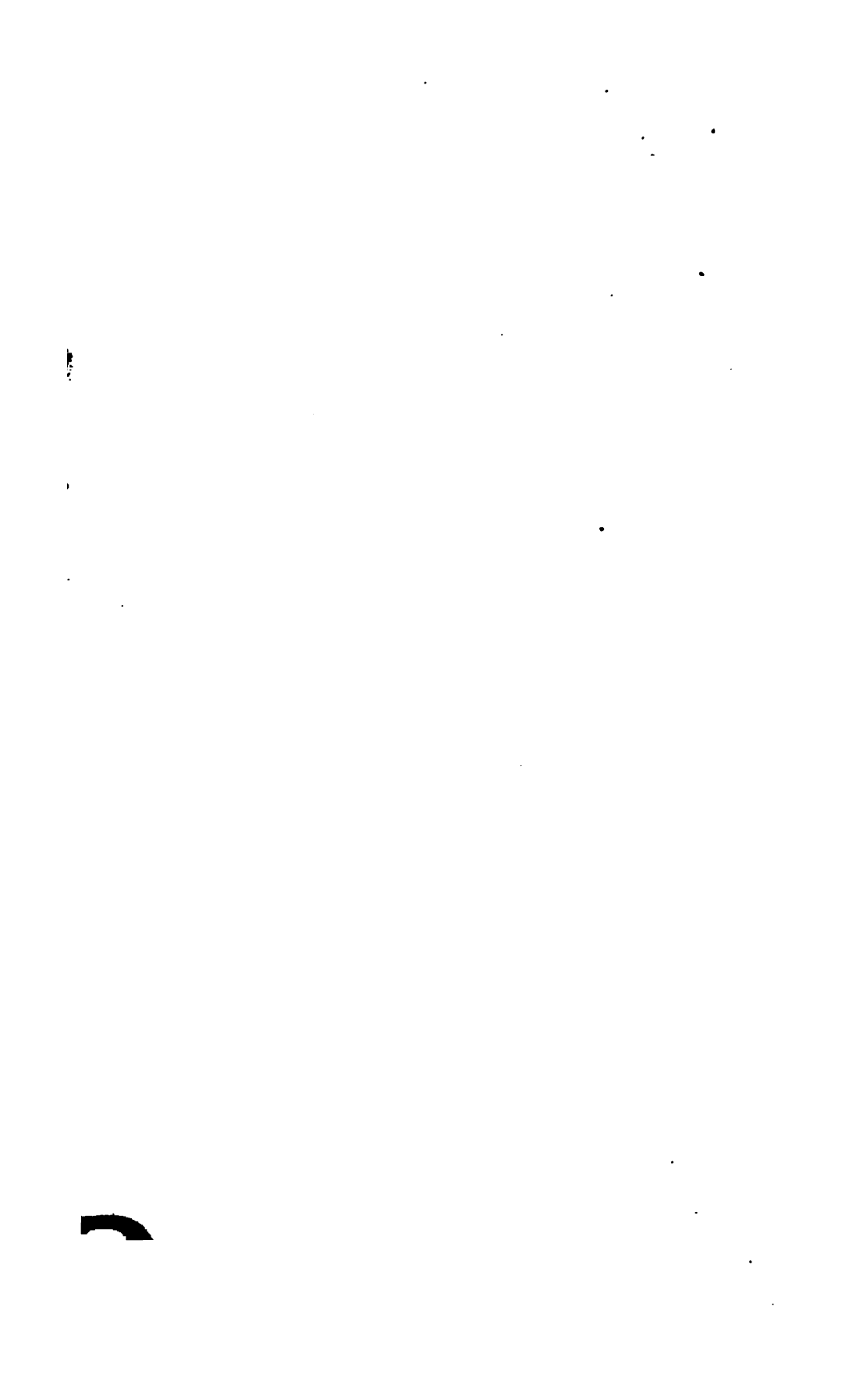

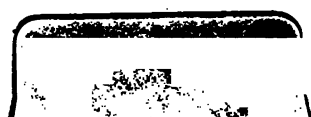

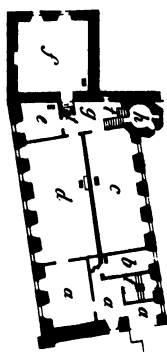

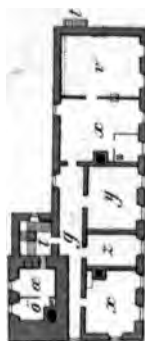

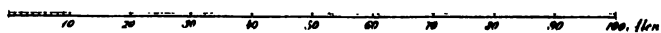

Överste Etage af
östre Flöi.

Översigt Etage af
vestre Fløi.

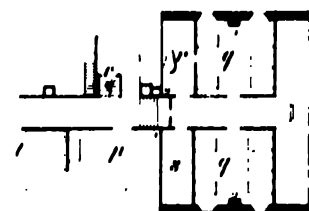

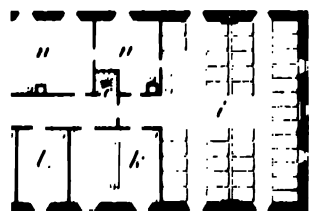

*1. Til Skopudsning
2. a. Opgang til Loftet
3. b. Materialkamre.*

c. Væge

Qvist Etage.

Anden Etage.

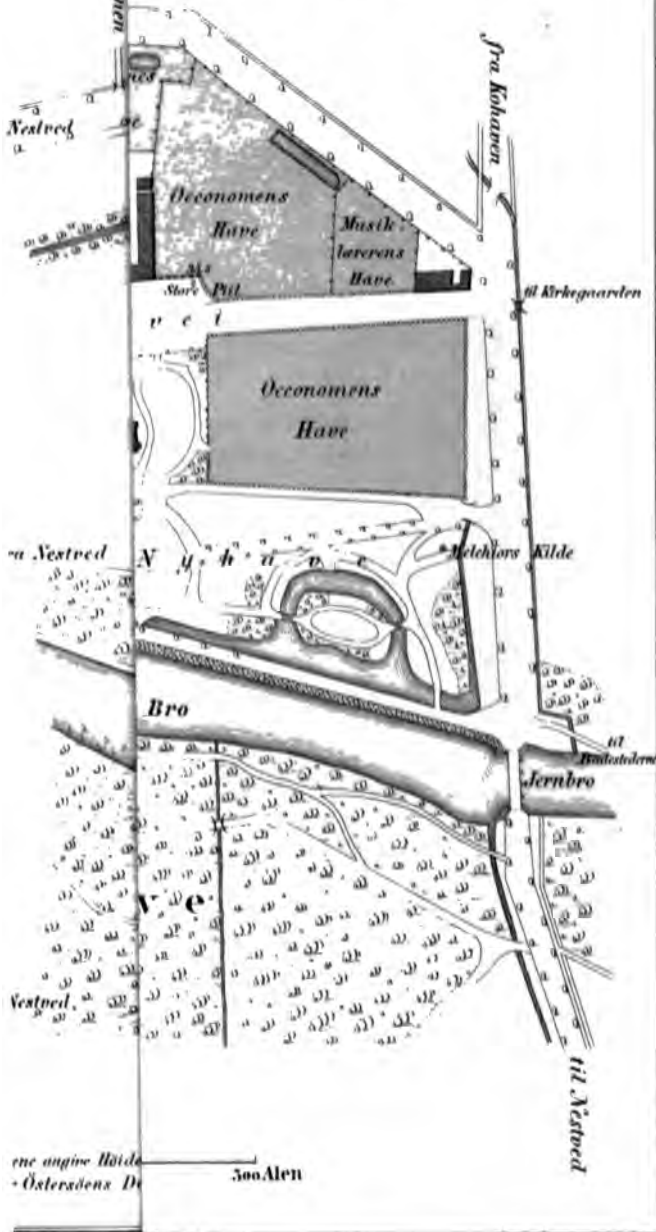
Tredje Etage.

Herlufsholm

med nærmeste Omgivelser.

1864.

Lufsholm Gods

1861.

1: 70000

3000

6000 Alen

55° 16'

Holstrop

Tornørd

Kalby

Nr. Tvede

Lufsholms Gods

Saltø Gods

0° 42'

55° 11'

0° 42'

Borup Gaard

Blomsgaard

11-11-11

